

Giới thiệu Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!

Thể loại: Ngôn tình, đô thị

Văn án:

Khi cô mới mười chín tuổi, còn chưa tận hưởng thời gian thanh xuân tươi đẹp của bản thân, cha cô lại cứ mặc kệ cô mà đem cô gả cho một người đàn ông xa lạ lớn hơn cô sáu tuổi.

Kết hôn đã ba năm, hai người thể nào vẫn chưa một lần gặp mặt nhau.

Có cảm giác duyên phận bằng cách nào đó sẽ tiếp tục móc nối họ lại, chỉ là vợ chồng, nhưng lại không hề biết bộ dáng của đối phương, liệu sẽ có tình huống gay cấn gì xảy ra hay không???

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thỏa thuận ly hôn

"Trác quản gia, đây là đơn thỏa thuận ly hôn, tôi đã ký tên rồi, làm phiền ông chuyển giao nó cho Hoắc Lăng Trầm hộ tôi."

Thiếu nữ lấy hết dũng khí, đưa đơn thỏa thuận đã được ký tên đến trước mặt Trác quản gia.

Trác quản gia qua loa xem qua một lượt, lúc nhìn thấy mấy chữ ấy, thờ dài nặng nề. "Aiya! Nhã Tuyền, sao cô lại ngốc như vậy chứ? Ly hôn thì thôi đi, dù sao thì ba năm qua cô cũng chưa từng gặp mặt thiếu gia. Vì sao còn lựa chọn tay trắng ra đi?"

Nhã Tuyền vẫn chỉ là một sinh viên đại học, không cha không mẹ, lúc này lựa chọn ly hôn đã rất không sáng suốt rồi, vì sao lại còn tay trắng ra đi?

Niên Nhã Tuyền ngượng ngùng gãi sau ót, đối với Trác quản gia đang ở trước mặt đây, người luôn luôn đối xử với mình như con gái, không hề giấu diếm nói, "Tôi muốn.. Bỏ học."

Trác quản gia kinh ngạc, "Nhã Tuyền, đang yên đang lành sao lại muốn bỏ học? Đang gặp khó khăn gì sao?"

"Không có không có, Trác quản gia ông đừng nghĩ nhiều, ông cũng biết đấy, tôi.. Không thích học, cho nên không muốn lãng phí thời gian."

Được thôi được thôi, bỏ học chỉ là một cái có nói đại với Trác quản gia mà thôi.. Nguyên nhân thực sự, cũng chỉ có chính cô mới biết.

Còn nữa, ngày mai là hết hạn, cũng là ngày sinh nhật 21 tuổi của cô, bọn họ đã kết hôn rỗng rã ba năm.

Hai mốt tuổi, cô còn nhỏ, không muốn để đoạn hôn nhân hữu danh vô thực này đánh mất thời gian của chính mình.

Một người chồng chưa từng thấy mặt, cũng không có gì đáng lưu luyến, huống chi lúc trước kết hôn, chẳng qua cũng chỉ là ý của bố mẹ.

"Aiya! Xem ra cô đã quyết định rồi, được thôi, hôm nay tôi.. Ngày mai sẽ giao nó cho thiếu gia."

"Cảm ơn Trác quản gia." Niên Nhã Tuyền thờ dài một hơi, lộ ra gương mặt vô cùng đáng yêu.

Trác quản gia đứng lên, giọng bình thường nói: "Nhã Tuyền, thiếu gia rất tốt, tôi cảm thấy các người đứng bên nhau thực sự rất xứng đôi, cho nên, tôi vẫn hi vọng cô suy nghĩ thật kỹ chuyện này, nếu như muốn đổi ý, lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi."

Xứng đôi? Lúc lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, Hoắc thiếu ở nước ngoài dùng com vôi tổng thống. Bản thân anh ta không ra mặt, giấy chứng nhận kết hôn cũng có thể làm xong. Hình bọn họ chụp chung cũng phải nhờ tới Photoshop mới có được.

Anh dùng thời gian ba năm chứng minh anh cũng không muốn cưới cô, xứng đôi thì có ích gì chứ?

Kéo dòng suy nghĩ quay về, Niên Nhã Tuyền hít sâu một hơi, "Tôi.." Đã nghĩ kỹ rồi, mấy chữ đằng sau không nói ra, vì không muốn Trác quản gia phải thêm bận tâm: "Ồn."

Mãi cho đến buổi chiều ngày thứ hai, Trác quản gia cũng không nhận được điện thoại của Niên Nhã Tuyền. Bất đắc dĩ phải lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số điện thoại di động, "Thiếu gia, bên này tôi có phần văn kiện cần cậu ký tên."

"Văn kiện gì?" Âm thanh hồ hững của người đàn ông vang lên.

Trác quản gia do dự một chút, "Đơn thuận ly hôn."

"..."

Đang dở tay xử lý văn kiện, dừng lại chút.

À, anh còn có một người vợ. Nếu như không phải Trác quản gia nhắc nhở, anh cũng sẽ không nhớ đến.

"Đơn thỏa thuận cứ để trong phòng làm việc của tôi, hai ngày nữa tôi sẽ về Việt Thành."

"Vâng, thiếu gia."

Quán bar Việt Thành Lam Dạ.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, càng lúc càng nhiều nam nữ trẻ tuổi đi vào quán bar.

Phòng 501

Mấy chục chai bia, rượu đế, Champagne cùng rất nhiều đồ ăn vặt bày bừa lung tung trên mặt bàn.

Niên Nhã Tuyền- "Niên Ca" của năm xưa, bởi vì sinh nhật hôm nay, khó lắm mới mặc được một bộ váy liền áo màu hồng nhạt viền ren siêu cấp thực nữ, thật rất hiếm thấy! Mấy người đều lấy ra điện thoại ra la hét muốn cùng với cô chụp ảnh chung.

Vất vả lắm mới đào thoát ra khỏi đám nữ nhân điên cuồng đòi tự chụp, Niên Nhã Hiền vui vẻ chạm cốc cùng với mười đứa bạn học. Mọi người tặng quà sinh nhật, chiếm hết cả một góc tường.

Hàn Huệ Minh hơi say lời kéo đám con trai cùng nhau ca hát, mở to miệng "hát toáng" lên, "Yêu hận ngay trong một nháy mắt, nâng chén nhìn trăng tình như trời..."

Âm thanh lạnh lẽo kia, khiến cho mấy cô gái còn lại đều phải bịt kín lỗ tai.

"Nào, nào, đừng hát nữa, cùng nhau chơi trò chơi đi." Trịnh Hiểu Kha có tính cách còi mồm lớn tiếng gọi hai người đang hát ấy.

Trịnh Hiểu Kha là lão đại trong tụi xá của Niên Nhã Tuyền, gọi là lão đại vì là người lớn tuổi nhất.

Sau khi cô ta la lên câu ấy, trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại. Mười tên nam nam nữ nữ vây quanh hai cái bàn dài, chờ Trịnh Hiểu Kha lên tiếng.

Bạn học Trịnh Hiểu Kha bình thường là người chịu chơi nhất!

"Lời thật lòng đại mạo hiểm!" Trịnh Hiểu Kha thần bí nói ra mấy chữ.

Sau đó, cả mười tên nam nam nữ nữ nhao nhao lên tỏ vẻ khinh bỉ nhìn cô, "Chị Đại Trịnh à, cái trò chơi này chơi tới nát luôn rồi!" Nhị Thế Tổ Hàn Huệ Minh khinh bỉ liếc mắt nhìn Trịnh Hiểu Kha, tụ hội với đám người này, cách chơi này đã rất bảo thủ rồi, không ngờ rằng trò chơi này còn có thể nát thêm hơn được nữa!

Trịnh Hiểu Kha nguyền hán ta, "Hôm nay là sinh nhật mừng Nhã Tuyền hai mươi mốt tuổi, chúng ta chơi chút gì đó kích thích ấy!" Sau đó, cô cười thần bí.

Bởi vì đều là học sinh, còn thuộc về tầng lớp dân thường. Trước giờ đều là ai thua thì người đó nói lời thật lòng, đại mạo hiểm đơn giản chính là hát Thanh Tàng Cao Nguyên bằng giọng cao, cống một người khác giới đi một vòng, hoặc là cùng một đứa bạn khác phái nào đó hát tình ca.

Đại mạo hiểm đầu tiên mà mọi người trông chờ bắt đầu, Trịnh Hiểu Kha nhìn thoáng qua ly rượu đỏ trong tay Niên Nhã Tuyền, nháy mắt với mọi người, trong giây lát mọi người đều hiểu.

"Ván này người nào thua, thì đi ra ngoài rẽ phải, đụng phải người khác phái đầu tiên, hôn một cái! Nhất định phải là miệng! Nếu như không đồng ý đại mạo hiểm, thì tự phạt mười ly rượu đế!"

Đây là đang muốn kiếm chuyện mà! Bầu không khí lại sôi trào lên, trong mắt bọn họ, cái này kích thích hơn. Hàn Huệ Minh bật cười ra tiếng, cũng không nói thêm gì, dù sao thì hẳn hiểu rõ nhân phẩm của đám người này.

Một màn búa kéo bao kết thúc, ánh mắt mọi người mọi đều hưng phấn phóng tới Niên Nhã Tuyền.

Nhìn cái kéo của mình, nhìn lại cái búa của Trịnh Hiểu Kha mặt mũi tràn đầy ý cười xấu xa, người thua không ai khác chính là cô!

"Trịnh Hiểu Kha, Ta hận Ngươi!" Nhớ tới nội dung đại mạo hiểm, Niên Nhã Tuyền khóc không ra nước mắt, cô bây giờ muốn đi một đường thẳng còn khó khăn nữa là, cũng không thể lại uống thêm mười ly rượu đế nữa!

Trong tiếng cười vang của mọi người, thấy Niên Nhã Tuyền lắc lắc đầu đi tới cửa, hít sâu một hơi rồi mở cửa phòng.

Rẽ phải, người khác phải đầu tiên.

Đối diện chỉ có một người đàn ông vóc dáng cao lớn, khoát chiếc áo sơ mi đơn giản nhẹ nhàng màu trắng, mang quần tây màu đen, chân mang giày da màu đen tỏa sáng cao quý, bước đi trên thảm.

Đôi mắt đen nhánh thâm thúy kia, mày kiếm rậm đen, sống mũi cao, đôi môi tuyệt mỹ, không một ai có thể diễn tả hết được sự cao quý và ưu nhã của hắn.

Chỉ là, đôi mắt thâm thúy kia tràn đầy băng lãnh và đậm đặc, khiến cho một Niên Nhã Tuyền không sợ trời không sợ đất cũng phải có chút sợ hãi mà lui bước.

"Wow wow wow, một người đàn ông rất chi là đẹp trai, Niên Ca nhanh lên đi! Không ai nhìn đâu!" Trịnh Hiểu Kha núp sau cánh cửa, nhỏ giọng nhắc nhở cô. Chỉ là, người đàn ông này nhìn rất quen mắt, gặp ở đâu rồi ấy nhỉ?

Nghe cô bạn thúc giục, Niên Nhã Tuyền hít sâu một hơi, không để thêm ý đến toàn thân hắn đang phát ra khí tức mạnh mẽ, ngăn cản bước đi ưu nhã của người đàn ông đó lại.

Nhìn gần, cô cảm giác rằng giống như mình đã gặp qua người này ở đâu rồi ấy. Chỉ là, cơ thể vừa mới nhoáng lên, ý nghĩ kia đã bị cô vứt bỏ.

Cô lấy hết can đảm đi tới trước người đó, mỉm cười, nhón chân lên cúi vào cổ của hắn, dễ dàng ngửi thấy mùi nam tính ào ạt lập tức xông vào mũi.

Đang chuẩn bị đi gọi điện thoại cho Hoắc Lăng Trầm, đi đến nửa đường thì bị một cô gái nhỏ chặn đường không cho đi.

Cảm nhận được cô bỗng nhiên tới gần, hắn nhíu đôi lông mày đẹp đẽ lại.

Chỉ là.. Cặp mắt của cô gái này, sao lại quen thuộc đến như vậy?

Thừa dịp trong một nháy mắt hắn đang suy tư, Niên Nhã Tuyền nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mỏng có hơi lạnh lẽo của người đàn ông ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Lăng Trầm, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hoắc Lăng Trầm

Một lát sau, cô lập tức buông anh ra, rồi xông thẳng vào phòng.

"Niên Nhã Tuyền! Lợi hại đấy!" Trịnh Hiểu Kha hét lên một tiếng, trong phòng lập tức xôn xao hẳn lên.

Cửa phòng đã được đóng lại, khuôn mặt người đàn ông đó trầm xuống, đang chuẩn bị nói với đám bảo vệ ném cô xuống biển, lại có một cuộc điện thoại quan trọng gọi đến điện thoại của anh.

"Tôi đến ngay bây giờ!" Lại liếc mắt nhìn về phòng 501 đã đóng kín cửa, sắc mặt của Hoắc Lăng Trầm lạnh lẽo tới cực điểm, lần này coi như cô hên đấy, công ty có việc gấp, cần anh phải lập tức đi xử lý.

Cô tốt nhất là nên cầu nguyện từ về sau không bao giờ gặp lại anh nữa, nếu như lại trêu chọc phải anh, anh nhất định sẽ không tha cho cô!

Niên Nhã Tuyền ngồi trong phòng sờ lên gương mặt nóng hổi của mình, đây là chuyện điên rồ nhất mà cô từng làm! Má ơi! Nụ hôn đầu của cô cứ như vậy dâng hiến cho một người xa lạ.

Đây có được coi như là không trung thành với hôn nhân không, đã có chồng mà còn vượt quá giới hạn?

Chắc là cũng chẳng có việc gì đâu nhỉ, dù sao thì cô cũng đã ký tên trên đơn thỏa thuận ly hôn rồi.

Coi như Hoắc Lăng Trầm không ký tên cũng không có việc gì, theo pháp luật thì hai vợ chồng họ ở riêng quá hai năm, coi như đã tự động ly hôn.

Cho nên bây giờ cô có phải là vợ của Hoắc Lăng Trầm hay không còn chưa biết nữa là, sao có thể nói là vượt qua giới hạn hôn nhân chứ?

Load một vạn bước suy nghĩ lại, chỉ là hôn một cái thôi mà..

Lúc này Trịnh Hiểu Kha bỗng nhiên hét to một tiếng, "Ông trời ơi!" Mười mấy người bị dọa đến nỗi thiếu điều nhảy dựng lên.

"Cậu làm cái quái gì đấy, Trịnh Hiểu Kha, cậu dọa chết người rồi đấy!" Lâm Uyển Oánh đang chuẩn bị uống rượu thì liếc mắt sang, vỗ vỗ ngực.

Trịnh Hiểu Kha lập tức chạy đến bên cạnh Niên Nhã Tuyền vẫn chưa lấy lại tinh thần, nửa ngồi trên mặt đất, kích động quơ quơ tay trước mặt cô.

"Niên Nhã Tuyền, anh trai tôi ơi, cậu có biết người đàn ông vừa rồi là ai không?" Người vừa rồi đó là nam thần của con gái, đàn bà, và cả phụ nữ trên trái đất này đây. Tiếng tăm vang dội khắp Việt Thành đây, một tổng giám đốc có quyền thế ngập trời xuyên quốc gia! Mọi người thường gọi là Hoắc Thiếu!

Niên Nhã Tuyền bung ly Champagne trên bàn lên, uống một ngụm, cổ họng ép sự kinh ngạc trong lòng, "Hắn là ai vậy?" Vừa đúng lúc, cô cảm thấy người này rất quen mắt, cũng muốn biết hắn là ai.

"Hoắc Lăng Trầm!" Trịnh hiểu kha kích động vịn phần phun ra một cái tên, chính là Hoắc Lăng Trầm, đây chính là một nhân vật truyền kỳ không thể chọc vào!

"Phụt!" Niên Nhã Tuyền vừa nghe đến cái tên này, liền phun hết Champagne trong miệng ra ngoài. Trịnh Hiểu Kha trúng chiêu, đời này không có gì có thể đáng thương hơn nhìn gương mặt kinh hoàng của Niên Nhã Tuyền.

"Chết mịc, Hoắc thiếu à! Niên Ca gây ra chuyện lớn rồi!" Bố của Hàn Huệ Minh là tổng giám đốc của một công ty tài chính ở Việt Thành, tên Hoắc Lăng Trầm, đã sớm trở thành sấm rền bên tai!

Lâm Uyển Oánh cố gắng suy nghĩ cái tên quen thuộc này, ngay sau đó cô cũng hét toáng lên, "Nhã Tuyền, cậu thế mà lại đi hôn Hoắc Thiếu, Nhã Tuyền Nhã Tuyền, để tớ hôn cậu một cái, dính chút ít hương vị của Hoắc Thiếu."

Niên Nhã Tuyền ngơ ngác cầm lấy khăn tay đưa cho Trịnh Hiểu Kha còn đang hậm hực để lau Champagne trên mặt, kinh ngạc đến mức nói xin lỗi cũng quên luôn.

Đối mặt với Lâm Uyển Oánh đang nhào tới, cô đột nhiên vứt khăn tay trong tay xuống, từ ghế salon đứng dậy.

"Bạn học Trịnh Hiểu Kha, vừa rồi cậu có gọi tên tớ đúng không?" Hình như là cô có nghe được.

Trịnh Hiểu Kha lấy khăn ướt lau mặt, tức giận trả lời cô, "Uh đây! Cậu cũng đừng có mà kích động như vậy chứ!" Mặc dù, được hôn Hoắc Thiếu là một việc vô cùng nở mày nở mặt đấy, nhưng phun cho cô nguyên một mặt toàn Champagne.. Hức! Cô muốn điên luôn mà!

Xong đời! Xong đời! Niên Nhã Tuyền vỗ vỗ tay Trịnh Hiểu Kha để trấn an, "Mọi người cứ tiếp tục nhé, tớ đi trước!"

Mọi người thấy Niên Nhã Tuyền vội vàng rời đi, tròn tròn mắt. "Niên Nhã Tuyền đang muốn đi tìm Hoắc Thiếu đấy à?"

Không dám đâu! Nghe nói có rất nhiều nữ nhân muốn bò lên giường của Hoắc Thiếu, đều bị để trần trường ném lên đường cái.

Mấy người vội vàng chạy ra ngoài quán bar, chuẩn bị ngăn lại ý nghĩ hão huyền của Niên Nhã Tuyền.

Nhưng, đã quá muộn màng, đã không thấy bóng dáng của cô đâu rồi.

Bên này Niên Nhã Tuyền vừa lao ra khỏi quán bar, lập tức chặn một chiếc xe taxi lại, đi về biệt thự.

Ông trời phù hộ, Hoắc Lăng Trầm tuyệt đối đừng có mặt ở biệt thự, cũng tuyệt đối đừng có nhận ra cô! Tránh cho Hoắc Lăng Trầm nghĩ cô đã hối hận khi đòi ly hôn, cố ý xuất hiện trước mắt hắn gì gì đó..

Nhắc tới cũng tâm đắc.

Ba năm trước đây, sau khi làm xong giấy đăng ký kết hôn, từ đó, ăn mặc ngủ nghỉ, Hoắc Lăng Trầm bảo Trác quân gia lo toàn bộ cho cô.

Chỉ là, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng nhìn thấy hắn.

Một là bởi vì công việc của hắn luôn bận rộn, thường xuyên phải ở nước ngoài.

Hai là bởi vì cho dù hắn có về nước ở Việt Thành đi chăng nữa, nhưng hai thân phận của họ cách biệt một trời, hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp. Cho nên nhiều khi sinh hoạt trong cùng một thành phố, không thấy mặt nhau cũng rất bình thường.

Giấy hôn thú của bọn họ còn ở chỗ của bố. Trước khi qua đời bố cô sợ cô nghèo đói túng thiếu, đưa giấy hôn thú của cô cho chồng cô giữ.

Cho nên, cho tới bây giờ, cô cũng không biết chồng của cô có hình dáng thế nào.

Ừa! Không đúng, cô có lần muốn đến công ty của hắn tìm gặp hắn. Cô đích thân đi, mấy lần đều là trợ lý của hắn tiếp đãi, dù sao mỗi lần cũng đều không thấy hắn. Lần sau cùng cô cũng không nói rõ thân phận của mình, ở cổng công ty bị bảo vệ chặn đường. Hoắc Lăng Trầm mới công tác từ nước Mỹ trở về, thừa dịp hắn xuống xe một giây ấy, cô chỉ có thể đứng đằng xa xa nhìn hắn một chút.

Nhìn chút, cũng chỉ thấy đại khái, bây giờ trên cơ bản đều đã quên hết. Đồng thời coi như biết tên cũng vô dụng, Hoắc Đại Thiếu là người kín tiếng, xưa nay không tiếp nhận bất kì cuộc phỏng vấn nào, càng không cho phép truyền thông tuyên bố bất kì hình ảnh của nào của hắn lên internet.

Cô nhớ rõ Hoắc Lăng Trầm bị lộ ra ánh sáng truyền thông một lần, nghe nói là hần cùng với một nữ tình chụp hình chung trong buổi họp báo nào đó. Chỉ là cô còn chưa kịp nhìn, đã bị gỡ xuống rồi.

Sau nữa thì, chính là hôm nay.

Cô thế mà đi hôn hần ngay trong quán bar, Chết.. Nếu như hần cũng đã ký tên rồi, đó chính là chồng trước.

Còn có, nghe nói bên cạnh Hoắc Lăng Trầm không thiếu phụ nữ, tròn mập ốm gầy đều có, nhưng lại ghét nhất chính là phụ nữ chủ động.

Thảm rồi! Ông trời ơi! Phù hộ cho Hoắc Lăng Trầm đừng có nhận ra mình!

Trở lại khu biệt thự của người giàu ở Việt Thành, nhìn biệt thự mà mình ở, giống như thường ngày đen kịt một màu, lúc này mới thờ dài một hơi.

Thật là một trận sợ bóng sợ gió, có lẽ Hoắc Lăng Trầm căn bản không nghe được Hiểu Kha gọi tên của cô, càng sẽ không nhận ra cô.

Ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, Niên Nhã Tuyền lại cảm thấy vừa rồi mình quá lỗ mãng, nếu như cô mà là trở thành người phụ nữ mà Hoắc Lăng Trầm chán ghét, như vậy không phải sẽ dễ dàng ly hôn hơn sao?

Học viện Quản lý Tài chính Việt Thành khoa Kinh Tế năm ba đại học lớp 22

Trong lớp hết thầy năm mươi mấy học sinh, trong đó chỉ ít có bốn mươi người là thi vào, mười người khác thì tốn nhiều tiền mua đầu vào.

Bởi vì đại học Việt Thành trong bảng xếp hạng tất cả các trường đại học, mỗi năm đều xếp thứ ba, Hoắc Lăng Trầm cũng là tốt nghiệp từ trường đại học này. Cho nên, rất nhiều người dù có phải sức đầu mề trán bỏ tiền mua đầu vào cũng muốn vào được trường đại học Việt Thành!

Giờ phút này, giáo sư già Đậu Minh Chí trên bục giảng mang kính mắt, đẩy đẩy gọng kính, nhìn thoáng qua những học sinh buồn ngủ đến muốn díp hai mí mắt lại ở dưới lớp, ruột gan đều đau nhói.

"Bốp!" Đậu Minh Chí ném sách giáo khoa trên bàn học, không ít bạn học lập tức tỉnh ngủ, ngồi nghiêm chỉnh.

Duy chỉ có hàng cuối cùng gần chỗ cửa ra vào, một cô gái toàn thân mặc quần áo màu trắng khoát thêm một cái áo khoát trắng nữa, thoải mái nhàn nhã, ghé vào bàn học, vẫn nằm ngáy o o y nguyên.

Đậu Minh Chí nhìn lướt qua học sinh trong phòng học, "Niên Nhã Tuyền!" Mặc dù tóc đã bạc hoa râm, nhưng âm thanh thì tốt khỏi bàn, dọa toàn bộ học sinh trong phòng học càng thêm yên tĩnh.

Duy chỉ có Niên Nhã Tuyền đã bị gọi đến tên, vẫn còn đang nằm mơ giữa ban ngày, mọi ánh mắt đều tập trung vào trên người cô, cô cũng không hề hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đi ra trụ cờ đứng cho tôi

"Nhã Tuyền, Nhã Tuyền!" Cô bạn tóc dài ngồi bên cạnh cô, Lâm Uyển Oánh lặng lẽ kéo góc áo của cô.

Lúc này mới tím được cô từ trong mộng lờ ra ngoài, Niên Nhã Tuyền mơ mơ màng màng nhìn Lâm Uyển Oánh, người bạn chí cốt bên cạnh, "Sao vậy?"

Lâm Uyển Oánh len lén chỉ chỉ Giáo Sư đang đứng trên bục, Niên Nhã Tuyền nhìn theo ngón tay của cô bạn, Đậu Minh Chí tức đến nổi muốn phùng mang trợn má, đỏ mắt nhìn mình.

Đầu óc vốn vẫn còn đang mơ mơ màng màng, lập tức tỉnh táo hẳn lại. Giống với những bạn bè khác, ngồi nghiêm chỉnh.

Giáo sư Đậu Minh Chí này, là Giáo Sư cổ quái nhất cũng khó giải quyết nhất trong học viện, không có người thứ hai. Thế mà bị giáo sư phát hiện mình ngủ gục trên lớp, chắc phải rớt tín chỉ mất!

Niên Nhã Tuyền xấu hổ mở sách ra, cũng không quên hung hăng trợn mắt nhìn nhìn bạn học của mình. Dọa tất cả các bạn học đều lập tức thu hồi ánh mắt của họ lại, cúi nhìn sách học hoặc là mặt Giáo Sư.

Niên Nhã Tuyền có bối cảnh thần bí thì không nói, cùng lớp với cô đều biết cô với hình tượng "chị đại nhỏ".

Đánh nhau, uống rượu, trốn học, leo tường.. Trên đời này có chuyện quậy phá kiểu gì cô cũng cân tất.

Phong cách học tập của Học viện Quản lý Kinh tế Việt thành rất nghiêm ngặt, không cho phép học sinh nhuộm tóc, không được cắt tia hay sơn màu móng tay quá khoa trương hoặc đeo đồ trang sức đắt tiền chút cũng không được.

Mà giờ phút này Niên Nhã Tuyền của chúng ta, tóc dài màu tím nhạt buộc thành đuôi ngựa ở sau ót, một quả móng tay sơn màu rượu vang, không ai bị được với cô.

Từ khi khai giảng cho đến bây giờ vẫn chưa bị đuổi học, nguyên nhân hoàn toàn là vì bối cảnh to lớn của gia đình cô.

"Niên Nhã Tuyền, cô nói thử tôi nghe tài chính là gì." Đậu Minh Chí nghiêm khắc nhìn vị học sinh khiến cả thầy giáo sư đều đau đầu, đối với bối cảnh của cô, trong lòng ông biết rõ. Bởi vì chẳng những ông có quan hệ với trợ lý của Hoắc Lăng Trầm-Trọng Hải Trình, mà Hoắc Lăng Trầm cũng là học sinh của ông. Nhưng, cũng không thể để mặc cho cô quấy phá các kiểu như vậy được!

Niên Nhã Tuyền chậm rãi từ trên chỗ ngồi đứng dậy, trước khi đứng lên cũng không quên đạp một phát vào học sinh chăm ngoan của lớp kiêm chức lớp trưởng kiêm luôn anh em tốt của cô ở hàng trên- Thư Trạch Nam.

Thư Trạch Nam lập tức hiểu ý, vội vàng lật sách giáo khoa, dựng thẳng lên, cũng đẩy sách sang bên trái một tí để cho ai kia đứng đằng sau nhìn thấy được.

Nội dung trên sách, rõ ràng ngay trước mắt mình, Niên Nhã Tuyền lộ ra một nụ cười hài lòng. Nụ cười này, khiến rất nhiều bạn nam phải liếc mắt nhìn về phía cô.

Khuôn mặt hình trái xoan trắng nõn nà, một đôi mắt to biết nói chuyện còn biết cười, sống mũi cao dọc dừa, còn có đôi môi anh đào kiều diễm ướt át. Đáng người cũng không phải là rất gầy, cũng không phải mập, vừa vặn.

Nếu như không phải do hành dốt quá, vị trí hoa khôi trường tuyệt đối trừ cô ra không thể là ai khác, không có người thứ hai xứng đáng hơn.

Niên Nhã Tuyền nháy nháy mắt, bắt đầu dựa vào sách giáo khoa của Thư Trạch Nam đọc, "Tài chính là chỉ lấy ngân hàng làm trung tâm các loại hình thức hoạt động uy tín, cũng như ở.."

"Đủ rồi!" Niên Nhã Tuyền đang nhìn sách niệm từng chữ từng chữ, Đậu Minh Chí tức đến nổi râu dựng đứng mắt trừng to, nghiêm nghị quát bảo cô ngưng lại.

Dọa tim gan của mọi người khẽ run lên, Niên Nhã Tuyền nhìn vị Giáo sư đang liếc xéo mình, cười hắc hắc, "Giáo sư, không đúng à?"

Đậu Minh Chí đen mặt đưa hai tay ra sau lưng đi vòng lên bục giảng vài vòng, lửa giận còn chưa lắng xuống được.

"Giáo sư, ngài đừng nóng giận mà, trước khi tan học em sẽ học thuộc lòng nó mà!" Niên Nhã Tuyền rút cổ một cái, Giáo sư "Đều Biết Hết"* thế nhưng lại có quen biết với cái vị Hoắc Thiếu đã lâu không gặp kia, cũng không dám chọc giận ông ấy.

*Đều Biết Hết phát âm giống với Đậu Minh Chí

Đậu Minh Chí nghe xong câu này, đúng là đã ngoài ngoài không ít. Niên Nhã Tuyền này có tư chất rất thông minh, chỉ có điều quá lười học mà thôi. Cứ cho là không thích học đi, Được thôi! Coi như mặc cho cô treo tất cả các học phần luôn cũng được, Được! Nhưng ngành tài chính của ông là môn học chính không thể treo được!

"Nếu như sau này trên lớp của tôi, cô còn ngủ nữa, Hàn Huệ Minh, Lâm Uyển Oánh còn có Trịnh Hiểu Kha ba bạn học đó đều đi đứng trụ cờ hết cho tôi!" Đậu Minh Chí vừa mới nói xong, mấy đứa bị nhắc tên, chỉ có thể âm thầm lặng lẽ kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng nghe.

Vì sao Niên Nhã Tuyền ngủ gật trong lớp, đứng trụ cờ mắt mặt như vậy mà bọn họ phải đảm nhiệm cơ chứ!

Đậu Minh Chí sở dĩ nói như vậy, là bởi vì ông biết Niên Nhã Tuyền, bình thường rất trọng tình trọng nghĩa. Cô tuyệt sẽ không vì lợi ích của mình, mà tổn thương đến những người khác, đây cũng là một trong những ưu điểm của cô.

Quả nhiên, Niên Nhã Tuyền phần hận trừng mắt liếc Giáo sư, động ai cũng được những bạn tốt của cô thì không!

"Biết rồi, Giáo sư! Không ngủ nữa." Cô đặt mông ngồi lên ghế, cầm cây bút trên bàn, nhìn qua thì thấy cô đang nghiêm túc tô tô vẽ vẽ, chỉ là hồn của cô đã cất cánh bay tới chỗ nào rồi.

Chuông tan học vang lên

Toàn bộ sân trường sôi trào hẳn lên, Giáo sư Đậu Minh Chí cầm sách giáo khoa rời khỏi phòng học tài chính.

Có vài người nườm nượp vây lại nhìn Niên Nhã Tuyền vẫn đang ngao du ở xứ sở thần tiên, bắt đầu mồm năm miệng mười lãnh lớt.

"Niên Ca, Đều Biết Hết dựa vào đâu vậy chứ, đùa cái quái gì cơ chứ!" Người mặc chiếc áo khoác màu nâu, trên đầu là quả tóc hình cây chổi màu đen nhánh-Hàn Huệ Minh cả khuôn mặt tỏ vẻ không phục, cái vị Giáo sư này rõ ràng là đang chọc không nổi Niên Nhã Tuyền, thì bắt đầu đùa bọn họ đấy à?

Cậu ta đứng dậy thì cũng cao 2m10, là nam sinh có dáng người cao nhất lớp. Là bạn bè thân thiết của Niên Nhã Tuyền, là người hào sảng trượng nghĩa!

"Nhã Tuyền, cậu cũng tuyệt đối đừng ngủ nữa, cầu xin cậu đấy." Lâm Uyển Oánh có mái tóc xoăn thật dài, nũng nịu kéo kéo khuỷu tay của Niên Nhã Tuyền lôi cô về với thực tại.

Trịnh Hiểu Kha đứng bên kia thì nguyên một mặt đau đớn khổ thân, "Tiểu Tuyền Tuyền, chị đây là một bó hoa của 3301, cậu cũng đừng để tớ phải mất giá ở cái chốn này chứ!" Gọi là một bó hoa, cũng chính là bởi vì cô là hoa khôi ở kí túc xá của Niên Nhã Tuyền.

Năm Nhã Tuyền bởi vì chuyện phải ly hôn rồi lại hôn Hoắc Lăng Trầm, trong lòng vốn đã loạn lại thành đồng rồi. Lại thêm một đám xung quanh cứ lủ ra lủ rủ, cô phát bực dọn dẹp sách giáo khoa trên bàn, nhìn lướt qua mấy người trước mặt, còn có mấy đứa hóng hớt nhiều chuyện đứng đằng xa nhìn lại.

Trên mặt viết vài cái chữ to tướng: Cô không muốn nói đến cái vấn đề này!

Trịnh Hiểu Kha nhìn biết cô đã mất hết kiên nhẫn, vội vàng ngăn mọi người lại, "Các vị các vị, hôm nay Thượng Dương Quốc Tế có tổ chức một hoạt động, giảm giá đến 11%, có đi hay không!"

"Đương nhiên!" Nhớ tới số* con son môi mình vẫn hằng thêm nhỏ dài, Niên Nhã Tuyền lướt qua tất cả vẻ lo lắng, đột nhiên từ trên ghế đứng dậy, sáng khoái ôm cổ Trịnh Hiểu Kha.

*Số son: Màu sắc của son môi được đánh bằng một dãy số.

Trịnh Hiểu Kha biết ngay Niên Nhã Tuyền đang có hứng thú với cái gì!

Con người Niên Nhã Tuyền rất kỳ quái, bình thường cách ăn mặc lấy thoải mái phóng khoáng làm chủ đạo, mỗi ngày thì để mặt mộc ngước nhìn trời, nhiều lần thì cũng chỉ tô thêm chút phấn dặm, ấy vậy mà cô lại rất thích sưu tầm son môi..

Khu mua sắm Thượng Dương Quốc Tế

Trung tâm thương mại Thượng Dương Quốc Tế là nơi mà Niên Nhã Tuyền thích đến nhất, nơi so với những trung tâm thương mại khác không giống nhau, nếu như so sánh, thì Thượng Dương rõ ràng có rất nhiều điểm đặc biệt.

Toàn bộ ai ở Việt Thành đều biết, trung tâm thương mại Thượng Dương có bảy tòa lầu chính, bảy tòa lầu chính này được đặt tên dựa theo tên gọi của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Theo thứ tự là: Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang.

Sở dĩ nói nó đặc biệt, chính là bên trên bảy tòa lầu chính này bỏ ra rất nhiều tiền để chế tạo bảy ngọn đèn sáng, ban đêm khi sáng đèn, từ xa nhìn lại, ánh đèn kết nối với nhau tạo thành hình dạng của Bắc Đẩu Thất Tinh, cùng với bầu trời đêm dung hòa lẫn nhau.

Vì thế Thượng Dương đặc biệt mời nhà thiết kế đèn nổi danh nhất trong nước, chế tạo và bố trí đèn cho bảy tòa nhà này, ban đêm toàn bộ ánh đèn đều bật lên, đang ở khu mua sắm, thật ra lại giống như đang rong chơi bên trong Tinh Hải vậy. Bởi vậy Thượng Dương cũng đã trở thành thánh địa mà bọn trẻ trâu ngày nay rất muốn đến để hẹn hò lãng mạn các kiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Dù sao cô cũng mua không nổi

Tòa nhà Thiên Toàn- Khu chuyên về đồ trang điểm

Niên Nhã Tuyền, Trịnh Hiểu Kha, Lâm Uyển Oánh ba cô gái tay nắm tay đi ở đằng trước. Đằng sau là hai thằng vai kề vai cánh kề cánh Hàn Huệ Minh và Thư Trạch Nam, trong tay nào là mấy cái túi mua sắm đủ kiểu dáng đủ kích thước đủ màu sắc, một y như một con c-hó (uhm thì có đáng thương đấy, nhưng mà cứ cố xách tiếp đi nhé các chàng trai).

Rốt cục, Hàn Huệ Minh nhìn không được vỗ vỗ vào bả vai của ba "nữ hoàng" đằng trước, "Tớ nói này ba vị đại tiểu thư, bình thường lúc chạy cự li dài, cũng không thấy mấy cô chịu dốc sức đến vậy ha, vừa đặt chân lên phố, thì mấy "chị" đi liên tục không chịu nghỉ chân luôn vậy?"

"Với thể lực mèo cào của cậu, đáng tiếc thay cho bố mẹ cậu, lỡ sinh ra một đứa con trai cao to vạm vỡ mà sức thì.." Lâm Uyển Oánh cầm lấy một cái túi trong tay cậu ta, xem như giúp cậu ta giảm bớt chịu ít áp lực.

Niên Nhã Tuyền chỉ vào cái quầy trước, "Thấy gì chưa, đến rồi, đây là một trạm cuối cùng."

Hàn Huệ Minh thở dài một hơi, chấp tay trước ngực, "Tạ ơn ba vị đại tỷ."

"Không cần cảm ơn, đợi tí nữa "chị" mời cậu em ăn cơm!" Trịnh Hiểu Kha lắc lắc cái túi trong tay mình, ý nói là chị đây ngoài tiền thì không có gì nữa cả.

Hàn Huệ Minh nhớ đến cái gì đó, nháy mắt kinh ngạc, "Cậu nói đấy nhé!"

Toàn bộ tòa nhà Ngọc Hành kia đều là phục vụ ăn uống, lầu năm càng cao quý xa hoa lộng lẫy lừng, nói đơn giản chính là thượng phẩm của thượng phẩm!

"Ngoại trừ lầu năm của Ngọc Hành, muốn chọn chỗ nào cũng được." Một câu nói của Trịnh Hiểu Kha, lập tức phá nát ảo tưởng của Hàn Huệ Minh.

Lầu năm ở tòa Ngọc Hành toàn bộ đều là Phòng VIP, không kể những món giá rẻ nhất, đồng thời bất luận là bạn muốn ăn cái gì, đều sẽ có đầu bếp chuyên nghiệp, vì bạn mà phục vụ 1-1. Vận khí tốt, còn có thể được Michelin--Đầu bếp 3* phục vụ cho nữa đấy!

Tiền xài. Việt Thành này cũng chẳng còn mấy ai không có khả năng tiêu tiền đâu.

Hàn Huệ Minh nghiêng cổ sang một bên, trợn mắt trắng le lưỡi, làm một cái điệu bộ quái gở, "Tình lại đi, chỉ cần là dưới lầu năm, Anh trai mời mấy em tùy tiện chọn."

Có mấy người bị động tác của cậu ta chọc cười, Niên Nhã Tuyền vỗ vai bả vai của cậu ta, "Đến rồi, đến rồi, đằng kia có ghế sofa, mọi người sang đó ngồi nghỉ ngơi chút đi."

Ba nữ sinh tiến đến trước quầy lễ ra vào, phục vụ viên nhìn thấy cái hộp trong tay Niên Nhã Tuyền, mỉm cười nói, "Xin chào tiểu thư, đây là món hàng đắt nhất ở chỗ chúng tôi, trước mắt chỉ còn lại mỗi một bộ này thôi, nếu cô thích, vậy thì phải nhanh tay nắm lấy cơ hội tốt lần này."

A! Bộ cuối cùng.

Niên Nhã Tuyền đau lòng nhìn giá niêm yết: 129999, Có nên mua hay không đây?

Hàn Huệ Minh ngồi tựa trên ghế sofa im lặng này giờ cũng phải lên tiếng nói, "Niên Ca, tớ thật sự không hiểu một nữ đại gia mỗi ngày đều ngồi trên bảy tám con số* như cậu còn đang do dự gì nữa chứ, không phải chỉ là mười mấy vạn thôi sao! Lần này tớ làm chủ, cậu đã thích như vậy thì cứ mua đi!"

*Bảy tám con số: Ý nói chiếc xe mà cô đi mỗi ngày có giá khoảng bảy tám con số.

Niên Nhã Tuyền bất đắc dĩ nói, "Xe cũng không phải của tớ, tớ chỉ là sử dụng tạm thời mà thôi!" Đúng vậy mà, cho dù là ngồi trên bảy chữ số hay là tám chữ số, toàn bộ đều là của chồng cô, cũng không phải của cô, cô không có gì phải khoe khoang cả.

Ngay lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một trận rối loạn ầm ầm.

Niên Nhã Tuyền theo phản xạ có điều kiện ngẩng đầu nhìn qua, không nhìn thì sẽ không biết, nhìn rồi thì chỉ có giật mình!

Từ cửa chính có mấy người đi tới, đi đầu là một người đàn ông trên thân mặc âu phục màu đậm được may riêng vừa vặn có vẻ rất đắt đỏ, làm nổi bật lên thân hình thẳng tắp của hắn. Giày da làm bằng da cá sấu màu nâu đậm bước đi trên sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch trơn bóng, phát ra từng tiếng bước chân rất nhỏ.

Hai con người tinh nghịch không chút gọn sóng, thực chất bên trong đôi mắt ấy lại lộ ra bá khí và lạnh lùng, khiến người khác dù trong vô ý cũng phải lui ba lại mét.

Cho nên, người đàn ông có khí thế bá đạo vô cùng, lạnh lẽo vô cùng, cao quý vô cùng chính là Hoắc... À, không! Lại là chồng của cô? Bên cạnh còn đi theo một đại mỹ nữ da trắng mỹ miều đáng người thon thả!

Rất ít khi nghe nói bên cạnh Hoắc Thiếu có đàn bà, lần này công khai đi dạo phố, chẳng lẽ hai người này sắp có chuyện tốt gì sao?

Dường như phát giác được ánh mắt của cô, người đàn ông đang cách cô với cự ly ba mét, bỗng nhiên quét mắt tới. Bốn mắt nhìn nhau, Niên Nhã Tuyền bị dọa đến mức tim nhảy lộp bộp một phát, thất kinh cúi đầu nhìn son môi.

Anh không được nhìn thấy tôi, đừng nhìn thấy tôi mà.

Không đúng! Hắn ta cũng đâu có biết cô.

Nghĩ đến đây, Niên Nhã Tuyền ra vẻ bình tĩnh hỏi Trịnh Hiểu Kha bên cạnh, "Kha Kha, cậu nói thử xem màu này có thích hợp với tớ không?"

Trịnh Hiểu Kha lại hỏi một đằng, trả lời một nẻo, hưng phấn giật giật ống tay áo của cô, "Nhã Tuyền, Nhã Tuyền, cậu cũng có duyên với Hoắc Thiếu chứ ít gì!"

Cái này.. Hình như cũng đúng.

Lâm Uyển Oánh: "Nhã Tuyền à, con nhỏ bên cạnh Hoắc Thiếu là ai vậy nhỉ?"

Cô cũng đang muốn biết đấy có được không.

Hàn Huệ Minh: "Niên Ca, cậu nói thử xem có khi nào Hoắc Thiếu đang tới tìm cậu không?"

Sao có thể thế được!

Niên Nhã Tuyền đau thương nhìn hai cô gái đang đứng bên cạnh còn mê trai hơn cô gấp vạn lần, "Trịnh Hiểu Kha! Nước miếng của cậu chảy luôn rồi kia!"

Không đợi Trịnh Hiểu Kha có phản ứng, một âm thanh vừa thanh thót vừa xa lạ, trả lời câu hỏi của cô, "Tôi thấy không hợp đâu, dù sao cô cũng mua không nổi."

Niên Nhã Tuyền nghi hoặc ngẩng đầu, nói chuyện với cô không phải ai khác chính là cô gái bên cạnh Hoắc Lăng Trầm?

Họ có quen nhau sao?

Mễ Gia có mái tóc uốn lộn màu nâu đậm khoát lên khuỷu tay của Hoắc Lăng Trầm, đi đến trước mặt mấy người Niên Nhã Tuyền. Duỗi mấy ngón tay nhỏ dài màu cà phê ra, cử chỉ ưu nhã giũ lấy bộ son môi trong ngực Niên Nhã Tuyền, đôi môi thoa màu son "Di Mẹ"* đang lưu hành nhất thời bấy giờ khẽ nhấp máy, "Cái này tôi lấy rồi, gói cái này lại cho tôi đi!"

*Cũng không biết cây son đó tên là Di Mẹ hay là màu son đó dành cho các bà di bà mẹ nữa.

Nói xong, ánh mắt dừng lại trên người Niên Nhã Tuyền, làm căn lướt tới lướt lui dò xét mấy lượt.

Cuối cùng lại cười khẩy, "Vừa nhìn đã biết là một kẻ giả bộ trở thành một sinh viên trong sáng rồi."

Thật không biết sao Hoắc Thiếu lại có thể nhìn trúng con mụ này, đáng đáp mặc dù là cũng dễ nhìn đấy, nhưng rõ ràng là không có đẹp bằng chị đây có được không hả?

Niên Nhã Tuyền trong nháy liền nổi điên lên, "Mắt của cô bị lẹo rồi hay gì? Sao cô biết tôi mua không nổi? Cô nhìn thì có vẻ ăn mặc cũng khá ngăn nắp đấy, ngoài ra thì chả còn cái thứ gì có thể nhìn cho lọt mắt được?"

Niên Nhã Tuyền trước mặt mọi người như đang đập vào mặt nhỏ Mễ Gia đó vậy, sắc mặt của Mễ Gia lập tức trở nên rất khó coi, "Một học sinh bản cùng không biết từ đâu tới? Trước khi tới Thượng Dương, cũng không nhìn lại thân phận của mình, có xứng được bước chân vào một cửa hàng cao cấp như vậy hay không!"

Niên Nhã Tuyền cười lạnh, cũng đánh giá Mễ Gia từ trên xuống dưới một phen, "Hừ, chúng tôi không xứng, cô thì đáng chắc? Ai cho cô đòi mắt chó đó để cô nhìn người khác thấp kém vậy chứ? Tuổi tác của cô cũng hơi cao rồi, mới mặc trên người một bộ đồ màu sậm như vậy, cô đương nhiên làm sao mà giống với chúng tôi được, không thể mặc những bộ đồ có màu sắc tươi sáng như vậy đây. Xin chia buồn nhé!

Very Good! Câu nói bác gái mặc đồ màu xanh sẫm này của cô, chẳng những đã đắc tội với Mễ Gia, vô hình còn đắc tội luôn với Hoắc Lăng Trầm. Bởi vì bộ y phục trên thân Mễ Gia đây là vừa rồi Hoắc Lăng Trầm chọn cho cô ta, mặc dù hẳn chỉ tiện tay chỉ cái thôi, nhưng đó cũng là do hắn chọn, cũng là hắn trả tiền! Cho nên, cũng chính là gián tiếp nói Hoắc Lăng Trầm có con mắt cổ lỗ xỉ.

Thật ra thì, nói thật nhé, Mễ Gia năm nay cũng chỉ mới có 27 Tuổi rưỡi, còn mặc trên người bộ y phục này, bộ này cũng đẹp lắm, nhưng khi mặc trên người của Mễ Gia thì lại không đạt được hiệu quả tốt nhất.

Mễ Gia vừa trắng lại gầy, bộ y phục này cũng chính bởi vì cô ta quá gầy, cho nên, chống đỡ không nổi.

Đơn giản mà nói, đổi thành người khác nói không chừng có thể mặc đẹp hơn cô ta gấp N lần!

Những lời này quả thực đã chọc giận đến Mễ Gia, khiến cho Mễ Gia--Công chúa được sủng ái nhất, người nào có lời hay thì người đó nói cho cô ta vui! Cho tới bây giờ không có ai như Niên Nhã Tuyền vậy, tát thẳng vào mặt cô!

Nghĩ đến hôm nay mình có hậu thuẫn kiên cố, Mễ Gia hít sâu một hơi, quay người đi đến bên cạnh Hoắc Lăng Trầm, vô cùng đáng thương nhìn hắn, "Hoắc Tổng, anh xem con nhỏ kia nói chúng ta già, còn nói ánh mắt của anh cổ lỗ nữa."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Loại người như này không xứng đáng được bước chân

vào Thượng Dương

Hoắc Lăng Trầm nhìn Niên Nhã Tuyền thật sâu, hẳn đã nhận ra người lần trước ở quán bar hôn hẳn chính là cô!

Lại liếc mắt nhìn bộ quần áo trên người Mễ Gia, bộ y phục này nếu như được khoát trên người một cô gái ở cái độ tuổi teen như Niên Nhã Tuyền hoàn toàn có thể nói là chính xác cỡ lũ. Vừa rồi chọn quần áo cho Mễ Gia, hẳn cũng chỉ đại khái nhìn lướt qua, sau khi cô ta mặc vào, hẳn cũng chẳng có hứng thú quay lại nhìn, cho nên hẳn căn bản cũng không biết là có đẹp hay không.

Bây giờ nhìn kỹ lại một chút, cô gái kia nói không sai, bộ y phục này trên người Mễ Gia, hoàn toàn đã bị lỗi thời rồi, đồng thời đúng là cô ta còn có chút chống đỡ không nổi. (Ý là chị ấy gây quá mặc lên nó rộng thùng thình hay gì hắc hắc)

Trong lúc nhất thời ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Hoắc Lăng Trầm, nhưng hẳn cũng chỉ là "Uhm" một tiếng, không còn gì nữa khác.

* * *

Mễ Gia ủy khuất nhìn người đàn ông không nói lời nào, muốn nói chút gì đó, nhưng bởi vì quá sợ hãi đành phải thôi không nói nữa.

Trợ lý Trọng Hải Trình phía sau Hoắc Lăng Trầm, càng nhìn Niên Nhã Tuyền càng cảm thấy rất quen mắt. Cuối cùng một luồng ánh sáng chợt lóe lên, vỗ vỗ đầu, liền vội vàng tiến lên nói với Hoắc Lăng Trầm, "Hoắc tổng, vị này là.." Phu nhân của ngài.

Thế nhưng, mấy chữ ấy còn chưa nói xong, liền bị một âm thanh đột nhiên đề cao âm lượng lên cắt đứt hẳn, "Hello! Tiểu Ca Ca, là anh đây à!"

Sau đó trong lúc Trọng Hải Trình còn chưa kịp lấy lại phản ứng, cậu ta liền bị Niên Nhã Tuyền kéo sang một bên.

Ông trời ơi, giấy hôn thú của cô với Hoắc Lăng Trầm chính là nhờ vị này hỗ trợ làm thay đấy có được không vậy? Hơn nữa, bố cô vì muốn bồi dưỡng quan hệ tình cảm của cô với Hoắc Lăng Trầm, có mấy lần dắt cô đi tìm Hoắc Lăng Trầm, đều là vị trợ lý này tiếp đãi bọn họ.

Ngần vạn không thể để cho Hoắc Lăng Trầm biết cô là ai, bằng không với chuyện lần trước, lại thêm lần này bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, đoán chừng sẽ càng khiến Hoắc Lăng Trầm cho rằng cô có ý muốn chạm mặt với hắn để gây sự chú ý của hắn mất.

"Phu.." Nhân.

"Phục rồi à? Chúng ta lại gặp nhau rồi! Haha!" Niên Nhã Tuyền không để ý đến ánh mắt nghi hoặc tất cả mọi người, lảng qua lời nói của cậu ta, lại kéo Trọng Hải Trình đi đến chỗ khác cách bọn họ hơi xa chút. (Chữ Phu trong từ phu nhân phát âm giống với từ Phục, ý của NNT là không muốn THT gọi "phu nhân" nên lảng sang thành "phục rồi à")

Trọng Hải Trình đứng vững lại, mơ hồ nhìn Niên Nhã Tuyền, "Phu nhân, sao vậy ạ? Hoắc tổng chưa từng gặp cô, tôi muốn nói cho Hoắc tổng biết thân phận của cô!"

"..."

Giờ phút này Niên Nhã Tuyền thực sự rất muốn cười, mọi người thử nghe mà xem, hai người kết hôn đã được ba năm, hai vợ chồng còn cần nhờ người khác giới thiệu thì mới nhận ra nhau. Nực cười..

Nếu như không phải thực sự có tờ đơn đăng ký kết hôn ấy, Niên Nhã Tuyền thật sự cho rằng mình vẫn chưa kết hôn, càng sẽ không bao giờ có thể quen biết cái gì mà Tổng giám đốc xuyên quốc gia Hoắc Lăng Trầm.

Niên Nhã Tuyền tiến lại gần bên tai của cậu ta, nhỏ giọng nói, "Không cần nữa đâu, cảm ơn trợ lý Trọng, là như vậy, tôi đã ký tên vào đơn thỏa thuận ly hôn rồi nhờ Trác quản gia gửi cho Hoắc tổng rồi, cho nên, tôi và anh ta cũng không còn cần thiết phải biết nhau nữa."

"Đơn thỏa thuận ly hôn? Phu nhân muốn ly hôn với Hoắc tổng?" Bởi vì bị kinh sợ, Trọng Hải Trình lui lại một bước, kinh ngạc nhìn người trước mặt.. Cô gái nhỏ, nếu như cậu ta nhớ không lầm, thì Niên Nhã Tuyền nhỏ hơn Hoắc tổng 6 tuổi!

Có khi nào nào của cô gặp phải vấn đề gì không nhì, thế mà lại chủ động yêu cầu ly hôn với Vương Lão Ngũ Kim Cương--Hoắc Thiếu?

Niên Nhã Tuyền kéo kéo góc áo, ngượng ngùng nói, "Đúng vậy, vì để tránh gây ra hiểu lầm không cần thiết, vẫn là phải làm phiền cậu thay chúng tôi giữ bí mật chuyện này."

* * *

Khi Trọng Hải Trình quay về, Hoắc Lăng Trầm cũng vừa thanh toán hóa đơn xong xuôi cho Mễ Gia.

Đôi mắt lạnh lùng kia, dừng lại nửa giây nhìn ánh mắt hơi ngốc trên mặt trợ lý Trọng, lại đảo qua cô gái Hàn Huệ Minh đang ôm trong lòng, khóe môi câu lên lộ tia giễu cợt.

Quả nhiên không phải là người tốt lành gì.

Lại nghĩ tới ngày đó mình thế mà lại bị loại đàn bà này hôn, sắc mặt Hoắc Lăng Trầm u ám ba giây," Trọ lý Trọng, tôi không cần biết cậu có quan hệ gì với cô gái đó, bây giờ cậu liền ngay và lập tức ném cô ta ra khỏi đây mau lên, loại người này không xứng bước chân vào Thượng Dương!

Lần trước không kịp xử lý cô, lần này nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!

Trọng Hải Trình kéo luồng suy nghĩ về, nhìn theo ánh mắt của Hoắc Lăng Trầm.

Niên Nhã Tuyền đang kéo khuỷu tay của Hàn Huệ Minh.. Nùng nịu? "Tiểu Minh Minh, Minh Nhi à, mua cho người ta cái bộ son đó đi mà? Khụ khụ! Người ta cũng muốn mua mà, bất chước bạn trai người khác kia cũng mua son cho bạn gái đấy thôi."

Không được gấp gáp, để cô suy nghĩ lại thật kỹ đã, hoa khôi Tam Lưu gì đó trong trường của bọn họ làm nũng thế nào.

Hàn Huệ Minh ôm lấy lồng ngực của mình, hoàn toàn sụp đổ nhìn cô gái đang ôm cánh tay của mình, "Niên Ca.. Cậu bị cái gì kích thích à? Cậu đừng dọa tớ mà!"

Niên Nhã Tuyền làm nũng? Nhìn gương mặt kinh ngạc đến biến dạng của những người xung quanh xem, đã đủ biết kinh dị tới cỡ nào rồi.

"Uhm Uhm, Tiểu Minh Minh, chỉ là.. Người ta quá thích son môi thôi mà, nhanh nhanh mua cho người ta đi mà!" Nụ cười của Niên Nhã Tuyền đã cứng ngắt, nếu như Hoắc Lăng Trầm mà còn không đi nữa, cô chắc chắn sẽ bị chính bản thân cô chọc cho nôn mất.

Vì muốn cho mình có thể đạt được tự do, cô sẽ liều mạng!

Mạch não của Niên Nhã Tuyền đang chạy như vậy đây: Cô đã từng chủ động hôn Hoắc Lăng Trầm, bây giờ lại làm nũng với người đàn ông khác. Có một ngày Hoắc Lăng Trầm biết được thân phận thực sự của cô, lại là cái loại.. Uhm.. Một người đàn bà đôi phong bại tục, đây chẳng phải sẽ dễ dàng tiến hành ly hôn hơn sao?

"Mua, mua.. Anh trai! Tớ mua." Vì muốn tinh thần của Niên Nhã Tuyền bớt bất bình thường lại, cái gì Hàn Huệ Minh cũng sẽ mua.

Bàn tay run rẩy, lấy hết son môi trước mặt mình đưa cho trưởng quầy, "Tính tiền! Mau lên.." Trái tim của cậu ta thực sự chịu không được nữa rồi.

Tính tiền xong thì mời Niên Nhã Tuyền đến bệnh viện tâm thần tham quan ngay!

Đoán chừng cũng chỉ có Trọng Hải Trình biết, Niên Nhã Tuyền đang diễn trò, thấp giọng trả lời Hoắc tổng, "Nhưng mà, Hoắc tổng.."

"Trọ lý Trọng, Hoắc tổng cũng đã nói rồi, sao cậu còn không đi làm ngay đi?" Cục tức trong lòng ngực của Mễ Gia cuối cùng cũng được nuốt trôi xuống, đắc ý đánh gãy lời nói của Trọng Hải Trình. Cô ta cho rằng Hoắc Lăng Trầm là vì cô, mới tổng cổ Niên Nhã Tuyền đi ra.

Cô ta đứng trước mặt Hoắc tổng quả nhiên không cùng một đẳng cấp với những người khác.

"Nhưng mà Hoắc tổng, cô ấy là.." Người mà cậu ta phải đuổi ra khỏi Thượng Dương Quốc Tế lại là vợ của BOSS! Sếp xác định không do dự một chút nào nữa sao?

Một ánh mắt bén nhọn quét tới, Trọng Hải Trình lần này không còn dám nói gì nữa, lập tức phân phó với vệ sĩ sau lưng, "Nhanh lên, đi bảo bọn họ ra ngoài hết đi!"

Niên Nhã Tuyền vẫn luôn chú ý đến động tĩnh ở bên này, vừa nghe thấy muốn đuổi bọn họ ra khỏi cửa? Vừa hay, cô không muốn mua những thứ này!

"Không cần Hoắc Thiếu động thủ, chúng tôi đi ngay bây giờ!" Niên Nhã Tuyền thuận theo bậc thang của Hoắc Thiếu trượt xuống luôn, đem số son môi thu ngân chuẩn bị ôm đi tính tiền trả về chỗ cũ. Vẫn không quên quay đầu lại kéo Hàn Huệ Minh cách mình gần nhất và Lâm Uyên Oánh nhanh chóng rời khỏi quầy kinh doanh.

Nhìn bóng lưng của Niên Nhã Tuyền, cô ta khó hiểu nhìn đôi mắt của Hoắc Lăng Trầm có vẻ hơi trầm xuống, trong đôi mắt ả quyết qua một vòng nghi hoặc.

Mễ Gia lại thả thêm mấy con dao vào bóng lưng của Niên Nhã Tuyền, như vậy mới có thể điều chỉnh lại biểu cảm của chính mình, khoát lên khuỷu tay của Hoắc Lăng Trầm, mềm mại đáng yêu mở miệng nói: "Hoắc Thiếu à, người ta đói bụng rồi, chúng ta đi lâu năm ở Ngọc Hành có được không?"

Hoắc Lăng Trầm nhàn nhạt bảo, "Dẫn đường!"

Trọng Hải Trình ném hết tất cả nghi vấn ra sau đầu, vội vàng đi lên phía trước dẫn đường.

Ngoài cổng Thiên Tuyền, Niên Nhã Tuyền bỗng nhiên dừng bước lại, nhìn về phía Hàn Huệ Minh, "Huệ Minh, cậu vừa mới nói muốn đi lâu năm ở Ngọc Hành?"

Hàn Huệ Minh lập tức lui lại một bước, "Chị Đại à, chúng ta có chuyện gì thì cứ bình tĩnh mà nói được không vậy, mấy đồng tiền lẻ này của tớ để dành nộp Game rồi, mời không nói cậu đâu!"

"Tớ mời mọi người ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chúng ta chơi không nổi với Hoắc Tổng đâu

Niên Nhã Tuyền phun ra một câu làm kinh ngạc người khác, Hàn Huệ Minh khoa trương xụi lơ tay chân ngã vào trong lòng của Thư Trạch Nam ở đằng sau, "Lão Thư, Thư Da Trắng, Niên Ca.. Cậu ấy, cậu ấy, có phải bị quý nhập rồi không?"

Thư Trạch Nam cũng tê liệt từ đầu tới chân, hôm nay Niên Ca hoàn toàn không bình thường.

Ngược lại Trịnh Hiểu Kha lại rất bình tĩnh đá vào chân của Hàn Huệ Minh, "Nhã Tuyền cũng là con gái, con gái làm nũng là chuyện quá mức bình thường. Hơn nữa, Niên Ca tốt xấu gì cũng ngồi trên con xe giá bảy tám chữ số mỗi ngày, ăn ở lầu năm Ngọc Hành, Uhm! Cũng có khả năng mà."

Hàn Huệ Minh cảm thấy cũng có chút đạo lý, phốc một cái đứng thẳng người lại, sửa sang quần áo lại một chút, nhưng mà.. "Mời ăn cơm thì được, nhưng lầu năm ở Ngọc Hành không phải là nơi mà chúng ta muốn đến thì đến, cũng cần phải đặt hẹn trước mà, bây giờ cũng tới giờ ăn rồi, biết đâu không còn chỗ trống nữa thì sao."

Không phải cậu ta xem thường Niên Nhã Tuyền, nhưng những gì cậu ta nói đều là sự thật cả.

Bố của cậu ấy đến đây đặt chỗ chiêu đãi khách quý, đều phải đến đặt trước khoảng từ một tuần cho đến nửa tháng, thậm chí có lúc còn phải trước đến ba tháng cũng có!

Giờ phút này tâm trạng của Niên Nhã Tuyền thực sự rất nặng nề, trước đó không nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm thì thôi không nói. Bây giờ lại gặp phải chồng của cô, còn ngang nhiên dẫn phụ nữ khác đi dạo phố, còn dùng tiền mua đồ cho tụi nó.

Bộ son môi vừa rồi chắc cũng có giá mười ba vạn, hơn nữa trong tay của Trọng Hải Trình còn xách thêm mấy cái túi, nếu như cô đoán không sai, toàn bộ đều phải trên tiền vạn! Thậm chí là mấy chục vạn!

Mỗi tháng Hoắc Lăng Trầm cho cô tiền sinh hoạt không ít, nhưng do cô nghĩ dù sao mình cũng chỉ là một đứa sinh viên, không dùng nhiều tiền như vậy, cho nên mỗi lần đều chỉ lấy số lẻ. Còn lại coi như Trác quân gia cất hộ cho cô, cô cũng không hỏi đi hỏi lại chuyện này.

Niên Nhã Tuyền cũng chưa từng mua cho bản thân mình đồ gì đắt đến vậy, mà người phụ nữ bên cạnh Hoắc Lăng Trầm kia, chỉ có một câu, Hoắc Lăng Trầm lập tức tính tiền cho cô ta, cô là Hoắc phu nhân chính quy, dựa vào cái gì phải thay hắt ta cân nhắc ăn dùng tiết kiệm nhiều như vậy? Còn trả lại cho hắt ta biết bao nhiêu tiền thừa đến vậy?

Dù sao cũng sắp ly hôn rồi, không bằng thừa dịp thời gian này, an nhàn hưởng thụ thử xem cuộc sống của Hoắc phu nhân?

Nhìn thoáng qua mấy đứa bạn tốt vì chuyện muốn đi lầu năm Ngọc Hành ăn cơm mà tranh luận nảy giờ, Niên Nhã Tuyền cảm thấy mời bọn họ ăn một bữa thịnh soạn, cũng đáng lắm ấy chứ.

Uhm! Được!

Lấy điện thoại di động ra, bấm vào số điện thoại của Trác quân gia.

Một phút sau, Niên Nhã Tuyền tắt điện thoại quay người lại, mấy người này giờ vẫn đang kịch liệt thảo luận, giờ phút này toàn bộ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô.

Cô bình tĩnh mở miệng: Đi thôi. "

"Đi đâu cơ? "Lâm Uyển Oánh thận trọng hỏi.

Cô cười nhẹ nhàng: "Mời mọi người đi ăn cơm chứ đi đâu nữa! "

Mười mấy phút sau

Lầu năm của tòa Ngọc Hành

Trong lúc Niên Nhã Tuyền đứng đợi nhân viên phục vụ đi xác nhận phòng đặt, cửa thang máy lầu năm lần nữa được mở ra.

Người đàn ông dẫn đầu đang đi từ trên đi xuống, khí thế mạnh mẽ, khiến cho tất cả mọi người đều không dám xem nhẹ.

Niên Nhã Tuyền che ngực tấm tắc, trước đó lúc cô không hề có ý nghĩ sẽ đề cập tới vấn đề ly hôn, muốn gặp Hoắc Lăng Trầm một lần so với lên trời

còn khó hơn. Từ khi cô đề nghị ly hôn, tính toán kỹ lưỡng lại xem, đây đã là lần thứ ba cô gặp hấn ta rồi!

Lần này, cô cũng bắt đầu hoài nghi một điều rất chi là tự tin, cái tên Hoắc Lăng Trầm có phải là đang cố ý xuất hiện trước mặt cô hay không đây, có ý đồ muốn gây sự chú ý của cô hả, cố níu kéo mối quan hệ hôn nhân của bọn họ chẳng?

" Vứt ra ngoài. "

Chỉ có ba chữ đơn giản, kéo dòng suy nghĩ của Niên Nhã Tuyền từ cõi mộng quay về hiện thực.

Quản lý tầng lầu lau mồ hôi lạnh trên mặt, không biết nên mở miệng giải thích thế nào, " Hoắc tổng, mấy vị này là khách do Trác quản gia thu xếp mời đến. "

Nghe thấy ba chữ Trác quản gia, Hoắc Lăng Trầm nhìn lướt qua mấy đứa học sinh ấy, " Trọ lý Trọng, để mấy người này ở lại, còn cô ta thì quăng ra ngoài! "

Mễ Gia đứng bên cạnh một mực không dám nhiều lời, giờ phút này chỉ xém một chút nữa thôi thì bật cười ra tiếng, Hoắc Thiếu nhất định là vì cô ta, mới cứ nhắm vào cô gái kia như vậy!

Trọng Hải Trình tâm phiền ý muộn, Hoắc Thiếu rõ ràng là không biết mặt phu nhân, vì cái gì còn một mực nhắm vào cô như vậy chứ? Sao lại chán ghét phu nhân của chính mình như vậy chứ?

Kỳ lạ hết mức.

Trong vòng nửa phút cũng không thấy Trọng Hải Trình động đậy, Hoắc Lăng Trầm đã không còn kiên nhẫn nữa. Một ánh mắt sắc bén quét đến trước mắt của Trọng Hải Trình, " Trọ lý Trọng, chút chuyện nhỏ này cũng không làm được hay sao? "

Trọng Hải Trình sợ hãi, " Không phải, Hoắc tổng, bởi vì cô ấy là.. Cô ấy là.. "

Dường như biết cậu ta tiếp theo sẽ nói câu gì, Niên Nhã Tuyền liếc mắt nháy mắt với cậu ta, tuyệt đối không được nói ra, đừng mà..

Thật tình không biết một màn này rơi vào trong mắt Hoắc Lăng Trầm, biến thành hình ảnh Niên Nhã Tuyền đang liếc mắt phóng điện cho Trọng Hải Trình! Vốn dĩ cô đã quen biết Trọng Hải Trình rồi, hấn chỉ cười nhạo, " Trọ lý Trọng, nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, có một số người ngoài mặt thì tỉnh khiết ngây ngô, thực chất bên trong thì thiếu điều dơ bẩn đến nỗi khiến người khác không thể nhìn thẳng. Tôi mà là loại người kiểu này, nhất định sẽ nhảy từ nơi này xuống. "

Trọng Hải Trình mơ hồ.

Không phải chứ, chuyện này, Hoắc tổng sao đứng trước mặt mọi người lại tự so sánh mình với một cô gái vậy chứ? Hoắc tổng bình thường vô cùng khinh thường việc giao tiếp với phụ nữ.

Niên Nhã Tuyền cắn chặt răng, trước mặt mọi người muốn làm nhục cô chứ gì?

Lúc trước mỗi khi gặp phải tình huống bị người khác bắt nạt, cho tới tận bây giờ cũng chưa bao giờ để cho bản thân phải ăn thiệt thòi, tính khí nóng này phút chốc bùng phát, " Đây, Hoắc Lăng Trầm, tôi không phải chỉ là do không cẩn thận hôn anh có một cái thôi sao? Anh đường đường là một người đàn ông lung dài vai rộng, cần gì phải nhắm vào tôi mãi như vậy chứ? Đuổi tôi ra ngoài một lần coi như xong đi, còn muốn đuổi tôi ra ngoài lần hai, anh cho rằng anh lợi hại đến mức nào cơ chứ, cả cái Thượng Dương này đều là của anh chắc? "

Rõ ràng cô mới là người bị thua thiệt được không vậy? Đó là nụ hôn đầu của cô đấy! Mặc dù.. Mặc dù anh ta là chồng của cô, vậy thì thế nào? Cô vẫn chính là người bị thua thiệt!

Lâm Uyển Oánh và Hàn Huệ Minh dùng sức kéo ống tay áo của cô, Hàn Huệ Minh nhỏ giọng nhắc nhở cô, " Niên Ca, đừng nói nữa, Niên Ca! Chúng ta chơi không lại với Hoắc tổng đâu! "

Không thể trêu vào thì cứ việc để hấn nhục nhã cô như vậy sao? Còn nữa, tôi đúng là phụ nữ dơ bẩn như vậy đấy, cũng đã lấy cho anh luôn rồi, có phải là anh muốn cùng tôi đi chết không? Hoắc Đại Tổng Tài? "

Thật ngại quá, trên cuốn sổ đỏ (giấy đăng ký kết hôn) của hai người họ, còn viết tên của cả hai trên cùng một cột!

Tiếng nói lạnh lót của cô gái vang lên, toàn bộ tầng nham lặng ngắt như tờ.

Có người còn nghi ngờ rằng có phải Niên Nhã Tuyền đã bị điên rồi hay không, lại còn dám nói rằng cô đã từng hôn Hoắc Thiếu, còn nói Hoắc Thiếu đi chết đi?

Quản lý tầng năm hần không thể ngay bây giờ ném Niên Nhã Tuyền ra bên ngoài, nhưng mà Trọng Hải Trình cứ đứng yên bất động ở đó, ông ta cũng không dám tùy tiện làm chủ.

Dù sao ông ta cũng không hiểu rõ tính tình của Hoắc Thiếu bằng Trọng Hải Trình được.

Mẽ Gia khi nghe đến việc Niên Nhã Tuyền từng hôn Hoắc Thiếu, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta trừng trừng nhìn cô gái đang đứng đối diện ấy.

Giờ phút này cô ta hận không thể lột sạch nó rồi bảo vệ sĩ vứt ra ngoài biển mời mấy con cá mập một bữa ngon miệng. Hôm nay cô ta có thể đi theo bên cạnh Hoắc Lăng Trầm, còn không phải bởi vì dính chút tiếng thơm của ông nội cô sao.

Hôn? Đừng nói hôn nữa, cô ta có đụng hân một cái, cũng cần phải lấy dũng khí rất lớn mới dám.

Trọng Hải Trình rốt cục vẫn nhìn không được sụp đổ che mặt, trên thế giới chỉ sợ không có mấy ai không biết sợ bị được với Niên Nhã Tuyền? Thượng Dương thật sự chính là của Hoắc tổng đây, chẳng những là của Hoắc tổng, trước mắt bọn họ vẫn chưa ly hôn, cũng là của cô luôn đấy!

Trịnh Hiểu Kha vốn dĩ đang mê si chăm chú nhìn Hoắc Lăng Trầm, nghe được mấy câu nói của Niên Nhã Tuyền, vội vàng khép cái miệng của mình lại chỉ kém chút là nước bọt chảy ào ào, âm thanh run rẩy, "Ấy ấy.. Niên Ca, Thượng Dương là của Hoắc Thiếu chứ gì nữa!

"..."

Niên Nhã Tuyền nghe vậy thì ngậy ra như phồng, sau một lúc lâu mới ngốc ngốc mà hỏi, "Cậu.. Cậu vừa mới nói gì cơ?"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hôm nay chúng ta cùng đến Cục Dân Chính

"Ha!" Mẽ Gia đứng bên cạnh Hoắc Lăng Trầm cười lạnh một tiếng, trào phúng nói, "Thật sự tôi thấy cô vì ngu ngốc đến nỗi muốn mất mặt luôn ấy, toàn bộ Thượng Dương Quốc Tế, đều là của Hoắc tổng đây có được không?"

Trịnh Hiểu Kha bất đắc dĩ nhắm mắt lại, cũng gật gù đầu theo.

Nhã Tuyền à, lần này tớ phải giúp cậu thế nào đây? Cậu cứ đi chọc Hoắc Thiếu hoài như vậy, sao tớ bệnh cậu cho được đây? Chỉ sợ lấy toàn mạng của tớ cũng không đổi được cái mạng của cậu đâu.

Niên Nhã Tuyền nhìn thoáng qua lầu năm xa hoa cao cấp, trên mặt hiện ra nụ cười ngây ngô. Cho nên, cô chính là bà chủ của nơi này?

Ha ha ha ha ha ha.

Hầu như tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nhìn người bệnh tâm thần thâm niên để nhìn Niên Nhã Tuyền đang đứng đó cười ngớ ngẩn, có thể kết luận rằng đầu óc của cô tuyệt đối không giống với đầu óc của một con người bình thường.

Đương nhiên, ngoại trừ Trọng Hải Trình.

Cậu ta có thể hiểu được, Niên Nhã Tuyền giờ phút này đang phản ứng lại khi biết mình là vợ của ông chủ Thượng Dương Quốc Tế. Nhưng mà, cô cũng không vui đến mức điên thật, còn có thể tỉnh là tương đối bình tĩnh.

Hàn Huệ Minh cảm giác hôm nay Niên Nhã Tuyền nhất định là đã bị mấy thứ bản thủ nhập vào cơ thể rồi, cúi người một cái dùng sức, dứt khoát khiêng Niên Nhã Tuyền lên vai mình.

Một trận trời đất quay cuồng kéo đến, kéo dòng suy nghĩ của Niên Nhã Tuyền lại, "A.. Hàn Huệ Minh, cậu khiêng tớ làm gì! Thả tớ xuống! Đồ đàn ông thói tha chết bầm này, anh ta dựa vào đâu mà nói tớ như vậy chứ.. Huhuhu."

Câu nói phía sau của cô ý muốn nói là, Hoắc Lăng Trầm, tôi và anh ly hôn chắc rồi, còn không tranh thủ thời gian ký tên cho tôi! Bằng không thì bây giờ đi Cục Dân Chính luôn cũng được!

Nhưng mà, những gì cô muốn nói, đều bị Hàn Huệ Minh và Trịnh Hiểu Kha chạy tới phối hợp bịt mồm cô lại. Không chỉ như thế, Trịnh Hiểu Kha còn cười lạnh với Hoắc Lăng Trầm, "Hoắc tổng, rất xin lỗi, bạn của tôi hôm nay uống nhầm thuốc, thật xin lỗi, chúng tôi đi ngay bây giờ!

Càng khiến cô tức giận hơn nữa chính là, ngay cả Lâm Uyển Oánh với Thư Trạch Nam cũng trầm giọng nói xin lỗi Hoắc Lăng Trầm, "Hoắc tổng, thật xin lỗi, chúng tôi lập tức đi ngay bây giờ! Thật sự rất xin lỗi! "

Không để ý đến ánh mắt của người qua đường, Hàn Huệ Minh một hơi khiêng Niên Nhã Tuyền đến bãi đậu xe dưới đất, đặt bên cạnh chiếc Mercedes của mình. Thật lâu sau mới thở hắt ra phì phò mở miệng, "Chúng ta bây giờ! Lập tức tổng Niên Ca vào bệnh viện! Bệnh viện tâm thần! Nhất định phải tìm.. Phù.. Viện trưởng!

"Bốp!" Niên Nhã Tuyền chịu đựng đầu văng mắt hoa, nhảy dựng lên cho Hàn Huệ Minh một bạt tai, "Tổng cậu vào bệnh viện mới đúng ấy!"

Trịnh Hiểu Kha giữ chặt cô gái đang vùng vẫy giữ dội lại, "Lần này tớ đồng ý với Huệ Minh Nhi, Nhã Tuyền, hôm nay cậu bị gì ấy nhỉ, lần này cậu chơi lớn rồi đấy! Là Hoắc Thiếu chứ phải!" Nói xong, còn khoa trương chấp tay trước ngực, nhìn lên trời tự lảm bảm, "Ông trời phù hộ, đừng để Hoắc Thiếu đuổi giết chúng con!"

Năm Nhã Tuyền tựa vào bên xe, đỡ trán, "Bây giờ tớ muốn về nhà, chiều nay tớ không đi học đâu!"

"Lại trốn học?" Thư Trạch Nam không đồng ý chút nào. Nhắc tới cũng tâm tặc, quen với Niên Nhã Tuyền lâu như vậy, vì sao còn chưa hun đúc cô thành một học sinh chăm ngoan với? Không phải có câu nói "Gần sơn thì đỏ gần mực thì đen" sao?

Mở cửa xe của Hàn Huệ Minh ra, ngồi vào ghế lái, thoải mái thừa nhận, "Uh, trốn học! Lão Hàn, xe của cậu. Thôi bỏ đi, Hiểu Kha, tớ mượn xe của cậu dùng một lúc!"

Hàn Huệ Minh có khoảng hơn trăm vạn chiếc xe, Trịnh Hiểu Kha thì cũng có khoảng hơn ba mươi vạn xe con thôi, thôi thì cô cứ dùng xe của Hiểu Kha vậy!

Trịnh Hiểu Kha đưa chìa khóa xe, không yên lòng nhìn cô, "Niên Ca, cậu xác định không đi bệnh viện sao?"

Niên Nhã Tuyền thờ dài một hơi, cô phải giải thích với họ thế nào đây, chuyện Hoắc Lăng Trầm là chồng cô ấy? Lúc này nếu như nói ra, sợ rằng sẽ bị mấy người bọn họ vác đến bệnh viện tâm thần mất?

"Tớ không sao, vừa nãy tức quá thôi, yên tâm đi, Hoắc Lăng Trầm cũng không rảnh đi gây chuyện đâu." Bây giờ cô phải chạy về, tìm Hoắc Lăng Trầm ba mặt một lời yêu cầu ly hôn.

Từ chỗ Trác quân gia lấy số điện thoại của hắn: Hoắc Lăng Trầm, ly hôn, tôi cho anh thêm thời gian một ngày, anh nhất định phải quay về làm xong đơn ly hôn cho tôi!

Không được, khẩu khí không thể cứng như vậy, dù sao chuyện hôm nay, cũng đã liên lụy đến mấy đứa đồng bọn của cô. Xóa hết rồi nhập lại lần nữa: Hoắc tổng, làm phiền anh bỏ qua cho mấy đứa bạn của tôi, chuyện hôm nay rất xin lỗi anh, tôi sẽ mau chóng ly hôn, nếu như anh có thời gian, hôm nay chúng ta cùng đi đến Cục Dân Chính.

Cũng không được.. Hôm nay cô cũng rất tức đấy được không? Chuyện hôm nay, không trách cô được, vì sao cô phải khép nép với hắn ta cơ chứ.

Xoắn xuyết một lúc lâu, cuối cùng quyết định gọi điện thoại cho Trác quân gia xin số điện thoại của Trọng Hải Trình, tìm ý trước rồi tính sau.

Lúc Trọng Hải Trình nhận điện thoại của Niên Nhã Tuyền, Hoắc Lăng Trầm cũng vừa tạm biệt Mễ Gia, Hoắc Lăng Trầm bảo cậu ta đưa Mễ Gia về, kết nối vào tai nghe Bluetooth, "Alo, Xin chào."

"Xin chào, trợ lý Trọng, là tôi, Niên Nhã Tuyền."

Trọng Hải Trình nhìn thoáng qua người phụ nữ bên ghế phụ lái, "À, Phu nhân, Xin chào!"

Cậu ta gọi như vậy, quả nhiên đã hấp dẫn được sự chú ý của Mễ Gia.

Bên kia điện thoại, Niên Nhã Tuyền vội vàng nói, "Không phải, tôi sắp không phải nữa rồi, trợ lý Trọng cậu vẫn đừng nên gọi tôi như vậy!"

"Ặc.. Dù sao chuyện của cô và Hoắc Thiếu vẫn chưa quyết định mà, nên lễ nghĩa cấp bậc là không thể thiếu."

".. Được thôi, tôi chỉ muốn hỏi một chút, anh ta.. Có bảo cậu đi xử lý tôi hay không, hay là bạn của tôi thì sao?"

Trọng Hải Trình nhớ tới Hoắc Thiếu dặn dò lúc sau cùng, thành thật trả lời, "Không có, Hoắc tổng chỉ bảo tôi đưa Mễ tiểu thư về. "Với cả điều tra cô.

Kỳ thật, cậu ấy cũng cảm thấy rất kỳ quái. Theo bình thường mà nói, Hoắc Thiếu đừng phải những người phụ nữ đáng ghét như giống phu nhân vậy, tuyệt đối sẽ bảo cậu ta đi xử lý ngay, thế mà lần này chỉ bảo đi điều tra Niên Nhã Tuyền.

Chẳng lẽ đây chính là mị lực của phu nhân à? Hoắc tổng có suy nghĩ không bình thường với phu nhân sao?

Dù sao anh hùng cũng khó mà qua được ái mỹ nhân! Dáng dấp của phu nhân cũng tương đối xinh đẹp, dù cho chỉ trang điểm sơ sài, cũng vẫn tươi mát thoát tục như thường! Hoắc tổng thích phu nhân, cũng là chuyện bình thường.

Niên Nhã Tuyền thờ dài một hơi, có điều vì không muốn gây thêm phiền phức cho Trọng Hải Trình, "Tí nữa cậu có thể cho tôi địa chỉ của công ty không?"

Cô cảm thấy vẫn là mình tự đi tìm Hoắc Lăng Trầm bàn về ly hôn thì vẫn tốt hơn.

Sau khi Trọng Hải Trình đồng ý, Niên Nhã Tuyền còn nói thêm, cậu cứ xem như là không biết tôi đi, tránh cho Hoắc Lăng Trầm gây phiền phức cho cậu." Dù sao con người Hoắc Lăng Trầm nhỏ mọn như vậy, ngay cả một cô gái như cô cũng không buông tha, nếu như để hắn biết Trọng Hải Trình bao che cô, hắn ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Trọng Hải Trình.

"Chuyện này.." Trọng Hải Trình muốn cự tuyệt.

Niên Nhã Tuyền cũng đã sớm biết cậu ta cũng không phải dạng dễ nói chuyện, cô mỉm cười, "Trợ lý Trọng, nếu như điều kiện này mà cậu cũng không đồng ý với tôi, thì tôi không ly hôn nữa, hôm nào lấy thân phận Hoắc phu nhân nói với Hoắc tổng, là cậu đề nghị tôi che giấu thân phận của mình."

"Phu.."

"Xin lỗi trợ lý Trọng nhé, tôi cũng là bắt đắc dĩ thôi mà, sau này có dịp mời cậu ăn cơm!" Niên Nhã Tuyền sẽ nhớ rõ "Ân tình" này của cậu ấy!

Aiyo! Trọng Hải Trình rất bất đắc dĩ, cô gái nhỏ cũng chỉ là cô gái nhỏ mà thôi, chút chuyện nhỏ mà cũng đòi uy hiếp người khác.

Một cô gái đáng yêu, một tổng giám đốc lạnh lùng vô tình.. Hẳn là sẽ thích nhỉ? Vì không để tổng giám đốc bỏ lỡ viên châu báu Niên Nhã Tuyền này, cậu ta cảm thấy mình cần phải trợ công một chút gì đó mới được!

Nói chuyện xong, Mễ Gia bên kia đè nén nội tâm xuống không kịp chờ đợi, ra về không quan trọng hỏi, "Trợ lý Trọng, vợ của Hoắc tổng à? Tên gì? Thiên kim nhà nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Anh sắp về nước rồi

Trọng Hải Trình tắt tai nghe Bluetooth, khôi phục lại vẻ nghiêm túc lúc làm việc, "Thật sự xin lỗi, Mễ tiểu thư, đây là việc riêng của Hoắc tổng, cô trực tiếp đi hỏi sẽ hay hơn!"

Hay hơn? Làm sao cô dám? Mễ Gia ngượng ngùng cười một tiếng, tức giận cắn chặt răng, trầm mặc nhìn ra ngoài cửa kính. Cứ xem như Hoắc Lăng Trầm đã kết hôn rồi đi, cô có tư cách gì để hỏi!

Ngày thứ hai, khi Trọng Hải Trình điều tra Niên Nhã Tuyền xong thì chỉ được có hai bản tư liệu, một bản là đơn xin nhập học, một bản khác là giới thiệu văn tắt con người cô.

Trên bản giới thiệu văn tắt chỉ có mấy câu đơn giản, tuổi tác, trường đang học và sở thích.

Hoắc Lăng Trầm vớt hai bản tư liệu đó bay vèo lên không trung, "Trọng Hải Trình, có phải là gần đây tôi đối xử với cậu hơi tốt rồi đúng không?"

Giọng nói vô cùng nặng nề, dọa tim của Trọng Hải Trình đập liên hồi. Cậu ta cố gắng giữ bản thân bình tĩnh, thừa dịp xoay người nhặt hai bản tư liệu lên như để che dấu sự chột dạ trong mắt mình, "Hoắc tổng, tư liệu về cô bé kia tương đối thần bí, trước mắt chỉ có thể điều tra ra được bấy nhiêu đây thôi." Còn những thứ khác cậu ta tặng miễn phí cho thùng rác rồi.

"Cút ra ngoài!"

"Vâng, Hoắc tổng!" Trọng Hải Trình nhìn hai tờ giấy phấp phới rơi xuống đất, thở phào một hơi rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi văn phòng Tổng giám đốc.

Khi cánh cửa phòng làm việc được đóng lại, ánh mắt Hoắc Lăng Trầm rơi xuống tấm ảnh trên đơn xin nhập học đang nằm cô đơn dưới mặt đất, không thể không nói tấm hình kia của Niên Nhã Tuyền mặc dù cô để mặt mộc, nhưng vẫn rất.. Khiến người ta phải yêu thích.

Đặc biệt là cặp mắt to kia, cứ như là biết nói chuyện vậy..

Hoắc Lăng Trầm vuốt vuốt thái dương đã mỏi nhừ, cảm lấy một phần văn kiện trực tiếp đập lên tờ đơn xin nhập học của Niên Nhã Tuyền, dấu gương mặt của cô dưới một lớp hồ sơ.

Cũng có thể là đang dùng xấp văn kiện đó vả vào mặt cô, trong lòng Hoắc Lăng Trầm lúc này mới thư thả một chút.

Có điều, Niên - Cái họ này, ở Việt Thành thật không có bao nhiêu, cô có quan hệ với nhà họ Niên sao?

"Đình linh linh reng reng reng.." Điện thoại cá nhân reo lên, đánh gãy mạch suy nghĩ của anh.

Lá phong trên đường lớn của trường, đang vào thu, lá cây phong dần dần từ màu xanh lục chuyển sang màu đỏ. Niên Nhã Tuyền không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp, ừ ừ cúi đầu giẫm lên một chiếc rồi lại một chiếc lá rơi, bên cạnh là Hàn Huệ Minh với Trịnh Hiểu Kha đang cãi nhau âm ỉ.

Xoắn xuyết hai ngày, Niên Nhã Tuyền vẫn chưa lấy được dừng khí đến công ty của Hoắc Lăng Trầm để thẳng thắn nói chuyện ly hôn với anh ta. Bên Hoắc Lăng Trầm càng không có động tĩnh gì, tối hôm qua hỏi Trác quản gia, nghe nói Hoắc Lăng Trầm còn chưa xử lý chuyện này, thật khiến cô vô

cùng bức bộ!

Haizz! Cả thầy mấy chuyện này đều bắt đầu kể từ N ngày trước, cô nhận được tin nhắn kia.

"Tiểu Tuyền, anh sắp về nước rồi."

Đúng vậy, anh ấy sắp về nước rồi, nghe nói anh ta đã hoàn thành việc học ở nước ngoài, chuẩn bị trở về thay thế chức vị của bố.

Thế nhưng, suy nghĩ kỹ lại một chút, có liên quan gì tới cô đâu chứ?

Năm đó nếu như không phải anh ta muốn cô hoàn toàn hết hi vọng, làm sao cô có thể chỉ vì hòn sỏi mà đồng ý với bố già cho Hoắc Lăng Trầm?

Haizz! Thật sự là, "Phiền quá à!"

Niên Nhã Tuyền bỗng nhiên hô lớn một tiếng, hấp dẫn không ít ánh mắt tò mò nhìn lại.

"Niên Nhã Tuyền, tớ đã làm gì cậu đâu, còn nói tớ phiền.. A!" Âm thanh mềm mại vừa dứt, lại rít thêm một tiếng, sau đó là một cô gái ngã ngay trước mặt cô.

Thấy rõ người trên đất, Niên Nhã Tuyền nhìn lên trời chớp tròng trắng.

Hôm nay cô ra đường nhất định là quên không xem ngày hoàng đạo, lại đụng phải Bạch Liên Hoa Ngàn Năm, Lục Trà Biểu Vạn Năm.

Niên Nhã Tuyền khinh thường nhìn thoáng qua bạn học Mục Quắc Quắc không biết tại sao lại tự nhiên ngã trên mặt đất, tóc dài phát phới, mặc một chiếc váy dài trắng xóa, Aiya! Già bộ thanh thuần thật đúng là không ai hơn được bạn học Mục Quắc Quắc của chúng ta.

"Cút! Chó ngoan không chắn đường!" Niên Nhã Tuyền không có hứng thú Tây lời Đông kéo với cô ta, hai người bọn họ căn bản là chưa đụng vào nhau có được không? Cô ta tự dung ngã sấp xuống như vậy, trong lòng cô biết rõ.

Mục Quắc Quắc lập tức đỏ mặt, mấy nam sinh đứng chung quanh xem nào nhiệt nhìn thấy cảnh này thì thương cảm cho Mục Quắc Quắc, đúng thực là bộ dáng hàng phục lòng người mà.

Mọi người lại nhìn ánh mắt của Niên Nhã Tuyền, lập tức vô cùng phẫn nộ, nhưng cô là Niên Nhã Tuyền, là người mà cả cái Học viện Quản lý Kinh tế này cũng không có mấy ai dám động vào, bọn họ chỉ có thể ngậm miệng.

"Bạn học Niên, cô cũng đụng vào tôi, không xin lỗi tôi thì thôi đi, còn bảo tôi cút, đúng là khinh người quá đáng mà!" Dáng vẻ của Mục Quắc Quắc khiến người gặp người thương, rất nhanh đã được một cậu con trai đi ngang qua bên cạnh đỡ dậy.

Cô ta cười cảm ơn cậu con trai ấy, nam sinh đó tức khắc lập tức đỏ mặt chạy đi.

"Thật sự là bệnh không nhẹ, phải đến bệnh viện thôi!" Niên Nhã Tuyền muốn đi vòng qua, nhưng Mục Quắc Quắc nhích cơ thể, lại chặn đường đi của cô.

Thân thể hơi nghiêng về phía trước, vẫn biểu lộ dáng vẻ điềm đạm đáng yêu như cũ, thế nhưng rơi vào trong tai của Niên Nhã Tuyền, lại rất đắc ý, "Cậu luôn chán ghét tôi như vậy, không bằng cứ đánh cược với tôi một lần xem sao? Nếu như tôi thua, cả một đời này cũng sẽ không xuất hiện trước mặt cậu nữa!" Mục Quắc Quắc cắn chặt môi dưới, nhẹ nhàng nói.

Ai mà không biết, còn tưởng rằng cô ta đang ăn nói khép nép xin lỗi Niên Nhã Tuyền ấy chứ!

"Lẽ nào cậu bị bệnh ngu hả! Dựa vào cái gì tôi phải đánh cược với cậu chứ, cậu thích có mặt ở đâu thì cứ có mặt ở đó, chẳng lẽ ngay cả nhà cậu cũng không về à?" Niên Nhã Tuyền cười nhạo.

"Đương nhiên là về, chỉ cần cậu đến, tôi sẽ trốn đi, thế nào?"

"Chẳng thế nào cả, bây giờ tôi không có tâm trạng nói nhăng nói cuội với cậu, còn cản đường nữa thì tự đi mà gánh lấy hậu quả!"

Mục Quắc Quắc cũng có thể nhìn ra tâm tình của Niên Nhã Tuyền đang không tốt, không dám nhiều lời, "Tôi vẫn luôn biết cậu chán ghét tôi, kỳ thật tôi còn ghét cậu hơn vậy nữa, cậu cũng biết đấy. Bằng không chúng ta đánh cược, chạy một trận nửa chặng Marathon như thế nào? Không phải chạy cự li dài là sở trường của cậu sao, tôi muốn cậu biết một điều rằng, ở trước mặt tôi cậu chẳng là cái gì cả!"

Cuối cùng có ý khiêu khích, cô ta vẫn tương đối hiểu Niên Nhã Tuyền, dùng phép khích tướng với cô là đúng nhất!

Đua Marathon nửa chặng à? "Được thôi!" Niên Nhã Tuyền còn ước gì Mục Quắc Quắc cả đời cũng đừng xuất hiện trước mắt mình nữa, hạng mục tranh tài lại chính là sở trường của cô, còn có thể vừa chạy vừa phát tiết phiền muộn trong lòng mình. Không cần nghĩ liền đồng ý lập tức, còn lớn tiếng hét lên, khiến cho Hàn Huệ Minh muốn ngăn cũng ngăn không kịp.

Cô không biết lần tranh tài Marathon nửa chặng này sẽ có một tuyển thủ đã từng đạt được huy chương vàng đến tham gia, Niên Nhã Tuyền muốn chạy vượt qua tuyển thủ chuyên nghiệp, vẫn cần phải luyện thêm mấy năm nữa mới có cửa!

Niên Nhã Tuyền lại liếc mắt nhìn cô gái vẫn nước mắt lưng tròng như vậy, "Nếu như cậu thắng thì sao?"

Mục Quắc Quắc nhin cười, tiến lên một bước, "Nếu như tôi thắng."

Trong ký túc xá

Niên Nhã Tuyền giao kèo phí báo danh tham gia Marathon nửa chặng xong, đặt mộng ngồi trên giường của mình nghiêng rảnh rảnh lại. Đầu cô tự dưng nóng lên làm gì, bước lên ngang hàng với Tam Lưu Giáo Hoa Mục Quắc Quắc chỉ cho khổ!

Mục Quắc Quắc bỗng nhiên chạy tới trước mặt cô như vậy, nhất định là đã có chuẩn trước, được thôi! Xem cô ta cơ hội gì để chinh cô!

Có điều, cũng không thể chỉ trách Mục Quắc Quắc được, vẫn là do cô dựng chuyện không tinh táo, đầu nóng lên, đồng ý với lần cá cược này.

Bây giờ thì hay rồi, đã báo tên cô vào cuộc thi Marathon, nếu như không giành được hạng nhất, cô phải theo đuổi một Nhị Thế Tổ khác trong trường: Lục Hạo Thiên, tiểu công tử của tập đoàn gia đình Lục thị ở Việt Thành.

Hừ! Ai không biết Lục Hạo Thiên kia bị gay, Mục Quắc Quắc không phải đang muốn cô gặp chuyện khó xử hay sao!

Bằng không thì đến phòng làm việc của Hiệu trưởng, lạng lẽ khóa trái cửa văn phòng của Lục Hiệu trưởng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hoắc lăng Trầm, em yêu anh

Cả hai chuyện này cô chẳng muốn chọn chuyện nào cả, Hiệu trưởng hiện tại của trường cô là Đại công tử Lục gia- Lục Khải Hàng, cô có vô số nguyên nhân không muốn trêu vào Lục Khải Hàng.

Có điều.. Niên Nhã Tuyền chột tặc lưỡi. Hiệu trưởng trường khác, không phải sáu mươi tuổi thì cũng phải hơn năm mươi, Hiệu trưởng trường cô, Đại công tử Lục gia mới có ba mươi à!

Lục Khải Hàng từ năm trước bắt đầu đảm nhiệm danh hiệu Hiệu trưởng trường của bọn họ, về bề ngoài và cả tài hoa đều rất xuất chúng, cũng là một nam nhân khiến đông đảo nữ sinh điên cuồng.

Nếu như cô trêu vào Lục Khải Hàng, nước bọt của tất cả nữ sinh trong trường cũng có thể dìm cô chết đuối.

Còn có một nguyên nhân quan trọng nhất là, Lục Khải Hàng cũng là anh em tốt của Hoắc Lăng Trầm, một trong Tứ Thiếu của Việt Thành.

Cùng một dạng người với Hoắc Lăng Trầm, bất kỳ ai cô cũng đều trêu chọc không nổi!

Cũng may mấy người bọn Hàn Huệ Minh cùng báo danh thi Marathon với cô, ít nhất còn có người chạy với cô.

Nghĩ đến Marathon dài hơn hai mươi một cây số..

Hức! Thần ơi! Để cô tìm một chỗ đi chết luôn cho vừa!

Có điều, cô còn có lựa chọn thứ ba.. Đó chính là tìm một chỗ nào đó, hô to mười lần: "Hoắc Lăng Trầm, em yêu anh!"

Mục Quắc Quắc cũng biết là Hoắc Lăng Trầm chán ghét nữ nhân chủ động, chuyên môn hãm hại cô theo cái dạng này?

Một lần nữa so sánh ba lựa chọn này một chút, trong lòng Niên Nhã Tuyền đã có dự định.

Ngày diễn ra cuộc thi Marathon đó, thời tiết ở Việt Thành khá nặng nề, người mặc áo trọng tài thi Marathon lo lắng, mấy người Niên Nhã Tuyền, Hàn Huệ Minh và Lê Tinh Tinh đứng tại chỗ hoạt động cổ chân và cổ chân làm nóng người trước.

Khi mấy người họ nhìn thấy Á quân đã từng tham gia Marathon toàn chặng Quốc tế xuất hiện trên đường đua, bọn họ trong nháy mắt liền vỡ mộng, lần này thật sự bị Mục Quắc Quắc bày cho một trò cười! Kết quả sẽ lấp cô vào cái hố này chắc rồi!

Niên Nhã Tuyền nhin không được nghiêng rảnh rảnh lại, thù này cô nhớ kỹ!

Hàn Huệ Minh mắng một tiếng thô tục, hai tay chống nạnh, "Móe! Lũ đàn bà thói tha kia, dám đấu trí với Tiểu Gia đây, thích ăn đòn đúng không, lần sau gặp mặt xem Lão đây trị bà cô thế nào!"

Niên Nhã Tuyền hít sâu một hơi, không nói gì, bởi vì cô cũng rất tức giận đấy, tức giận chính mình..

Đều đã hiểu chuyện gì sẽ xảy ra, không nói gì nhiều, Trịnh Hiểu Kha vỗ vỗ bờ vai của cô cổ vũ, "Chị em của tớ, không cần chống gượng quá sức, thực sự thể không tiếp tục kiên trì được nữa, thì cứ dừng lại, cùng lắm thì khóa trái văn phòng của Hiệu trưởng Lục là được rồi!"

Mục Quốc Quốc đưa ra ba sự lựa chọn, thứ nhất là tỏ lộ với cái tên Lục Hạo Thiên bị gay kia, không có chút đáng tin cậy nào! Còn có thứ ba.. emmm. Bây giờ Niên Nhã Tuyền vẫn tốt nhất là không nên trêu chọc Hoắc Lăng Trầm. Chọn tới chọn lui, thôi thì cái thứ hai!

Nhưng mà, Lục Khải Hàng, cũng không phải là nhân vật có thể tùy tiện trêu chọc vào đâu! Nghĩ tới đây, Trịnh Hiểu Kha cũng không nhìn được thâm nắng một tiếng, con nhỏ Mục Quốc Quốc này cho cái lựa chọn quỷ quái gì cơ chứ!

Niên Nhã Tuyền quay lại ôm cô ấy một cái, "Yên tâm đi, tốt xấu gì tớ cũng từng cầm quán quân chạy cự li dài nhiều lần, mặc dù chưa chạy hết nửa chặng Marathon, nhưng cũng có chạy qua năm mươi cây số, tớ không có đơn giản thua như vậy mà! Hơn nữa, tớ bại bởi ai cũng sẽ không thua dưới tay Mục Quốc Quốc!"

Cô ta muốn cô bị xấu mặt chứ gì, cô nhất định phải thắng trận đấu này!

"Niên Ca, cậu chính là thần tượng của tớ, tớ tin tưởng cậu!" Nhớ tới mấy cái cúp thể thao Niên Nhã Tuyền nhận được, Lâm Uyển Oánh một mặt sùng bái nhìn cô.

Niên Nhã Tuyền soái khí hôn gió đáp lại cô ấy, "Tớ cũng tin tưởng chính mình, đi thôi! Sắp bắt đầu rồi!"

"Ừm! Được thôi!"

Lần này thì Marathon nửa chặng này, tuyển thủ dự thi có hơn sáu ngàn người, tự nguyện dự thi có trên năm trăm người, còn có học sinh của mấy trường học lân cận cũng nhao nhao chạy tới cổ vũ cho bạn học của mình.

Lại thêm fan hâm mộ của quán quân Olympic, fan của mình tinh đến cổ vũ, fan hâm mộ của Á quân Marathon toàn chặng.. Hai bên xung quanh chỗ đường đua có thể nói là người đông nghìn nghịt.

Người đại biểu Marathon nửa chặng trên đài bắt đầu đọc lời chào mừng, "Các vị khách quý, các vị vận động viên, các trọng tài, các vị phu nhân, các vị tiên sinh, các vị bằng hữu gần xa: Chúc mọi người có một buổi sáng tốt lành, ở đây gió vàng thoáng mát, thời tiết khô ráo thoải mái đẹp vô cùng, chúng ta tụ tập ở Tân khu Mỹ Lệ, Việt Thành.."

Niên Nhã Tuyền buồn tẻ nghe đọc lời chào mừng chẳng thú vị, sắp ngủ đến nơi, phía trước rốt cục cũng truyền đến tiếng huýt sáo. Tất cả tuyển thủ dự thi đều đề cao cảnh giác, hai bên đường đua truyền đến một trận rồi lại một trận âm thanh góp phần trợ uy, ngoài dự liệu, Niên Nhã Tuyền còn nghe được có không ít người kêu tên của cô.

"Niên Nhã Tuyền, cố lên! Cố lên!"

Cô nhón chân lên nhìn hướng phía xa, ngoài ý muốn phát hiện, hai mươi hai người trong lớp của cô đều đề cổ vũ cho cô.

Hàn Huệ Minh bên cạnh nhìn vậy cũng có chút ngoài ý muốn, tùy tiện kéo vai của cô lại, "Mấy đứa lớp mình, lần này cũng nhiệt tình đấy chứ!"

Lâm Uyển Oánh hít sâu một hơi, chột chột cậu ấy, "Chứ còn gì nữa! Hai vị Nhị Thế Tổ Hàn Huệ Minh và lớp trưởng Thư Trạch Nam đều đã lên tiếng rồi, sao có thể không có ai tới chứ!"

Không sai, những người này là do Thư Trạch Nam và Hàn Huệ Minh dẫn tới cổ vũ cho Niên Nhã Tuyền!

Không đợi Niên Nhã Tuyền kịp phản ứng, Hàn Huệ Minh bắt đầu oa oa kêu to lên, "Bạn học Lâm Uyển Oánh, chúng ta giữ bí mật thêm một lát đi chứ?"

Niên Nhã Tuyền ngoại trừ bị làm cho cảm động, lại còn bị Hàn Huệ Minh chọc cười, vỗ vào cánh tay của Hàn Huệ Minh và Thư Trạch Nam, "Cám ơn! Tớ nhất định sẽ phát huy hết sức có thể, sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người!"

Thư Trạch Nam lắc đầu, "Niên Ca, không cần phải quá áp lực, chúng ta tới đây là muốn khiêu chiến với bọn họ, nếu như thua, chúng tớ cùng với cậu đi tìm Lục Hạo Thiên tỏ tình, hoặc là khóa trái văn phòng hiệu trưởng Lục!" Còn chuyện thứ ba, mấy lần trước Niên Nhã Tuyền có gây sự với Hoắc Lăng Trầm, cậu nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Được rồi được rồi! Nói rồi đấy nhé, cùng đi tìm Lục Hạo Thiên tỏ tình đấy!" Niên Nhã Tuyền cảm thấy có bọn họ bên cạnh thật sự rất tốt!

Trịnh Hiểu Kha bỗng nhiên xuất hiện một dòng linh cảm, "Niên Ca, bằng không cậu dẫn theo Hàn Huệ Minh với Thư Trạch Nam đi, nói không chừng Lục Hạo Thiên còn coi trọng một trong hai người bọn họ, ắt là sẽ không đề ý đến cậu đâu!"

Mấy cô nữ sinh bị chọc cho cười ha ha, Thư Trạch Nam với Hàn Huệ Minh rất ăn ý cùng quay lại nhìn Trịnh Hiểu Kha, nâng nắm đấm lên, trong lúc Trịnh Hiểu Kha nói, phía trước truyền đến âm thanh nổ súng, tuyển thủ dự thi ở bên cạnh trong nháy mắt đã chạy sạch rồi.

Vẫn là Lâm Uyển Oánh kịp thời lấy lại phản ứng. "Chạy mau thôi! Chỉ còn lại có mỗi chúng ta thôi đây! "

Trịnh Hiểu Kha chạy ở phía trước, đằng sau bị Hàn Huệ Minh cà lơ phát phơ đuổi theo, "Dám đánh vào chủ ý của Tiểu Gia, Trịnh Hiểu Kha cậu tốt nhất chạy nhanh lên cho tót, bằng không bị tớ đuổi kịp rồi, cậu chết chắc! "

Niên Nhã Tuyền giật giật áo của Hàn Huệ Minh, " Vừa mới bắt đầu, đừng chạy nhanh như vậy, không nên vội. Loại chạy cự li dài này kiêng kỵ nhất chính là vừa mới bắt đầu đã chạy quá nhanh. "

Nửa canh giờ sau sau

Rất nhiều người đều mệt mỏi thở mạnh lấy hơi, đi nhanh tại chỗ.

Trong phòng nghỉ dành cho khách quý của trường, một nam nhân khí thế bá đạo ngồi trên ghế sa lon hút thuốc, cách đó không xa là một màn hình cực to, trên màn hình đang phát trực tiếp hiện trường thi đấu Marathon.

" Cuộc thi thiết kế giải thi đấu nghệ thuật Việt Thành "Cuộc thi Marathon Quốc tế ở Việt Thành lấy tên Thiết kế và Thu thập các tác phẩm" phương án thiết kế biển quảng cáo, túi bảo hộ và vật may mắn. . Hoắc tổng, có thể thông qua không ạ?"Hoắc Lăng Trầm-Nhà tài trợ tất cả nhu yếu phẩm cho cuộc thi Marathon khê nhếch môi.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Dám khiêu chiến với tổng giám đốc Hoắc

Trợ lý Trịnh Phi bên cạnh cúi đầu báo cáo kết thúc công việc, hồi lâu cũng không nhận được câu trả lời.

Anh ta nghi ngờ ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh. Thuốc lá trong tay Hoắc Lăng Trầm đã sắp cháy hết, còn chưa có ý định dập tắt. Ánh mắt sâu thẳm của anh dừng trên màn hình, Trịnh Phi nương theo ánh mắt của anh nhìn qua, phát hiện người đang dẫn đầu trong trận đấu ma-a-ton phát sóng trực tiếp là một cô gái.

Mặc đồng phục áo phông xanh biếc cùng với giày thể thao tập đoàn ZL tài trợ nhanh chóng chạy băng băng, bởi vì lí do vận động kịch liệt, mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt đỏ như trái táo. "Quả táo" kia khiến cho người ta muốn.. xoa nắn.

"Báo cáo lại chuyện vừa rồi lần nữa cho tôi." Không biết Hoắc Lăng Trầm thu lại ánh mắt khi nào, mở tài liệu ra, tập trung vào công việc.

Một giờ mười phút sau, Niên Nhã Tuyền thành công vượt qua thí sinh đã từng là á quân ma-ra-ton, lại lần nữa vọt tới vị trí thứ nhất. Bởi vì tốc độ của cô, bầu không khí xung quanh lập tức bị kéo lên.

Không ít người của Học viện Quản lý Kinh tế, bắt đầu điên cuồng gào thét: "Niên Nhã Tuyền, làm tốt lắm. Cố lên, cố lên." Những sinh viên nhìn không thấy nghe nói trước mặt Niên Nhã Tuyền chạy tới vị trí thứ nhất, cũng hô theo. Tiếng hô "cố lên" một tiếng lại tiếp một tiếng, đinh tai nhức óc.

Một giờ hai mươi phút, lập tức sẽ tới trạm kiểm soát đếm ngược số ba, phía sau truyền đến không ít tiếng hô kinh sợ, cô còn nghe được có người gọi tên Thư Trạch Nam.

Niên Nhã Tuyền thờ hồn hèn quay đầu lại, mấy người Hàn Huệ Minh bọn họ, đã sớm buông tay giữa chừng. Chỉ có Thư Trạch Nam vốn đang chạy ở vị trí thứ sáu không biết làm sao lại ngã sắp xuống, thử đứng lên vài lần cũng không được.

Niên Nhã Tuyền nuốt ngụm nước bọt, cũng chỉ do dự một chút, vọt trở về trong tiếng hô kinh sợ của mọi người.

Cùng lúc đó, người từng là á quân ma-ra-ton, vượt qua cô, chạy ở vị trí thứ nhất.

"Niên.. Niên Ca.. dừng.." Quan tâm tới, ba chữ cuối cùng, Thư Trạch Nam còn chưa kịp nói ra miệng, Niên Nhã Tuyền đã đi tới trước mặt anh, chìa tay ra cho anh.

Niên Nhã Tuyền đi tới, Thư Trạch Nam đành cầm tay cô, dựa theo sức của cô đứng lên khỏi mặt đất.

Chỉ có điều, dường như anh ngã rất nặng, vừa mới đứng thẳng lên, con đau từ trên đùi truyền đến, khiến cho Thư Trạch Nam suýt chút nữa quỵ xuống.

"Niên Ca, cậu nghe tôi nói.. Chân của tôi.. hô.. Chạy không được, cậu nhanh chạy đi, đừng quan tâm tôi."

Niên Nhã Tuyền nhìn đầu gối bị trầy da của anh, mở miệng nói: "Lão Thư, chỉ trầy da mà thôi.. Cố lên."

Cô và Thư Trạch Nam đã quen biết nhiều năm, anh là học sinh giỏi, thường xuyên bao che cho cô trước mặt thầy cô. Thời khắc mấu chốt như vậy, sao

cô lại mặc kệ anh chứ?

Dưới sự kiên trì của Niên Nhã Tuyền, Thư Trạch Nam cắn chặt răng, chạy theo.

Sinh viên vốn hướng về phía bọn họ hô "cố lên" lại hét lên: "Lớp trưởng, Niên Ca, hai người vô cùng đẹp trai."

"Niên Nhã Tuyền, tôi yêu cậu." Khiến cho mọi người bật cười chính là, câu thổ lộ này là một nữ sinh hô lên.

Niên Nhã Tuyền kéo Thư Trạch Nam đuổi theo, dần dần vượt qua mấy người phía trước, cuối cùng đạt được vị trí thứ ba, Thư Trạch Nam đạt được vị trí thứ tư.

Thí sinh số 961, vì bạn cùng lớp mà bỏ vị trí thứ nhất, Niên Nhã Tuyền liền nổi tiếng ở trận đấu ma-ra-ton.

Từ đầu tới cuối một màn này hoàn toàn dừng lại trong mắt người đàn ông trong phòng khách quý.

Lúc này nữ sinh đạt vị trí thứ ba, bị mười mấy nam sinh kéo lên, tung lên giữa không trung, lúc rơi xuống thì tiếp được.

Khỏe môi Hoắc Lăng Trầm cong lên chế giễu, quả nhiên không phải người phụ nữ đứng đắn gì, dụ dỗ mấy chàng trai ngây thơ đó.

Lễ trao giải tổ chức ở giữa lễ bế mạc cuộc thi ma-ra-ton, nghe nói người trao giải là tổng giám đốc tập đoàn ZL, Hoắc Lăng Trầm

Trong kí túc xá.

Mới vừa nằm xuống nhĩ ngại trong chốc lát, đột nhiên nghe đến cái tên này, Niên Nhã Tuyền thiếu chút nữa nhảy dựng trên giường, sao chuyện này lại liên quan tới Hoắc Lăng Trầm?

Trịnh Hiểu Kha thông cảm nhìn cô một cái: "Không thể không nói, cậu và tổng giám đốc Hoắc thật sự rất có duyên. Nhã Tuyền, tôi thật lo lắng cho cậu, sợ hai người xung đột ở lễ trao giải."

Niên Nhã Tuyền thở ra một hơi, bọn họ không phải có duyên bình thường, dù sao cũng là vợ chồng ràng buộc trên giấy đăng kí kết hôn. "Tôi sẽ không xung đột với anh ta, sớm biết người trao giải là anh ta, tớ cũng không nhận được vị trí thứ nhất, tôi sẽ bỏ vị trí thứ ba này đi." Dù sao chỉ cần không phải vị trí thứ nhất, cô đều thua.

Lâm Uyển Oánh thổi thổi móng tay: "Nhã Tuyền, thật ra tôi rất hâm mộ cô, hâm mộ cô và tổng giám đốc Hoắc có duyên như vậy. Nhưng vừa nghĩ đến mỗi lần cậu gặp tổng giám đốc Hoắc đều đối đầu gay gắt, loại nghiệt duyên này.. Tôi lại không hâm mộ nữa." Dám khiêu chiến với tổng giám đốc Hoắc, cũng chỉ có Niên Nhã Tuyền không sợ bị anh chinh chết.

Chẳng lẽ chỗ dựa vững chắc sau lưng Niên Nhã Tuyền, còn lợi hại hơn cả Hoắc Lăng Trầm?

Không.. Lâm Uyển Oánh rất nhanh liền phủ định ý tưởng này, ở thành phố Việt Thành, nhìn xung quanh, không ai dám chống lại Hoắc Lăng Trầm.

Trịnh Hiểu Kha lười biếng ôm lấy gối, vô cùng bối rối: "Niên Ca, tổng giám đốc Hoắc đẹp trai như vậy, mỗi lần cậu gặp anh ấy, không mê muội chút nào sao? Sao lại nhìn nhau không vừa mắt?"

Tươi cười trên mặt Niên Nhã Tuyền cứng lại một chút, lúc mới đầu cô cũng mê muội trong vẻ đẹp của Hoắc Lăng Trầm mà? Nhưng không hiểu sao tính cách nóng nảy của cô không chịu nổi anh ngăm mĩa mai, không phải chỉ hôn anh một cái thôi sao?

Loại chuyện này chịu thiệt đều là phái nữ chứ? Cô thật không hiểu tại sao một người đàn ông lại nhỏ mọn như vậy.

Cho nên.. nhìn nhau không vừa mắt.

"Không phải, tôi không hiểu, sao ở đâu cũng có Hoắc Lăng Trầm? Ngay cả một cái lễ trao giải ma-ra-ton mà anh ta cũng có mặt. Anh ta không cần đến công ty sao? Không phải tổng giám đốc đa quốc gia sao? Tổng giám đốc đa quốc gia đều nhàn rỗi như vậy sao?" Niên Nhã Tuyền nhin không được phải nhỏ một phen.

Trịnh Hiểu Kha không thể không phổ cập kiến thức cho cô: "Nhã Tuyền, cuộc thi ma-ra-ton lần này chúng ta tham gia, bất kể là trang phục hay là giày thể thao, còn cả phần thưởng, cơ bản đều do tập đoàn ZL cung cấp, nhà tài trợ lớn nhất là tổng giám đốc Hoắc, nhất định phải tham dự."

"Còn nữa, đối với loại thi đấu thể thao này, tập đoàn ZL rất ủng hộ, nghe nói từng tài trợ không ít đại hội thể dục thể thao. Các môn thể thao lớn như ma-ra-ton, đương nhiên không thể thiếu việc gia nhập của tập đoàn ZL." Lâm Uyển Oánh bổ sung cho cô ấy.

Chỉ cần là chuyện về Hoắc Lăng Trầm, bình thường hai cô đều để ý. Ai bảo người ta là Kim Cương Vương Lão Ngũ độc thân có giá trị nhất thành phố Việt Thành chứ?

Trong lễ trao giải, Niên Nhã Tuyền bình tĩnh đứng trên bục nhận huy chương đồng, chốc lát liền thấy người đàn ông khiến mọi người thét chói tai liên tục.

Một thân Âu phục màu mực, đi giày da đen mới tinh, đón vô số ánh sáng vàng mùa thu, bước chân vững vàng đi lên sân khấu.

Trên người phát ra khí chất vô cùng bá đạo, mỗi một hành động đều quý khí bức người. Đừng nói các cô gái bên dưới điên cuồng thét chói tai, ngay cả Niên Nhã Tuyền cũng ngây ngẩn.

Nếu chỉ là Hoắc Lăng Trầm như vậy, không có đối chọi gay gắt gì, anh thật sự vô cùng đẹp trai. Khó trách có nhiều phụ nữ điên cuồng vì anh như vậy.

Nữ MC xinh đẹp cũng không nhịn được hai mắt tỏa sáng, kích động hô lên: "Tiếp theo xin mời tổng giám đốc Hoắc trao giải cho quán quân của chúng ta."

Lúc đến lượt huy chương đồng, Hoắc Lăng Trầm cùng với cô gái phục vụ lễ nghi đi về phía Niên Nhã Tuyền. Niên Nhã Tuyền vốn cúi đầu, không thể không ngừng đầu đối mặt với người đàn ông, cuối cùng cô vẫn ngoài cười mà trong không cười cong khóe môi lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tôi ngại bạn

Hoắc Lăng Trầm lãnh đạm quét qua cô một chút, cầm lấy chiếc cúp và phần thưởng còn lại trong khay, đưa cho cô. Dựa theo quá trình bình thường mà nói, phát phần thưởng xong, người nhận được phần thưởng sẽ bắt tay với Hoắc tổng thể hiện sự hữu nghị.

Thế nhưng, Niên Nhã Tuyền ôm cúp và phần thưởng rồi, lúc đưa tay phải ra bắt tay với Hoắc Lăng Trầm. Người đàn ông nhìn thoáng bàn tay nhỏ nhắn tinh tế của cô, trực tiếp.. Không nhìn nữa.

Trong một khắc anh ta quay người lại, Niên Nhã Tuyền rõ ràng nghe thấy trong miệng Hoắc Lăng Trầm có nói mấy chữ, bởi vì âm lượng của anh ta cũng chỉ có bọn họ ở khoảng cách gần như vậy mới có thể nghe được..

Tôi ngại bạn!

* * * Dưới đài tất cả mọi người đang chú ý nhất cử nhất động của Hoắc Lăng Trầm, lúc mọi người thấy Hoắc Lăng Trầm không nhìn thẳng Niên Nhã Tuyền sau khi cô vươn tay ra, một đám đều xôn xao hẳn lên.

Nếu như giờ khắc này không phải có vạn người đang chú ý, cô nhất định sẽ đánh Hoắc Lăng Trầm cho rằng roi đầy đất! Rồi cột anh lôi tới cục dân chính nhận giấy chứng nhận ly hôn!

Đáng tiếc, quá nhiều người đang nhìn nhất cử nhất động của bọn họ, Niên Nhã Tuyền chỉ có thể nhẫn nhịn nhẫn nhịn!

Mà Hoắc Lăng Trầm đưa lưng về phía camera, cho nên ngoại trừ một số người ở sân khấu ra, căn bản là không có ai phát hiện chuyện bọn họ không hề bắt tay.

Ôm cái cúp mà Hoắc Lăng Trầm đã sờ qua, Niên Nhã Tuyền thật rất muốn giả tưởng thành cái mặt của anh ta rồi ném vào thùng rác, nhưng mà.. Cô không thể!

Lễ trao giải kết thúc, một đoàn người quay về trường học.

Mới vừa đi tới cổng trường, liền bị Mục Quốc Quốc ngăn lại ở cổng trường học, Niên Nhã Tuyền trong một phút cuối cùng thì thay đổi chủ ý.

Cô đích thực dự định đi vào văn phòng của Lục Khải Hàng khóa trái cửa lại, nhưng lại chợt nhớ tới Hoắc Lăng Trầm. Nếu như anh ta không cẩn thận biết được cô tỏ tình với hắn, gương mặt như tấm bia bị đờ kia nhất định sẽ tức đến vận vẹo đi mất!

Nghĩ tới đây, Niên Nhã Tuyền cười hề tiện, trong đám mây người đang kinh ngạc, cô đi vào một rừng cây nhỏ trong trường học.

Hôm nay là cuối tuần, rất nhiều người đều không ở trường, trong rừng cây càng im ắng hơn bình thường. Bảo mấy người bọn Hàn Huệ Minh đứng ở bên ngoài chờ cô, cô một mình đi vào, đối diện với một cây đại thụ, tăng hăng cho thông giọng, "Hoắc Lăng Trầm, em yêu anh! Hoắc Lăng Trầm em yêu anh.."

Rõ ràng mười lần, không thiếu một lần nào!

Chim trong rừng, bị âm thanh của cô, toàn bộ đều bị giật mình bay hết.

Sau khi hô xong, Niên Nhã Tuyền sụp đổ nhìn người đàn ông đứng dậy từ phía sau cây đại thụ, bốn mắt nhìn nhau, Niên Nhã Tuyền bị dọa đến run rẩy.

Lục.. Lục.. Hiệu trưởng Lục, tại sao lại ở đây?

Hông hét! Lần này thật sự sẽ bị Hoắc Lăng Trầm biết ngay! Thảm rồi!

Niên Nhã Tuyền lập tức bịt mắt, chỉ hé ra hai mắt, quay đầu chạy ra khỏi rừng cây nhỏ đó.

"Niên Ca, cậu chạy nhanh như vậy làm gì chứ?" Thư Trạch Nam nghi hoặc hét lên.

Niên Nhã Tuyền dừng lại thở hồng hộc, nhìn đằng sau lưng một chút, còn ổn, Lục Khải Hàng không ra theo. Lục Khải Hàng hẳn không nhận ra cô đâu? Mặc dù trước đó ở chỗ dạy học có gặp mặt qua.. Có điều cũng chỉ có một lần mà thôi.

Emmm.. Chỉ là cô lo lắng nhiều thôi, Hoắc Lăng Trầm biết thì sao chứ? Cùng lắm thì nói cho anh ta biết cô là vợ của hắn, vợ tò tính với chồng rất bình thường ấy chứ? Nghĩ tới đây, Niên Nhã Tuyền thở dài một hơi, lách qua Mục Quốc Quốc dương dương đắc ý đi về cổng trường học.

Mục Quốc Quốc nhìn chằm chằm bóng lưng của Niên Nhã Tuyền, bị niềm vui của cô ấy làm cho có chút hồ đồ, cô gái này chẳng lẽ không biết Hoắc Thiếu ghét nhất chính là nữ nhân chủ động sao?

Hừ! Niên Nhã Tuyền, Cái đồ ngu ngốc này! Lần này cô ta đụng phải Hoắc Thiếu, cô ta chết chắc rồi.

Lấy điện thoại di động ra, lấy video vừa mới quay ra, gửi cho một nick Wechat.

Trở lại ký túc xá Niên Nhã Tuyền cảm giác không đứng ở chỗ nào ấy, từ đầu tới cuối mặc dù có rất nhiều người, nhưng cô không hề nhìn thấy Mục Quốc Quốc một chút nào.

Lập tức lấy điện thoại di động ra, lướt trên mã công chúng tìm thử danh sách báo danh Marathon, từ đầu tới cuối, căn bản không hề có tên Mục Quốc Quốc!

Cho nên, Mục Quốc Quốc căn bản cũng không có ý định tham gia trận đấu này! Cô ta đã biết sẽ có quán quân huy chương bạc quốc tế đến dự thi. Biết cô không sánh bằng tuyển thủ chuyên nghiệp, mới đến kích cô đi tham gia tranh tài, để cho cô xấu mặt..

Niên Nhã Tuyền nắm chặt điện thoại, thù này không báo không phải quân tử!

Tập đoàn ZL

Phòng họp số 8 đã sớm ngồi đầy người, hôm nay là ngày Tập đoàn ZL tổ chức họp báo buổi trình diễn ra mắt sản phẩm điện tử mới nhất, các phóng viên đã sớm đặt ổn hết camera, tiêu cự của máy chụp ảnh và ánh sáng nhắm ngay bục giảng với màn hình chiếu, chờ sản phẩm mới xuất hiện.

Mọi người đều biết, ZL sản xuất, ắt sẽ là cực phẩm!

Cùng với sự xuất hiện của Hoắc Lăng Trầm và mấy Quản lý cấp cao của tập đoàn, mười mấy cái giá đỡ camera rất có ăn ý nhắm ngay vào mấy vị Quản lý cấp cao. Bởi vì mọi người đều biết, Hoắc tổng cầm quay chụp..

Đợi đến khi Hoắc Lăng Trầm ngồi xuống vị trí bên trên, mấy người đi theo cũng đều ngồi xuống. Giám đốc tập đoàn sau khi đọc lời chào mừng bắt đầu khai mạc, đến lượt Phó tổng Quản lý giảng giải sản phẩm điện tử mới ra mắt.

Hoắc Lăng Trầm ngồi tại chỗ, chuyên chú nghe Phó tổng Quản lý thuyết trình.

Giải thích ý nghĩa tồn tại của sản phẩm điện tử rất nhanh đã kết thúc, sau đó là về ngoài của nó.

Ngay sau khi Phó tổng Quản lý dùng điều khiển mở màn hình chiếu, cũng không hề xuất hiện sản phẩm điện tử trên tay ông ta, mà là xuất hiện một cô gái ngay trong rừng cây đối diện với một cây đại thụ, bên trong bỗng nhiên truyền đến âm thanh, khiến Hoắc Lăng Trầm phải chau mày.

"Hoắc Lăng Trầm, em yêu anh! Hoắc Lăng Trầm, em yêu anh.."

Một màn này vừa xuất hiện khiến tất cả mọi người trong công ty đều trở tay không kịp, dưới đài trên đài toàn là một mảnh xôn xao.

Lúc Hoắc Lăng Trầm thấy rõ phía trên là ai lại hô to tên của anh rồi tỏ tình với anh ta, cả khuôn mặt của hắn đều đen xì lại, trong mắt tràn đầy sự chán ghét, lại là cô..

Bây giờ là hiện trường trực tiếp, lúc này không chỉ có nhân viên công ty với phóng viên, đoán chừng người của toàn thế giới đều thấy được một màn này.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên thân Hoắc Lăng Trầm, ngay cả Trọng Hải Trình cũng kinh ngạc sau khi nhìn thấy cô gái trong màn ảnh, đây không phải là.. Phu nhân sao!

Khi mọi người đều nhìn Hoắc Lăng Trầm, hắn đã không còn biểu lộ gì nữa, khiến mọi người đều thấy rằng không hổ là Hoắc tổng, xảy ra chuyện như vậy anh lại là dương sự nhưng mặt không hề đổi sắc, xử sự không chút kinh hãi. Phó tổng Quản lý trên đài dù sao cũng là Quản lý cấp cao từng gặp qua không ít sóng to gió lớn, giờ phút này chỉ vì có người động vào USB của ông mà có chút ngơ ngác, cũng chẳng có phản ứng gì hơn.

Ngay khi ông đang nghi hoặc tư liệu sản phẩm điện tử trong USB có còn hay không, thì nghe tiếng Hoắc Lăng Trầm nhàn nhạt nhắc nhở, "Tiếp tục."

Nhưng mà cũng may, sau khi hô to câu tỏ tình kia mười lần, mà hình tự động đổi thành sản phẩm điện tử hôm nay tuyên bố.

Suy tư ba giây đồng hồ, Hoắc Lăng Trầm lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số điện thoại, "Khải Hàng, trường học các cậu có một người tên là Niên.. Niên Nhã Tuyền sao? Sao tôi thấy cái tên này nghe quen quá vậy?"

"Sao vậy?"

"Cái cô Niên Nhã Tuyền này, đuổi học cho tôi, lập tức ngay lập tức.." Loại người này, chính là một tai họa, có điều, không cần thiết giết cô ta, nhưng giữ lại.. Cũng không cần thiết.

Trong đám phóng viên cũng không thiếu mấy kẻ lồi đời, vì không muốn đắc tội với Hoắc Lăng Trầm, nhao nhao bắt đầu xóa bỏ một màn vừa rồi kia. Cho dù động tác của bọn họ có nhanh đi nữa, cũng có không ít người thấy được Niên Nhã Tuyền, đồng thời còn bị quần chúng ăn dưa nhanh tay, tải xuống lưu giữ lại. Buổi trình diễn sản phẩm điện tử đồng thời vẫn tiến hành bình thường, Niên Nhã Tuyền vẫn bị người ta tìm đến đập cho một trận. (à không, là chị nhà đập người ta ấy chứ)

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cả thế giới đều biết hết rồi

Hơn chín giờ sáng, Niên Nhã Tuyền đang buồn ngủ muốn díp mắt, bị đám người bên ngoài phòng Đa Chức Năng tiếng Pháp rộn rộn ràng ràng đánh thức.

Cô rõ ràng nhìn thấy người bu chặt ních ở cửa phòng học với cửa sổ, chỉ trỏ cô, kiểu như đang xem thường nhìn cô, "Đó không phải là Niên Nhã Tuyền lớp 22 sao, còn không biết xấu hổ mà ngủ nữa?"

"Thật sự làm ô uế trường học của chúng ta mà, tính cách tùy tiện như con trai thế kia, còn dám mơ tưởng đến Hoắc Thiếu!"

"Chứ gì nữa, thật sự là đề tiện đến mức không còn gì có thể đề tiện hơn."

"Bùm!"

Mọi người nhỏ giọng lầm bầm, bị một tiếng vang thật lớn cắt đứt, mọi người thấy Hàn Huệ Minh vỗ lên bàn, đều nhát gan giải tán ngay lập tức.

Nhị Thế Tổ Hàn Huệ Minh này, trong trường nổi danh không tốt lành gì, cũng là một trong những nhân vật mà mọi người không dám chọc đến.

Chỉ có một hai đứa Nhị Thế Tổ không sợ chết từ cửa phòng học đi vào phòng học của Niên Nhã Tuyền khiêu khích, "Bạn học Niên, nghe nói cậu thích Hoắc Thiếu?"

Ai? Cô thích ai? Hoắc Thiếu? Hoắc Lăng Trầm?

Niên Nhã Tuyền mắt liếc hai người đứng ở cửa, "Ai nói cho cậu biết đấy? Thấy cô đánh không chết anh ta! Dám tạo lời đồn cho cô!"

"Ha ha ha, bạn học Niên, chẳng lẽ cậu còn không biết sao? Cậu đã nổi tiếng rồi đấy, cả thế giới đều biết cậu tò tình với Hoắc Thiếu rồi!"

"Đúng vậy đấy, cậu trong rừng cây hô to, Hoắc Lăng Trầm, em yêu anh, toàn thế giới đều biết hết! Ha ha ha ha!" Nam sinh đầu đình nói, lúc nói đến sáu chữ Hoắc Lăng Trầm em yêu anh này, còn cố ý bắt chước khẩu khí của Niên Nhã Tuyền.

Trong nháy mắt Niên Nhã Tuyền vỡ mộng, lúc trong rừng cây cô gọi Hoắc Lăng Trầm, chung quanh rõ ràng không có người mà, vì sao ai cũng biết hết vậy.. Ừa, không đúng, còn có hiệu trưởng của bọn họ..

Chẳng lẽ là Lục Khải Hàng nói?

* * * Chắc đúng tám chín phần!

Trong lòng đại khái biết tình huống như thế nào, táo bạo hướng về hai thằng Nhị Thế Tổ ngoài cửa lớp rống lên một tiếng, "Ngậm miệng! Cút về lớp hết đi!"

Hai Nhị Thế Tổ bị một cô gái rống lên như vậy lập tức dừng lại, mặt mũi có chút khó chịu. Bọn họ trước đó chỉ nghe nói Niên Nhã Tuyền lớp 22 tương đối trâu bò, nhưng chưa từng được chứng kiến cô trâu bò đến cỡ nào.

Hai nam sinh đầu đình với cơ thể 210 cân (=105 kg) dáng người cao 168cm nhìn lẫn nhau một thoáng, rất ăn ý hai tay ôm ngực đi về phòng Đa Chức Năng, cuối cùng dừng bước trước mặt Niên Nhã Tuyền. Nam sinh đầu đình cầm sách vỗ trước mặt Niên Nhã Tuyền lên, khiêu khích ngả ngón trên bàn học trước mặt cô.

Mọi người lớp 22 thấy cảnh này, toàn thể đều lập tức đứng dậy, tất cả đều bay vọt ra khỏi phòng học.

Thứ ngu xuẩn! Lại có hai đứa thần kinh dám chọc Niền Ca của bọn họ, vì phòng ngừa bị liên lụy tới mình, bọn họ thôi thì chọn né tránh chỗ khác vậy.

Chưa tới nửa phút, trong phòng học chỉ còn lại hai Nhị Thế Tổ và đám bằng hữu giúp đỡ Niền Nhã Tuyền.

Niền Nhã Tuyền dựa lưng vào bàn học sau lưng Hàn Tuệ Minh, hướng về phía hai người đó mỉm cười, hai Nhị Thế Tổ ấy lập tức thay đổi sắc mặt. Cái này.. Niền Nhã Tuyền này, cười lên sao lại đẹp như vậy chứ?

Ngay khi tên mập mập đối diện Niền Nhã Tuyền xém chút chảy nước miếng đến nơi, cô gái vốn dĩ đang ngồi chỗ trên ghế, bỗng nhiên đứng dậy, cầm lấy sách tên đầu đinh vừa rồi ném đi, liền hồi đáp vào mặt của nó.

Khiến cho tên đầu đinh đau đến mức kêu lên tiếng heo, "Con nhỏ thôi này.. A! "Sách vừa rơi trên mặt đất, lại thêm một nắm đấm chào hỏi con mắt của hắn, nam sinh đầu đinh trong nháy mắt biến thành một con gấu trúc.

Hàn Tuệ Minh ngồi trên bàn học của mình thu hồi nắm đấm, thổi thổi ngón tay vừa đánh bị đau, "Cũng không chịu hỏi thăm thiên hạ một chút, Niền Ca là ai, mà dám đến trêu chọc! Ngựa đòn sao? "

Cùng lúc đó, một cái bình giữ ấm cũng bị ném qua, lần này đến phiên tên mập mập kêu rên, bởi vì Trịnh Hiểu Kha ném cái bình nước, vừa vặn nện ngay trên đầu của hắn.

"Mấy người.. mấy người chờ đó cho tôi! "Tên nam đầu đinh nhìn nhóm của mình người ít thế yếu, cố nhịn đau, bàn tay run run lấy điện thoại di động từ trong túi ra, gọi một cú điện thoại, "Bảo một vài anh em đến phòng Đa Chức Năng tiếng Pháp trên lầu ba! "

Đám trong phòng học đánh nhau ẩu đả, chỉ sợ cũng chỉ có mấy tên Nhị Thế Tổ này thôi!

Niền Nhã Tuyền tiếp tục tựa vào trên bàn học, duỗi lưng một cái, "Khi nào có người đến gọi tôi! "

Rõ ràng không để bọn chúng vào mắt, hai thằng Nhị Thế Tổ bị tức đến kém chút nữa thì thổ huyết.

Hàn Tuệ Minh vỗ vai của cô, "Ngủ cái gì mà ngủ, trước tiên xử lý hai thằng khốn này trước đã rồi muốn ngủ thì ngủ! "Gần đây thường xuyên chơi chung với Niền Nhã Tuyền, cơ hội để đánh nhau của cậu ta đều ít đến đáng thương, còn đang rầu tay ngựa chân ngáy đây, thì lại có hai người này dăng lên tận cửa.

Niền Nhã Tuyền bắt đầu dĩ đứng lên, lui lại một bước, một cước đá cái ghế mình vừa ngồi khi nãy trúng đùi tên nam sinh đầu đinh cách cô gần nhất.

"Á! "Tên đầu đinh đang lơ là sờ con mắt, lại phải ôm hai chân vừa bị đập trúng của mình.

Thằng mập bởi vì bị Trịnh Hiểu Kha dùng bình nước đập một cái, đang nhớ lại đòn giáo huấn trước của Trịnh Hiểu Kha. Thư Trạch Nam và Lâm Uyển Oánh đứng dậy, song song với Trịnh Hiểu Kha, ánh mắt khinh miệt nhìn tên mập đang run lập cập, "Đến đây, Chị mày nhường chú em một chiêu! "Lâm Uyển Oánh hất mái tóc dài của mình ra phía sau, hai tay ôm ngực, chờ thằng mập bước tới.

Trong cả phòng học bởi vì một động tác đánh nhau của Niền Nhã Tuyền, bầu không khí lập tức khẩn trương hẳn lên, nắm đấm với hai, hai Nhị Thế Tổ theo bản năng rút cổ lại.

Thư Trạch Nam là học sinh tốt, không biết đánh nhau, giống với thường ngày, rất tự giác đi đến cửa phòng học canh chừng cho bọn họ.

Mấy anh em mà tên đầu đinh gọi tới rất nhanh đã có mặt rồi, cho dù như vậy, hai người cũng đã bị đánh thành cái đầu heo luôn rồi. Che lấy gương mặt bị sưng thành cái bánh bao, thằng đầu đinh chỉ vào Niền Nhã Tuyền, "Nhanh lên, đánh con nhỏ kỹ nữ này cho tao, chính là nó.. "

"Đang làm gì vậy hả? "Mấy người còn chưa kịp động thủ, một âm thanh thông thả vang lên, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Người trên hành lang chen lấn ở cửa ra vào quá nhiều, tâm tư của Thư Trạch Nam cũng đặt trong phòng học, người đàn ông đột nhiên xuất hiện, cậu thật sự không thấy.

Không đợi cậu ấy thông báo, một thân ảnh gầy gầy cao ráo liền xuất hiện ngay cửa lớp, là hiệu trưởng - Lục Khải Hàng.

Có lẽ đã được sách vở hun đúc trong thời gian dài, khí chất ôn tồn lễ độ, nho nhã ôn nhu.

Phòng làm việc của hiệu trưởng

Mười đứa sinh viên, xếp hàng thành chữ Nhất (-), ngoan ngoãn đứng thành một hàng.

Người của Lục gia ở Việt thành, trong số đó không ai là có thể chọc vào. Dù cho không phục, cũng phải thành thực đứng cho vững.

"Nguyên nhân xảy ra chuyện này."Rốt cuộc vẫn là người đã 30 tuổi, Lục Khải Hàng so với mười đứa học sinh trước mặt, tính tình vẫn trầm ổn hơn nhiều, âm thanh đều đặn trầm thấp vô cùng hấp dẫn.

Tên nam sinh đầu đình vừa hé miệng, liền bị một ánh mắt hung tợn của Niên Nhã Tuyền trừng cho ngậm miệng lại.

Hừ! Chỉ biết đánh nhau thôi chứ gì? Hôm nào đó anh ta tìm một cao thủ Boxing, từ từ nhẹ nhàng dần thấm dũa dỗ cô thành tài!

Lục Khải Hàng thu những động tác nhỏ của bọn họ vào đáy mắt, ánh mắt trên người cô gái hào kiệt ngạo mạn bất tuân * dừng lại thêm hai giây.

*Bất tuân: Trời không sợ, đất không sợ

Niên Nhã Tuyền, tính cách này giống ai đây? Có lẽ nguyên nhân là do từ nhỏ không có mẹ quản giáo..

Lục Khải Hàng đẩy khung kính trên sống mũi, hỏi tên từng đứa một khác trong mười mấy người đó, đưa cho phòng Giáo Vụ gửi thư giúp đỡ Niê[email]

Duy chỉ có tên của Niên Nhã Tuyền lại không hỏi, về điểm này, tất cả mọi người bao gồm cả Niên Nhã Tuyền, đều nghi ngờ nhìn Lục Khải Hàng, tâm tư khó dò.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hận không thể xé nát cô ra ăn

Chẳng lẽ Niên Nhã Tuyền có quen biết với hiệu trưởng Lục?

Nghe nói Niên Nhã Tuyền có bối cảnh rất sâu, chẳng lẽ Lục gia chính là chỗ dựa của cô ấy?

Hay là nói Niên Nhã Tuyền có bối cảnh quá kinh khủng, ngay cả hiệu trưởng Lục cũng không dám chọc giận cô ấy?

* * *

Lục Khải Hàng từ chỗ đứng dậy, in ra một danh sách thông báo, nói: "Camera giám sát trong phòng học tôi đã xem qua rồi, Thiệu Chi Diệc với Trương Hạng Vũ gây sự trước, thông báo phê bình, sau đó danh sách sẽ dán trên bảng báo chí của trường. Hàn Huệ Minh mấy người các cậu lúc sau thì chưa kịp động thủ, đợi lát nữa phạt chạy mười vòng sân trường. Thư Trạch Nam mặc dù không làm gì cả, nhưng là đồng bọn, giám sát những người khác chạy bộ, chạy xong tới đây báo cho tôi."

Nói xong, không có ai dám mở miệng hó hé nữa.

Thiệu Chi Diệc nhìn không được hỏi thêm một câu, "Hiệu trưởng Lục, có phải là không công bằng không.. Niên Nhã Tuyền với Hàn Huệ Minh.. Điều đánh chúng em thành ra cái dạng này, đặc biệt là Niên Nhã Tuyền, chẳng lẽ không có một chút.. Trừng phạt nào sao?"

Nếu không phải người nhà đã sớm đã cảnh cáo cậu ta, ở Việt Thành có những người nào là không nên chọc vào, lúc này Thiệu Chi Diệc đoán chừng đã hát văng bần làm việc của Lục Khải Hàng rồi.

Đối với cách xử lý của Lục Khải Hàng, Niên Nhã Tuyền cũng có chút khó hiểu giống như Hòa Thượng sờ mãi không thấy tóc vậy, trong đầu có hàng loạt suy đoán không biết Lục Khải Hàng có ý gì.

Lục Khải Hàng nghe vậy nhướn mí mắt lên quét một vòng trên người của mười mấy sinh viên đó, "Các cậu đều về trước hết đi, Niên Nhã Tuyền ở lại."

* * *

Đội toàn bộ đám người phe Thiệu Chi rời đi cả, chỉ còn mấy người phía Hàn Huệ Minh không chịu nhúc nhích tí nào.

Bởi vì Niên Nhã Tuyền còn chưa đi.. Lỡ như hiệu trưởng Lục làm khó một mình Niên Nhã Tuyền thì sao? Nghĩ tới đây, Hàn Huệ Minh lập tức đến bảo vệ trước mặt Niên Nhã Tuyền, "Hiệu trưởng Lục, lúc đầu Niên Nhã Tuyền không để ý tới bọn họ, là em bảo cậu ấy cùng đánh nhau, Thầy đừng phạt cậu ấy, phạt một mình em là được rồi!"

Lục Khải Hàng nghe vậy giật giật khóe môi, nhìn Hàn Huệ Minh, "Sớm đã nghe nói Hàn Huệ Minh, Niên Nhã Tuyền mấy người các cậu có quan hệ rất tốt, quả nhiên không sai."

Hàn Huệ Minh đắc ý gật đầu, "Đương nhiên rồi, chúng em và Niên Nhã Tuyền là anh em tốt nhiều năm rồi, tình cảm này giữa chúng em người ngoài không thể hiểu được!"

Hàn Huệ Minh với Niên Nhã Tuyền quen nhau trước nhất, khoảng chừng sáu bảy năm, sau đó là Trịnh Hiểu Kha, Lâm Uyển Oánh cuối cùng là Thư Trạch Nam.

Những chuyện này không cần cậu ta nói, Lục Khải Hàng đã sớm biết rồi, anh ta chẳng những biết những chuyện này, còn biết bối cảnh gia đình của bọn họ. Dù sao lúc trước anh ta đều đã cẩn thận điều tra hết tất cả những ai lân cận với Niên Nhã Tuyền.

"Tôi sẽ không làm khó Nhã Tuyền, tôi chỉ là có chút chuyện muốn hỏi thôi, các em về trước đi!"

Hàn Huệ Minh đã bước ra khỏi cửa phòng làm việc, còn quay đầu lại nhìn, một mặt nghi ngờ. Hắn thật không nhớ là Niên Nhã Tuyền có quen biết với Lục Khải Hàng, cũng chưa từng nghe Niên Nhã Tuyền nhắc đến Lục Khải Hàng.

Trước đây, Niên Nhã Tuyền thực sự không quen Lục Khải Hàng, nếu anh ta không phải là hiệu trưởng của trường bọn họ, Niên Nhã Tuyền với anh ta cũng chỉ là người xa lạ.

Chờ mọi người đều rời đi cả, Niên Nhã Tuyền không kịp chờ đợi nữa mở miệng trước nói, "Có phải thầy muốn nói với em rằng, chuyện đó là do thầy kể lại với Hoắc Lăng Trầm?"

Cô thật tìm không ra Lục Khải Hàng có lý do nào khác để bảo cô ở lại.

Không trả lời câu hỏi của cô, Lục Khải Hàng đặt danh sách trong tay xuống, chỉ vào ghế sofa, "Ngồi."

Niên Nhã Tuyền chỉ đành phải ngồi xuống trước, nhìn Lục Khải Hàng rót nước từ trong ấm siêu tốc, đưa cho cô.

Cô đứng dậy nhận ly nước, để lên bàn, chán nản nói, "Không phải, hiệu trưởng Lục, thầy có chuyện gì cứ việc nói thẳng, thầy như vậy làm em thấy rất bất an đây!"

Cô trước đó ở trường từng phạm không ít lỗi sai, mỗi lần đều đến gặp thầy chủ nhiệm báo cáo, đối với loại sinh viên cá biệt như cô, bất luận là giáo viên bộ môn hay là chủ nhiệm lớp của họ, hận không thể xé cô ra mà ăn luôn ấy chứ.

Nhưng lại chưa từng có ai nỡ nhỡ độ như Lục Khải Hàng vậy, cho nên Niên Nhã Tuyền rất không quen.

Lục Khải Hàng nhìn cô cười cười, "Chuyện em tỏ tình với Lăng Trầm, đúng là tôi có nghe được, nhưng không phải tôi nói cho cậu ta biết, bây giờ cậu ta cũng đang bảo thư ký đi điều tra, là ai đăng chuyện này lên buổi trình diễn.

Hừm? Đăng lên buổi trình diễn?

Thấy được sự nghi ngờ của cô, Lục Khải Hàng không giải thích gì thêm, sau khi quay về tự cô lên mạng xem là có thể biết chuyện gì đã xảy ra. Hôm nay giữ cô lại là có chuyện khác," Lăng Trầm bảo tôi tìm lý do, đá em ra khỏi trường, trước đó em có biết cậu ta không?"

Chuyện kia vừa xảy ra chưa được mấy phút, anh ta đang xem trực tiếp thì nhận được điện thoại của Hoắc Lăng Trầm.

Điều này nói rõ, hắn ta biết tư liệu của Niên Nhã Tuyền, hơn nữa còn biết từ trước rồi.

"Coi như là có chút duyên vậy.. Hiệu trưởng Lục, thầy yên tâm, là nghiệt duyên! Mặc dù Niên Nhã Tuyền có rất nhiều nghi vấn, nhưng cũng thành thật trả lời anh ta.

Nghe cô nói là nghiệt duyên, Lục Khải Hàng hiểu ngay, theo tính cách của Niên Nhã Tuyền, đoán chừng là chọc phải Hoắc Lăng Trầm rồi.

Anh ta ngồi xuống đối diện cô, nhấn mạnh nói, "Em về lớp học hành cho đàng hoàng, chỗ Hoắc Lăng Trầm giao cho tôi, chuyện này em cũng không cần quan tâm, nếu sau này gặp phải cậu ta thì cứ đi đường vòng, càng không được thích cậu ta. Nếu như bây giờ đã lỡ thích rồi, tranh thủ thời gian thu hồi tâm tư lại, cậu ta không phải là nhân vật mà em có thể chọc nổi, biết chưa?"

"... "

Niên Nhã Tuyền đi ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng trần trần nhìn vườn hoa trước mặt, Lục Khải Hàng, Lục Khải Hàng, trước đây hắn ta biết cô sao? Vì sao lại đối với cô tốt như vậy?

Đồng thời cô còn có thể cảm nhận được, là tốt theo kiểu ấy ấy.. Giống như là kiểu quan tâm của trường bồi đối với văn bồi, không có bất kỳ tạp chất gì khác.

Trở lại phòng học, Niên Nhã Tuyền thấy trên điện thoại di động có người gửi tin tức cho Hàn Huệ Minh, mới hiểu được hết thầy.

Mục Quắc Quắc à, Đường muội tốt của ta, sau này tôi còn mềm lòng với cô, thì tôi không mang họ Niên nữa!

Tập đoàn ZL

Trong văn phòng Tổng giám đốc, Hoắc Lăng Trầm đề tất tàn thuốc, kí tên của mình lên đằng sau cùng của văn kiện, gấp văn kiện lại cũng không ngần ngại đầu lên hỏi trợ lý, "Điều tra thế nào rồi?"

Trịnh Phi thành thật trả lời, "Vừa rồi Phó tổng Quản lý gọi điện tới, lúc ổ USB của ông ta cắm vào máy tính, bị Hacker hack, đoạn video kia bị ép nén

thêm vào USB của ông ta, về phần thân phận của Hacker, vẫn chưa điều tra ra. "

Hacker? Khóe môi Hoắc Lăng Trầm nhô lên một nụ cười lạnh, chỉ e là cô gái kia tự biên tự diễn một vở kịch ấy chứ!

Bực bội vút cây bút máy trong tay xuống, "Ra ngoài đi! "

" Vâng, đúng rồi Hoắc tổng, tôi mai tập đoàn Lục thị có buổi tiệc cuối năm, ngài xem. "

" Bớt chút thời gian đi một chuyến. "

" Vậy còn bạn gái của ngài? "

Hoắc Lăng Trầm không muốn bận tâm vì mấy chuyện này, đàn bà nào đều chẳng như nhau, thuận miệng nói cái tên, "Cháu gái của ông Mễ. "Tên là gì anh cũng không nhớ.

" Mễ Gia. "Trịnh Phi nhắc nhở.

" Ừm, cô ta đi. "

" Vâng, Hoắc tổng. "

Trịnh Phi rời đi, điện thoại di động của Hoắc Lăng Trầm reo lên, là thông báo có tin nhắn. Lúc đầu không muốn xem, nhưng là điện thoại riêng tư của anh nhận được tin nhắn, mở khóa màn hình của điện thoại ra có một dãy số xa lạ. " Xin chào Hoắc tổng, tôi là người vợ mà anh chưa từng gặp mặt, làm phiền anh trong lúc cấp bách rút ra nửa phút thời gian, ký tên lên tờ đơn thỏa thuận ly hôn giúp tôi, vạn phần cảm tạ! "

Hoắc Lăng Trầm suy nghĩ vài giây đồng hồ, trả lời: " Mai gặp nói chuyện. "

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hoắc Lăng Trầm rất sốt ruột

Đối phương rất nhanh trả lời lại, "Không cần đâu Hoắc tổng, tôi không có thời gian, tôi bề bộn nhiều việc, tất cả tài sản của anh tôi không lấy một đồng nào, tôi không cho rằng chúng ta còn có chuyện gì khác có thể trao đổi với nhau, làm phiền anh rồi. "

Đúng vậy, người được cái gọi là vợ anh yêu cầu tay trắng ra đi, Hoắc Lăng Trầm cảm thấy rất có ý khí. Nếu như hần nhớ không lầm, cô gái đó mới hai mươi tuổi? Lên đại học không phải chính là lúc rất cần tiền sao?

Niên Thịnh qua đời sớm, vì sao cô ấy lại chọn ly hôn vào lúc này?

Hai mươi tuổi.. Hoắc Lăng Trầm lại nhớ tới phần tài liệu trước kia, Niên Nhã Tuyền kia cũng hai mươi một tuổi, đã bắt đầu biết câu dẫn các loại đàn ông rồi. Con cái bây giờ thật không biết an phận, vậy người vợ trên danh nghĩa của anh..

"Cô có người mà cô thích rồi sao?" Nếu như là vậy, anh có thể ký tên ly hôn.

Kỳ thật anh chưa từng làm việc kéo dài như thế, nhưng vì có liên quan tới vợ anh, Hoắc Lăng Trầm vẫn có chút áy náy, dù sao vì công việc của anh quá nhiều, chỉ có thể cho cô một danh phận.

Cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này.

Còn nữa, danh hiệu Hoắc phu nhân này, vợ của hần cũng không mấy quan tâm. Đối phương vẫn luôn rất yên phận, ba năm qua những ai biết anh đã từng kết hôn, vẫn chỉ là mấy người lúc đầu thôi.

Lần này đối phương ngừng ba phút mới trả lời, một đoạn rất dài, "Đúng vậy, nhưng xin Hoắc tổng cứ yên tâm, ba năm qua tôi chưa từng làm gì có xin lỗi với Hoắc tiên sinh. Dù rằng đã có người thích, tôi cũng vẫn duy trì khoảng cách, cho nên Hoắc tiên sinh phiền ngài có thể ký tên thành toàn cho chúng tôi không?"

Cô làm gì thích ai đâu chứ, cho dù có, cũng chỉ là trước kia.. Đã trôi về quá khứ rồi.

Bây giờ cô nói như vậy, là muốn anh ta dứt khoát ký tên, dù sao thì người quân tử có vẻ đẹp trường thành.

Trả lời Hoắc Lăng Trầm hai bả tin nhắn, Niên Nhã Tuyền đã bắt đầu sốt ruột, tên Hoắc Lăng Trầm này sao lại lè nhè như vậy chứ? Không phải chỉ là kí có cái tên thôi sao? Lăng nhà lăng nhăng, giống như có tình cảm với cô vậy.

Ha ha..

Có điều, suy nghĩ kỹ một chút, trên thế giới này, đoán chừng cũng chỉ có cô mới dễ nói chuyện như vậy nhỉ! Chồng của mình ở bên ngoài không ngừng thay đổi đàn bà, cho tới bây giờ cô cũng không quản, chuyện này nếu như đối với một người phụ nữ khác, đoán chừng đã sớm nhảy dựng lên rồi.

Nghĩ tới đây, Niên Nhã Tuyền tựa hồ đã hiểu Hoắc Lăng Trầm đang do dự chuyện gì.

Lần này Hoắc Lăng Trầm quả nhiên đồng ý, chỉ là, "Được, nhưng mà chuyện này cô cứ nói trước một tiếng với ông nội, nếu như ông nội đồng ý, tôi sẽ lập tức ký tên."

Dù sao cuộc hôn sự này, cũng là do ông nội một tay thúc đẩy.

Ông nội hán? Ông nội của Hoắc Lăng Trầm là ai? Cô cũng không biết mà? Lúc trước kết hôn với anh ta, vẫn là do bố của cô trực tiếp cầm một phần của giấy đăng ký kết hôn đưa cô ký tên, chỉ nói một câu, Gả cho cậu ta rồi con sẽ không hối hận, sau đó.. không có sau đó nữa.

Cô đi tìm ông nội của anh ta?

Còn nữa, "Ông nội của anh, sao anh không tự đi mà tìm? Hoắc tổng muốn tôi đi làm người xấu? Khỏi nghĩ cũng biết là quá đẹp mà!"

Niên Nhã Tuyền cười nhạo, lão hồ ly lớn hơn cô sáu bảy tuổi này, quả nhiên rất đáng ghét! Xấu hổ giống như Mục Quắc Quắc vậy!

Hoắc Lăng Trầm vuốt vuốt điện thoại di động của mình trong tay, cô vợ này của anh, quả nhiên vẫn là một cô nhóc, tính tình thì không tốt. Nhìn ngữ khí trong nội dung tin nhắn, chẳng mấy ai dám nói chuyện với anh như vậy.. Không đúng, còn một người, là Niên Nhã Tuyền, khẩu khí nói chuyện chỉ có mạnh hơn chứ không kém hơn!

Ý thức được mình lại nghĩ tới Niên Nhã Tuyền này, Hoắc Lăng Trầm rất bực bội.

Vốn là không có tâm tư nhớ đến mấy cô sinh viên như vậy, dứt khoát trả lời tin nhắn với vợ của mình, "Ông nội ở New York, cô có thể đi được!"

"..."

Niên Nhã Tuyền mắng tục một câu, xem chút ném luôn cái điện thoại! Cuối cùng, thật sự là không nỡ ném lên tường, thôi thì ném lên giường cũng được vậy.

Sau một hồi khá lâu, mới run rẩy nhặt điện thoại của mình từ trên giường lên, trả lời Hoắc Lăng Trầm một câu, "Họ Hoắc kia, xem như anh lợi hại! Ngày mai tôi sẽ đi New York, nếu ông nội anh không đồng ý ly hôn, tôi sẽ đứng mãi trước cửa nhà họ Hoắc!"

"Tùy cô!"

Hoắc Lăng Trầm ném di động qua một bên, anh ta đã đồng ý với ông nội là không ly hôn, nhưng vợ anh đâu có đồng ý. Nếu như cô thật sự muốn ly hôn, vậy thì đi mà thuyết phục ông nội anh đi, chuyện này bình thường mà, cũng không biết cô tức giận gì chứ.

Ngây thơ! Tùy hứng!

Đọc xong hai chữ sau cùng, khiến Niên Nhã Tuyền tức đến mức mắt chỉ còn lại một mảng tối đen, cô cố gắng để mình nguôi giận, "Bình tĩnh, bình tĩnh, Niên Nhã Tuyền, đó là chồng mình đó, chồng chân chính đó! Là người mà mình đồng ý kết hôn, không tức, không tức bình tĩnh.."

Chuyện ly hôn, trao đổi không có kết quả, Niên Nhã Tuyền càng buồn bực hơn, cô thực sự không thể bay một chuyến đến New York để tìm ông nội?

Than thở cả ngày, lúc chiều, Hàn Huệ Minh sụp đổ bịt lỗ tai lại, "Niên Ca, gần đây cậu bị gì vậy, cậu nói đi chứ! Cậu nói nhanh chút có được không? Có phải cậu tới thời kì mãn kinh rồi không?"

Ánh mắt Niên Nhã Tuyền u oán nhìn chằm chằm Hàn Huệ Minh, "Tớ phiền đấy! Phiền cái nghiệt duyên giữa cô với Hoắc Lăng Trầm!"

"Phiền cái gì, thì nói chứ! Chúng tôi giúp cậu giải quyết!" Hàn Huệ Minh lớn tiếng nói, Lâm Uyển Oánh và Trịnh Hiểu Kha vội vàng gạt đầu phớt lờ.

Niên Nhã Tuyền càng phiền, nói gì? Nói chồng cô là Hoắc Lăng Trầm, cô muốn ly hôn? Nhưng Hoắc Lăng Trầm không đồng ý?

Nghĩ tới đây, Niên Nhã Tuyền cười hai tiếng quái dị, chứng nhận kết hôn cũng không có trong tay cô. Không có chứng thực gì thì nói cho bọn họ những chuyện này, mấy người này thật sự sẽ đưa cô vào bệnh viện tâm thần, xem xem cô có phải bị chứng vọng tưởng rồi không!

Dù sao đối phương là Hoắc Lăng Trầm! A! A!

"Nếu không như vậy đi, buổi tối hôm nay tớ có một buổi tiệc, dẫn cậu đi phóng túng chút được không?" Hàn Huệ Minh nhớ lại chuyện hồi sáng bỏ nói với cậu, lúc đầu cậu cự tuyệt, nhưng nếu như Niên Nhã Tuyền muốn đi, cậu cũng có thể thay đổi chủ ý.

Niên Nhã Tuyền ừ ừ xiu xiu gạt đầu, được thôi, cô đoán rằng là vì trong thời gian dài không ra ngoài du lịch, quá phiền muộn, đi ra ngoài chơi một chút

giải sầu có lẽ sẽ tốt hơn chút.

Trịnh Hiểu Kha muốn đi tham gia tiệc sinh nhật của bạn học cũ, tối hôm nay Lâm Uyển Oánh có việc, Thư Trạch Nam vội vàng học tập vì chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, cũng chỉ có hai anh em họ là nhàn nhã.

Nghe nói là tham gia tiệc hội, Niên Nhã Tuyền dựa vào lựa chọn lễ phục dạ hội màu đỏ mà Hàn Huệ Minh nói với cô, chọn một thỏi son môi màu đỏ.

Ngay khi cô nhìn thấy kiểu dáng của bộ lễ phục, cô không nhìn được cong khoe môi lên, Sao.. lại mặc bộ lễ phục dành cho người lớn thể này, vừa lộ lưng, không nằm trong phạm vi hợp khẩu vị của cô có được không?

"Hàn Huệ Minh Baby, còn có thể làm huynh đệ được không? "Cô không chấp nhận bộ lễ phục trong tay nhân viên giới thiệu, trừng mắt về phía nam nhân to con bên cạnh.

Hàn Huệ Minh cười xấu một tiếng, "Những người có mặt tối nay đều là lão làng trong giới kinh doanh, trang điểm ăn vận đẹp chút, lỡ như nhìn trúng vị tổng tài nào đó, có thể trực tiếp dắt về nhà.. Hắc hắc! "

Nói còn chưa dứt lời, trên đùi Hàn Huệ Minh chịu một cước, Niên Nhã Tuyền rút chân của mình về, cầm bộ lễ phục màu đỏ kia, bước vào phòng thử đồ.

Mặc thì mặc, tốt xấu gì cô cũng là phụ nữ!

Mấy phút sau

Hàn Huệ Minh khoa trương kêu lên một tiếng, con mắt nhìn Niên Nhã Tuyền như muốn rơi thẳng ra ngoài, "Tớ nói này Niên Ca.. À, không, tiểu tỷ tỷ Nhã Tuyền, đây là lần đầu tiên tớ cảm thấy cậu giống một cô gái đấy!"

Bộ lễ phục dạ hội dài thướt tha màu đỏ rực bó eo lộ lưng, bao lấy cơ thể cô. Dáng người không quá gầy, cũng không quá béo, hết thảy đều vừa vặn.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cô bảo thủ hay giả vờ thuần khiết?

Lí do Hàn Huệ Minh chọn lễ phục màu đỏ cho cô, chỉ vì muốn kết bạn- chỉ vì muốn đăng lên nhóm bạn bè. Lặng lẽ chụp cho Niên Nhã Tuyền một tấm ảnh, tán thưởng vẻ đẹp của cô.

"Thật tốt. Niên Ca, nếu cậu không phải bạn thân của tôi, tôi nhất định sẽ đánh bóng-cưa đổ cậu. Emmmm. Nhưng mà nơi nào đó của cậu, cần phải đệm một chút. Bằng không thì quá nhỏ, không hài hòa với dáng người của cậu." Hàn Huệ Minh cười phóng đãng.

Niên Nhã Tuyền cắn chặt răng, trợn to mắt, giọng lên, chuẩn bị đập lên người anh ta, cùng lúc đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Spirit bây giờ người thế nào cũng tiếp đãi sao?"

Mấy quản lí cùng với người hướng dẫn mua hàng nhiệt tình đi tới nghênh đón bị lời nói của Hoắc Lăng Trầm khiến cho giật mình sững sờ tại chỗ, có ý gì chứ? Tổng giám đốc Hoắc đang nói ai?

Không cần quay đầu lại, nghe tiếng nói, Niên Nhã Tuyền liền biết là ai.

Cô hít sâu mấy hơi, định không chú ý đến Hoắc Lăng Trầm.

Nói với Hàn Huệ Minh đã bắt đầu run lên: "Lại đổi một bộ cho tôi, cái này lộ lưng nhiều quá." Hơn nữa còn hở tay, chỉ có trên vai có hai cái nơ con bướm.

Không đợi Hàn Huệ Minh nói gì, giọng nói có chứa từ tính kia lại lần nữa vang lên: "Sợ là cô xuyên không từ cổ đại tới phải không? Loại lễ phục này đều hơ hang như vậy. Cô bảo thủ hay giả vờ thuần khiết đấy?"

Hoắc Lăng Trầm ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không hề nghĩ đến, một ngày nào đó trong tương lai, bản thân sẽ bị chính lời nói của mình làm mất mặt..

Anh nói xong, buông Mễ Gia ra, ý bảo quản lí cùng với người-nhân viên hướng dẫn mua hàng mang-đưa cô ta đi chọn lễ phục, bản thân ngồi xuống sofa.

Mễ Gia miệt thị liếc cô gái bị Hoắc Lăng Trầm đối địch một cái, kiêu ngạo cất bước đi về phía chuyên khu lễ phục VIP.

Niên Nhã Tuyền xách váy, đi đến trước mặt Hoắc Lăng Trầm, ánh mắt mang theo lửa giận hừng hực: "Hoắc Lăng Trầm, anh có bệnh sao? Tôi lại không trêu ghẹo anh hay chọc giận anh. Tôi nói cho anh biết, màn tỏ tình kia là tôi bị người ta tính kế. Anh thực sự cho rằng tôi yêu anh sao? Đừng có nằm

mơ."

Vừa khéo, nhân cơ hội này giải thích rõ ràng với anh, bớt đi việc sau này khi li hôn, cô có lí lại nói không rõ ràng.

Sắc mặt Hoắc Lăng Trầm chớp mắt liền tới đi ba phần, lúc quản lí còn đang nghĩ xem ý của tổng giám đốc Hoắc có phải là đuổi cô gái này ra ngoài không, Hàn Huệ Minh không thể làm gì khác ngoài kéo Niên Nhã Tuyền đến quầy thu ngân.

Tôn chỉ của Hàn Huệ Minh chính là, chọc không được thì trốn.

"Sau này cửa hàng này, cảm người phụ nữ kia vào." Giọng nói lạnh lẽo của Hoắc Lăng Trầm truyền tới từ sau lưng bọn họ.

Niên Nhã Tuyền hết sức tức giận, cô không muốn cột chung tên của hai người vào giấy đăng kí kết hôn thêm một phút nào nữa, bỏ tay Hàn Huệ Minh ra, bản thân đi nhanh về phía Hoắc Lăng Trầm.

"Hoắc Lăng Trầm, tôi nói cho anh.. ô ô ô." Lời cô muốn nói, lại bị Hàn Huệ Minh bịt lại. Lần này trực tiếp bị Hàn Huệ Minh mạnh mẽ kéo đến quầy thu ngân cách đó không xa.

Hàn Huệ Minh tùy tiện ném ra cái thẻ: "Lấy bộ này, tính tiền."

"Thưa cô, cô không trang điểm sao?" Nơi bọn họ tới là một tiệm trang điểm khá nổi tiếng, có cả lễ phục, trang điểm, tạo hình.

Hàn Huệ Minh túm lấy Niên Nhã Tuyền vẫn muốn thoát khỏi sự khống chế của mình, lắc đầu: "Nhanh tính tiền, nhanh lên."

Anh ta có dự cảm, nếu còn không tính tiền, Niên Nhã Tuyền và Hoắc Lăng Trầm nhất định sẽ đánh nhau.

Anh ta cũng không thể trơ mắt nhìn Niên Ca đi chịu chết.

Trên đường về, bên trong xe.

Hàn Huệ Minh thờ hồn hèn buông Niên Nhã Tuyền ra, khóa trái cửa xe lại, ghé vào vô lăng thở dốc. "Cậu thả tôi xuống, tôi nói cho cậu biết, Hàn Huệ Minh, hôm nay tôi nhất định phải li hôn. Tôi thật sự bị hồng máu tám đời, mới gả cho Hoắc Lăng Trầm."

Niên Nhã Tuyền nói xong, trong xe một mảnh yên tĩnh, Hàn Huệ Minh kinh ngạc nhìn Niên Nhã Tuyền tức giận, một lúc lâu sau cũng nói không nên lời.

Nghĩ đến bản thân lấy không ra được giấy đăng kí kết hôn để chứng minh, khí thế của Niên Nhã Tuyền giảm ba phần, tựa lưng vào ghế than thở: "Tôi không lừa cậu, tôi sớm đã kết hôn rồi, đối phương là Hoắc Lăng Trầm, nhưng hôn nhân của chúng tôi chỉ là hữu danh vô thực.. Gần đây tôi vẫn luôn muốn ly hôn, nhưng mà Hoắc Lăng Trầm.."

"Niên Ca.. Cậu đừng nói nữa, tôi hiểu mà." Hàn Huệ Minh sống không có gì luyến tiếc-cảm thấy đáng thương cho cô gái trước mặt. Mà nhìn cô gái trước mặt.

Niên Nhã Tuyền cho là Hàn Huệ Minh tin mình, không cần nói có bao nhiêu vui vẻ: "Thật ra cũng không phải tôi cố ý giấu điểm-diểm cậu chuyện chúng tôi kết hôn, dù sao.."

"Được rồi, giờ tôi liền đi, hẹn bác sĩ tốt nhất của bệnh viện tâm thần cho cậu, không, có thể cậu cần viện trưởng đến chữa trị, không sao cả, Nhã Tuyền, cho dù cậu bệnh nguy kịch, là bạn thân, tôi sẽ không từ bỏ việc chữa trị cho cậu." Hàn Huệ Minh lấy điện thoại ra, mở bản đồ hướng dẫn, mục tiêu thật sự là bệnh viện tâm thần.

Niên Nhã Tuyền nắm chặt lấy điện thoại của Hàn Huệ Minh ở bên cạnh, cúi đầu đỡ trán hồi lâu nói không ra lời. Cô đã biết, đã biết sẽ không ai tin.

Một lúc lâu sau, cô mới thản nhiên mở miệng: "Quên đi, trực tiếp tới hội trường bữa tiệc đi."

Hàn Huệ Minh nhân dịp đèn đỏ, nghi ngờ nhìn cô vài cái, mới nói: "Ồn chưa?" Bệnh tâm thần của Niên Ca dừng lại rồi phải không?

"Ừm, ổn rồi."

Cô trả lời rất bất đắc dĩ.

Dạ tiệc kỉ niệm một năm của tập đoàn Lục thị tổ chức ở du thuyền trên biển, du thuyền thật lớn có thể chứa mấy ngàn người đậu ở bờ biển cực Đông của Việt Thành.

Con thuyền sang trọng trị giá mấy chục tỉ đô này, được nhiều công ty lớn chọn lựa để tổ chức dạ tiệc.

Xuống khỏi xe, Niên Nhã Tuyền nhìn du thuyền đèn đuốc sáng trưng, tùy tiện búi mái tóc dài lộn xộn của mình ra sau đầu.

Nhưng mà, tóc rất mượt, búi mấy lần đều không thành, nháy mắt bắt đầu bực bội: "Lần trước tôi đã nói cắt tóc rồi, Uyển Oánh còn cản tôi, thật hâm mộ những cô gái tóc ngắn."

Hàn Huệ Minh nhếch mép cười, lấy một chiếc áo vest màu xám thoát nhìn trang trọng từ sau ghế ra mặc vào, sau đó cầm lấy dây thun trong tay Niên Nhã Tuyền. Một tay nâng cằm cẩn thận đánh giá một hồi: "Nếu không búi lên được, thì đừng búi nữa, cứ để rối tung như vậy cũng rất tốt."

Đừng nhìn tính cách Niên Nhã Tuyền tùy tiện, nhưng rốt cuộc vẫn là một cô gái, có thể nhìn thấy từ những chuyện nhỏ nhặt, cô chăm sóc bản thân rất tốt.

Ví dụ như tóc, từ nhỏ đến lớn đều không dùng bừa dầu gội và dầu xả, cho nên tóc được cô chăm sóc rất mềm mượt.

Làn da.. Rốt cuộc thì vẫn là người tập võ, nên không hoàn mỹ như vậy, nhưng ai bảo người ta xinh đẹp lại còn trắng, một trắng che ba xấu thôi.

Tuy phong cách lễ phục trên người không quá hợp với tóc dài xõa tung, nhưng dù sao giá trị nhan sắc của cô cũng rất cao, tổng thể nhìn qua vẫn rất đẹp.

"Có điều, không phải cậu có rất nhiều son môi sao? Đến đây, tốt xấu gì cũng phải trang điểm cho đôi môi của mình chứ." Hàn Huệ Minh cảm thấy lễ phục màu đỏ phối hợp với trang điểm nhẹ thì càng tốt.

Niên Nhã Tuyền lấy trong túi ra mấy thỏi son, lấy ra thỏi son màu đỏ khá giống màu lễ phục tô lên.

"Được rồi. Rất tốt-Đẹp lắm, đi thôi." Hàn Huệ Minh đặt túi của cô vào xe, lại lấy trong cốp sau xe ra một đôi giày cao gót để đi đường.

Đội cô thay giày xong, anh ta chìa khuỷu tay ra cho Niên Nhã Tuyền.

Niên Nhã Tuyền thật tự nhiên khoác lấy, dầm giày cao gót màu đen đi lên du thuyền.

Boong tàu và đại sảnh ở khoang thuyền trên du thuyền đều được trang trí hết sức xa hoa, lúc này đã có không ít người đến, Niên Nhã Tuyền gần như chưa từng tham gia dạ tiệc kiểu này, cho nên cũng không quen biết ai.

Trái lại Hàn Huệ Minh vừa đến, đã đưa cô đến khu đồ ăn, còn mình thì đi tán gái.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Là chồng của cô

Niên Nhã Tuyền ngồi ở góc sáng sủa nhìn biển rộng trong đêm đen, ăn điểm tâm tinh tế, tâm trạng tốt lên không ít. Một trận gió biển thổi đến, cô vội vàng đóng cửa sổ. Vừa rồi rời khỏi cửa hàng trang điểm rất vội vàng, không lấy áo choàng, lúc này nếu không phải trong khoang thuyền có hệ thống sưởi, cô sẽ bị đông cứng.

Đội lâu quá sinh ra nhàm chán, bữa tiệc còn chưa chính thức bắt đầu, cũng may có những mỹ thực này để cô ăn đến vui vẻ.

Lúc lấy đồ uống loáng thoáng nghe được người khác nói, nhà họ Lục lại đội khách quý nào đó đến. Khách quý vừa đến, bữa tiệc lập tức bắt đầu, du thuyền cũng sẽ chạy ra giữa biển.

Không tới vài phút, cửa khoang thuyền gây nên một trận xôn xao, Niên Nhã Tuyền ngạc nhiên nhìn hầu hết tất cả phụ nữ ở đây đều kích động đi về phía cửa.

Nếu không phải bình thường gia giáo nghiêm khắc và thái độ tốt, theo bộ dạng kích động của bọn họ, chỉ sợ đã sớm hét ầm lên.

Không tới nửa phút, rốt cuộc cô biết được, sự xuất hiện của ai lại khiến những cô gái này kích động như vậy.

Khu đồ ăn khá cao, Niên Nhã Tuyền nhìn ra cửa rõ ràng, người độc thân vàng có giá trị nhất Việt Thành hiện nay.. A, không, là chồng cô.

Người nhà họ Lục chính là đang đợi anh, anh vừa xuất hiện, du thuyền bắt đầu chạy, bữa tiệc cũng bắt đầu.

* * *

Niên Nhã Tuyền không muốn đối địch với Hoắc Lăng Trầm ở nơi công cộng, thế nhưng người đàn ông nhỏ mọn kia mỗi lần đều chủ động đâm chọc cô, cho nên từ lúc Hoắc Lăng Trầm xuất hiện, Niên Nhã Tuyền lập tức cố hết sức giấu mình.

Màn khiêu vũ mở đầu bữa tiệc là do Hoắc Lăng Trầm và bạn gái anh nhảy, cô gái kia Niên Nhã Tuyền biết, vẫn là người làm nhục cô ở trung tâm thương mại lần trước.

Còn có một đôi là.. Ừm? Hiệu trưởng của bọn họ, Lục Khải Hằng?

Ừ. Cũng đúng, dù sao cũng là hoạt động của tập đoàn Lục thị, Lục Khải Hàng xuất hiện cũng bình thường. Bạn gái anh ta rất đẹp, là cô gái mạnh mẽ thuộc phái thời thượng, một bộ lễ phục dạ hội màu cà phê, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Một điệu nhảy xong, tiếng vỗ tay nhiệt liệt nổi lên bốn phía, Niên Nhã Tuyền cũng vỗ tay, cô đương nhiên là vỗ tay vì Lục Khải Hàng và bạn gái anh ta.

Sau khi kết thúc khiêu vũ, tất cả mọi người tản ra tự do hoạt động, nhất thời bất kể là khoang thuyền hay trên boong tàu bên ngoài, yến tiệc linh đình, vui vẻ nói chuyện, ca hát, vui vẻ ẩm áp.

Nhưng mà người tình mắt đều có thể nhìn ra được, ngoài những người nói chuyện công việc, theo thời gian trôi qua, mỗi người đều cảm thấy nhàm chán. Giữa những người không quen biết chẳng qua là hỏi han lẫn nhau cho có lệ, múa hát không giả, tỏ tình lại rất ít.

Ngay từ đầu Hàn Huệ Minh đã dụ dỗ hai cô gái xinh đẹp, lúc này đang đứng cách Niên Nhã Tuyền không xa trên thuyền hai cô gái.

Niên Nhã Tuyền thật bất đắc dĩ lắc đầu. Ăn quá no, dứt khoát đứng lên, đi ra ngoài, ngắm cảnh biển đêm.

Trên boong tàu không ít người, gió biển thổi đến, Niên Nhã Tuyền sợ run cả người, thật lạnh.

Vốn muốn quay về lấy áo vest của Hàn Huệ Minh để mặc, nhưng mắt thấy hai người đó đã muốn hôn, cô lại quay lại.

Nhìn biển rộng cười một tiếng, cuối cùng thì Hàn Huệ Minh vẫn là một người đàn ông, thấy gái đẹp liền đi không nổi.

Cô đang suy nghĩ, nếu về ngoài mình không đẹp, Hàn Huệ Minh có làm bạn thân của cô không.

"Nhã Tuyền?" Một giọng nói dịu dàng vang lên, cắt đứt suy nghĩ miên man của cô.

Niên Nhã Tuyền vén tóc dài bị gió biển thổi loạn ra sau tai, nhìn về phía người đi tới, là Lục Khải Hàng: "Chào hiệu trưởng Lục." Cô khách khí lên tiếng chào hỏi.

Niên Nhã Tuyền là người ăn mềm không ăn cứng, cách dạy của Lục Khải Hàng, cô vẫn khá thích.

Lục Khải Hàng một mình đi tới, cởi áo vest sang quý trên người mình, phủ lên người Niên Nhã Tuyền, cũng ôn hòa mở miệng: "Bên ngoài lạnh, sao không ở bên trong?"

Cô gái vốn lạnh run, nháy mắt ẩm áp không ít, cô không mạnh mẽ từ chối, có chút cảm kích nhìn Lục Khải Hàng. Nhất thời ngượng ngập nói: "Ồ bên trong ăn no quá, đi ra ngoài tiêu hóa bớt."

Lục Khải Hàng bị lời cô chọc cười: "Đến cùng Hàn Huệ Minh sao?"

"Vâng."

"Thằng nhóc kia là kẻ hoa tâm, có gái đẹp làm bạn, liền không quan tâm em nữa." Lục Khải Hàng giống cô, đặt tay trên lan can, nhìn mặt biển xa xa tối đen như mực.

"Không sao ạ, dù sao cậu ấy độc thân, có quyền theo đuổi hạnh phúc, theo đuổi gái đẹp."

Lục Khải Hàng cười nhạt: "Đi thôi, thầy mang em đi làm quen một người."

"Ai ạ?" Cô có chút mơ hồ, sao Lục Khải Hàng lại tiến cử người cho cô làm quen? Anh ta đối với ai cũng là dạng này sao?

Lục Khải Hàng không nói gì, lướt qua cánh tay cô, làm động tác mời với cô. Niên Nhã Tuyền không từ chối được, đi theo anh ta vào khoang thuyền.

Khu đồ ăn trong khoang thuyền.

Niên Nhã Tuyền mờ mịt nhìn ba người trước mặt, Hoắc Lăng Trầm, Mễ Gia, còn có cô gái vừa rồi mới khiêu vũ cùng Lục Khải Hàng.

Cô có thể cách Hoắc Lăng Trầm xa một chút không?

Lục Khải Hàng lịch sự nho nhã cất tiếng chào hỏi ba người.

Ngay khi Niên Nhã Tuyền chịu không nổi ánh mắt sắc bén lại hung ác, nham hiểm của Hoắc Lăng Trầm, quay đầu chuẩn bị rời đi, Lục Khải Hàng vươn cánh tay phải, ngăn cản đường đi của cô: "Nhã Tuyền, Lăng Trầm là anh em tốt của thầy, đây là Mễ Gia, bạn gái của Lăng Trầm, còn có vị này, là bạn gái thầy – Tổng Từ. Tổng Từ, vị này chính là.. Niên Nhã Tuyền."

Niên Nhã Tuyền đành phải tiến lên một bước, cố ý xem nhẹ đôi nam nữ bên cạnh, mỉm cười với Tổng Từ: "Xin chào, chị Tổng Từ, rất vui được gặp chị." Sau đó, rất nhiều dấu chấm hỏi xuất hiện trong đầu, bình thường cô và Lục Khải Hàng không thân, thậm chí chưa từng nói một câu riêng tư, vì sao anh ta lại giới thiệu bạn gái anh ta cho cô? Anh ta có ý gì chứ?

Tổng Từ thân thiết bắt tay cô, dịu dàng mở miệng: "Hóa ra em là Nhã Tuyền. Thật xinh đẹp. Về sau chúng ta chính là bạn bè, có gì cần giúp đỡ có thể

tìm chị."

Giọng nói trong trẻo lại êm tai, khiến cho người ta cảm thấy càng ngày càng thoải mái.

Niên Nhã Tuyền có chút được yêu thương mà lo sợ, không đợi cô nói chuyện, một giọng nói đã nhanh hơn cô: "Tổng Từ, không phải ai cũng có thể làm bạn. Dù sao nhìn người cũng không thể nhìn về bề ngoài, bên ngoài xinh đẹp, vậy cũng chỉ là một tầng da, linh hồn dơ bẩn ghê tởm hơn bất kì điều gì."

Không chỉ Tổng Từ, ngay cả Lục Khải Hàng cũng kinh ngạc nhìn Hoắc Lăng Trầm, Lục Khải Hàng đoán được hai người có chút không thoải mái, nhưng không nghĩ tới đã tới tình trạng này.

Tuy bình thường Hoắc Lăng Trầm ghét phụ nữ, nhưng chưa từng nói lời ác độc như vậy với phụ nữ. Cho dù cô gái đó chủ động lại mặt dày mày dạn, Hoắc Lăng Trầm cũng chỉ dằn dò mấy câu, cô gái đó có thể sống không bằng chết.

Chẳng lẽ là vì Niên Nhã Tuyền nói với Hoắc Lăng Trầm mười lần "em yêu anh" sao?

Thật sự đủ rồi. Niên Nhã Tuyền giật lấy ly rượu trong tay Mễ Gia, dùng sức hất.

"Nhã Tuyền." Nhận ra cô muốn làm gì, nhưng chuyện này xảy ra quá nhanh, Lục Khải Hàng muốn ngăn cản cũng không kịp.

Dưới tiếng hô của vài người, rượu đỏ hắt khỏi ly rượu, bay ra không trung.

"A. Trời ạ. Cô gái kia là ai, thật sự to gan lớn mật, vậy làm dám lấy rượu đỏ hắt lên người tổng giám đốc Hoắc, không muốn sống nữa sao?"

"Thật sự điên rồi, thần kinh cô ấy tuyệt đối có vấn đề."

"Chờ xem đi. Cô ấy nhất định chết chắc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chính là đối đầu với Hoắc Lăng Trầm tôi

Đáng tiếc.. Mục tiêu Niên Nhã Tuyền lựa chọn, nhanh nhẹn trốn đi, không có giọt rượu đỏ nào dính vào người cả.

Hoắc Lăng Trầm chỉnh lại áo vest chưa dính chút rượu nào, lúc mở miệng lần nữa giọng nói đã lạnh tới cực điểm: "Muốn chết."

"Lăng Trầm. Nhã Tuyền không có ý." Lục Khải Hàng vội vàng đến khuyên can.

Ai ngờ Niên Nhã Tuyền hừ lạnh một tiếng, khiêu khích nhìn Hoắc Lăng Trầm: "Không, ngài Lục, tôi có ý." Tự mình làm cho nên không nên gọi Lục Khải Hàng là hiệu trưởng.

Bốn mắt nhìn nhau, lửa giận trong mắt hai người sắp đối chọi nhau: "Người đâu."

Lời Hoắc Lăng Trầm nói ra chưa được mấy giây, rất nhanh đã có mấy bảo vệ chạy tới, cung kính mở miệng: "Cậu Hoắc."

"Ném người phụ nữ này xuống biển học á mập ă. Ai dám cứu cô ta, chính là đối đầu với Hoắc Lăng Trầm tôi." Một câu, chặt đứt đường lui của Niên Nhã Tuyền.

Niên Nhã Tuyền trả lại áo khoác của Lục Khải Hàng trên người mình cho anh ta, ném giày cao gót sang một bên, quát lớn một tiếng với bảo vệ, tạo động tác đánh nhau: "Ai dám đụng vào tôi thử xem."

Bên này ồn ào không nhỏ nữa, Hàn Huệ Minh uống rượu bên kia mới chú ý tới, mơ hồ nghe được tiếng Niên Nhã Tuyền, đứng lên khỏi ghế, bỏ lại hai cô gái vọt vào đám người.

Trong đám người, Niên Nhã Tuyền đang đánh nhau cùng các nhân viên bảo vệ, người xem náo nhiệt vội vàng tránh xa.

Lục Khải Hàng đang trao đổi với Hoắc Lăng Trầm, nhưng Hoắc Lăng Trầm không xoay chuyển chút nào. Chuyện anh đã quyết định, ngay cả anh em tốt nhất của anh cũng không thể thay đổi.

Ba của Lục Khải Hàng là Lục Giang Thịnh, cho là có người gây rối, tăng số vệ sĩ chuyên nghiệp đến cứu vãn tình thế.

Liên tục đánh gục bảy bảo vệ cùng ba vệ sĩ, rốt cuộc Niên Nhã Tuyền bị ba vệ sĩ đè trên đất, bộ dạng thảm hại đến cực điểm.

Bên cạnh, Hàn Huệ Minh chuẩn bị lại gần tới bị hai vệ sĩ khống chế. "Buông ra. Tôi muốn đi cứu người. Đừng cút hết cho ông. Bằng không ông giết các.. người." Một chữ cuối cùng, gần như biến mất dưới ánh mắt Hoắc Lăng Trầm.

Hàn Huệ Minh trở mặt nhìn vệ sĩ tha Niên Nhã Tuyền ra khoang thuyền, tất cả mọi người đi theo ra khoang thuyền, chuẩn bị xem kịch vui.

Chỉ cần có chuyện vui xem sợ chi nào nhiệt.

Dù sao cậu Hoắc muốn ném người xuống biển cho cá mập ăn, thật đúng là vô kịch vừa lớn vừa thú vị.

Lục Khải Hằng cũng không sót ruột đi theo sau, trước tiên anh ta thì thăm mấy câu với bảo vệ, sau đó mới theo ra ngoài. Đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Hàn Huệ Minh, cho anh ta một ánh mắt "yên tâm, đừng nóng nảy", Hàn Huệ Minh lập tức yên phận vùi phần.

Cho dù như vậy, Hàn Huệ Minh vẫn giãy giụa ra khỏi hai vệ sĩ khống chế mình, rất nhanh liền thoát khỏi, khi anh ta đuổi tới boong tàu, từng tiếng hô sợ hãi vang lên.

"Trời ơi, thật sự muốn ném xuống."

"Cậu Hoắc thật đáng sợ. Cô gái này thật đáng thương, vậy mà lại chọc cậu Hoắc."

"Hừ, người đàn bà không biết phân biệt, dám trêu chọc cậu Hoắc. Hôm nay cậu Hoắc ném cô ta đi, Việt Thành cũng không có ai dám động tới cậu Hoắc."

"Wow wow wow, trời ơi. Sắp ném rồi."

Hàn Huệ Minh nhìn nửa cơ thể Niên Nhã Tuyền đã ở ngoài thuyền, anh ta rất nhanh tiến lên: "Buông cô ấy ra. Hoắc Lăng Trầm, anh buông cô ấy ra cho tôi. Ô." Hai vệ sĩ bắt lấy Hàn Huệ Minh giống như điên rồi, một người đàn ông trong đó hung hăng đánh vào bụng anh ta một cái, Hàn Huệ Minh không hề đề phòng bị đau hồi lâu không nói nên lời. "

"Tùm. "Bọt sóng thật lớn vắng khắp nơi, Niên Nhã Tuyền thật sự bị ném xuống biển.

Hàn Huệ Minh nghe tiếng, đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt nhìn cô gái biến mất trên boong tàu.

Niên Ca.. Niên Nhã Tuyền..

Anh ta giống như điên rồi, giãy giụa thoát khỏi sự khống chế của vệ sĩ, vọt tới lan can:" Niên Nhã Tuyền. Niên Nhã Tuyền. Đều con mẹ nó mau cứu người đi. "

Biển rộng trong đêm đen, bên trên một mảnh yên tĩnh, nước biển sâu đến mức một người ngã xuống, chưa đến vài giây đã phẳng lặng như cũ.

Hàn Huệ Minh cả người suy yếu túm lấy lan can, lúc này anh ta hận bản thân không biết bơi không thể nhảy xuống cứu người:" Niên Ca, xin lỗi.. Tôi.. "

Tiếng nói của anh ta lại lần nữa im bật, trên tàu thuyền đến tiếng thét chói tai của phụ nữ. Bọn họ kích động chỉ vào một vật vừa nổi lên giữa biển rộng:" Nhìn kia, đó có phải Niên Nhã Tuyền không? "

"Đúng rồi đó. Mọi người nhìn xem. Cô ấy túm được thuyền. "

" Hóa ra biết bơi. "

Những người tâm địa lương thiện, biết Niên Nhã Tuyền biết bơi, đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Không tới một phút, Niên Nhã Tuyền cả người ướt sũng nắm chặt lan can, xuất hiện trước mắt mọi người. Còn không quên quay đầu lại phun xuống biển một ngụm nước, nước biển này không phải sâu bình thường, cô suýt chút nữa đã mất mạng, thật sự nghẹn sắp chết cô.

Ánh mắt quét qua đám người một vòng, cô rất nhanh liền tìm được người đàn ông tôn quý, lúc này đang cầm ly rượu đỏ, tao nhã đứng cách đó không xa, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Cô quay đầu lại, phun hết nước biển trong miệng, mu bàn tay lung tung lau môi đỏ.

Một cú nhảy đẹp, cô chân trần dẫm trên boong tàu, giày cao gót sớm đã không biết ở đâu rồi.

Cô vén lễ phục thật dài lên, mặt không chút thay đổi đẩy ra Hàn Huệ Minh đang muốn ôm mình, đi thẳng đến trước mặt Hoắc Lăng Trầm.

Mọi người trên du thuyền ngừng thở, chờ mong nhìn Niên Nhã Tuyền rốt cuộc muốn làm gì.

Hoắc Lăng Trầm giao ly rượu trong tay cho người phục vụ bên cạnh, anh đút tay vào túi quần, nhìn cô gái càng chạy càng gần. Hoắc Lăng Trầm nhún mày, trong mắt xẹt qua một tia thú vị.

Niên – Nhã - Tuyền -

Tên này càng đọc càng thấy quen -

"A – thượng đế ơi. Cô gái kia là người điên sao? "

" Cô ấy rất nhạt là người điên, ai đó mau qua kéo cô ấy ra đi. "

" Cô ấy chết chắc rồi, chết chắc rồi, chết chắc rồi, lại dám đối với nam thân của tôi như vậy. "

* * *

Hàn Huệ Minh nhìn một màn trước mặt, mắt cũng thẳng ra." Ngao tào, Niên Ca thật là.. càng áp chế càng dũng mãnh, vậy mà dám hôn luôn. "

Đúng vậy, khi cách Hoắc Lăng Trầm một khoảng nhất định, Niên Nhã Tuyền hoãn lại một chút, rất nhanh liền bỏ nhào lên người người đàn ông, giống như gấu không đuổi bám trên người anh, cũng chỉ chủ động hôn lên môi lạnh của anh.

Lửa giận trong mắt người đàn ông bị cô thấy rõ ràng, cô chính là muốn chọc anh tức chết.

Ai ngờ, ngay sau đó, tức giận và khiếp sợ của Hoắc Lăng Trầm qua đi, cánh tay dài chuyển động giam cơ thể Niên Nhã Tuyền trong lòng mình. Thời gian ôm hôn càng lâu, anh dùng sức một cái, ôm ngang cô gái lạnh đến mức môi phát run vào lòng, đi nhanh về phía phòng nghỉ trong khoang thuyền.

* * *

Cả thế giới đều im lặng.

Tất cả mọi người trên boong tàu anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, hồi lâu cũng không có ai lên tiếng, có người không dám, có người cảm thấy mình đang nằm mơ, còn có người tức giận đến mơ hồ.

Ví dụ như Mễ Gia..

Trong phòng nghỉ.

Hoắc Lăng Trầm một chân đá văng cửa một gian phòng, ôm cô gái vào phòng. Không bật đèn, anh đặt cô gái xuống đất, một chân khác, đá cửa phòng.

Không chế cô gái trong lòng ở sau cửa, liều chết triển miên.

Bàn tay to không chút khách khí nơi nơi làm càn, hai tay Niên Nhã Tuyền bị áp chế ở sau người, không thể động đậy.

"Hoắc Lăng Trầm. Ô."Cô muốn nói anh buông ra, nhưng anh không cho cô cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hoắc tổng bị thương rồi

Rất cực cô cũng tìm được cơ hội, "Thả tôi ra trước đã.."

Người đàn ông ấy cười lạnh, ngừng động tác trên tay, áp trán của anh lên trán cô, lúc mở miệng lại âm thanh khàn thêm mấy phần, "Mới nhỏ như vậy đã biết những thứ này, cô thiếu tiền lắm à, nói đi, bao nhiêu một đêm!"

Có lẽ cái gì anh cũng có thể thiếu, chỉ là không thiếu tiền thôi.

Niên Nhã Tuyền nắm chặt hai tay, không biết phải hít thở thật sâu bao nhiêu lần, mới kiềm chế được lửa giận trong lòng. Nhẹ nhàng cười một tiếng, cái nụ cười này tăng thêm phần khí thế cho mái tóc dài ướt nhून loạn cào cào của cô, khiến Hoắc Lăng Trầm dường như đang ngắm một đóa hoa quỳnh, chỉ chớp hiện trong chốc ngắn ngủi, nhưng lại cực đẹp, câu dẫn hồn phách.

"Một trăm triệu." Cô gần như là cắn răng nghiêng lợi phun ra ba chữ.

Người đàn ông nhếch khóe môi lên, ánh mắt lạnh đi mấy phần, "Cô xứng sao?"

Lúc nói lời này, người đàn ông ấy có lẽ không ngờ rằng, chưa được bao lâu, trong tay anh đã cầm mấy trăm triệu, chỉ cần được ngủ với người đẹp, đáng tiếc thay người đẹp lại không để ý tới hắn.

Niên Nhã Tuyền giãn quá hóa cười, "Hoắc tổng, tôi còn chưa nói mà!"

"Không cần nói gì cả, tôi kiểm hàng trước đã!" Biết cô chẳng có lời hay ý đẹp gì, Hoắc Lăng Trầm không cho cô thêm bất kì một cơ hội phát biểu nào.

Ghê tởm! Đáng ghét!

Niên Nhã Tuyền cố gắng để mình mỉm cười, hai tay chủ động vắt lên cổ của hắn, thân thể hai người dính sát vào nhau. Bầu không khí kiêu diễm phảng phất trong phòng, cô gái thừa dịp bất ngờ, nâng gối phải, làm một cước.. nhằm vào chỗ hiểm ấy tấn công.

Hoắc tổng bị thương rồi, nhắm chặt hai mắt dần dần cúi người.

Lần này Niên Nhã Tuyền cười thật, còn muốn chiếm tiện nghi của cô? Không có cửa! "Hoắc tổng, vừa rồi tôi muốn nói là, cho tôi một trăm triệu, bốn cô nương tôi đây cũng không thêm bồi anh!"

Không để ý đến người đang tái nhợt cả mặt, thoát ra khỏi khống chế của hắn, mở cửa phòng, biến mất ngay trước mặt Hoắc Lăng Trầm.

Nếu như cô cũng có chút đầu óc chắc chắn phải biết rằng cuộc sống trong tương lai, cô gặp lại Hoắc Lăng Trầm, nhất định phải đi đường vòng.

Cách gian phòng đó không xa, ba người Lục Khải Hàng, Tống Từ còn có Hàn Huệ Minh, dẫn theo bảo an lo lắng đứng chờ ở cửa ra vào. Nếu như đợi thêm mấy phút nữa, Niên Nhã Tuyền còn không ra, Lục Khải Hàng lập tức cho người đi vào.

"Nhã Tuyền!"

"Niên Ca! Cảm ơn trời đất, cậu rốt cục cũng ra rồi!" Hàn Huệ Minh chạy tới, ôm cô vào lòng, sau một khắc giống như đang nghĩ đến gì đó, lại lôi cô đến đánh giá một trận, "Hoắc Lăng Trầm đối xử với cậu thế nào?"

"Không có gì cả." Cô dứt khoát trả lời.

Ngược lại là cô công kích hắn một phát, có Hoắc Lăng Trầm bị.. Ha ha ha ha.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều thờ dài một hơi.

Tống Từ đưa Niên Nhã Tuyền đến phòng nghỉ thay bộ y phục, sau đó cùng với Lục Khải Hàng đưa bọn họ xuống khỏi du thuyền.

"Trở về nghỉ ngơi thật tốt, chỗ Lăng Trầm, có cơ hội tôi sẽ giúp em nói vài câu!" Dựa theo tính cách của Hoắc Lăng Trầm, hôm nay Niên Nhã Tuyền chọc hắn như thế, mặc dù anh ta không biết bọn họ trong phòng mấy phút đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh khẳng định, Hoắc Lăng Trầm chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Niên Nhã Tuyền.

"Cảm ơn hiệu trưởng Lục, chị Tống Từ, cũng rất xin lỗi hôm nay mang đến phiền phức cho buổi yến hội, chúng em về trước nhé!" Niên Nhã Tuyền lúc này mới có chút ngượng ngùng, haizz! Điều là do cô quá xúc động, vừa rồi nếu tự động bỏ lơ câu nói kia của Hoắc Lăng Trầm thì sẽ không mang đến phiền phức cho yến hội của tập đoàn Lục thị.

"Không việc gì, còn lại giao cho tôi! Về đi!"

"Cảm ơn hiệu trưởng Lục, hẹn gặp lại!"

Chiếc Mercedes dần biến mất khỏi tầm mắt hai người họ, Tống Từ khoát tay lên khuỷu tay của Lục Khải Hàng, "Khải Hàng, vì sao anh không nói chân tướng cho cô ấy?"

Lục Khải Hàng nhớ tới vô số lần ánh mắt mê mang của Niên Nhã Tuyền, cảm giác thật buồn cười, "Bây giờ không phải là lúc thích hợp."

"Ừm, được thôi!"

Lục Khải Hàng nắm tay Tống từ, quay về yến hội.

Lúc Lục Khải Hàng đến tìm Hoắc Lăng Trầm, người đó đang ngồi trong bóng khuất của căn phòng hút thuốc, không nói một lời nào nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Lăng Trầm, cô ấy còn nhỏ, cũng đừng chấp nhặt với cô ấy làm gì."

Hoắc Lăng Trầm im lặng, bởi vì anh còn đang.. Đau.

Sau một hồi khá lâu, anh mới trả lời, "Sẽ không chấp nhặt với cô ta đâu." Nhưng mà lại không chút khách khí được mở mang kiến thức thế này!

Lục Khải Hàng không nghe được là anh ta đang nói ngược với suy nghĩ, an tâm nhẹ gật đầu.

Tốc độ điều tra của Tập đoàn ZL rất nhanh, dù cho tên Hacker kia có năng lực mạnh thế nào đi nữa, không quá hai ngày, người gây họa Mục Quắc Quắc này liền bị nắm chặt.

Trực tiếp đuổi ra khỏi trường xóa sạch tư cách sinh viên, vĩnh viễn không được tuyển nữa, học sinh bị Học viện Quản lý Kinh tế Việt Thành đuổi, không có bất kỳ một trường học nào dám tiếp nhận. Cho nên, cuộc sống sinh viên của Mục Quắc Quắc coi như kết thúc.

Chuyện này gây chấn động không nhỏ trong trường, Niên Nhã Tuyền sau khi nghe được tin này cũng không quá ngạc nhiên. Quay video rồi phát ở buổi trình diễn sản phẩm mới của Tập đoàn ZL, cũng chỉ có loại không có đầu óc như Mục Quắc Quắc này mới có thể làm được.

Hại người cuối cùng lại hại mình.

Có điều.. Nhớ tới cô mình, Niên Nhã Tuyền phiền muộn thở dài, khẳng định rằng cô vì chuyện của Mục Quắc Quắc phải khổ sở rồi.

Quả nhiên, lúc cô đến Mục gia, bố của Mục Quắc Quắc - Mục Chí Cường đang đứng đờn nể giận, "Sao tôi lại sinh ra một đứa con gái ngu xuẩn như vậy chứ, nhìn xem chuyện hay mà con làm kìa. Bây giờ thì hay rồi, chẳng những tiền đồ của con bị con chơi, công ty của bố cũng vì con mà bị Hoắc tổng cảnh cáo! Con treu chọc Nhã Tuyền khắp nơi thì thôi đi, lần này lại dám treu chọc vào Hoắc tổng."

Niên Nhã Tuyền được người hầu đưa vào trong phòng khách, Mục Quắc Quắc che lấy nửa gương mặt, nép ở ghế sofa nức nỏ. Có một người mặc một chiếc áo khoác xanh từ trên xuống dưới như cây trúc cúi đầu nâng trán, một mặt mỗi mặt.

Cô hít sâu một hơi, nhẹ giọng gắt quăng Mục Chí Cường, "Dượng."

Nghe thấy tiếng gọi của cô, Mục Chí Cường im bật, quay đầu nhìn thấy biểu lộ có chút áy náy của Niên Nhã Tuyền, "Nhã Tuyền đến rồi à."

Cây trúc non từ trên ghế salon đứng dậy, kéo tay Niên Nhã Tuyền, quan tâm dò xét cô, "Nhã Tuyền, con thế nào, có bị Hoắc tổng."

Niên Nhã Tuyền biết cô đang hỏi gì, bất luận là chuyện cô tỏ tình với Hoắc Lăng Trầm, hay là chuyện trên du thuyền, cả xã hội thượng lưu, chỉ cần một chút bất quá thì người người đều biết.

Cô lắc đầu, vừa định mở miệng, lại bị Mục Quắc Quắc cướp mất, "Chị tôi đây làm gì, xem chuyện cười của tôi sao? Cút ra ngoài, nhà chúng tôi không chào đón chị!"

"Mục Quắc Quắc, con ngậm miệng lại!" Lửa giận của Mục Chí Cường liên tục bốc lên, đứa con gái này của họ là do bình thường hai vợ chồng họ nuông chiều tới hư đây mà. Mới dẫn đến hôm nay nó không biết trời cao đất dày, không biết tốt xấu.

Lửa giận của Mục Chí Cường, khiến Mục Quắc Quắc rụt đầu lại, chỉ là ánh mắt nhìn Niên Nhã Tuyền, vẫn phẫn hận như cũ.

Đều là bởi vì cô ta, mình mới phải chọc tới Hoắc Thiếu, bị trường đuổi học!

Niên Nhã Tuyền không để ý đến Mục Quắc Quắc, đến bên cạnh Mục Chí Cường, giật giật ống tay áo của Mục Chí Cường, "Dượng à, dượng đừng tức giận, thân thể của dượng vốn không tốt!"

Lúc Niên Nhã Tuyền còn rất nhỏ, đã biết Mục Chí Cường bị huyết áp cao, tắc nghẽn cơ tim.

Mục Chí Cường ngồi xuống ghế sofa lon sau lưng, thở dài liên hồi. Quắc Quắc đến lúc nào mới có thể khiến ông bớt lo một chút, giống với Nhã Tuyền. Không, hiểu chuyện bằng một nửa Nhã Tuyền thì ông đã cảm ơn trời đất rồi.

"Niên Nhã Tuyền, không cần chị giả mù sa mưa lấy lòng bố mẹ tôi, chị có lấy được lòng họ, thì đó cũng là mẹ ba ruột tôi, bố chị đã chết từ lâu rồi, mẹ chị cũng không cần chị nữa.. A!"

"Bốp!"

Âm thanh cái bốp chói tai cộng thêm tiếng hét của Mục Quắc Quắc đồng thời vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đáng đời cô không có bạn trai

Niên Nhã Tuyền mặt không đổi sắc nhìn đôi tay của cây trúc non hăng nắm đầu vân tay lên mặt của Mục Quắc Quắc.

Cây trúc non đó dường như cảm thấy như vậy thôi cũng chưa đủ, cầm cây chổi lông gà cách đó không xa chào hỏi trên người Mục Quắc Quắc.

"A! Mẹ!" Mục Quắc Quắc bị chổi lông gà quét một cái điếng người, đau đến mức phải gọi mẹ.

Bộ dáng cay nghiệt xảo trá tùy hứng cô ta giờ phút này, so với hình ảnh yếu đuối thấy mà yêu trước mặt bạn bè trong trường, quả thực chính là cách biệt một trời.

Mục Chí Cường nhìn thấy một màn này, chỉ vuốt vuốt huyết Thái Dương, cũng không ngăn vợ giáo dục con cái.

Mà Niên Nhã Tuyền đối mặt với người cô một mực che chở cho cô, vừa cảm động lại vừa đau lòng. Thôi bỏ đi, dù sao cô mình cũng giáo dục cho rồi, cô bước tới giữ chặt chổi lông gà định giờ lên lần nữa trong tay cây trúc non, "Cô à, đừng đánh nữa.."

"Nhã Tuyền, con buông cô ra, từ nhỏ đến lớn, con xin tha hộ cho con bé này bao nhiêu lần rồi, có khi nào nó chịu sửa đâu?" Cây trúc non là hiệu trưởng của một nhà trẻ, bình thường tính cách và tính tình rất tốt, đối mặt với đứa con gái này bà ấy thật sự rất bất đắc dĩ.

Mục Tư Du-Con gái thứ trong nhà nghe lời hơn so với Mục Quắc Quắc, cũng có quan hệ rất tốt với Niên Nhã Tuyền.

Phòng trà

Mục Quắc Quắc được người hầu đưa lên lầu hai đắp hai viên đá ở hai má, Mục Chí Cường lấy ra một hộp Hồng Trà, bắt đầu rửa trà.

Niên Nhã Tuyền lấy điện thoại ra người xuống cùng với Cây Trúc non, lặng lẽ gửi tin nhắn cho Hoắc Lăng Trầm, "Anh bỏ qua cho Mục Quắc Quắc, tôi đi New York tìm ông nội nói chuyện ly hôn."

Bên kia Hoắc Lăng Trầm hẳn là đang bận, vẫn chưa trả lời tin nhắn.

Bên này ba người cũng không trò chuyện cùng nhau, không tới mấy phút, một cuộc điện thoại thúc Mục Chí Cường về công ty.

Sau khi Mục Chí Cường rời đi, Niên Nhã Tuyền nhìn chén hồng trà, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Mục Quắc Quắc, nhẹ giọng hỏi, "Cô à, mẹ con.. Rốt cuộc là ai? Vì sao bố con trước khi chết không nói cho con biết?" Lúc bố cô gần đất xa trời, tình nguyện gả con gái bảo bối của mình cho người ta, giao phó cho một người đàn ông xa lạ, cũng không tình nguyện để mẹ con họ nhận nhau.

Nói tới cái đề tài này, sắc mặt của cây trúc non có biến đổi lớn, nặng nề thả tách trà đang thưởng thức trong tay xuống, một nửa hồng trà trong tách nước đều đổ hết lên khay trà. "Con đừng hỏi nữa, loại nữ nhân không có lương tâm kia, con hỏi bà ta làm gì chứ?"

Niên Nhã Tuyền vừa ra đời chưa được mấy ngày, mẹ cô đã từ bỏ cô và Niên Thịnh.

Nhìn thấy phản ứng mạnh như vậy của cây trúc non, Niên Nhã Tuyền nuốt lời muốn nói trở về.

Trước khi đi, cây trúc non nhẹ giọng hỏi cô, "Con với cậu ta.. Chưa từng gặp nhau đúng không?"

Cái gọi là hán trong câu ấy, Niên Nhã Tuyền đương nhiên biết là ai, Hoắc Lăng Trầm.

Bà ấy chỉ biết là cô đã kết hôn, nhưng lại không biết cô gả cho ai.

Niên Nhã Tuyền do dự một chút, thành thật trả lời, "Từng gặp qua rồi ạ, có điều con muốn ly hôn, con còn nhỏ.." Không muốn bị hôn nhân hữu danh vô thực trói buộc.

Cây trúc non liền giật mình, sau đó gật đầu, "Tự con quyết định vậy, bất luận như thế nào, cô cũng đều ủng hộ con."

"Cảm ơn cô."

Rời khỏi Mục gia, Niên Nhã Tuyền trong lúc vô tình nhìn thấy bên cạnh có một chó ỏ, sắc mặt trầm xuống. Cái chó ỏ này, chính là nguyên nhân lớn nhất khiến cô chán ghét Mục Quắc Quắc..

Qua nửa ngày, Hoắc Lăng Trầm bên kia từ đầu đến cuối vẫn không trả lời tin nhắn.

Có điều..

Niên Nhã Tuyền nhìn Mục Quắc Quắc bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình, nơi này là trường học, lúc này Mục Quắc Quắc lại xuất hiện ở đây, chứng tỏ là cô ta đã đi học trở lại. Cô cũng biết, cô phải đi New York rồi.

Mục Quắc Quắc bị đánh sưng mặt, bởi vì xử lý kịp thời nên đã đỡ hơn nhiều, lại thoa lên mấy lớp phấn lót, nếu như không nhìn kỹ cơ hồ nhìn không ra gì cả.

Ánh mắt đắc ý đảo qua gương mặt của Niên Nhã Tuyền, "Chỉ cho rằng sau lưng chị là Lục Khải Hàng thì chị giỏi lắm à, ngại quá đi, cho dù là Lục Khải Hàng cũng phải nghe lời Hoắc tổng."

Cô ta chính tai nghe được bố nói với mẹ, sở dĩ cô có thể trở lại trường học, là vì có Hoắc tổng lên tiếng.

Mục Quắc Quắc cũng đang khó hiểu, đuổi cô ra khỏi trường là Hoắc tổng, bây giờ bảo cô về lại cũng là Hoắc tổng, vì sao chứ?

Chẳng lẽ.. Hoắc tổng thấy cô xinh đẹp quá, hần không nữ? Sau khi biết người bị đuổi học chính là Mục Quắc Quắc, lại vội vàng thu hồi tổn thất này lại?

Nghĩ tới đây, Mục Quắc Quắc nhin không được cười ra tiếng.

Phàm là có thể dính vào bên cạnh Hoắc tổng, đi đâu cũng mang theo tiếng thơm.

Hai tay Niên Nhã Tuyền rút trong túi áo, lười biếng liếc qua cô ta một cái, "Có bệnh gì không. Cút ngay!" Chuyện này có liên quan đến hiệu trưởng Lục sao?

"Niên Nhã Tuyền, tôi cho chị biết, hiện tại sở dĩ tôi có thể trở lại trường học, là ý của Hoắc tổng. Hoắc tổng đây có biết không? Chính là vị Hoắc tổng mà chị đi tỏ tình rồi lại bị người ta từ chối ấy!"

Niên Nhã Tuyền nhìn cô ta giống như đang nhìn thẳng ngực vậy, chồng cô mà cô còn không biết sao? Mục Quắc Quắc bây giờ đứng đó tròn tròn mắt nói lời bịa đặt.

"Vì sao tôi lại tỏ tình với Hoắc Lăng Trầm cô rõ ràng hơn hết so với bất cứ ai, còn nữa, ai nói cho cô biết là Hoắc Lăng Trầm cự tuyệt lời tỏ tình của tôi?"

Mục Quắc Quắc bị câu nói sau cùng của cô làm cho giật mình, "Ý của chị là, Hoắc tổng không cự tuyệt lời tỏ tình của chị?" Lại chăm chọc nói, "Ý chị muốn nói với tôi là, chị và Hoắc tổng đang đến với nhau sao? Ha ha ha, Niên Nhã Tuyền nhìn đáng vẻ "bà đàn ông" của chị mà xem, Hoắc tổng kiêu gì cũng nhìn trúng chị, Mục Quắc Quắc tôi học theo tính cách của chị!"

Niên Nhã Tuyền lười phải nói nhảm nhiều lời với cô ta, cô đã đặt vé máy bay đi New York, bây giờ cô phải gấp rút về ký túc xá thu dọn hành lý, đợi lát nữa còn phải về biệt thự bên kia một chuyến, còn lẽ mề nữa thì không kịp chuyến bay.

Nhìn bóng lưng rời đi của cô, Mục Quắc Quắc cắn chặt răng, la lớn, "Niên Nhã Tuyền, chị đã không còn Niên Thịnh làm chỗ dựa cho chị rồi, thật không biết mỗi ngày chị còn dựa vào cái gì mà cao ngạo như vậy! Ý vào Hàn Huệ Minh với Lục Khải Hằng sao? Hừ, không phải chị là hai người đàn ông thôi sao! Chị chờ đó, tôi nhất định sẽ gả tốt hơn chị, gả tốt đến mức phong quang*!"

*phong quang: Ý nói gả xong thì chỉ có mỗi việc hưởng phúc thôi> còn chưa biết mà bà chị ơi

Nghe thấy tên bố, Niên Nhã Tuyền ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời xanh thẳm. Cô hít sâu một hơi, "Không cần so đâu, cô thua rồi đấy chứ."

Tại việt thành.. Không, toàn bộ nước H, phóng tầm mắt nhìn khắp, có một người đàn ông có thể so sánh với Hoắc Lăng Trầm?

Bố đã đưa người đàn ông tốt nhất cho cô rồi, chỉ tiếc.. Cô không có phúc được hưởng.

"Này, chị có ý gì? Chị đừng đi, mau nói chuyện rõ ràng." Mục Quắc Quắc tiến lên một bước, muốn kéo cô lại.

Niên Nhã Tuyền bỗng nhiên quay đầu, duỗi nắm đấm ra trước mắt cô ta, hung tợn cảnh cáo, "Còn đi theo nữa, hôm nay tôi biến cô thành con heo u đầu!"

Mục Quắc Quắc từng chứng kiến võ nghệ của Niên Nhã Tuyền, lập tức lui lại mấy bước kéo dài khoảng cách với cô, giận dùm dùm nói, "Thật không biết loại biến thái nào sẽ thích kiểu "bà đàn ông" như chị nữa! Đáng đời chị không có bạn trai, đáng đời chị không ai cần!"

"Niên Nhã Tuyền tôi đời này không có đàn ông thì không sống nổi nữa sao?"

* * *

Niên Nhã Tuyền chân trước vừa ngồi lên máy bay, sau đó người Niên Nhã Tuyền thích chính là phụ nữ, loại lời đồn này được truyền bay đi đầy trời. Không cần nghi ngờ gì hơn, cái tên này Niên Nhã Tuyền, mức độ tìm kiếm đã đạt tới trình độ Hot search ở Học viện Quản lý Kinh tế Post Bar rồi.

New York

Niên Nhã Tuyền che kín áo lông trên người, đang đi đến trước khu chờ đợi ở sân bay, trước tiên là gọi cho Trọng Hải Trình, xin địa chỉ của ông nội.

Biết được địa chỉ, Niên Nhã Tuyền tò mò hỏi, "Sao lại ở bệnh viện? Ông nội thế nào rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Sau lưng cô là một cao thủ võ lâm

Bên kia điện thoại Trọng Hải Trình dừng lại một chút, hỏi một đặng, trả lời một nẻo, "Phu nhân, vậy bây giờ cô đang ở đâu?" Cô ấy sẽ không đi thật đấy chứ..

Quả nhiên!

"Tôi ở New York, vừa xuống máy bay, lạnh quá đi!" Niên Nhã Tuyền nhin không được run lập cập.

Trong nước vẫn là mùa thu, bên này đã âm mấy độ rồi.

Trọng Hải Trình im lặng há to miệng, Niên Nhã Tuyền chạy tới New York thật rồi, "Phu nhân cô cứ đi uống ly cà phê trước đã, tôi bảo người qua đón cô." Cho dù Niên Nhã Tuyền với Hoắc Lăng Trầm chưa ly hôn một ngày, thì một ngày đó Niên Nhã Tuyền vẫn là Hoắc phu nhân, nên có đãi ngộ dành cho Hoắc phu nhân, không được thiếu sót dù chỉ một chút.

Lúc đầu muốn cự tuyệt, nhưng nhìn ra bầu trời bên ngoài trên bông tuyết bay đầy xuống đất, Niên Nhã Tuyền vẫn nên xoay người đến quán cà phê thì hơn.

Phòng chăm sóc đặc biệt

Cô tròn tròn mắt nhìn trong phòng bệnh, ông lão khô gầy như củi trên người cắm các loại dụng cụ đường truyền, an tĩnh nằm trên giường bệnh.

"Ông nội thế này là sao?" Cô nhẹ nhàng hỏi người tài xế đến sân bay đón cô vẫn đang ở bên cạnh.

Tài xế thành thật trả lời, "Thưa Phu nhân, Lão gia mấy năm gần đây thân thể vốn không tốt. Ba năm trước sau khi lâm một trận bệnh nặng, vẫn luôn hôn mê đến bây giờ."

* * * Thật đáng thương.

Niên Nhã Tuyền thương hại nhìn ông lão không hề nhúc nhích, haizz, vốn nên là độ tuổi có con cháu đầy đàn an hưởng tuổi già, lại thống khổ nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Từ bệnh viện ra, Niên Nhã Tuyền nâng tay phải lên đón lấy một mảnh lại một mảnh bông tuyết, tay đã đông cứng mới rút về. Lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Hoắc Lăng Trầm, "Tình hình hiện tại của ông nội, vì sao không nói tôi biết trước!" Hại cô đi một chuyến tới đây.

Bất quá, nghĩ đến trước mắt ông ấy cũng là ông nội của cô, Niên Nhã Tuyền bất đắc dĩ lại hỏi tài xế bên cạnh, "Bình thường là ai chăm sóc Lão gia?"

"Có hộ lý chuyên môn, Hoắc tổng với Lão Phu nhân cũng thường xuyên lui tới.

Niên Nhã Tuyền hỏi thêm một vài vấn đề tượng trưng, mới rời khỏi bệnh viện.

Nơi nghỉ ngơi do Trọng Hải Trình sắp xếp từ trước, nơi này là bất động sản của Hoắc Lăng Trầm ở New York. Vào phòng mới biết được, Trọng Hải Trình sắp xếp cho cô tới ở trong căn biệt thự mà Hoắc Lăng Trầm đến ở nhiều nhất mỗi lần anh tới New York.

Trọng Hải Trình thật rất có tâm, đáng tiếc cô với Hoắc Lăng Trầm hữu duyên vô phận..

Ngồi máy bay mười mấy tiếng, chưa kịp nghỉ ngơi lại phải đến bệnh viện, giờ phút này Niên Nhã Tuyền không muốn động đậy cơ thể nữa.

Nhưng nghĩ đến đây là phòng của Hoắc Lăng Trầm, giường của Hoắc Lăng Trầm, cô cố chịu mỗi một đi tắm rửa, sau đó thì vừa ngã đầu xuống ngủ ngay.

Tập đoàn ZL

Hoắc Lăng Trầm đem sổ văn kiện đã xem xong để một bên, nhìn thoáng qua tin nhắn trên điện thoại di động, trả lời lại mấy chữ," Cô cũng đâu có hỏi. "

Hôm qua nhận được tin nhắn xin bỏ qua cho Mục Quốc Quốc của người được gọi là vợ hắn, Hoắc Lăng Trầm rất cặn ngôn, đề nghị ly hôn rõ ràng là cô ta, lý gì mà cái tin nhắn đó đọc cứ như là hắn đang cầu xin cô ly hôn vậy? Còn dám ra điều kiện với hắn?

Sau đó cắt điện thoại vào, rồi ngẩng đầu nhàn nhạt hỏi Trọng Hải Trình," Bây giờ cô ta ở New York thế nào rồi. "

Cô ấy? New York? À! Trọng Hải Trình sững sốt một chút, trong nháy mắt hiểu rõ Boss đang hỏi ai," Phu nhân từ bệnh viện thăm Lão gia rồi trực tiếp về biệt thự trên đường lớn trong núi, trước mắt vẫn đang nghỉ ngơi trong biệt thự. "

"Ừm, khi nào cô ta về nước? "

" Chuyện này thì tôi không hỏi, phu nhân hình như vẫn chưa đặt vé. "

" Tất cả lịch trình vào ngày mai đẩy ra sau, đặt một vé máy bay đi New York cho tôi. Đi thăm ông nội chút, thuận tiện trực tiếp đàm phán chuyện ly hôn với cô ta luôn. "

" Vâng, Hoắc tổng! "

Niên Nhã Tuyền vất vả đến New York một chuyến, lúc đầu muốn vui vẻ thưởng ngoạn* luôn, nhưng nhìn thấy tin nhắn Weixin Mục Quốc Quốc gửi cho cô bảo cô của cô bị tai nạn xe.

*thưởng ngoạn: Du lịch

Cô đã gọi điện cho dương rồi, hỏi tình huống hiện tại của cô, cũng may không nghiêm trọng lắm. Nhưng cô không yên tâm, liền trực tiếp thu thập hành lý ra sân bay.

Cho nên, cô đứng trước vừa leo lên máy bay trở về nước, đằng sau Hoắc Lăng Trầm đã có mặt ở New York, hai người trong lúc vô tình bỏ qua danh nghĩa vợ chồng và cơ hội gặp mặt đàm phán chuyện ly hôn.

Hoắc Lăng Trầm từ New York trở về đã là sáu ngày sau, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì phải đến câu lạc bộ tư nhân Kinh Đô gặp một vị khách quan trọng.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, chiếc Bentley cấu hình thấp đang băng băng trên con đường nhựa rộng lớn.

Lúc này là giờ cao điểm lúc tan tầm, đường Thập Tự hơi kẹt xe. Hạ cửa kính xe xuống, Hoắc Lăng Trầm lấy ra một điều thuốc lá rồi bật lửa, hít một hơi thật sâu để làm dịu đi sự mệt mỏi của mình.

Xe bị kẹt ở đầu một cái hẻm nhỏ, trong hẻm nhỏ có một đám người, bảy tên đàn ông vây vòng áp một cô gái lên mặt tường.

Khi anh thấy rõ bộ dáng của cô gái đó, Hoắc Lăng Trầm phun một ngụm khói mù, che khuất một tia khác lạ trong ánh mắt.

Tám người không có quá nhiều dây dưa, khi một tên đàn ông vừa nâng tay lên, đồng thời cô gái liền giơ chân lên đá tên chuẩn bị động thủ một cái bay ra ngoài.

Trọng Hải Trình bị kẹt xe cảm thấy có chút phiền toái, sợ "ông tổ" đằng sau phát cáu, vừa phiền lòng ánh mắt liền bắt đầu liếc thoáng khắp bốn phía.

Cho đến khi tiếng kinh ngạc vang lên, " Hoắc tổng, đó, đó không phải là.. Phu.. Niên Nhã Tuyền sao? "Trời ạ, phu nhân nhà mình thân là con gái mà cùng một hai ba bốn.. Bảy tên đàn ông đánh nhau?

Hoắc Lăng Trầm bóp tắt tàn thuốc, phun ra một vòng khói cuối cùng, " Ngậm miệng! "Mắt anh đâu có mù, đương nhiên nhìn thấy người đang đánh nhau là nha đầu thú kia.

Trọng Hải Trình đẩy cửa xe ra muốn đi xuống, chỗ ngồi đằng sau truyền đến âm thanh băng lãnh của người đàn ông, " Xuống xe rồi thì cũng đừng có lên xe nữa! "

"... "

Một câu nói cứng rắn không chừa bước chân của Trọng Hải Trình lại. " Nhưng mà.. "

Hoắc Lăng Trầm không để ý đến hắn, tám chín tên bảo an đều được huấn luyện nghiêm chỉnh cũng có thể đánh lại được, nếu như thua trước bảy tên lưu manh này, vậy coi như Hoắc Lăng Trầm anh đã nhìn lầm người.

Đốt điều thuốc thứ hai, Hoắc Lăng Trầm không để lại dấu vết nhếch nhếch khóe môi, " Cậu cứ đi chậm chậm đi, tôi đi trước. "

Hội sở cách đây không xa, nếu như lái xe đi, có thể phải lách từng chút một, nếu đi bộ, trong vòng hai tiếng đồng hồ là có thể tới nơi.

Trong hẻm nhỏ, Niên Nhã Tuyền vừa đuổi hết bọn lưu manh đi thì khom người xuống, hai tay vịn đầu gối thở dốc.

Cô chỉ muốn đến phòng vệ sinh gần đây thôi, đã đụng phải một đám lưu manh như vậy rồi. Kế đây là địa bàn của hội sở cao cấp Kinh Đô, trị an cũng không tệ lắm, cho nên Lâm Uyển Oánh mới chọn đến đầu đường ở đây hát.

Cũng cho nên, bọn lưu manh này đột nhiên xuất hiện, khẳng định là có người sai khiến, đáng tiếc.. Một người cô cũng chưa bắt được đều đã bỏ chạy hết toàn bộ.

Ngay lúc này, sau lưng của cô vang lên tiếng bước chân trầm ổn hữu lực, Niên Nhã Tuyền vừa mới chiến đấu xong lập tức đề cao cảnh giác. Khi cảm nhận được người sau lưng đang cách cô rất gần, đồng thời cô nhanh chóng duỗi hai tay ra, chuẩn bị tấn công người đó.

Chỉ là, không có hiệu quả như trong dự đoán, cô vừa xoay người sang, còn chưa đụng được đối phương, đối phương liền vọt đến sau lưng cô.

* * * Học võ được gần mười năm, một chiêu này Niên Nhã Tuyền có thể nhìn ra, người sau lưng cô là một cao thủ võ lâm.

Bảo an trên du thuyền, hoặc là đám lưu manh vừa rồi, người này có thể chỉ cần giơ một cánh dùng ba phần lực, thì có thể quật ngã toàn bộ.

Mà cô phải cần đến hai cánh tay dùng bảy tám phần lực..

Chương 21: Hiện trường tán gái của Hoắc tổng

Niên Nhã Tuyền thận trọng kéo dài khoảng cách với người đó, khi cô chuẩn bị quay người lại để thấy rõ người phía sau, người kia lại vọt đến sau lưng cô..

Cứ như vậy đi tới đi lui mấy vòng, Niên Nhã Tuyền nổi đóa, hét lên với không khí, "Muốn đến đánh nhau, hay là muốn chơi đùa vậy?" Muốn đánh thì trực tiếp đánh luôn đi, cứ né tránh như vậy thì còn gì là đàn ông nữa!

Phía sau truyền đến tiếng hừ của người đàn ông.

Cũng chỉ là một cái hừ lạnh, Niên Nhã Tuyền lập tức toàn thân nổi da gà lên, chắc không phải là cái bản mặt cương thi của.. Hoắc Lăng Trầm kia chứ

Quả nhiên như cô dự liệu, sau một khắc, một thân ảnh quen thuộc đập vào mắt cô.

Khỏe mỗi người đó nở nụ cười trào phúng, làm con mắt của Niên Nhã Tuyền cũng bị nhức theo, nhất thời quên rằng anh ta có thân thủ hơn người, cô cắn chặt răng khiêu khích, "Muốn bị đánh thì cứ việc nói thẳng, cười cái gì mà cười! Không sợ cười đến rơi cả răng à!"

Người đàn ông dứt hai tay vào túi quần Tây, lười biếng nhìn cô gái nhỏ đối diện, "Xem ra cô đã từng làm chuyện gì đó để người khác phải cười đến rụng răng sao?"

Niên Nhã Tuyền trẻ tuổi nóng tính, chịu không được người khác khiêu khích, một nắm đấm thẳng tắp hướng về chỗ người đàn ông đó chào hỏi.

Hoắc Lăng Trầm nhẹ nhàng né tránh, tiếp tục công kích cô, "Cái bộ dáng thô lỗ này, cẩn thận về sau không ai thích đâu!"

Ra tay mấy lần cũng đều không đánh trúng, hỏa khí của Niên Nhã Tuyền đã cao ngất trời, "Liên quan gì tới anh! Coi như đàn ông trên trái đất này có tuyệt chủng hết đi chăng nữa, cũng không tới lượt anh thích tôi!"

"Tôi thích cô?" Ánh mắt của hắn bỗng nhiên sâu thẳm, tựa hồ như đang cân nhắc thường thức ba chữ này của cô. "À.. Muốn tôi thích cô..". Khỏe mỗi câu lên nụ cười nham hiểm, bỗng nhiên khiến Niên Nhã Tuyền đỏ mặt.

Coi như cô đã nhìn thấu được, cái tên không những ác độc, mà còn là thứ lưu manh nữa!

Tức đến mức cô muốn vạch cái khuôn mặt giả vờ đạo mạo chuyên đi lừa dân chúng của cái tên Hoắc Lăng Trầm đó!

Ngay khi Niên Nhã Tuyền động thủ lần nữa, di động trong túi của Hoắc Lăng Trầm vang lên. Không để ý đến di động của mình, hắn nhanh chóng nắm chặt nắm đấm cô gái đâm tới, bức cô thẳng đến khi dính sát vào tường mới dừng lại.

Hắn một tay đưa vào trong túi quần, nhấn tắt tiếng chuông vẫn đang reo liên tục. Một tay khác bắt lấy cổ tay của cô giờ ra sau cổ cô, đầu gối chân phải khóa hai chân của cô lên tường, nửa người trên của hai người áp sát nhau, Niên Nhã Tuyền bị khống chế đến mức không thể động đậy được.

Hơi thở nóng bỏng của hắn như có như không phun lên mặt cô, hơi ngứa. Cô chỉ muốn giờ tay lên để gỡ chút, nhưng vừa nâng tay lên liền bị một tay khác của hắn đè lên tường.

* * *

"Lần trước xem chút khiến tôi đoạn tử tuyệt tôn, bây giờ chúng ta tính thử xem, ví dụ như cô thử.. Như thế nào?"

Chỉ mấy câu nhẹ nhàng, khiến cho Trọng Hải Trình vất vả chạy đi tìm hán kếm chút nữa thì thổ huyết mà chết. Khách hàng lớn bên phía câu lạc bộ tư nhân đã không còn kiên nhẫn chờ tiếp nữa, cậu ta gọi mấy cuộc cho Hoắc tổng đều không có ai nhận, dọa hắn phải chạy khắp nơi tìm người.

Tìm nửa ngày cũng tìm không ra, trong lúc vô tình nhớ tới Niên Nhã Tuyền bên này, cậu ta nghĩ đến chỗ này thử thời vận, kết quả thật sự tìm được Hoắc tổng ở đây.

Hon nữa.. Còn thuận tiện thấy được, một màn tán gái của Hoắc tổng.

Hức, quả nhiên! Nhân duyên trời định! Hoắc tổng cứ như là được trồng trong lòng bàn tay của phu nhân vậy.

Sắc mặt Niên Nhã Tuyền đỏ như sắp nhỏ máu tới nơi, nói thật, người sở hữu tính cách luôn luôn tùy tiện như cô, còn chưa từng bị người đàn ông nào đùa giỡn kiểu này, Hoắc Lăng Trầm tuyệt đối là người đầu tiên.

Cáo già thì vẫn là cáo già, lời thô tục một câu lại tiếp một câu, khiến cô thật không biết nên xử lý cái tên mặt dày này như thế nào nữa, "Anh buông tôi ra, bằng không tôi hét lên đây!"

"Hét đi!" Hấn tỏ một cái thái độ rất chi là gọi đòn.

Lúc Niên Nhã Tuyền chuẩn bị hét lên thật, phát hiện Trọng Hải Trình đang đứng cách đó không xa, giống như nhìn thấy cứu tinh vậy, "Trợ lý Trọng, tiểu ca ca, Hoắc tổng nhà anh lên con kìa, anh còn không mau tới cứu tôi nữa!"

Dọa Trọng Hải Trình sợ đến trong nháy mắt xoay người bỏ chạy, "Tôi không nghe thấy gì cả!" Dám ngay trước mặt BOSS nhúng tay vào chuyện của BOSS, cậu còn muốn sống tiếp quãng đời còn lại nữa mà.

Hơn nữa, hai vợ chồng người ta ve vãn nhau chút chơi, liên quan quái gì đến cậu đâu chứ..

Phu nhân, bảo trọng!

"Này, trợ lý Trọng!" Niên Nhã Tuyền tuyệt vọng nhìn cậu ta biến mất tại góc rẽ trong con ngõ nhỏ.

Gần con ngõ nhỏ này có một phòng vệ sinh, rất kỳ quái, lúc này không có một ai trong phòng vệ sinh cũng không một ai chịu qua đây đi vệ sinh, nên cô có muốn kêu cứu cũng không biết kêu ai.

Hồ! Được được được, coi như cô xui xẻo! Háo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, Niên Nhã Tuyền thu hồi tất cả cảm xúc, nén giận cười cười nhìn hấn, "Hoắc tổng, anh là đại nhân ắt có đại lượng, đừng có so đo mãi với một cô gái chứ, được không?"

Ai ngờ, hấn dám đánh giả cô từ trên xuống dưới, mang thêm vẻ châm chọc, "Cô á? Là con gái sao?"

Toàn thân trên dưới không có một chút đáng vẻ ôn nhu đáng lẽ ra một cô gái nên có, chỗ nên lớn thì không lớn, chỗ nên vãnh thì lại không vãnh.. Ừm.. Mặc dù xúc cảm thì cũng không tệ, nhưng vẫn chưa đủ đạt được tiêu chuẩn.

Bàn tay Hoắc Lăng Trầm xô dịch xuống dưới một tí, cả người Niên Nhã Tuyền đều cứng đờ, hấn! Hấn! Hấn ta thế mà.. lại dám ăn đậu hũ của cô!

Trời đánh hấn! A a a a! Cô cố nghĩ cách để phản kháng lại với tên đề tiện này, nhưng mặc cho cô sử dụng hết toàn bộ khí lực, cũng không có một chút hiệu quả, gương mặt tức giận đỏ bừng nghiêng răng nghiêng lợi nói với hấn, "Hoắc Lăng Trầm cái thứ vương bát đần nhà anh!"

Anh chỉ cười nhạt một tiếng, biết cô bị tức không nhẹ, mới chậm rãi buông cô ra, mở miệng lần nữa lúc này đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường ngày, "Sau này có nhìn thấy tôi thì tự mà tìm đường vòng đi!"

Anh là người đàn ông đã kết hôn..

Niên Nhã Tuyền vác cái khuôn mặt phần nộ u ám bước ra đầu đường, Lâm Uyển Oánh ôm ghita đã hát được mấy bài. Chung quanh chỉ có mấy người dừng bước lại nghiêng túc nghe cô hát, những người khác trên cơ bản đều đi ngang rồi qua nhìn một chút.

Nhìn thấy Niên Nhã Tuyền gần như biến mất gần nửa giờ mới trở về, Lâm Uyển Oánh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm,

Một ca khúc kết thúc, cũng chỉ có một người đứng trước nhạc cụ thả xuống năm đồng tiền vào hộp sắt..

Kỳ thật Lâm Uyển Oánh ca hát cũng ok lắm, lúc trước sở dĩ bọn họ có thể chơi với nhau, là vì các cô có cùng một sở thích: Ca hát.

Giọng của Niên Nhã Tuyền có lẽ dễ nghe hơn một chút, nhưng chưa từng được thầy giáo chuyên môn dạy cho, cũng chỉ là êm tai, không có tính kỹ thuật gì.

Thở ra một hơi, ném cái tên chồng thói tha kia ra sau đầu, cầm lấy ghita, chậm rãi mở miệng, "Khi xe lửa tiến vào tòa thành thị xa lạ này, đó là những con người chưa từng nhìn thấy ánh đèn Neon.."

Câu lạc bộ tư nhân Kinh Đô, Việt thành

Trọng Hải Trình và nhân viên phục vụ đẩy cửa phòng ra, thân ảnh cao lớn của Hoắc Lăng Trầm xuất hiện chỗ cửa phòng.

Bên trong là người đàn ông đang nổi trận lôi đình vì Hoắc Lăng Trầm đến chậm mười mấy phút, trong nháy mắt liền ngậm miệng lại, nhanh chóng phủ lên nụ cười nịnh nọt đứng dậy chào đón, "Hoắc tổng, cậu cuối cùng cũng tới rồi!"

"Ừm." Hoắc Lăng Trầm nhàn nhạt nhìn thoáng qua đôi tay của người đó giờ ra, không để ý đến, trực tiếp ngồi xuống một chỗ trống.

Sắc mặt của ông ấy khó coi tới cực điểm, nhưng lại nghĩ đến thân phận của hấn, vẫn là thận trọng tiến lên, "Hoắc tổng, nào, tôi rót một ly đầy trước cho cậu."

Trọng Hải Trình bên cạnh thích hợp lên tiếng, "Thật xin lỗi Lý tổng, Hoắc tổng gần đây dạ dày không được tốt, không thể uống rượu được."

Lý tổng càng lúc càng xấu hổ, hôm nay rõ ràng là Tập đoàn ZL tìm tới họ hợp tác, sao khi đến đây, Hoắc Lăng Trầm lại muốn giữ đại cục, đảo khách

thành chủ rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Sau này anh nhất định bị trồng trong lòng bàn tay của cô

Nhưng đối với cái tên Hoắc Lăng Trầm này, ông ta lại không có cách nào khác, ai bảo người ta là Hoắc Lăng Trầm chứ!

Mấy phút sau, Hoắc Lăng Trầm từ chỗ ngồi đứng dậy, "Lý tổng, cái hợp đồng này không cần ký nữa đâu."

Lý tổng lập tức gấp gáp, "Hoắc tổng, lúc trước không phải đã nói ổn thỏa hết.."

Hoắc Lăng Trầm cười lạnh, "Đã nói là sẽ chơi tôi sao? Lý Phong, tôi có dễ dàng để người khác chơi tôi như vậy không?"

Lý Phong nghe vậy sắc mặt lập tức tái nhợt, bản văn án mật hắn giấu ở trong hợp đồng, bị Hoắc Lăng Trầm phát hiện rồi?

"Không phải như vậy đâu Hoắc tổng.."

Lý Phong từ trong phòng đi theo Hoắc Lăng Trầm đến cổng của hội sở, còn đang cực lực vận hồi lần hợp tác này, mà lúc đầu Hoắc Lăng Trầm định đi đến bãi đỗ xe, giờ thì biến thành đi thẳng.

Dưới một cây đại thụ cách câu lạc bộ tư nhân Kinh Đô khoảng mấy trăm mét, một giọng ca ưu thương truyền vào tai một hàng người.. "Đã từng có ai nói với anh rằng, em rất yêu anh, đã từng có ai khóc thút thít trong nhật kí của anh chưa.."

Trọng Hải Trình thấy rõ ràng người đang hát là ai, sau đó thì kinh ngạc há to miệng, từ khi nào phu nhân nhà mình bị lưu lạc tới đầu đường xó chợ.. Đi bán nghề dạo vậy?

Lý Phong vì lấy lòng Hoắc Lăng Trầm, khi ánh mắt của anh vẫn luôn hướng về phía Niên Nhã Tuyền, từ trong ví tiền móc ra một xấp nhân dân tệ, thả vào trong cái hộp sắt kia, âm thanh vẫn đang hát ấy, bỗng im bặt lại.

Bởi vì thực sự nhiều lắm, chắc phải có tới mấy ngàn..

Tất cả mọi người nhìn về phía người đàn ông giàu có hào phóng vừa thả xuống một xấp tiền kia, Lý Phong cảm nhận được ánh mắt của mọi người, đặc ý nói với Niên Nhã Tuyền đang ôm ghita, "Hát cho Hoắc tổng chúng tôi một bài, nếu như hát êm tai, Hoắc tổng của chúng tôi vui vẻ, số tiền trong tay này tôi cho cô hết!"

Đôi mắt đẹp của Niên Nhã Tuyền như sắp phun ra lửa đến nơi nhìn người đàn ông đang đứng nghiêm ở một bên, lúc đầu muốn từ chối, nhưng lại như nghĩ đến chuyện gì đó, bỗng nhiên lại cười.

"Được, Hoắc tổng, nghe cho kỹ, bài hát tiếp theo đây tôi tặng cho anh! "

Chung quanh đã có người nhận ra Hoắc Lăng Trầm, nhao nhao lên vì giá trị nhan sắc và khí chất của hắn mà thấp giọng thét lên.

Hoắc Lăng Trầm nhìn đôi mắt như tòa nắng của cô gái đó, trong lòng có loại dự cảm không tốt, "Không.. "Chỉ vừa mới nói được một chữ, Niên Nhã Tuyền liền lập tức gãy đàn ghita, chặn lại lời từ chối của hắn.

Bài hát này vốn dĩ còn một khúc ở đằng trước nữa, nhưng Niên Nhã Tuyền trực tiếp bỏ qua, bắt đầu hát phần cao trào ở giữa, "Ấm áp của em lạnh lùng của anh khiến cho tình yêu động lại sương mù, nếu như trái tim đang yêu về lên cánh cửa sổ trong sương mù, sẽ chỉ có mơ hồ, hay là rõ ràng hơn, anh là cái loại đàn ông gì chứ, sao có thể gọi là đàn ông được, tro mắt nhìn cô ấy đi qua đi lại không thèm nghe không thèm hỏi.. "

Hát đến cuối cùng cũng chỉ còn lại có mấy chữ, "Anh mà là đàn ông á, là cái loại đàn ông gì vậy.. "

Bầu không khí chung quanh đã sớm thay đổi, Lý Phong cũng không nghĩ đến Niên Nhã Tuyền này sẽ làm ra một màn như vậy, hát thì hát như vậy mà mắt thì lại nhìn Hoắc Lăng Trầm, "Anh là cái loại đàn ông gì, anh mà cũng là đàn ông sao", trong nháy mắt bị dọa đến không biết làm sao.

Hết lần này tới lần khác cô ca sĩ kia vừa hát lại vừa xoay, cứ như là không biết mình đang đắc tội với ai. Hoắc Lăng Trầm đầu đầu nhú nhú mi tâm, không ngăn đầu, chỉ vào Niên Nhã Tuyền ra lệnh cho Trọng Hải Trình, "Cô ta, Niên Nhã Tuyền, nếu dìm nước không chết, vậy thì bây giờ cậu - Trọng Hải Trình ngay lúc này, liền ngay và lập tức, tìm một chỗ nào đó không có người chôn sống cô ta đi! "

Hắn có dự cảm, hôm nay nếu như không chơi chết cô gái này, vậy thì sau này hắn nhất định sẽ bị trồng trong lòng bàn tay của cô!

Cái gì? Chôn sống?

Trong nháy mắt chung quanh an tĩnh hẳn, người khác thì có lẽ nói cũng chỉ là nói thôi, nhưng Hoắc tổng xưa nay không nói đùa.. Một đám người ban đầu đến xem náo nhiệt, nhìn thấy ra mấy tên bảo tiêu cường tráng, thì lập tức giải tán.

Trọng Hải Trình luống cuống, lại do dự vài giây, vì phòng ngừa có lúc sau này Hoắc tổng lại đuổi vợ mình đi hỏa táng, cậu ta cảm thấy mình nhất định phải hành động rồi!

"Hoắc tổng, cô gái mà ngài chuẩn bị đưa đi chôn sống, tên là Niên Nhã Tuyền!"

Hoắc Lăng Trầm cứ như đang nhìn một thằng ngốc mà nhìn Trọng Hải Trình, gần đây cái tên Trọng Hải Trình bị thoái hóa não hay sao? Cho dù anh có không biết tên của cô ta đi nữa thì cũng đâu có gì to tát? Cần cậu ta nhắc nhở chắc?

Niên Nhã Tuyền bên cạnh ý thức được Hoắc Lăng Trầm thật sự muốn xuống tay với cô, nhanh chóng vác ghita treo lên cổ, lòi Lâm Uyển Oánh đang ngây ngốc tại chỗ chạy! Trước khi chạy vẫn không quên cầm một xấp nhân dân tệ đó đi theo..

Sau đó trong lúc vô tình cô còn nghe được Trọng Hải Trình nói..

Bên này Trọng Hải Trình nhìn thấy bảo tiêu đã tới gần, ho nhẹ một tiếng lấy lại bình tĩnh nói với Hoắc Lăng Trầm, "Trên giấy chứng nhận kết hôn của ngài, nhà gái cũng tên là, Niên Nhã Tuyền!"

"Cái này thì có liên quan gì tới.. "Giấy kết hôn.

Ba chữ cuối cùng không nói ra, ngay lúc còn đang hận không thể tự tay chôn sống Niên Nhã Tuyền, lần đầu tiên trong đời sắc mặt hắn có biến đổi lớn.

Nhìn biểu cảm của Trọng Hải Trình từ đậm đặc chuyển hóa thành kinh ngạc, sau đó là chấn kinh, khó có thể tin nổi.. Các loại, đối với Trọng Hải Trình mà nói, rất đặc sắc, cậu ta chưa từng thấy qua nhiều biểu cảm như vậy cùng lúc xuất hiện trên mặt Hoắc Lăng Trầm.

Biết thân phận đã bị bại lộ, Niên Nhã Tuyền buông tay đang kéo Lâm Uyển Oánh ra, quay lại, khoát tay Hoắc Lăng Trầm, "Tôi vứt anh rồi, Hoắc Lăng Trầm, nhớ kỹ phải nhanh chóng ký tên lên cái tờ đơn ly hôn đấy nhé!"

Hoắc Lăng Trầm chỉ vào bóng lưng đã cao chạy xa bay của Niên Nhã Tuyền, bàn tay vì tức mà run lên cầm cập, đồng thời một chữ cũng không nói nên lời.

Tiểu ma nữ này lại là.. Vợ của hắn?

Thật vất vả từ trong nỗi khiếp sợ lấy lại tinh thần, động tác tiếp theo của Hoắc Lăng Trầm chính là, một cước đạp lên đùi Trọng Hải Trình.

Trọng Hải Trình kêu rên một tiếng, cậu đã biết ngay là cậu sẽ không có kết cục tốt mà.

"Dám làm lờ Lão tử.. Theo đuổi hạnh phúc trong tình yêu!"

Vứt ra một câu, Hoắc Lăng Trầm sai bước đi đến chiếc Bentley, gắm lên chân ga lái ra khỏi bãi đỗ xe ở câu lạc bộ tư nhân.

Lúc đi ngang qua trước mặt Trọng Hải Trình, vẫn không quên thông báo với cậu ta, "Cậu, ngày mai, lập tức cắt tới công trường khuôn gạch cho tôi! Trong một năm đừng để tôi nhìn thấy cậu!"

Sau một khắc, chiếc Bentley liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Trọng Hải Trình nhìn túi đàn ghita mà Lâm Uyển Oánh và Niên Nhã Tuyền lưu lại trên đất còn có hộp sắt đựng tiền, khóc không ra nước mắt.

Bên này Lâm Uyển Oánh bị Niên Nhã Tuyền kéo chạy thở hồng hộc, cuối cùng mệt mỏi ngồi trên ghế dài ven đường, một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể há mồm thở dốc.

Mới vừa rồi bị dọa cho phát sợ, Lâm Uyển Oánh cũng không nghe rõ sau cùng Trọng Hải Trình với Hoắc Lăng Trầm đang nói gì, dù sao trong đầu chỉ tràn đầy hai chữ, chôn sống.

Nghĩ tới đây, cô nắm thật chặt tay của Niên Nhã Tuyền cũng đang thở dốc, "Niên Ca, cậu tranh thủ thời gian.. cầm những số.. tiền này chạy đi! Năm lần bảy lượt chọc Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền ở Việt Thành chỉ còn một con đường chết.

Niên Nhã Tuyền khoát vai cô ấy, cô đoán rằng sau khi Hoắc Lăng Trầm ở biết cô là vợ của hắn, ngay lập tức sẽ kí tên ly hôn, sẽ không chôn sống cô nữa. Chôn sống cô rồi, hắn ta sẽ phải đi nhận giấy li hôn với ai được cơ chứ..

Đại não của cô bây giờ đã cùng đường rồi, không nghĩ tới nếu như cô bị chôn sống, đơn ly hôn không cần nhận, Hoắc Lăng Trầm vẫn có thể tái hôn.

"Hoắc Lăng Trầm sẽ không làm vậy đâu, hắn là một đại nam nhân không nhỏ mọn như vậy."Anh ta đã biết thân phận của cô, hắn là sẽ không giết vợ của mình đâu..

Lại nhớ đến đôi mắt sắc bén của hân ta, vô thức, Niên Nhã Tuyền bỗng nhiên cảm thấy sợ.

Vừa gọi được một chiếc xe taxi, không đợi Niên Nhã Tuyền bước lên xe, điện thoại di động của cô liền reo lên, là Trác quán gia.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thiếu gia muốn đến đây ở sao

"Trác quán gia.. Cái gì? Bây giờ về á.. Được, tôi biết rồi." Từ khi sau khi cô kí tên tờ đơn li hôn đó, Niên Nhã Tuyền trên cơ bản đều ở luôn trong ký túc xá.

Trác quán gia bỗng nhiên gọi điện thoại nói, bảo cô về một chuyến, chính là biệt thự mà cô luôn ở, đoán chừng không có chuyện gì tốt..

"Uyển Oánh, cậu về trước đi, bây giờ tôi về nhà có chút việc."

"A? Xảy ra chuyện gì sao?" Lâm Uyển Oánh lo lắng nhìn cô.

Cô phát phát tay, "Không có, mai gặp lại!"

"Được thôi!"

Không tới hai phút, Niên Nhã Tuyền lại bắt một chiếc taxi về khu biệt thự Phổ Đông. Trên xe tâm tình cô lo lắng bất an, sau khi Hoắc Lăng Trầm biết cô là vợ của hân, có thể là đã đồng ý li hôn rồi đúng không?

Khu biệt thự phổ Đông

Trả tiền xe xong Niên Nhã Tuyền nhìn biệt thự đèn đuốc sáng trưng trước mặt, trong lòng bắt đầu lo lắng bất an.

Bình thường, trong biệt thự chỉ có hai người cô với thím Lưu, nhiều hơn nữa thì cũng chỉ có Trác quán gia. Nhưng mà, lúc này đã hơn mười giờ đêm, thím Lưu đã sớm tan việc ra về rồi, Trác quán gia sao lại tới muộn như vậy.. Chỉ có một khả năng, đó chính là Hoắc Lăng Trầm đến.

Cô hít sâu một hơi, vác balo màu đen lên vai, bước chân bình tĩnh bước vào phòng khách của biệt thự, sau đó thì nghe được âm thanh của Trác quán gia.

Ngay sau đó, hai người cùng xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Người đàn ông ngồi trên ghế sa lon tỏa ra khí thế áp bức, còn không phải là Hoắc Lăng Trầm sao?

Giờ phút này, anh ta đang nhắm mắt lắng nghe, đồng thời Trác quán gia toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh hồi báo tình huống của mình ở trường.

".. Tốt nghiệp trung học với thành tích toàn trường đếm ngược.. Bây giờ thì dựa theo phân phó trước đó của ngài, đang học ở Học viện Quản lý Kinh tế Tài chính, trước mắt là năm ba đại học học kỳ I.."

Trác Ích Quân nghe thấy có động tĩnh ở cửa, tò mò đồng tình nhìn thoáng qua Niên Nhã Tuyền đang xuất hiện ở cửa ra vào, Hoắc Lăng Trầm dường như không nghe thấy tiếng đóng cửa, mắt vẫn nhắm như cũ. Khớp xương ở ngón trở lộ rõ ràng cùng với ngón giữa nhẹ nhàng gõ lên tay vịn trên ghế sofa.

"Bình thường ở trường, làm những gì?" Thanh âm trầm thấp mang theo từ tính của hân đánh gãy Trác Ích Quân đang báo cáo, Niên Nhã Tuyền vội vàng chấp tay trước ngực, ánh mắt diễm đạm đáng yêu nhìn về phía Trác Ích Quân.

Trác Ích Quân lập tức do dự, ba năm này, cô bé Nhã Tuyền dễ thương này, cũng do ông tận mắt chứng kiến cô trưởng thành.

"Nói!" Âm thanh băng lãnh của hân ta lại vang lên lần nữa, khiến hai người còn lại trong biệt thự đồng thời rùng mình một cái.

Trác Ích Quân bất đắc dĩ nhìn thoáng qua cô vô cùng đáng thương, cô gái! Tự cầu phúc đi! Sau đó Niên Nhã Tuyền không còn gì luyến tiếc trên cõi đời này nghe tất cả chuyện xấu mình đã làm qua.

Nếu như không phải trong trường hợp này, Niên Nhã Tuyền nhất định sẽ giơ ngón cái lên với ông ấy: Trác quán gia, ông thật là yêu nghề!

".. Chủ nhiệm Phòng giáo dục lúc trước có nói, có người báo cáo cô ấy ở trường học kéo bè kết phái, kéo bè kéo lũ đánh nhau, còn có.. Đập bàn làm việc của thầy giáo.."

Niên Nhã Tuyền nghe được có người báo cáo cô, không cần đoán, khẳng định là đứa em họ ngoan ngoãn của cô rồi!

Lại nghe xong nửa câu sau, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Cô cắn cắn môi dưới, đập bàn làm việc của thầy, đúng là cô có làm, nhưng mà, đó cũng không phải là lỗi của cô!

Không đúng! Không đúng! Cái nhân vật Hoắc Lăng Trầm này là chồng cô, không phải là bố cô có được không? Làm gì có chuyện có thể quản quản cô như bố cô vậy?

"Đủ rồi! Đi lên dọn cho tôi một căn phòng." Hắn bỗng nhiên mở ra hai mắt vốn đang đóng chặt, mặt không thay đổi nhìn về thân ảnh đang cúi đầu ngoài cửa.

Thiếu gia muốn đến đây ở sao? Nhưng mà, cứ coi như đến đây ở, không phải nên ở cùng phòng với Nhã Tuyền sao?

Nhưng ông không dám hỏi.. Đề nghị ngồi xuống trong lòng, Trác Ích Quân lập tức lên lầu, bắt đầu bảo người quét dọn gian phòng lớn nhất.

Niên Nhã Tuyền bị một ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cho sợ hãi, đứng ngồi không yên. Nắm chặt góc áo, từng chữ hắn nói như dùng cái búa nện từng cái, gõ trái tim của cô.

Cô vốn là không quá sợ hãi, sao giờ phút này hắn ta lại toát hết mùi nam nhân ra. Dù sao cũng là lão làng lăn lộn trên thương trường lâu năm, hoàn toàn không cần nói gì, chỉ một ánh mắt liền có thể nhẹ nhàng chấn nhiếp rất nhiều người, cho nên cô vẫn có chút hơi sợ.

"Tới đây!" Anh ra lệnh, khiến đầu óc cô vốn đang trống rỗng lập tức phản xạ có điều kiện đi về phía trước mấy bước, cách anh ta ba mét thì dừng lại.

Cười phải một cô vợ suốt ngày không để người khác yên tâm như cô, có phải anh nên lập tức ly hôn, hoặc là tiếp tục chôn sống cô luôn đi? Nếu như bây giờ ở đây bảo người đem cô đi chôn sống, chắc chắn cô kêu trời trời không thấu mà kêu đất đất cũng chẳng nghe đâu nhỉ.

Hoắc Lăng Trầm dừng lại trên gương mặt tái nhợt của cô gái ấy, đạm mạc nhìn lướt qua.

Ở trường là gan lớn lắm mà, mới vừa rồi còn đắc ý ca hát trước mặt hắn, trước đó còn có nhiều lần khiêu khích hắn, sao đây, lúc này ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên?

"Từ giờ trở đi, tôi sẽ chuyển tới ở đây, không cho phép cô ở lại ký túc xá nữa, mỗi ngày tôi cũng sẽ đưa cô đi học!" Hắn lạnh lùng nói ra một câu, khiến cho Niên Nhã Tuyền cảm giác bản thân trong nháy mắt bị rơi vào Địa Ngục.

Có phải là bắt đầu từ đây, cô đã không còn tự do thân thể nữa rồi không?

Niên Nhã Tuyền kém chút đã nhảy dựng lên!

Không đợi cô nổi bão, anh trực tiếp mở miệng trước, đánh đòn phủ đầu, "Có ý kiến gì?" Quét đến ánh mắt đang xẹt ra lửa giận của cô, khẩu khí càng thêm lạnh lẽo, không khí trong toàn bộ phòng khách đều bị áp thấp xuống ba phần.

Lúc trước cô có như thế nào, hắn cũng mặc kệ! Đó là bởi vì không biết thân phận của cô. Nhưng bây giờ anh đã biết thân phận vợ mình của cô, sau này cô gái Niên Nhã Tuyền đây cứ để Hoắc Lăng Trầm anh quản!

Đồng thời quản cho đến khi nào chịu học tốt mới thôi!

Giờ khắc này, cô biết rõ người đàn ông trước mặt mình là ai, Hoắc Lăng Trầm! Quyền thế ngập trời, tài sản có thể so với cả quốc gia. Bóp chết một người đơn giản như là bóp chết một con kiến như hắn ta!

Bình tĩnh..

Niên Nhã Tuyền vội vàng đề xuống sự sụp đổ trong lòng, lắc đầu, cho dù cô có ý kiến, cũng không dám nói ra! Còn có hai chữ ly hôn.. Giờ khắc này, cho cô mười lá gan cô cũng không dám nhắc đến đâu!

Lại hỏi tình trạng của cô, lại bảo người quét dọn phòng ở, rõ ràng chính là không muốn ly hôn mà!

Trong lúc vô tình đối đầu với ánh mắt của hắn, Niên Nhã Tuyền nhẹ nhàng rung mình một cái. Rõ ràng mới vừa vào thu không bao lâu, cô lại có cảm giác toàn bộ biệt thự đều là không khí lạnh, toàn thân mình cũng đều muốn kết băng luôn.

Hu hu hu.. Cô đề nghị ly hôn rõ ràng là muốn tự do, vì sao vừa đề cập đến ly hôn, hình như cô lại càng thêm không có tự do? Hắn không phải rất chán ghét cô sao? Vì sao không ly hôn cho rồi? Vì cái gì chứ!

Anh trầm mặc từ trên ghế salon đứng dậy, dẫn đầu đi lên lầu. Dội thân ảnh của hắn hoàn toàn biến mất ở đầu bậc thang lầu hai, trong không khí triệt để không còn cảm giác áp bách, Niên Nhã Tuyền mới dám thở phào.

Có phải là sau này cô đã thực sự không còn tự do nữa không? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cô lo lắng ngồi trên ghế sa lon, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Lấy điện thoại di động ra, mở mạng lên search, muốn biết càng nhiều tin tức của anh ta hơn. Chỉ là, nhấn cái tên Hoắc Lăng Trầm, cái gì cũng không có,

ngay cả một chuyện xấu cũng không có!

Sao search internet bây giờ lại phát triển như vậy chứ, hần còn có thể điều khiển luôn trên mạng lưới internet nữa!

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nhưng tư liệu quân địch trống rỗng, cái gì cũng không biết, làm sao đi đánh bại hần đây!

Trực tiếp cùng hần đàm phán? Không được không được, đoán chừng một câu của Hoắc Lăng Trầm cũng có đánh cô bay vào mười tám tầng Địa Ngục!

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nếu như trước mắt đã không thể li hôn

Haizz, lúc trước cô sao vậy không biết nữa, sao không dò hỏi Trác quân gia một ít tin tức của hần ta chứ? Còn không biết trời cao đất rộng đối đầu với anh ta, haizz! Tâm phiền ý loạn!

Cũng đều do buổi tối hôm nay cô hát tặng hần bài hát kia, triệt để chọc giận hần.

Niên Nhã Tuyền ơi Niên Nhã Tuyền, lúc nào gặp chuyện cũng luôn không bình tĩnh!

Bây giờ thì hay rồi! Nuốt phải trái đắng thôi! Có nói gì thì cũng đã trễ rồi, quân địch đã xâm nhập bên doanh địa của ta..

Sáng sớm hôm sau

Niên Nhã Tuyền dậy sớm hơn bình thường nửa tiếng, vác hai con mắt gấu trúc từ trên lầu vọt xuống dưới, chính là vì muốn lặng lẽ một mình rời khỏi nhà.

Cô đã nghĩ kỹ rồi, nếu trước mắt đã không thể li hôn được, vậy trước tiên cứ né tránh hần đi. Coi như trốn không thoát, thì phải lấy lòng hần, tất cả mọi chuyện đều phải lấy vấn đề bảo toàn cái mạng này làm tiền đề!

Ai ngờ vừa lao xuống cầu thang, đã nhìn thấy anh ta mặc bộ vest màu đen ngồi trên bàn ăn ưu nhã ăn sáng.

"Nhã tuyền, mau ăn sáng đi." Di Lư không để ý tới cảm xúc của Niên Nhã Tuyền, quay người đi vào phòng bếp bưng bữa sáng cho cô.

Niên Nhã Tuyền đứng bên cạnh cự tuyệt rồi phóng như bay ra ngoài cửa phụ, "Không cần đâu, Di Lư, tôi có chút chuyện, vội đến trường." Anh ta dậy hồi nào vậy, ăn sáng cũng không có chút động tĩnh nào?

"Đứng lại!" Người đàn ông đưa lưng về phía cô nhàn nhạt ra lệnh, giọng nói kia, không cho phép chống cự.

Động tác thay giày của Niên Nhã Tuyền ngừng lại, lấp ba lấp bấp mở miệng nói, "Hoắc.."

Xung hô kiểu gì đây? Anh ta đã biết thân phận của cô, không thể cứ gọi Hoắc tổng được? Chẳng lẽ lại gọi "chồng ời"? Căn bản không có khả năng. "Hoắc thiếu, trường tôi có chút chuyện.. không ăn sáng đâu."

Kỳ thật, cô có thể gọi hần là chú đấy! Hình như anh ta lớn hơn cô sáu bảy tuổi gì đó!

Nhưng dù sao vẫn là vợ chồng, thôi thì bỏ qua đi.

Hần nghe cô xưng hô thế này, khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói gì. Ưu nhã lau miệng, cũng không quay đầu lại, "Ăn sáng xong tôi đưa em đi."

Hoắc Lăng Trầm mở máy tính bảng lên, bắt đầu nhìn số liệu ở công ty, không dự định tiếp tục để ý đến cô.

Niên Nhã Tuyền vẫn muốn cự tuyệt, nhưng mà, vừa nghĩ tới ánh mắt của hần. Thôi thì nghe lời vậy.. Cô sợ bị chết công, càng sợ bị chết đuối hoặc là chôn sống hơn..

Chậm rãi bước đến trước bàn ăn bằng gỗ hình cánh gà to tướng, cô bưng bữa sáng của mình lên, ngồi nơi cách anh ta xa nhất có thể.

Bữa sáng này, cứ như là ăn xong từ trong nước sôi lửa bỏng vậy. Không chút khoa trương nào, Niên Nhã Tuyền ăn điểm tâm xong, trán đã đổ đầy mồ hôi giọt mồ hôi li ti.

Cô có dự cảm, bữa cơm này sẽ không tiêu được..

Đợi cô ăn sáng xong, Hoắc Lăng Trầm đứng dậy trước, cầm lấy cặp công văn trên ghế sa lon, đi ra ngoài biệt thự.

Cô nhận mệnh vội vàng cầm túi sách đuổi theo, lúc ra cửa, Hoắc Lăng Trầm đã lên một chiếc xe màu đen sang trọng.

Còn cô thì sao? Tài xế của cô đâu? Không có lái xe, vậy thì cô ngồi ở đâu?

Ghế phụ lái? Không thích hợp.

Hàng ghế sau? Bên cạnh hẳn? Cô không muốn cái chết đời này của mình lại là do bị hù mà chết..

"Tôi không có thời gian chờ em lên nè." Âm thanh của anh lại từ trong xe phát ra, Niên Nhã Tuyền vội vàng kéo cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế ra. Chỉ là, phía trên đặt vào mấy túi hồ sơ, cô đành phải đóng cửa xe phụ lái lại, ngồi vào hàng ghế sau.

Tư thế của Hoắc Lăng Trầm ngồi phía bên trái tỏa ra luồng khí bá đạo.

Xe chậm rãi rời khỏi biệt thự, Trác Ích Quân từ trong kính hậu nhìn cô gái vô cùng thận trọng ấy, thầm thở dài.

Hoạt bát của cô đi đâu rồi? Cô sợ hãi Thiếu gia sao, thận trọng nép sát lên cửa xe như vậy.

Hai mươi phút sau

Học viện Quản lý Kinh tế Việt Thành

Chiếc xe màu đen sang trọng chậm rãi dừng trước cổng chính Học viện Quản lý Kinh tế, thu hút toàn bộ ánh mắt hâm mộ của bao người.

Xe sang trọng dừng trước cổng Đại học không phải là hiếm thấy, nhưng mà, khoảng ngàn vạn như chiếc này, vẫn là đặc biệt hiếm thấy.

"Cảm ơn Hoắc Thiếu, Trác quản gia, hẹn gặp lại!" Cô chào hỏi xong, lập tức phóng ra khỏi chiếc kia xe sang trọng kia, cứ như là đằng sau có thú dữ đuổi theo cô vậy.

Mọi người thấy Niên Nhã Tuyền từ trên xe đi xuống, cũng bắt đầu nghị luận ầm ĩ, vốn dĩ bình thường Niên Nhã Tuyền đến trường đều ngồi trên bảo mã*.

*bảo mã: Ngựa báu, ý chỉ chiếc xe đắt tiền

Hôm nay tự dừng lại đổi xe? So với bảo mã còn cao cấp hơn nhiều.

Bây giờ nữ sinh đại học được phú hào bao nuôi thì ở đâu cũng có, chẳng còn mới mẻ gì nữa.

Nhưng là, nếu như đối tượng là Niên Nhã Tuyền, nữ sinh soái khí cuồng dã man như Niên Nhã Tuyền, vậy thì, mới mẻ vô cùng.

Thử hỏi, vị phú hào nào sẽ nuôi một người nam nữ bất phân như cô chứ, dù cho khuôn mặt của cô rất xinh đẹp, nhưng tính cách thì hoàn toàn khiến người khác phải chùn bước.

"Niên Ca! Tôi không nhìn lầm chứ!" Hàn Huệ Minh vuốt vuốt mắt, cúi đầu nhìn người anh em tốt đi đến trước mặt mình, hai người vai sòng vai cùng đi vào trường.

Biết cô có bối cảnh, cô bình thường không phải cũng đều ngồi trên chiếc bảo mã sao? Chiếc kia ít nhất cũng phải bảy chữ số đã đủ rất quý giá rồi, đủ để hiển lộ rõ ràng bối cảnh thân bí của cô.

Bây giờ lại là chiếc kiểu dáng mới nhất tên "Đế tước" của tập đoàn ZL dưới trướng Hoắc thị, giá trị tám chữ số, ông trời ơi! Anh em của hẳn có nhiều tiền vậy luôn sao!

Có điều, theo cậu được biết, Đế tước trong Việt Thành này, cũng chỉ có hai chiếc là có người có thể dùng nổi, một trong số đó chính là Hoắc thiếu!

Chẳng lẽ..

Ánh mắt cậu ta mập mờ lại hồ nghi, đánh giá cô gái mặc chiếc áo khoát thoải mái màu xám với quần bò mà trắng, không giống như từng bị "ngủ" qua..

"Bốp!" Niên Nhã Tuyền nhảy dựng lên, bốp tại một cái lên đầu Hàn Huệ Minh.

Hung dữ trừng trừng cậu ta, ánh mắt hẳn nhìn cô bí ối như vậy. Cô đương nhiên biết cậu ta đang nghĩ gì, khẳng định cho rằng cô có bí mật gì đó mà không thể cho ai biết.

Chỉ là, cô cũng muốn đẩy, nếu như có thể ngủ với cái tên nhà mặt phố bố làm to như hẳn (à không thật ra thì anh làm cũng to lắm), thì cô cũng sẽ không cần phải chịu đựng sống trong bầu không khí lạnh lẽo đó nữa, cô cũng coi như miễn cưỡng hài lòng!

Từ sau khi Hoắc Lăng Trầm tuyên thệ chủ quyền hôm qua, cô bị dọa giống như biến thành cháu của hẳn luôn vậy.

"Đoán mò gì chứ, đó là xe của người nhà tôi! Cậu không nghe bọn họ đồn rằng bối cảnh nhà tôi rất thâm hậu sao?" Niên Nhã Tuyền giả nai thành công,

Hàn Huệ Minh bị dụ tin ngay lập tức.

Nhanh chóng thu hồi ý nghĩ lung tung lại, cũng đúng! Niên Ca của bọn họ làm sao giống với cái dạng người ấy được!

Một buổi sáng, chuyện Niên Nhã Tuyền được một chiếc xe sang trọng trên ngàn vạn đưa đi học, truyền khắp toàn bộ khuôn viên trường.

Cô vốn đã là nhân vật có tiếng, bây giờ thì càng hot hơn nữa.

* * *

Trong lớp học, Niên Nhã Tuyền iu xiu áp xuống mặt bàn nghĩ đến chuyện của cô với Hoắc Lăng Trầm.

Nghĩ đi nghĩ lại thì bắt đầu bức bối, đương nhiên là tức bản thân mình không có tiền đồ, bây giờ thấy Hoắc Lăng Trầm thế nào cũng lại bị hù đến hai chân muốn nhũn ra! Chuyện ly hôn càng không dám trực tiếp nhắc tới, Hức! Thật là làm hại cô một đời anh hùng.

Niên Nhã Tuyền che mặt sụp đổ, nếu như Hoắc Lăng Trầm không đồng ý ly hôn, có phải là cô sẽ bị hấn chèn ép cả đời hay không?

Còn có một điều rất kỳ quái, trước đó cô trước mặt Hoắc Lăng Trầm đùa giỡn Hàn Huệ Minh, ném "Mị nhân" cho Trọng Hải Trình, theo đạo lý mà nói thì hẳn không phải là nên chán ghét cô sao?

Dựa theo logic bình thường mà nói, đêm qua Hoắc Lăng Trầm nên phóng khoáng ký tên lên đơn ly hôn, vì sao lại không ký chứ..

Niên Nhã Tuyền như bị cách làm và phản ứng của Hoắc Lăng Trầm đẩy lọt vào trong một mảnh sương mù mê mang, Trịnh Hiểu Kha bỗng nhiên hô một tiếng, "Ngày mai là sinh nhật của Lâm Uyển Oánh, tối mai quán bar Happy, mọi người đi hay không không đi hay đi thì nói một lời, nếu đi, quy tắc cũ, báo danh với trợ lý đặc biệt Thu!" *

*Ý nói Thu Trạch Nam

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cậu thật sự coi tôi là đàn ông

Từ trước đến nay chỉ cần mấy người Niên Nhã Tuyền các cô tổ chức hội họp hoặc là hoạt động tập thể, đều sẽ báo số lượng cho "Trợ lý" của Niên Nhã Tuyền, đại lớp trưởng - Thu Trạch Nam của bọn họ.

Nhắc đến sinh nhật Lâm Uyển Oánh, Niên Nhã Tuyền lập tức ngồi ngay ngắn lại, "Sinh nhật à! Uyển Oánh cũng hai mươi rồi nhỉ!" Là bạn học cũ của Lâm Uyển Oánh, chuyện này Niên Nhã Tuyền nhớ vẫn tương đối chính xác.

Lâm Uyển Oánh thì thân mật kéo Niên Nhã Tuyền, ngọt ngào áp mặt lên vai của cô, "Đúng vậy nhỉ, cuối cùng tôi cũng bước qua ngưỡng cửa số hai rồi! Nhất định phải tổ chức chúc mừng thật long trọng mới được!"

Còn may, đêm qua Nhã Tuyền không có việc gì, bằng không sinh nhật ngày mai cô cũng sẽ không có tâm trạng để chơi.

Có điều.. Cô thật sự hiếu kì Nhã Tuyền làm thế nào để chạy thoát khỏi móng vuốt của Hoắc Lăng Trầm nhỉ! Có thời gian phải đi thăm hỏi cậu ấy mới được.

Trịnh Hiểu Kha đang soi gương cách đó không xa, loay hoay kiểu tóc của mình, nghe vậy liếc mắt nhìn Lâm Uyển Oánh, hừ một tiếng, "Lâm Uyển Oánh, cậu đừng có mà ngọt ngào như mật vậy dựa vào Niên Ca của chúng tôi được không, nôi da gà hết cả rồi."

Lâm Uyển Oánh khẽ đảo đôi mắt một mí, liếc cô gái đang chải đầu, "Nói vậy giống như cậu chưa từng quần lấy Nhã Tuyền giống y tôi vậy." Cô sờ lên mái tóc dài của mình, rất muốn nhuộm thành màu tóc của Nhã Tuyền. Mặt trời chiếu đến, vô cùng đẹp mắt.

Niên Nhã Tuyền như cái thẳng đàn ông bá đạo kéo bà vai Lâm Uyển Oánh, "Được rồi được rồi, các bé yêu của tôi, tiết sau là môn gì vậy, đi nhanh lên đi!"

"Tôi nói này Niên Ca, ngay cả ăn cơm cậu cũng chẳng có chút tích cực nào vậy, tan lớp rồi!" Trịnh Hiểu Kha cắt gương vào, bắt đầu đi nhìn thoáng qua cái người vừa quen thời gian đó, rồi lại thu dọn sách vở chuẩn bị xuất phát đến nhà ăn.

Niên Nhã Tuyền lúc này mới nhìn lại đồng hồ trên cổ tay, aaa, sắp mười hai giờ rồi. "Đi thôi! Đi thôi! Nhà ăn thẳng tiến."

Một đoàn người túm tụm lại rời khỏi phòng học, một nam sinh cao gầy ngồi hàng trước nhất, ánh mắt trong chốc lát như lóe lên tia sáng. Giờ phút này, cậu ta nhìn bóng lưng Niên Nhã Tuyền thật sâu.

Niên Nhã Tuyền, tôi có thể đi chơi với mọi người không?

"Tổng Vũ dương, cậu không đi ăn cơm sao?" Một bạn học khác đi đến trước mặt cậu ta, đánh gãy mạch suy nghĩ của hắn.

Tổng Vũ Dương lập tức thu hồi ánh mắt, thu dọn lại sách vở của mình, "Đi, cùng đi đi!" Cậu ta nở nụ cười, hai người cùng ra khỏi phòng học.

Tiệc mừng sinh nhật Lâm Uyển Oánh hai mươi tuổi, Niên Nhã Tuyền và Trịnh Hiểu Kha cùng đi khu mua sắm mua quà tặng cô ấy, xong thì đến KTV.

Người bên trong không ít, đại khái mười người, còn có một vài học sinh trong lớp mà cô không quá chú ý.

Rất nhanh, mọi người bắt luận có quen hay không, mọi người đều làm nóng người lên, bắt đầu chơi đùa.

"Ván đầu tiên, người nào thua, tìm một bạn khác phải ở đây hơn một phút!" Trịnh Hiểu Kha vừa nói dứt, các nam sinh đều hô đồng ý!

Các nữ sinh thì đều đỏ bừng mặt, nụ hôn đầu của các cô vẫn chưa dùng qua đâu, sao có thể như vậy được chứ!

Cuối cùng vẫn phải nhần nhần nhó nhó đồng ý, ván đầu tiên, Lâm Uyển Oánh thua. Thét chói tai hô hào không muốn chơi nữa, sau thì đi ra ngoài.

Mấy đồng học ngồi chỗ cửa ra vào, trong nháy mắt giữ cô lại, cùng lời cô lại để cô nhất định phải chọn một nam sinh.

Sắc mặt Lâm Uyển Oánh đỏ bừng nhìn nam đồng học chung quanh một vòng, cuối cùng chỉ trong góc khuất.

Mọi người thuận ngón tay của cô nhìn sang, toàn bộ cười vang, vốn dĩ người mà cô chỉ chính là Niên Nhã Tuyền.

"Con m* nó, bạn học Uyển Oánh, cậu thật sự coi tôi là đàn ông đấy à!" Niên Nhã Tuyền vì uống hai chén rượu để nhỏ, giờ phút này, khuôn mặt ửng đỏ, rất là mê người.

Lâm Uyển Oánh dậm chân, nhào tới, "Niên Nhã Tuyền, cậu nghe lời tôi đi mà!"

Niên Nhã Tuyền thét chói tai tránh né nụ hôn của cô, "Không tính, Niên Ca không tính!" Thư Trạch Nam kéo hai cô gái đang chụm lại một đồng sắp hôn đến nơi.

Lâm Uyển Oánh nhìn thoáng qua Thư Trạch Nam, tròn mắt lia qua lia lại, "Không tính, vậy thì cậu đi!" Sau đó, mọi người còn không kịp phản ứng với tình huống này, cô liền đích thân lên làm một phát hôn luôn lên môi của một Thư Trạch Nam.

"Wow wow!" Mười mấy người bắt đầu hét ồn ào cả lên, có người còn huyết sáo nữa.

Bầu không khí trong nháy mắt đạt đến cao trào, Lâm Uyển Oánh cũng rất nghe lời, hôn đúng một phút, mới điềm nhiên như không có việc gì buông Thư Trạch Nam ra.

Cả hai người đều đỏ mặt chùi môi, chỉ là, trong lòng nổi lên cảm xúc không hiểu.

"Đại lớp trưởng, Lâm đại mỹ nữ của chúng ta có hương vị như thế nào?" Niên Nhã Tuyền trêu chọc nhìn về phía Thư Trạch Nam.

Hắn nghe vậy, trừng mắt liếc cái kẻ cầm đầu Trịnh Hiểu Kha đang cười đến đau bụng kia, "Đây là nụ hôn đầu của tôi đấy!"

Lâm Uyển Oánh nghe câu này, không vui, "Làm sao nào? Cậu nói cứ như đây không phải là nụ hôn đầu của tôi ấy!"

Niên Nhã Tuyền nhìn hai người đỏ mặt tía tai, thốt ra một câu, "Nếu như đều là nụ hôn đầu tiên của nhau, vậy thì hai người đến với nhau thôi, không ai phải ăn thua thiệt cả!"

Người trong phòng cũng bắt đầu đi ồn ào theo, Hàn Huệ Minh huyết sáo, lớn tiếng la hét: "Thư Trạch Nam nhanh tỏ tình với bạn học Lâm Uyển Oánh đi mau lên."

"Yêu nhau đi! Yêu nhau đi!"

* * *

Lâm Uyển Oánh che mặt đỏ ngồi lại vị trí của mình, "Đừng lấy chúng tôi ra đùa nữa, buổi tối hôm nay là sinh nhật của tôi đấy!"

Trịnh Hiểu Kha khoát tay, "Chính là vì sinh nhật của cậu, mới bắt cậu ra trêu đùa! Cậu cứ nghe chúng tôi đi mà!" Sinh nhật Nhã Tuyền, không phải cũng là lời Nhã Tuyền ra trêu đùa sao?

Mọi người ha ha ha cười to thành một bầy.

Hôm nay Lâm Uyển Oánh rất vui, kéo Niên Nhã Tuyền uống không ít rượu đế, uống còn nhiều hơn so với sinh nhật Niên Nhã Tuyền lần trước.

Cho nên, Niên Nhã Tuyền uống say, lung la lung lay đi đường cũng đi không được.

Một buổi hội họp điên cuồng kết thúc, thế mà dường như không ai tỉnh táo, "Ai không uống rượu, đưa Niên Nhã Tuyền về!" Hàn Huệ Minh lắc lư chóng mặt đầu đầu.

Sau đó, trong nơi hẻo lánh một nam sinh đứng lên sắc mặt đã đỏ ửng, cậu ta đỏ mặt không phải là bởi vì uống rượu mà là.. Thẹn thùng.

"Tôi còn đỡ, không uống nhiều quá, tôi tiễn cậu ấy về vậy!" Tống Vũ Dương đặt cái ly trong tay xuống, đi tới chỗ Niên Nhã Tuyền.

Hàn Huệ Minh mở to hai mắt nhìn thoáng qua Tống Vũ Dương bình thường trong lớp rất an tĩnh, khoát tay, "Đưa đến khu biệt thự Đông Phổ là được." Địa chỉ này, chỉ có Hàn Huệ Minh, Trịnh Hiểu Kha, Lâm Uyển Oánh và Thư Trạch Nam biết.

Tống Vũ Dương nghe nói khu biệt thự Đông Phổ, bước chân dừng lại một chút, trong mắt xẹt qua một tia phức tạp.

Khu biệt thự Đông Phổ, là khu nhà giàu nổi danh ở Việt Thành, so với khu biệt thự của người giàu Tây Thành kia còn đẳng cấp hơn gấp nhiều lần.

Rốt cuộc cô có thân phận như thế nào, thế mà có thể ở trong khu biệt thự Đông Phổ?

Ôm ngang nữ thần trong lòng lên, bước ra khỏi KTV, bắt một chiếc xe taxi, ngồi lên.

Niên Nhã Tuyền ngốc nghếch này, dám uống say đến bất tỉnh nhân sự, lá gan cũng lớn thật.

Tống Vũ Dương nhìn cô gái đang tựa đầu trên vai mình, sắc mặt ửng đỏ giống như là bôi son trét phấn, rất là đẹp trai.

Cậu ta học cùng lớp với Niên Nhã Tuyền ba năm cấp ba, nhưng xưa nay cũng chưa từng nói chuyện với nhau. Cậu ta thấy tính cách không làm bộ còi mớ của cô, trái tim dần dần đắm chìm.

Lúc chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp ba, cậu ta còn cho rằng Niên Nhã Tuyền sẽ chọn Học viện Âm nhạc hoặc là Học viện Thể thao, dù sao cô chạy cự li dài và ca hát đều rất ưu tú.

Mà hán, cho dù là ca hát hay là chạy cự li dài, đều không có thiên phú.. Cho nên mỗi lần Niên Nhã Tuyền thi chạy cự li dài, cậu cũng chỉ có thể liều mạng cổ vũ cho cô!

Bạn đang đọc truyện *Hoặc Tống, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Anh trai

Khi cậu biết Niên Nhã Tuyền dự thi vào Học viện Quản lý Kinh tế, cả người đều hưng phấn không ít. Rốt cuộc lại có cơ hội học cùng trường với cô, thậm chí là học chung một lớp.

Đến đại học, mặc dù năm nhất và năm hai không học cùng lớp với cô, nhưng trời cao vẫn ưu ái cậu, năm thứ ba, lúc chia lớp, bọn họ được phân tới cùng một lớp.

Cho tới nay cậu vẫn chưa từng nói cho cô biết lý do, cậu ta cho rằng mặc dù Niên Nhã Tuyền học không giỏi, nhưng ở những phương diện khác đều rất ưu tú. Bây giờ cậu còn chưa có tư cách thổ lộ với cô, chờ đến sau này cậu công thành doanh toại tại cũng không muộn..

Nửa giờ sau, khu biệt thự Đông Phổ.

Xe taxi vừa mới tới cửa tiểu khu, liền bị bảo vệ ngăn lại, đến khi thấy rõ Niên Nhã Tuyền ngủ mê man ở sau xe mới thả cho đi.

"Niên Nhã Tuyền, cậu ở lâu mấy?" Tống Vũ Dương lay lay cô gái vẫn ngủ say.

Thật lâu sau, Niên Nhã Tuyền mới mơ mơ màng màng báo một con số, cậu để tài xế taxi chờ cậu ở đây. Sau đó ôm ngang lấy Niên Nhã Tuyền, đi tới biệt thự.

Mặc dù đã là đêm tối, nhưng không khó nhìn ra khu biệt thự đất tiền, rộng rãi.

Cậu cúi đầu nhìn cô gái trong lòng một cái, rốt cuộc cô có thân phận gì mà có thể sống ở khu biệt thự rất nhiều người phấn đấu cả đời cũng không mua nổi?

Mặc dù trong trường có rất nhiều tin đồn liên quan đến cô, nhưng cậu đều không tin cái nào cả. Cậu không tin Niên Nhã Tuyền được người ta bao nuôi, càng không tin cô đồng tính, những thứ này đều là những lời đồn vô căn cứ.

Đến cửa biệt thự cô nói, vừa mới chuẩn bị tiến lên ấn chuông cửa, một chiếc xe sang trọng cũng đồng thời dừng trước cửa biệt thự.

Một người đàn ông cao quý mặc áo sơ mi trắng, từ ghế sau xe đi xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn chàng trai đang ôm cô gái.

Người đàn ông thoát nhìn rất lạnh nhạt, rất cao quý này là ai? Là gì của Niên Nhã Tuyền?

Tổng Vũ Dương nghiêm túc đánh giá người đàn ông chuẩn bị vào biệt thự, hình như cậu đã từng gặp người đàn ông này ở đâu đó. Nhưng mà, nhất thời không nhớ ra.

Mất thấy hân sấp vào biệt thự, cậu vội vàng gọi lại: "Chào anh." Hoắc Lăng Trầm quay đầu, khinh thường nhìn cậu ta, không nói gì.

"Chào anh, xin hỏi anh là gì của Niên Nhã Tuyền?" Nhìn qua hẳn là anh trai Niên Nhã Tuyền, giọng cậu cũng rất khách sáo.

Lúc này Hoắc Lăng Trầm mới chú ý tới cô gái trong lòng chàng trai, chính là Niên Nhã Tuyền.

"Cô ấy sao vậy?" Hoắc Lăng Trầm sải bước đến trước mặt Tổng Vũ Dương, Tổng Vũ Dương lập tức cảm nhận được khí thế bá đạo kinh người mà tuổi này của bọn họ không có.

Không sai, chính là anh trai Niên Nhã Tuyền, cậu giao cô cho Hoắc Lăng Trầm: "Tham dự sinh nhật bạn học, cô ấy uống hơi nhiều." Tổng Vũ Dương cẩn thận nhìn Hoắc Lăng Trầm tiếp lấy Niên Nhã Tuyền ở trước mặt.

Quả thật, mùi rượu gay mùi xông lên mũi.

Hoắc Lăng Trầm nhú mày lại, liếc qua chàng trai không được gọi là đàn ông ở trước mặt: "Cậu là bạn của cô ấy sao?"

Tổng Vũ Dương gật đầu một cái: "Vâng, anh trai, em đi trước."

Anh trai? Hoắc Lăng Trầm nhú mày, gật đầu một cái, ôm cô gái xoay người đi vào biệt thự.

Mới vào cửa biệt thự, cô gái trong lòng đã bắt đầu không có nề nếp, sắc mặt đỏ ửng giữa mấy cái trong lòng anh. Sắc mặt Hoắc Lăng Trầm hơi đen lại, muốn ném cô lên ghế salon, cuối cùng nhắm mắt một cái, vẫn ôm cô lên lầu hai.

Mở cửa phòng cô ra, tiến vào một thế giới màu xanh da trời. Giường tròn, bàn trang điểm, tủ quần áo, bàn học... đều trang trí bằng màu xanh da trời. Đặt cô lên giường xong, Hoắc Lăng Trầm không có ý định quan tâm con ma men này nữa.

Chỉ là, anh vừa xoay người, bàn tay liền bị một bàn tay nhỏ kéo lấy.

"Nước, tôi khát." Cô bé khẽ lẩm bẩm, cơ thể không ngừng giãy giụa trên giường.

Anh hồ hững nhìn bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay mình, buông cô ra, đi ra ngoài.

Lần nữa đi vào, cô gái không biết làm thế nào lại chạy xuống đất, co lại trên thảm ở mép giường.

Trong miệng không ngừng kêu: "Nước.. nước.. nước." Anh nhú mày một cái, đặt ly nước lên tủ đầu giường, ôm lấy cô gái trên nền nhà.

Một sinh viên, sao lại uống đến mức này chứ? Xem ra quyết định quản cô thật chặt của anh không sai lắm chút nào.

Cô gái ôm lấy cổ anh, dính lấy anh thật chặt. Trong lúc vô tình, hơi thở của anh trở nên loạn nhịp, sau đó nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

Niên Nhã Tuyền nằm trên giường cũng không buông anh ra, trái lại dùng sức kéo người đàn ông xuống.

Sắc mặt Hoắc Lăng Trầm âm trầm, nhìn cô gái đang nhắm mắt trước mặt, lông mi thật dài, môi anh đào đỏ ửng.

Niên Nhã Tuyền không đang hoảng bắt đầu cột nhà quây phá, chỉ thấy cô lại dùng sức, định từ trên giường ngồi dậy. Nhưng lần này không những không thể ngồi dậy, mà còn kéo người đàn ông còn đang có chút lơ đãng xuống.

Không báo trước chút nào, hai đôi môi đỏ mọng thân thiết chạm vào nhau.

Trong phòng đột nhiên dâng lên một mùi vị không tên, mùi thơm cơ thể trên người cô đã át đi mùi rượu. Đôi con ngươi của anh trở nên u ám, chợt nhớ tới mùi vị trước kia anh từng hôn..

Lúc đó anh do dự bởi vì cô là người không liên quan, mà giờ phút này, cô là vợ anh, ngủ cùng cô là chuyện đương nhiên.. Nghĩ tới đây, anh không chút khách khí cúi đầu chặn lại đôi môi đỏ mọng của cô.

Chỉ là, lúc anh đang không thể dừng lại được, cô gái dưới thân lại không có chút động tĩnh nào. Vừa mở mắt ra nhìn, không biết cô đã ngủ từ khi nào..

Hít sâu một hơi, mặt Hoắc Lăng Trầm tái xanh, cô gái đáng chết này nhất định là cố ý.

Ngày mai là thứ bảy, không cần đi học, Niên Nhã Tuyền ngủ một giấc đến mười hai giờ trưa, vẫn là nhờ đến chuông điện thoại đánh thức cô. Trong lúc mơ màng màng xoa huyết thái dương đau nhức của mình, chuông điện thoại vẫn còn reo không ngừng.

"A lô." Cô mơ màng mò điện thoại từ trong cặp sách của mình, nhìn cũng không nhìn liền nhận điện thoại.

Giọng Hàn Huệ Minh từ đầu bên kia truyền tới: "Niên Ca, cậu còn chưa tỉnh sao? Mười hai giờ rồi đấy."

Cậu ta đang nghĩ xem có nên cúp điện thoại hay không, dù sao Niên Nhã Tuyền cũng có chứng cáu gắt lúc mới dậy..

Mười hai giờ? "Còn sớm như vậy, tôi ngủ thêm chút nữa." Cô còn chưa tỉnh táo lại.

Hàn Huệ Minh không còn lời gì để nói: "Niên Ca, là mười hai giờ trưa, cậu chắc chắn còn sớm chứ?"

Mười hai giờ trưa? Niên Nhã Tuyền hí hóp mắt nhìn về phía mặt trời ngoài cửa sổ, được rồi.

Đúng rồi. Hình như tối qua cô uống say, cô về nhà bằng cách nào? "Tối hôm qua tôi về nhà thế nào vậy?" Nghĩ tới vấn đề này, cô lập tức tỉnh táo lại không ít, sau khi xác định là phòng ngủ của mình, thì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tổng Vũ Dương đưa cậu về. Cậu ấy nói gặp phải anh trai cậu, giao cậu cho anh cậu thì đi luôn. Niên Ca, cậu có anh lúc nào vậy? Sao tôi không biết?"

Anh trai cô? Cô lấy đâu ra anh trai? Chính bản thân cô cũng không biết. Không đúng. Chẳng lẽ là Hoắc Lăng Trầm?

Nghĩ tới chuyện này rất có khả năng, Niên Nhã Tuyền từ trên giường bật dậy, vậy có phải Hoắc Lăng Trầm cũng biết cô uống say không? Lão lưu manh đó có nhân cơ hội sàm sỡ cô không?

Vội vàng vén chăn mỏng lên nhìn mình ở trong chăn.. Còn ok, vẫn là bộ quần áo cô mặc hôm qua.

"Niên Ca? Niên Nhã Tuyền? Sao không nói gì?" Hàn Huệ Minh nhìn cuộc gọi vẫn chưa kết thúc, lại ngủ nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiếu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tổng bộ tập đoàn Quốc tế ZL

"Không có!" Cô đang suy nghĩ Hoắc Lăng Trầm gần đây cứ quẩn trời quẩn đất (quần là cai quần á thưa quý dị), bây giờ lại còn biết cô uống say đến bất tỉnh nhân sự, cô bị hắn ta giáo huấn một trận là cái chắc!

Vén chăn lên, từ trên giường bước xuống, "Huệ Minh Nhi, bây giờ tôi không rảnh tám chuyện với cậu, có việc rồi!" Nói rồi vội vàng cúp điện thoại, chịu đựng đầu đang đau đi vào phòng tắm.

Lúc đang tắm, Niên Nhã Tuyền còn đang suy nghĩ, tí nữa xuống dưới gặp cái người được gọi là chồng cô, nên tạo phản hay là chịu đòn nhận tội?

Tạo phản sẽ bị chôn sống đấy? Vậy còn chịu đòn nhận tội thì sao? Có thể giảm bớt thời hạn thi hành án chết không?

Nếu không thì.. Cứ thử đã?

Nghĩ tới đây, cô vội vàng tắm rửa xong đầu vào đây, sau đó xuống lầu một.

Di Lưu vừa chuẩn bị đi lên gọi cô dậy, thấy cô xuống lầu, lại bảo cô tới ăn cơm trưa.

Ăn cơm do di Lưu làm, Niên Nhã Tuyền nghĩ đến một ý kiến, bằng không lúc ăn cơm tối, làm vài món ăn đưa đi cho Hoắc Lăng Trầm?

Ừm! Cô cảm thấy có khả thi!

Kỳ thật tỉnh táo lại rồi suy nghĩ kỹ một chút, cô cảm thấy bây giờ điều mà hắn ta đang suy nghĩ không phải là vấn đề ly hôn, mà vấn đề là cô có bị chôn sống hay không thôi!

Cho nên phải nghĩ biện pháp lấy lòng cái vị kia của nhà cô một chút..

Nhưng là! Chi là! Thế nhưng là! Cô không biết nấu cơm!

Nhìn di Lưu đang bận rộn trong bếp, cô do dự một chút, chỉ có thể vừa học vừa chiến đấu tại chỗ thôi.

Sau đó cả một buổi chiều trong phòng bếp liên tục truyền ra ngoài âm thanh lớp bếp, không phải dầu trong nồi bắn tung tóe từng mảng lớn ra ngoài, thì cũng chính là âm thanh xoong nồi chén bát va ầm ầm vào nhau.

Cuối cùng, năm giờ rưỡi chiều, phòng bếp yên tĩnh lại, di Luru cảm giác toàn bộ thế giới này đều đã có lại được sự yên lặng vốn có.

Tinh thần di ấy chưa kịp ổn định lại, lại thấy cô gái đang loay hoay với cái hộp cơm, lau mồ hôi nhễ nhại trên mặt, chỉ cầu mong cho người ăn sẽ không bị trúng độc.

Bốn giờ năm mươi phút

Tổng bộ tập đoàn Quốc tế ZL

ZL tọa lạc ở khu vực phồn hoa nhất trung tâm thành phố, tòa nhà chính có 88 tầng cao chọc trời vút trong những đám mây, khoảng mười mấy cái cầu hình vòm cung bắt liền sang một tòa cao ốc bên cạnh có 66 tầng.

Nơi này là Tổng bộ của ZL, có không ít hơn một ngàn những công ty chi nhánh to nhỏ rải rác khắp nơi trên toàn thế giới.

Niên Nhã Tuyền đã từng vô số lần đi ngang qua nơi này, tòa nhà này cũng là một trong những nơi có tính đại biểu cho kiến trúc nhất Việt Thành. Nhưng nếu như không phải nhờ Trác quân gia nói cho cô cái địa chỉ này, cho tới bây giờ cô cũng không biết đây là công ty của Hoắc Lăng Trầm.

Với cái kiến thức cạn kiệt mà cô có, dưới trường Tập đoàn ZL có công nghệ cao, bắt động sản, hóa mỹ phẩm, trang sức, các hạng mục giải trí và các loại ngành nghề khác.

Hoắc Lăng Trầm chính là Lão Đại.

Nói thật, hẳn có thể quản lý một công ty lớn như thế, không thể không nói Hoắc Lăng Trầm thật sự rất lợi hại!

Ôm hộp giữ ấm, đi vào công ty, lúc này có không ít người đã bắt đầu tan việc.

Hôm nay Niên Nhã Tuyền mặc một cái áo khoác màu trắng bó sát thuộc nhãn hiệu có tiếng, và quần jean phối hợp với giày thể thao màu trắng, mái tóc tím dài búi lại thành lọn to trên đỉnh đầu. Bộ dáng sinh viên, được bộ trang phục cô đang mặc phát huy vô cùng tinh tế, thậm chí không ít người suy đoán cô có phải là học sinh cấp ba hay không.

Niên Nhã Tuyền sạch sẽ tươi sáng, thu hút không ít những cái quay đầu ngấm nhìn cô, cô bé này tới tìm ai đây nhỉ?

"Xin chào, cho hỏi cô tìm ai?" Lễ tân đại sảnh Vương Nhiễm ngăn Niên Nhã Tuyền đang ngó ngang liếc dọc lại, cảnh giác đánh giá cô.

Niên Nhã Tuyền nói một cái tên, thu hút càng nhiều người quay đầu lại, "Hoắc Lăng Trầm."

Cô gái này là ai, có quan hệ thế nào với tổng giám đốc của bọn họ, còn dám gọi thẳng tên! Đại đa số người ở Việt Thành có ai không cung kính gọi Hoắc Lăng Trầm là Hoắc thiếu Hoắc tổng!

Vương Nhiễm cười cười, mang theo một tia khinh miệt, "Cô là fan hâm mộ của Hoắc tổng chúng tôi nhỉ! Thật ngại quá, Hoắc tổng chúng tôi bề bộn nhiều việc, cô về đi!"

Nữ nhân đến tìm Hoắc tổng mỗi ngày, từ mười mấy tới mấy trăm người, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, càng không phải mỗi người đều có thể tùy tiện gặp được Hoắc tổng!

"Tôi không phải là fan hâm mộ của anh ta, tôi là người.. nhà của anh ấy." Bọn họ kết hôn vốn chỉ là âm thầm lặng lẽ kết hôn, hơn nữa lại không biết chừng nào sẽ ly hôn, cũng không cần thiết nói cho toàn thế giới biết cô chính là vợ Hoắc Lăng Trầm.

Vương Nhiễm lần này cười thật, trên mặt lộ ý châm chọc và khinh miệt rất rõ ràng, "Tôi nói này cô bé nhỏ, tuổi còn nhỏ mà học đòi nói láo rồi, cô cũng không đi hỏi thăm chút, người nhà của Hoắc tổng chúng tôi đều công tác ở công ty bên Mỹ lâu năm rồi, thứ đơn giản như vậy, cô cũng không biết, như vậy mà còn bảo là không phải fan hâm mộ của Hoắc tổng chúng tôi?"

Cô ta phát phát tay, ra hiệu cho Niên Nhã Tuyền mau chóng rời khỏi nơi này.

"Tôi không có nói dối, cô không tin thì cứ gọi điện hỏi Hoắc Lăng Trầm thử!" Cô nhìn biểu lộ khinh miệt của cô ta, hơi bị bức, sao chứ? Đây đúng là xem thường người khác mà?

Vương Nhiễm hai tay khoanh trước ngực, không mặn không nhạt nhìn Niên Nhã Tuyền, "Người nhà? Vậy sao cô không trực tiếp gọi cho Hoắc tổng đi!"

Giọng nói ấy rõ ràng là không tin, khiến Niên Nhã Tuyền phải cắn răng, đành phải lấy điện thoại di động ra gọi cho Trác quân gia.

Yo, còn muốn gọi điện thoại thật kia? Vương Nhiễm nhú mày, chờ xem cô có thể gọi được cho ai!

Điện thoại kết nối, "Alo, Trác quân gia, tôi đang ở công ty của Hoắc thiếu, nhưng mà cái bà di này lại không cho tôi lên!" Niên Nhã Tuyền không nhìn

đến sắc mặt vận vẹo vì tức của Vương Nhiễm, ai bảo cô xem thường người khác!

Cúp điện thoại, Vương Nhiễm mở miệng trách cứ, "Kêu ai là bà đi đó, tôi còn chưa tới ba mươi, một cô nhóc như vậy sao lại không biết cách nói chuyện vậy chứ!" Bộ dạng nhìn qua rất hung hăng vênh vao.

"Có lẽ đi không đến ba mươi tuổi, nhưng nhất cử nhất động của di, ngôn ngữ cử chỉ, nói bốn mươi tuổi cũng không quá! Sao nào? Là ý vào mình làm việc ở một công ty lớn như vậy, cảm giác mình rất cool ngầu sao?"

Vương Nhiễm giận quá hóa cười, "Không phải là gọi điện thoại sao? Tại sao không ai để ý đến cô vậy?" Cô ta vừa dứt lời, điện thoại quẫy phục vụ liên vang lên, khiến sắc mặt Vương Nhiễm biến đổi lớn, chẳng lẽ cô gái này thật sự có quen biết Hoắc tổng?

Cô bước hai ba bước đến trước quầy phục vụ, vừa nhìn là thấy điện thoại văn phòng tổng giám đốc gọi tới, dọa hồn cũng muốn cất cánh bay lên, lại nhìn sang cô gái đang đắc ý nhìn mình, cô ta hình như gây chuyện với nhân viên rồi.

"Alo, Tổng giám đốc, chào ngài."

"Đưa người ở dưới lầu lên phòng làm việc của tôi!" Âm thanh băng lãnh của Hoắc Lăng Trầm từ bên kia truyền tới, hai chân Vương Nhiễm mềm nhũn, vội vàng vịn cái bàn.

Cô ta thật sự đã gây chuyện với nhân viên rồi, Tổng giám đốc thế mà tự mình gọi điện thoại tới! Tiêu rồi tiêu rồi! "Vâng.. Tổng giám đốc!" Cô ta nom nớp lo sợ cúp điện thoại, ổn định lại một chút tâm tình của mình.

Mười mấy giây sau mới đi đến trước mặt Niên Nhã Tuyền, phủ một nụ cười nghề nghiệp lên, cung kính nói với cô, "Chào ngài! Mời đi theo tôi!" Lần này xong thật rồi, công việc của cô có phải là khó bảo toàn rồi không?

Vương Nhiễm đi ở phía trước sợ mất mặt nghĩ đến vấn đề này, lúc chờ thang máy, cô xấu hổ nhìn thoáng qua Niên Nhã Tuyền vân đạm phong khinh, nhẹ nhàng mở miệng nói, "À ừm, thật ngại quá, vừa rồi tôi không biết thân phận của ngài, xin ngài.."

Không đợi cô nói xong, Niên Nhã Tuyền xoay mặt lại mỉm cười cắt ngang cô ta, "Cô không cần giải thích, tôi biết, mỗi ngày rất nhiều đến tìm Hoắc thiếu." Sai là sai ở chỗ, cô ta khinh miệt rồi còn xem thường người khác.

Vương Nhiễm kinh ngạc nhìn thoáng qua cô gái ấy, ý của cô ấy là đã tha thứ cho mình rồi sao?

"Thành thật xin lỗi, sau này tôi sẽ không như vậy nữa." Tốt xấu gì cũng làm nhân viên lễ tân ở Tập đoàn ZL hai năm rồi, đừng phải một ít chuyện, nên xử lý như thế nào, nên làm như thế nào, đại khái cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Rõ ràng là đến để khiêu khích

Niên Nhã Tuyền cũng không có ý làm khó cô ta, nhẹ gật đầu, "Không có gì, anh ấy ở lầu mấy? Tôi tự đi là được." Ngừ khí quả nhiên đã dịu lại không ít, Vương Nhiễm thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Sau đó cô vội vàng lắc đầu, "Tôi đưa ngài lên, Hoắc tổng đã dặn rồi." Mệnh lệnh của Tổng giám đốc, so với quân lệnh còn lợi hại hơn rất nhiều.

Niên Nhã Tuyền thấy Vương Nhiễm cũng đang có chút run rẩy sợ hãi, đoán rằng cô ta hẳn là cũng sợ Hoắc Lăng Trầm.

Cũng đúng thôi, người nghiêm nghị giống như Hoắc Lăng Trầm vậy, đoán chừng cũng chẳng có mấy ai không sợ hãi!

Nhìn xem bình thường cô và Hàn Huệ Minh không sợ trời không sợ đất, mỗi lần nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm đều bị dọa như biến thành cháu của hắn vậy..

Cô gật đầu, đi theo cô ta vào thang máy, thang máy ngừng lại tầng 66.

Toàn bộ tầng 66, rất lớn cũng rất yên tĩnh, cách văn phòng Tổng giám đốc không xa có một khu vực nhỏ. Đặt mấy cái bàn làm việc, phía trên treo bảng hướng dẫn, viết là khu thư ký Tổng giám đốc.

Bây giờ ở chỗ đó có năm người, nhưng lại có sáu vị trí, nói cách khác Hoắc Lăng Trầm có đến sáu thư ký! Cô kinh ngạc há to miệng. Có điều, lại nghĩ tới tập đoàn công ty lớn như thế, nếu như không có nhiều thư ký như vậy, Hoắc Lăng Trầm chắc phải vì mệt mà chết.

Một nam thư ký đeo mắt kính vừa nhìn thấy người đi lên là Vương Nhiễm, đứng dậy chào hỏi, "Vị này là?" Cô gái này nhìn rất quen mắt.

Nam thư ký ấy cao lăm cũng khoảng chừng ba mươi, bộ dáng của một phú cao tài (phú: Giàu; cao: Vóc dáng cao lớn; tài: Có tài), ánh mắt nhìn Niên Nhã Tuyền mang theo ý cười, cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Vương Nhiễm xấu hổ nhìn thoáng qua Niên Nhã Tuyền, cung kính mở miệng nói, "Thư ký Trịnh, vị khách quý này đến tìm Tổng giám đốc!"

Thì ra cậu ta họ Trịnh, Niên Nhã Tuyền mỉm cười với cậu ta, làm cho Trịnh Phi có chút thất thần. Nhưng rất nhanh liền khôi phục lại dáng vẻ lúc làm việc, "Chào cô, mời đi theo tôi! Tay phải của cậu ta đuổi ra phía trước, rất khách sáo mời cô đến cửa của văn phòng Tổng giám đốc."

Trịnh Phi gõ cửa, bên trong truyền đến một tiếng âm thanh trầm thấp, "Vào đi!"

Trong sự trầm thấp đó có mang theo chút lạnh lùng, chính là âm thanh của Hoắc Lăng Trầm, cô nắm chặt hộp com trong tay, trong lòng bắt đầu hồi hộp.

Hoắc Lăng Trầm thấy cô có khi nào lại không vui không? Hoặc là không vui hoặc là vui, thì cứ kí tên lên đơn li hôn là được..

Trong lúc suy nghĩ lung tung, cô cũng đi vào văn phòng của Hoắc Lăng Trầm.

Văn phòng này ít nhất cũng phải rộng khoảng từ hai đến ba trăm mét vuông, phong cách trang trí thuần màu trắng đen xám.

Phòng làm việc đơn giản không chút bụi bần, trong đó có một cái bàn làm việc công nghệ cao, có một cái giá rượu, với một cái giá sách, máy đun nước, còn có ghế sofa màu trắng dùng để tiếp khách và một cái bàn dài bằng pha lê.

Trong cùng phía tây có một phòng đánh Golf mini, trên tường treo mấy tấm tranh chữ của danh nhân, còn bên phía đông, còn có một cánh cửa, là phòng nghỉ riêng của Tổng giám đốc.

Nhìn thấy cô gái vừa xuất hiện ở cửa ra vào, trong mắt người đàn ông đang làm việc xẹt qua một ánh mắt không dễ phát hiện ra hắn ta đang có biểu tình gì.

Anh buông cây bút trong tay xuống, không nói gì, nhìn cô gái đang hiểu kì dò xét mọi thứ trong văn phòng.

Niên Nhã Tuyền cảm giác được ánh mắt của anh, lập tức gọi hồn về, giẫm trên tấm thảm mềm mại trên nền, tiến về phía trước mấy bước.

Ổn định lại một chút tâm tình của mình, thận trọng mở miệng, "Chuyện là, Hoắc Lăng Trầm. Không, không phải, Hoắc thiếu, thật xin lỗi, quấy rầy anh rồi, đây là tôi.. đồ ăn tôi nấu, anh nếm thử đi?"

Anh nghe vậy thì nhú mày, quật cường như cô, sẽ nói xin lỗi hắn sao? Hắn có thể nghi ngờ cô là đang chôn chúc tết gà chứ chẳng phải có ý tốt gì không?

Còn nữa, cô nấu ăn? Anh nhớ kỹ là lúc vừa lấy chứng nhận kết hôn xong không phải đã từng thông báo với Trác quân gia, rằng cứ nuôi cô như thiên kim tiểu thư vậy, tốt nhất là mười ngón cũng không cho chạm vào cái dao cắt kéo, ngay cả nước lạnh cũng không cho chạm vào.

Cô còn biết nấu cơm? Cái này thật sự chưa nghe Trác quân gia báo cáo qua.

Niên Nhã Tuyền nhìn Hoắc Lăng Trầm đang trầm mặc, trong lòng bắt đầu bòn chòn, cái tên đàn ông thối tha này không nói lời nào là có ý gì chứ?

Có phải là cô tới đây nên hắn ta không vui?

Nghĩ đến khả năng này, Niên Nhã Tuyền hơi lúng túng một chút, vẫn là kiên trì mở hộp giữ ấm ra, "Vậy, anh cứ ăn đi, tôi về đây."

Mấy thứ đồ ăn đen sì xuất hiện trước mắt hắn, Hoắc Lăng Trầm lập tức nhú chặt lông mày.

Một cái mùi cháy khét tung bay trong bầu không khí vốn trong lành, đây là đồ ăn sao?

Hoắc Lăng Trầm cau mày là có ý gì? Chẳng lẽ nguyên nhân là vì đồ ăn nhìn không đẹp mắt sao?

Cô nghiêm túc giải thích, ".. Cái này mặc dù không dễ nhìn lắm, không có vẻ bề ngoài, nhưng vẫn ngon lắm, di Lưu nếm qua rồi, anh cũng nếm thử đi." Di Lưu đã nói như vậy với cô, mặc dù nhìn thì không dễ nhìn, nhưng hương vị thì tạm được, ngay cả cô cũng không nỡ ăn đấy!

Niên Nhã Tuyền rất chân chó* lấy đũa đưa cho hắn, trong lúc vô tình trên mặt biểu lộ vẻ chờ mong.

*chân chó: Nhanh tay nhanh chân như chó vậy

Nhìn cô gái đang tỏ vẻ chờ mong trên mặt, Hoắc Lăng Trầm do dự một chút, vẫn là nhận lấy đũa.

Niên Nhã Tuyền thấy anh nhận đũa, rất vui vẻ giới thiệu tên món ăn, "Đây là Đông sườn đậu phụ, đây là.." Sao lại đen như vậy nhỉ, hình như là thịt kho tàu! Cô nhìn cái món đen nhánh kia, xấu hổ cười cười nhìn Hoắc Lăng Trầm.

"Cái này, chắc là thịt viên kho tàu, sao lại biến thành màu đen rồi.." Câu cuối cùng cô nhỏ giọng thầm nói.

Hoắc Lăng Trầm nhìn vài món thức ăn trong hộp com, một chút muốn ăn hông có, căn bản không cần nếm!

"Cái này, tôi biết, đây là Tôm Bì Bì, cái này không biến sắc." Chắc chắn là sẽ không biến sắc rồi, chỉ là nấu trong nước một lúc mà thôi.

Tay Hoắc Lăng Trầm cầm đũa, làm sao cũng không nhấc lên được, cô còn đang say sưa nói ngon lành, "Hoắc Lăng Trầm, đây là lần đầu tiên tôi xuống bếp, tôi.. Tôi chịu đòn nhận tội với anh, đêm qua.."

Cô cúi đầu, sau khi nói đến đây, ánh mắt anh tĩnh mịch hẳn. Nhưng câu kế tiếp, khiến hần mơ hồ nhẹ nhàng thở ra.

"Uống như vậy say, say bất tỉnh nhân sự, sau này tôi cũng sẽ không hát đạo lời cho anh nghe nữa, Hoắc thiếu anh đừng tức giận có được không?" Cuối cùng, cô trừng mắt hai mắt thật to, ra vẻ rất chờ mong nhìn người đàn ông một mực trầm mặc.

Anh không tự chủ nhẹ gạt đầu, trong mắt cô lập tức bị sự ngạc nhiên và vui vẻ che kín. Thấy đáng về cô vui đến vậy, không hiểu sao, tâm tình của anh cũng tốt lên theo.

Chỉ là, "Vậy thì anh ném thử đồ ăn tôi nấu nhanh lên!" Cô lại dòi chủ đề đến phần thức ăn.

Hoắc Lăng Trầm không đành lòng để cô thất vọng, đành phải đưa đũa đến chỗ thức ăn, kẹp một miếng Bì Bì Tôm mà cô nói.

Nhưng mà, cô lại dè dũa của anh xuống, "Cái này cần phải bóc vỏ, anh ăn cái khác trước đi!" Bóc vỏ phiền lắm, cuối cùng rồi hần ăn cũng được.

Sắc mặt Hoắc Lăng Trầm đen sì, đành phải buông Bì Bì Tôm xuống, một lần nữa kẹp lên một miếng cô gọi là thịt kho tàu chậm rãi bỏ vào miệng, nhai mấy lần.

Sắc mặt bỗng nhiên biến đổi lớn, nhin không được nhỏ vào thùng rác.

Đây là thịt kho tàu sao? Vừa đắng vừa mặn thì thôi không nói, hương vị còn quái như vậy!

Sau khi nôn bằng hết, anh vội vàng nhắc ly nước sôi để nguội bên cạnh, tu từng ngụm từng ngụm ừng ực.

Niên Nhã Tuyền thấy toàn bộ cảnh này, tròn tròn mắt lên, "Không ngon sao?"

Hoắc Lăng Trầm nhìn ánh mắt vô tội của cô, mở miệng với giọng lạnh băng, "Cô đến xin lỗi đấy à? Rõ ràng là đến để khiêu khích!" Anh biết ngay mà, tiểu ma nữ quật cường sao lại tùy tiện cúi đầu cho được?

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chịu cực trong dầu nóng

Niên Nhã Tuyền nghe Hoắc Lăng Trầm nói cô vậy, gấp lên, "Không có, tôi thật sự đến để xin lỗi, vì trước đó không biết tốt xấu luôn luôn đối nghịch với anh nên xin lỗi." Từ khi Hoắc Lăng Trầm chuyển về biệt thự ở, từ lâu lưu manh ác mồm ác miệng hoàn toàn biến thành một vị trưởng bối suốt ngày quản trời quản đất, cô luôn luôn nhắc nhở chính mình có một số việc thật không thể lại tùy hứng được, phải tạo mối quan hệ với anh ta, sau này có chuyện gì cũng sẽ dễ nói hơn..

Không đợi cô nói xong, Hoắc Lăng Trầm liền cắt ngang cô, "Đủ rồi, đi về đi! Sau này tuyệt đối không được bước chân vào nhà bếp nữa bước!" Hần lấy khăn ưu nhã lau miệng.

A? Mặc dù không biết vì sao, nhưng Niên Nhã Tuyền vẫn đề xuống cảm xúc kỳ quái trong lòng, nhu thuận đồng ý, "Ừm, biết rồi, thật ngại quá, lại gây phiền cho anh rồi!" Nói xong, nhanh chóng thu dọn hộp cơm.

Đi đến cửa phòng làm việc, cô rút cục lại quay đầu lại, thăm dò hỏi, "Chuyện là.. Hoắc Lăng Trầm, có thể ký tên lên đơn ly hôn không."

"Cho nên, cô giả làm cô gái ngoan ngoãn một ngày chính là vì chuyện này?" Hừ, xem đi! Anh biết ngay mà, tính tình của Niên Nhã Tuyền tự dung có đại biến! Nhất định là có chuyện, quả nhiên..

Đã bị hần nhìn ra, Niên Nhã Tuyền thẳng tắp sống lưng, "Đúng vậy, bằng không thì sao?" Nếu như không có chuyện xảy ra mấy lần trước, cô đối với Hoắc Lăng Trầm chỉ có cảm kích, dù sao hần cũng đã nuôi cô ba năm.

Nhưng là, mấy lần trước lại xảy ra những chuyện như vậy, phần cảm kích trong nội tâm kia của cô đã bị xóa bỏ toàn bộ!

Anh cười lạnh, "Tôi nói rồi, muốn ly hôn, đi tìm ông nội, chỉ cần ông đồng ý, tôi liền ký tên!"

Niên Nhã Tuyền xông về trước bàn làm việc, nhin xúc động muốn đập bàn làm việc xuống, nói, "Anh biết rõ ông nội vẫn còn đang hôn mê, sao tôi có thể

làm cho ông đồng ý được!" Rõ ràng là muốn làm khó cô!

"Đó là chuyện của cô! Không có quan hệ gì với tôi cả, ra ngoài!"

* * * Tiếp xúc với ánh mắt cảnh cáo của anh, Niên Nhã Tuyền đành phải rời đi.

Nhìn xem cửa phòng làm việc đóng lại, trong mắt Hoắc Lăng Trầm xẹt qua một tia phức tạp, trong không khí còn phiêu tán từng thoảng mùi khét..

Bực bội đốt một điếu thuốc, mở cửa sổ ra, mời cái mùi khét kia ra ngoài đi dạo. Gọi Trịnh Phi vào, "Đi điều tra lại cho tôi một phần tư liệu của Niên Nhã Tuyền! Tôi muốn kỹ càng!"

Niên Nhã Tuyền? Trịnh Phi có chút nghi hoặc.

Hoắc Lăng Trầm lãnh đạm quét mắt nhìn hẩn một cái, từ trong ngăn kéo lấy ra một cuốn sổ màu đỏ, ném lên trên mặt bàn trước mặt hẩn.

Biểu lộ của Trịnh Phi từ mê mang biến thành kinh ngạc. Cho nên, hôm thi Marathon, Hoắc tổng luôn nhìn chăm chăm cô bé kia, còn cô bé mới đến vừa rồi kia là.. Hoắc phu nhân?

* * *

Bên này Niên Nhã Tuyền chậm rì rì ngồi lên con ngựa quý lúc trước, lái xe Văn Ngọc Sơn là quân nhân về hưu hơn năm mươi tuổi, thấy khuôn mặt nhỏ của cô mặt ủ mảy chau, cười cười, "Nhã Tuyền, Tổng giám đốc ăn chưa?"

Niên Nhã Tuyền lắc đầu, đóng cửa xe, để hộp com ở một bên.

Văn Ngọc Sơn nghe vậy, quay đầu mỉm cười an ủi cô, "Vậy chắc là Tổng giám đốc ăn com xong rồi!"

Niên Nhã Tuyền không nói gì, nhớ tới phản ứng vừa rồi của Hoắc Lăng Trầm, lại nhìn hộp com bên cạnh, vắn ra, dùng đũa kẹp một miếng thịt kho tàu đặt vào miệng mình.

* * * Cô lập tức rút mấy tờ khăn giấy, phun thịt kho tàu ra.

Văn Ngọc Sơn cười ha hả nhìn cô gái không chênh lệch mấy với con gái ông, đã hiểu vì sao Tổng giám đốc không ăn đồ ăn cô làm.

Má ơi! Cái này.. Cái này.. Là đồ ăn cô làm sao?

Niên Nhã Tuyền trợn mắt há mồm nhìn món ăn đen sì trong hộp com, cũng đã hiểu ý trong câu nói kia của Hoắc Lăng Trầm.

Haizz! Đoán chừng Hoắc Lăng Trầm cho là cô muốn mưu sát anh ta rồi! Niên Nhã Tuyền thất bại nhìn món rau xào lúc chiều bị dầu nóng bắn tung tóe, haizz! Chịu cực trong dầu nóng rồi.

Hơn mười giờ đêm

Hoắc Lăng Trầm xoa huyết Thái Dương mỗi một an tĩnh xuất hiện trong biệt thự, men theo ngọn đèn mờ ảo, hẩn đổi dép lê đi lên lầu hai.

"Hoắc Lăng Trầm." Một âm thanh nhẹ nhàng, từ cửa phòng bếp không xa truyền tới.

Âm thanh nhẹ nhàng sâu kín bỗng nhiên vang lên, Hoắc Lăng Trầm là một người đàn ông thực thụ cũng bị dọa đến biến sắc. Thấy rõ người đứng ở cửa phòng bếp, lông mày anh nhíu lại.

"Hơn nửa đêm không ngủ, ở đây dọa người!" Anh trách cô một câu, Niên Nhã Tuyền rất vô tội, Hoắc Lăng Trầm có ý à cô vừa mới dọa hẩn sao?

Nghĩ đến khả năng này, cô đè nén xúc động muốn cười phì xuống, ra về phiên muộn từ cửa phòng bếp đi tới, cầm ly sữa nóng trong tay. Cô biết Hoắc Lăng Trầm sắp về rồi, xuống lầu hâm nóng sữa cho anh. Không nghĩ đến Hoắc Lăng Trầm trở về thật đúng lúc, sữa vừa nóng, hẩn liền xuất hiện.

"Hoắc Lăng Trầm, tôi hâm nóng sữa cho anh!" Cô vô tội đưa cốc sữa tới trước mặt anh.

Anh nhìn ánh mắt vô tội của cô, đầu đau âm ỉ, "Làm gì hâm sữa mà cũng không bật đèn?" Niên Nhã Tuyền hâm sữa cho anh? Anh thật sự hoài nghi bên trong có hạ độc hay không!

Niên Nhã Tuyền càng vô tội, "Nhà bếp có mở đèn mà, tôi vừa tắt, thì anh cũng vừa vào."

Hoắc Lăng Trầm im lặng nhìn thoáng qua cô, hẩn cực rằng cô không có lá gan hạ độc mình! Nhận cốc sữa trong tay cô, không nói lời nào nữa đưa vào miệng.

"Chờ một chút.."

"Phụt.." Anh thêm lần nữa mất khống chế phun hết ngum sữa vào trong thùng rác, Niên Nhã Tuyền bị dọa đến vội vàng tiếp nhận cốc sữa còn lại một

nữa trong tay anh.

Cô vừa rồi muốn nhắc nhở Hoắc Lăng Trầm, rằng sữa còn nóng, nhưng mà, cô còn chưa mở miệng, hần đã uống một ngụm to rồi.

Hoắc Lăng Trầm xanh mặt nhanh chân bước vài bước, đến bên cạnh bàn ăn, rút mấy tờ khăn giấy.

Xoa miệng của mình, chỉ vào thủ phạm bởi vì nín cười mà nghẹn đỏ bừng cả mặt, nghiêm nghị quát lên, "Cô! Bây giờ lập tức lên lầu đi ngủ!"

Niên Nhã Tuyên há to miệng, muốn nói đến vấn đề ký tên ly hôn, thôi lại nuốt trở về. Cố gắng nín cười, méo miệng, ra về ủy khuất đặt sữa lên trên bàn ăn, lên lầu trở về phòng.

Hoắc Lăng Trầm nhìn bóng lưng của cô, lại nhìn nửa cốc sữa trên bàn, điều chỉnh hô hấp mới theo đi lên lầu.

Cô gái trong phòng vì vô tình trêu đến Hoắc Lăng Trầm, hết sức vui mừng.

Đêm càng lúc càng khuya, Niên Nhã Tuyên nằm trên giường lăn qua lộn lại vẫn ngủ không được, rất nhiều nhân vật tư vấn tình cảm quanh quẩn trong đầu cô cãi nhau đánh lộn. Cô rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể khiến cho Hoắc Lăng Trầm đồng ý ký tên ly hôn?

Cái gã Hoắc Lăng Trầm này mềm không được cứng không xong, tạo phản không được, lấy lòng cũng không được, sao lại khó giải quyết như vậy chứ!

Nghe thấy tiếng đóng cửa rất nhỏ sát vách, cô nhìn đồng hồ, trời vừa rạng sáng.

Hoắc Lăng Trầm mỗi ngày đều khổ cực như vậy sao? Nếu không, ngày mai mua cho anh ta chút quà gì đó để lấy lòng, nói không chừng chỉ cần anh ta vui lên chút thì sẽ đồng ý ký tên ngay thì sao?

Nghĩ tới đây, Niên Nhã Tuyên rốt cuộc cũng yên tâm, gửi một tin nhắn Wechat cho Lâm Uyển Oánh và Trịnh Hiểu Kha hẹn cùng nhau dạo phố, rồi nặng nề ngủ thiếp đi.

Bây giờ sáng hôm sau, Hoắc Lăng Trầm đúng giờ xuất hiện trên bàn ăn ở lầu một, dì Lưu vội vàng bụng bữa sáng đã xong đến.

"Dì Lưu." Hoắc Lăng Trầm gọi người chuẩn bị rồi đi lại.

"Thiếu gia."

Anh nghĩ lại, "Cô ấy.. Hôm qua tự mình nấu cơm?"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Mục Quắc Quắc

Dì Lưu mới đầu còn chưa kịp phản ứng, sau lại nghĩ đến chuyện trong nhà bếp hôm qua, trong nháy mắt hiểu rõ. Có điều, Nhã Tuyên sẽ không đem cơm cô làm đưa đi cho thiếu gia thật đấy chứ!

Nghĩ đến khả năng này, dì Lưu lo lắng, "Thiếu gia, Nhã Tuyên cô ấy, hôm qua vì làm thức ăn, mỗi món ăn đều làm qua nhiều lần đấy! Tay còn bị dầu nóng bắn trúng mấy lần."

Chỉ mong thiếu gia đừng có trách cứ thức ăn khó ăn, mặc dù hoàn toàn chính xác là rất khó ăn, nhưng cũng là tâm huyết cả một buổi chiều của Nhã Tuyên.

Bị dầu nóng bắn trúng? Thật đúng là đi chịu đòn nhận tội sao? Hoắc Lăng Trầm nghe được câu này, quả nhiên không mảy may tức giận gì.

"Biết rồi." Hần nhàn nhạt lên tiếng, bắt đầu ăn sáng.

Dì Lưu thấy Hoắc Lăng Trầm không có ý muốn truy cứu chuyện này, nhẹ nhàng thở ra, đi vào phòng bếp tiếp tục làm việc.

Ăn xong cơm trưa, Niên Nhã Tuyên thay áo ngủ, ra khỏi cổng biệt thự.

Ba cô gái kéo tay nhau, từ Thiên Xu đi ra, tiến vào tòa cao ốc Thiên Toàn, đi lung tung khắp nơi.

"Niên Ca, rốt cuộc là cậu muốn mua cái gì?" Nhìn Niên Nhã Tuyên chuyển tới chuyển lui trước mấy cái cửa hàng bán quần áo nam, bán giày, cửa hàng đồng hồ nổi tiếng các loại, nếu như cô lại không mua nữa, Lâm Uyển Oánh sẽ cho rằng cô đang đi khắp nơi tìm soái ca!

Niên Nhã Tuyền cũng đang xoắn xuýt mà, cô để dành tiền tiêu vặt không ít. Nhưng nếu quả thật muốn mua đồ cho Hoắc Lăng Trầm, tiền của cô vẫn còn thiếu nhiều lắm. "Tôi xem thêm một lát nữa."

Trịnh Hiểu Kha ù xù ôm Lâm Uyển Oánh, trợn mắt trắng với trời cao, "Đại tỷ tỷ Nhã Tuyền của tôi ơi, chúng ta lòng vòng đủ hai giờ mười phút rồi, cậu vẫn là tay không." Hai người bọn họ thì lại bực lớn nhỏ túi, sắp đi không nổi nữa rồi.

"Cậu nói xem, đối phương cái gì cũng mua được, với loại người này thì tôi phải tặng quà gì đây?" Niên Nhã Tuyền rầu rĩ mở miệng.

"Sinh nhật của người đó?" Niên Nhã Tuyền cứ luôn nói là bạn bè, các cô mới không thêm tin.

"Không phải."

Lâm Uyển trắng mắt nhìn Niên Nhã Tuyền xoắn xuýt suốt, "Không phải sinh nhật, sao tự dừng lại muốn tặng quà!"

Niên Nhã Tuyền trả lại cô ấy một cái liếc mắt, cô chắc chắn sẽ không nói cho bọn họ biết, cô đây là vì bản thân nhiều lần xúc động chộc tới Hoắc Lăng Trầm, mua quà để lấy lòng hân, "Nói mau!" Cô không mấy thoải mái tiếp lấy các loại mỹ phẩm dưỡng da và quần áo trong tay hai người kia.

Trịnh Hiểu Kha cảm thấy trong nháy mắt đã dễ dàng hơn không ít, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, "Nhã Tuyền, nói thật nhé, tặng quà không quan trọng đắt rẻ, có tấm lòng là được rồi."

Niên Nhã Tuyền suy tư một chút, như vậy cũng đúng, vậy được rồi, cô biết nên mua cái gì rồi!

Một lần nữa nhét mấy túi mỹ phẩm dưỡng da và quần áo về trong tay hai người họ, nhanh chân quay bước đi về chỗ khi này.

"Này, Niên Nhã Tuyền, cậu cũng quá là không có thành ý mà!" Lâm Uyển Oánh nhìn bóng lưng Niên Nhã Tuyền, thờ phi phò đi theo.

Trịnh Hiểu Kha tội nghiệp nhìn hai người kia, thôi vậy, cứ đi theo sau đi!

Niên Nhã Tuyền nhớ tới vừa rồi trong tủ có thấy trưng bày một cái hộp gấm, vật bên trong rất tinh xảo. Tìm tới cửa hàng âu phục kia, đi vào.

"Xin chào, hoan nghênh quý khách ghé thăm cửa hàng Âu phục Enjoy!" Phục vụ viên nhìn thấy khách vào cửa hàng, lập tức nhiệt tình tiến lên chào đón.

Niên Nhã Tuyền mỉm cười đáp lại cô ấy, chỉ vào cái hộp gấm trưng bày trong tủ cách đó không xa, "Lấy cái này cho tôi xem thử."

Phục vụ viên lập tức lấy ra, đưa cho Niên Nhã Tuyền, chủ động giới thiệu, trong hộp gấm là trâm cài cổ và trâm cài ngực bằng đá Sapphire, thưa cô có phải cô muốn mua tặng bạn trai không! Cô thật có mắt nhìn, series trâm cài ngực và trâm cài cổ này chỗ chúng tôi đều là hàng có một không hai."

Sapphire.. Lặng lẽ nhìn thoáng qua bảng giá, mẹ ơi, một, mười, trăm, ngàn.. Mười tám vạn tám ngàn đồng!

Tiền tiết kiệm cô cũng.. emm.. Không tới hai mươi vạn!

Niên Nhã Tuyền cắn răng đang chuẩn bị mở miệng bảo phục vụ viên gói lại, bên cạnh truyền tới một giọng nữ quen thuộc, "Bộ trang sức vừa rồi tôi xem, đóng gói lại cho tôi."

Mục Quốc Quắc? Niên Nhã Tuyền không có ý định để ý đến cô ta, cầm hộp gấm trực tiếp đi đến quầy thu ngân, lại bị phục vụ viên gọi lại.

"Chào quý khách, quý cô kia muốn tính tiền bộ trang sức này." Phục vụ ngưng nhìn Niên Nhã Tuyền.

Làm sao? Cô và Mục Quốc Quắc cùng coi trọng một món đồ? Mục Quốc Quắc từ lúc nào lại có mắt nhìn đến vậy?

Mục Quốc Quắc thấy cái Niên Nhã Tuyền đang cầm chính là cái hộp gấm vừa rồi mình nhìn trúng kia, lập tức hiểu ra chuyện gì.

"Bạn học Niên, thật ngại quá, thứ đó là tôi nhìn thấy trước!" Cô ta ôn nhu mở miệng, đất thì đất! Lúc đầu rất đau lòng, nếu như có thể đoạt từ trong tay Niên Nhã Tuyền về thì cũng không đau lòng nữa.

Lúc này Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyển Oánh rốt cuộc cũng đuổi kịp đến, nhìn thấy Niên Nhã Tuyền lập tức bắt đầu các loại phàn nàn.

"Niên Ca, cậu chạy nhanh như vậy làm gì! Đồ vật còn biết bay chắc!" Trịnh Hiểu Kha thờ phi phò đi đến trước mặt cô.

"Đừng vậy đấy, cậu nhìn xem, ngón tay của tôi đều bị túi siết đỏ lên cả rồi." Lâm Uyển Oánh bấu môi, nũng nịu duỗi bàn tay bị đỏ ra trước mặt Niên Nhã Tuyền.

Niên Nhã Tuyền không để ý đến hai người bọn họ, nhìn về phía Mục Quốc Quắc, "Tôi cũng nhìn trúng món đồ này, cô bảo phục vụ tìm một cái khác cho cô đi!"

Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyển Oánh lúc này mới chú ý tới ở trường các cô, Mục Quốc Quắc- người tự phong cho mình là giáo hoa* cũng tồn tại.

Giáo hoa: Hoa khô trong trường

Phục vụ viên càng thêm ngại ngùng." Hai vị khách quý, thật ngại quá, hàng trong tiệm chúng tôi đều là hàng limit, chỉ có một thôi. "Ồ đây đều là tinh phẩm, áo sơ mi nhiều nhất cũng chỉ có hai cái còn tồn trong kho.

Niên Nhã Tuyền nghe vậy, không nói hai lời đi đến trước quầy thu ngân, bá đạo đặt hộp gấm lên trên quầy thu ngân, "Tính tiền! "Lấy thẻ ra đưa cho thu ngân.

Mục Quắc Quắc thấy cảnh này, vội vàng chạy tới, đề cái hộp gấm kia lại, "Bạn học Niên, vật này là tôi nhìn trúng trước, cô chọn một cái khác đi! "

Lâm Uyển Oánh không chịu được sờ lên toàn thân đang nổi da gà, nhìn về phía cô gái đang trừng mắt nhìn Niên Nhã Tuyền, "Tôi bảo này bạn học Mục, cô có thể nói chuyện theo cách bình thường được không, nổi hết cả da gà rồi. "

Lời nói của cô ấy vừa dứt, mấy phục vụ viên trong tiệm nhìn không được cười lên. Mục Quắc Quắc xấu hổ trừng Lâm Uyển Oánh, "Bạn học Lâm, nơi này không có chuyện của cô, không cần cô xen vào chuyện bao đồng. "

Lâm Uyển Oánh nghe thế, nhếch miệng, Mục Quắc Quắc chẳng những tự phong giáo hoa, còn nhận được danh hiệu "Học sinh tốt" của thầy cô. Uyển Oánh cô chỉ khinh thường cô ta thôi!

Niên Nhã Tuyền lập tức hất tay Mục Quắc Quắc ra, đẩy cô ta sang một bên, "Vừa rồi nhìn trúng thì sao vừa rồi không mua, bây giờ tôi mua! "Cô bá đạo tuyên bố quyền sở hữu món đồ đó, chỉ có thể thuộc về cô thôi!

Mục Quắc Quắc biết mình một người đầu không lại ba người các cô. Cẩn môi, lấy điện thoại đi động ra gọi điện thoại cho bạn trai cô, nơi này chính là địa bàn của hắn ta!

"A Vĩ! Anh đến cửa hàng Âu phục Enjoy ở lầu ba chút đi, em ở đây bị người ta bắt nạt! "Âm thanh mềm mại không xương của Mục Quắc Quắc vang lên, Niên Nhã Tuyền nghe mà tóc đều dựng ngược lên.

Thì ra là gọi cho viện binh à! Who sợ Who chứ!" Tính tiền cho tôi!" Thu ngân thấy cảnh này thì do dự, A Vĩ vừa rồi kia có phải là tên của phó tổng quản lý cửa hàng của bọn họ hay không, còn chưa chắc đâu! Nếu thật sự là vị đó, cô cũng không dám đắc tội.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Là ai bắt nạt bạn gái của tôi

Niên Nhã Tuyền nhìn thấy sắc mặt do dự của thu ngân, nổi giận, "Tôi nói tính tiền, nghe không hiểu sao?" Đừng tưởng rằng cô không biết, thu ngân viên sau khi nhìn thấy Mục Quắc Quắc gọi viện binh mới bắt đầu do dự.

"Thưa quý cô, xin hãy chờ một lát! Hình như cô ấy.. gọi cho Phó tổng quản lý của Thượng Dương chúng tôi." Thu ngân khó xử nhìn hai người.

A? Thì ra là gọi cho Phó tổng quản lý, cô đây còn là Bà chủ của Thượng Dương đây, cô sợ ai?

Niên Nhã Tuyền đi đến trước mặt Mục Quắc Quắc, nhân nhạ mở miệng, "Gần đây chạy đến phòng Giáo vụ mấy chuyến rồi? Tôi mặc kệ cô chạy mấy chuyến, mười chuyến hay mười một chuyến đều là tố cáo tôi! Cô biết đấy, chỉ là tôi lười vạch trần cô thôi, không có nghĩa là tôi sợ cô! Sao nào? Bình thường mặc kệ cô mãi, lần trước đánh cược lại nhường cô thắng, ném đủ ngon ngọt, bắt nạt tôi cũng thành nghiện rồi sao? Bây giờ còn dám lên mặt lên mũi ở đây?"

Mục Quắc Quắc nghe cô nói những lời này, liền biến sắc, cô ta khẳng định biết rằng Niên Nhã Tuyền không sợ mình. Cái người Niên Nhã Tuyền này, từ nhỏ đến lớn, dường như cũng chưa từng sợ một ai!

"Chỉ nói nhăng nói cuội gì đấy! Tôi tố cáo chị lúc nào?" Mục Quắc Quắc dự định có chết cũng không thừa nhận, dù sao cô cũng không có chứng cứ.

Niên Nhã Tuyền nhìn bộ dáng khản trương của cô ta, cười khinh, biểu hiện cũng đã bán đứng chính mình rồi, còn không thừa nhận! Cô ta đây là đang muốn cứu vãn tình thế đến cùng sao? "Tôi nể mặt cô đừng, tôi hôm nay nói cho cô, thứ này tôi muốn, cô đi chọn cái khác, bằng không làm lớn chuyện lên ai cũng khó xử." Niên Nhã Tuyền ra dáng "bà chị đại" cả lo phát phơ cảnh cáo, quả nhiên dọa Mục Quắc Quắc phát sợ.

Lâm Uyển Oánh và Trịnh Hiểu Kha nhìn dáng vẻ của Niên Nhã Tuyền, che miệng cười trộm, Niên Ca của các cô, nói năng thì chua ngoa nhưng tâm lòng thì như đậu hũ.

Mục Quắc Quắc này cũng nhờ may mắn được làm em họ của Niên Nhã Tuyền, bằng không Niên Nhã Tuyền đã sớm đánh cô ta đến cha mẹ cũng không nhận ra!

Mục Quắc Quắc bị chọc tức không hề nhẹ, "Niên Nhã Tuyền, chị dựa vào đâu chứ! Đừng cho là tôi không biết chị có bí mật gì! Người mua cho chị

chiếc BMW chắc chắn là kim chủ của chị nhĩ? Làm sao? Chị cho rằng cái gã kim chủ không ai biết đến của chị có thể xứng với loại đồ vật cao cấp này sao?" Cô ta lớn tiếng nói vậy, chính là muốn cô bị mất mặt!

Gần đây chuyện Niên Nhã Tuyền được bao nuôi, được lưu truyền sôi sùng sục trong trường.

Giống như hộp quà trước mặt này đây, cũng chỉ có nhân sĩ thành công như A Vĩ mới xứng dùng đến trâm cài cổ và trâm cài ngực bằng Sapphire này!

Mục Quắc Quắc vừa nói xong, ánh mắt mọi người nhìn Niên Nhã Tuyền quả nhiên liền thay đổi.

Niên Nhã Tuyền một tay gõ nhẹ nhàng lên mặt bàn quầy thu ngân, tất cả mọi người bị khí thế của cô dọa cho đều im thin thít.

Một bóng người vọt tới trước mặt Mục Quắc Quắc, là Trịnh Hiểu Kha, trong mắt cô bắn ra lửa giận, "Rõ ràng là những việc mình làm không thể để lộ ra ngoài, còn dám nói xấu Nhã Tuyền của chúng tôi, cô có phải bị ngứa da không? Xin lỗi Nhã Tuyền mau lên!"

Mục Quắc Quắc đương nhiên biết Trịnh Hiểu Kha đang nói đến chuyện cô ta tạo tin đồn Niên Nhã Tuyền đồng tình luyến ái.

Đúng lúc Mục Quắc Quắc có muốn xuống đài cũng không được đây, một nam nhân mặc Âu phục mang giày da bước đến.

Nhìn thì có lẽ hơn ba mươi tuổi, gầy đến mức giống như cây gậy trúc, người này là gì của Mục Quắc Quắc đây? Mọi người đều đang suy đoán.

Chỉ là, Mục Quắc Quắc vốn dĩ đang xấu hổ, bỗng nhiên đổi sắc mặt. Chợt khóc lã chã nhào vào lòng ngực của nam nhân kia, "A Vĩ, bạn học Niên dọa em kia!"

Má ơi! Cô dọa cô ta? Niên Nhã Tuyền đang nghĩ mọi người nhìn mình giống phần tử khủng bố đến vậy sao?

Người tên A Vĩ thương hương tiếc ngọc vỗ vỗ bả vai Mục Quắc Quắc, nhẹ giọng an ủi cô ta vài câu, rồi bước tới.

"Là ai bắt nạt bạn gái của tôi?" Hắn ta ra vẻ cáo mượn oai hùm nhìn thoáng qua tất cả mọi người trong tiệm, mấy người phục vụ viên lập tức lắc đầu.

Nghe người đàn ông lớn tuổi đó nói Mục Quắc Quắc là bạn gái của hắn ta, ba cô gái nhìn nhau, bạn trai già như thế sao, ít nhất cũng phải lớn hơn cô ta mười mấy tuổi!

Niên Nhã Tuyền sụp đổ vỗ vỗ trán của mình, cô trước giờ cũng không biết Mục Quắc Quắc có thể sa đoạ đến bước đường này.

Nghĩ đến hình ảnh của cô và dựng sau khi biết chuyện này, cô cũng đau lòng theo.. Có điều, bây giờ cô không nghĩ là mình nên để ý đến cái lão già này, đối với chuyện của họ, cô nhất định phải đứng ra giải quyết. Nhưng mà bây giờ cô đang ra ngoài mua đồ, nên một lần nữa quay lại nói với thu ngân, "Tính tiền."

Lần này thu ngân trực tiếp im lặng, ngay cả thể cô đưa cũng không nhận, bởi vì người vừa tới đây thật đúng là Phó tổng quản lý cửa hàng của họ.

"A Vĩ, hộp kia là em nhìn trúng, vốn muốn làm quà sinh nhật tặng anh, em vừa đi đến nhà vệ sinh một chốc, thì lại bị bạn Niên cầm đi." Luru A Vĩ nghe vậy, quả đất như vậy lại là tặng cho mình, lập tức vui vẻ.

Còn Niên Nhã Tuyền thì thầm nắn một câu, What the hell! "Sao lại gọi là lấy đi, cô vừa rồi đã nhìn trúng nó, trước khi đến phòng vệ sinh vì sao lại không mua đi, bây giờ tôi đã chọn rồi! Tôi đương nhiên phải tính tiền!"

Luru A Vĩ lúc này mới chú ý đến Niên Nhã Tuyền, không nghĩ rằng cô còn đẹp hơn cả Mục Quắc Quắc, trong mắt xẹt qua một tia hèn mọn, sớm biết vậy vừa rồi sẽ không nhận cô gái kia là bạn gái của mình.

"Vị tiểu thư này, cô đưa cái bộ hộp này lại cho bạn gái tôi tính tiền, tôi giúp cô chọn lại món khác có được không?" Con mắt hắn tà mị đánh giá cô bé trước mặt từ trên xuống dưới, thanh thuần xinh đẹp như vậy, khẳng định là còn sạch sẽ.

Niên Nhã Tuyền cảm nhận được ánh mắt của hắn, phát nôn, càng thêm cự tuyệt dứt khoát, "Không được! Đằng nào đi nữa thì hôm nay tôi cũng nhất định sẽ mang cái hộp này đi!" Đối với loại tình huống này, ông trời có hạ phàm đến giải quyết cũng không làm gì được!

Bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên căng co, Luru A Vĩ nhìn thoáng qua đôi mắt ửng đỏ của Mục Quắc Quắc, lại nhìn sang Niên Nhã Tuyền vẫn kiên trì tính tiền, "Vị tiểu thư này.."

Hắn ta định mở miệng thêm lần nữa, lần này lại bị Niên Nhã Tuyền trực tiếp cắt ngang, "Tôi nói là tính tiền cho tôi, không tính tiền thì coi chừng tôi đến quầy phục vụ khách hàng khiếu nại các cô!" Cô hung tợn trừng mắt nhìn cô nhân viên quầy thu ngân, cô ta bị dọa đến xem chút nữa thì nhận thể tính tiền.

Đối mặt với Niên Nhã Tuyền không thêm liếc mắt nhìn mình, Luru A Vĩ then quá hóa giận, "Hóa đơn này không được xuất, tôi là Phó tổng quản lý cửa hàng này, chuyện này do tôi quyết định!"

Phó tổng quản lý vẫn là nhờ có bố hắn bỏ ra số tiền rất lớn, mua chức vị cho hắn. Đây cửa hàng là dưới trướng Tập đoàn ZL, công việc làm ăn không phải tốt theo kiểu bình thường!

Niên Nhã Tuyền khinh thường nhìn thoáng qua lão già trước mặt, "Ông là Phó tổng quản lý thì ông giỏi lắm hay sao?" Cô đây là bà chủ của cả cái

Thượng Dương này mà cô còn chưa lên tiếng nữa là?

Lần nữa bị khiêu khích, Luru A Vĩ tức đến mức cả mặt đều biến dạng, hấn nhìn về phía thu ngân, "Để bạn gái tôi tính tiền!"

Mẹ nó! Mục Quắc Quắc thật sự là bạn gái của hấn sao? Gặp phải tình huống này hấn ta là một đại nam nhân còn không chịu trực tiếp tính tiền? Trịnh Hiểu Kha khinh bỉ liếc Luru A Vĩ.

"Vâng, Luru tổng!" Nhân viên thu ngân để thẻ của Niên Nhã Tuyền sang một bên, nhìn về phía Mục Quắc Quắc.

Mục Quắc Quắc lập tức hiểu ý, lấy cái ví từ trong túi, bước tới tính tiền.

Niên Nhã Tuyền tức thì sôi máu, ra sức đoạt lấy túi tiền từ tay của Mục Quắc Quắc, trực tiếp cho ném ra khỏi cửa hàng âu phục.

Mục Quắc Quắc khó có thể tin được nhìn Niên Nhã Tuyền sắc mặt cũng không tốt lắm, tái mặt hỏi, "Chị dựa vào cái gì ném ví tiền của tôi!"

Túi tiền bị ném ra ngoài, thu hút không ít người túm tụm lại xem trò.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Niên Ca là cái quỷ gì?

"Cướp đồ của tôi, không đánh cô là đã đủ lương thiện với cô rồi!" Niên Nhã Tuyền rất chỉ là "man" quơ quơ quả đấm về phía cô ta, Mục Quắc Quắc lập tức cúi đầu chạy đi nhặt cái ví tiền của mình về.

Luru A Vĩ nhìn đáng về bạn gái bị bắt nạt, hung tợn chỉ vào chóp mũi Niên Nhã Tuyền, "Nếu cô còn phách lối nữa, tôi lập tức gọi bảo an đến ném cô ra ngoài!"

Niên Nhã Tuyền không quan tâm phui phui tay, "Cứ việc!" Niên Nhã Tuyền cô đây cũng chẳng sợ sệt gì dăm ba cái câu hù dọa này.

Trên thế giới này, vốn dĩ không có người nào đáng để cô phải sợ. Nhưng sau khi Hoắc Lăng Trầm xuất hiện, rốt cuộc trên thế giới này cũng còn có một người để cô sợ, tên A Vĩ này có bản lĩnh thì gọi Hoắc Lăng Trầm tới đây chính chết cô đi?

Cùng lúc đó, ngoài cửa tiệm Âu phục cách đó không xa, một đoàn người đang thảo luận gì đó. Khi thấy túi tiền bị ném ra ngoài, đều trầm mặc.

Hoắc Lăng Trầm nhìn cái ví tiền bị ném từ bên trong ra, không giống như là vô ý, còn có một cô gái đỏ mặt bước ra nhặt lên.

Tổng giám đốc cửa hàng ngồi bên cạnh toát mồ hôi lạnh khi nhìn thấy loại tình huống này, cũng cảm giác được có biến gì đó xảy ra, lập tức nói, "Tổng tài, chúng tôi đi xem cửa hàng bên kia một chút!"

Vị đại thần nói đến tuần sát cửa hàng là trực tiếp tới tuần sát, một câu báo trước cũng không có, dọa bọn họ phải lập tức chạy từ bên ngoài về.

Theo sắc mặt Hoắc Lăng Trầm càng lúc càng lạnh, mồ hôi lạnh của tên giám đốc kia lại càng lúc càng nhiều.

Còn anh, người đàn ông dẫn đầu dường như không nghe thấy gì cả, lạnh lùng nhìn tình huống phát sinh ở cửa hàng Âu phục cách đó không xa.

Sau một khắc, một gã đàn ông trực tiếp bị đẩy ra, còn lại là bị một nữ nhân đẩy ra ngoài.

Người vây xem từ mấy người biến thành mười mấy người, chỉ tro vào cửa hàng Âu phục.

Giám đốc nhìn cái người vừa bị đẩy ra đó, dọa ông ta đến tim cũng muốn nhảy ra ngoài, cái tên Luru Phó giám đốc chết bầm này, sao lại đụng vào hòng súng rồi?

Trong tiệm Âu phục

Luru A Vĩ cuối cùng cũng không thể tiếp tục duy trì lý trí không thể đánh người được nữa, vọt vào lại, cầm tay Niên Nhã Tuyền kéo ra ngoài, "Con mẹ nó mày dám đụng đến ông mày?"

Niên Nhã Tuyền nhìn cổ tay bị ông ta nắm chắc, nhướng một ánh mắt ngăn Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyển Oánh lại.

Đi ra ngoài tiệm Âu phục, cô nhẹ nhàng thoát khỏi tay của hấn ta, không nói hai lời liền trực tiếp ném ông ta qua vai.

Cô không đụng vào con gái, không có nghĩa là cũng không đánh đàn ông, cô sẽ đánh tất cả mấy tên đàn ông cặn bã biến thành đầu heo hết!

"..."

Lão ta kêu rên thảm thiết, vang lên ở cửa hàng trên lầu ba. Lần này người vây xem càng nhiều, thậm chí cũng thu hút luôn ánh mắt của đoàn người Hoắc Lăng Trầm.

Cô gái đang động thủ kia nhìn có chút quen mắt (dạ vâng, đây là vợ của anh đấy, chúc mừng thanh niên nhìn vợ cũng cần có thêm thời gian để nhớ lại).. Hoắc Lăng Trầm bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt, lập tức sai bước đi tới.

Một đoàn người theo ở phía sau Tổng giám đốc, kêu trời trách đất sao số họ lại khổ vậy chứ, xong đời rồi xong đời rồi!

Lưu A Vi đội con đau dịu lại, được Mục Quốc Quốc chặt vật đỡ từ dưới đất lên, hấn hung ác trừng mắt nhìn Niên Nhã Tuyền, cũng không để ý đến hình tượng Phó tổng giám đốc của mình.

Tiến lên chuẩn bị giờ tay cho cô một cái bạt tay, cánh tay của hấn bị cô cản lại, lúc hấn vẫn chưa kịp phản ứng, lại ăn thêm một đòn đá sốc lên.

"Niên Ca! Soái quá người ơi!" Trịnh Hiểu Kha vỗ tay, kích động nhìn Niên Nhã Tuyền đẹp trai đến ngây người.

Lâm Uyển Oánh cũng trung một mặt mê giai muốn chảy nước miếng nhìn Niên Nhã Tuyền, "Niên Ca, cậu là thần tượng cả đời của tôi!"

Hoắc Lăng Trầm bước nhanh tới, nghe người đàn ông kia kêu rên ra tiếng, còn có hai cô gái gọi Niên Ca?

Niên Ca là cái quỷ gì?

Trước đó đã từng nghe Hàn Huệ Minh cũng kêu cô như vậy mấy lần, tính cách của cô gái này rốt cuộc là có bao nhiêu "Man" đây?

Người vây xem cảm nhận được khí thế át người của Hoắc Lăng Trầm, lập tức tự giác nhường lại một con đường ở giữa, để anh có thể trực tiếp thấy rõ tình huống trước mắt.

Lưu A Vi bị ngã trên mặt đất, đau nửa ngày cũng dậy không nổi, Niên Nhã Tuyền được xưng là Niên Ca thì bày ra một cái tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể đánh hấn ta thêm một trận toi bồi nữa.

"Con nhỏ đáng chết này, hôm nay lão tử không thể không giáo huấn mày!" Rốt cục Lưu A Vi vẫn gầy dựa từ dưới đất bò dậy, tư thế chặt vật kia khiến đám người xung quanh che miệng cười trộm.

Mục Quốc Quốc thấy cảnh này, cũng không dám tiến lên, sợ Niên Nhã Tuyền ra tay đánh mình.

Niên Nhã Tuyền lần nữa giơ chân lên một cước đạp vào bụng Lưu A Vi vừa đứng lên, lại thêm một tiếng kêu thảm thiết thể lương nữa vang lên, ôm bụng sắp quỵ xuống đất.

Hấn dùng hết sức lực toàn thân, từ dưới đất đứng dậy, lung la lung lay đi đến trước mặt Niên Nhã Tuyền, một bàn tay chuẩn bị hung hăng tát cô.

Cánh tay hấn lại bị chặn lại, chỉ là, lần này không phải Niên Nhã Tuyền.

Niên Nhã Tuyền còn không có biết rõ ràng tình hình, liền cảm nhận được một trận khí thế băng lãnh quen thuộc.. Khó tin nhìn về phía sau lưng Lưu A Vi

Một vụn con cừu lao vun vút qua đầu cô!

Tại sao ở đây cũng có thể chạm phải tôn đại thần Hoắc Lăng Trầm này nhì! Vụn khí của cô có phải là quá tốt rồi không!

Lần này anh ta lại cùng với người phụ nữ nào đến mua sắm nữa đây?

Lưu A Vi còn không biết phía sau là ai, hấn tợn quay đầu lại, chuẩn bị chửi người. Nhưng mà, đụng phải một ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông sau lưng, hấn bị dọa đến ngay lập tức mất luôn ahihi âm thanh.

Cả ánh mắt và khí thế đều lạnh như vậy, cả Việt Thành cũng chỉ có một người mới có, đó chính là.. Hoắc thiếu?

Nghĩ đến khả năng chiếm đa số này, Lưu A Vi trong nháy mắt tròn tròn con ngươi lên.

Một động tác của Hoắc Lăng Trầm, hất cánh tay của hấn ra, Lưu A Vi trực tiếp bị quăng lên trên đất, lộn một vòng, rồi dừng lại cách bọn ba mét. Bộ dáng bị ngã đến chặt vật lại buồn cười, tất cả mọi người che miệng cười trộm, cổ nhin cũng không ngăn được bật cười thành tiếng.

Ở đây ngoại trừ những người lãnh đạo cười không nổi ra còn có Niên Nhã Tuyền, mà Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyển Oánh dường như quên đi lúc trước Hoắc Lăng Trầm và Niên Nhã Tuyền có khúc mắc, vẫn mãi mê si chiêm ngưỡng Hoắc Lăng Trầm.

"Hoắc.." Chạm đến ánh mắt của Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền bị dọa đến xưng hô cũng không dám mở miệng, hoàn toàn không còn bộ dáng đầu đội trời chân đạp đất như vừa nãy nữa, giống như một cô vợ nhỏ chịu ầm ức chăm chú nín lấy góc áo của người đứng bên kia.

Làm sao? Có phải anh ta lại muốn ném cô ra bên ngoài không?

Hoắc Lăng Trầm hướng con mắt lạnh đậm nhìn một người phục vụ trong cửa hàng Âu phục, "Chuyện gì?" Khí thế của anh quá khiếp người, cô phụ vụ lấp bắp cả nửa ngày cũng không nói ra được một chữ.

Mục Quắc Quắc bên cạnh nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm, cả người hoàn toàn ngu ngơ tại chỗ. Hoắc tổng trong truyền thuyết xuất hiện, người đàn ông này cũng quá đẹp trai mà! Nhớ lại chuyện lúc trước bản thân được đi học lại, hình như anh ta có ý với mình.

Nghĩ tới đây, không đề ý đến sợ hãi trong lòng, cô ta tiến lên phía trước, vừa ôn nhu lại úy khuất nói, "Hoắc tổng, tôi là Mục Quắc Quắc, tôi nhìn trúng một cái hộp giấu ở cửa hàng Âu phục này, chỉ mới đi đến phòng vệ sinh một chuyến, trở về thì lại bị bạn học Niên cùng trường tôi chiếm đoạt, nói với cô ấy là tôi muốn tính tiền cô ấy lại không nghe, lời của Lưu Phó tổng giám đốc lại càng không nghe! Anh nhìn xem cô ta còn đã thương người khác nữa kia!"

Một câu cũng không nhắc đến chuyện Lưu A Vĩ là bạn trai cô ta, tâm cơ của Mục Quắc Quắc này thật không phải bình thường.

Đồng thời đối với lời cố ý giới thiệu bản thân của cô ta, Hoắc Lăng Trầm bỏ luôn ở ngoài tai, chỉ nhìn thoáng qua cô gái đang trừng mắt nhìn Mục Quắc Quắc, liền sai bước tiến vào cửa hàng Âu phục, "Cái hộp đó đâu?"

Lập tức có phục vụ đưa cái hộp giấu tới, hai tay đưa tới trước mặt anh.

Anh nhận lấy cái hộp đó, mở ra nhìn thoáng qua, một cô gái như Niên Nhã Tuyền mua trái cây cô với trái cây ngực để làm gì? Vẫn có lẽ là như người kia nói, cô cố ý muốn kiếm chuyện sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thật xin lỗi chuyện lúc trước

"Tổng tài, chuyện này.. Cứ giao cho tôi giải quyết đi!" Tổng giám đốc lập tức bước tới nịnh nọt, những chuyện nhỏ nhặt này hẳn cũng không dám làm phiền đến Tổng tài. Mấu chốt nhất là, đợi đến đến lúc Tổng tài ra tay, còn không phải là từng người từng người trong số bọn họ phải rút dài sao?

Đối với xưng hô của tổng giám đốc, mọi người đều nghe thấy rõ ràng. Thì ra người đó là Hoắc thiếu sao! Ánh mắt của hết thảy mọi người lập tức cũng thay đổi không ít.

"Thượng Dương Quốc Tế thuộc sở hữu của Tập đoàn ZL, mà Tổng giám đốc của Tập đoàn ZL chính là Hoắc thiếu, anh ta là Hoắc thiếu?"

"Hoắc thiếu? A! Kích động quá đi! Cũng có ngày tôi có thể tận mắt nhìn thấy Hoắc thiếu!"

"Nhanh, nhanh, néo tôi vài cái, có phải là tôi đang nằm mơ không, còn có thể gặp được Hoắc tổng!"

Niên Nhã Tuyền ngơ ngác nhìn quần chúng vây xem, kích động nghị luận ầm ĩ, há mồm nhe răng, chẳng lẽ bọn họ không sợ Hoắc Lăng Trầm sao?

Mấy người bảo an chạy tới, trước tiên bảo mấy người nhân viên đang vây xem chung quanh rời đi, sau đó vừa đi vừa cầm bắt luận kẻ nào tới gần cửa hàng Âu phục.

Ba người trong cuộc thi bị giữ lại, "Niên Ca, Niên Ca, là Hoắc tổng kia! Cậu với Hoắc tổng cũng có duyên không phải bình thường đâu!" Trịnh Hiểu Kha mặt mờ nhìn Niên Nhã Tuyền, đồng thời lần này Hoắc tổng nhìn thấy Niên Nhã Tuyền lại không bảo người ném cô ra ngoài.. Đây là một hiện tượng tốt!

Niên Nhã Tuyền cho cô ấy một cái liếc mắt bảo im lặng, "Đừng nói gì cả!" Cô đương nhiên biết người đó là Hoắc thiếu! Mắt cô cũng không bị mù, lỗ tai lại không bị điếc, giác quan cũng rất khỏe mạnh!

Trầm luân mê đắm trong sắc đẹp đến mức quên hết mấy lần trước Hoắc Lăng Trầm đối xử với cô như thế nào? Mấy đứa khuê mật* không đáng tin cậy này, hừ!

*khuê mật: Nhóm các bạn nữ chơi với nhau vô cùng mức thân thiết.

Trịnh Hiểu Kha không hiểu trời trăng gì, nhướng mắt nhìn lên.

Cái tim thiếu nữ của Mục Quắc Quắc liên tục tăng tốc nhảy lên, nếu như cô có thể nhờ và chút quan hệ với Hoắc Lăng Trầm, nhất định cũng sẽ trở thành Việt Thành.. Không! Không phải Việt Thành.. mà là trên toàn thế giới! Cô gái được mọi người hâm mộ nhất tôn quý nhất, đi đường cũng có thể mọc được cánh*..

*ý bảo người ta xem trọng, khen ngợi như muốn mọc cánh bay lên.

Ổn định lại chút tâm tình của mình, tự cho rằng bản thân rất thực nữ bước tới, giờ mắt nhìn Hoắc Lăng Trầm.

"Vào đây!" Anh nhìn cũng không thèm nhìn Mục Quốc Quốc đang nhích lại gần mình, lặng lẽ quét về phía cô gái đứng ngoài cửa.

Niên Nhã Tuyền đầu tiên là rung mình một cái, sau đó cũng rất nghe lời "lét" vào.

Có điều, cũng không thể để anh hoàn toàn tin vào những lời của Mục Quốc Quốc được, vừa rồi lúc bạn trai của cô ta xuất hiện, cô ta làm thế nào? Niên Nhã Tuyền suy tư vài giây đồng hồ.

Sau đó, cô có một động tác, khiến toàn thể nhân viên đều ngỡ ngàng.

Niên Nhã Tuyền thẳng tắp sống lưng, bước lại gần anh, lớn mật kéo kéo khuỷu tay của Hoắc Lăng Trầm, dùng tiếng nói ôn nhu chưa từng có mở miệng, "Hoắc tổng, bạn học Mục dọa em!"

Hoắc Lăng Trầm mắt liếc đôi tay nhỏ nhắn đang vắt trên khuỷu tay mình kia, không cần nghĩ cũng có thể biết được cô đang muốn làm gì, muốn lợi dụng hẳn chứ còn gì nữa.

Mấy cái túi Lâm Uyển Oánh đang cầm trong tay trực tiếp rơi hết xuống đất, khó tin tự lẩm bầm, "Má ơi, Niên Nhã Tuyền bị điên rồi sao? Cũng dám.."

Đêm hôm đó hai người "ngươi sống thì ta chết, ta sống thì ngươi chết", từ lúc nào lại có quan hệ tốt như vậy?

Trịnh Hiểu Kha căng thẳng kéo cánh tay Lâm Uyển Oánh, ngờ ngác nói, "Nhã Tuyền bị ngốc rồi sao? Hình như Hoắc tổng không so đo chuyện trước kia nữa, sao lại còn đi chọc vào làm gì? Còn dám chạm vào Hoắc thiếu nữa!"

Mục Quốc Quốc càng sợ ngây người, nhìn hai người quần quýt cùng một chỗ, đổ kỵ đến đỏ mắt, Niên Nhã Tuyền này sao lại ti tiện như vậy chứ, lại còn đoạt đàn ông của cô ta!

Mấy câu sau đó của Niên Nhã Tuyền, càng kinh người hơn nữa, khiến mấy người có năng lực chịu đựng không được tốt đều muốn hôn mê bất tỉnh tại chỗ, "Hoắc tổng, cái hộp đó là em nhìn trúng, vốn muốn làm quà tặng cho anh! Chỉ là, vừa chuẩn bị đi tính tiền, liền bị cô ta với bạn trai của cô ta cản lại!"

Niên Nhã Tuyền chẳng những giọng nói ôn nhu, còn bất chước bộ dạng của Mục Quốc Quốc dậm chân bình bịch.

Cũng thật là, dù sao thì vẫn là con gái, những động tác này của Niên Nhã Tuyền, không có chút cảm giác không hài hòa nào! Đồng thời so với Mục Quốc Quốc còn ra vẻ đáng yêu hơn, tự nhiên hơn.

Hoắc Lăng Trầm mặt không cảm xúc nhìn cảnh này, nhưng vẫn không kéo cô ra.

Giám đốc bị tình cảnh này dọa đến muốn ngất đi, cô gái này là ai? Có quan hệ thế nào với Hoắc thiếu? Sao người nào cũng muốn bám vào Hoắc thiếu thế này?

Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyển Oánh thì trợ giúp lẫn nhau, tình tiết biến đổi quá nhanh, phải vịn vào tường mới miễn cưỡng đứng vững được, "Cậu nói xem, chúng ta có nên kéo Niên Ca về không, cậu ấy lại bị Hoắc thiếu ném ra ngoài thì làm sao bây giờ?"

Trịnh Hiểu Kha vỗ vỗ cánh tay của Lâm Uyển Oánh, cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, "Hoắc thiếu còn chưa kéo cậu ấy ra, cậu gấp cái gì!"

Cũng đúng! Chỉ là các cô đều nhìn không ra biểu tình của Hoắc thiếu là có ý gì, là vui? Hay là giận?

Chỉ là, có ai đó đến nói cho cô biết, hai người thù sâu như biển hận trải đường mây kia, từ lúc nào trở thành đồng minh đứng trên cùng một chiến tuyến rồi?

Giám đốc sợ hãi đi tới muốn kéo Niên Nhã Tuyền ra, sao người nào cũng muốn dựa vào người của Tổng tài vậy chứ?

Ông ta đứng ở trước mặt hai người, "Cô bé à, có vấn đề gì thì cứ nói với tôi, qua đây!" Tay của ông ta giờ lên chuẩn bị kéo Niên Nhã Tuyền đi.

Một bàn tay ngăn ông lại, Lâm Uyển Oánh và Trịnh Hiểu Kha vừa nhìn thấy bàn tay này, lập tức tựa vào nhau áp lên tường, mới miễn cưỡng không ngã sấp mặt xuống.

"A Oánh, bạn học Lâm Uyển Oánh, cậu thấy gì không?" Tóc của Trịnh Hiểu Kha cắt ngang trán đều loạn hết lên, cô cũng không có tâm trạng chỉnh sửa lại.

Lâm Uyển Oánh không nháy mắt, đương nhiên thấy động tác Hoắc Lăng Trầm chặn Giám đốc lại. Mơ hồ nhẹ gật đầu, "Chẳng lẽ hai người này hận quá biến thành yêu rồi?"

Nghĩ đến khả năng này, hai người liếc nhìn nhau, một đứa gật đầu một đứa lắc đầu.

"Sao thế được, đã từng nghe yêu lắm thành hận, nào có ai nói hận quá thành yêu bao giờ!" Trịnh Hiểu Kha khinh bỉ nhìn thoáng qua Lâm Uyển Oánh đang nghĩ lung tung.

Được thôi! Các cô cứ tiếp tục xem kịch vậy.

Giám đốc xấu hổ rút tay lại, nhưng cũng đồng thời cũng ở xác định rằng hai người kia có quan hệ.

Mục Quốc Quốc chán kinh nhìn tay của Hoắc Lăng Trầm, cũng đang suy đoán, hai người kia có quan hệ thế nào. Niên Nhã Tuyền này câu dẫn đàn ông khắp nơi, từ lúc nào ngay cả Hoắc thiếu cũng câu được?

Chợt nhớ lại lần trước Niên Nhã Tuyền hỏi mình, "Ai nói cho cô biết là Hoắc thiếu cự tuyệt lời tỏ tình của tôi?" Cho nên, bây giờ Niên Nhã Tuyền là phụ nữ bên cạnh Hoắc thiếu?

Không, không, không có khả năng đó! Một Hoắc thiếu cao cao tại thượng như vậy làm sao có thể để ý đến một "bà đàn ông" như Niên Nhã Tuyền được?

Tuyệt đối không có khả năng!

"Đi, cầm đi tính tiền!" Hoắc Lăng Trầm lên tiếng nói với cô gái bên cạnh, cô lập tức mặt mày hớn hở đến quầy thu ngân.

Hoắc Lăng Trầm coi như cũng góp chút công sức cho chuyện này!

Nhân viên bên quầy thu ngân cũng đã nhìn thấy, Hoắc thiếu cũng đã lên tiếng rồi, ai dám không nghe? Ai dám có ý kiến? Lập tức bắt đầu tính tiền.

Nhẹ nhàng thanh toán hóa đơn xong, Niên Nhã Tuyền lấy lại cái thẻ mới bị quẹt đến chảy máu của mình, vui vẻ đưa cái hộp đó cho Hoắc Lăng Trầm.

Cũng nhỏ giọng nói, "Thật sự là tặng cho anh đấy, chuyện lúc trước thật sự xin lỗi." Lần này chắc anh sẽ không tức giận đâu nhỉ! Hai người cũng có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện?

Thì ra là muốn tặng mình làm quà xin lỗi! Hoắc Lăng Trầm ưu nhã nhận cái hộp gấm đó, đánh giá sơ qua. Kẹp cả vật bằng Sapphire, anh chưa từng dùng qua màu này..

"Hoắc thiếu, em đi trước nhé!" Hoắc Lăng Trầm vừa nhận lấy cái hộp gấm không tới nửa phút, Niên Nhã Tuyền lập tức bay mất dạng, sợ Hoắc Lăng Trầm tiếp tục tìm cô gây chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chắc là người muốn nhìn cũng không thấy được

Trước khi chạy, vẫn không quên lôi theo hai đứa khuê mật bị mất hồn kia.

Mặt lạnh lấy hộp gấm giao cho thư ký phía sau, nhìn lướt qua mọi người trước mặt, phân phó cho Tổng giám đốc, "Bây giờ lập tức mở một hội nghị quản lý cấp cao!"

Nói xong, nhanh chân rời khỏi cửa hàng Âu phục, chỉ còn một đám người vẫn còn đang mê mang đứng đó, dẫn đầu đi đến văn phòng điều hành của khu thương mại.

Quản lý bộ phận của Thượng Dương Quốc Tế phải thay một lượng máu lớn rồi!

Cửa hàng trà sữa số 99

Ba cô gái đều hưng hăng hút một hơi pudding trong ly trà sữa, Trịnh Hiểu Kha lập tức mở miệng.

"Nói mau!" Cô nở nụ cười gian trá nhìn Niên Nhã Tuyền đang đỏ mồm hôi hột trên trán.

Niên Nhã Tuyền biết mình không nói chút gì là không thể được, thở dài một hơi, bi thương nói, "Từ khi chọc phải Hoắc Lăng Trầm, cho tới bây giờ tôi không có một ngày tốt lành nào, Uyển Oánh cũng biết đấy, đêm hôm đó Hoắc tổng còn chuẩn bị kéo tôi đi chôn sống! Càng đau hơn là, ngay đêm hôm qua, chiếc BMW của tôi không cẩn thận đâm phải Hoắc thiếu! Haizz! Thật là xui xẻo, nhưng mà, cũng may là anh ta không bị gì."

Cô vì che giấu ánh mắt chột dạ của mình, cúi đầu xuống lại hút thêm một miệng lớn trà sữa nữa.

Xin lỗi nhé, Hoắc Lăng Trầm, nói anh bị tôi đâm! Cô cũng không có cách nào khác, nếu như nói cho họ biết, hai người là vợ chồng, phản ứng của các cô khẳng định cũng y chang như Hàn Huệ Minh vậy!

Cảm nhận được ánh mắt bán tín bán nghi của hai cô gái, cô lại tiếp tục xạo, "Các cậu nói thử xem, đầu tiên là đi hôn hắn ta, sau đó ở Thượng Dương lại chống đối hắn.. Lại còn đâm trúng hắn, một loạt những chuyện này, Có phải là tôi nên nói xin lỗi không? Xin lỗi theo cách thông thường có tác dụng sao?"

Hình như là chẳng có tác dụng gì, nhưng mà, "Trâm cài cổ với trâm cài ngực hình như cũng không thể đền bù nổi được, người ta là Hoắc thiếu cần gì mà không có?" Lúc đầu cho rằng trâm cài cổ bằng Sapphire gần hai mươi vạn là vô cùng quý giá, nhưng nghĩ đến người đàn ông Hoắc Lăng Trầm tôn quý như vậy dùng, Lâm Uyển Oánh đột nhiên cảm giác có chút không xứng với Hoắc Lăng Trầm.

"Đương nhiên vô dụng rồi! Các cậu không phải cũng nhìn thấy đó sao, tôi sợ hắn ta cự tuyệt, vội vàng chạy!" Niên Nhã Tuyền kém chút muốn vỗ bàn, có nói láo mảy câu thôi mà sao khó vậy chứ!

Ai bảo bọn họ không tin Hoắc Lăng Trầm là chồng cô!

Trịnh Hiểu Kha vuốt vuốt tóc cắt ngang trán của mình, "Niên Ca à! Tôi tin tưởng người đàn ông "siêu man" như Hoắc thiếu, càng rất chứng mất người cộng giá cũng rất "man" như cậu!"

Câu nói này nhận được một cái bốp của Niên Nhã Tuyền, "Cái gì mà gọi là cộng giá rất "man"! Mặc dù, chủ đề đã được thành công chuyển đi, nhưng Niên Nhã Tuyền vẫn còn chút sợ hãi.

Hai cô gái nhìn Niên Nhã Tuyền từ trên xuống dưới, hai bên lại liếc nhìn nhau, không chút khách khí cười ha ha ha.

Niên Nhã Tuyền hiểu ra, không phục uồn ngực ra, hừ! Cô về sẽ nói đi Lưu mỗi ngày làm canh móng heo cho cô ăn!

Ban đêm ba người lại cùng nhau hẹn đi ăn lẩu, sau đó Niên Nhã Tuyền mới trở lại biệt thự.

Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, cô ôm lấy áo khoác, đưa tay lên mở khóa cửa vân tay ở cửa lớn biết thự.

Mới hơn chín giờ, Hoắc Lăng Trầm chắc chắn sẽ không trở về sớm như vậy đâu!

Nhâm nhi vài câu ca, đôi giày, vừa chạy vừa nhảy phóng lên lầu.

"Nếu như em nói, yêu anh không có nếu như, la là la.. A!" Rít lên một tiếng kết thúc câu hát cô cố ý gào như quý khóc sói ca.

Hoắc Lăng Trầm mặt không biểu cảm nhìn cô gái trước mắt bị dọa không ít, hắn đáng sợ như vậy sao?

Niên Nhã Tuyền nếu không phải nắm chắc tay vịn cầu thang, tuyệt đối sẽ bị dọa đến lăn xuống lầu một.

Sao Hoắc Lăng Trầm lại ở nhà? Không đúng?

"Ngày mai còn phải đi học, đi ngủ sớm đi." Anh nhẹ nhàng lãnh đạm vỗ vỗ cô gái vẫn còn đang túm chặt lấy cầu thang, bước qua cô, bưng cái chén không đi xuống cầu thang.

Niên Nhã Tuyền vẫn còn sợ hãi nhẹ gật đầu, ngủ ngủ ngủ! Nhanh chóng đi ngủ!

Cô lập tức hít sâu, gọi hồn mới bị dọa bay đến phương trời xa về, rồi trở về phòng.

Phòng học Tâm lý học phổ thông

Một cô gái với mái tóc dài pháp phối mặc chiếc váy liền thân màu gạo màu trắng, mang theo nụ cười ôn nhu ngồi trước bàn học, xem sách Tâm lý học. Lúc này, nội dung bát quái của một người phía sau lưng, làm cho Mục Quốc Quốc dùng động tác trên tay lại.

"Mấy người nghe gì không, Niên Nhã Tuyền, người lớp 22 có bối cảnh rất thâm sâu kia, mấy ngày nay thế mà ngày nào cũng ngồi trên xe sang trọng hơn ngàn vạn đến trường học!"

"Ừm, ừm, nghe rồi, có phải là được kim ốc tàng kiều* không?"

*kim ốc tàng kiều: Trong lâu đài vàng ẩn giấu một mỹ nữ

"Không thể nào! Niên Nhã Tuyền như cái "bà đàn ông" vậy, còn có thể là chỉ thích con gái, người đàn ông kia còn thích sao! Nhìn giáo hoa Quốc Quốc lớp chúng ta, ôn nhu như vậy xinh đẹp như vậy, làm sao so được chứ!" Một nam sinh mặt mũi đầy mụn, lấy lòng nhìn về phía Mục Quốc Quốc.

Mục Quốc Quốc nhìn xuống để không phải nhảy căng lên, tự nhận là người rất thực nữ mỉm cười mở miệng, "Cố ý châm chọc, Niên Nhã Tuyền người ta có bối cảnh cường đại, sao tôi có thể bị dọa?"

Nam sinh mặt mụn lập tức không phục, "Quốc Quốc à, điều kiện gia đình cậu cũng rất ưu tú mà! Hơn nữa, Niên Nhã Tuyền đó nói dễ nghe thì là bối

cảnh thần bí, khó mà mà nói, đoán chắc là người có muốn gặp cũng gặp không ra!" Âm thanh này vang vọng khắp toàn bộ phòng học đều nghe thấy rõ ràng.

Rất nhiều người còn đang định gật đầu tán thành, nhưng nhìn thấy cô gái đang đứng ngoài cửa sổ, đang dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn thẳng mặt mụn kia, bọn họ lập tức im lặng cúi đầu đọc sách.

Mục Quắc Quắc và thằng mặt mụn cũng không chú ý đến sự thay đổi của mọi người, "Đừng nói như vậy, bố tôi chỉ có một công ty nhỏ mà thôi." Cô ta có ý khiêm tốn nói.

Thằng mặt mụn nhớ tới sản nghiệp nhà Mục Quắc Quắc, sùng bái nhìn Mục Quắc Quắc, "Nữ thần Quắc Quắc, bố cậu thế nhưng lại là tổng giám đốc, bố của Niên Nhã Tuyền kia đâu? Nghe nói cô ta không cha không mẹ, bố thì chết lâu rồi! Còn mẹ thì lại không chịu nhận cô ta.."

"Bùm!" Một tiếng vang thật lớn, cửa phòng học bị một cước đá văng.

Thằng mặt mụn nhìn người đang đi tới, sắc mặt lập tức có biến đổi lớn, Niên Nhã Tuyền này đến từ lúc nào vậy! Chẳng lẽ môn tâm lý học hôm nay là cùng học với lớp Niên Nhã Tuyền sao?

Đi theo phía sau là mấy sinh viên mặt mày u ám dữ tợn đang khởi động mấy khớp tay chuẩn bị chiến đấu, càng làm cho cậu ta sợ đến trợn trắng mặt.

Niên Nhã Tuyền hằm hằm nhìn thằng mặt mụn kia, thân thể của cô thì mặc ahihi mớ gì tới nó! Lại liếc mắt nhìn thấy camera trong góc khuất, cô cho Hàn Huệ Minh cái ánh mắt tự hiểu. Hàn Huệ Minh lập tức hiểu ngay, lợi dụng ưu thế thân thể cao lớn, cầm lấy một cái ghế và một quyển sách, đi tới chỗ camera ngồi đó nghiêm túc làm lá chắn cho Niên Nhã Tuyền hành động.

"Niên Ca, Niên Ca.. Tôi sai rồi!" Mấy nam sinh lợi dụng góc khuất sau camera, cười gian đi về hướng thằng mặt mụn, dọa cậu ta lập tức nói xin lỗi.

Niên Nhã Tuyền không để ý tới thằng đó, vừa rồi miệng lưỡi nhanh nhẩu lắm mà, sao không chịu nghĩ đến hậu quả đi? Cô bóp bóp bàn tay, mấy nam sinh kia lập tức úp đầu thằng mặt mụn kia xuống nền, bắt đầu đánh cho tê người.

Nghe tiếng kêu rên truyền đến, bạn học cùng lớp không ai dám đứng ra khuyên can. Một là bởi vì thằng mặt mụn này chính miệng nói hàm hồ, hai là đương nhiên bởi vì bối cảnh dọa người của Niên Nhã Tuyền trong truyền thuyết.

Mục Quắc Quắc nhìn thằng mặt mụn bị đánh thê thảm kia, bị dọa phải nhìn về phía gương mặt lạnh của Niên Nhã Tuyền. Hôm qua cô ta lại đi phòng giáo dục mắng vốn cô, cô ấy có biết không?

Chị đại này, chỉ biết đánh nhau! Máu chốt là, phòng giáo dục còn nhiều lần bỏ qua cho cô, thật làm cho người ta tức chết.

Năm phút sau, Niên Nhã Tuyền dẫn theo mấy người kia nghênh ngang rời khỏi phòng học.

Thằng mặt mụn gian nan từ dưới đất bò dậy, trên mặt không có một chút thương tổn gì, bởi vì, bọn họ chỉ đánh trên người thôi.

Đau chết! Hắn khiếp đảm nhìn bóng lưng Niên Nhã Tuyền, rút cổ một cái, về sau nhìn thấy Lão bà bà này phải tránh cho xa ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Cậu ta đáng bị đòn

Mấy người trong phòng học đều đang nhỏ giọng chế giễu thằng mặt mụn bị đánh.

Mục Quắc Quắc còn không cho cậu ta thêm một ánh mắt dư thừa nào khác, trực tiếp cúi đầu đọc sách giáo khoa. Thằng mặt mụn trong lòng chứa một bụng tức giận, nhưng lại không chỗ phát tiết.

Buổi chiều lại có tiết học vô cùng nhàm chán vô vị, Niên Nhã Tuyền chống cằm, trong đầu đang suy nghĩ nếu cái thằng mặt mụn đó dám tố cáo cô lên phòng giáo dục, cô nhất định sẽ giáo huấn cậu ta!

Chuông tan học vang lên, phòng phát thanh của trường đang phát bài《Bong bóng tỏ tình》của Châu Kiệt Luân, chỉ là bỗng nhiên tiếng hát tạm dừng lại, đồng thời truyền đến âm thanh ngọt ngào của phát thanh viên, "Mời Niên Nhã Tuyền lớp 22 đến phòng giáo dục, mời Niên Nhã Tuyền lớp 22 đến phòng giáo dục.." Chuyện quan trọng sẽ nói ba lần, quả nhiên là ba lần! Không thiếu một lần nào.

Mặc dù nghe giọng nói quen thuộc này, nhưng Niên Nhã Tuyền vẫn có chút xấu hổ đứng dậy, lôi thêm Thư Trạch Nam cùng đi đến phòng giáo dục.

Lôi thêm Thư Trạch Nam, bởi vì Thư Trạch Nam ấy vậy mà lại là học sinh ba tốt trong mắt thầy cô. Mỗi lần bảo cậu ấy đi cùng là muốn cậu ấy thay mặt nói đỡ cho cô, chủ nhiệm phòng giáo dục sẽ nhanh chóng bỏ qua cho cô.

Không cần nghĩ, khẳng định là chuyện đánh thẳng mặt mặt đó, dù sao không có màn hình giám sát, chỉ cần cô chết cũng không thừa nhận là được rồi!

Thẳng mặt mặt này, cô nhớ kỹ rồi! Sau này có gặp một lần sẽ đánh một lần!

Phòng giáo dục

Niên Nhã Tuyền hồ hững bước vào văn phòng giáo dục cũng là nơi mà dù có dùng mười đầu ngón tay cũng không đếm hết số lần cô từng đến, Thư Trạch Nam quả thực bị cô túm góc áo kéo theo vào.

Chủ nhiệm phòng giáo dục đang phục vụ trà rót nước cho một người đàn ông đang ngồi trên ghế sa lon, Niên Nhã Tuyền cả lờ phất phơ sau khi nhìn thấy người đó, lập tức cả người đổ mồ hôi lạnh.

Phản ứng siêu nhanh lời Thư Trạch Nam ra khỏi văn phòng, chuyện này, cô chẳng những không thể tự vệ, còn sẽ kéo theo Thư Trạch Nam cùng xuống nước. Cho nên, Thư Trạch Nam vẫn nên quay về thì hơn!

"Niên Nhã Tuyền, em tới rồi!" Nữ chủ nhiệm phòng giáo dục, như thường ngày cười tủm tỉm nhìn Niên Nhã Tuyền đang đẩy Thư Trạch Nam ra.

Ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông đó lập tức nhìn về phía cửa văn phòng, Thư Trạch Nam hiểu kì quay đầu nhìn lại trong văn phòng.

Vô tình nhìn thấy một ánh mắt lạnh như băng ấy, dọa cậu hai chân mềm nhũn, tí thì quỳ luôn xuống đất.

Hoắc Lăng Trầm sao lại xuất hiện ở đây? Lần này cũng không đợi Niên Nhã Tuyền đẩy cậu, bản thân cậu tự nhanh chóng chạy đi.

Niên Nhã Tuyền cũng đang khó chịu, Hoắc Lăng Trầm sao lại đến đây chứ? Lúc trước vốn dĩ đều là Trác quản gia tới để nghe chủ nhiệm phòng giáo dục đồng dài vài câu rồi ra về. Nếu để cô biết là ai dám gọi điện báo cho Hoắc Lăng Trầm, người kia có là thầy chủ nhiệm, cô cũng phải đập cho tề người..

Niên Nhã Tuyền đứng ở ngoài cửa trong lòng bồn chồn, một tiếng gọi, càng làm cho tim cô dâng lên tới cuống họng.

"Niên Nhã Tuyền." Lần này chủ nhiệm phòng giáo dục tự mình bước ra gọi cô, vang lên câu thân thiết! Vẫn luôn biết chỗ dựa phía sau của cô là Hoắc thiếu, chủ nhiệm cho tới bây giờ cũng không dám nghiêm túc xử cô dù cô vẫn thường xuyên phạm lỗi.

Chỉ là, lần này Hoắc thiếu đích thân đến, khiến chủ nhiệm thật sự rất bất ngờ.

Hoắc thiếu đây! Tên của vị đại đại đại tổng giám đốc tập đoàn đa quốc gia, nếu không phải mấy vị hiệu trưởng và phó hiệu trưởng đều đi khảo sát cả rồi, khẳng định sẽ phải tới đón tiếp Hoắc Lăng Trầm!

Niên Nhã Tuyền nhìn chủ nhiệm cười gượng, "Chủ nhiệm. Em không muốn vào." Cô giảm thấp giọng xuống, chỉ sợ người ở bên trong nghe được.

Chủ nhiệm phòng giáo dục cũng lúng túng, thì ra một học sinh luôn nghịch ngợm như vậy, cũng sợ Hoắc thiếu!

"Niên Nhã Tuyền!" Người đàn ông trong văn phòng không kiên nhẫn được nữa, lạnh lùng gọi một tiếng, Niên Nhã Tuyền mém tí nhảy dựng lên.

Cô quay sang chủ nhiệm phòng giáo dục nghiêng răng nói, "Ai gọi anh ta đến vậy!"

Chủ nhiệm im lặng nhìn thoáng qua Niên Nhã Tuyền, cô ta mặc dù tuổi còn trẻ, mới ba mươi mấy tuổi. Nhưng bình thường trước mặt học sinh luôn giữ hình tượng nghiêm túc. Còn chưa có ai dám tới gần cô ta, thì làm gì có ai dám dùng giọng điệu như vậy để nói với cô ta chứ!

Có điều, thôi đi, coi như vì cô có người giám hộ là Hoắc thiếu, không so đo với cô nhiều như vậy.

"Tôi gọi điện cho Trác quản gia, cũng không nghĩ là anh ấy sẽ đến!" Chủ nhiệm chịu ảnh hưởng bởi cô, cũng giảm thấp âm lượng xuống.

Hai người cùng bước vào văn phòng.

Ba người mặt đối mặt, Niên Nhã Tuyền nhìn chủ nhiệm phòng giáo dục, cô ta lại nhìn Hoắc Lăng Trầm, còn Hoắc Lăng Trầm thì lại nhìn Niên Nhã Tuyền.

"Vì sao đánh nhau."

Cô gái ngồi đối diện, đầu tiên là nhếch môi, sau đó nhìn về phía ngoài cửa sổ mở miệng. "Cậu ta thiếu đồn, đáng bị ăn đập!" Ngừ khí rất tùy hứng.

Đây là lý do sao? Chủ nhiệm phòng giáo dục im lặng nhìn cô gái cứ như là không biết mình sai.

Tính xấu không đổi! Hoắc Lăng Trầm nhìn chằm chằm vào mắt Niên Nhã Tuyền, xẹt qua một tia hà khắc, "Nguyên nhân!" Đè hòa khí xuống, nói với chính mình đây là một cô gái, không cần thiết phải nổi giận.

Niên Nhã Tuyền cảm nhận được ánh mắt dọa người hấn, rụt cổ lại, nhưng vẫn không phục nói, "Cậu ta đường đường là một nam sinh, lại ở sau lưng nói

xấu tôi, tôi không đánh cậu ta thì tôi đánh ai được!"

Lần này, còn ngẩng gương mặt nhỏ nhắn quật cường lên, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Hoắc Lăng Trầm.

Nhưng, chỉ được hai giây.. Cô liền ngoan ngoãn dời ánh mắt đi chỗ khác.

Bởi vì cô sợ, sợ bản thân mình bị chết cồng.

"Niên Nhã Tuyền, gặp phải những chuyện như vậy, em có thể nói với thầy cô, để thầy cô giải quyết cho em!" Chủ nhiệm phòng giáo dục nhìn sắc mặt không mấy tốt của Hoắc Lăng Trầm, lập tức mở lời dạy bảo cô.

Niên Nhã Tuyền hừ lạnh một tiếng, "Em không phải là cô nhóc ba tuổi, ai cũng là người trưởng thành, cũng không cần dùng đến biện pháp ngây thơ như vậy!"

Chủ nhiệm phòng giáo dục bị cô làm nghẹn họng một chữ cũng nói không nên lời, đành phải nhìn lại về phía Hoắc Lăng Trầm.

"Tôi đưa cô ấy về trước!" Hoắc Lăng Trầm từ ghế sa lon đơn đứng lên, dẫn đầu đi ra khỏi văn phòng, để lại cho hai người đang ngỡ ngàng một bóng lưng cao quý.

Niên Nhã Tuyền chăm chú nắm chặt góc áo, cô không muốn đi cùng, thật sự không muốn!

Đội Hoắc Lăng Trầm ra đến ban công ngoài cửa, cô vẫn nên ngoan ngoãn đi theo. Giống như thường ngày, hai người ngồi ở phía sau xe. Cả hai đều giữ trầm mặc về tới biệt thự.

Hắn ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, lấy ra một điều thuốc lá, chậm rãi châm lửa.

Lại hút thuốc? Hắn ta có phải là nghiện thuốc nặng không? Cô tò mò nhìn anh đang nhả khói. Khói mù lượn quanh che khuất gương mặt soái khí của hắn, làm cho cô không thể nhìn rõ nét mặt của hắn.

Một điều thuốc hút xong, hai người trong phòng khách vẫn trầm mặc.

Anh lại châm thêm một điều nữa, vẫn giữ y sự trầm mặc nhả khói thuốc ra, Niên Nhã Tuyền bắt đầu không bình tĩnh được nữa.

Anh ta cứ nói một câu đi không được sao, muốn chém muốn giết muốn róc thịt hay gì thì cũng phải nói một lời chứ! Không nói gì cả người khác biết đầu mà lần.

Cô suy nghĩ một chút rồi mở miệng trước, có điều, "Hoắc tổng, tôi đi cắt ít hoa quả cho anh!" Nở một nụ cười nịnh nọt, nhìn người đàn ông vẫn tiếp tục hít vào rồi nhả ra từng ngụm khói thuốc.

Qua mấy phút sau, cũng không trả lời cô, Niên Nhã Tuyền âm thầm nhếch miệng, chủ động bước về phía phòng bếp.

Lấy ra một ít bơ và anh đào, lại tìm một cái nĩa rồi bỏ trái cây vào đĩa.

Chỉnh sửa qua loa vài cái, liền bùng ra, nhẹ nhàng đặt ở trước mặt hắn.

"Ha ha.. hay là, ăn chút trái cây đi." Cô cố gắng đè nén sự khiếp đảm trong lòng xuống, cô dùng nĩa lấy một miếng hoa quả lấy lòng đưa cho hắn.

Trong phòng khách cực kì yên tĩnh, Hoắc Lăng Trầm bóp tắt tàn thuốc trong tay, mặt không thay đổi nhìn cô gái gần như đang vẩy đuôi trước mặt.

Không nhận hoa quả trong tay cô, hắn không có kinh nghiệm nuôi dạy con nhỏ, nên không biết phải xử lý cô gái nhỏ luôn không chịu không nghe lời này thế nào.

Tay Niên Nhã Tuyền cứ giằng co trong không trung hồi lâu, cô cũng không kiên nhẫn được nữa, "Lạch cạch!" Ném cái nĩa hoa quả vào trong đĩa trái cây.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Còn phản nghịch như vậy

Rốt cuộc cô phải làm thế nào, hắn mới chịu bớt giận đây, cô ở trường vậy mà lại chưa từng lấy lòng một ai!

Hơn nữa, hóa ra lúc trước cô tốn mười mấy vạn mua quà, đều phí công sao? Quà của cô không mua chuộc được anh ta ư? Vẫn đối với cô như vậy!

Xem ra tiền của cô đổ xuống sông xuống biển rồi..

Hoắc Lăng Trầm nhìn cái nĩa bị ném vào trong đĩa trái cây, nhíu mày, con giận rớt cục cũng nhin không được?

"Trở về phòng, một tuần không được ra khỏi cửa!" Ánh mắt chuyển đến trên người cô, nhàn nhạt ra lệnh.

Một tuần không được ra khỏi cửa? Niên Nhã Tuyền bị bức, chuyện này đối với cô là cực hình, so với đánh cô mắng cô còn nghiêm trọng hơn!

"Tôi kháng nghị!" Cô đi đến trước mặt Hoắc Lăng Trầm, quát cường bủ môi.

Kháng nghị? Hoắc Lăng Trầm nghe được từ này, cảm giác thật sự rất mới lạ. Cho tới bây giờ không người nào dám kháng nghị với hắn!

Hắn lướt ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái nhỏ đứng trước mặt mình, "Kháng nghị vô hiệu!" Nói xong, càn băng lãnh đến cực hạn.

Có một khác, Niên Nhã Tuyền muốn nửa đường bỏ cuộc, sợ mình còn không kháng nghị thành công, đã bị hắn ta làm cho chết rét.

Cô nói với chính mình phải hít sâu, không được tức giận, càng không được sợ, hắn ta cũng chỉ là một con người mà thôi.

Chỉ là, người này rất giống với những kẻ đến từ Địa Ngục Tu La..

"Hoắc Lăng Trầm tôi không muốn bị nhốt trong nhà một tuần lễ, tôi sẽ điên mất!" Cô không chút do dự nói ra điều bất mãn của mình.

Anh không nhìn cô, chỉ nhàn nhạt trả lời, "Cô không thay đổi, thầy cô giáo cũng sẽ điên mất!"

Niên Nhã Tuyền im lặng, dù sao cô cũng không muốn bị giam giữ ở nhà, "Ông chú à, anh không cho rằng anh quản hơi nhiều rồi sao?"

Anh cố gắng đè nén lửa giận vừa dâng lên xuống, rõ ràng đã qua kỳ phản nghịch lâu rồi, còn phản nghịch được như thế, thật là không phải thiếu dạy dỗ bình thường!

Có thể nhìn ra anh đang tức giận không hề nhẹ, Niên Nhã Tuyền có chút đắc ý, "Nếu anh giam giữ tôi, tôi sẽ leo cửa sổ ra ngoài."

Hoắc Lăng Trầm bỗng nhiên đứng dậy, dáng người cao lớn, lập tức khiến Niên Nhã Tuyền cảm giác vô cùng áp bách.

"Nếu như cô kháng kháng muốn khiêu chiến tôi, cô có thể thử. "

Câu nói ấy vừa dứt, anh ta liền rời khỏi biệt thự.

Khiêu chiến hắn? Cô nào dám chứ! Đừng có đi như vậy mà! Niên Nhã Tuyền chuẩn bị cùng theo ra ngoài, bị Trác Ích Quân ngăn lại.

"Nhã Tuyền, thiếu gia phân phó, trong một tuần không cho cô ra ngoài. "Ông nhìn cô gái đang thở phì phò, Aiz! Cô gái ngốc này.

Niên Nhã Tuyền hung hăng liếc mắt trừng chiếc Bugatti Veyron nhanh chóng chạy đi, hận không thể đâm thủng chiếc xe kia cho thành tổ ong. Cuối cùng cô suy nghĩ vẫn là không nên làm khó Trác quản gia, ỉu xiu về phòng mình.

Nửa tiếng sau, ngay lúc cô đang do dự có nên đi tìm dây thừng nhảy ra khỏi cửa sổ chạy thoát hay không, ngoài cửa sổ truyền đến động tĩnh kỳ lạ.

Hai công nhân đứng trên cái thang, đang hàn thêm một cái cửa sổ phòng trộm lên cửa sổ phòng cô.

* * *

Niên Nhã Tuyền tức đỏ mắt, anh ta cũng không phải chỉ là chồng cô thôi sao? Người giám hộ thì sẽ có quyền hạn chế tự do của cô ư?

Ly hôn! Ly hôn! Ly hôn!

Mặc dù ba năm này dùng của anh ta không ít tiền, nhưng cô đã bảo bọn Hàn Tuệ Minh để ý giúp cô tìm việc rồi, đợi đến khi cô kiếm được tiền, cô sẽ trả lại cho anh ta số tiền cô đã dùng trong ba năm qua, một đồng cũng không thiếu có khi con "boa" thêm cho hắn đấy chứ!

Bất quá, nhớ tới ba năm qua Hoắc Lăng Trầm cũng có trách nhiệm với cô, lửa giận cũng tiêu tán đi phần nửa.

Chỉ có một tờ giấy kết hôn thôi, anh ta liền có thể cho cô ăn ngon nhất, dùng tốt nhất. Lúc bố cô vẫn còn, anh ta còn trợ giúp bố không ít chuyện.

Còn cô.. Biết rõ anh là chồng cô, luôn luôn khiêu khích anh ta, còn luôn đòi ly hôn ly hôn. Hơn nữa còn chưa từng trả ơn hắn một tí gì, hắn khẳng định là rất thất vọng nhỉ!

Nghĩ tới đây, cô nhìn thoáng qua hai công nhân đang lắp cửa sổ chống trộm, quyết định không trốn nữa.

Mười giờ tối

Hoắc Lăng Trầm trở lại biệt thự, mở cửa thư phòng ra, tiếp tục làm việc.

Chỉ là mới xem số liệu được một lát, ngoài cửa thư phòng có tiếng gõ, trên mặt anh xẹt qua một tia hồ nghi. Đã trễ thế như vậy rồi, ngoại trừ cô gái kia ra thì không còn ai khác, cô ấy đang muốn làm gì đây?

"Vào đi. "Được người trong thư phòng cho phép, Niên Nhã Tuyền thận trọng mở cửa phòng.

Bưng một cái khay đi vào, không nhìn ánh mắt anh lạnh như băng, đặt sữa nóng lên bàn làm việc của hắn.

"Chuyện lúc sáng. Thật xin lỗi, uống chút sữa rồi nghỉ ngơi sớm một chút. "Cô ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, nhỏ giọng nói xong, liền mau chóng rời khỏi thư phòng.

Xin lỗi? Hoắc Lăng Trầm nhìn cửa phòng vừa đóng lại, còn có sữa nóng cô đưa vào, cô ấy đang dùng chiêu mỹ nhân kế gì đó sao?

Từ ngày đó trở đi, Niên Nhã Tuyền liên tục trong ba ngày, mỗi ngày đều đưa một ly sữa nóng đến thư phòng.

Đến ngày thứ tư, Hoắc Lăng Trầm gọi cô lại, "Ngày mai đưa cô đi học. "Nhìn nét vui vẻ trên gương mặt cô, hai mắt như tỏa nắng, khoe miệng hắn không tự chủ nhếch lên.

Chiếc xe màu đen sang trọng dừng bên lề đường đối diện trường học, Niên Nhã Tuyền giống như luồng gió, từ trên xe phóng xuống, mãi cho đến khi lao đến cổng trường.

Hoắc Lăng Trầm nhìn cô gái đang chạy như bay đó, trong mắt xẹt qua một vòng ý cười.

Cô.. Cũng đáng yêu thật.

Phòng đa chức năng tiếng Anh

Vài nhóm sinh viên vây lại một chỗ nói chuyện trời đất. Nhìn thấy bóng dáng Niên Nhã Tuyền, mấy người đều túm tụm lại. Vây quanh cô hỏi lung tung này kia, Niên Nhã Tuyền nâng cằm lên nhìn mấy đứa chỉ cốt, "Không phải tôi đã gửi tin nhắn Wechat cho mấy người rồi sao, tôi có việc mới không đến được. "

Hàn Huệ Minh ngồi đối diện Niên Nhã Tuyền, cẩn thận nhìn kỹ cô, "Ngày đó nghe Thư Trạch Nam nói, người có mặt ở phòng giáo dục là một người đàn ông rất trâu bò, thành thật khai báo, hắn ta rốt cuộc là ai!"

Cô liếc tên Hàn Huệ Minh bát quái một cái, lại liếc mắt nhìn về Thư Trạch Nam không dám nói là ai, "Một người đàn ông giống như thần vậy, cậu đoán xem!"

Lời của cô chỉ thu lại được sự khinh bỉ của mọi người, ở Việt Thành, người đàn ông được xưng là giống như thần, cũng chỉ có hai ba người. Hoắc thiếu, và hai người anh em của Hoắc thiếu, Lục Khải Hàng, Lê Tinh Sâm.

Hoắc Lăng Trầm lại không có khả năng! Hắn ta với Niên Nhã Tuyền đoán chắc là bất tự không hợp, vừa thấy mặt nhau thì lập tức hận không thể giết đối phương.

Lục Khải Hàng cũng không có khả năng, nghe Thư Trạch Nam miêu tả khí chất không giống.

Lê Tinh Sâm càng có không khả năng, bởi vì hai ngày trước truyền thông vừa đưa tin. Thời gian trước lại đang nằm vùng, còn là làm chỉ huy, liên tục mấy tháng trời không được nghỉ ngơi đằng hoàng, rốt cục phá được một vụ án lừa bán trẻ em quy mô lớn, bộ đội cho anh ta nghỉ ngơi nửa tháng, về nước A nghỉ phép.

"Niên Ca, cậu với Thư Trạch Nam như vậy không đủ thành thật đấy! Hai người lại còn có bí mật riêng cơ đấy, tôi muốn kháng nghị!" Lâm Uyển Oánh tựa trên vai Niên Nhã Tuyền nũng nịu.

Niên Nhã Tuyền ra về khoa trương, "Thư Trạch Nam, cậu nói với cô ấy đi, tôi sợ Uyển Oánh ghen, lại tuyệt giao với tôi mất. "

Câu nói này kích thích tới Lâm Uyển Oánh, phản ứng mãnh liệt trừng mắt liếc Niên Nhã Tuyền, "Cậu nói vậy gì đấy, sao tôi lại phải ghen chứ, tôi với cậu ta cũng không có chút quan hệ gì."

Thư Trạch Nam nghe vậy, có chút mơ hồ nhìn Lâm Uyển Oánh, rầu rĩ hỏi, "Đêm hôm đó không phải cậu đồng ý làm bạn gái tôi sao?"

Một câu này, đủ hấp dẫn để thu hút tất cả mọi người chung quanh cũng bắt đầu ồn ào lên, trong lúc nhất thời mọi người cũng quên mất là họ đang ép hỏi Niên Nhã Tuyền chuyện rốt cuộc là ai đến phòng giáo dục.

"Tôi mới không có đấy.." Nói rồi, Lâm Uyển Oánh đỏ mặt chôn đầu trên vai Niên Nhã Tuyền, hai tay thì ôm chặt cách tay cô, "Nhã tuyền, sao dạo gần đây cậu không về kí túc xá? Nhớ cậu chết mất!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Ngày một Hoắc Lăng Trầm đến giảng dạy

Trước kia, lúc Niên Nhã Tuyền không kịp về biệt thự, sẽ đến ký túc xá ở.

Chỉ là, Hoắc Lăng Trầm cũng đã lên tiếng rồi, không cho cô ở lại ký túc xá nữa, vẫn phải tiếp tục đợi thôi!

Cô yêu thương sờ mái tóc dài của Lâm Uyển Oánh, thờ dài, "Người đẹp à, tôi cũng rất nhớ cậu, đợi tí nữa rồi đi." Nói đoạn, cô còn thâm tình nhẹ nhàng hôn một cái lên cánh tay trắng nõn của Uyển Oánh.

Thư Trạch Nam lập tức la toáng lên, "Niên Nhã Tuyền, cậu cũng đừng đồng tính luyến ái chứ, cậu xem thử xem lớp chúng ta soái ca nhiều như vậy, đừng có mà lãng phí!"

Cô cười liếc Thư Trạch Nam một cái đầy ẩn ý, "Yên tâm, nhiều soái ca như vậy, dù là một người tôi cũng không bỏ qua!"

"Ha ha ha!" Mọi người đều bị đáng về cô ám chỉ tình tứ cười ầm cả lên.

Chuông vào học vang lên, tất cả mọi người chạy về vị trí của mình, người bước vào chính là giáo sư Đậu Minh Chí.

Ông ta có ý nhìn thoáng qua, Niên Nhã Tuyền ngồi phía sau, ừm, rất có tinh thần.

"Bây giờ cả lớp bắt đầu vào học."

Niên Nhã Tuyền trong khoảng thời gian này, mặc dù vẫn là cái đáng về lẽ mà nghịch ngợm, nhưng mà rất rõ ràng, số lần gây rắc rối đã bớt đi.

Đã vài ngày rồi mà phòng giáo dục vẫn không rao tên cảnh cáo Niên Nhã Tuyền, mọi người thật có chút không quen.

Chỉ là, tục ngữ nói hay lắm: Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời!

Ngay lúc mọi người.. Đương nhiên, ngoại trừ Hoắc Lăng Trầm ra người vẫn luôn cho rằng Niên Nhã Tuyền từ đây đã ngoan ngoãn trở lại ra, cô lại lần nữa bị thầy chủ nhiệm gọi đến phòng giáo dục.

Bởi vì cô liên tục trốn học trong một tuần lễ..

Chỉ là lần này, thầy chủ nhiệm giống như mở lòng từ bi, chỉ khiển trách cô vài câu, rồi thả cô về.

Đúng lúc Niên Nhã Tuyền buồn bực không chỗ phát, trong trường lại phát sinh một sự kiện trọng đại!

Cô kinh ngạc nhìn Wechat của trường, tin tức có một gửi đến một thông tin, đó chính là Hoắc Lăng Trầm sắp tới trường họ làm giảng sư thỉnh giảng một khoảng thời gian.

"Yo, yo, Nhã Tuyền cậu thấy gì chưa? Hoắc Lăng Trầm sắp tới trường chúng ta làm giảng sư!" Trịnh Hiểu Kha giờ điện thoại, hưng phấn kéo cô gái đang đứng sờ đứng nguyên tại chỗ.

Niên Nhã Tuyền lấy lại tinh thần, không yên lòng nhẹ gật đầu, sao cô lại có loại dự cảm không tốt nhỉ?

Đáy lòng bỗng nhiên xẹt qua một chút sợ hãi, chính cô cũng không biết mình đang sợ cái gì, dù sao cũng chính là đang sợ.

Không được, cô muốn xin phép nghỉ, Hoắc Lăng Trầm đến giảng bài bao lâu, cô muốn xin nghỉ bấy lâu.

Cửa phòng làm việc của hiệu trưởng

Niên Nhã Tuyền chăm chú nhìn chằm chằm cửa gỗ màu nâu trước mắt, cái cửa sổ đó sắp bị cô trùng cho thùng ra cái động luôn rồi, cô còn đang nghĩ hoặc, vì sao xin phép nghỉ học hai ngày trở lên phải cần Lục Khải Hàng phê chuẩn.

Trước đó vì sao không có quy định này?

Vậy là cô nên trực tiếp trốn tiết, hay là ngoan ngoãn đi tìm Lục Khải Hàng phê chuẩn?

Lại suy nghĩ thêm hai phút, Niên Nhã Tuyền gõ cửa.

Cô thà đối mặt với Lục Khải Hàng, cũng không muốn nhận lấy ánh mắt còng chết người kia của Hoắc Lăng Trầm khi anh ta biết cô trốn học.

"Vào." Lục Khải Hàng ở bên trong đợi cô đã lâu, kể từ lúc cô xin phép nghỉ học, anh ta đã biết rồi.

"Hiệu trưởng Lục!" Đây ra cửa văn phòng ra, bên trong Lục Khải Hàng vừa đứng lúc pha xong trà xanh, trong không khí tản ra hương trà loáng thoáng. Thấy cô tiến vào, chỉ chỉ vị trí đối diện bàn trà, "Ngồi đi, ném thử bạch trà An Cát Lãng Trầm tặng tôi."

* * * Sao ở đâu cũng đều có thể nghe thấy cái tên Hoắc Lãng Trầm vậy nhỉ.

Còn nữa, hiệu trưởng Lục đối với người nào đều.. tốt như vậy sao?

Niên Nhã Tuyền đi vào trong mấy bước, nhưng lại không ngồi xuống, cô đến đây cũng không phải là để uống trà, là xin phép nghỉ học, "Hiệu.."

"Nghe nói bạch trà An Cát này là tổng thống nước Z tặng cho Lãng Trầm, rất khó được, Nhã Tuyền em nhất định phải ném thử."

* * *

Nhận lấy một tách trà xanh có màu rất nhạt đặt ở trước mặt cô, Niên Nhã Tuyền không thể chối từ thịnh tình, đành phải ngồi xuống trước.

Bưng trà lên nhấp một hớp nhỏ, giữa răng và môi đều là hương trà, rất dễ chịu.

Ngay cả cô là người không hiểu trà đạo, cũng có thể trong nháy mắt yêu loại trà này, có thể thấy được bạch trà An Cát này thật có giá trị không nhỏ.

Một tách vừa xuống bụng, Lục Khải Hàng lại rót cho cô tách thứ hai, "Nếu thích, đợi chút nữa mang một ít về."

"Không cần đâu, cảm ơn hiệu trưởng Lục, em là tới để xin phép nghỉ học." Nếu cô không nói mục đích đến đây, chắc sẽ bị Lục Khải Hàng làm cho phát điên mất.

Lục Khải Hàng nhận ra nét mặt kiên nhẫn trên mặt cô, mỉm cười, trong ánh mắt tựa hồ mang theo.."Cưng chiều"? Niên Nhã Tuyền ép hai chữ này xuống, cô nhất định là hoa mắt rồi.

"Ngày mốt Lãng Trầm đến giảng dạy, anh ta vô cùng ưu tú, em lên lớp của anh ta nghe giảng chút đi, có rất nhiều điều lợi, có trợ giúp rất lớn đối với tương lai của em, nếu như không có chuyện gì quan trọng, thì đừng xin nghỉ."

Người đàn ông ôn tồn lễ độ, ôn nhuận nho nhã, làm cho Niên Nhã Tuyền có muốn nổi giận cũng không giận được.

"Em không muốn nghe anh ta giảng bài, muốn xin phép nghỉ một tuần lễ." Niên Nhã Tuyền không nghĩ quanh co lòng vòng, trực tiếp nói ra ý nghĩ trong lòng.

Tay Lục Khải Hàng đang cầm ấm nước nóng chợt dừng lại, tò mò nhìn cô, "Cho nên, em là vì không muốn lên lớp của anh ta, nên mới muốn xin phép nghỉ một tuần lễ?" Hắn không hiểu sai chứ?

Niên Nhã Tuyền gật đầu.

Lục Khải Hàng thấy vậy thì bật cười ra tiếng, lần đầu tiên thấy có cô gái chán ghét Hoắc Lãng Trầm như vậy. Không hổ là Niên Nhã Tuyền, cá tính như cô.

"Được."

Hắn dứt khoát, khiến Niên Nhã Tuyền trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp, cho nên, "Hiệu trưởng đồng ý rồi?"

Lục Khải Hàng ngược mắt nhìn cô một cái, "Nếu tôi không phê chuẩn cho em nghỉ học, vậy em có lên lớp học không?"

* * * Hiệu trưởng Lục có chút nguy hiểm, làm sao lại hiểu rõ cô như vậy?

Vừa rồi trước khi bước vào cô đã hạ quyết tâm, coi như Lục Khải Hàng không phê chuẩn cho cô nghỉ, cô nhất định sẽ cúp tiết!

Tập đoàn ZL

Trịnh Phi cầm một túi hồ sơ đi vào văn phòng Tổng giám đốc, "Hoắc tổng, đây là tư liệu ngài muốn."

Hoắc Lãng Trầm để công việc trong tay xuống, mở túi hồ sơ ra, nhìn qua tất cả tư liệu một lần. So sánh với một trang giấy Trọng Hải Trình đưa anh, Trịnh Phi đưa anh có cả hơn năm trang giấy.

Cuối cùng, hỏi Trịnh Phi, "Cô ấy và Trọng Hải Trình quen biết thế nào?"

"Dựa theo điều tra, bởi vì lúc trước phu nhân đến tìm ngài nên có quen biết, sau này cho dù là việc công hay việc tư cũng đều chưa từng gặp lại nhau."

Hoắc Lãng Trầm đốt một điếu thuốc lá, "Cô ấy và Hàn Huệ Minh có quan hệ thế nào?"

Ánh mắt lướt trên phần đặc điểm yêu thích và nhược điểm của Niên Nhã Tuyền, đây là phần do anh đặc biệt hạ lệnh nhất định phải điều tra rõ ràng. . Sợ phim 4D trở lên, sợ rắn, bóng tối. . Bên ngoài nhìn thì có vẻ gan cũng lớn lắm, không ngờ lại sợ nhiều thứ như vậy! Quả nhiên bên trong thực chất vẫn là một cô gái vẫn chưa trưởng thành.

Trịnh Phi nhớ tới những bạn học mà anh hỏi đến kia có chút buồn cười, bọn họ toàn bộ đều trả lời khẳng định, "Anh em chí cốt, bạn bè thuần khiết."

"Ừm, tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi!"

"Vâng, tổng giám đốc!"

Trịnh Phi quay người, lại nghe thấy Hoắc Lăng Trầm nói thêm một câu, "Trong vòng hai năm tôi không muốn nhìn thấy Trọng Hải Trình."

"..."

Trịnh Phi trong lòng thầm lặng đốt một cây ngọn nến cho Trọng Hải Trình.

Hôm nay là ngày đầu tiên Hoắc Lăng Trầm đến học viện quản lý kinh tế giảng dạy, khi anh tập thể dục xong, tắm rửa xong, thậm chí đã ăn sáng xong rồi vẫn không thấy bóng dáng của Niên Nhã Tuyền.

"Trác quản gia, người đâu rồi?"

Trác quản gia biết anh đang hỏi ai, bình tĩnh trả lời, "Phu nhân xin ở trường nghỉ một tuần, sáng sớm hôm nay đã lên máy bay rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Xin phu nhân cứ yên tâm

Xin nghỉ phép một tuần? Lòng mày anh nhú chặt lại, "Sao không có ai nói cho tôi biết chuyện này?"

* * *

Hoắc Lăng Trầm lấy điện thoại của mình ra, "Sau này, từng hành vi cử chỉ của cô ấy đều phải báo cáo với tôi!"

"Vâng, cậu chủ."

Sau đó anh lại hỏi, "Cô ấy định đi đâu làm gì?"

Quản gia Trác hơi do dự, thành thật trả lời, "Việc này.. phu nhân không nói."

Không nói? Anh thấy là để trốn tránh anh thì có? Hoắc Lăng Trầm nhấn số điện thoại của Trịnh Phi, lạnh nhạt dặn dò, "Bây giờ thông báo với phía sân bay.."

Chưa tới một tiếng đồng hồ, Niên Nhã Tuyền đã kéo valy xuất hiện ở văn phòng tổng giám đốc tập đoàn ZL.

Cô mặt mày khó coi ném valy của mình sang một bên, "Xin hỏi tổng giám đốc Hoắc, anh làm vậy là có ý gì?" Đi theo anh thật sự cả tự do của mình mà cũng bị anh hạn chế?

Hoắc Lăng Trầm không nói gì, cầm tài liệu trên tay xác nhận không có gì sai sót rồi ký tên xong mới đưa mắt nhìn cô, "Chiều nay đi học với tôi."

"Tôi không đi!" Cô thẳng thắn từ chối.

Hoắc Lăng Trầm nghe vậy đứng dậy khỏi chỗ, thái độ ép buộc, "Em phải đi."

Niên Nhã Tuyền đặt mông ngồi xuống sofa của anh, lạnh lùng mở miệng, "Bây giờ anh rảnh mà, vậy chúng ta nói thẳng mọi chuyện đi! Tôi đã ký đơn ly hôn rồi, phiền tổng giám đốc Hoắc động cái ngón tay tôn quý của anh, ký tên vào, từ nay về sau chúng ta đường ai nấy đi, không dính dáng gì đến nhau nữa." Từ lần đầu tiên cô này lên suy nghĩ ly hôn trong đầu, đến bây giờ vẫn chưa từng biến mất.

Đặc biệt là kể từ khi Hoắc Lăng Trầm biết cô là vợ anh, can thiệp mọi chuyện của cô, cô không phải lấy chồng, mà rõ ràng là lấy một người cha!

Lúc trước cô chưa từng chủ động nịnh nọt bất kỳ kẻ nào, bây giờ phải tìm đủ mọi cách nịnh nọt ông giời này! Quan trọng là người ta còn không biết ơn!

Ngày tháng thế này cô chịu không nổi! Hôm nay phải nói cho rõ ràng mọi chuyện!

Người đàn ông ngồi xuống ghế sofa đối diện cô, bày tỏ suy nghĩ của mình, "Ly hôn, không đòi nào!"

"Tại sao không thể, tôi đã nói tôi không thêm đồng nào của anh, tôi tay trắng ra đi, anh còn có gì không hài lòng nữa?" Niên Nhã Tuyền tức đến mức muốn hành hung anh một trận rồi ném tới Bắc Băng Dương.

Không đợi anh lên tiếng, cô nói thêm, "Ba năm trước tôi dùng tiền của anh, đợi sau khi tôi tìm được việc sẽ trả lại cho anh!"

Hoắc Lăng Trầm nhìn cô gái đã bắt đầu mất bình tĩnh, "Ba năm trước là lỗi của tôi, sau này sẽ không như vậy nữa."

Hả? Niên Nhã Tuyền có chút mơ hồ, anh đang xin lỗi cô đấy à?

"Anh không cần xin lỗi, dù sao anh không thích tôi, tôi cũng không yêu anh, cuộc hôn nhân này vốn không có ý nghĩa tồn tại. Hôn nữa, anh đừng quên, ở riêng đủ hai năm xem như tự động ly hôn, nếu anh còn cố không đồng ý, vậy tôi sẽ khởi tố anh!"

Mấy câu cuối cùng của cô khiến người đàn ông thấp giọng bật cười, quả nhiên là nghe mới sinh không sợ cọp, còn định kiện anh? Có cần anh mời luật sư tốt nhất cho cô không?

Còn bảo với anh tự động ly hôn? Anh phải uốn nắn cô một chút: "Thứ nhất, ở riêng nhất định phải kéo dài liên tục đủ hai năm, sau khi kết hôn ba tháng chúng ta còn ăn cơm chung với nhau. Một năm chín tháng mười ngày trước tôi từng về biệt thự, ngủ bên cạnh em, chỉ là em ngủ như chết không biết mà thôi."

Sau khi anh vào phòng cô không mở đèn, trong bóng tối anh cũng không có hứng thú xem đáng vẻ cô ra sao, lại càng không chạm vào cô. Sau khi nghĩ ngợi hai tiếng thì rời khỏi.

Niên Nhã Tuyền khiếp sợ mở to mắt nhìn anh, trong lòng thầm mắng một tiếng "ahih!", xảy ra chuyện như vậy mà cô lại không biết!

Hoắc Lăng Trầm rút một điều thuốc từ hộp thuốc lá ra rồi vuốt ve, bởi vì có cô nên không châm lửa, tiếp tục nói cho cô biết, "Thứ hai, ở riêng phải vì" tình cảm tan vỡ "chứ không phải vì lý do khác, kiểu quanh năm công tác bên ngoài như tôi thì không tính, xin phu nhân yên tâm! Hôn nữa ly hôn chỉ có hai người nói mới tính, không có quy định tự động ly hôn."

"..."

Cô có cần phải thỉnh giáo một luật sư, xem thử Hoắc Lăng Trầm có lừa mình hay không đây?

"Thứ ba..." Khi nói cái thứ ba, đột nhiên người đàn ông đứng dậy, đi tới chỗ cô, cúi người chống tay lên hai tay vịn của sofa, Niên Nhã Tuyền bị ép tới dựa sát vào lưng ghế.

Anh, anh, tự nhiên áp sát cô như vậy, muốn làm gì? Muốn dùng sắc đẹp quyến rũ cô hả?

Bởi vì đột nhiên anh áp sát, không khí trong văn phòng chợt thay đổi, tăng thêm chút hơi thở mờ ám.

Cảm nhận được cô căng thẳng, khóe môi Hoắc Lăng Trầm cong lên, "Ở riêng cần chứng cứ tương ứng để chứng minh, phía tôi không tìm được chứng cứ, phu nhân có không?"

Sao lúc này anh lại mở miệng gọi một tiếng phu nhân? Khiến đầu óc cô choáng hết cả, lắp ba lắp bắp trả lời, "Có."

"Em lấy ở đâu ra?"

Người Niên Nhã Tuyền lại ngã ra sau, phát hiện sofa đã không còn chỗ cho mình nhúc nhích, "Tôi.. tôi có thể tìm thám tử Lưu và quản gia Trác chứng minh."

"Em cho rằng thám tử Lưu và quản gia Trác sẽ nghe lời em, hay nghe lời tôi?"

"..."

Hơi thở của người đàn ông khi có khi không mà phả lên mặt cô, mặt mày cô đỏ ửng lên, sao anh phải áp sát cô như vậy? Nhưng cô không có can đảm đẩy anh ra.

"Để tôi nói cho em biết điều cuối cùng." Giọng nói của anh vừa dứt, môi cô bất chợt bị chặn lại, đầu Niên Nhã Tuyền hoàn toàn trống rỗng.

May là nết hôn này chỉ là một nết hôn đơn giản, chẳng mấy chốc, người đàn ông đã kéo dài khoảng cách với cô, "Điều cuối cùng ở riêng phải là không thực hiện nghĩa vụ vợ chồng với nhau, chuyện này nếu phu nhân muốn, tôi cũng có thể thực hiện quyền lợi của người chồng." Nói xong, anh lại hướng về trước, mặt của hai người đã sắp dính vào nhau.

Niên Nhã Tuyền vội vàng lắc đầu, "Không không không, không cần."

Hoắc Lăng Trầm bỗng nhiên kéo cô đối diện với mình, cánh tay dài duỗi ra chế ngự cô trong ngực mình, "Vậy nên phu nhân, tôi cho rằng lựa chọn tốt

nhất của em vẫn là tiếp tục ở bên tôi, đừng nghĩ ngợi lung tung."

Niên Nhã Tuyền đã hoàn toàn bị nam sắc mê hoặc, nhìn gương mặt đẹp trai ngất trời của Hoắc Lăng Trầm, dờ dẩn gật đầu.

Mùi hương trên người anh rất dễ ngủ, khiến người ta rất có cảm giác an toàn, hơn nữa môi của anh cũng rất gợi cảm.

Cảm nhận được ánh mắt hơi si mê của cô, anh mới chịu cười vừa lòng.

Không đúng! Không đúng! Niên Nhã Tuyền vội lắc đầu, ném gương mặt của Hoắc Lăng Trầm ra khỏi đầu mình, "Tại sao không ly hôn, anh không thích tôi, tôi cũng không yêu anh!" Cô thật sự rất hoang mang, nhắc lại vấn đề của mình lần nữa.

Tại sao? Bàn tay Hoắc Lăng Trầm đặt lên mái tóc dài của cô, sờ một chút, cảm giác không tệ, "Thứ nhất, em rất cần tiền đi học hoặc thực hiện ước mơ của mình. Thứ hai, tôi cũng cần một người phụ nữ làm bìa đỡ đạn, chặn mấy người phụ nữ lộn xộn ngoài kia. Thứ ba, khi ông bảo tôi lấy em từng tính quẻ, bát tự của chúng ta rất hợp, chòm sao cũng hợp, gặp được đối tượng thích hợp như vậy, đừng tùy tiện thay đổi thì hơn!"

"..."

Cô bị anh làm á khẩu không trả lời được, mấy câu qua loa như bát tự hợp chòm sao hợp cũng nói ra được, sao Hoắc Lăng Trầm không đòi nghề làm luật sư đi?

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tiết của tôi em nhất định phải đến

Cảm nhận được cô đang dao động, anh lại thả thêm sợi dây dài, "Vừa rồi tôi nói, vấn đề lớn nhất xuất hiện trong cuộc hôn nhân của chúng ta lúc trước đều tại tôi, em không sai, cho tôi thời gian, tôi sẽ bù đắp cho em. Thời gian sau này, em cũng có quyền lựa chọn có sống cùng tôi hay không, yêu cầu duy nhất của tôi chính là em không được phản bội hôn nhân."

Cô nuốt một ngụm nước bọt, "Vậy trong lúc đó nếu tôi.." Cô đột nhiên dừng lại, "Nếu anh thích người khác thì sao?"

Anh nhìn cô thật sâu một lúc, "Tôi sẽ không cho em cơ hội thích người khác." Nghe cô nói như vậy, hắn mới biết được trước đó cô với hắn cô muốn ly hôn, là do cô thích người khác, xem ra đều là giả.

"Bộp!" Ngọn lửa nhỏ trong lòng cô bị bóp tắt.

Không đúng, vẫn không đúng, luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nhưng Niên Nhã Tuyền mơ hồ nghĩ mãi cũng nghĩ không ra đến cùng là không đúng chỗ nào.

Cô mang một mặt mờ mịt, vẻ đáng yêu của thiếu nữ khi muốn nói mà không biết nên nói gì, còn có đôi môi đỏ mọng kia có chút mấp máy bởi vì muốn nói lại thôi, khiến anh lại nhìn không được trực tiếp cúi đầu xuống.

Cô rút cuộc cũng biết là không đúng chỗ nào! Dùng sức đẩy người đang hôn mình ra, "Anh cứ hôn tôi làm gì!"

Vừa rồi anh hôn cô! Chính là sau khi hôn xong, cô bắt đầu bị hờ dờ, bị anh ta dụ sắc thành công!

"Tôi hôn vợ tôi thì có lỗi sao?" Hắn lại bàn đến quan hệ vợ chồng.

"Đương nhiên là sai rồi! Đừng quên, tôi hôn anh một cái, anh chẳng những muốn ném tôi ra khỏi cửa hàng, còn muốn ném tôi xuống biển, cuối cùng còn cho người đem tôi đi chôn sống!" Cô tức giận lên án! Trong đó xen lẫn mấy phần ủy khuất của cô gái nhỏ.

"..."

Phụ nữ nào cũng đều thích lời chuyện cũ ra nói như vậy sao?

"Từ lúc tôi muốn đuổi em ra khỏi cửa hàng kia, em nên nói cho tôi biết em là vợ tôi!" Nếu như lúc ấy anh biết cô gái vừa đáng yêu lại cá tính như vậy là vợ anh, anh chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Yo.. Còn đây lỗi sang cho cô?

"Nhưng mà, sau khi anh biết tôi là vợ anh, thì anh liền kính thưa các loại quản lý quản tôi, coi tôi như là con gái anh không bằng vậy!" Thậm chí còn nhốt cô trong biệt thự mấy ngày liền!

Đối với chuyện này Hoắc Lăng Trầm kiên quyết sẽ không lui bước, "Em ở trường học không lo học hành cho tử tế, tôi nhất định phải quản!"

Xi. Trong không khí lan tràn vẻ mờ ám, bốn mắt nhìn nhau, va chạm nhẹ nhàng giữa hai người, "Nhưng mà anh quản hơi bị nhiều rồi đấy! Đại thúc ạ!"

Lại còn gọi anh là đại thúc? Khóe môi Hoắc Lăng Trầm cứng đờ, sắc mặt lạnh đi mấy phần.

Anh cũng chỉ lớn hơn cô bảy tuổi có được không?

Ánh mắt anh tỉnh mạch đột độ, lại sắc bén, tiến lên một bước, Niên Nhã Tuyền lập tức lui lại một bước, làm ra tư thế phòng hộ, "Anh, tôi cảnh cáo anh, nếu anh lại gần tôi, tôi sẽ không khách khí đâu!"

"Không khách khí? Tôi muốn xem em không khách khí với tôi thế nào!" Hoắc Lăng Trầm dùng sức một cái, trong tiếng kính hô của Niên Nhã Tuyền, đẩy cô lên bàn làm việc sau lưng.

Tư thế hết sức mập mờ.. Niên Nhã Tuyền cứng ngắc giật giật cánh tay, "Thả tôi ra!"

"Chiều nay đi học! Tiết học của tôi em nhất định phải có mặt! 3h30 học tài chính quốc tế, địa điểm lớp học em đã biết, nếu như tôi không thấy em." Bàn tay anh bóp một cái bên hông cô cảnh cáo.

Niên Nhã Tuyền vừa đau vừa thẹn, "Anh.. Anh, anh thả tôi ra trước đã!"

Cho tới tận bây giờ chưa có người nào đối xử với cô như thế, lão đại thúc này vừa già lại bén, đã hai ba lần động tay động chân làm loạn rồi!

Hắn tốt nhất là thành thật một chút, bằng không ngày nào đó thừa dịp hắn ngủ, cô nhất định phải chặt đứt "công cụ hành nghề" của hắn!

Cô phỏng mang tròn má, xem ra cô tức giận không hề nhẹ, Hoắc Lăng Trầm lúc này mới buông cô ra.

Trịnh Phi tự mình đưa cô về khu biệt thự Đông Phố, đưa hành lý của cô giao cho di Lưu xong mới rời đi. Trước khi đi vẫn không quên nhắc nhở cô gái vẫn còn đang phụng phịu, "Phu nhân, tổng giám đốc nói rằng ba giờ rưỡi chiều nay ngài ấy muốn thấy cô đứng giờ có mặt trong phòng học."

Câu nói này khơi dậy máu phản trong cô, hắn muốn thấy cô, cô càng không cho hắn thấy!

Vừa đúng ba giờ rưỡi chiều, Hoắc Lăng Trầm đứng giờ xuất hiện ở phòng truyền thông đang có cả ngàn người chen lấn lúc nhúc. Thừa dịp trong lúc nói chuyện, nhìn lướt qua tất cả mọi người, xác định không có người anh muốn thấy, toàn bộ sắc mặt u ám đi ba phần.

Lần này coi như anh sai lầm, là anh thật sự nghĩ Niên Nhã Tuyền quá ngoan!

Hon sáu giờ chạng vạng tối, Niên Nhã Tuyền được tìm thấy ở một cửa hàng đồ ngọt, lúc hai tên bảo tiêu xuất hiện, cô đang nhắn tin Wechat khoác lác với Hàn Huệ Minh.

"Phu nhân, tiên sinh bảo chúng tôi tới đón ngài về."

Niên Nhã Tuyền không có ý định để ý tới bọn họ, tiếp tục gõ chữ trên di động.

Hai tên bảo tiêu nhìn nhau một cái, một người khác thuyết phục, "Phu nhân, Hoắc tổng nói, nếu ngài không chịu ra, chúng tôi có gánh có vác cũng phải khiêng ngài ra cho bằng được!"

"Vậy mấy người cứ thử xem!" Niên Nhã Tuyền cả lơ phát phơ trả lời một câu.

Có lẽ Hoắc Lăng Trầm biết rất khó giải quyết cô, một tên bảo tiêu trong đó, từ trong túi lấy ra một thứ, đặt ở trước mặt Niên Nhã Tuyền. Đó là hai bản giấy chứng nhận, một giấy chứng nhận đại diện Quyền đạo bảy đẳng, một đại diện tám đẳng.

* * * Niên Nhã Tuyền nhét một ngụm đồ ngọt cuối cùng vào trong miệng, rất thức thời đứng dậy, đi theo hai tên bảo tiêu ra khỏi cửa hàng đồ ngọt.

Mẹ nó chứ, Hoắc Lăng Trầm từ đâu tìm được hai Quyền đạo đại sư? Làm cho một người từng học võ được mười năm như cô, trong nháy mắt biến thành con kiến nhỏ.

Để Tước quen thuộc dừng ở phía bên đường đối diện, Niên Nhã Tuyền vừa mở cửa xe liền thấy một nam nhân ngồi trên ghế sau xe, nhắm mắt dường như không cảm giác được cô mở cửa xe.

Ngồi lên xe, hai bảo tiêu đại sư một người ngồi trên ghế lái, một người ngồi trên ghế phụ lại.

Xe khởi động, rất nhanh đã rời khỏi nội thành.

Càng chạy càng không thích hợp, đây không phải là đường về nhà, nhà ở Đông khu, bây giờ giống như là đang chạy về hướng tây, "Chúng ta đi đâu vậy?"

Đáp lại cô chính là một mảng trầm mặc.

Cúp tiết của Hoắc Lăng Trầm, nói không sợ là giả, giờ phút này sắc trời bên ngoài càng lúc càng đen, càng lúc càng lệch hơn so với nơi nên đến, tim cô đập nhanh như sắp nhảy ra ngoài.

Có phải là lại chuẩn bị tìm một chỗ không người chôn sống cô nữa không?

Trong nỗi dằn vò vô tận, xe rốt cục cũng ngừng lại, bảo tiêu dẫn đầu xuống xe, Niên Nhã Tuyền ngồi yên bất động.

Cô có vẻ như thấy được.. Bìa mộ?

Cửa xe bên cạnh cô bị mở ra, Niên Nhã Tuyền được bảo tiêu mời xuống xe.

Thừa dịp có đèn xe quan sát một chút hoàn cảnh chung quanh, Á đù! Hoắc Lăng Trầm nửa đêm nửa hôm đưa cô tới nghĩa trang làm gì?

Ngay lúc toàn thân cô đều nổi hết da gà lên, hai bảo tiêu về lại trên xe.

"Này, mấy người có ý gì!" Niên Nhã Tuyền mở cửa xe mà lại mở không ra, vỗ vỗ cửa sổ.

Cửa kính ghế sau xe được mở ra, lộ ra bản mặt u ám của Hoắc Lăng Trầm, "Nơi này là nghĩa trang liệt sĩ, đối mặt với các anh em liệt sĩ, ở đây suy nghĩ lại hành vi của em!"

Ở đây suy nghĩ lại?

Cô rất sợ đêm tối có được không? Ở một mình trong biệt thự đã đủ sợ rồi, bây giờ còn phải ở một mình trong nghĩa trang sao? Nỗi sợ hãi trong nháy mắt khiến cô căng thẳng lo sợ.

"Không, tôi.. " Sợ hãi. Hai chữ không nói ra, Đệ Tước vụt một cái nhanh chóng rời khỏi nghĩa trang liệt sĩ.

* * *

Nhìn chiếc xe dần dần biến mất không thấy gì nữa, cô thật sự rất muốn chửi bậy! Cái này so với việc chôn sống cô còn kinh khủng hơn gấp ngàn lần?

Run rẩy lấy điện thoại di động trong túi ra, dưới tình huống tín hiệu không mấy tốt bấm gọi cho Hàn Huệ Minh, nhưng cứ như là bỏ đá xuống biển, điện thoại Hàn Huệ Minh thế mà lại tắt máy!

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đáng đời anh bị FA hai mươi lăm năm

Ồ! Rõ ràng vừa rồi vẫn còn đang nói chuyện cơ mà?

Cô gọi lại cho Trịnh Hiểu Kha, sau đó là Thư Trạch Nam, cuối cùng là Lâm Uyển Oánh, "F**", ba người này bị làm sao thế, ai nấy đều tắt máy hết rồi?" Niên Nhã Tuyền thật sự rất tức giận. Nhưng cô vừa mới ngẩng đầu liền nhìn thấy trước mắt đều là hàng hàng bia mộ, sợ tới mức liên tục niệm A di đà phật.

Vào giờ phút này, mấy người bạn tốt mà Niên Nhã Tuyền vừa gọi điện thoại toàn bộ bị đưa tới một khách sạn. Mấy người mặc đồ đen sau khi tịch thu di động của bọn họ liền nhốt bọn họ vào trong phòng.

Cũng may trên bàn ăn có vô số các món ngon, bọn họ không ai nghĩ đến tình cảnh của Niên Nhã Tuyền, vài người còn thoải mái ngồi ăn ngon lành..

Niên Nhã Tuyền ngây người trong nghĩa trang hơn mười phút, lại còn không gọi được chiếc xe nào, cô sợ tới độ sắp khóc đến nơi. Cô lùi lại, ngồi dưới một gốc cây, tiếp tục gọi điện thoại cho mấy người kia. Nhưng ở đây tín hiệu không tốt, cô thử gọi rất nhiều lần rồi mà vẫn không thể kết nối.

Không biết kiếp trước cô đã tạo nghiệp gì mà kiếp này lại gả cho cái tên Hoắc Lăng Trầm biến thái này không biết?

"Các vị liệt sĩ, các vị anh hùng, tôi vô tình mạo phạm, cũng vô tình quấy rầy, cầu mong các vị đừng có lại đây.. A di đà phật, A di đà phật.."

"Trịnh Hiểu Kha, Lâm Uyển Oánh, Hàn Huệ Minh, Thư Trạch Nam, tôi mà về được sẽ lập tức tuyệt giao với mấy người! A di đà phật.."

"Hoắc Lăng Trầm, đáng đời anh FA hai mươi tám năm, không, đáng đời anh FA hai mươi lăm năm mới đúng.. A di đà phật.."

Được rồi được rồi, cô không thể không lấy di động ra gọi cho Hoắc Lăng Trầm.

Vì tín hiệu không tốt, gọi điện thoại cho Hoắc Lăng Trầm hơn mười lần mới kết nối được, "Hoắc Lăng Trầm, tôi biết sai rồi, anh cho tôi về đi. Tít.. Đồ đồ đồ.." Di động không có tín hiệu nên tự động kết thúc cuộc gọi.

Niên Nhã Tuyền thật sự sắp điên rồi!

Cô chưa từng gặp qua người nào nhăn tâm như Hoắc Lăng Trầm, cô muốn ly hôn anh không đồng ý, cô muốn xin nghỉ không đi học anh cũng không đồng ý.. Dù sao trong mắt anh, cô làm gì cũng đều sai! Anh dựa vào cái gì mà đối xử với cô như vậy!

Nghĩ đến đây, Niên Nhã Tuyền bật khóc..

Trong đêm tối, âm thanh nức nở của cô càng rõ ràng. Nghĩa trang liệt sĩ lúc đêm khuya rất yên tĩnh. Nghe tiếng khóc oán hận của cô gái, người trông nom nghĩa trang sợ tới mức không dám tới gần.

Có người đứng trước mặt cô khi nào cô cũng không phát hiện ra.

Lúc cô lau nước mắt chuẩn bị đứng lên, muốn tự mình đi ra ngoài mới phát hiện có người đứng trước mặt. "A --" tiếng thét chói tai vang vọng trong liệt sĩ nghĩa trang một lúc lâu.

Anh rất nhanh đỡ được cả người mềm nhũn của cô, ôm cô tới chỗ vừa rồi.

Niên Nhã Tuyền thấy rõ người đó là ai, nước mắt càng rơi càng nhiều, "Anh buông ra, anh không phải nói là mặc kệ tôi hay sao?" Hu hu u u u, cô chưa từng gặp qua người nào đáng ghét như vậy!

Kỳ thật số lần cô gái này khóc trước mặt Hoắc Lăng Trầm không ít, mười lần thì có chín lần là vì anh cự tuyệt không chút lưu tình nên cô mới khóc.

Nhưng anh nhìn thấy nước mắt của người phụ nữ khác chỉ thấy phiền não vô cùng, chỉ hận không thể ném bọn họ ra thật xa! Mà hiện tại lại không giống, nhìn thấy cô gái trong ngực khóc không thành tiếng, anh cũng không hiểu vì sao bản lại cảm thấy không thoải mái.

Có lẽ là bởi vì chỉ mới gặp nhau có mấy lần, cô chưa từng khóc ở trước mặt anh. Dù anh có sai người ném cô xuống biển lớn trong đêm đen vô tận, cô cũng không chảy một giọt nước mắt, ngược lại càng áp bức càng can đảm.

Anh muốn an ủi cô, nhưng lại không biết an ủi người khác như thế nào, ngượng ngùng nói, "Em.. nếu em ngừng khóc, tôi lập tức đưa em ra khỏi đây ngay bây giờ."

Niên Nhã Tuyền đang nức nở liền dừng ngay lại, ánh mắt và chớp mũi đỏ bừng trừng anh. Nhưng nghĩ lại, cô còn muốn anh giúp mình ra khỏi chỗ này, lại cụp mắt xuống. Cứ thế mới một lát thời mà đôi mắt lần biểu tình trên mặt.

Ánh mắt anh dịu dàng hẳn đi, anh chưa từng gặp qua cô gái nào đáng yêu như vậy..

Anh điều chỉnh lại cảm xúc một chút, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng cất lên: "Bây giờ có phải là đang nghĩ về nhà sẽ chinh tôi như thế nào không?"

Sao anh biết được? Niên Nhã Tuyền đang nghẹn ngào bỗng kinh ngạc, vội vàng phủ nhận: "Nào có.. chúng ta có thể về nhanh một chút được không?"

Ở đây bốn phía đều âm u, cô không dám nhìn về hướng khác.

Ngược lại anh rất bình bình: "Ngày mai có đi học không?" Anh thật sự không biết nơi này có cái gì phải sợ, vì sao lại dọa cô thành bộ dạng như vậy.

"Ừm, đi học đi học!" Đương nhiên đi, có nghĩ cô cũng không muốn đến nơi này thêm một lần nào nữa.

Khu biệt thự Đông Phố

Vừa vào đến nhà, Niên Nhã Tuyền chạy như bay về trong phòng mình, trực tiếp vào phòng tắm bắt đầu tắm rửa.

Lúc ở nghĩa trang, khắp người cô toàn là mồ hôi lạnh.

Khi chuẩn bị đi ngủ, Niên Nhã Tuyền gửi tin nhắn vào nhóm chat trên Weixin của bọn họ: "Tuyệt giao, tôi phải tuyệt giao với mấy người"

Mấy người vừa mới được thả ra ai nấy cầm vào điện thoại đều thấy những tin nhắn như thế của Niên Nhã Tuyền. Bọn họ đều không biết có chuyện gì xảy ra, nhắn tin hỏi cô bị làm sao vậy.

Hơn nữa lúc Hàn Huệ Minh gọi điện cho Niên Nhã Tuyền, Lâm Uyển Oánh chợt phát hiện trạng thái cô đăng trên vòng bạn bè, "Giờ khắc này, toàn bộ thế giới đều bỏ rơi tôi!"

Điện thoại mới vừa kết nối, Hàn Huệ Minh đã bô bô nói liền một mạch: "Niên Ca cậu làm sao vậy? Buổi tối hôm nay chúng tôi mấy được một đám vệ sĩ mời ăn cơm, ăn vô cùng ngon miệng. Di động đều bị bọn họ thu lại, chúng tôi cũng vừa mới được trả, cậu có chuyện gì sao?"

Được một đám vệ sĩ mời ăn cơm? Lại còn đúng lúc cô bị đưa đến nghĩa trang? Cô trở về bọn họ cũng được thả ra.. Trăm phần trăm là Hoắc Lăng Trầm

giờ trò quý quái!

"À, tôi không sao. Tôi chuẩn bị ngủ, các cậu vẫn ổn chứ?"

"Chúng tôi không sao, cũng không biết bỗng nhiên ai lại mời tụi này ăn một bữa tiệc lớn, vốn nghĩ muốn gọi điện thoại khoe với cậu, nhưng đi động bị thu mất!" Hàn Huệ Minh nói đùa.

Nói đùa! Loại chuyện như thế này ai lại dám gọi cho Niên Nhã Tuyền, ai biết đám người kia tốt hay xấu!

Đến bây giờ bọn họ còn không hiểu ra sao. Vì sao được mời ăn tiệc, còn phải ăn như thế!

Niên Nhã Tuyền không có tâm trạng nói nhiều, nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, giống như có chớp. Cô xuống giường, kéo rèm ra, "Các cậu về sớm chút, hình như sắp mưa!"

"Được, mai gặp rồi nói sau"

Hơn một giờ sáng, bên ngoài mưa rất to, có cả sấm chớp. Chớp lóe lên, cả phòng của cô cũng sáng lên. Ngay sau đó là tiếng sấm rền.

Bình thường Niên Nhã Tuyền không sợ kiểu thời tiết này, nhưng buổi tối hôm nay cô mới bị dọa ở nghĩa trang liệt sĩ.

Cô lẩn qua lẩn lại nhưng không dám ngủ đành cầm điện thoại lướt weibo. Mưa càng lúc càng to, sấm chớp không ngừng.

Thật khéo lúc cô lướt weibo lại đọc trúng một câu chuyện, minh hôn* gì gì đó. Ảnh trên đó vô cùng khủng bố, vừa có quan tài vừa có cô dâu..

*Minh hôn: Một tập tục của những người nhà giàu có mê tín ở Trung Quốc. Người nhà sẽ mua một cô dâu còn sống về kết hôn với người vừa chết trong nhà họ.

Cô nhìn xuống tiếng thét chói tai sắp phát ra, ngồi dậy, nhìn phòng ngủ to lớn của mình.

Cô hít sâu vài hơi, tim mới đập bình thường lại. Cô bỗng nhiên nhớ ra, Hoắc Lăng Trầm đang ở phòng bên cạnh.

Lúc này chắc anh cũng đang ngủ rồi nhỉ?

Anh ta dựa vào cái gì mà làm cho cô sợ hãi, còn mình thì lại ngủ ngon lành như vậy. Không được! Không công bằng!

Nghĩ đến đây, cô ôm gối bước từ trên giường xuống.

Cô nhẹ nhàng mở cửa phòng. Hành lang không bật đèn nên cô phải quay về lấy điện thoại. Cô bật đèn flash, đi tới cửa phòng của Hoắc Lăng Trầm mới tắt đi.

Vừa tới nơi, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tôi là người đã kết hôn rồi

Nương theo cái chớp vừa lóe sáng lên, cô liếc mắt liền thấy được người nằm ở giữa giường lớn.

Giẫm lên mặt thảm, nhẹ nhàng bước tới gần cái giường lớn.

3.. 2.. 1.. Đến rồi! "..."

Mắt đã thấy bên giường rồi, nhưng cô còn chưa kịp đụng đến mép giường, liền bị một lực mạnh không chế ép lên giường.

Cô chật vật áp trên giường lớn, hai tay bị người đàn ông gắt gao chụp ra phía sau, hô hấp khó khăn kêu rên, "Hoắc Lăng Trầm, là tôi là tôi! Xin tha mạng."

Thấy rõ cô gái trên giường, cảnh giác trong mắt Hoắc Lăng Trầm mới hoàn toàn biến mất, vội vàng buông cô ra, "Hơn nửa đêm em không ngủ chạy lung tung làm gì!"

Nếu như trong tay anh có súng, hiện tại nhất định sẽ chỉ về phía đầu cô.

Niên Nhã Tuyền gục xuống nhẹ nhàng thở ra, má ửng hồng cảnh giác của lão già này cũng quá cao mà! "Tôi.. Tôi tới xem anh ngủ chưa."

Nói tới đây, cô trở mình nằm xuống, nhìn người đàn ông ngồi trên giường.

"Ngủ rồi." Anh cũng chẳng thân thiện gì trả lời.

"Ồ! Vậy anh ngủ đi!" Cô nói xong vẫn y nguyên nằm đó bất động.

Bình thường mà nói, cô không phải hẳn là xuống giường rồi đi sao? Sao còn nằm ở đó bất động làm gì?

".. Em không đi ra, là muốn tôi "ngủ" em à?"

Một câu ngay thẳng, khiến Niên Nhã Tuyền ngẹn đỏ bừng cả mặt, lập tức hai tay che trước ngực mình, "Còn lâu nhé, tôi lo.. Lo anh ngủ một người sẽ sợ, tới đây ngủ cùng anh thôi."

Cô không chịu thừa nhận mình sợ, chết sĩ diện không nói thật.

Hoắc Lăng Trầm thật sự bị cô chọc cười, anh là một đại nam nhân thì sợ cái gì? "Em cho rằng ai cũng giống như em, cái gì cũng sợ được, cho dù tôi sợ, cũng chỉ sợ bị em cưỡng thôi!"

"Anh nói hươu nói vượn gì đấy, tôi đây không thêm cưỡng anh! Tôi buồn ngủ rồi, tôi.. Ngủ trước đây!" Nói xong, từ trên giường ngồi dậy.

Khi Hoắc Lăng Trầm cho là cô muốn rời đi, không nghĩ rằng cô gái nhỏ đó lại kéo cái chăn mỏng bên cạnh anh tới đắp lên người mình rồi lại lần nữa nằm xuống.

* * *

"Ra ngoài!" Anh không quen ngủ cùng người khác!

"Không đi, tôi phải ở đây với anh!"

Hoắc Lăng Trầm nhéo nhéo giữa lông mày, "Tôi không quen ngủ chung với người khác!"

"Anh lừa ai chứ, tôi thì nghĩ rằng chắc anh sợ Mễ tiểu thư ghen chứ gì?"

Mễ tiểu thư là ai? Nghĩ một hồi, Hoắc Lăng Trầm mới nhớ đến có thể là Mễ Gia. "Liên quan gì tới cô ta!"

"Cô ta.. Không phải là bạn gái của anh sao?" Cô thấy cũng rất giống mà, đi đâu cũng đưa theo.

Anh nhú mày, "Tôi là người đã kết hôn rồi, cũng không có tâm tư bao nuôi thêm người nào ở bên ngoài."

Vừa nói lời này Niên Nhã Tuyền liền bật cười, ôm chần ngồi dậy, tới gần Hoắc Lăng Trầm, "Tôi muốn xem xem khi anh nói dối mặt có đỏ không, lần trước ở Thượng Dương tôi còn trông thấy anh mua cho cô ta quá nhiều quà, bây giờ lại nói với tôi anh không có tâm tư nuôi người khác ở ngoài, Hoắc tổng, lời này không vơ vào mặt anh sao?"

"Đàn ông với phụ nữ ra ngoài mua đồ, đàn ông trả tiền không phải là nguyên lý sao? Chẳng lẽ tôi nhất định phải nuôi tình nhân thì mới có thể tiêu tiền cho cô ta à?" Cô gái này có kiểu logic gì không biết?

Cũng đúng, cô cũng quên mất, người đàn ông này là Hoắc thiếu! Cảm khoảng mấy trăm vạn mấy ngàn vạn nên xuống đầu một người phụ nữ nào đó, mắt cũng không nháy lấy một cái, bình thường!

"Vậy thì ngủ đi! Ngủ ngon!" Lần này nói xong, trực tiếp kéo chăn trùm từ đầu đến chân lại. Cô thật sự buồn ngủ rồi.

Nửa phút sau, anh cũng chui theo vào trong chăn, trực tiếp đặt cô dưới thân. Dường như có dự cảm cô sẽ hét lên, nhanh chóng bịt môi cô lại, hai tay túm chặt cánh tay cô, trong vài giây cả người Niên Nhã Tuyền đều bị anh không chế gắt gao.

Này, cô tới để ngủ! Không phải để ôm ấp yêu thương!

Mặc dù bọn họ là vợ chồng, nhưng cô dự định ly hôn, cũng không định tiến thêm một bước phát sinh quan hệ với anh!

Anh nóng bỏng hôn từ trên đôi môi đỏ mọng, rơi xuống bên tai cô, cô miễn cưỡng cả mình, vội vàng bắt lấy bàn tay làm càn trên người cô, thở hơi hổn hển mở miệng, "Không phải, Hoắc Lăng Trầm, tôi không phải đến đây để "ngủ" anh.. Tôi chỉ là đến tránh một chút, anh đừng hiểu lầm."

Anh nghe vậy thì dừng lại một chút, "Muộn rồi!" Anh đã bắt được mạch cảm xúc rồi.

Anh càng làm càn chuyển động khiến cô cảm thấy sợ hãi, vội vàng thấp giọng cầu xin tha thứ, "Đừng.. Đừng.. Tôi sai rồi. Tôi ngủ một mình.. Sợ quá mới tới đây."

Anh nghi hoặc nhìn chăm chăm cô gái dưới thân, "Em sợ cái gì? Không phải đã rời khỏi nơi đó rồi sao?"

Niên Nhã Tuyền gượng ngừng cười một tiếng, "Bên ngoài chớp điện, sét đánh, kỳ thật lúc đầu tôi không sợ, nhưng ai bảo anh tối hôm nay nhét một mình tôi ở nghĩa trang, tôi đương nhiên sẽ sợ.."

Tóm lại, cô chính là sợ, cô chính là không dám ở một mình, hẳn phải chịu trách nhiệm!

Hoắc Lăng Trầm rốt cục lần nữa cảm nhận được một câu chân lý, nhìn người không nên nhìn ngoài mặt! Ngoài mặt thì giống như là một con hổ cái già hung hãn, kỳ thật lại nhát như chuột..

Từ trên người cô lật người lại nằm ở bên cạnh, ổn định lại chút hơi thở của mình.

Trên thân chột nhẹ bằng, Niên Nhã Tuyền thực sự nhẹ nhàng thở ra. Có điều, cho tới bây giờ cô chưa từng bị mất mặt như vậy! Trước mặt những anh em kia của cô, cô nào có nhát gan như vậy..

Mấy phút sau, khi Hoắc Lăng Trầm xác định sẽ không tiếp tục bỏ qua cho cô nữa, thì phát hiện cô đã ngủ rồi.

* * *

Học viện Quản lý Kinh tế Việt Thành

Lúc này, ở cửa phòng học đa chức năng đều chật ních học sinh, rất nhiều nam sinh hơi bất mãn nhìn từng nữ sinh một đi vào phòng học, mà bọn hắn chỉ có thể đi sát vách phòng học!

Rốt cục cũng có người nhìn không được, "Bạn học Niên này, chúng tôi khó khăn lắm mới có được một tiết của Hoắc tổng, cô dựa vào cái gì mà không cho chúng tôi vào."

Niên Nhã Tuyền cùng với Hàn Huệ Minh canh ở cửa phòng học, thành thói quen lên tường, "Muốn vào học tiết của Hoắc Lăng Trầm nhiều lắm, tôi đây cũng chỉ là duy trì trật tự công cộng thôi, mấy người đều là một đại nam nhân, cũng không thể nhường các bạn nữ sinh đáng yêu trong phòng một tí sao?"

Một nữ sinh đã bước một chân vào phòng đa chức năng, nghe vậy quay đầu nhìn lướt qua nam sinh chen ở cửa phòng học, hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo mở miệng, "Đúng vậy, có chút phong độ đàn ông được không!"

Các nam sinh: "..."

Hàn Huệ Minh đi tới ôm một nam sinh trong số đó, nói với cho mọi người, "Đi, hôm nay thời tiết đẹp vô cùng, ông đây mời mấy người đi đánh golf! Giữa trưa mời mấy người ăn tiệc!"

Loại dụ hoặc này, không có mấy người có thể cự tuyệt, huống chi còn là Hàn Huệ Minh mở miệng.

Cho nên, khi Hoắc Lăng Trầm đi vào phòng đa chức năng, trong một khắc anh bước chân vào thì dừng một chút. Mùi nước hoa đậm đặc xông vào mũi, tiếp đó đập vào mi mắt chính là hơn ngàn sinh viên dưới đài, thuần một đám nữ sinh..

Mặt không đổi sắc đặt tài liệu lên bàn, mắt to quét một vòng các sinh viên trong phòng học, khi anh tiếp xúc đến ánh mắt đặc ý của một nữ sinh khác đang ngồi trong một góc, hiểu rõ.

Cô không dễ chịu thì tất cả mọi người cũng đừng hòng vui vẻ, chính là suy nghĩ trong lòng cô giờ phút này nhĩ?

Anh mở tài liệu ra, không nói nhảm dư thừa, đi thẳng vào vấn đề, "Chào mọi người, bắt đầu vào học, tiết này tôi muốn giảng về hiện trạng phát triển ngành nghề tài chính khoa học kỹ thuật.."

Cũng trách không được thiên hạ này có ngàn ngàn vạn vạn đàn bà phụ nữ cô gái đều cảm mến Hoắc Lăng Trầm, không phải không có lý.

Giờ phút này người đàn ông đứng trên giảng đài, bộ dáng nghiêm túc giảng bài, khiến tất cả nữ sinh dưới đài đều nín thở, nhịp tim không ngừng gia tốc.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Anh mặc tây phục rất đẹp trai

Niên Nhã Tuyền cũng như thế, Hoắc Lăng Trầm ở trên đài nói gì, cô căn bản một chữ cũng không nghe lọt vào tai, trong đầu đều là anh ta đẹp trai quá đi, giọng nói của anh rất dễ nghe, vóc dáng thì gần như hoàn mỹ, anh mặc tây phục rất đẹp trai..

"Phía dưới, tôi muốn gọi một sinh viên, dựa vào nội dung tôi vừa giảng, làm một tổng kết nhỏ nhỏ."

Trong nháy mắt phòng học đa chức năng sôi trào khắp nơi, các nữ sinh đều kích động, thật sự rất muốn đứng lên giơ tay, thu hút sự chú ý của Hoắc Lăng Trầm.

Đáng tiếc..

"Sinh viên ngồi đầu tiên hàng ghế thứ tám từ phía nam, đứng lên tổng kết lại những nội dung trọng điểm của nửa tiết tôi vừa giảng." Âm thanh trầm thấp vang lên, ánh mắt mọi người bắt đầu tìm kiếm, đối với bọn họ mà nói, người vừa bị Hoắc Lăng Trầm gọi tên rất may mắn.

Khi mọi người thấy rõ người ngồi đầu tiên hàng ghế thứ tám, dưới đài bắt đầu nghị luận âm ỉ.

"Đó không phải là nữ sinh vừa đứng "trần giũ" ở cửa phòng học sao!"

"Đúng vậy, cô ấy chính là Niên Nhã Tuyền lớp 22!"

"A? Niên Ca chính là cô ấy ư! Thì ra đáng người đẹp như vậy, không phải là nhân vật phong vân mới lạ!"

* * *

Nửa phút sau lúc Hoắc Lăng Trầm gọi đến tên Niên Nhã Tuyền, cô cũng không có một chút phản ứng, vẫn là nhờ Trịnh Hiểu Kha bên cạnh thúc cô một cái, kéo hôn vĩa của Niên Nhã Tuyền đã bay đến đêm hôm đó cùng với Hoắc Lăng Trầm ngủ trên cùng một cái giường lại.

"Hửm? Cậu đừng tôi làm gì.." Không phải, tất cả mọi người đều nhìn cô làm gì? Niên Nhã Tuyền một mặt mê mang.

Lâm Uyển Oánh lắc đầu thấp giọng nói, "Niên Ca, Hoắc tổng bảo cậu trả lời câu hỏi kia! Tổng kết những trọng điểm vừa rồi anh ta giảng."

Niên Nhã Tuyền trong lòng hơi hồi hộp một chút, Hoắc Lăng Trầm giảng cái gì, một câu cô cũng không nghe lọt tai được không?

Chậm rãi từ vị trí đứng dậy, xấu hổ cúi đầu mở sách giáo khoa ở trước mặt từ nãy giờ vẫn chưa mở ra, nửa ngày trời cũng không đáp được vừa rồi Hoắc Lăng Trầm nói gì.

Hoắc Lăng Trầm nhàn nhạt mở miệng, "Nếu đã không biết, vậy thì mời bạn sinh viên này, bước lên giảng đài."

Hả? Lên đó làm gì?

Mặc dù rất nghi hoặc, nhưng Niên Nhã Tuyền vẫn rời bước, đi lên giảng đài.

Hoắc Lăng Trầm mặt không biểu cảm chỉ chỉ một cái góc bên cạnh, "Trước khi tan học cứ đứng ở đây, nghe tôi giảng bài."

* * *

Vị trí hần chỉ cách màn hình không đến ba mét, nếu như Hoắc Lăng Trầm đứng ở bên phải, như vậy khoảng cách ở giữa hai người bọn họ, sẽ rút ngắn lại không đến nửa mét..

Niên Nhã Tuyền xấu hổ đấy, trước đó cô đích thực không ít lần bị thầy cô phạt. Nhưng các thầy cô khác mười người đã có chín người không dám phạt cô như vậy, còn lại một người chính là đề cô đứng, nhưng lại không đứng kiểu vậy.

Niên Nhã Tuyền đứng cạnh bục giảng nửa ngày cũng không có động tĩnh, Trầm một ánh mắt lạnh lùng của Hoắc Lăng đảo qua, cô gái nhỏ không tự chủ được rung mình một cái.

Hừ! Diễn gì chứ! Lúc đùa giỡn cô, cũng không thấy ánh mắt hần lạnh lùng như vậy, đồ đàn ông chết thú!

Lại nghĩ tới lần trước hần ném một mình cô vào nghĩa trang liệt sĩ, Niên Nhã Tuyền cắn cắn môi dưới, ngoan ngoãn đứng ở vị trí Hoắc Lăng Trầm chỉ định cho cô.

Cái tên Hoắc Lăng Trầm này tuyệt đối là đang trả thù cô! Hừ! Quý hẹp hòi lấy thù công báo việc riêng!

Niên Nhã Tuyền mới vừa đứng trên giảng đài, Hoắc Lăng Trầm lại đặt câu hỏi cho người tiếp theo, làm cho Niên Nhã Tuyền muốn hé miệng cười trộm.

"Sinh viên ngồi thứ hai hàng ghế thứ tám xếp từ cửa sổ phía nam đứng dậy tổng kết!" Là Trịnh Hiểu Kha.

Nếu như Trịnh Hiểu Kha có thể trả lời được, Niên Nhã Tuyền cô đợi thêm chút nữa là có thể đi xuống bục giảng.

Quả nhiên! Trịnh Hiểu Kha cũng là dùng tiền đặt chân vào Học viện Quản lý cũng bị Hoắc Lăng Trầm mời lên bục giảng, vai sóng vai đứng cùng chỗ với Niên Nhã Tuyền.

Lần này trong lòng Niên Nhã Tuyền dễ chịu hơn nhiều, dù sao có người bạn chí cốt đứng đây bầu bạn với cô, cũng không tệ!

Không chỉ có như thế, Lâm Uyển Oánh bên cạnh Trịnh Hiểu Kha, cũng bị mời đi lên. Lâm Uyển Oánh so với hai cô đỡ hơn một chút, có thể nói vài câu, nhưng vẫn bị Hoắc Lăng Trầm lấy lý do bất không được trọng điểm rồi mời lên giảng đài.

Ba người bạn chí cốt lúc đầu cũng đều rất chán, nhưng vừa nhìn thấy đối phương lại không nhịn được hé miệng cười trộm.

Nửa tiết tiếp theo, hơn phân nửa người đều ra về không để ý nghe giảng, chỉ muốn Hoắc Lăng Trầm lại gọi tên để họ cũng được đứng trên giảng đài, như vậy liền có thể trong khoảng cách gần đứng chung một chỗ với anh.

Đáng tiếc, Hoắc Lăng Trầm sau đó không lại đặt câu hỏi với bất kỳ ai.

Từng slide* lý thuyết và hình ảnh trên màn hình lớn phát ra, chỗ Hoắc Lăng Trầm đứng lúc này, vừa đứng ngay trước mặt Niên Nhã Tuyền, cho cô một bối cảnh hoàn mỹ.

*Dùng Power Point

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức Niên Nhã Tuyền nghĩ có thể đếm hết được Hoắc Lăng Trầm có bao nhiêu sợi tóc cũng không vấn đề gì.

Cho nên, khi Niên Nhã Tuyền lặng lẽ móc móc ngón tay Trịnh Hiểu Kha, đồng thời yên lặng đếm tóc họ Hoắc Lăng Trầm.

"Bạn này, nói cho tôi, đoạn tôi mới vừa nói này là có ý gì?" Giọng nói bén nhọn, khiến cho người vừa mới đếm được mười chín bỗng nhiên hoàn hồn.

Gã Hoắc Lăng Trầm này tại sao lại bắt đầu đặt câu hỏi hỏi cô nữa rồi? "À ừm. ừm à.. Tôi.." Cô căn bản không nghe có được không?

Vẫn lấp bắp mãi cũng không nói được, Trịnh Hiểu Kha đang đắm chìm trong nam sắc bên cạnh cũng như thế, lần này Lâm Uyển Oánh trả lời. Bởi vì đây là những thứ mà ngày thường cô xem không hiểu, sau khi nghe Hoắc Lăng Trầm giải thích, rõ ràng dễ hiểu. Chỉ cần không đặt lực chú ý trên người Hoắc Lăng Trầm, trên cơ bản đều có thể biết.

Hoắc Lăng Trầm thả tài liệu trong tay xuống, "Bạn vừa rồi trả lời được câu hỏi đi xuống trước, còn lại hai bạn sinh viên này, tiết học hôm nay hai người nhất định phải hiểu! Sau khi tan học đến phòng làm việc của tôi một chuyến, tôi giảng bài riêng cho các bạn."

Câu nói sau cùng, xem chút dậy lên sóng to gió lớn ở phòng học đa chức năng.

Hoắc tổng giảng bài riêng cho hai người họ sao! Đây quả thực là giấc mơ của tất cả nữ sinh.

Có hơn chín mươi phần trăm nữ sinh ghen tị hai người bọn họ có thể ở riêng với Hoắc Lăng Trầm, nhưng còn mười phần trăm nữ sinh còn lại thì ghen tị hai người bọn họ có thể được Hoắc tổng một đối hai truyền bá tri thức.

Sau đó ngay cả Trịnh Hiểu Kha cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, ngay khi cô hưng phấn kéo khuỷu tay Niên Nhã Tuyền đến văn phòng Hoắc Lăng Trầm, lại bị một câu của Hoắc Lăng Trầm đuổi đi.

"Bạn học Trịnh, vừa rồi bạn nghe giảng bài rất chăm chú, không cần thiết phải học lại một lần nữa, bạn về trước đi!"

Trịnh Hiểu Kha nhất thời không kịp phản ứng, gật đầu ngây ngốc, "Ồ!"

Sau khi đi ra khỏi văn phòng, sau lưng truyền đến âm thanh cửa bị khóa lại, khiến cô bỗng nhiên hoàn hồn, ơ, Nhã Tuyền còn đang ở bên trong.

Còn có, vừa rồi cô rõ ràng không nghe giảng bài đảng hoàng mà..

Trịnh Phi vẫn luôn đi theo Hoắc Lăng Trầm bước tới, đẩy gọng kính trên mặt, mỉm cười mở miệng, "Bạn học Trịnh nếu không có chuyện gì, thì đi về trước đi!"

"Nhưng mà, Nhã Tuyền.." Còn đang bên trong.

"Có thể được Hoắc tổng chúng tôi giảng bài một một, bạn học Niên nhất định rất muốn trân quý cơ hội này." Ngụ ý của Trịnh Phi là, Hoắc tổng đã lên tiếng, cô cũng đừng có đi quấy rầy.

Trịnh Hiểu Kha cũng không ngốc, có thể nghe ra được ý trong lời nói của hắn, thế nhưng cô lại nghĩ tới nghiệt duyên mấy lần trước giữa Niên Nhã Tuyền cùng Hoắc Lăng Trầm, nhũn chặt lông mày, "Hoắc tổng sẽ không. Bất nạt Nhã Tuyền chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tôi là chồng của em

Trịnh Phi nghe vậy liền cười khẽ, trước tiên không nói đến Niên Nhã Tuyền có phải là Hoắc phu nhân hay không, Hoắc tổng của họ sẽ bắt nạt phụ nữ sao? "Cô yên tâm, Hoắc tổng cũng là vì muốn tốt cho bạn học Niên thôi."

Mặc dù không biết bên trong sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng đây không phải là chuyện cần hấn quan tâm.

Nhớ tới lần trước Lâm Uyển Oánh nói Hoắc Lăng Trầm muốn chôn sống Niên Nhã Tuyền, cô vẫn không yên lòng, "Bằng không tôi vào cùng với Nhã Tuyền nhé, tôi ngồi bên cạnh thôi, yên lặng nghe Hoắc tổng giảng bài cho cô ấy."

Trịnh Phi lắc đầu, thời gian riêng tư của hai vợ chồng nhà người ta, đương nhiên không thể quấy rầy, "Bạn học Trịnh này, tôi có thể cam đoan với cô, Hoắc tổng của chúng tôi sẽ không bắt nạt bạn học của cô, được không?"

Trịnh Phi đã nói như vậy rồi, Trịnh Hiểu Kha cũng không còn gì để nói nữa, trước hết phải về lớp đã.

Trong văn phòng

Hoắc Lăng Trầm đặt một phần tư liệu ở trước mặt Niên Nhã Tuyền, "Thời gian tiếp theo, những chuyện em cần phải làm là gì, thi nghiên cứu, lớp học yoga, lớp học vũ đạo, lớp học dương cầm, lớp học lễ nghi. Toàn bộ đều phải có mặt, ngoài ra còn có lớp Anh ngữ, lớp số học Cao đẳng và kiến thức kinh tế tài chính chuyên nghiệp tự tôi sẽ phụ đạo cho em."

"Ngừng, ngừng." Niên Nhã Tuyền che hai tay lên tờ giấy A4 lít nha lít nhít kia, cảm Hoắc Lăng Trầm nói thêm gì nữa.

Cô hướng về phía trước thăm dò, xích lại gần Hoắc Lăng Trầm, "Hoắc đại thúc, anh dựa vào đâu mà có quyền thay tôi sắp xếp môn học nhiều như vậy?" Anh ta có được sự đồng ý của cô chưa, hỏi ý kiến của cô chưa?

Hoắc Lăng Trầm ngồi thẳng người lại, đối diện với ánh mắt vô cùng bất mãn của cô gái trước mặt, trầm giọng nói, "Tôi là chồng em."

Chỉ đơn giản có mấy chữ, làm cho sắc mặt Niên Nhã Tuyền xuất hiện biến hóa, gã đàn ông này nói mấy chữ ấy thật đúng là êm tai đến mức đáng chết! Đè ép sự rung động trong lòng xuống, cô ngượng ngịu phản bác, "Đúng vậy đây, anh cũng biết anh chỉ là chồng tôi thôi, tại sao cứ phải đi làm những chuyện đáng lẽ ra phải là bố tôi làm mới đúng?"

Sắc mặt anh hơi âm trầm xuống, hình như cô nói cũng không sai.

"Hi vọng tôi sẽ làm những chuyện của một người chồng nên làm đúng không? Không vấn đề gì!"

"Anh.. Anh.. Thả tôi ra!"

Hoắc Lăng Trầm này cũng quá to gan lớn mật rồi! Nơi này là văn phòng! Anh ta lại dám.

Cảm nhận được sự cự tuyệt của cô, tay anh dừng lại, tựa trán anh vào trán cô, hơi thở hỗn hển. Lại mở miệng lần nữa nhưng tiếng nói có hơi khàn khàn, "Muốn thả em ra thì cũng có thể, sau này không được lên lớp võ thuật nữa, lớp yoga và lớp vũ đạo em tự chọn một trong hai, buổi tối chờ tôi về phụ đạo các chương trình học khác cho em."

Cô cắn chặt môi dưới, tên đàn ông này cũng quá bá đạo mà! "Được, tôi chọn, vậy tôi cũng có điều kiện."

Lúc đầu anh muốn nói là cô không có sự lựa chọn nào khác, nhưng nghĩ đến lời cô vừa mới nói, hít sâu một hơi, đè nén thứ tình cảm không rõ ràng xuống, "Nói."

"Tôi chỉ chọn yoga, những lớp khác, đều không chọn!" Gì mà lớp Anh ngữ nào là lớp số học Cao đẳng, đối với cô mà nói chính là lớp tra tấn Cao đẳng.

Anh buông cô ra, rất nhanh khôi phục lại vẻ cao lãnh như trước. Anh như vậy, khiến Niên Nhã Tuyền có loại ảo giác, cứ như người vừa rồi giờ trò với cô, không phải là hấn vậy..

"Muốn cùng đi xem phim không?"

"Wtf.." Sao đột nhiên anh ta lại tốt như vậy.

Hoắc Lăng Trầm trực tiếp ra tay độc ác, "Mới đây có một bộ 8D "Chuyện quý ở Đông Kinh" mới lên sóng, muốn đi xem không?"

"..."

Nghe thấy cái tên đó, sắc mặt Niên Nhã Tuyền liền trắng bệch, chớ đừng nói chi là đi rạp chiếu phim.

Cuối cùng đã định hai môn học, yoga và vũ đạo, một tuần hai tiết, do giáo viên chuyên nghiệp đến dạy một một. Còn Anh ngữ và toán học Cao đẳng hấn sẽ phụ đạo cho cô..

Trên đường từ văn phòng trở về, Niên Nhã Tuyền càng nghĩ càng giận, cô vì cái gì mà luôn luôn bị Hoắc Lăng Trầm ăn sạch sẽ thế chứ? Cô không phục vô cùng không phục!

Tất cả nhược điểm của cô giống như là anh ta đều biết hết vậy, đoán chừng là hắn đã sớm điều tra cô rõ ràng rồi chứ gì! Quả nhiên là bộ mặt nhà tư bản, luôn nắm được nhược điểm của cô để uy hiếp cô!

Ngay lúc này, điện thoại di động của cô vang lên một thông báo Wechat, mở ra xem, là yêu cầu kết bạn Wechat, nick name của đối phương chỉ có một chữ cái-H.

Bởi vì đang lúc nổi nóng, Niên Nhã Tuyền cũng không suy nghĩ nhiều, tưởng rằng là bạn học nào đó, liền tiện tay bấm nút đồng ý.

Rồi lên dòng trạng thái, cẩn thận đăng một cái status: Mặt người dạ thú.

Trịnh Hiểu Kha lướt đến dòng trạng thái, lập tức gọi điện cho cô, "Được thả ra chưa? Nhanh như vậy à? Status vừa đăng trên dòng trạng thái của cậu là có ý gì? Hoắc tổng có phải là làm gì cậu rồi không?"

Niên Nhã Tuyền ngẩng đầu lên nhìn trời cao trầm mặc một chút mới trả lời, "Hiểu Kha, đời trước tôi khẳng định là đã từng đào mộ tám chín đời tổ tiên nhà hắn."

Đời này phải gặp một Hoắc Lăng Trầm, để hắn đối xử với mình như thế.

"O? Vì sao lại nói như vậy? Hoắc tổng thật sự làm gì cậu.." Có điều, cẩn thận nghe lại, âm thanh của Trịnh Hiểu Kha tựa như không hề tức giận, ngược lại còn có chút.. Hưng phấn?

Niên Nhã Tuyền gật đầu, cũng không giấu diếm gì, "Cậu nói xem Hoắc Lăng Trầm có phải là mặt người dạ thú không?"

Bên kia điện thoại truyền đến một trận thét lớn, Niên Nhã Tuyền kéo dài khoảng cách giữa điện thoại và lỗ tai mình, ghét bỏ nhìn thoáng qua điện thoại, dường như là Trịnh Hiểu Kha.

"Nhã Tuyền, Hoắc tổng nhất định là coi trọng cậu rồi đó, cậu còn do dự cái gì? Nhanh đi hiến thân đi chứ!"

Ta khinh! Niên Nhã Tuyền ghé tòm nhỏ một ngụm nước bọt xuống đất, "Trịnh Hiểu Kha, cậu có phải là bạn thân tôi không vậy! Từ khi nào cậu chuyển nghề sang đi làm mai rồi? Thế mà còn bảo tôi.. Bảo cho tôi.." Hiến thân?

Hai chữ cuối cùng cô khó mà mở miệng có được không? Cái thứ phản đồ khuất phục trước nam sắc!

"Nói nhảm, chính bởi vì cậu là bạn thân của tôi, tôi mới nói như vậy, phù sa không chảy ruộng ruộng ngoài. Một người đàn ông cực phẩm như Hoắc tổng, cậu có thể làm người phụ nữ của hắn ta, đến lúc đó cậu giàu to rồi đấy biết không, phát tài luôn đấy Niên ca à!"

* * *

Tốc độ của Hoắc Lăng Trầm rất nhanh, sáng ngày thứ hai, giáo viên vũ đạo đã có mặt ở biệt thự.

Bởi vì trước mười giờ rưỡi không có lớp, lúc tám giờ giáo viên vũ đạo tới, Niên Nhã Tuyền còn đang nằm trong chăn ngáy o o. Di Lư đi lên đánh thức cô dậy, nói giáo viên vũ đạo đang tạm chờ ở phòng vũ đạo rồi.

Ngay một khắc khi cô nhìn thấy giáo viên vũ đạo, trong nháy mắt Niên Nhã Tuyền liền vực dậy tinh thần, đồng thời cô đối với vũ đạo cũng có một chút hứng thú.

Tuổi tác của vị giáo viên vũ đạo này so với cô không chênh lệch mấy, ngoại trừ gương mặt xinh đẹp siêu đẳng ra, dáng người cũng cực kì đầy đặn! Khí chất thì vô cùng ôn nhu uyển chuyển. Như thể là một giáo viên vũ đạo cực phẩm, đừng nói đàn ông, ngay cả một cô gái như Niên Nhã Tuyền đều xem tí nữa sẽ chảy nước miếng ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Mong con cả đời ngây thơ vui vẻ

Giáo viên dạy múa nhẹ nhàng bước tới, mỉm cười với cô, "Xin chào, em là Nhã Tuyền nhỉ!"

Niên Nhã Tuyền vội gật đầu, "Chào cô ạ."

Hai người phụ nữ nắm tay nhau, ấn tượng đầu tiên về nhau cũng không tệ lắm. Giáo viên dạy vũ đạo tự giới thiệu trước, "Tôi là Hứa Thanh Hoan, vừa tốt

nghiệp đại học chưa được bao lâu, nhưng tôi tập múa đã gần hai mươi năm rồi, cũng đã có kinh nghiệm bốn năm dạy môn múa."

"Woa! Tên thật dễ nghe, "mong con cả đời ngây thơ vui vẻ"*, nhất định ba mẹ cô rất tài hoa!" Niên Nhã Tuyền đoán nhất định gia đình Hứa Thanh Hoan thuộc dòng dõi thư hương**.

*Ý nghĩa của tên Hứa Thanh Hoan

**Gia đình thư hương: Là gia đình có truyền thống học vấn

Hứa Thanh Hoan cười khẽ, "Ừm, mẹ tôi là một giáo viên dạy văn, ba tôi là giáo viên tiếng Trung tài hoa kiệt xuất." Nhắc tới bố mẹ, trong mắt cô ấy toàn là tự hào.

Có vị giáo viên dạy múa ưu tú như Hứa Thanh Hoan, cho dù Niên Nhã Tuyền là loại học sinh tùy tiện hấp tấp cũng trở nên dịu dàng hơn một chút.

Bởi vì có nền tảng võ thuật nên luyện tập mấy kỹ năng cơ bản của vũ đạo rất thuận lợi.

Buổi học kết thúc sau một tiếng rưỡi, Niên Nhã Tuyền cảm giác tập luyện rất thoải mái.

Hứa Thanh Hoan thay quần áo xong, Niên Nhã Tuyền tiễn cô ấy đến cổng biệt thự, "Cô Hứa đi thông thả."

"Ừm, cảm ơn, em về đi, buổi sau chúng ta gặp lại!"

"Được, bye bye."

Hứa Thanh Hoan rời khỏi biệt thự, Niên Nhã Tuyền nửa nằm xụi lơ xuống ghế sofa, tí nữa còn phải đến trường học. Chiều lại có tiết của Hoắc Lăng Trầm, cô không trốn được tiết nào. Haiz, trái tim bị Hoắc Lăng Trầm đùa đến mệt mỏi..

Không phải ai cũng nói thời gian của một tổng giám đốc như Hoắc Lăng Trầm là vàng bạc ư, một phút đồng hồ cũng kiếm được trăm triệu, sao lại lãng phí thời gian ở trường học của bọn họ chứ? Cô thực sự không hiểu nổi.

Tiết buổi chiều của Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền cũng lười chống đối với anh, để tên đàn ông bụng dạ hẹp hòi kia khỏi trả thù mình. Một tay cô ôm sách giáo khoa, một tay cầm Haagen Dazs* ngoan ngoan đi về phía phòng học.

*thương hiệu kem hàng đầu của General Mills tại Hoa Kỳ

Bởi vì suy nghĩ quá chăm chú nên chuông vào học đã vang lên hồi lâu nhưng cô vẫn còn thông thả bước đi trong rừng cây phong ở trường.

Lúc đi ngang qua sân thể dục, cô chọn con đường ngắn nhất, băng qua sân thể dục đến phòng học.

Điện thoại trong túi khẽ vang lên, cô lấy điện thoại ra thấy là Hàn Huệ Minh gửi Wechat trong nhóm, "Niên ca, cậu đâu rồi? Tiết của Hoắc Lăng Trầm, cậu trễ ba phút rồi."

Lúc này Niên Nhã Tuyền mới ý thức được thời gian, cô bất an liếm kem trên miệng, chuẩn bị chạy tới. Nghĩ kỹ lại, thôi được rồi, dù sao cũng đã đến muộn, ba phút với mười phút cũng chẳng khác gì nhau.

Ngâm thìa vào miệng, chừa ra một ngón tay nhún nhún mằn hình, "Tớ đang đến phòng học, tới ngay đây."

Ấn gửi.

"Bạn học Niên, kem có ngon không?" Giọng nói lạnh lùng quen thuộc vừa vang lên, khiến Niên Nhã Tuyền nuốt chút nữa nuốt luôn cái thìa vào miệng.

Hoắc Lăng Trầm này là hồn ma à! Con mẹ nó sao không có chỗ nào không xuất hiện vậy? Trên sân thể dục cũng có thể gặp được anh!

Ngẩng đầu, Niên Nhã Tuyền đờ người ra, xuất hiện trước mặt cô không chỉ có Hoắc Lăng Trầm, còn có tất cả học sinh của lớp cô, xếp hàng ngay ngắn, đứng giữa sân thể dục.

Cho nên, tiết này phải đứng kiểu quân đội à..

"Mùi vị Haagen Dazs không tệ nhỉ?" Người đàn ông lặp lại một câu.

Niên Nhã Tuyền không rõ lắm, ngo ngác gật đầu, đất như vậy! Có thể không ngon sao?

Trong đám học sinh truyền ra tiếng cười trộm, tất cả mọi người đang hiếu kỳ, tại sao Niên Nhã Tuyền lại trở nên ngu ngốc như vậy!

Về mặt Hoắc Lăng Trầm không thay đổi, chỉ vào cây đại thụ cách đó không xa, "Đi, đứng bên đó từ từ ăn!"

Niên Nhã Tuyền bước tới cạnh cây đại thụ, đứng dưới ánh mặt trời, từ từ ăn kem. Có thể nói là thành thoi nhìn Hoắc Lăng Trầm điều chỉnh tư thế của mọi người.

Tư thế của người đàn ông này rất chuẩn, vì vậy anh đã từng đi lính sao?

Ăn hết hai hộp kem Haagen Dazs, Niên Nhã Tuyền vừa vứt rác vào thùng rác đã bị Hoắc Lăng Trầm gọi tới, "Nếu ngon, bây giờ đi mua cho tất cả các bạn, mỗi người hai hộp."

"Tôi."

Hoắc Lăng Trầm căn bản không cho cô cơ hội nói chuyện, "Nếu em từ chối, vậy tất cả các bạn sẽ chạy hai mươi vòng sân thể dục với em!"

Hai mươi vòng! Sân thể dục trường học, vòng trong cùng cũng phải 400 mét, huống hồ gì là vòng ngoài cùng, hơn bốn trăm mét! Hai mươi vòng, vậy chẳng phải hơn tám ngàn mét? Đám học sinh lập tức bùng nổ.

"Niên Nhã Tuyền, cậu là Quán quân chạy cự li dài, Á quân chạy marathon, chúng tôi thì không phải!"

"Cậu không được hại chúng tôi như vậy!"

"Đúng vậy! Cậu mau đi mua Haagen Dazs đi! Không phải cậu rất giàu sao?"

"Nếu cậu không mua, lòng dạ hẹp hòi của cậu có lỗi với chiếc BMW mà cậu thường ngồi!"

"..."

Niên Nhã Tuyền bị hét đến nghi ngờ nhân sinh, cô cảm giác nếu hôm nay không mua Haagen Dazs cho mọi người, cô sẽ biến thành quỷ hẹp hòi keo kiệt nhất thế giới.

Nhưng một hộp Haagen Dazs rẻ nhất cũng phải bốn mươi tệ! Hai cái là tám mươi tệ! Tiết này của bọn họ có khoảng một trăm người!

Cho nên, bây giờ nếu cô không muốn chạy hơn tám ngàn mét với bạn học thì phải trả hơn tám nghìn tệ mua Haagen Dazs..

Chết tiệt! Tên cầm thú Hoắc Lăng Trầm này!

Cô hung hăng trừng trừng gương mặt vô cảm của người gây chuyện, hắng giọng một tiếng, la lên, "Có bạn nào chịu chạy hai mươi vòng với tôi không?" Để cô tiết kiệm tiền chút đi, từ khi mua quà cho Hoắc Lăng Trầm xong, cô liền nghèo kiệt xác.

Hơn tám ngàn mét với cô mà nói vẫn có thể chạy được, nhưng chỉ là với cô mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ có thêm Thư Trạch Nam. Nhưng với những người khác mà nói đều là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Lần này các học sinh cực kỳ đoàn kết, đồng thanh đáp lại, "Không!"

"..."

Trịnh Phi cách đó không xa chứng kiến hết cảnh tượng này.

Anh ta nhin cười, nhìn cô gái không tình nguyện đi mua Haagen Dazs, anh buộc phải bội phục tổng giám đốc Hoắc. Ngoài mặt tổng giám đốc Hoắc phạt Niên Nhã Tuyền đứng bên cạnh ăn kem ly, đồng thời bắt cô bỏ nhiều tiền mời tất cả bạn học.

Trên thực tế là Hoắc Lăng Trầm quang minh chính đại cho Niên Nhã Tuyền ăn hết kem, còn anh dùng tiền của mình mời mọi người ăn Haagen Dazs.

Sự thật đúng là thế, chẳng qua Niên Nhã Tuyền vẫn chưa kịp phản ứng, dù sau ba năm qua, cô đã quen một mình, lúc đầu thật sự không nghĩ tới tiền của mình là từ Hoắc Lăng Trầm cũng là bình thường.

Quệt thẻ xong, cả trái tim Niên Nhã Tuyền đều đang rỉ máu.

Nhìn nhân viên phục vụ đưa Haagen Dazs đến trường, cô càng khóc không ra nước mắt, ai thử nói cho cô biết, tại sao trên thế giới này lại tồn tại người "cực phẩm" như Hoắc Lăng Trầm chứ?

Ngồi trên sân thể dục, hai tay Niên Nhã Tuyền chống cằm, các bạn học rất phấn khởi, bởi vì rất nhiều người chưa từng ăn kem đắt tiền như vậy.

Thế nhưng, có một hiện tượng rất kỳ quái, rõ ràng là cô bỏ tiền, rất nhiều bạn học nữ lại vây quanh Hoắc Lăng Trầm mở miệng cảm ơn là thế nào?

Nếu bọn họ biết tiền sinh hoạt của cô là do Hoắc Lăng Trầm cho thì cũng thôi, mấu chốt là bọn họ không biết!

Ồ.. Không đúng, tiền vừa rồi cô tiêu là của Hoắc Lăng Trầm đó!

Nghĩ tới đây, cô nhảy dựng lên, chạy tới chỗ Hoắc Lăng Trầm.

"Tránh ra, tránh ra!" Đầy mấy nữ sinh vây quanh anh ra, đứng trước mặt Hoắc Lăng Trầm!

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Lăng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Anh đã từng đi lính

Hoắc Lăng Trầm thân nhiên nhìn cô gái nhỏ trước mặt, không nói gì.

Niên Nhã Tuyền ghé sát vào anh, nhỏ giọng hỏi, "Hoắc Lăng Trầm, có phải anh bị ngốc hay không?"

Trong mắt người đàn ông xẹt qua một chút lạnh lùng, lập tức cho cô một ánh mắt cảnh cáo, nhàn nhạt thốt ra ba chữ, "Ngựa da à?"

Niên Nhã Tuyền lập tức lắc đầu, "Anh bảo tôi mời mọi người ăn kem, tiền tôi bỏ ra là tiền của anh, nói trắng ra không phải là anh mời mọi người ăn sao? Sao anh phải mời mọi người ăn kem?"

"Em đến muộn."

"Tôi đến muộn." Thì liên quan gì. Nói được nửa câu, Niên Nhã Tuyền ngậm miệng lại, cô có chút không bắt kịp mạch não của Hoắc Lăng Trầm.

Được rồi! Cũng đúng, ăn kem thì không sai, ăn kem rồi muộn, chính là lỗi của cô rồi.

Thế nhưng như vậy, cô không chạy tám ngàn mét, cũng không tốn tiền, tương đương Hoắc Lăng Trầm không có phạt cô.

Hoắc Lăng Trầm là người dễ nói chuyện như vậy à.. Cô hoài nghi đánh giá người đàn ông trước mặt. Đột nhiên cảm thấy anh đối xử với cô rất tốt, cô còn có chút không quen! Khi thấy tư thế đứng thẳng tắp của anh, cô lại nghĩ tới một vấn đề, "Anh từng đi lính à?"

"Ừm."

"Vậy sao anh không tiếp tục tham gia quân ngũ? Trở về làm tổng giám đốc làm gì?" Tưởng tượng thử, anh đẹp trai như vậy, nếu mặc thêm quân trang vào nhất định ngẫu đến phát nổ!

Bỗng nhiên có chút tiếc nuối, tiếc rằng cô chưa từng thấy dáng vẻ anh mặc quân trang.

Hoắc Lăng Trầm liếc cô gái mặt đầy tò mò, mặt không đổi sắc nói, "Nếu em thực sự tò mò, vậy tối nay tôi có thể cho em tìm hiểu sâu một chút về tôi."

Hả? Tìm hiểu sâu một chút?

Thật ra, anh nói thẳng là tìm hiểu sâu một chút, Niên Nhã Tuyền cũng sẽ không cảm thấy có vấn đề gì? Nhưng tại sao phải thêm tối nay vào? Đàn ông đều là những lão tài xế không dạy tự khôn*, anh ta nói như vậy, nhất định có hàm ý đặc biệt! (*trẻ tuổi ta gọi là phi công vậy lớn tuổi ta gọi là gì.. là lão tài xế)

Nghĩ đến hàm ý kia, mặt cô lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng rồi xoay người bỏ đi, "Không cần, bye bye."

Thế nhưng, sau đó sau lưng lại truyền đến một câu nói khiến Niên Nhã Tuyền giật mình đến ngơ ngác..

Đợi sau khi cô quay lại, sau lưng đã không còn ai, người đàn ông vừa nãy còn đang nói chuyện với cô đã tổ chức cho các học sinh làm hoạt động khác rồi..

Sau này Niên Nhã Tuyền cẩn thận ngẫm lại, câu đó tuyệt đối không phải do nghe nhầm.

Từ ngày đó trở đi, phương châm của Niên Nhã Tuyền đã thay đổi, từ đi trên con đường của người khác để họ không còn con đường nào để đi, biến thành: "Ngủ" Hoắc Lăng Trầm, nhất định phải "ngủ" Hoắc Lăng Trầm!

Lớp tự học buổi tối kết thúc, Niên Nhã Tuyền đã hạ quyết tâm tối nay phải ngủ ở ký túc xá, thế nhưng cuối cùng cô vẫn bị một cú điện thoại của Trác quân gia gọi về biệt thự.

"Nhã Tuyền, công việc hôm nay tổng giám đốc đã xong, bây giờ chuẩn bị rời khỏi công ty, ngài ấy bảo tôi gọi điện nhắc cô, tối nay có lớp tiếng Anh.."

"..."

Rốt cuộc kiếp trước cô đã gây ra tội tình gì!

Lúc trở về biệt thự, Hoắc Lăng Trầm vẫn chưa về nhà, cô nằm ngả ra giường lớn, lăn qua lăn lại.

Cuối cùng gọi điện thoại cho đám Hàn Huệ Minh, "Huệ Minh, công việc của tớ tìm thế nào rồi?"

Cửa phòng khép hờ, người đàn ông bên ngoài chuẩn bị gõ cửa, dừng đồng tác trên tay lại.

Hàn Huệ Minh vừa tới quán bar đã nhận được điện thoại của cô, tìm một chỗ yên tĩnh nghe, "Hà, công việc à? Cậu muốn đi thật không?" Ban đầu anh ta cho rằng Niên Nhã Tuyền chỉ nói đùa thôi.

"Thật, gần đây tình hình kinh tế căng thẳng, không đi nữa sẽ uống gió đông mất thôi*." Vốn nghĩ rằng còn ầm cựa được hai tháng, kết quả hôm nay Hoắc Lăng Trầm lại bắt cô mời các bạn học ăn kem, giờ cô cả hai ngày cũng sống không qua nổi.

*kiểu như không có kinh tế thì chỉ có nước cạp đất qua ngày

"Tình hình kinh tế của cậu khó khăn?" Hàn Huệ Minh hoang mang không thôi, lúc chuẩn bị hỏi thăm cẩn thận, mấy người anh em cùng đến quán bar lại gọi cậu ta lại, đành phải thôi, "Thôi được, vậy ngày mai tôi sẽ trả lời cậu."

"Ừm, được, vậy.. nếu không thì.." Cậu kể tiếp cô hơi ngại nói ra miệng, bởi vì cô chưa từng làm chuyện thế này.

Hàn Huệ Minh thấy lạ ồ lên một tiếng, "Niên Ca, áp a áp ứng, đây không phải là tính cách của cậu, chuyện gì, cậu cứ nói đi! Cậu như vậy trong lòng tôi cũng ngứa ngáy đấy."

Niên Nhã Tuyền trừng không khí, "Được rồi, cho tớ mượn mấy nghìn, đợi tớ đi làm, nhận được tiền lương sẽ trả cho cậu ngay!"

Haiz! Giờ phút này Niên Nhã Tuyền cảm giác mình là một người ngu ngốc, cố tình nhắc tới chuyện ly hôn lúc còn đi học, đợi sau khi tốt nghiệp kiếm được tiền rồi nhắc đến không được sao?

Bây giờ thì hay rồi, phải tìm việc làm khắp nơi, còn phải vay tiền..

Nhưng lời cô đã nói ra thì không được phép hối hận.

Hứa Huệ Minh thật sự rất giật mình, Niên Nhã Tuyền mà còn đi vay tiền? Không biết sao đám anh em của cậu cứ luôn giục cậu qua đó, cậu cũng không kịp hỏi nhiều, "Được, chờ lát nữa tôi gửi cho cậu."

Ngắt điện thoại chưa được một phút, Niên Nhã Tuyền đã nhận được tin nhắn thông báo, thẻ ngân hàng của cô nhận được năm nghìn.

Mở wechat ra nói với Hàn Huệ Minh một tiếng, "Nhận được năm nghìn rồi, bạn thân, đại ân không lời nào cảm ơn hết được!"

Nhấn gửi đi, tiếng gõ cửa vang lên. Nghĩ đến người tới là ai, cô vội vàng cắt điện thoại, nhảy xuống khỏi giường. Chầm chậm chạy tới cửa, mở cửa phòng, khách sáo mở miệng, "Chào chú Hoắc!"

Người đàn ông hần vừa về đến nhà, tây trang màu đen vắt lên khuỷu tay, áo sơ mi trắng với cà vạt gọn gàng. Thấy cô bước ra, nhàn nhạt liếc cô, "Lấy sách tiếng Anh ra, tôi chờ em ở thư phòng."

Lạnh lùng cao ngạo ném ra câu tiếp theo, anh liền quay người rời khỏi.

Lúc Niên Nhã Tuyền ôm sách tiếng Anh đến thư phòng, Hoắc Lăng Trầm đang kẹp một điếu thuốc đã nhóm lửa, dáng người thẳng tắp đứng trước bệ cửa sổ trong thư phòng.

Cổ áo tùy tiện cài hai ba cái, hơi lộ ra lồng ngực rắn chắc của anh.. Buổi đêm yên tĩnh, cảnh mỹ nam đứng trước cửa sổ hút thuốc lá, Niên Nhã Tuyền nhìn đến vô thức nuốt nước miếng.

Thấy cô đã tới, Hoắc Lăng Trầm thở ra một làn khói, đôi chân dài nện bước đi đến chỗ cái gạt tàn dụi tắt điếu thuốc, "Ngồi đi!"

Niên Nhã Tuyền quan sát thư phòng một vòng, cảm giác vị trí trên ghế sofa là thích hợp nhất, chậm rãi tới ghế sofa ngồi xuống.

Hoắc Lăng Trầm ngồi xuống bên cạnh, khoảng cách của hai người lập tức được kéo đến gần nhất.

Giọng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai cô, "Căn bản tiếng Anh thế nào? Tôi cũng cần phải kiểm tra em, kể từ bây giờ hai người chúng ta sẽ dùng tiếng Anh trao đổi."

Mặt mày Niên Nhã Tuyền ngơ ngác, nói chuyện bằng tiếng Anh? Căn bản tiếng Anh của cô không tốt.. mấy câu tiếng Anh cô biết đều là do lúc trước ra nước ngoài du lịch mới học.

"First of all, you need to pay.."

Hoắc Lăng Trầm nói một câu tiếng Anh rất dài, khiến người nghe vô cùng thoải mái, cả người học dốt là Niên Nhã Tuyền cũng nghe ra được phát âm của anh vô cùng tiêu chuẩn. Thế nhưng, cô chỉ nghe hiểu mấy từ đơn: Đầu tiên, em phải chú ý.. đoạn sau cô chẳng hiểu chữ nào cả.

Gọng nói Hoắc Lăng Trầm vừa dứt, Niên Nhã Tuyền lập tức ngồi ngay ngắn, ho nhẹ một tiếng trả lời, "You and me.. cực kỳ ngu ngốc you si a what*.." Cô càng nói nhiều, chân mày người đàn ông càng nhúu chặt. (Xin lỗi quý đọc giả, mình đành để nguyên văn vì mình cũng không dịch được)

Đợi đến khi cô nói xong, ngón tay đề sách giáo khoa của anh đã hơi dùng sức, chỉ có trút vào chỗ khác thì anh mới có thể nhin xuống xúc động muốn bóp chết cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chúng ta phải ly hôn

Cô không hề cảm nhận được sự lạnh lẽo phát ra từ trên người anh, còn chớp chớp mắt khoe khoang với anh.

Khuôn mặt người đàn ông không có biểu cảm gì nhìn chằm chằm cô, gần từng chữ một nói, "I'll teach you from now on."

Cô ngẩn ra một chút, gật đầu.

Bỗng nhiên cô gật đầu, anh còn tưởng rằng cô đã nghe hiểu, "Next, follow me."

Tựa như cô do dự một chút, lại gật đầu.

Ngón trỏ Hoắc Lăng Trầm gõ gõ trên sách, "Are you a fool?"

Fool? Nghe có chút quen thuộc, nhưng mà có ý gì thì cô đã quên rồi.

Lần này, cô không chút do dự, trực tiếp gật đầu. Bởi vì cô phát hiện ra, gật đầu thật sự rất tốt.

Hoắc Lăng Trầm nhắm mắt lại, lấy di động ra, mở phần mềm phiên dịch, nhấp một câu tiếng Anh, đánh vào phần phiên dịch, đưa đến trước mặt cô.

Niên Nhã Tuyền nghi hoặc cảm lấy di động, câu tiếng Anh phía trên đó đúng là câu vừa rồi Hoắc Lăng Trầm đã nói.

Phiên dịch thành tiếng Trung chính là: Cô là đồ ngốc sao?

Cô.. Vừa rồi hình như đã gật đầu!

Đồ ngốc? Anh mới là đồ ngốc! Anh là kẻ ngốc hai mươi tám tuổi!

Khuôn mặt cô gái lập tức đỏ bừng, vừa xấu hổ lại vừa tức giận. Cuối cùng dứt khoát chơi xấu, đẩy sách vở ra, từ trên sofa đứng lên, "Tôi không học! Anh cố ý!"

Cô chuẩn bị rời đi, một bàn tay lớn giữ lấy tay cô, dùng sức một cái, cô bị kéo về trên sofa. Không ngồi vững một chút, cô nghiêng về một phía.

"Ồi!" Cô kinh ngạc hô lên một tiếng, trước khi bị nhào tới trên mặt đất, tay cô đã nhanh chóng giữ lấy áo sơ mi của anh.

Tốc độ của anh còn nhanh hơn cô, cánh tay dài vòng một cái, giữ được vòng eo cô, kéo vào trong lòng ngực mình.

Cô có chút tức giận, ngẩng đầu lên muốn trừng mắt anh, không ngờ bởi vì khoảng cách của hai người quá gần, tư thế lại quá mờ ám, cô vừa mới ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, đôi môi chạm vào nhau..

Anh cũng không ngờ sẽ có một việc ngoài ý muốn như vậy, nhưng anh cũng chỉ ngừng lại không đến ba giây, không chút khách sáo gia tăng nộ hôn giữa hai người.

Vốn dĩ Niên Nhã Tuyền muốn từ chối, nhưng mà tưởng tượng đến câu nói hôm nay anh nói ở trên sân thể dục, cắn chặt răng, dùng sức một chút, đẩy người đàn ông ngã trên sofa.

Trong mắt Hoắc Lăng Trầm xẹt qua một tia khó có thể tin được.

Anh.. Vậy mà lại bị một cô gái đẩy ngã?

Nhìn lên cô, anh lập tức biết cô muốn làm gì, trước mắt anh sẽ không cho cô cơ hội. Bàn tay túm lấy tay cô đặt ở trên cổ áo anh, "Ngồi xuống, tiếp tục học!"

"..."

Con mẹ nó! Niên Nhã Tuyền tròn to mắt nhìn nét mặt người đàn ông đã khôi phục lại bình thường, lòng tự trọng đã chịu một vạ lần tổn thương.

Có phải cô thật sự giống các bạn học trong trường nói, là cô gái ngoại trừ có nét đặc thù riêng và một khuôn mặt xinh đẹp, những thứ khác thì giống đàn ông như đúc, không có một chút đặc điểm gì của con gái..

Nếu không, với sự chủ động của cô, người đàn ông này chẳng những không có một chút phản ứng nào, còn cự tuyệt cô.

Vậy cho nên, nguyên nhân chính là vì Hoắc Lăng Trầm không có một chút cảm giác với cô, hôm nay mới có thể ở trên sân thể dục, nói ra một câu như vậy?

Trái tim Niên Nhã Tuyền nghẹn lại, lần đầu tiên trong cuộc đời, bắt đầu ghét bỏ tính cách mình.

Thời gian sau đó, cô vô cùng yên tĩnh, Hoắc Lăng Trầm dạy rất nghiêm túc, dường như cô cũng học rất nghiêm túc. Chỉ có chính cô biết, trong lòng cô lại có chủ ý gì..

Một tiếng sau, Hoắc Lăng Trầm đóng sách giáo khoa lại, "Hôm nay tới đây trước đã."

Niên Nhã Tuyền gật gật đầu, thất thần thu sách giáo khoa lại.

Mở cửa phòng làm việc ra, bị Hoắc Lăng Trầm gọi lại một lần nữa, cô nghi ngờ quay đầu lại.

Hoắc Lăng Trầm lấy một cái ví từ trong túi ra, mở ra, rút ra hai tấm thẻ đưa cho cô, "Một tấm thẻ dự trữ, một tấm thẻ tín dụng, thẻ tín dụng không có mức hạn chế, bên trên tấm thẻ dự trữ có khoảng tám chín con số, cầm lấy mà dùng."

Tấm thẻ dự trữ này là thu nhập hàng năm của một trong những chi nhánh của công ty anh, chắc là đủ cho cô dùng.

Niên Nhã Tuyền bỗng nhiên mở to hai mắt, miệng há hốc thành hình chữ O! Tám chín con số? Mở ngón tay ra đếm đếm, chục, trăm.. Má ơi, chín con số, đó không phải là hơn trăm triệu sao?

"Không, không.." Phản ứng đầu tiên của cô chính từ chối, lý do từ chối là hai tấm thẻ này quá nhiều.

Anh biết cô suy nghĩ gì, anh không xác định sau này Niên Nhã Tuyền sẽ như thế nào, sẽ là kiểu người gì. Nhưng mà bây giờ, hình như cô là kiểu cô gái nhỏ không biết tiền tài quan trọng, nhất định sẽ có một trái tim thanh thuần cao thượng, "Trước khi chưa ly hôn, em vẫn luôn là bà Hoắc, hai tấm thẻ này đưa cho bà Hoắc dùng là điều đương nhiên."

Niên Nhã Tuyền mất hai phút mới tìm được âm thanh của mình, thẳng đầu lờ lững nói, "Không phải, Hoắc tiên sinh, chúng ta sẽ ly hôn, không nhất thiết phải nợ ân tình của anh. Tôi đã 22 tuổi, cũng có năng lực tự nuôi sống mình."

Nói thật, trong khoảng thời gian này ở chung với Hoắc Lăng Trầm, suy nghĩ ly hôn của cô đã từng có dao động, nhưng cô vẫn cảm thấy nếu có thể ly hôn thì cứ ly hôn đi!

Trong ánh mắt cô gái để lộ ra sự kiên định, anh có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của cô.

Hoắc Lăng Trầm là ai? Hắn mới là người am hiểu không chế chủ quyền đó, "Em cứ như vậy phân rõ giới hạn với tôi đúng không?" Nói đoạn, cũng bỏ hai tấm thẻ vào tay cô, ý của anh rất đơn giản, anh không cho phép cô từ chối anh!

"Đúng vậy, tổng giám đốc Hoắc, tôi không rõ mục đích tại sao anh nhất định phải tiếp tục cuộc hôn nhân này, nhưng mà tôi, Niên Nhã Tuyền, đã quyết định, thì cũng sẽ không thay đổi!"

Có lẽ tính cách Niên Nhã Tuyền cố chấp, bá đạo, nhưng mà cô đã quên, đối mặt với cô chính là một người đàn ông còn cố chấp hơn bá đạo hơn cô mười lần.

Người đàn ông như ông này, Hoắc thiếu, tổng giám đốc Hoắc, chú Hoắc, Hoắc tiên sinh.. Cách xưng hô cô dành cho anh cũng thật nhiều, cũng không biết, làm sao cô mới có thể gọi anh một tiếng.. Ông xã được đây?

"Tôi đã quyết định, cũng sẽ không thay đổi, tấm thẻ này nếu em không cần, kết quả.. Không cần tôi nói chứ?"

Quả nhiên, anh mới vừa nói xong, nét mặt cô lập tức trở nên tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt anh, "Chẳng lẽ chú Hoắc chỉ biết đe dọa người khác sao? Chẳng lẽ không thể dùng cách khác làm cho người ta tâm phục khẩu phục à?"

Thật đáng giận, người đàn ông này!

Anh lặp lại lời cô nói một chút, "Cách khác? Có, ba ngày ba đêm không thể xuống giường thì sao?"

Lão tài xế này xuất hiện đúng là không hề có điềm báo trước, "Anh anh anh anh!" Niên Nhã Tuyền tức giận cả nửa ngày không thốt ra được một câu, "Tôi sẽ không cho anh cơ hội này!"

"Không sao, tôi cũng sẽ không cho em cơ hội ly hôn!"

Cô lập tức ừ rừ, "Tôi đi ngủ!" Cô trêu chọc không nổi chẳng lẽ trốn cũng không được sao?

Lúc đi tới cửa, Hoắc Lăng Trầm lại nói lần nữa, "Tiền mượn của bạn bây giờ trả lại đi, công việc cũng không cần tìm nữa, thời gian sau này, em sẽ không có thời gian đi ra ngoài làm việc."

Cho nên, "Anh nghe lén tôi gọi điện thoại!"

Niên Nhã Tuyền rất muốn nhảy dựng lên, Hoắc Lăng Trầm này sao lại đáng ghét như vậy chứ! A a a a! Nếu không phải biết mình không đánh lại anh, cô nhất định sẽ tiến lên đánh anh thành ba cái đầu heo!

"Mong em hãy chú tâm từ ngữ trước khi nói, cái gì gọi là lén? Là tôi vừa đi đến cửa phòng em, là em không đóng cửa phòng, nên tôi nghe được!"

ahih! Niên Nhã Tuyền hít vào thở ra, lại hít vào..

Bình tĩnh, bình tĩnh! Cố gắng nở nụ cười, "Tổng giám đốc Hoắc, tôi cho anh mười vạn tệ, chúng ta ly hôn được không?"

Người đàn ông im lặng

Cũng đúng, mười vạn tệ, tổng giám đốc Hoắc người ta còn không thèm để vào mắt, cô lại tặng con số lên, "Một trăm vạn!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Hoắc Lăng Trầm xem như anh đủ độ

Người đàn ông thoáng im lặng

Cô khẽ cắn môi, "Một ngàn vạn!"

Anh vẫn im lặng như cũ.

"Năm. Năm ngàn vạn!" Cô không dám tin, cả đời này cô cũng không thể kiếm được năm ngàn vạn!

Người đàn ông sợ phôi cô bị làm cho tức giận mà nổ tung, khẽ lên tiếng: "Chờ tới khi em có thể kiếm được năm ngàn vạn thì hãy quay lại đây nói chuyện với tôi." Anh biết rõ, đối với anh mà nói thì năm ngàn vạn tệ đơn giản như kiếm năm mươi tệ, hay năm trăm tệ vậy, nhưng với Niên Nhã Tuyền thì không chắc.

Được! Được! Được! "Hoắc Lăng Trầm xem như anh đủ độ!" Niên Nhã Tuyền quảng lại một câu rồi lập tức ra khỏi phòng làm việc.

Để thể hiện sự bất mãn của mình, cô còn đá thật mạnh lên cửa phòng làm việc..

Quay trở về phòng, Niên Nhã Tuyền lấy toàn bộ quần áo trong phòng để quần áo ra, ném vào một góc. Hai tay chống nạnh, cô thờ phỉ phò nhìn tủ quần áo rỗng tuếch, còn chưa kịp người giận đã gọi điện thoại ngay cho Trịnh Hiểu Kha, "Ngày mai đi dạo phố với tớ, tớ muốn mua quần áo, mua đồ trang điểm, mua trang sức, mua mua mua!"

Không phải Hoắc Lăng Trầm nói cho cô thỏa sức tiêu tiền sao? Được thôi, tiêu tiền thì ai chẳng biết chứ! Kiếm tiền khó như lên trời, tiêu tiền thì dễ như ăn kẹo vậy!

Hơn nữa, hôm nay ở trên sân thể dục không phải anh đã nói nếu cô ngủ với anh, thì anh sẽ để cô được tự do hay sao?

Được thôi!

Đời này, nếu Niên Nhã Tuyền cô không ngủ với Hoắc Lăng Trầm thì sẽ mang họ Hoắc Lăng Trầm nhà anh!

Sáng sớm ngày hôm sau, Niên Nhã Tuyền mặc một chiếc váy ren màu hồng nhạt trước đó đã từng mặc ở sinh nhật tuổi 21 của mình, xuất hiện trước mắt các bạn học.

Nhớ tới nét mặt Hoắc Lăng Trầm buổi sáng hôm đó khi vừa nhìn thấy cô, Niên Nhã Tuyền lại muốn cười to một trận.

Tuy rằng anh vẫn có chút kiêu ngạo lạnh lùng, nhưng trong mắt rõ ràng đã có thêm vài phần ngạc nhiên và kinh diễm. Cô còn cố ý dạo qua một vòng ở trước mặt anh, đắc ý hỏi, "Chú Hoắc, trông tôi có đẹp không?"

Hoắc Lăng Trầm đúng thật là đã quên mất rằng cô cũng là một người con gái, giả vờ là đàn ông thì đơn giản, còn giả vờ thực nữ thì.. còn phải giả vờ sao? Khi cô còn nhỏ, cũng chưa từng làm như vậy bao giờ!

Trên mặt cô thoa một lớp phấn lót trang điểm làm lộ ra vẻ đáng yêu, phấn mắt màu nâu, khóe mắt kẻ màu đen, cộng thêm thỏi son kem Armani truyền kỳ màu với bốn trăm sắc đỏ tươi tắn, cô gái ngày thường trông luôn tùy tiện, vậy mà hôm nay lại lắc mình thay đổi, trở thành một nàng công chúa nhỏ.

Thường ngày mái tóc dài của cô luôn được buộc gọn ra phía sau thành đuôi ngựa hoặc là búi lại, hôm nay cô lại nhờ di Luru giúp cô tạo thành kiểu tóc công chúa.

Mỗi khi cô xoay tròn, mái tóc dài xỏa tung bông bênh trên lưng, đung đưa theo gió.

Niên Nhã Tuyền thật sự rất xinh đẹp, lần trước khi đi tham gia yến hội định kỳ trên du thuyền, cô mặc một bộ váy dạ hội nhưng anh cũng chỉ nhìn lướt qua.

Giờ phút này, tuy rằng trên người không phải trang phục lộng lẫy, nhưng chiếc váy ren dài màu hồng nhạt đơn giản dường như lại hợp với cô hơn.

Hoắc Lăng Trầm rũ mi mắt, che giấu cảm xúc của mình, nhàn nhạt nói, "Ăn cơm thôi."

Chỉ có bản thân anh biết, giờ phút này trong đầu anh có bao nhiêu suy nghĩ điên cuồng, nếu không phải vì chưa đúng thời điểm thì anh nhất định đã đề Niên Nhã Tuyền ra ở trên bàn cơm.

"..."

Cho dù như vậy, biểu cảm vừa rồi của Hoắc Lăng Trầm cũng đã khiến Niên Nhã Tuyền rất vừa lòng, cho nên cô cũng không bận tâm đến việc anh không hề khen cô một câu, ngoan ngoãn dùng bữa sáng.

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt và khóe môi Niên Nhã Tuyền lộ đầy ý cười, khiến trong đầu tất cả các chàng trai ở đây liền nảy ra một câu: Việt Thành có giai nhân, nhất tiểu khuynh thành, tái tiểu khuynh quốc..

*Việt Thành có người đẹp, Bài ca của Lí Diên Niên: Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc 一顧傾人城, 再顧傾人國. Nghoảnh lại một cái xiêu thành, ngoảnh lại cái nữa đổ nước. Nghĩa là tả cái vẻ đẹp tuyệt thế của người phụ nữ làm cho người ta mê mẩn đến nỗi mất thành mất nước. » Một hai nghiêng nước nghiêng thành.

Đôi mắt Niên Nhã Tuyền đảo qua một vòng đám con trai vẫn đang nhìn cô chăm chú, cô cố ý chớp chớp đôi mắt, đám con trai lập tức hoa mắt chóng mặt, không còn biết đông tây nam bắc, thậm chí có vài người còn va phải nhau.

"Trời ơi! Niên.. Nhã Tuyền, hôm nay cậu muốn đi xem mắt sao!" Lâm Uyển Oánh dứt khoát đổi cách xưng hô Niên Ca thành Niên Nhã Tuyền, giờ phút này hình tượng của Niên Nhã Tuyền và người đàn ông kia, đều không phù hợp một chút nào.

Lần trước lúc Niên Nhã Tuyền mặc bộ váy này, cô không tạo kiểu tóc, cũng không hề trang điểm.

Khi tham gia bữa tiệc tối trên du thuyền với Hàn Huệ Minh, tuy rằng cô mặc bộ váy màu đỏ rực, nhưng cũng không trang điểm làm tóc gì, cho nên thiếu đi vài phần xinh đẹp như hôm nay.

Thư Trạch Nam đứng cùng một chỗ với Lâm Uyển Oánh, ngơ ngác ngây ngốc nói, "Niên Nhã Tuyền cậu đến từ đâu vậy, cậu đang gây tai họa cho các học sinh nam của học viện kinh tế đấy!"

Cô đã cố gắng duy trì nụ cười từ nhà cho tới trường học, dù sao Hoắc Lăng Trầm cũng không nhìn thấy. Niên Nhã Tuyền thu lại nụ cười có chút cứng đờ, vòng qua ôm lấy Lâm Uyển Oánh, "Uyển Oánh à, làm con gái thật là mệt!"

Lâm Uyển Oánh, ".. Tớ cảm thấy cũng khá tốt mà." Sao cô ấy lại cảm thấy mệt chứ.

Nhưng đối với kiểu con gái như cô, liền cảm thấy làm con gái quá mệt mỏi, Niên Nhã Tuyền bắt đầu dỗi vầy vầy tay, "Đi thôi, đi học thôi."

Hình tượng của Niên Nhã Tuyền ngày hôm nay, thật sự đã mang gây ra chấn động không hề nhỏ cho các bạn học. Hàn Huệ Minh là người đầu tiên hành động, anh ta nhào tới khoác vai Niên Nhã Tuyền, "Nhã Tuyền, tớ muốn theo đuổi cậu! Thật đấy!"

Cô ném cho cậu ta một cái trừng mắt, trực tiếp dùng lời nói đâm cho cậu ta một nhát, "Tôi mặc như vậy không phải cho cậu nhìn!"

Hàn Huệ Minh bắt lấy câu chữ trong lời nói cô, "Vậy cậu mặc cho ai xem? Nói mau, có phải cậu yêu rồi đúng không?"

"Hà! Nhã Tuyền yêu rồi?" Trịnh Hiểu Kha nhìn Niên Nhã Tuyền, vẻ mặt đang từ thấu hiểu lập tức biến thành kinh ngạc.

Ngay cả với Hoắc Lăng Trầm - một người đàn ông cực phẩm như vậy mà Niên Nhã Tuyền cũng đối đầu với anh, vậy rốt cuộc thì loại đàn ông nào mới có thể lọt vào tầm mắt Niên Nhã Tuyền của các cô được đây?

"Đừng nói bừa! Nào có, tớ chỉ là.. Bị kích động!" Cô nói đúng như sự thật.

Quả thật đêm qua cô bị Hoắc Lăng Trầm làm cho kích động không hề nhẹ.

Mấy người bạn họ vốn đang muốn giữ cô lại hỏi đông hỏi tây, nhưng thầy giáo đã bắt đầu giảng bài nên mọi người đành phải dừng lại.

Hôm nay Hoắc Lăng Trầm có tiết vào buổi chiều, Niên Nhã Tuyền có chút bất thường, yên yên tĩnh tĩnh ngồi ở giữa lớp học có nhiều vệ tinh. Không trốn học, cũng không ở cửa chặn không cho các nam sinh vào lớp.

Hoắc Lăng Trầm không tin cô sẽ thành thật như vậy! Quả nhiên khi ở lớp, chỉ cần tầm mắt Hoắc Lăng Trầm dừng lại trên người cô, Niên Nhã Tuyền lập tức nháy mắt với anh.

Hoắc Lăng Trầm phát hiện bản thân mình rất kỳ quái, trước kia dù là những người mẫu thiên hậu quốc tế hay là thiên kim thực nữ giàu có, bày đủ trò câu dẫn nháy mắt ra hiệu với anh, anh cũng chưa từng để ý. Vậy mà khi cô gái nhỏ này cố tình hơi hơi chớp chớp mắt với anh, anh lại cảm thấy tinh thần không ổn định..

Tiếng chuông tan học vang lên, Niên Nhã Tuyền to gan bước lên trên bục giảng. Cô vỗ vai các nữ sinh đang vây quanh Hoắc Lăng Trầm, mấy cô gái kia đang vui sướng vì được tới gần Hoắc Lăng Trầm, sau khi nhìn thấy cô thì niềm vui sướng trên khuôn mặt lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Cô ra hiệu tránh ra, không màng tới ánh mắt tức giận mà không dám nói gì của các bạn học, đi đến bên cạnh Hoắc Lăng Trầm, một tay chống cằm, nghiêng đầu bình tĩnh nhìn người đàn ông đang thu dọn sách vở, "Thầy Hoắc, bài giảng vừa rồi của thầy, có chỗ em không hiểu!"

Hoắc Lăng Trầm thu dọn sách vở xong, lạnh lùng quét mắt liếc nhìn cô một cái, không hề trả lời cô, lập tức xoay người rời đi.

"..."

Bất ngờ không kịp phòng bị, Niên Nhã Tuyền bị "bể môn canh"* nhìn thấy các bạn học đang nhìn mình mĩa mai và cười trộm, cô duỗi thẳng sống lưng, đè nén cảm giác xấu hổ xuống, cố ý hừ lạnh một tiếng, "Xì! Có gì đặc biệt hơn người đâu, chị đây còn không muốn học nữa đây!"

*Bể môn canh: Đóng cửa không tiếp khách. Ý nói Niên Nhã Tuyền bị Hoắc Lăng Trầm ngó lơ

Người đàn ông kia đã đi đến cửa phòng học, nghe được lời nói của cô, khóe môi nhếch lên ý cười mơ hồ.

Quay lại bàn học, Niên Nhã Tuyền lập tức lấy di động ra, lạch cạch lạch cạch ấn mấy chữ, sau đó nhấn gửi đi, "Hoắc Lăng Trầm, buổi tối hôm nay anh đừng về nhà. Tôi! Không! Muốn! Nhìn! Thấy! Anh!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bị một người đàn ông hạ chiến thư

Đội thật lâu, tiết học tiếp theo đã bắt đầu, Niên Nhã Tuyền cũng không đợi được câu trả lời của anh..

Trên đường cái rộng rãi, một chiếc Đê Tước lao nhanh đến tập đoàn ZL. Người đàn ông ngồi phía sau, nhiều lần nhìn tin nhắn kia, trong mắt ẩn chứa ý cười.

Trịnh Phi ở ghế phó lái phía trước, mở bảng lộ trình bắt đầu báo cáo công việc: "Tổng giám đốc Hoắc, ngày mai cần phải đến Singapore vài hôm, nhà máy bên đó có chút sự cố, vẫn chưa xử lý được.."

Buổi tối, Niên Nhã Tuyền nằm ở trên giường, vẫn luôn lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài cửa sổ, nhưng cũng đã hơn mười hai giờ rồi, còn chưa thấy tiếng xe về.

Chẳng lẽ Hoắc Lăng Trầm tức giận rồi? Thật sự không về nữa à?

Có phải cô hơi quá đáng không? Nơi này rõ ràng là nhà anh, nhưng cô lại đuổi anh ra ngoài.

Aaaaaaaa.. Cô sắp điên rồi.

Cầm lấy điện thoại nhấn cho Hoắc Lăng Trầm một tin: "Tổng giám đốc Hoắc."

Lần này, bên kia rất nhanh liền trả lời: "Ừ."

Chữ "ừ" này, cô bỗng nhiên lại không biết nói gì. Do dự hồi lâu, mới lên tiếng: "Anh ở đâu?"

"Công ty." Anh vừa mới đến công ty con ở Singapore, đang chuẩn bị giải quyết công việc.

Niên Nhã Tuyền hiểu lầm, cho là anh vẫn còn ở công ty tại Việt Thành, thật sự bởi vì tin nhắn kia của cô, không muốn quay về: "Chuyện là, hôm nay tôi. Cũng không trách tôi được, ai bảo anh không để ý tới tôi, bằng không bây giờ anh về đi, cùng lắm tôi không xuất hiện trước mặt anh nữa là được."

Bởi vì căng thẳng, cô nói có chút không rõ ràng, muốn nói xin lỗi, nhưng lại không muốn mất mặt.

Hoắc Lăng Trầm xem tin nhắn này, không cần nghĩ cũng biết bây giờ cô có bao nhiêu xoắn xýt. Anh không khỏi bật cười, cô gái này sao lại đáng yêu vậy chứ?

Nhưng mà, bây giờ anh về không được, cho nên, chỉ trả lời cô mấy chữ: "Đi ngủ sớm chút."

Niên Nhã Tuyền thất vọng dùng ngón chân trỏ lấy đầu, tên đàn ông này sao lại nhỏ mọn như vậy, cô cũng đã chủ động nhắn tin cho anh, anh còn không chịu về.

Trước khi ngủ mơ màng, Niên Nhã Tuyền còn đang suy nghĩ, không về thì thôi đi, dù sao cô cũng đã nói xin lỗi rồi.

Niên Nhã Tuyền trải qua hai ngày trong sự bất an, bởi vì hai ngày rồi cô vẫn chưa gặp được Hoắc Lăng Trầm. Tiết dạy của Hoắc Lăng Trầm ở trường cũng bị hoãn lại, thời gian dạy lại cụ thể phải đợi thông báo.

Biết Hoắc Lăng Trầm đi công tác, còn là vì phải nhờ Trác quản gia nói, Niên Nhã Tuyền hỏi rõ thời gian cụ thể Hoắc Lăng Trầm đã đi, lại nghiêng rằng nghiêng lợi một trận với anh.

Đêm đó lúc cô nhắn tin cho anh, anh đã đến Singapore rồi, nhưng lại không nói sự thật cho cô biết.

Làm hại cô tự trách hai ngày, tên khốn kiếp đáng ghét này.

Vốn đã hẹn Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyển Oánh đi dạo, đêm đó lại vì có chuyện mà không đi được.

Mãi đến hôm nay đến Thượng Dương, Niên Nhã Tuyền nhớ tới người đàn ông khiến cô nghiêng rằng nghiêng lợi đó, không chút khách khí dùng thẻ của anh mua mấy bộ quần áo và đồ trang điểm.

Không tập trung trong suốt lúc tính tiền ở cửa hàng đồ trang điểm, Trịnh Hiểu Kha thần thần bí bí hỏi Niên Nhã Tuyền: "Gần đây cậu có chút kỳ quái nhỉ, ở đây vừa mua đồ trang điểm vừa mua quần áo, phong cách quần áo cũng không giống trước kia, Nhã Tuyền, có phải cậu đang yêu không?"

"..."

Niên Nhã Tuyền nhìn túi quần áo trong tay, lắc đầu, cũng nghiêm túc nói với Trịnh Hiểu Kha: "Cậu phải tin tớ, tớ không có yêu đương gì cả, tớ chỉ là bị kích thích mà thôi."

Bị một người đàn ông gửi thư khiêu chiến, còn bị cự tuyệt, cô cũng nghi ngờ mình có thể chịu đựng nổi hay không?

"Được rồi, được rồi, tối nay mọi người đều không có việc gì, cùng nhau tụ tập nhé?" Ngày mai là thứ bảy, không đi học.

Sau khi mọi người hẹn nhau gặp ở khu biệt thự Phố Đông, ba người Niên Nhã Tuyền rời khỏi quầy bán hàng, chuẩn bị đi siêu thị mua chút đồ ăn.

Lúc đi tới thang máy, Niên Nhã Tuyền vô tình thấy được một đôi nam nữ trên màn hình LED quảng cáo.

Mễ Gia mặc bộ lễ phục màu trắng lộng lẫy thân mật kéo người đàn ông mặc âu phục xanh đậm bên cạnh, hướng về phía máy ảnh, nở nụ cười ngọt ngào.

Tiếng MC rơi vào tai Niên Nhã Tuyền: "Tổng giám đốc Hoắc và cô Mễ trai tài gái sắc, thật xứng đôi."

Mễ Gia nghe vậy không nói nhiều, chỉ cười nhẹ với MC, lúc này yên lặng là câu trả lời tốt nhất.

Cánh tay Niên Nhã Tuyền bị Trịnh Hiểu Kha lắc lắc, hưng phấn chỉ màn hình lớn: "Đó không phải tổng giám đốc Hoắc sao? Cô gái bên cạnh kia.. Tại sao lại là Mễ Gia đó chứ? Chẳng lẽ hai người bọn họ thật sự sắp có chuyện tốt sao?"

Lâm Uyển Oánh còn tiếc nuối: "Mễ Gia đó thật sự không xứng với tổng giám đốc Hoắc đâu. Tổng giám đốc Hoắc chẳng những đẹp trai, còn là một đại tài tử, thật hời cho Mễ Gia đó mà."

Niên Nhã Tuyền: "..."

Tâm trạng vốn tốt, bị một màn này phá hoại toàn bộ, cô cắn răng hung ác trợn mắt nhìn tên đàn ông mang hình người kia. Trong lòng hung hăng khinh bỉ anh một phen, nhà có vợ, còn ở bên ngoài treo hoa ghẹo nguyệt, Tôi nhỏ vào! Tên đàn ông cặn bã.

Trịnh Hiểu Kha vô tình nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Niên Nhã Tuyền, rất bất đắc dĩ nói: "Nhã Tuyền, cậu đừng hận tổng giám đốc Hoắc như vậy mà. Mặc dù hai người là nghiệt duyên, nhưng ít nhất vẫn là có duyên đúng không? Nào giống với chúng tớ, đến có nghiệt duyên với tổng giám đốc Hoắc cũng không có."

"..."

Người tới biệt thự tối nay vẫn là mấy người bọn họ, Hàn Huệ Minh, Thư Trạch Nam, Lâm Uyển Oánh, Trịnh Hiểu Kha và Niên Nhã Tuyền.

Trước kia khi Hoắc Lăng Trầm chưa chuyển về, mấy người bọn họ cũng đã tới đây mấy lần, cho nên lúc mọi người đến biệt thự, đều như quen việc dễ làm.

Niên Nhã Tuyền để thím Lưu về trước, mấy người ở nhà ăn uống nhâm nhi, cũng không mấy vui vẻ.

Hơn mười giờ đêm, năm người uống mấy chực lon bia, trong phòng khách một mảnh hỗn độn. Niên Nhã Tuyền và Trịnh Hiểu Kha ngâm nga một đoạn bài "Đoạn Kiều tàn tuyết", Lâm Uyển Oánh và Thư Trạch Nam núp ở góc salon lặng lẽ nói chuyện, cầu độc thân Hàn Huệ Minh nhìn thấy vậy, một chân đạp lên đùi Thư Trạch Nam: "Còn show ân ái nữa, tôi đào gốc tường cho giờ."

Thư Trạch Nam đáp lại cậu ta một cái, lớn tiếng nói: "Tôi độc thân hơn hai mươi năm, vất vả lắm mới tìm được một cô bạn gái, nếu cậu dám đào chân tường, nửa đời sau này tôi nhất định sẽ quần lấy cậu."

Hàn Huệ Minh nghe vậy, cả người nổi da gà, còn chà xát tay mình.

"Ha ha ha ha ha." Lâm Uyển Oánh cười hết sức vui vẻ.

Năm người đều uống bia, cũng có thể là uống đến bước chân không vững, lúc Niên Nhã Tuyền ngồi không vững ngã vào ngực Hàn Huệ Minh, hai người tôi đánh cậu, cậu đánh tôi, cửa biệt thự không chút báo trước bị đẩy ra.

Tình cảnh tôi đánh cậu cậu đánh tôi, rơi vào mắt người khác, giống như là đang tán tỉnh..

Người đàn ông bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, bốn người khác hoảng sợ nhảy lên khỏi salon. Chỉ có Niên Nhã Tuyền ngồi trên ghế salon cào tóc, nhất thời còn chưa kịp phản ứng, trong miệng lầm bầm: "Tại sao có thể là Hoắc Lăng Trầm?" Cô đã thăm dò kỹ, anh đi công tác phải hai ngày nữa mới về.

Nhất định là cô uống nhiều rồi.

Người đàn ông ngoài cửa mặc tây trang màu đen cùng với áo vest cùng màu, khoác áo khoác trên khuỷu tay, lạnh lùng liếc qua phòng khách bừa bãi.

Trịnh Phi sau lưng anh kinh ngạc nhìn cô gái lão đạo lắc lư đứng lên khỏi salon, xong rồi, xong rồi, tổng giám đốc Hoắc vội vàng chạy từ Singapore về, thứ đầu tiên nhìn thấy lại là cảnh tượng này..

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Anh thật sự đau đầu

Trong lòng anh ta vì mấy người trong phòng khách, âm thầm niệm a di đà phật.

Khí thế của Hoắc Lăng Trầm quá mạnh mẽ, năm người nháy mắt liền tỉnh táo lại, tiếng gọi thay nhau vang lên.

Hàn Huệ Minh: "Tổng giám đốc Hoắc." Mẹ nó. Đây là Hoắc Lăng Trầm giết tới nhà Niên Nhã Tuyền sao?

Thư Trạch Nam, Lâm Uyển Oánh: "Thầy Hoắc." Ngày đó Thư Trạch Nam đang học thi gặp Hoắc Lăng Trầm, cũng biết quan hệ giữa anh và Niên Nhã Tuyền không đơn giản, chỉ là cậu vẫn luôn không nói ra.

Trịnh Hiểu Kha: "Hoắc Thiếu?" Tôi là ai? Đây là đâu? Tại sao tôi lại thấy Hoắc Lăng Trầm trong biệt thự của Nhã Tuyền?

Sau đó, trong đáy lòng bốn người đồng thời toát lên một sự nghi ngờ, sao Hoắc Lăng Trầm lại xuất hiện ở đây?

Cuối cùng, một tiếng nói trong trẻo vang lên: "Chú Hoắc."

* * *

Niên Nhã Tuyền gọi Hoắc Lăng Trầm là chú Hoắc?

Phòng khách càng yên tĩnh, bầu không khí càng khẩn trương. Hai chân Hàn Huệ Minh bắt đầu run rẩy, bình thường cậu ta thấy ba mình cũng không sợ như vậy, lúc này lại bị một người đàn ông hơn mình năm sáu tuổi dọa suýt chút nữa tè ra quần?

Sau mười ngàn câu chửi thề, Hàn Huệ Minh lắc đầu một cái, không đúng, không đúng, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là tại sao bây giờ Hoắc Lăng Trầm lại ở trong nhà của Niên Nhã Tuyền?

Hoắc Lăng Trầm sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm cô gái đã phản ứng lại, từng bước từng bước đi vào phòng khách.

Da trên người mấy người kia lập tức kéo căng, toàn bộ đều xếp hàng đứng ngay ngắn, cũng không dám thở mạnh một chút. Hàn Huệ Minh sợ hãi như một con rùa, không dám ngẩng đầu lên.

"Uống rượu?" Giọng người đàn ông vang lên, mấy người vội vàng gật đầu theo đúng sự thật.

Niên Nhã Tuyền nắm thật chặt vạt áo, trong đầu đều nghĩ tại sao Hoắc Lăng Trầm đột nhiên quay về, cô phải khai báo quan hệ này với mọi người thế nào.

Người đàn ông lại liếc mấy chục lon bia trên đất, lại hỏi: "Thường xuyên uống rượu?"

Câu hỏi này, khiến cho mọi người có người gật đầu có người lắc đầu.

Dù sao Niên Nhã Tuyền cũng lắc đầu, cô mới không ngu đến mức ở trước mặt Hoắc Lăng Trầm thừa nhận mình thường xuyên uống rượu.

"Thư kí Trịnh, đi mua một trăm két bia tới, hôm nay bọn họ không uống hết, không ai được phép rời đi." Người đàn ông lạnh lùng ra lệnh, trực tiếp đánh năm con gấu con vào địa ngục.

Đầu Niên Nhã Tuyền nhanh chóng xoay chuyển, dựa theo thân phận của Hoắc Lăng Trầm, nếu như muốn mua bia, tối thiểu cũng phải là loại nhập khẩu. Bia thường bán trên thị trường thành phố, một két có mười hai chai, nếu như một trăm két, chính là một trăm hai mươi chai.

Năm người bọn họ uống một trăm hai mươi chai, trung bình mỗi người hai mươi chai.

Bình thường miễn cưỡng còn có thể uống nổi, nhưng giờ phút này bọn họ đã uống khoảng mười chai rồi..

What?

Nụ cười của Niên Nhã Tuyền cứng lại trên mặt, còn không nói được một câu xin tha mạng.

Lúc Trịnh Phi xoay người rời đi, chỉ nghe Hoắc Lăng Trầm lại nói: "Mấy bạn này hiếm khi mới được tụ tập một bữa, phải chiêu đãi rượu ngon, mua bia nhập khẩu Amazon Ciboly là được."

"Vâng, tổng giám đốc Hoắc." Sau khi đóng cửa, Trịnh Phi yên lặng thấp cho bọn họ mấy cây nến.

Trịnh Hiểu Kha thiếu chút nữa học máu, Hàn Huệ Minh trực tiếp ngã trên salon.

Ba người khác không quá hiểu về bia, nên không rõ phản ứng của hai người bọn họ.

Bia Ciboly, một két 24 chai, một trăm két 240 chai.. trung bình mỗi người 48 chai.

Không được. Lúc này, Niên Nhã Tuyền cảm thấy mình nên đứng ra, không thể liên lụy bốn người bọn họ.

Cô bước lên trước một bước: "Hoắc Lăng Trầm, là tôi gọi bọn họ tới, tụ tập cũng là tôi đề nghị, một mình tôi uống bia là được, để bọn họ đi đi."

Lâm Uyển Oánh đang muốn thay Niên Nhã Tuyền nói chuyện, Trịnh Hiểu Kha bỗng nhiên kéo tay cô, lặng lẽ lắc đầu với cô một cái.

Đưa ngọc Lâm Uyển Oánh này, còn không nhìn ra Niên Nhã Tuyền và Hoắc Lăng Trầm quan hệ không bình thường sao? Sao có thể làm phiền bọn họ nói chuyện được.

Hoắc Lăng Trầm ngồi xuống ghế sofa đơn, chậm rãi châm điếu thuốc, làm xong một loạt động tác, cũng không trả lời Niên Nhã Tuyền một chữ.

Anh không nói lời nào, Niên Nhã Tuyền cũng gấp, thúc giục: "Nếu anh không chuyện, tôi sẽ hiểu thành anh ngầm cho phép."

"Ừ, vậy thì.. Một mình em uống hết một trăm két bia đi." Anh thờ ơ nói, cầm điện thoại di động trong tay lướt xem, tìm được số điện thoại của Trịnh Phi, nhấn mấy chữ: Đi về nghỉ đi.

"Này, tổng giám đốc Hoắc, Nhã Tuyền chẳng qua chỉ là một cô gái, tôi uống với cô ấy cũng được." Hàn Huệ Minh vừa nghe Niên Nhã Tuyền vờ hết vào mình, chân cũng không mềm nữa, lập tức đứng lên khỏi sofa.

Người tiếp theo là Trịnh Hiểu Kha, lúc này Niên Nhã Tuyền và Hoắc Lăng Trầm quan hệ thế nào không quan trọng, cô chỉ có thể nhắm mắt lại: "Tổng giám đốc Hoắc, hai người một trăm két sẽ uống chết người."

Thư Trạch Nam: "Chúng tôi cùng nhau chia sẻ."

Lâm Uyên Oánh: "Thêm một người thì vẫn đỡ hơn một chút."

Ánh mắt người đàn ông quét qua năm người họ mấy lần, cuối cùng cười lạnh: "Không nhìn ra, tình cảm của các người cũng thật sâu đấy."

Những lời này, cũng không chỉ có một mình Hoắc Lăng Trầm nói vậy, Niên Nhã Tuyền lần nữa nghe được, lại là nghe được từ trong miệng Hoắc Lăng Trầm, không nhịn được mà nói: "Đúng vậy. Chúng tôi đều là bạn lâu năm."

"Không muốn uống cũng có thể." Cuối cùng anh không kiên nhẫn nữa.

Ngay tại lúc mấy người vui vẻ, Hoắc Lăng Trầm nói với Niên Nhã Tuyền: "Sang năm ra nước ngoài du học."

Mặc dù anh có gần mười năm kinh nghiệm quản lý, nhưng chẳng qua là quản lý cấp dưới. Đối với Niên Nhã Tuyền vừa là phụ nữ, vừa là thiếu nữ, vừa là vợ anh, anh thật sự cảm thấy rất khó giải quyết.

Gần đây thật sự cô không cúp học, cũng không đánh nhau. Nhưng nghĩ đến lúc anh dạy lớp tiếng Anh của cô, trong miệng cô đều là mấy từ ngu ngốc, lại nhìn phòng khách lúc này một mảnh hỗn loạn, nét mặt mấy người uống say hơn hờ..

Đối với cô, anh thật sự đau đầu, nhưng trong đáy lòng lại không muốn ly hôn với cô.

Nếu như đuổi cô ra nước ngoài, bên cạnh không có mấy người bạn tốt này, nói không chừng cô có thể yên tĩnh chút.

* * *

Nhà họ Hàn.

Hai chân Hàn Huệ Minh mềm nhũn đi lên lầu, lúc thấy ông Hàn, Hàn Côn Bằng, liền ôm lấy cha già, chỉ kém không khóc lóc chảy nước mắt nước mũi: "Ba, con thề, một tháng tới, con sẽ không uống rượu nữa."

Hàn Côn Bằng đang bị cậu ôm chặt còn muốn bảo cậu rút đi, nghe vậy liền tò mò nhìn con trai: "Có chuyện gì xảy?"

"Ba. Ngày thường ba giao thiệp với tổng giám đốc Hoắc nhiều không?"

"Tổng giám đốc Hoắc? Tổng giám đốc Hoắc nào? Hoắc Lăng Trầm?"

"Đúng vậy." Nhắc tới tên Hoắc Lăng Trầm, Hàn Huệ Minh lập tức thả Hàn Côn Bằng ra, cơ thể cao lớn hơn hai thước đứng trước mặt Hàn Côn Bằng.

Hàn Côn Bằng nghi ngờ nhìn con trai: "Sao bỗng nhiên nhắc tới cậu ta?"

"Người đàn ông đó nhất định chính là.. Tu La, thật là đồng tình với những lão già có qua lại trên thương trường như ba."

Nghe con trai nói mình là lão già, đánh một cái vào tay cậu: "Thằng nhóc thối, gọi cha mình kiểu gì vậy? Ba thấy con là bị cậu ta chinh phục phải không? Ba cảnh cáo con, chộc ai cũng không thể chộc Hoắc Lăng Trầm, cẩn thận ngày nào đó con không thấy được mặt trời ngày mai."

Mặc dù Hàn Huệ Minh sợ, nhưng vì mặt mũi, ngoài mặt vẫn cười lạnh một tiếng.

M báo Wechat vang lên, cậu cầm điện thoại mở Wechat ra, mấy giây sau, cậu tròn to hai mắt, nhìn màn hình hung hăng mắng một câu: "Mẹ nó."

Nếu không có chuyện tối nay, có chết cậu cũng không tin tưởng lời này, nhưng chuyện tối nay xảy ra, khiến cậu không thể không tin.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cậu là đồ Ngu

Trong nhóm wechat, tin nhắn từ "Người Theo Đuổi Ánh Sáng": Hoắc Lăng Trầm thật sự là chồng tôi!

Bên dưới bỗng nhiên xuất hiện thêm một câu, Hàn Huệ Minh mắng, "Đồ ngốc này!"

Bởi vì câu tiếp theo, Người Theo Đuổi Ánh Sáng còn nói, "Thế nhưng, gần đây tôi đang nghĩ cách ly hôn!"

Thấy trong nhóm còn có Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyên Oánh mắng cô ngốc, anh ta cũng yên lòng, tất cả những cô gái không muốn làm bà Hoắc đều là đồ ngốc!

Trong biệt thự Đông Phố.

Niên Nhã Tuyền bị phạt ở lại dọn dẹp phòng khách, một tay ném lon nước vào thùng rác, một tay cầm điện thoại trả lời tin nhắn cho mấy người khác, "Mấy cậu không hiểu, bọn tôi kết hôn căn bản không phải vì yêu. Tôi lại không thích anh ta, anh ta cũng không yêu tôi, tôi vẫn còn nhỏ, sao lại không ly hôn chứ!"

Từ lúc Niên Nhã Tuyền nhấn câu đầu tiên Trịnh Hiểu Kha đã phốc một cái từ trên giường nhảy dựng lên! Cô kích động đến tay cũng run rẩy theo, hơn nửa ngày mới gửi một cái sticker kinh ngạc ngây người, "Niên Nhã Tuyền, có phải cậu điên rồi không, xã hội bây giờ, cậu còn nói yêu đương gì chứ? Tình yêu có thể ăn được sao? Tuy rằng hai người không có tình yêu, nhưng Hoắc Lăng Trầm có tiền, có nhan sắc, lại còn có quyền nữa, ba thứ này cũng đủ để cậu hạnh phúc cả đời rồi!"

Niên Nhã Tuyền im lặng ngồi trên sofa, nhìn Lâm Uyển Oánh gửi một câu, "Giờ tôi mới biết tôi thường xuyên đi dạo ở Thượng Dương với bà chủ của Thượng Dương."

Thư Trạch Nam vừa nghĩ tới chuyện Niên Nhã Tuyền đã kết hôn, hơn nữa còn là với Hoắc Lăng Trầm lạnh như băng kia, cậu liền muốn thổ huyết ngay tại chỗ, "Nhã Tuyền cậu nghĩ kỹ đi, tính cách của cậu như vậy cũng chỉ có người như tổng giám đốc Hoắc mới có thể hàng phục được cậu!"

Nhìn thấy những lời này, suy nghĩ ly hôn của Niên Nhã Tuyền càng kiên định hơn. Cô không muốn tìm một người chồng quản mình cả đời!

Cả nửa ngày Hàn Huệ Minh rớt cuộc mới thoát ra được một câu, "Niên Nhã Tuyền nếu cậu ly hôn thì chính là đồ ngu!"

Niên Nhã Tuyền tan vớ ném điện thoại lên sofa, sao không có ai ủng hộ cô ly hôn vậy? Hồi lâu sau, cô lại cầm điện thoại đang vang lên không ngừng, "Mấy cậu đi ngủ đi, Hoắc Lăng Trầm không chịu ly hôn, vì vậy tôi có muốn cũng vô dụng!"

Trong nhóm lập tức yên tĩnh, thật sự là vậy, kiểu yên tĩnh không ai trả lời một chữ ấy!

Niên Nhã Tuyền, "..."

Tuyệt giao! Tuyệt giao! Nhất định phải tuyệt giao!

Trước khi ngủ, Niên Nhã Tuyền lại nhấn mấy chữ vào nhóm, "Nhất định phải giữ bí mật cho tôi đó!"

Mười hai giờ đêm, Hàn Huệ Minh vừa chơi game xong nhấn lên một câu, "Yên tâm đi! Tớ đã bán tin tức cho phóng viên rồi, sáng sớm ngày mai cả thế giới đều sẽ biết Niên Nhã Tuyền chính là bà Hoắc!"

Trịnh Hiểu Kha mơ mơ màng màng nhìn điện thoại, đánh ra mấy chữ, "Đừng làm phiền tôi ngủ! Mau cúp đi!"

* * *

Cuối cùng thế giới cũng yên tĩnh.

Sáng hôm sau, Niên Nhã Tuyền nhìn mấy bộ đồ mới trong tủ treo quần áo thì hồi hận.

Sao tự nhiên cô lại ngu ngốc đi mua quần áo mặc cho Hoắc Lăng Trầm ngắm chứ! Tiếp tục làm chính mình không được ư?

Niên Nhã Tuyền lấy một bộ quần áo thoải mái đầy nếp nhăn ra mặc vào, rồi lấy một đôi giày trắng mang vào sau đó xuống lầu.

Dưới lầu, Hoắc Lăng Trầm đã ăn sáng xong, đang ngồi nhìn cái đĩa, thấy cô bước xuống thì bảo, "Sau này dậy sớm hơn nửa tiếng."

"Tại sao?" Cô ngồi vào bàn ăn, nhận lấy cháo trứng muối thịt nạc do thím Lưu mang ra, ăn một miếng.

"Để tránh buổi tối em lại thức khuya!"

Bị quản nữa! Niên Nhã Tuyền lập tức nổi giận, "Tôi thức khuya liên quan gì đến anh? Anh ở bên ngoài mờ ám với mấy người phụ nữ kia tôi có nói câu nào không?"

Hoắc Lăng Trầm chột ngắc đầu nhìn cô chăm chăm, Niên Nhã Tuyền bị nhìn đến trong lòng sợ hãi: "Nhìn tôi làm gì, tôi nói gì sai há?"

"Em đề ý?" Phụ nữ bên cạnh anh đều là gấp díp thì chơi, nếu cô đề ý, sau này anh sẽ chú ý hơn..

Câu hỏi này khiến Niên Nhã Tuyền có chút lúng túng, "Tôi.. Tôi.. Đề ý cái gì, tôi không ngại! Không ngại!" Mấy chữ cuối cùng nói cho anh nghe đồng thời cũng nói cho mình nghe.

Hoắc Lăng Trầm thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn đĩa, không nói thêm câu nào.

Niên Nhã Tuyền nhìn cháo thịt nạc trứng muối mình thích, không biết có cọng dây nào nhảy sai, lại rầu rĩ bảo một câu, "Nếu anh muốn cưới bọn họ thì nói cho tôi biết một tiếng, tôi lập tức nhường chỗ cho bọn họ!"

"..."

Hoắc Lăng Trầm thả cái đĩa trong tay xuống, bước đến cạnh Niên Nhã Tuyền, nắm cổ tay cô, bàn tay vừa dùng sức đã kéo cô vào ngực mình.

Thím Lư vẫn đang ở trong nhà bếp, Niên Nhã Tuyền đỏ mặt giãy giụa, "Thím Lư.. Thím Lư nhìn thấy đó!"

Mặc kệ cô phản kháng, anh giải thích từng chữ một, "Tôi không muốn cưới bọn họ, xuất hiện cùng lúc với bọn họ chỉ là yêu cầu công việc, gặp dịp thì chơi, rõ chưa?"

"Ừm! À! Rõ rồi rõ rồi!" Anh cứ áp sát như vậy mà nói, cô còn có thể không rõ sao?

Người đàn ông hải lòng gật đầu, đột nhiên nói một câu, "Khóe miệng em dính cơm kia!"

Hả? Chủ đề thay đổi quá nhanh, nhất thời cô chưa kịp phản ứng, sau khi cô kịp phản ứng thì thè lưỡi ra liếm hạt cơm trên khóe môi.

Nhưng người đàn ông nhanh hơn một bước, hai tay lập tức ôm eo cô, cúi đầu chặn kín môi cô..

Niên Nhã Tuyền ăn sáng xong, mặc kệ Hoắc Lăng Trầm đi theo sau lưng mà đi thẳng ra ngoài, lái chiếc xe tay ga của mình chạy ra khỏi biệt thự.

Mãi đến cột đèn giao thông cách biệt thự một kilomet, khuôn mặt cô vẫn còn nóng hổi.

Người đàn ông Hoắc Lăng Trầm này thật là đáng sợ, kỹ thuật ghẹo gái đúng là hạng nhất..

"Bộp!" Một tiếng vang khê kéo suy nghĩ cô trở lại, một chai nước trái cây bị ném ra từ một chiếc Lamborghini, lăn dưới đất mấy vòng rồi đứng bên cạnh xe tay ga của cô.

Niên Nhã Tuyền nhìn lướt qua đèn đỏ, vẫn còn ba mươi giây.

Cô xuống xe nhặt chai nước kia lên, gõ cửa sổ xe Lamborghini. Cửa sổ hạ xuống, người phụ nữ ngồi ở ghế lái phụ đeo kính mát màu đen, trông cách ăn mặc chắc là một nhà giàu mới nổi.

Rõ ràng là quần áo đắt tiền nhưng chọn màu rất tuc, mái tóc dài gọn sọc xõa ngang vai nhuộm màu vàng kim óng ánh, trên lỗ tai đeo một cái khuyên to.

Ở ghế lái là một người đàn ông ba bốn chục tuổi, hai người cùng nghi hoặc nhìn Niên Nhã Tuyền. Niên Nhã Tuyền lui về sau vài bước, ném chai nước không lên rồi nâng đùi phải đá chai nước vào trong chiếc xe sang trọng.

Chai nước vô ý đập vào trán người phụ nữ, Niên Nhã Tuyền chẳng thêm quan tâm!

"Chú thím à, không có phẩm chất không phải lỗi các người, nhưng ra ngoài mà đáng mất nhân tính thì đúng là các người sai rồi!" Nói xong, thời gian đèn đỏ chỉ còn ba giây, không đợi người trên xe có cơ hội nói chuyện, cô trực tiếp trở lại xe máy, khởi động xe, phóng khoáng rời khỏi.

Bốn người khác đã chờ cô ở cổng trường từ lâu, thấy chiếc xe của cô xuất hiện lập tức xông tới.

Trịnh Hiểu Kha vỗ đầu Niên Nhã Tuyền, về mặt sùng bái, "Tôi bảo này, dù gì cậu cũng là bà Hoắc, lái cái xe tay ga mấy nghìn đồng cũng không sợ mất giá à!"

Niên Nhã Tuyền cười mũi bảo hiểm xuống, im lặng nhìn cô, "Đừng quên cái xe này là do chúng ta cùng đi chọn, lúc ấy cậu cũng rất thích!"

Trịnh Hiểu Kha làm lơ nói, "Nếu lúc đó tôi biết thân phận của cậu thì tôi sẽ đi mua xe máy với cậu sao? Ferrari, Lotus Evija, Lamborghini, Rolls-Royce, Maserati, cậu nói xem cậu chọn cái gì mà không được?"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Không biết xấu hổ

Hàn Huệ Minh do dự nhìn Niên Nhã Tuyền, "Tôi nay học lớp cấp ba, cậu đi được không?"

Thư Trạch Nam cẩn thận nhắc, "Chúng ta đã hẹn trước rồi đó, cùng lắm thì đi không uống rượu, chồng cậu có cho cậu đi không?"

Niên Nhã Tuyền không chịu nổi tron mắt một cái, "Các anh các chị à, nếu mấy người còn như vậy thì chúng ta tuyệt giao đi!"

"Được, được, không nói nhảm nữa, mau đi học đi! Tiết sau là tiết của chồng cậu đó!" Lâm Uyển Oánh mờ ám nháy mắt ra hiệu với cô, mặc dù có rất nhiều câu hỏi nhưng công trường không phải chỗ nói chuyện, chỉ có thể tạm thời dè dặt mặc xuống.

Niên Nhã Tuyền lắc đầu, há to miệng định bảo: Đừng có mở miệng là chồng tôi, bây giờ quan hệ của bọn tôi vẫn chưa xác định đâu! Nhưng cũng đã đăng ký kết hôn rồi, còn phải xác định kiểu gì nữa.. Thôi được, cô đi đậu xe trước.

Hai người Lâm Uyển Oánh và Thư Trạch Nam đi trước, sau khi ba người bọn Niên Nhã Tuyền đều vào phòng đa chức năng, trong phòng cơ bản đã ngồi đầy chỗ.

Cũng may Lâm Uyển Oánh đã giành chỗ cho bọn họ từ trước, lúc ba người bước đến, có hai nữ sinh đang cãi nhau với Thư Trạch Nam, dựa vào đâu mà chiếm chỗ của bọn họ.

Trịnh Hiểu Kha vào trước ngồi cạnh Lâm Uyển Oánh, sau đó là Hàn Huệ Minh ngồi kế Trịnh Hiểu Kha, cuối cùng là Niên Nhã Tuyền và Hàn Huệ Minh ngồi cạnh lối đi.

Cô đặt sách giáo khoa lên bàn, hơi nghiêng người dựa vào ghế, nhìn hai nữ sinh vẫn chưa chịu đi, "Giành chỗ chính là giành chỗ, nào có dựa vào đâu chứ, nếu không phục, hai người đuổi bọn tôi đi!"

"Bạn học Niên, là chúng tôi tới trước, chỉ có điều tôi vừa đi vệ sinh về thì Thư Trạch Nam đã chiếm chỗ rồi, mấy cậu nói lý chút đi được không?" Mục Quả Quả thật sự hối hận vì đã không đặt quyền sách lên bàn.

Niên Nhã Tuyền cười nhạt, "Mục Quả Quả, nhà vệ sinh là ký túc xá của cậu hả? Sao lần nào cũng lấy đi vệ sinh làm có thể?" Lần trước mua cái hộp kia cũng đi vệ sinh, lần này chiếm chỗ cũng là đi vệ sinh.

Mục Quả Quả giận đến sắc mặt hơi trắng bệch, cuối cùng đành phải nén giận đi tìm chỗ khác.

Theo tiếng chuông vào học vang lên, người đàn ông mọi người đang vô cùng mong chờ cũng bước vào lớp, anh vẫn nhìn lướt qua dưới bục giảng như thường ngày, thấy một nữ sinh chống cằm, cầm bút trong tay thì hài lòng bắt đầu giảng bài.

Tiết này là về kinh tế học, tất cả mọi người lắng nghe chăm chú, kể cả Niên Nhã Tuyền. Bỗng nhiên điện thoại của cô run lên, liếc thấy người đàn ông đang tập trung giảng bài trên bục không để ý, cô lặng lẽ lấy điện thoại ra.

Tin nhắn bên trên khiến cô ngạc nhiên, cúi đầu không chút động tĩnh cả buổi.

Cuối cùng cô vẫn chọn nhắn lại, cất điện thoại rồi ánh mắt ngạc nhiên nhìn sách giáo khoa, trong đầu toàn là tin nhắn kia.

Tiểu Tuyền, ngày mốt anh về, em có đi đón anh không? Anh rất nhớ em, rất muốn được gặp em.

Cô sẽ đi không? Đương nhiên là không, vì vậy cô nói với anh ta ngày mốt có tiết cả ngày, không rảnh.

Bên kia nhanh chóng trả lời: Ba giờ chiều anh đến Việt Thành, bỏ tiết đi, anh dạy bù cho em.

Giờ phút này tâm tư của cô đều đặt hết vào tin nhắn, ngay cả người đàn ông trên bục giảng bước xuống lúc nào cũng không hay.

Lúc giọng nói của Hoắc Lăng Trầm vang lên bên tai, cô còn đang đánh chữ: Tôi nghĩ.

"Cộp cộp cộp!" Mặt bàn bị gõ vang, sau đó một bàn tay vươn về phía cô.

Thôi rồi! Hoắc Lăng Trầm đã sớm nói, cầm chơi điện thoại trong lớp của anh. Niên Nhã Tuyền nhét điện thoại vào túi theo phản xạ có điều kiện, sống lưng thẳng tắp, cơ thể ngồi vô cùng thẳng thớm!

Thế nhưng, sao Hoắc Lăng Trầm lại tha cho cô dễ dàng vậy được, bàn tay anh đổi hướng sang túi cô, ý bảo cô giao ra.

Niên Nhã Tuyền nhớ tới lúc này bản thân vì quá căng thẳng nên chưa khóa màn hình đã cất vào túi, nếu bây giờ đưa cho Hoắc Lăng Trầm, nhất định anh sẽ nhìn thấy nội dung tin nhắn..

Cô cười hi hi, trước mặt bao người, cô vờ như không hiểu gì, đặt tay mình vào trong lòng bàn tay anh.

Phòng học trở nên ồn ào, Niên Nhã Tuyền này đúng là to gan, lại dám đụng vào tay Hoắc Lăng Trầm.

Đám nữ sinh hưng phấn trừng hai bàn tay giao nhau, ai cũng hận không thể chặt bàn tay của cô gái kia!

Hoắc Lăng Trầm không có phản ứng gì, gạt tay cô ra, tiếp tục giờ tay với cô. Khiến đám học sinh suýt chút nữa phát điên khi thấy cảnh Niên Nhã Tuyền lại ra vẻ ngu ngơ đặt cái tay còn lại vào tay Hoắc Lăng Trầm.

Niên Nhã Tuyền chính tai nghe thấy có nữ sinh không nhận được mắng cô, "Phi! Không biết xấu hổ!"

Nhìn theo giọng nói, cô lạnh lùng liếc nữ sinh mắng mình, nữ sinh kia bị cô dọa sợ tới mức rút cổ.

Đúng lúc này, Hàn Huệ Minh bên cạnh lại làm một hành động khiến Niên Nhã Tuyền kinh ngạc đến ngây người, chỉ thấy anh ta nhanh chóng lấy điện thoại của cô từ trong túi cô ra, giao cho Hoắc Lăng Trầm.

Cuối cùng còn không quên nói một câu, "Thầy Hoắc, thật ra nãy giờ Nhã Tuyền vẫn chăm chú nghe giảng!"

Lúc Hoắc Lăng Trầm nhận điện thoại, màn hình điện thoại vẫn sáng, hiển thị phần tin nhắn. Nhìn thấy nội dung bên trên, mắt anh sầm lại, lạnh lùng liếc cô gái đứng ngồi không yên, không nói gì, bỏ điện thoại của cô vào túi mình, trở lại bục giảng tiếp tục dạy.

Xong rồi! Niên Nhã Tuyền hung hăng liếc Hàn Huệ Minh, Hàn Huệ Minh có chút mờ mịt, sau đó ghé sát tai cô nói, "Cậu to gan thật, tôi sốt ruột muốn chết cũng không dám móc điện thoại ra, cậu thì hay rồi, chẳng những chơi còn bị anh ta phát hiện. Thế nhưng, dù sao đó là chồng cậu, giao điện thoại cho anh ta còn lấy lại được, cậu sợ cái gì?"

Sợ cái gì? Để chồng mình bắt gặp mình nhắn tin với bạn trai cũ, ai nói thử xem là cô đang sợ cái gì.

Trí mạng nhất là: Cuối cùng cô muốn nói là, em nghĩ chúng ta không cần phải gặp nhau. Lúc Hoắc Lăng Trầm đứng trước mặt cô, cô mới đánh được hai chữ, mấy chữ sau chưa kịp đánh đã cất điện thoại vào túi rồi. Người không biết nhất định sẽ cho rằng, cô sẽ nói, em nhớ.. anh. *

*Cách viết của chữ nhớ và chữ nghĩ trong tiếng Trung giống nhau

Dưới bàn học, Niên Nhã Tuyền nắm chặt ngón tay Hàn Huệ Minh, ra sức siết lại.

Hàn Huệ Minh đau đến mức nhe răng trợn mắt nhưng không thể kêu lên, cuối cùng nuốt chút nữa nhịn đến nội thương.

Thừa dịp Hoắc Lăng Trầm nói chuyện qua micro, cô nhỏ giọng thầm thì với Hàn Huệ Minh, "Nếu tôi về nhà mà bị xử lý, Hàn Huệ Minh tôi nhất định sẽ nói cho Hoắc Lăng Trầm biết đó là tin nhắn của cậu!"

"Tin nhắn gì?" Hàn Huệ Minh bỗng có dự cảm xấu.

Niên Nhã Tuyền cười xấu xa, cố ý nửa thật nửa giả dọa anh ta, "Cố Mặc Thành sắp về rồi, bảo rằng anh ta nhớ tôi, còn nói là muốn hẹn gặp tôi."

"Cố Mặc Thành sắp về rồi à? Anh ta về làm gì?" Hàn Huệ Minh bất đúng trọng điểm.

Niên Nhã Tuyền nhìn thoáng qua người đàn ông trên bục giảng, trùng hợp anh cũng nhìn lại cô, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt anh toàn là cảnh cáo, "Không liên quan tới tôi!"

Đương nhiên, câu này là nói với Hàn Huệ Minh.

Đợi đến khi Hoắc Lăng Trầm quay qua chỗ khác, cô bổ sung một câu, "Số điện thoại của anh ta không có tên, nếu Hoắc Lăng Trầm hỏi, tôi sẽ nói cho anh ta biết là cậu gửi!"

"Đệch!" Hàn Huệ Minh hoảng hốt nhìn nửa bên mặt của cô gái, "Cậu có cần chơi tôi vậy không! Tôi thật sự không biết cậu đang nhắn tin với Cố Mặc Thành, anh ruột của em ơi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Kiếp trước Hoắc Lăng Trầm đã hôn môi cá

Niên Nhã Tuyền khoe khoang chớp chớp mắt với cậu ta, "Em trai, biết mình gặp rắc rối rồi sao! Nếu như để Hoắc Lăng Trầm biết vợ anh ấy và cậu có tin tức mờ ám, cậu sẽ bị giết chết như thế nào, tôi rất tò mò."

Hoắc Lăng Trầm bỗng nhiên quay đầu lại, Niên Nhã Tuyền vội vàng ngồi thẳng người, chột dạ nhìn về phía màn hình lớn.

Ánh mắt anh dừng lại ở trên người cô, cô như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than. Mẹ ơi, ánh mắt người đàn ông này sao lại sắc bén như vậy, giống như.. emmm. Con báo!

Cho đến giờ phút này, cô cũng coi như là đã sáng mắt, Hoắc Lăng Trầm tới đây dạy học, nhưng căn bản là muốn đến đây để chinh cô. Nếu không thì làm sao tiết nào cũng đều có việc tìm cô như vậy?

Sau khi tan học, không ngoài dự liệu của cô, lại bị gọi tới văn phòng. Khi giao sách giáo khoa cho Hàn Huệ Minh, nhân tiện nói với cậu ta, "Có rảnh thì đi mua pháo dự phòng đi."

"Làm gì?"

"Ngày đó Hoắc Lăng Trầm không đến dạy, cũng may tôi đã đốt một pháo cung tiễn anh ta ở cửa trường!"

"..."

Thật ra Hàn Huệ Minh vẫn có chút đồng tình với Hoắc Lăng Trầm, vấn đề thiếu niên của Niên Nhã Tuyền người bình thường thật sự không hàng phục được!

Trong văn phòng

Hoắc Lăng Trầm đặt di động đã khóa ở trên bàn, "Mở ra."

Nhìn di động của mình, trông mắt Niên Nhã Tuyền xoay chuyển, vươn tay lấy cầm di động. Nhưng mà, tay cô bị người đàn ông giữ lại, "Nếu hôm nay em không mở di động ra, thì tôi sẽ mở em ra!"

"..."

Mở cô ra? Đây là có ý gì?

Mặc kệ nó, dù sao không phải là lời hay gì, Niên Nhã Tuyền ngượng ngừng cười, "Được."

Hoắc Lăng Trầm lấy tay ra, đưa di động vào trong tay cô, ngay sau đó, cô cầm di động đi ra ngoài cửa.

Âm thanh nặng nề của người đàn ông ở phía sau truyền đến, "Nhìn xem di động của em một chút đi, rồi quyết định có nên chạy hay không."

Ặc! Anh có ý gì?

Bước chân của Niên Nhã Tuyền thoáng dừng lại, mở khóa di động ra, bên trong vẫn là giao diện tin nhắn, chẳng qua là có thêm hai tin nhắn khác..

Suy nghĩ mà cô đã đặt ra trước đó, hoàn toàn bị cắt bỏ, biến thành: Tôi có chồng của tôi dạy bù cho tôi là đủ rồi.

"Tiểu Tuyền, nhất định là em đang lừa gạt anh, sao em có thể kết hôn rồi cơ chứ? Không phải anh đã nói, cô gái có tính cách như em, sẽ không ai dám lấy hay sao!" Xem xong những tin nhắn này Niên Nhã Tuyền lập tức bị máu dồn lên não, nhưng mà cô vẫn lựa chọn tiếp tục xem.

"Cho nên chồng của tôi không phải người bình thường."

"..."

Lần này Cố Mặc Thành không trả lời.

Cho nên, cuối cùng, là Hoắc Lăng Trầm trả lời? Anh trả lời khi nào, sao cô không biết?

Tính thử thời gian, vẫn là lúc ở trên lớp

Niên Nhã Tuyền phát hiện tính tình của mình càng ngày càng tốt, giờ phút này lại không tiến lên đánh chết Hoắc Lăng Trầm! Tuy rằng, cô đánh không lại anh..

Xem xong tin nhắn cô không quay đầu lại, người đàn ông phía sau bật lửa châm một điếu thuốc lá, nhàn nhạt phun ra hai chữ, "Tình nhân?"

"..."

Tình cái em gái anh đấy! "Ừm." Cô xoay người, nhìn về phía người đàn ông đang hút thuốc, "Cho nên.. Anh sẽ ly hôn với tôi chứ?"

Hoắc Lăng Trầm tùy ý tựa lưng vào ghế ngồi, không nói gì, búng búng tàn thuốc, sau một lúc lâu mới hỏi, "Rất thích cậu ta?"

Trước kia anh có nhớ, lúc bọn họ nhắn tin với nhau, cô đã nói với anh, cô đã có người mà cô thích, đại khái chính là người đàn ông nhắn tin với cô này phải không!

Niên Nhã Tuyền theo phản xạ có điều kiện lắc đầu, chỉ là chưa tới hai giây, cô lại gật đầu, "Ừm, rất thích." Thật ra thì, cô đã sớm hết thích rồi, cô không có tâm lý tự ngược, sẽ tiếp tục thích một người đàn ông không thích mình.

Giờ phút này cô nói với Hoắc Lăng Trầm cô thích, là hy vọng anh sẽ giúp cô hoàn thành ý nguyện, đồng ý ly hôn.

Đáng tiếc..

"Rất tốt, tôi tương đối thích những việc có tính mạo hiểm." Người đàn ông cong cong khóe môi, "Tôi nhất định sẽ đá cậu ta từ trong tim em ra ngoài!"

"..."

Cô mở cửa văn phòng ra, Trịnh Phi ở ngoài cửa thấy cô đi ra, nhiệt tình đón tiếp, "Phu nhân, tổng giám đốc Hoắc đã đặt vé xem phim, buổi tối mời cô đi xem phim."

Màn hình di động thiếu điều giờ thẳng vào mặt cô thôi, đương nhiên cô thấy được tên phim là gì. Hai giờ sáng.

"..."

Vốn dĩ cô chuẩn bị đóng cửa, nhưng lại lui về phía sau hai bước, lại quay lại văn phòng.

"Sau này tôi không nhắn tin với anh ta nữa!"

Người đàn ông hải lòng từ ghế trên đứng lên đi tới chỗ cô, "Buổi tối ở nhà chờ tôi!"

Giọng nói anh vừa vang lên, cô cũng rơi vào vòng ôm của anh.

Đôi tay cô để ở trên ngực anh, không cho cô cơ hội nói một chữ, anh cúi đầu hôn lên cô.

"..."

Má mẹ nhà nó! Kiếp trước Hoắc Lăng Trầm từng hôn môi với cá sao!

Trong phòng VIP câu lạc bộ tư nhân ở Việt Thành

Một người đàn ông với thân phận bất phàm lười biếng dựa vào trên sofa, ánh mắt nặng nề dừng ở trên ly rượu vang đỏ cầm trong tay.

Ngồi đối diện anh là hai người bạn tốt có thân phận cũng tôn quý, Lê Cảnh Sâm không có hứng thú với đề tài của bọn họ, đứng dậy đi đánh golf.

Hàn Tiêu nghe Hoắc Lăng Trầm nói xong, khiếp sợ đến hơn nửa ngày cũng không mở miệng ra được, Hoắc Lăng Trầm dùng mũi chân đá một chân của anh ta, lúc này Hàn Tiêu mới lấy lại tinh thần.

"So với cô gái phản nghịch nhỏ hơn cậu sáu tuổi. Tôi nói này Hoắc Lăng Trầm, cậu cũng được lắm đấy nhỉ, ngày thường không nghe thấy cậu nhắc tới một người con gái nào, thật vất vả lắm mới có dịp nhắc tới một cô gái, vậy mà nhỏ hơn cậu sáu tuổi! Tính cách còn can đảm như vậy.."

Hoắc Lăng Trầm lạnh lùng quét mắt liếc anh ta một cái, "Đừng nói nhảm nữa!"

"Được!" Hàn đại thiếu gia đang lưu luyến ở giữa bụi hoa bị quên lãng (Ý nói Hoắc Lăng Trầm là bụi hoa bị Niên Nhã Tuyên bỏ quên), chính thức lên tiếng, "Hoắc Lăng Trầm cậu cái gì cũng thiếu, nhưng mà lại không thiếu tiền, vậy thì dùng tiền đập chết cô ấy đi!"

Anh nuôi Niên Nhã Tuyên ba năm, kết quả là cô muốn ly hôn tay trắng ra đi, còn có ý định trả lại anh số tiền trước kia cô đã sử dụng. Còn có, lần trước cho cô thẻ tín dụng, nếu không phải anh đe dọa, anh thật sự tin chắc rằng, cô tình nguyện vay mượn tới mấy ngàn tệ, cũng sẽ không dùng tiền của anh.

Cho nên, "Cô ấy không thèm."

Hoắc Lăng Trầm nói cô không thèm, cô gái kia thật sự không thèm. Hàn Tiêu phục sát đất người phụ nữ trong miệng anh nói, "Vậy trực tiếp 'lâm' cô ấy đi! Hoắc Lăng Trầm cậu là ai, giá trị nhan sắc và quyền thế tập hợp lại làm một người đàn ông cực phẩm"

Ai không biết, trên thế giới này phụ nữ muốn gả cho Hoắc Lăng Trầm, đủ để lấp đầy Thái Bình Dương cơ chứ..

Tuy rằng sự thật khó có thể tiếp nhận được, nhưng mà Hoắc Lăng Trầm vẫn nói, "Cô ấy càng không thèm!"

Lúc anh chủ động, cô từ chối.

Lúc anh dụ dỗ cô chủ động, cô vẫn luôn không có động tĩnh.

Cuối cùng anh tổng kết ra một điều, cô thật sự không có hứng thú với anh.

Hàn Tiêu suýt chút nữa bị rượu trong miệng làm sặc chết, yếu ớt đề nghị, "Cô gái cực phẩm như vậy, giao cho tôi khiêu chiến, được không?"

"Vợ của bạn không thể đùa giỡn!"

Hàn Tiêu hiểu rõ, "Thì ra là người của nhà họ Niên." Người nhà họ Niên? Hàn Huệ Minh hình như có người bạn tốt cũng là người nhà họ Niên, là cùng một người sao?

Anh ta nhớ cô gái kia tên là gì nhỉ? "Niên.. Nhã Tuyên?"

Hoắc Lăng Trầm nâng mí mắt lên quét mắt liếc nhìn anh ta một cái, tỏ vẻ cam chịu.

"Việt Thành này cũng nhỏ thật, một cô gái có thể làm anh em trong sáng với em trai tôi, emmm. Tôi tưởng tượng một chút, Hoắc đại thiếu, tôi đoán là tôi có thể hiểu tâm trạng hiện giờ của cậu." Anh ta và em trai cùng cha khác mẹ - Hàn Huệ Minh, có lẽ có ghen của Hàn thị, so với anh ta cũng chẳng tốt đẹp gì, cũng là người đôi phụ nữ như là thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hấn ta hợp tác với vợ tôi gạt tôi

Hoắc Lăng Trầm véo véo mi tâm, cho dù Niên Nhã Tuyên có khó đối phó bao nhiêu, anh cũng sẽ không ly hôn.

"Cũng may, tuy rằng bình thường cô ấy luôn gây rắc rối nhưng không hút thuốc lá, không cấu kết với người không đứng đắn làm vậy." Nói đến đây, anh dừng lại một chút, cuối cùng bổ sung thêm một câu, "Trừ em trai cậu ra."

Vì vậy, Hàn Huệ Minh trong mắt của Hoắc Lăng Trầm là một người không đứng đắn?

Hàn Tiêu nhin cười, "Đúng là có hơi hơi." Cậu ấy ăn chơi, bên cạnh nhiều ít gì cũng đều có vài tên bạn xấu, bình thường thôi.

Sau khi đánh golf xong Lê Cảnh Sâm trở về vị trí cũ, liếc hai người đàn ông, "Tháng sau là sinh nhật mười tám tuổi của Anh San, lễ trưởng thành của con bé chuẩn bị tổ chức ở đâu?"

Lam Anh San là đứa con gái được Lê Cảnh Sâm và Hoắc Lăng Trầm nhận nuôi năm năm.

Yêu ai yêu cả đường đi, sau đó Hàn Tiêu và Lục Khải Hàng cũng thích đứa bé ngây thơ đáng yêu kia.

Nghe thấy là lễ thành niên của Lam Anh San, Hàn Tiêu nói trước, "Nếu là lễ trưởng thành của Anh San, đương nhiên là phải trang trọng, có thể tổ chức một buổi party chè chén trắng đêm trên hòn đảo con bé thích nhất.."

Hoắc Lăng Trầm hơi suy tư, "Ừm, không phải con bé rất thích hòn đảo ở thành phố Q sao? Tôi phụ trách mua nó, các người phụ trách những chuyện khác."

Hàn Tiêu chắc chắn hai tiếng, cảm thán khoa trương, "Nhìn xem, hòn đảo đó cũng phải mấy trăm triệu! Vào tay cậu chỉ là chuyện trong một câu nói, nếu tôi là phụ nữ nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách trở thành người của cậu, dù sao có được Hoắc Lăng Trầm là có được cả thế giới!"

Hoắc Lăng Trầm thờ ơ, không chút khách sáo nói lời ác độc, "Nếu cậu là phụ nữ, vậy chắc là dị dạng lắm rồi! Đừng có gây họa cho đàn ông bọn tôi."

Một người luôn tự hào về gương mặt và ngoại hình của mình như Hàn Tiêu nghe vậy thì nổi đóa, "Đệch, Hoắc Lăng Trầm cậu quá đáng rồi đó! Tôi đẹp trai thế này! Nếu thành phụ nữ dù sao cũng phải hoa nhường nguyệt thẹn, chìm sa cá lặn được không? Đúng không, Tiểu Cảnh Sâm!"

Lê Cảnh Sâm trực tiếp lờ anh ta, rót thêm rượu cho Hoắc Lăng Trầm và mình, hai người cụng ly, "Gần đây tôi đang nghỉ ngơi, có thể phụ trách những chuyện khác, cậu còn đang bận việc, có gì tôi sẽ liên lạc với Trọng Hải Trình."

Hoắc Lăng Trầm lắc lắc rượu vang trong ly, "Trọng Hải Trình không có ở đây, liên lạc với Trịnh Phi."

Hàn Tiêu buồn bực hỏi, "Trợ lý Trọng không phải là thư ký thân cận của cậu à? Sao lại không có ở đây?" Nếu không có chuyện gì lớn, Trọng Hải Trình luôn đi theo Hoắc Lăng Trầm.

Người đàn ông trầm mặc, có mấy lời luôn khó có thể mở miệng, ví dụ như, "Cậu ta hợp tác với vợ tôi gạt tôi."

Hàn Tiêu không nhịn được, cười to lên, cả Lê Cảnh Sâm cũng không nhịn được hỏi nhiều một câu, "Cậu bị cầm sừng à?"

Hoắc Lăng Trầm hừ lạnh một tiếng, "Có lẽ cô ấy có gan lắm vậy đấy, nhưng Trọng Hải Trình thì không!"

"Cô ấy" trong miệng anh, mọi người đều biết là ai.

Hoắc Lăng Trầm cho rằng có lẽ hiện tại gan của Niên Nhã Tuyên không nhỏ, chuyện gì cũng dám làm. Nhưng anh tin chắc một ngày nào đó, anh sẽ trừng trị cô đến mức cô phải ngoan ngoãn nghe lời anh!

Hàn Tiêu hỏi dò, "Thế cậu làm gì Trọng Hải Trình rồi?"

"Làm việc ở tuyến trước, để cậu ta trải nghiệm thử ngọt bùi đắng cay của người dân lao động, nếu không cậu ta sẽ không quý trọng vị trí trợ lý đặc biệt." Nghe nói cậu ta làm việc ở công trường cũng rất tốt, khuôn gach rất hợp với cậu ta!

"..."

Sau khi trong phòng yên tĩnh giây lát, rốt cuộc Hàn Tiêu không nhịn được, "Lục Khải Hàng đi công tác khi nào không được, lại phải trùng ngày hôm nay, nếu cậu ấy ở đây, bốn người chúng ta ôm mấy cô gái đánh mặt chược cho vui! Bây giờ thì hay rồi, ba thiếu một, cậu lại không chịu chơi mặt chược với người khác. Chán chết!"

Hoắc Lăng Trầm không để ý tới anh ta đang nói móc, liếc đồng hồ, lúc này chắc lớp yoga của cô đã xong, lớp tiếng Anh sắp xếp cho cô cũng đã đến giờ rồi.

Uống một hơi cạn sạch rượu vang còn lại trong ly, đứng dậy ra ngoài, "Tôi về trước."

"Chắc chắc chắc.." Hàn Tiêu khó tin nhìn bóng lưng Hoắc Lăng Trầm, đàn ông có vợ đúng là khác. Nhưng mà, ngoại trừ ba năm trước, chưa từng thấy Hoắc Lăng Trầm về nhà sớm như vậy.

Cho nên, bây giờ là.. yêu rồi?

Cửa phòng được hai vệ sĩ mở ra, bên ngoài truyền đến một trận ồn ào. Khoảnh khắc chân phải của người đàn ông bước ra khỏi phòng, Hàn Tiêu sâu kín than một câu: "Dù sao hiện tại cậu cũng không còn cách nào khác, dựa theo tính tình của Niên Nhã Tuyền, không bằng thử lùi một bước xem, cung chiều cô ấy, hình như cũng chính là cách duy nhất của cậu đấy."

Đứng thấy bình thường Hàn Huệ Minh không đứng đắn, nhưng con mắt nhìn bạn của cậu ta cũng không tệ lắm. Tuy rằng Hàn Tiêu không biết Niên Nhã Tuyền nhưng anh ta nghĩ cô gái có thể làm bạn tốt nhiều năm với Hàn Huệ Minh, nhân phẩm cũng không tệ được..

Bóng của Hoắc Lăng Trầm biến mất ở cửa phòng, Hàn Tiêu nhướng mày nhìn về phía người đàn ông còn lại trong phòng, "Cảnh Sâm, cuộc không?"

"Không có hứng!" Lê Cảnh Sâm từ chối dứt khoát, hơn nữa nghề nghiệp của bọn họ một đen một trắng, vốn đã có chút nhìn không quen hoạt động có chút bẩn thỉu của Hàn Tiêu. Nếu không phải có Hoắc Lăng Trầm và Lục Khải Hàng, Lê Cảnh Sâm đã sớm đuổi anh ta đi từ lâu rồi.

"Xùy, sao lại ư ờ ời thế! Mau nào! Là về Hoắc Lăng Trầm đấy, tôi cuộc là cậu ta nhất định sẽ trở thành thê nô, hơn nữa còn là loại cam tâm tình nguyện cúi đầu xưng thần với vợ nữa." Nếu Hàn Tiêu biết trong lòng Lê Cảnh Sâm nghĩ gì, nhất định sẽ cảm thấy oan uổng, tuy rằng anh ta nhúng tay vào con đường đó, nhưng không làm chuyện gì thương thiên hại lý.

Lê Cảnh Sâm, "..."

Anh không tin! Hoắc Lăng Trầm cao ngạo như vậy lại cúi đầu xưng thần với một người phụ nữ?

Hàn Tiêu luôn thêm thưởng một món của Lê Cảnh Sâm, "Nếu tôi thắng, anh đưa tôi cây súng lục kia!" Nghe nói Lê Cảnh Sâm có một khẩu súng lục kiểu mới, bề ngoài xấu xí nhưng sức mạnh đáng sợ.

"Được, nếu tôi thắng, anh rời khỏi Hồng Diệp môn?"

"..."

Cái giá này cũng hơi cao rồi, nhưng dựa theo kinh nghiệm nhiều năm của anh, nhất định anh ta sẽ thắng! Hàn Tiêu dứt khoát nhận lời Lê Cảnh Sâm.

Hai người cùng uống một hơi cạn sạch rượu vang trong ly, đặt ly rượu trong tay xuống, nhanh chóng đuổi theo người đàn ông đã đi trước.

Địa điểm tổ chức tụ họp cấp ba là do Hàn Huệ Minh đặt, nghe nói là trong một câu lạc bộ cao cấp. Lúc Niên Nhã Tuyền đến chỉ lo gọi điện cho giáo viên yoga xin nghỉ, không để ý là mình đến nơi nào.

Sau khi cúp điện thoại, cô cũng vào phòng theo.

Trong phòng riêng lớn nhất của câu lạc bộ, có ba bốn bàn, đại khái đủ cho mấy chục người.

Thấy Hàn Huệ Minh thông dong đến muộn, mọi người nhao nhao đứng lên chào hỏi, tối hôm nay bọn họ có thể đến câu lạc bộ tư nhân của thủ đô đều nhờ cả Hàn Huệ Minh.

Đây là nơi rất nhiều người muốn tới nhưng không được, câu lạc bộ áp dụng quy định hội viên, nghe nói hội phí hơn mấy trăm vạn.

Niên Nhã Tuyền giật ống tay áo của Hàn Huệ Minh rõ ràng tâm trạng không tệ, hạ giọng, "Này, sao cậu lại chọn chỗ này, không sợ chút nữa gán cậu ở lại rửa chén à?"

"Sợ gì, tôi có thể hội viên của anh tôi! Thẻ của anh ấy ít nhất bảy tám con số! Tôi không dùng tiền của anh ấy thì dùng tiền của ai?" Anh của Hàn Huệ Minh là Hàn Tiêu, Niên Nhã Tuyền cũng biết, nhưng hình như chưa từng gặp, cho dù có gặp cũng chỉ một hai lần, đã sớm quên đi dáng vẻ anh ta ra sao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Cô còn thích nữ sinh mà

Hàn Huệ Minh chỉ mong tiêu hết tiền của Hàn Tiêu, cậu đối với người anh cùng cha khác mẹ này, chẳng có hảo cảm bao nhiêu.

Lúc vô tình đi ngang qua phòng anh ta, thấy thẻ hội viên anh ta ném trên bàn, Hàn Huệ Minh không chút do dự liền cầm đi.

Niên Nhã Tuyền ít nhiều gì cũng biết chuyện giữa anh em bọn họ, nghe ra ý trong câu nói của Hàn Huệ Minh, Hàn Tiêu cố ý lấy lòng người em trai này, nhưng Hàn Huệ Minh lại rất khinh thường điều này.

Ngoài miệng thì nói khinh thường, thật ra cô có thể nhìn ra, có lúc Hàn Huệ Minh rất nghe lời Hàn Tiêu.

"Cậu Hàn, hai người đang nói thầm gì vậy? Mau tới đây đi." Đã có người bắt đầu kháng nghị hai người đang thì thầm to nhỏ.

Hàn Huệ Minh cao giọng đáp lại một tiếng: "Tới đây, tới đây. Ê Chuột, xem hôm nay tôi không bắt cậu uống." Nói được một nửa, về mặt Hàn Huệ Minh đột nhiên trở nên kì lạ nhìn Niên Nhã Tuyền một cái: "Tôi uống ít chút, cậu thì nghỉ uống đi."

Chàng trai gọi là "Chuột" nghe cậu nói được một nửa, lại bắt đầu to nhỏ với Niên Nhã Tuyền, bắt đầu bốn cọt: "Sao vậy? Hai người đã xác định quan hệ rồi à? Bây giờ uống rượu cũng phải xin phép Nhã Tuyền nữa sao?"

Khi Niên Nhã Tuyền và Hàn Huệ Minh học cấp ba, đều là kẻ làm mưa làm gió trong trường, không ít người chọc ghẹo quan hệ của bọn họ. Nhưng đến ngày hôm nay, hai người vẫn không tiến đến với nhau.

Niên Nhã Tuyền nhìn không quen dáng vẻ playboy của Hàn Huệ Minh, Hàn Huệ Minh nhìn không quen dáng vẻ nũng nịu của Niên Nhã Tuyền..

Cuối cùng hai người tổng kết lại, cả hai chỉ có thể làm bạn thân.

"Thôi đi, quan hệ của hai bọn tôi? Cho dù có ngủ chung một cái chăn, cũng chỉ là đắp chăn nói chuyện phiếm, cùng lắm là đánh nhau thôi." Hàn Huệ Minh kéo ghế cho Niên Nhã Tuyền, Niên Nhã Tuyền nghe cậu ta lầm nhảm, tức giận tròn mắt nhìn cậu ta một cái rồi mới ngồi xuống.

Thật ra thì Niên Nhã Tuyền còn không mấy tình nguyện tham gia loại tụ tập này, từ nhỏ đến lớn, không ít nữ sinh vì gương mặt này của cô, còn có tính cách thích chơi chung với con trai của cô mà cũng tự động có lập cô.

Bây giờ gặp mấy bạn học nữ ngày xưa, không tránh được lại bị bọn họ nói bóng nói gió một phen.

Tại sao lại nóng bóng nói gió? Bởi vì bọn họ không dám quang minh chính đại mắng cô, sợ bị Niên Nhã Tuyền đánh. Nhưng đố kị trong lòng lại không nhịn được bộc phát ra ngoài, chỉ có thể nói bóng nói gió.

Thật ra thì Niên Nhã Tuyền rất oan, cô rất thương hoa tiếc ngọc có được không? Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng đánh nữ sinh có được không? Ngay cả Mục Quả Quả cả ngày kiêu khích cô, cô chỉ dọa ngoài miệng dăm ba câu, cùng lắm cũng chỉ "chỉnh" cô ta có chút thôi.

Đương nhiên không phải là Niên Nhã Tuyền không dám, mà là cô thật sự cảm thấy không cần động thủ với những nữ sinh nũng nịu này, sợ mình xuống tay không biết nặng nhẹ, đánh bọn họ tàn phế luôn thì khổ..

Lúc Hàn Huệ Minh đi WC, rất nhiều bạn học nữ cho là Niên Nhã Tuyền ý vào Hàn Huệ Minh mới có thể lớn lối như vậy, bắt đầu quang minh chính đại châm chọc Niên Nhã Tuyền.

"Đi theo cậu Hàn nhiều năm như vậy, vẫn là một người hầu nhỏ, thật không biết sao da mặt cô ta lại dày như vậy."

"Đúng vậy, này, các cậu có nghe nói không, lần trước cô ta còn thô lỗ với tổng giám đốc Hoắc ở buổi họp báo. Nghe nói phải tằm mười lần đấy."

"Nghe nói rồi, tớ có một người bạn nói với tớ, cô ta còn thích nữ sinh nữa đấy."

"Sao cô ta lại buồn nôn như vậy chứ.."

Niên Nhã Tuyền bắt đầu thấy buồn bực, cô tới tham gia hội học sinh làm gì vậy? Những người này, lại ăn muối thêm mấy năm, hay là đầu óc không phát triển được nữa vậy?

Mất thấy mọi người càng nói càng khó nghe, cho dù là nam sinh đang hăng hái uống rượu, cũng bắt đầu gia nhập hàng ngũ bát quái. Niên Nhã Tuyền đang chuẩn bị đứng lên thì có một nam sinh ở bàn bên cạnh đứng lên trước.

Đứng lên hô một tiếng: "Các người tới tụ họp, hay là tới bát quái? Trước khi nói người khác cũng không xem lại bản thân có đức hạnh gì, tất cả cảm

miệng lại đi."

Nam sinh kia không biết bởi vì tức giận hay căng thẳng, nói xong lời này, sắc mặt kim nén đến đỏ bừng.

Niên Nhã Tuyền nhìn cậu ta hơi chần chừ, bình thường trừ đám bạn tốt của cô, rất ít người đứng ra vì cô mà nói chuyện. Nam sinh đứng lên lúc này, còn là một nam sinh cô không hề quen biết..

Nếu như cô nhớ không nhầm, nam sinh này tên là.. Tống Vũ Dương đúng không?

Có lẽ bởi vì thấp cổ bé họng, mặc dù mọi người bị phản ứng của Tống Vũ Dương làm sợ hết hồn, nhưng sau khi phản ứng lại, nội dung bất quá lại thêm luôn cả Tống Vũ Dương vào.

"Tống Vũ Dương, không phải cậu thích người phụ nữ kia đó chứ?" Cô gái nhắc đến Niên Nhã Tuyền, không phải là muốn nhắc nhở mọi người đáng về Niên Nhã Tuyền đẹp thế nào, mà là tính cách cô giống nam sinh, có lợi ích gì.

Không ngờ Tống Vũ Dương lại không phản bác, lớn tiếng kêu lên: "Phải thì thế nào? Tôi có thích bạn Niên, cũng sẽ không thích mấy nữ sinh không biết điều như các người."

"Ai ôi, thật cảm động nha."

"Tôi sợ thật đấy. Rốt cuộc Niên Nhã Tuyền này cho Tống Vũ Dương cái gì, mà khiến cậu ta phản ứng kịch liệt như vậy?"

"Tống Vũ Dương, cậu ngàn vạn lần đừng thích cô ta, tôi sợ khuôn mặt trắng này của cậu bị cô ta đánh thành tím bầm luôn đấy."

"..."

Cho tới nay Niên Nhã Tuyền cũng không cho là tính tình mình tốt, ngược lại, cô biết rõ tính cách của mình rất càn rỡ. Hôm nay nếu không phải thấy nhiều người, lại là bạn học tụ họp, cô đã sớm nổi giận rồi.

"Thức ăn có ngon không?" Cô cười mỉm chỉ hỏi mấy nữ sinh đối diện.

Nữ sinh không hiểu rõ, gật đầu một cái: "Thức ăn ở đây không kém lâu năm Ngọc Hành ở Thượng Dương, đương nhiên ngon."

"Vậy.. Tôi lại có ý không cho các người ăn." Những bạn học nữ này, không chịu thôi, vậy cũng đừng trách cô, đột nhiên đứng lên khỏi ghế, vỗ bàn thật mạnh. "Choang." Một tiếng, ly rượu trắng trước mặt cô rơi xuống đất.

Cả căn phòng nháy mắt yên tĩnh lại.

Một phút sau, Niên Nhã Tuyền làm một động tác, khiến cho các nữ sinh thét chói tai.

Bàn ăn là vật chết, Niên Nhã Tuyền không xoay chuyển được, cô xoay người cầm ghế của mình, dùng sức đập lên bàn cơm. Đồ ăn nóng, đồ ăn nguội tinh nễ trên bàn cơm nháy mắt bị hủy hết toàn bộ, cả cái mâm cũng bị đập vỡ.

"Niên Nhã Tuyền, cô điên rồi sao?"

"Nơi này chính là nơi tổ chức tiệc tư nhân ở thủ đô, cô có thể bồi thường được sao?"

"..."

Mọi người rối rít lui về phía sau, rất sợ ảnh hưởng đến mình.

Niên Nhã Tuyền liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lùi về sau một bước, cầm ghế Hàn Huệ Minh từng ngồi, một chân đạp lên bàn ăn bên cạnh.

Mấy nữ sinh bàn bên cạnh vừa mới giữu cột Niên Nhã Tuyền lập tức ngậm miệng lại, mấy nam sinh chơi thân với Niên Nhã Tuyền, đoán được hành động kế tiếp của cô, lập tức tới muốn kéo cô.

Niên Nhã Tuyền hất bọn họ ra, lạnh lùng nói: "Hôm nay ai dám ngăn cản tôi, tuyệt giao." Má nhà nó, những bà tám này, bình thường bất quá chuyện người khác, cô không quản được, nhưng hôm nay cô không sửa chữa tật xấu bất quá chuyện của Niên Nhã Tuyền cô của bọn họ, cô không phải là Niên Nhã Tuyền.

"Nhã Tuyền, những chén đĩa này rất đắt đấy." Một nam sinh tốt bụng nhắc nhở cô, ở trong mắt mọi người, rốt cuộc Niên Nhã Tuyền có tiền hay không, cũng là một bí ẩn.

Nếu nói cô không có tiền, lại thường xuyên có BMW đưa đón. Nếu nói cô có tiền, nhưng đồ dùng của cô lại không có cái nào cao cấp.

Đắt tiền thì đắt tiền, không phải Hoắc Lăng Trầm rất nhiều tiền sao? Dù sao cũng để cô tiêu chứ? Hôm nay cô sẽ tiêu cho anh xem.

Cầm một bình rượu trắng trên bàn, mạnh mẽ đập xuống trước mặt mấy nữ sinh, mấy nữ sinh vì tránh né cô, tất cả đều ngã thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Không ai được phép đi

Nhân viên phục vụ vẫn luôn trông coi bên cạnh cũng là lần đầu tiên thấy có người dám gây chuyện ở đây, cũng phải sững sốt, nhất thời quên luôn phải gọi bảo vệ. Nhìn Niên Nhã Tuyền soái khí đem một cô gái nói cô từng ngủ với Tổng Vũ Dương, áp lên tường.

"Cái miệng này của cô, sau này còn nói bậy nữa, tôi sẽ dùng dao rạch cho mẹ cô cũng không nhận ra cô."

Nữ sinh bị khí thế của cô dọa cho sắc mặt tái xanh, nhất thời chỉ biết gật đầu.

Cuối cùng Hàn Huệ Minh và một bạn học uống say đẩy cửa phòng ra, thấy bên trong một mảnh hỗn loạn, nghi ngờ nhìn xung quanh. Vừa nhìn liền choáng váng, Niên Nhã Tuyền bóp cổ một nữ sinh, ấn cô ta lên tường.

"Niên Ca, Niên Ca, có chuyện gì vậy?" Mọi người nghe thấy tiếng nói của Hàn Huệ Minh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Rối rít vây quanh: "Cậu Hàn, cậu nhanh đi kéo Niên Nhã Tuyền ra, lúc này cô ta giống như điên rồi vậy, cậu nhìn cô ta đập chỗ này thế nào đi." Một bạn học có chút nhát gan, sợ chuyện ảnh hưởng đến mình, đã lạng lẽ chạy trốn.

Hàn Huệ Minh hỏi rõ chân tướng sự việc, cho mọi người một phản ứng bất ngờ không kịp đề phòng.

Nhảy lên một cái ghế, từ trên cao nhìn xuống, trừng mắt nhìn một đám nữ sinh trong góc tường mà nổi giận: "Mấy con chó các cô, đều con mẹ nó rảnh rồi khó chịu, Viên Long Bình để cho các người ăn quá no rồi. Nói càn nói quấy cũng phải có mức độ, hôm nay các người đừng ai mong rồi đi. Niên Ca, cậu muốn làm gì thì làm đó, có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm."

Hàn Huệ Minh vốn cao, giờ phút này lại đứng trên ghế, nếu không phải trần nhà cao, thế nào cậu cũng đụng đầu vào trần nhà.

Dường như mọi chuyện càng trở nên âm ỉ, một nhân viên phục vụ rút cuộc nhớ rằng cần phải đi gọi bảo vệ, ngay lúc cô ta muốn đi ra ngoài, bị Hàn Huệ Minh quát: "Không ai được phép đi."

Niên Nhã Tuyền nhúc nhúc đầu nhìn Hàn Huệ Minh phát hỏa còn lớn hơn mình, buông cô gái trong tay ra, kéo áo cậu ta một cái: "Được rồi, xuống đây đi, sau này loại tụ tập thế này không cần gọi tôi nữa."

Hàn Huệ Minh nhảy xuống, hất Niên Nhã Tuyền ra đi tới trước mặt mười mấy nữ sinh kia.

Đem gĩa vị trong đĩa nước tương, hất lên cái vẩy nhạt màu của một nữ sinh, không để ý đến tiếng thét chói tai của nữ sinh kia, cậu lần lượt dạy dỗ: "Cô thật sự cho là Niên Nhã Tuyền không biết mấy trò mờ ám các cô làm với cô ấy lúc ở trường sao?"

Lại lấy một cái chân giò lớn nhét vào ngực một nữ sinh khác, áo lông trước ngực nữ sinh đó lập tức đen thui một mảnh: "Đám tiện nhân các người nên vui mừng vì bản thân sinh ra là con gái đi. Bằng không hôm nay nhất định phải để mấy người ném thử mùi vị nắm đấm."

Những nữ sinh còn lại cũng bị dọa cho khóc rống lên, bọn họ thật sự không nghĩ tới hai người này lại đáng sợ như vậy.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có một nam sinh ngồi tại chỗ bình tĩnh ăn cơm. Niên Nhã Tuyền vô tình lướt qua thì kinh ngạc một trận, ơ, cậu út nhà họ Lục, Lục Hạo Thiên cũng ở đây sao?

Vừa rồi cô thật sự còn không chú ý tới, có điều, đây không phải trọng điểm. Ra khỏi đây mới là trọng điểm.

Niên Nhã Tuyền kéo Hàn Huệ Minh rời khỏi phòng, xông ra quá nhanh, sợ ý một chút liền đụng phải hai người.

Trong đó có một cô gái mang giày cao gót, bởi vì giày cao gót quá cao, trực tiếp bị đụng ngã xuống đất: "Ai ôi, đáng chết, là ai không có mắt dám đụng phải tôi?"

Niên Nhã Tuyền sững sốt, vội vàng đỡ cô gái nằm dưới đất dậy: "Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý."

Cô và người đàn ông bên cạnh cố gắng đỡ cô gái kia lên, trong lúc cô gái ấy hùng hục hổ hổ, cô mới nhìn rõ người mình đụng ngã là ai.

Niên Nhã Tuyền thật hận hôm nay tại sao mình ra ngoài mà không xem ngày, mới vừa rồi ở trong phòng một màn náo loạn như vậy, bây giờ lại đụng phải đôi nam nữ lái xe ném chai chai nhựa ra đường sáng nay.

Người đàn ông đi cùng cô gái tóc vàng đương nhiên nhận ra cô, nhất thời tức giận, giơ tay lên muốn tát lên mặt Niên Nhã Tuyền: "Tiểu tiện nhân."

Niên Nhã Tuyền phản ứng nhanh, bắt lấy cổ tay của người đàn ông đó, bước lên trước một bước, cúi phải xuống ra, người đàn ông không biết thế nào thì liền ngã lộn trên đất..

Mấy bạn học nữ từ trong phòng đi ra thấy một màn này, bị dọa đến rớt cổ lại.

Công phu của Niên Nhã Tuyền thật sự lợi hại, một người đàn ông một trăm cân, bị cô đánh ngã trong một chiêu.. Cũng may vừa rồi cô không ra tay với bọn họ.

Cô gái tóc vàng hiển nhiên cũng nhận ra Niên Nhã Tuyền, không để ý tới người đàn ông trên đất, cầm túi trong tay, liền đánh lên người Niên Nhã Tuyền: "Được lắm, tôi còn đang bức vì không tìm được cô, cô đã tự mình dâng tới cửa rồi."

Hàn Huệ Minh kéo túi của cô gái kia, vớt qua một bên, làm liền một mạch.

Cô gái tóc vàng thấy có người giúp đỡ lúc này mới nhớ tới người đàn ông trên đất: "Anh Long, anh Long, anh sao rồi?"

"Đỡ bỏ mày dậy.. Xem hôm nay ông đây có giết cô ta không?"

Một màn náo nhiệt này, tất cả mọi người nhìn đến ngây người, các bạn học đi ra khỏi phòng, nhân viên phục vụ.. Nhất thời có mấy chục người chen chúc trong hành lang.

Bên này Hàn Tiêu mới ra khỏi phòng, nhận được tin nhắn báo chỉ tiêu từ thẻ hội viên của mình. Kỳ lạ, nơi này là địa bàn của Hoắc Lăng Trầm, anh ta tới nơi này đều là nhờ quen mặt, tấm thẻ Hoắc Lăng Trầm đưa cho anh ta, cũng không biết anh ta ném đi đâu rồi, tại sao lại có thông báo chỉ tiêu, còn là hơn ba trăm ngàn..

Anh ta đang chuẩn bị đi tới quầy thu ngân hỏi một tiếng, liền thấy mấy nhân viên phục vụ chạy đến một hành lang, bởi vì tâm trạng xem náo nhiệt khá nặng, cho nên bỏ quên mất mấy người nơi này.

"Có chuyện gì xảy ra sao? Bên kia sao lại ồn ào như vậy?" Hàn Tiêu ngẩng đầu lên hỏi giám đốc bên cạnh.

Giám đốc cũng là theo phục vụ ba vị khách quý suốt từ nãy giờ, cũng không biết xảy ra chuyện gì, mê mang lắc đầu một cái.

Bên này Niên Nhã Tuyền bị cô gái tóc vàng và anh Long khấp người đầy hình xăm chặn lại, muốn đi cũng đi không được, rất phiền não. Lúc chuẩn bị đi tới quật ngã hất ta, bị Hàn Huệ Minh kéo tay lại, thấp giọng nhắc nhở: "Niên Ca, đây là anh Long của Đạo Thượng, trên người mang không ít tiền án, đã vào trại giam nhiều lần, chớ cậu không có ở đây, chớ chọc hất ta."

Trái tim Niên Nhã Tuyền nhảy lên, cô luôn không thể gọi điện cho Hoắc Lăng Trầm đúng không?

Hoắc Lăng Trầm sẽ vì cô mà đắc tội với mọi lão đại Đạo Thượng sao? Cô có chút không chắc chắn.

Hàn Huệ Minh hơi do dự: "Bằng không để tôi gọi cho Hàn Tiêu." Dường như bọn họ cùng nhau đến thì phải, nói không chừng có thể giải quyết được.

"Chỗ này xảy ra chuyện gì đây?" Phía sau đám người truyền tới một tiếng nói, mọi người rồi rít quay đầu lại.

Không đến mấy giây, Niên Nhã Tuyền liền nghe được rất nhiều người gọi một cái tên không thể quen thuộc hơn nữa: "Wow, đó không phải cậu Hoắc sao?"

"Không ngờ sẽ gặp được cậu Hoắc ở đây. Còn có cậu Lê và cậu cả nhà họ Hàn nữa."

"Ba người đàn ông này tại sao có thể đẹp trai như vậy chứ?"

"..."

Nghe được cái tên quen thuộc này, Niên Nhã Tuyền đang không nhìn được trong nháy mắt liền rung mình một cái, mẹ nó. Sao Hoắc Lăng Trầm lại ở đây? Cô còn định sẽ về trước tám giờ nghe anh giảng bài, bây giờ đụng phải anh ở đây, thật là xấu hổ mà..

Một nhân viên phục vụ báo cáo đúng sự thật chuyện ở bên này: "Giám đốc Tiết, có người gây chuyện ở đây, đập phòng Kim Ngọc Mãn Đường. Sau khi đi ra, còn chọc phải anh Long."

Giám đốc nhìn cô gái trong đám người, không quen biết, liền không yên lòng ra lệnh: "Đồ bị đập bồi thường gấp bội, chọc phải anh Long, để cô ta quỳ xuống xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Quỷ xuống nhận lỗi với cô

Ông ta vừa dứt lời, Hàn Huệ Minh không biết vọt đến từ khi nào, một chân đạp lên đùi tên giám đốc đó: "Má nhà ông, ông dám bắt cô ấy quỷ xuống nhận lỗi? Cũng không nhìn xem cô ấy là ai."

Nói xong, không để ý đến sắc mặt khó coi của giám đốc, đứng đối diện Hoắc Lăng Trầm, chuẩn bị bảo anh giúp đỡ Nhã Tuyền. Nhưng mà nghĩ đến, đây là chuyện của hai vợ chồng người ta, cậu xen vào làm gì chứ.

Cho nên, cậu không nói gì, liền xoay người quay về.

Mọi người bị cậu làm cho một trận ai nấy đều mơ hồ.

Giám đốc thật sự không biết Niên Nhã Tuyền là ai, nhưng nếu Hàn Huệ Minh đã mở miệng, ông ta cũng không cứng nhắc như vậy nữa: "Trước tiên tránh ra hết, để ba vị thiếu gia rời đi." Sau đó ông ta sẽ từ từ giải quyết.

Còn thằng ranh con vừa đạp ông ta, để xem ông ta có đánh gãy chân cậu ta không.

Khoảnh khắc Hàn Tiêu nhìn thấy Hàn Huệ Minh, liền biết thể của mình xảy ra chuyện gì, anh ta cũng nhận ra Niên Nhã Tuyền, nhướn mày, bây giờ cứ chờ xem kịch vui vậy.

Nghĩ đến đây, anh ta huých Lê Cảnh Sâm, hạ giọng nói với anh ta: "Nhìn thấy không, người đó, chính là cô gái đập cả sảnh Kim Ngọc Mãn Đường đó, chính là vợ cậu ta."

Lê Cảnh Thâm khinh thường liếc anh ta một cái, cách xa anh ta một khoảng.

Hàn Tiêu tức giận thổi râu tròng mắt, anh ta thực nghi ngờ mình có phải có bệnh truyền nhiễm hay không mà khiến Lê Cảnh Sâm chán ghét mình như vậy.

"Ai u, đây không phải cậu Hoắc, anh Tiêu và cậu Lê sao? Chào các cậu. Chào các cậu. Vừa tụ tập xong đây sao?" Anh Long nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm, trước tiên áp chế con tức giận xuống, khách khí tiến lên nghênh tiếp.

Hàn Tiêu đối với người đàn ông sắp chết chắc này, không chút keo kiệt cười với ông ta một cái. Lê Cảnh Thâm nhìn loại người này, chỉ cảm thấy chán ghét giống như kẻ thù, hận không thể bắt ông ta trời lại rồi bắn chết ngay lập tức, sao còn có thể để ý đến gã ta chứ?

"Qua đây." Rốt cuộc Hoắc Lăng Trầm lên tiếng, nhưng không phải nói chuyện với anh Long.

Đối với hai chữ này của anh, mọi người đều có chút mờ mịt, cậu Hoắc đây là đang gọi ai?

Người bị gọi, đương nhiên biết là đang gọi cô, lúc này khí thế phát hỏa trong phòng vừa rồi hoàn toàn không thấy nữa, nắm góc áo do dự có nên qua hay không.

Một phút sau, cô vẫn là dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bước từng bước một đến bên cạnh Hoắc Lăng Trầm.

Vừa lòng nhìn thấy cô đứng bên cạnh mình, Hoắc Lăng Trầm thân nhiên hỏi: "Ai chọc em?"

Đừng thấy bây giờ cô dịu hiền đứng ở đây như thế, vừa rồi lúc ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô, con giận hơn ba thước trên người cô anh đều có thể cảm nhận được.

Lúc này, cho dù là nữ sinh, hay là giám đốc, hoặc là anh Long, toàn bộ đều thót tim.

Cô gái này.. Có quan hệ gì với cậu Hoắc?

Niên Nhã Tuyền loáng thoáng hiểu được, nếu để Hoắc Lăng Trầm nhúng tay vào việc này, nhất định không phải xử lý bình thường, thậm chí dài một hơi, cô không thích ý thế hiệp người, vẫn nên dàn xếp ôn hòa thì hơn. "Không sao cả, tôi chuẩn bị đi bồi thường."

Hoắc Lăng Trầm biết cô không muốn nói, liền gọi Trịnh Phi ở sau lưng: "Trợ lý Trịnh, đổi tên người đại diện pháp luật ở đây đổi thành Niên Nhã Tuyền."

Cuối cùng, anh lại nói thêm một câu: "Bây giờ đi liên lạc với luật sư đi."

"..."

Uy lực một câu nói của Hoắc Lăng Trầm, có thể so với một quả bom nguyên tử, nổ tung khiến mọi người cả tầng lầu đều yên lặng.

Niên Nhã Tuyền lại kinh ngạc nhìn anh, cả người giống như phát ngốc, một chữ cũng không nói được.

Sau khi hơi kinh ngạc, Hàn Tiêu liền bắt đầu bát quái với Lê Cảnh Thâm: "Súng của cậu làm xong thì chuẩn bị đưa tó."

Trịnh Phi cũng đề xuống nỗi khiếp sợ, cầm điện thoại gọi cho luật sư, ở ngay trước mặt mọi người nói: "Luật sư Phó, tổng giám đốc Hoắc căn dặn, người đại diện pháp luật của hội trường tư nhân Kinh Đô, đổi thành Niên Nhã Tuyền, anh chuẩn bị đi. Ừ, thông tin thân phận của cô ấy, tôi sẽ gửi qua email cho anh sau. Sớm làm cho xong."

"Không không không." Niên Nhã Tuyền thật lâu mới tìm lại được đầu lưỡi của mình.

Khẩn trương túm lấy tay Hoắc Lăng Trầm, nói có chút không mạch lạc: "Hoắc đại. tổng giám đốc, đừng. đừng đùa có được không? Năng lực chịu đựng của tim tôi không tốt."

Ánh mắt Hoắc Lăng Trầm rời khỏi cô, rơi lên người giám đốc: "Chuyện còn lại anh tới xử lý, không xử lý tốt, quỳ xuống xin lỗi cô ấy."

"Vâng, vâng. Tổng giám đốc Hoắc.. Tổng giám đốc Niên." Giám đốc bị dọa cho suýt chút thì tè ra quần.

Tối nay, một câu nói của Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền từ một sinh viên, biến thành tổng giám đốc Niên.. lợi nhuận hơn trăm triệu.

"Không phải, Hoắc Lăng Trầm, anh như vậy.."

Tay Hoắc Lăng Trầm phủ lên bàn tay bé nhỏ đang nắm tay mình của cô, nắm trong tay, kéo cô rời đi.

Lần đầu tiên trong đời, Niên Nhã Tuyền dưới các loại ánh mắt hoảng sợ, hâm mộ, đố kỵ, khó tin.. của mọi người, bị nam thần trong lòng các cô gái đưa đi.

Ừ, tay trong tay rời đi.

Trên chiếc Đế Tước

Sau khi Niên Nhã Tuyền và Hoắc Lăng Trầm cùng ngồi lên xe, Trịnh Phi ngồi ở vị trí phó lái, bảo tài xế lái xe.

Cuối cùng cũng về tới biệt thự, Niên Nhã Tuyền nhìn trên cả con đường về nhà, sau khi Trịnh Phi đóng cửa rồi đi, tìm được người đàn ông đang uống nước, quang quác nói: "Nếu như vừa rồi anh muốn giải vây cho tôi, tôi thật sự rất cảm kích anh, bây giờ đã đến nhà, tôi hi vọng anh có thể nói với luật sư của anh, đừng sửa tên người đại diện pháp luật."

"Trước mắt tôi chỉ là một sinh viên, hơn nữa còn là người có thể bất cứ lúc nào cùng anh." Mấy chữ cuối cùng, bị cô cứng rắn nuốt lại.

Bởi vì ánh mắt người đàn ông này như dao, giống như chỉ cần cô nói ra hai chữ "ly hôn", anh sẽ giết chết cô.

Cô thật sự không hiểu: "Ngài Hoắc, tại sao anh không chịu cùng tôi.. Được rồi được rồi, tôi không nói hai chữ kia, đừng trừng tôi. Tôi thật tò mò, chẳng lẽ trên người tôi có bản đồ kho báu sao? Lấy được tôi có thể có được tài sản vô tận à?" Trừ cái này ra, cô thật sự không nghĩ ra lý do gì khiến Hoắc Lăng Trầm không muốn ly hôn.

Hôn nhân của người khác đều dựa vào tình yêu duy trì, giữa hai người họ lại không có tình yêu, nếu như to gan tưởng tượng, có lẽ Hoắc Lăng Trầm đã yêu cô.. Nghĩ tới chuyện này là không thể nào, Niên Nhã Tuyền cũng không nhận được phi cười ra tiếng.

Sao có thể chứ? Cô cảm thấy loại đàn ông bá đạo như Hoắc Lăng Trầm, tuyệt đối sẽ không thích loại phụ nữ như cô..

Hoắc Lăng Trầm rót một ly nước, đưa cho cô: "Nói nhiều như vậy không khát sao?"

".. Khát." Ưng ực uống một ly nước, cô lại cảm thấy đói. Mặc dù tối nay một bàn lớn thức ăn, nhưng bởi vì trường hợp não loạn, cô đều không động đĩa.

Bây giờ cũng hơn tám giờ tối rồi: "À ừm, tôi muốn ra ngoài ăn chút gì đó, anh muốn đi không?"

Người đàn ông nhìn cô một cái, không phản ứng.

Cô nhìn không hiểu anh có ý gì, lấy điện thoại từ trong túi ra: "Nếu anh không đi, tôi sẽ đi với bạn."

"Đi với ai?"

"Hàn Huệ Minh, có lẽ cậu ta cũng chưa ăn gì cả." Vừa mới tìm được số của Hàn Huệ Minh, điện thoại của cô bị rút mất.

Hoắc Lăng Trầm tắt màn hình điện thoại của cô, đi trước tới cửa biệt thự.

Lúc thay giày, anh nói: "Cầm chìa khóa xe, em lái xe."

"..."

Biết anh uống rượu, cô chỉ ngơ ngác đồng ý.

Xe BMW chậm rãi lái ở lối đi bộ, lúc chờ đèn đỏ, Niên Nhã Tuyền dán mặt vào tay lái, ngoẹo đầu nhìn người đàn ông đang nhắm mắt đường thẳng: "Hoắc Lăng Trầm, anh nhanh gọi cho luật sư đi."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Em chỉ cần phụ trách đếm tiền

Người đàn ông trầm mặc.

"Anh không gọi, tôi gọi, tôi có số điện thoại của trợ lý Trọng." Nói rồi cô tìm được số điện thoại trong menu.

"Không được tôi đích thân bảo, cậu ta sẽ không gọi điện thoại cho luật sư." Người đàn ông kiếm chữ như vàng rốt cục cũng mở miệng.

".. Vậy anh tranh thủ thời gian gọi cho cậu ta bảo cậu ta làm nhanh lên đi!"

"Lo lái xe đi, bất kỳ quyết định gì mà tôi đưa ra, cũng sẽ không tùy tiện thay đổi."

Đèn xanh sáng lên, Niên Nhã Tuyền đành phải lái xe trước, "Anh muốn ăn gì." Vẫn nên hỏi hẵn trước, dù sao anh ta cũng là lão đại.

"Em muốn ăn cái gì thì là cái đó."

"..."

Được thôi, cô không hỏi nữa.

Niên Nhã Tuyền tìm một chỗ đậu xe ven đường, tắt máy xe.

Hai người từ trên xe bước xuống, Hoắc Lăng Trầm nhìn nhà hàng trước mặt, sắc mặt có chút không dễ nhìn.

Niên Nhã Tuyền cười hắc hắc, chỉ vào cái biển của nhà hàng Tây nói, "Tôi đã dùng hết sức để tìm một nhà hàng tốt hơn rồi, nhưng lúc trên nửa đường nhìn thấy hình ảnh món pizza, bỗng nhiên lại muốn ăn pizza sầu riêng."

Kỳ thật nhà hàng Tây trải rộng khắp cả nước, mọi mặt cũng không tệ, bằng không sao có thể tiến vào xuất hiện ở các khu trung tâm thương mại lớn được? Nhưng đối với Hoắc Lăng Trầm mà nói, nó so với các quán ven đường cũng không có gì khác biệt.

Đợi thật lâu sau đó, Hoắc Lăng Trầm rốt cục cũng rải những bước chân tôn quý, đi về phía cửa nhà hàng.

Niên Nhã Tuyền vội vàng đuổi theo, cùng tiến nhà hàng.

Hơn tám giờ, khách vẫn còn rất đông, dưới không ít ánh nhìn của bao người, hai người tìm một vị trí gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

Phục vụ nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm thì cả mặt cũng trợn lên, Niên Nhã Tuyền im lặng lấy menu chọn mấy món mình muốn ăn, "Lấy một phần pizza sầu riêng size lớn, sầu riêng ngàn tầng, cơm trộn hải sản, sủi cào nước cá.. Tôi xong rồi, anh xem xem anh muốn ăn gì!"

Đặt menu ở trước mặt Hoắc Lăng Trầm, nam nhân nhìn cũng không nhìn, đẩy menu ra, "Tôi ăn rồi."

"Ồ!" Niên Nhã Tuyền hơi kinh ngạc, cho nên, anh chỉ là đi theo cô ăn thôi sao?

Nghĩ đến khả năng này, đáy lòng không hiểu sao lại nhộn nhạo một trận.

Đợi sau khi phục vụ rời đi, Niên Nhã Tuyền cảm thấy mình cần phải thỏa thuận với anh ta một chút, nhẹ nhàng gõ bàn một cái, cô nhìn người đàn ông đối diện, "Thật ra thì tôi cũng không phải là người tốt đẹp gì."

"Tôi biết mà."

"..."

Niên Nhã Tuyền há to miệng, bị ba chữ đó của hần chặn cho nghẹn họng hai má cũng đỏ bừng lên.

Hoắc Lăng Trầm lại thêm mấy chữ nữa, "Sau này sẽ tốt thôi." Hần đang thay đổi cô.

Thôi đi, không vội tranh chấp vấn đề này với anh ta vậy, cô nhào người về phía trước, nghiêm túc nói với anh, "Sân nghiệp của hội sở lớn như vậy, anh

giao cho tôi, tôi cam đoan, không đến nửa năm, ừm, có lẽ là ba tháng, nó sẽ bị tôi phá sập mái!"

Người đàn ông cũng nhào người ra phía trước, âm thanh trầm thấp giàu từ tính quanh quẩn bên tai cô, "Sẽ không đâu, em chỉ cần phụ trách đếm tiền, những vấn đề khác thì không cần em quan tâm."

Đã đổi lại tên người đại diện pháp luật rồi, như vậy thì cổ đông lớn nhất sẽ là cô.

"..."

WOW WOW WOW, còn có chuyện gì dễ dàng hơn không! Tại sao phải dụ hoặc như thế, tim của cô cũng muốn cong lên luôn rồi.

Cô đỏ mặt, kéo dài khoảng cách với anh, "Như vậy đi, nếu anh đồng ý với tôi không thay đổi tên người đại diện pháp luật nữa, tôi sẽ không ly hôn nữa được không?" Kỳ thật cô cũng không ngốc, nghiêm túc ngẫm lại, có một ông chồng ưu tú như Hoắc Lăng Trầm vậy, vẫn không tồi mà..

Anh nhìn cô một cái, rất tốt! Cô đã không còn ý nghĩ ly hôn nữa rồi, "Em không cần nói điều kiện với tôi, bởi vì tôi cũng không cho rằng em có năng lực đàm phán với tôi. Bây giờ tôi trình trọng tuyên bố với em, tên người đại diện pháp luật sẽ là tên của em, còn muốn ly hôn thì có năm mơ cũng không được!"

"..."

Có cần phải bá đạo như vậy không.

Món pizza sầu riêng được đưa lên trước, Niên Nhã Tuyền nhìn cái bánh pizza vàng cam, nuốt ngụm nước miếng. Cầm lấy con dao cắt pizza chuẩn bị bắt đầu phần đầu!

Ngay lúc cô giơ tay lên, con dao cắt pizza trong tay cô bị anh lấy đi.

Hoắc Lăng Trầm không biết từ lúc nào, đã xoắn ống tay áo lên, giờ phút này cùng với dao động tác ưu nhã lại lư loát cắt pizza cho cô.

Một miếng pizza được đặt vào đĩa trước mặt cô, Niên Nhã Tuyền nhìn miếng pizza nóng hổi trước mắt. Cô có thể nói là cô rất cảm động không? Có lẽ cô như vậy là rất không có tiền đồ, nhưng là thật đấy, cô thật sự rất cảm động.

Qua nhiều năm như vậy rồi, ngoài mặt cô kiên cường mạnh mẽ, nhưng được một người đàn ông chăm sóc lo lắng như vậy, chưa từng xảy ra với cô.

Dù cho thường xuyên ăn cơm cùng với Hàn Huệ Minh, bọn họ cũng cùng nhau ném qua rất nhiều loại pizza, trên cơ bản đều là ai ăn phần này.

Hoặc là người làm bạn trai của cô hai năm như Cố Mặc Thành, bọn họ hình như cũng chưa từng cùng nhau ăn cơm Tây. Đồng thời theo tổng thể mà nói, đoạn tình cảm kia cũng là do cô tương đối nỗ lực nhiều hơn.

"Vì sao không ăn?" Giọng nói của anh vang lên, một miếng pizza lớn đã bị cô cắt ra thành nhiều miếng nhỏ.

Thả con dao cắt pizza trong tay xuống, mắt nhìn qua cô gái ngồi đối diện, có hơi nghi hoặc.

Lấy lại tinh thần, Niên Nhã Tuyền đã khôi phục lại như thường, cầm lấy cái nĩa, ghim lên miếng pizza ung dung từ tốn nhấm nháp. Ăn vài miếng mới phát hiện ra Hoắc Lăng Trầm cũng không hề động đến miếng nào, "Anh cũng ăn chút đi?"

Thế nhưng bộ dao nĩa trước mặt Hoắc Lăng Trầm đã bị anh đẩy ra xa, một tay cô cầm cái nĩa, một tay chuẩn bị lấy cho anh một bộ dao nĩa khác.

"Không cần!" Hoắc Lăng Trầm cự tuyệt.

Anh chưa từng ăn loại thức ăn nào có mùi vị vừa lạ vừa nặng như thứ này.

"Nhưng mà, tôi gọi phần cho hai người đấy." Mặc dù dạ dày của cô lớn, nhưng một phần pizza lớn như vậy, lại thêm những thức ăn khác nữa, cô cũng không thể ăn hết được!

Ánh mắt của Hoắc Lăng Trầm rơi xuống miếng pizza đã cắn được hai ba miếng ghim trên cái nĩa trong tay cô, pizza trên cái nĩa của cô, rơi vào trong miệng anh.

Niên Nhã Tuyền chán kinh nói, "Ê! Đó là tôi.. Tôi ăn rồi."

Anh lấy khăn tay ra xoa xoa khóe môi, nhai vài lần mới nuốt xuống hết rồi mới mở miệng, "Tôi biết."

* * *

Sau đó tất cả pizza mà Niên Nhã Tuyền ăn, toàn bộ là từ Hoắc Lăng Trầm từng miếng từng miếng đặt vào trong đĩa cô.

Niên Nhã Tuyền thật sự đói bụng, thế mà lại ăn hết tất cả thức ăn trên bàn, ăn hết tất cả..

Nhìn một bàn toàn là đĩa không, Niên Nhã Tuyền ngược ngùng hỏi hân, "Có phải là tôi ăn nhiều lắm không." Rất nhiều người đều nói lượng cơm cô ăn có hơi nhiều..

Bởi vì chuyện này, cô còn bị mấy nữ sinh xem thường nữa chứ! Nói cô chưa trải qua chuyện đời, cái gì cũng ăn, còn nói cô giống như là quỷ chết đói đầu thai..

"Ừm." Anh không phủ nhận.

Lúc trước anh cũng không ít lần ăn cơm với những phụ nữ khác, nói thật, một bữa ăn tối hôm nay của Niên Nhã Tuyền, có thể bằng bọn họ ăn được mấy ngày.

Niên Nhã Tuyền có chút thất vọng, hân cũng xem thường cô chứ gì!

Hoắc Lăng Trầm lấy ra một tờ khăn giấy, lau mấy vụn bánh mỳ trên miệng cô, "Ăn được là phúc!"

Bốn chữ này không có bất kỳ ý trào phúng hay là nghĩ một đằng nói một nẻo gì, ngược lại cô còn có thể cảm nhận được hân là đang.. emmm.. Khen cô.

Mơ mơ hồ hồ, nội tâm của Niên Nhã Tuyền nhảy cẫng lên.

Cô thấy mình nhất định là choáng váng rồi, Hoắc Lăng Trầm chỉ là nói một câu mà bố đã từng nói với cô thôi, cô đã không nhận được mà cười ra tiếng rồi.

Bố cô nếu thấy cô với cái dạng này, nhất định sẽ nhai nát cô nhĩ! Dù sao lúc trước bố nói cô như vậy, cô cũng không có nhảy cẫng lên như thế..

Ra khỏi nhà hàng đã là hơn mười giờ đêm, Hoắc Lăng Trầm đến cửa hàng bên cạnh mua hai chai nước suối, đưa cho cô một chai, "Súc miệng."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Người đàn ông bụng dạ hẹp hòi này

".. Được."

Hoắc Lăng Trầm súc miệng xong, rồi uống hết cả chai nước khoáng, nắp bình của Niên Nhã Tuyền vẫn chưa mở ra, cô không nhận được hỏi, "Sao anh lại khát như vậy."

"Có mùi sầu riêng."

"..."

Được rồi! Thì ra anh ta không thích ăn sầu riêng.

Niên Nhã Tuyền thầm nhớ kỹ thói quen này của anh, định hôm khác nếu anh lại trêu cô, cô sẽ mua một quả sầu riêng thật to, bắt anh ăn!

Nhưng mà, hiện tại..

Niên Nhã Tuyền nhìn người đàn ông ném chai vào thùng rác, liếm liếm khóe môi của mình, trong mắt xẹt qua một tia xấu xa.

"Hey! Chú Hoắc!" Cô đột nhiên nhảy đến trước mặt anh.

Hoắc Lăng Trầm ừ một tiếng.

Niên Nhã Tuyền chọt ôm lấy eo anh, nhón chân hôn lên đôi môi mỏng.

Đây là lần đầu tiên, à, không! Đây đã là lần thứ hai.. chủ động hôn một người đàn ông.

Hoắc Lăng Trầm hơi ngần ra, đến khi anh ý thức được cô gái trong ngực muốn làm gì thì lập tức kéo cô ra. Niên Nhã Tuyền ôm anh thật chặt, đầu lười sục sạo qua lại đến mấy lần.

Mới nãy cô vẫn chưa súc miệng đó, hơn nữa còn ăn hết cả một cái pizza.

Xác định anh đã nếm được vị sầu riêng, Niên Nhã Tuyền vội buông anh ra, Hoắc Lăng Trầm bất đắc dĩ nhìn cô gái vì thực hiện được mưu kế mà đắc ý không thôi, lần nữa đi tới cửa hàng tiện lợi.

"Nè, tôi phải về nhà! Về ngay bây giờ!" Niên Nhã Tuyền cố ý không cho anh đi, dùng sức kéo tay anh, kéo anh tới cạnh xe.

Dưới đèn đường, Niên Nhã Tuyền vừa mở ghế lái phụ chuẩn bị nhét Hoắc Lăng Trầm vào, nhưng một nguồn sức mạnh to lớn đã khóa cửa xe lại.

Một giây sau, sau khi trời đất quay cuồng thì cô rơi vào một cái ôm ấm áp, Hoắc Lăng Trầm đè cô lên cửa xe, mạnh mẽ hôn lên môi cô.

* * *

Trong xe

Niên Nhã Tuyền không biết mình đã bị nhét vào lúc nào, chỉ biết lúc chiến sự vô cùng căng thẳng, điện thoại của Hoắc Lăng Trầm vang lên, cắt đứt sự mờ ám và kích thích trong xe.

Hình như anh muốn mặc kệ nó, nhưng cô đã lấy lại tinh thần vội vàng đẩy anh ra, giãy giụa đứng dậy, xuống xe.

Khi cô ngồi vào ghế lái trong xe, Hoắc Lăng Trầm đang nghe điện thoại, lúc nói chuyện giọng nói có hơi khàn khàn, "Có chuyện gì?"

"Hàn Tiêu, đã tìm ra tung tích của người phụ nữ kia, nhưng mà.. Tôi không nói cho anh biết đâu!" Người đàn ông nói xong, quả quyết cúp điện thoại, hình như còn chưa hết giận, trực tiếp tắt nguồn.

"..."

Trở lại biệt thự, Niên Nhã Tuyền khóa cửa xe, cầm chìa khóa xe nhanh chóng lao vào biệt thự.

Lúc lên lầu, đằng sau truyền đến giọng của người đàn ông, "Bên cạnh em có cái gì vậy?"

"Hửm? Cái gì?" Niên Nhã Tuyền dừng bước, quay đầu lại nhìn anh đầy nghi hoặc.

"Hình như tôi nhìn thấy một bóng người, chắc là tôi nhìn nhầm!"

"..."

Cô cắn răng tiếp tục đi lên, trong hành lang không có bật đèn, cô lấy điện thoại ra mở đèn pin.

"Hôm qua tôi vừa xem một bộ phim, kể về một người đàn ông "bầm thây" tình địch, giấu thi thể trong tủ lạnh, dưới giường, trong tủ quần áo.."

"Hoắc Lăng Trầm!" Cô gái lập tức hét lên, ngắt lời anh.

Anh nhin cười, "Tôi đây, sao thế?"

Niên Nhã Tuyền cắn răng, người đàn ông bụng dạ hẹp hòi này, "Lần sau tôi sẽ không để anh ăn sầu riêng nữa!"

"A.." Anh bước lên cầu thang.

Mục đích của anh không phải chuyện này, hình như không biết cô gái đang sợ hãi, anh tiếp tục hỏi, "Em có tin linh hồn thực sự tồn tại không?"

Niên Nhã Tuyền đợi đến lúc anh đi lên thì che miệng anh lại, "Im miệng! Không được nói nữa! Nếu anh còn dám nói một chữ, có tin tôi.. Tôi!"

Cô thật sự không biết phải uy hiếp một người đàn ông giỏi võ hơn mình rất nhiều như thế nào, cuối cùng dứt khoát ra vẻ đáng thương nhìn anh, như thể sắp khóc đến nơi.

Thật ra, cũng không phải cô giả bộ mà là thật sự muốn khóc.

Ngày mai cô đến trường phải điều tra thử xem, là ai nói cho Hoắc Lăng Trầm biết nhược điểm sợ mấy thứ không sạch sẽ này của mình. Để xem cô có tuyệt giao với người đó hay không!

Xứng danh anh hùng cả một đời của cô bị nhược điểm này hủy rồi.

"Ừm, được, ngủ ngon!" Đạt được mục đích, Hoắc Lăng Trầm nén xúc động muốn ôm cô xuống, đi về phòng.

Mười hai giờ sáng

Đêm khuya yên tĩnh, cửa phòng cốt kết mở ra, người đàn ông nằm trên giường cong môi, nhắm mắt lại, ra vẻ đã ngủ sâu.

Rất nhanh sau đó, một mùi hương thơm ngát thuộc về thiếu nữ xông vào mũi anh, sau đó có người nằm xuống bên cạnh anh..

Niên Nhã Tuyền lặng lẽ dựa sát vào Hoắc Lăng Trầm, thờ phào! Cũng may anh ngủ rồi.

Đều tại anh! Lúc trước anh không về, cô cũng có thể miễn cưỡng ngủ một mình. Từ khi anh đêm hôm khuya khoắt dẫn cô tới nghĩa trang liệt sĩ, hình như lá gan của cô càng nhỏ hơn..

Nhưng mà cũng may, trên người anh có cảm giác an toàn dày đặc, chỉ cần nằm bên cạnh anh, cô sẽ không sợ nữa!

Sau khi cẩn thận từng li từng tí nằm xuống, chui vào bên cạnh anh, nhắm mắt lại ngủ.

Cô vốn định sáng hôm sau trời chưa sáng sẽ lặng lẽ trở về phòng mình thì lại bất cẩn ngủ một giấc đến hừng đông. Từ trên giường ngồi dậy, mắt mờ mịt nhìn thoáng qua hoàn cảnh xung quanh.

Cô chợt mở to mắt, người tỉnh cả ngủ.

Người đàn ông vừa chạy bộ trở về sau khi tắm xong, nửa người dưới quần khăn tắm đưa lưng về phía cô nghe điện thoại ngoài ban công.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Hoắc Lăng Trầm.. trần trụi như vậy.

Mặc dù đã có hai buổi tối bọn họ ngủ cùng nhau nhưng lần nào cô cũng tỉnh vào nửa đêm, cũng chưa từng thấy đáng vẻ Hoắc Lăng Trầm vừa tắm xong.

Đáng người đó.. Chắc chắn chắc, thật sự khiến cô không nhìn được mê đắm.

Chỉ nhìn tấm lưng rắn chắc của anh cũng có thể đoán được, cơ bụng phía trước của anh cũng sẽ không ít..

Lặng lẽ sờ điện thoại cạnh gối, mở camera, nhấn vào nút chụp.. Thành công!

Vui vẻ thưởng thức tác phẩm của mình, cảm giác thỏa mãn khác thường!

Lúc này hình như cô gái nghĩ đến gì đó, đặt điện thoại xuống, hai mắt híp lại, hai ngón tay chỉ về cùng một chỗ, nhắm ngay Hoắc Lăng Trầm, "piu~piupi~piu~roi! Roi! Roi!"

Tro mắt nhìn cái khăn tắm vẫn quấn chặt trên người Hoắc Lăng Trầm như cũ, giờ phút này Niên Nhã Tuyền thật sự muốn học ma pháp, như vậy cô "piu" một tiếng là có thể lấy cái khăn tắm của người đàn ông đó xuống rồi.

"Piupiupi~A!" Đang lúc cô "piu" hăng say, người đàn ông đang nghe điện thoại chợt quay đầu, thấy hết động tác nhỏ của cô.

Niên Nhã Tuyền lúng túng vội vàng thu hồi tay mình lại, lộn một vòng ôm gối chạy ra khỏi phòng của Hoắc Lăng Trầm.

Về đến phòng, cô vò đầu bứt tai, giờ thì hay rồi, bị anh phát hiện cô lặng lẽ bò lên giường anh, anh có nghĩ nhiều hay không.. Haiz! Mặc kệ! Dù thế nào đi nữa anh là chồng cô, bọn họ ngủ cùng một giường là chuyện bình thường.

Lấy điện thoại ra vui vẻ mở vòng bạn bè, đăng một dòng trạng thái: Sáng sớm đứng dậy mở cửa sổ ngắm ánh mặt trời đẹp quá, nhìn bướm người hương hoa phong cảnh đẹp quá, em nhìn anh từ xa, tâm trạng của em tốt quá~

Đăng ảnh lên, đúng là tấm ảnh vừa rồi cô chụp Hoắc Lăng Trầm.

Dù sao Hoắc Lăng Trầm cũng không biết nick wechat của cô, sẽ không biết cô chụp ảnh anh, còn đăng lên vòng bạn bè. Mấy người bạn khác cho dù có thấy ảnh cũng sẽ không biết đó là Hoắc Lăng Trầm, nhiều lắm là.. bịa đặt nói nhảm một chút thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Cậu thật sự sống chung với đàn ông sao

Không còn gì để nói rồi, la la la la la.

Làm xong một loạt các thao tác, ném điện thoại xuống vừa ngâm nga vừa bước vào phòng tắm bắt đầu đánh răng rửa mặt, "Anh cũng đẹp, em cũng đẹp tâm tình cũng đẹp luôn là la la! ~"

Lúc cô thay quần áo xong, khi xuống lầu mới phát hiện Wechat của mình bị nổ tung, kể cả bình luận hay là inbox.

Nữ sinh cùng lớp: "Niên Nhã Tuyền, cậu sống chung với đàn ông thật đấy à!"

Một bạn học cũ khác: "Vóc dáng của người đàn ông này siêu chuẩn luôn, Niên Nhã Tuyền cậu nhanh nhanh giới thiệu cho tôi biết chút đi."

Trịnh Hiểu Kha: "Công phu của Hoắc tổng nhà cậu như thế nào? Thời gian bao lâu? Hửm?" Bên cạnh còn có một cái mặt cười đê tiện.

Lâm Uyển Oánh: "Nhã Tuyền, nói thật với cậu nhé! Tôi thêm nhỏ dãi sắc đẹp của chồng cậu lâu rồi đấy, nhà cậu có thiếu bảo mẫu không? Có thể làm ẩm giường này kia các loại ấy." Đằng sau còn kèm theo một cái mặt cười thẹn thùng.

Hàn Huệ Minh: "Niên Ca, tôi thật là càng ngày càng sùng bái cậu, danh hiệu Hoắc phu nhân cậu cũng có thể lấy được, còn có thể bò lên giường của Hoắc Lăng Trầm, tôi quyết định, sau này nhất định sẽ ôm chặt đùi của cậu!"

Thư Trạch Nam, "Lâm Uyển Oánh nhắn gì cho cậu vậy, gửi tôi xem nào."

* * * Nick Wechat của Niên Nhã Tuyền có hơn một ngàn bạn bè, vừa lướt bình luận vừa lướt inbox, lướt tới lướt lui mãi muốn gãy cả tay.

Má ơi, một cái bóng lưng của Hoắc Lăng Trầm thôi cũng đủ gây sóng gió lớn như thế, nếu như mà chụp chính diện thì sao đây.. Hừc.. Chắc cô bị cháy máy mắt!

Làm mới lại trang cá nhân, đã có người chụp màn hình dòng trạng thái lại rồi.

"Tin tức hot nhất học viện Quản lý Kinh tế, Niên Nhã Tuyền sống chung với đàn ông! Chứng cứ vô cùng xác thực!"

"Mới nhìn thấy trên vòng bạn bè hồi sáng, đây là nam thần nào đây?"

"Wow, nếu tôi có người bạn trai với vóc dáng soái như vậy, tôi có thể nghỉ học mỗi ngày luôn cũng được."

* * *

Tốc độ lên men của chuyện này, nằm ngoài dự liệu của Niên Nhã Tuyền.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là phải xóa đi, nhưng hiện tại mà xóa thì chẳng phải là dấu đầu lòi đuôi hay sao? Suy nghĩ lại một chút, cô vội vàng trả lời dưới dòng trạng thái đó: "Mọi người hiểu lầm rồi, tấm hình này do tôi tìm được trên mạng."

Mục Quốc Quắc từ ngay phút cô trả lời dòng trạng thái đó: "Tôi biết ngay mà."

Niên Nhã Tuyền.

Nếu đã như vậy, cô trả lời riêng lại cho Mục Quốc Quắc "Nhưng người đàn ông này tôi biết, hơn nữa quan hệ của chúng tôi cũng rất tốt."

Cô với Mục Quốc Quắc chẳng có mấy lần hòa thuận với nhau, Niên Nhã Tuyền cũng không cho rằng, có người sẽ nhàm chán đến mức lướt xem từng bình luận một trong hàng trăm bình luận của cô.

Mục Quốc Quắc có một khắc nghĩ đến Hoắc Lăng Trầm, trong lòng điên cuồng đổ kỵ, bắt đầu tự an ủi bản thân, "Sẽ không đâu, tổng giám đốc Hoắc không thể nhìn trúng Niên Nhã Tuyền được.."

Tin tức trên Wechat thật sự xem không hết được, hôm nay mặc dù là thứ bảy, nhưng hôm qua cô đã hẹn với mấy người họ cùng nhau đi dạo phố, đặt điện thoại sang chế độ yên lặng, đi xuống lầu.

Dưới lầu, thím Lưu đang mở cửa biệt thự cho Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền vội vàng đuổi theo, "Chú Hoắc già!"

Người đàn ông quay đầu lại, chờ câu tiếp theo của cô.

Thím Lưu cười ha hả trách yêu Niên Nhã Tuyền, "Nào có ai gọi chồng mình là vậy chứ, Nhã Tuyền, mấy người trẻ tuổi các cô không phải đều gọi là "chồng ơi" sao?"

Niên Nhã Tuyền, "... "

Đỏ mặt kéo thím Lưu lại, thím Lưu như hiểu rõ mọi chuyện, "Bà già này nên tránh đi nhĩ, hai người có chuyện gì từ từ nói. "

* * *

Thím Lưu vừa rời đi, Niên Nhã Tuyền cứng đầu mở miệng, "Tiết học múa chiều nay có thể xin nghỉ không? Chúng tôi có hẹn nhau hôm nay đi chơi! "

Cô giáo dạy yoga hôm qua, không biết Hoắc Lăng Trầm, là do Trịnh Phi đại diện mời đi đến. Nhưng cô giáo dạy vũ đạo lại quen Hoắc Lăng Trầm, không dám tự tiện quyết định, cho nên cô phải xin nghỉ với Hoắc Lăng Trầm mới được.

"Vội ai? "Người đàn ông nặng nề mở miệng.

Niên Nhã Tuyền lặng lẽ thờ dài, "Ngoại trừ đám người Hàn Huệ Minh ra còn có thể là ai chứ? "Cô không có nhiều bạn bè, nhưng cũng không ít, có thể thường xuyên cùng nhau đi dạo phố, cũng chỉ là mấy người bạn Hàn Huệ Minh thôi.

"Sau này bớt qua lại với cậu ta đi! "Hàn Huệ Minh chỉ được tài đổ thêm dầu vào lửa, tính tình của Niên Nhã Tuyền dễ nổ, cậu ta thì dễ cháy, nếu như tối hôm qua hai người họ phá nát cái Kim Ngọc Mãn Đường anh cũng không có gì bất ngờ.

Hừm? Niên Nhã Tuyền có chút mơ hồ.

Hoắc Lăng Trầm nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, "Trưa hôm nay tôi đặt cho em một phòng bao ở lầu năm Ngọc Hành, đến lúc đó tôi bảo trợ lý Trịnh liên hệ với em."

Cho nên, là đồng ý rồi sao?

Niên Nhã Tuyền híp mắt cười với anh, "Được, cần tôi mua gì về giúp anh không? "Có điều, cô vừa hỏi xong thì liền hối hận, một người đàn ông như Hoắc Lăng Trầm đây.. Khẳng định là không thiếu thứ gì.

"Ừm, cần."

Câu trả lời của hắn thật sự khiến Niên Nhã Tuyền có chút ngoài ý muốn, "Cần mua gì?"

Hoắc Lăng Trầm vớt hai chữ đó cho cô xong thì rời khỏi biệt thự, để lại một mình Niên Nhã Tuyền mơ hồ giữa trời quang.

Hắn vậy mà bảo cô mang.

Thượng Dương Quốc Tế về cho hắn

Lúc mấy người họ gặp nhau, Hàn Huệ Minh vẫn còn đang ngáp ngắn ngáp dài, "Tôi bảo này ba bà cố của tôi, mấy người có thể yên tĩnh được một ngày hay không vậy? Xem cái phim gì mà phá phá nổ nổ cơ chứ!"

Tối hôm qua lúc tạm biệt với Niên Nhã Tuyền, bị Hàn Tiêu lôi đi uống rượu, hai ba giờ sáng mới về nhà. Vừa ngủ chưa được mấy tiếng đồng hồ, lại bị mấy người này quật dậy lôi ra đây.

Bộ phim điện ảnh mà Niên Nhã Tuyền và Trịnh Hiểu Kha thần tượng hôm nay chiếu, mấy fan hâm mộ trung thành như các cô, sao có thể không đi xem cho được?

"Nếu không thì cậu về trước đi? "Cả gương mặt của Niên Nhã Tuyền đều rất nghiêm túc.

Hàn Huệ Minh gật gật đầu, cậu thật sự rất buồn ngủ.

Trong một khắc cậu ta xoay người toan rời đi, Niên Nhã Tuyền nói với Trịnh Hiểu Kha đứng bên cạnh, "Trưa nay chúng ta đi lầu năm Ngọc Hành, Hoắc Lăng Trầm đặt phòng rồi."

Hàn Huệ Minh lập tức khép lại cái miệng bởi vì ngáp mà phình to ra, cả người tràn đầy hưng phấn nhìn Niên Nhã Tuyền, "Ê, thật đấy à! Chồng cậu lần trước còn không phải muốn ném cậu ra khỏi Ngọc Hành à?"

Trịnh Hiểu Kha vỗ vỗ vai hắn, "Lúc đó, tổng giám đốc Hoắc còn chưa biết quan hệ giữa Nhã Tuyền với anh ta mà! "Niên Nhã Tuyền đã kể hết những chuyện giữa cô và Hoắc Lăng Trầm cho hai người Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyên Oánh nghe.

Thư Trạch Nam từ chỗ Lâm Uyên Oánh cũng biết được ít nhiều, chỉ có Hàn Huệ Minh là cái gì cũng không biết, cho nên cậu mới hỏi như vậy.

"Không biết quan hệ của bọn họ? "Hàn Huệ Minh bị mấy chữ này làm cho sợ ngây người.

Nào có ai lại không biết vợ của mình là ai chứ? Huống chi người đó là Hoắc Lăng Trầm, hôn nhân giữa những gia đình hào môn thế gia mặc dù đều là hôn nhân thương mại, nhưng lý nào ngay cả vợ mình là ai cũng không biết cơ chứ!

Niên Nhã Tuyền nhìn thấy một tấm bảng hiệu của một cửa hàng, trông mắt đảo lòng vòng, quay đầu lại nói với Hàn Huệ Minh, "Dù sao hai chúng tôi đều đã kết hôn rồi, chuyện này không cần phải làm cho ra nhẽ nữa. Bây giờ tôi muốn nói là, trưa hôm nay tôi mời cậu ăn cơm, cậu lát nữa giúp tôi mua vài thứ!"

"OK! "Hàn Huệ Minh đồng ý không chút do dự.

Đến lúc cậu ta cầm một cái hộp quần lót nam từ trong cửa tiệm đi ra, khóc không ra nước mắt nhìn Niên Nhã Tuyền đang đắc ý hớn hờ, "Chồng cậu mặc, thế quái gì lại bảo tôi đi mua? Cậu không cảm thấy như vậy lạ lắm sao?"

Hắn là một ông hoàng lại đi mua quần lót cho một ông hoàng khác, máu chó nằm ở chỗ người kia lại là Hoắc Lăng Trầm?

Sao cậu lại có cảm giác chính mình bị Niên Nhã Tuyền ném xuống một cái hố to vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Người đàn ông cực phẩm như vậy

Mấy người khác cười đến ngã trước ngã sau, từng người rồi lại từng người dùng mấy câu nói như đồng tính luyến ái hài hước thô tục trêu chọc cậu. Nói xong câu cuối cùng, Hàn Huệ Minh và Hoắc Lăng Trầm tự đứng lại thành một đôi.

Lúc mấy người Niên Nhã Tuyền đến tầng năm của Ngọc Hành, Trịnh Phi đã chờ sẵn, nhìn thấy Niên Nhã Tuyền từ thang máy đi ra, dẫn theo giám đốc tiến lên nghênh đón, "Phu nhân cô đã tới rồi."

Niên Nhã Tuyền không ngờ Trịnh Phi sẽ đích thân tới, nghe cách anh ta gọi, cô cảm thấy có chút ngượng ngùng, khẽ gật đầu, "Ừm, chào anh." Sau đó xoay người giới thiệu cho mấy người bạn ở phía sau, "Đây là Trịnh Phi, trợ lý của Hoắc Lăng Trầm!"

Sau khi trò chuyện với nhau, Trịnh Phi và giám đốc dẫn mấy người Niên Nhã Tuyền đến căn phòng đã được sắp xếp từ trước.

Trong phòng, Trịnh Phi cùng với những người phục vụ khác đặt thức ăn lên bàn, trợ lý của Hoắc Lăng Trầm đích thân đặt thức ăn lên bàn cho bọn họ, khiến cho mấy người họ cảm thấy rất ngượng ngùng. Niên Nhã Tuyền nhận lấy đĩa hải sản trong tay Trịnh Phi, "Trợ lý Trịnh, anh đừng làm nữa, cũng ngồi xuống cùng ăn đi."

"Cảm ơn ý tốt của phu nhân, nhưng mà không được, chút nữa tôi còn phải về công ty một chuyến." Trịnh Phi khách sáo từ chối.

Niên Nhã Tuyền không am hiểu xã giao, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể gật gù đầu, "Ừm, vậy anh cứ đi làm việc trước đi, ở đây đều là bạn tốt của tôi, chúng tôi có thể tự làm được."

"Đúng vậy, đúng vậy, chúng tôi đều rất dễ nói chuyện nói nhau, trợ lý Trịnh anh mau mau đi làm việc của anh đi!" Lâm Uyển Oánh cũng chưa từng tới nơi xa hoa như vậy, hưởng thụ sự phục vụ siêu nhiệt tình của nhân viên phục vụ, Trịnh Phi cùng với giám đốc, cảm thấy rất không được tự nhiên.

Đương nhiên Hàn Huệ Minh đã quen với loại phục vụ này, lại thành ra xem nhẹ mấy người phục vụ. Nhưng lại tỏ ra đáng vẻ như đang suy tư gì đó nhìn Niên Nhã Tuyền, "Niên Ca, cậu xem vừa nãy tôi còn bỏ công bỏ sức đi mua quần sịp cho chồng cậu đấy, bảo chồng cậu làm cho tôi một tấm thẻ VIP ở đây có được không?"

Niên Nhã Tuyền liếc mắt nhìn cậu ta một cái, "Cậu đòi thẻ làm gì, tôi còn không có nữa đây này!"

Thật ra cô nói lời này, chỉ là ý trên mặt chữ, căn bản không nghĩ nhiều. Nhưng mà lời này lại lọt vào tai Trịnh Phi, anh ta dùng một chút, cảm thấy chuyện này cần phải giải thích một chút, "Phu nhân, tổng giám đốc Hoắc đã dặn, sau này cô tới đây không cần thẻ, bất cứ lúc nào cô tới đây cứ đi thẳng đến phòng riêng của tổng giám đốc là được, dùng cơm xong cũng không cần tính tiền, có thể trực tiếp rời đi. Ngay cả thẻ VIP, cũng sẽ do cô định đoạt, cô muốn cho ai thì cho người đó."

Mấy người khác, "..."

Họ hâm mộ chứ.

Trịnh Hiểu Kha nuốt nước bọt, "Niên Ca, có phải tổ tiên nhà cậu tích đức nhiều đời nhiều kiếp hay không, vậy mà lại có thể gả cho nam thần của chúng tôi chứ phải? Mấu chốt là còn đối xử với cậu tốt như vậy, a a a, Nhã Tuyền, tối hôm nay tôi có thể tới nhà cậu không? Tôi có thể làm ấm giường mà."

Câu nói của cô, dẫn tới một tràng tiếng cười của mọi người, Niên Nhã Tuyền gắp một miếng điểm tâm tinh xảo lấp kín miệng cô ấy, "Có thể chứ, còn không chịu chụp hình nữa thì tôi bắt đầu ăn đấy nhé."

Qua sự nhắc nhở của cô, mọi người đều lấy di động ra chụp ảnh những món ăn đầy đủ màu sắc hương vị.

Niên Nhã Tuyền suy tư một chút, nhẹ giọng hỏi Trịnh Phi, "Mấy người bạn này của tôi có thể có thẻ VIP ở đây không?" Nếu Hàn Huệ Minh lên tiếng, vậy cô sẽ thử xem, nhưng mà cũng không thể chỉ cho Hàn Huệ Minh được, mấy người khác cũng không thể thiếu.

Trịnh Phi mỉm cười, "Có thể thưa phu nhân, tôi sẽ đi làm ngay."

Thư Trạch Nam ngồi ở bên cạnh Niên Nhã Tuyền, nghe được bọn họ nói chuyện, vội vàng buông chiếc đĩa xuống, "Niên Ca, đừng làm cho tôi, bình thường tôi cũng không đến những nơi thế này, có cũng vô dụng thôi."

Lâm Uyển Oánh gật đầu theo, "Đúng vậy, Nhã Tuyền, cậu cho hai người bọn họ là được rồi, sau này chừng nào có dịp thì đưa bọn tôi đến ăn một bữa là được!"

Niên Nhã Tuyền do dự một chút, "Không sao, nếu có thì mọi người đều có." Cùng lắm thì số tiền này, sau này cô tìm cách trả lại cho Hoắc Lăng Trầm là được, bắt lấy cơ hội làm thẻ trước rồi hẵng nói.

Thấy cô tính làm thật, Hàn Huệ Minh sốt ruột không đợi được lên tiếng giải thích, "Niên Ca, Niên Ca, cậu đừng tưởng thật, tôi chỉ nói giỡn với cậu thôi, sau này có thể đặt phòng riêng là được, thế thì thôi thôi đi."

Cuối cùng toàn bộ mọi người đều gật đầu, vô công bắt thụ lộc*, lần này suy nghĩ của toàn bộ mọi người đều nhất trí với nhau: Hoắc Lăng Trầm chỉ là chồng của Niên Nhã Tuyền, cũng không phải là chồng của bọn họ, sao phải cho bọn họ thế? Có thể đi cùng Niên Nhã Tuyền tới đây hưởng thụ một chút đã là rất không tệ rồi!

*Không có công không được nhận bổng lộc

Niên Nhã Tuyền rất bất đắc dĩ gật đầu, "Được thôi, sau này nếu như tôi.." Thật ra cô muốn nói chính là, sau này nếu như cô và Hoắc Lăng Trầm không ly hôn, cô sẽ thường xuyên dẫn bọn họ tới đây ăn, nhưng mà vẫn đang ở ngay trước mặt Trịnh Phi, lời nói thế này vẫn nên không nói ra thì hơn.

Đồ ăn thức uống rất nhanh được đưa lên, năm người, một bàn mười món, ba món ngọt hai món chính, một phần trái cây thập cẩm, một bình trà lâu năm, một chai rượu vang đỏ xa hoa..

Không chỉ có bốn người bọn họ đăng lên vòng bạn bè, ngay cả Niên Nhã Tuyền cũng không nhận được chụp mấy tấm ảnh, đăng lên một chút, "Thức ăn ngon, trà ngon, rượu ngon, bạn tốt, vui vl."

Ăn được một nửa, lúc lão tài xế Trịnh Hiểu Kha đang quán lấy Niên Nhã Tuyền hỏi mấy vấn đề riêng tư của hai vợ chồng giữa cô và Hoắc Lăng Trầm, cửa phòng bị mở ra, mấy câu nói cuối cùng của Trịnh Hiểu Kha không kịp thu hồi lại, ".. Hút cạn tổng giám đốc Hoắc luôn đi, người đàn ông cực phẩm như vậy, cậu còn đang do dự cái gì.."

M thanh của mọi người vì người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng, đột nhiên im bật. Niên Nhã Tuyền vốn dĩ không nói gì, nhớ đến lời Trịnh Hiểu Kha vừa nói, cũng không nhận được lập tức đỏ mặt.

Ngay sau đó, toàn bộ mọi người đều đứng dậy. Lâm Uyển Oánh bị dọa không nhẹ, còn suýt chút nữa đá đổ luôn cái ghế đang ngồi, là do cô sợ Hoắc Lăng Trầm.

Niên Nhã Tuyền ngượng ngùng liếm liếm môi, "Anh.. Sao anh lại tới đây?"

Ông trời ơi! Thật mất mặt mà! Chỉ mong anh không nghe thấy lời Trịnh Hiểu Kha nói..

Hoắc Lăng Trầm bước vào, đứng lại ở trước mặt cô, "Đi ngang qua."

"..."

Trịnh Phi đi theo ở phía sau cũng không nhận được chửi thề, rõ ràng là tổng giám đốc Hoắc đẩy lùi một công việc để tới đây, còn lừa gạt người khác nói là đi ngang qua.

Nhân viên phục vụ lập tức xếp thêm một cái ghế ở vị trí bên cạnh Niên Nhã Tuyền, một bộ dụng cụ ăn uống cũng được bày lên bàn, đồng thời rót thêm một ly rượu vang và một ly trà.

Đợi Hoắc Lăng Trầm ngồi xuống xong, nhìn lướt qua mấy người đang nom nớp lo sợ, giọng nói trong trẻo lại lạnh lùng, "Ngồi đi."

Mấy người ngoan ngoãn ngồi xuống, Hàn Huệ Minh nhớ đến vừa rồi mình bị Niên Nhã Tuyền lừa đi mua quần lót cho Hoắc Lăng Trầm, sắc mặt nhìn Hoắc Lăng Trầm lập tức trở nên rất cô quái.

Trong sự yên tĩnh và câu nệ, có mấy nhân viên phục vụ tiến vào nhanh chóng dọn dẹp mấy đĩa thức ăn bọn họ đã ăn xong, bày lên mấy món ăn mới.

Lúc Trịnh Phi chuẩn bị chia lấy thức ăn cho Hoắc Lăng Trầm, bị Hoắc Lăng Trầm ngăn lại. Người đàn ông ưu nhã dùng khăn lông ẩm áp ẩm ướt lau tay mình, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Niên Nhã Tuyền. Cũng sử dụng ánh mắt bảo cô, gấp đồ ăn cho mình.

Niên Nhã Tuyền, "..."

Ở ngay trước mặt nhiều bạn bè như vậy, cô có thể từ chối sao?

Mọi người đều quan sát nhất cử nhất động của Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền có thể đọc hiểu ý của anh, mấy người khác cũng có thể đọc hiểu được, trong lúc nhất thời mấy người đều vô cùng hứng thú nhìn Niên Ca của bọn họ.

Niên Nhã Tuyền hít sâu một hơi, không phải là gấp đồ ăn thôi sao? Xí, có gì to tát chứ!

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Đối xử thật tốt với tổng giám đốc Hoắc đây

Cô cầm lấy đĩa gấp cho Hoắc Lăng Trầm một miếng cá hồi ở gần mình nhất, nhìn miếng cá hồi, trong mắt cô bỗng xẹt qua một tia đùa nghịch. Cô đặt cá hồi lên đĩa nước chấm mù tạt của mình, sau đó trực tiếp đưa đến bên môi anh, "Nào, ăn chút cá hồi đi."

Mấy người khác kinh ngạc nhìn Niên Nhã Tuyền, Niên Ca của họ có phải là không bình thường rồi không? Cá hồi dính nhiều mù tạt như vậy nếu ăn vào..

Nhưng cô không ngờ tới, không, phải là tất cả mọi người đều không ngờ tới, Hoắc Lăng Trầm lại trực tiếp há miệng ăn miếng cá hồi mà Niên Nhã Tuyền đưa tới, trong khi Niên Nhã Tuyền còn chưa hết kinh ngạc, sau ột cô bị một bàn tay không chế, đôi môi mọng vô cùng chuẩn xác lập tức lập kín miệng cô.

Sau đó.. trong tiếng hô vang kinh ngạc của mọi người, cho dù có thể ăn rất cay nhưng Niên Nhã Tuyền cũng bị mù tạt trên miếng cá hồi của Hoắc Lăng Trầm làm cho sặc một trận không hề nhẹ, cũng không biết rốt cuộc cô đã chấm bao nhiêu mù tạt.

Cô muốn phun ra ngoài nhưng người đàn ông kia hoàn toàn không cho cô cơ hội, lập tức khóa chặt miệng cô, không hôn sâu cũng không buông ra, cứ như vậy lập kín miệng cô làm cô không phun ra được mà nuốt cũng không được.

Niên Nhã Tuyền bị cay đến chảy nước mắt, đôi tay nắm chặt lấy áo khoác tây của Hoắc Lăng Trầm. Tên đàn ông thôi đáng chết, không ngờ anh còn ác hơn cô một trăm lần.

Nếu đã như vậy thì.. Cô liền buông áo anh ra, đôi tay nhanh nhẹn leo lên cổ anh, đồng thời sát lại gần anh thêm ba phần, đôi môi cọ xát vài giây, cuối cùng hôn lên môi anh thật sâu.

* * *

Cầu lương mới mẻ nóng hổi vừa ra lò vô tình rơi trước mặt những người khác.

Hàn Huệ Minh muốn chửi thề một tiếng, mẹ kiếp, từ trước đến nay anh ta không hề nghĩ rằng có một ngày Niên Nhã Tuyền sẽ show ân ái ở trước mặt anh ta.

Thư Trạch Nam cũng không nhìn được muốn mắng người, bọn họ tới đây để ăn cơm, không phải tới ăn cầu lương, hơn nữa lại là cầu lương của Niên Ca nhà bọn họ và Hoắc Lăng Trầm! Cái loại ngọt ngào này thật sự..

Lâm Uyển Oánh thì càng thêm sùng bái Niên Nhã Tuyền, Hoắc Lăng Trầm là người đàn ông lạnh như băng vậy mà cô cũng dám hôn, thật sự bội phục sát đất.

Còn Trịnh Hiểu Kha thì kích động gât đầu, trong lòng lặng lẽ gợn ngón tay cái lên cho Niên Nhã Tuyền. Như vậy là đúng rồi, không biết bọn họ có nên nhường chỗ cho hai người hay không, để tránh chút nữa lại xuất hiện cảnh tượng thiếu nhi không nên xem.

Cuối cùng, trong lúc mấy người khác đang vui đầu ăn cơm, rốt cuộc người đàn ông đang hôn say đắm kia cũng buông cô gái đang kịch liệt giãy giụa trong lồng ngực mình ra.

Niên Nhã Tuyền bùng trào lên, ra sức rót vào trong miệng, sau khi uống xong ly thứ hai, khuôn mặt bị sặc đến đỏ bừng mới miễn cưỡng tốt lên một chút.

Cô nhìn nhìn Hoắc Lăng Trầm, anh vẫn đang bình tĩnh ăn một miếng nạm bò Úc Châu, sau đó giống như là muốn an ủi Niên Nhã Tuyền, cũng gấp cho cô một miếng, đặt trên cái đĩa trước mặt cô.

Rốt cuộc Hàn Huệ Minh không nhìn được nhỏ nước bọt vào hai người bọn họ, "Có thể đừng rải cầu lương nữa được không, rõ ràng là chúng tôi tới đây để ăn cơm."

Hôm nay nếu là người khác show ân ái ở trước mặt cậu độc thân là cậu ta, cậu nhất định sẽ xốc bàn lên, đập đổ cầu lương, hoặc là trực tiếp ném cho bọn họ một tấm thẻ phòng của một khách sạn nào đó rồi đuổi đi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, người hôm nay cậu ta đối mặt lại chính là Hoắc Lăng Trầm!

Hơn nữa anh ta vốn luôn coi Niên Nhã Tuyền là anh em chí cốt, ngày thường tùy tiện, thói quen cũng như đàn ông. Cảnh tượng lạ thường này đặt trên khuôn mặt của Niên Nhã Tuyền cũng sẽ hiện lên sự thẹn thùng, cậu ta chỉ biết nghẹn rồi lại nghẹn, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng chỉ dám nhỏ giọng thì thào một câu.

Hoắc Lăng Trầm ưu nhã lau lau tay, nhìn về phía Trịnh Phi ở phía sau, "Thế."

Trịnh Phi lập tức lấy ra mấy tấm thẻ từ trong túi ra, đi lên phía trước mấy bước, "Tổng giám đốc Hoắc."

"Ừm."

Được Hoắc Lăng Trầm cho phép, Trịnh Phi đưa bốn tấm thẻ VVIP của tầng 5 Ngọc Hành phát cho mấy người khác, Hàn Huệ Minh trực tiếp nhảy

dựng lên khỏi ghế, kích động hôn một tấm thẻ vàng, cuối cùng ra về bình tĩnh nhìn về phía Niên Nhã Tuyền, "Niên Ca, hầu hạ tổng giám đốc Hoắc thật tốt, tôi đi trước đây!"

Mẹ nó! Có tấm thẻ VVIP trị giá một trăm vạn này, cậu ta muốn tới khi nào thì tới khi đó, cần gì phải ở đây xem hai người bọn họ rải cầu lương!

Hàn Huệ Minh vừa đứng lên, lập tức ba người khác cũng đứng lên theo, Trịnh Hiểu Kha lấy túi xách trên chỗ ngồi của mình, khẽ meo meo nói với Niên Nhã Tuyền, "Niên Ca, người đàn ông như tổng giám đốc Hoắc, cậu nhất định phải nắm thật chắc, nếu như cậu còn dám nhắc đến hai chữ ly hôn, tớ nhất định sẽ đánh gãy chân cậu!"

Niên Nhã Tuyền, "..."

Vốn dĩ Lâm Uyển Oánh muốn từ chối, nhưng vì Hàn Huệ Minh và Trịnh Hiểu Kha đều đã hào phóng nhận lấy rồi, cho nên cô ấy cũng không có mặt mũi từ chối, khẽ kéo cánh tay Thư Trạch Nam, "Tuyền Tuyền, chúng tớ đều có thể rồi, sau này muốn tới lúc nào thì tới, lần này chúng tớ sẽ không quấy rầy cậu và tổng giám đốc Hoắc nữa, nhất định phải đối xử thật tốt với tổng giám đốc Hoắc đấy!"

Niên Nhã Tuyền, "..."

Hy vọng cuối cùng của cô đều đặt ở trên người Thư Trạch Nam, từ trước đến nay cô khá hiểu Thư Trạch Nam, con người Thư Trạch Nam này tương đối chính trực, tam quan* rất chính, cho nên cô hy vọng anh ta đừng bỏ rơi cô.

*tam quan bao gồm thể giới quan, giá trị quan và nhân sinh quan.

Quả nhiên, Thư Trạch Nam trầm tư một chút, đang định từ chối.

Không ngờ lại bị Trịnh Phi nhanh hơn một bước, "Bạn học Thư, tấm thẻ này trị giá một trăm vạn, đối với tổng giám đốc Hoắc của chúng tôi, chỉ như chín trâu mất sợi lông, cậu đừng nghĩ quá nhiều. Lúc trước cậu đã giúp đỡ phụ nhân của chúng tôi nhiều như vậy, tấm thẻ này so với sự giúp đỡ của cậu cũng chỉ như chín trâu mất sợi lông. Hơn nữa, nghe nói gần đây em trai cậu đang buồn bã vì việc chuyển trường, nghe nói người phụ trách ngôi trường mà cậu em ấy muốn tới, tương đối thích đồ ăn ở đây."

Thư Trạch Nam, Niên Nhã Tuyền, "..."

Trịnh Phi nói liền một hơi, rốt cuộc cũng khiến Thư Trạch Nam không cách nào từ chối, cậu ta chỉ có thể oán hận trừng mắt liếc nhìn Hàn Huệ Minh một cái. Nếu không phải hấn ta khơi ra vấn đề này, chắc gì cậu sẽ phải chùn bước trước người khác thế này? Được rồi, chẳng phải sau này mỗi khi nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm lại phải nhún nhường hơn ba phần hay sao?

"Cảm ơn tổng giám đốc Hoắc!" Thư Trạch Nam phát phát tay với Niên Nhã Tuyền, lôi kéo Lâm Uyển Oánh rời đi.

Niên Nhã Tuyền nhìn bóng dáng mấy người bọn họ lần lượt rời đi, không nhìn nổi nhỏ nước bọt, đây.. Đây đúng là *một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên..

* "Một người đắc đạo, gà chó cũng thăng thiên", ý chỉ khi một người đắc đạo thành tiên thì cả nhà, ngay cả gà, chó cũng được theo người này lên trời.

Liên si của mấy người đâu hết rồi? Chẳng phải vừa rồi còn nói không cần hay sao? Sao mới chỉ đưa một tấm thẻ ra thì cả một đám đều bị Hoắc Lăng Trầm mua chuộc rồi?

Đặc biệt là Hàn Huệ Minh kia, nhất định ngày mai cô phải cho cậu ta nếm mùi của sức mạnh nắm đám!

Đúng lúc này, Hoắc Lăng Trầm gọi Hàn Huệ Minh lại, "Hàn Huệ Minh!"

"Có mặt!" Hàn Huệ Minh nghe thấy giọng nói của Hoắc Lăng Trầm, lạnh cả sống lưng, vội vàng xoay người lại.

Niên Nhã Tuyền cười lạnh một tiếng, không chút khách sáo mắng, "Cậu Hàn, ngày thường không phải cậu là *nhị thế tử không sợ trời không sợ đất sao! Thế mà vừa thấy thấy Hoắc Lăng Trầm, sao lại giống như đứa cháu trai vậy?"

*Nhị thế tử (二世祖) là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Vì sự thật chính là như thế cho nên Hàn Huệ Minh đành xấu hổ ho khan một tiếng, "Hoắc thiếu gia đây không phải là chồng cậu sao? Tớ cũng phải.. cho cậu chút mặt mũi chứ."

Hoắc Lăng Trầm không cho cậu ta cơ hội nói nhảm nhiều như vậy, ánh mắt ra hiệu cho Trịnh Phi, Trịnh Phi lập tức ném một cái túi xách cho Hàn Huệ Minh.

Sau khi mọi người nhìn thấy rõ đó là cái gì thì đến lượt Niên Nhã Tuyền cảm thấy xấu hổ, cười ha ha cúi mặt cúi đầu uống trà.

Hàn Huệ Minh là người đàn ông gần đây hay đi với Niên Nhã Tuyền, tuy rằng giữa bọn họ chỉ là tình bạn đơn thuần, nhưng Hoắc Lăng Trầm lại muốn chia rẽ bọn họ, "Cậu Hàn này, sau này chuyện của vợ tôi có tôi lo là đủ rồi, không phiền cậu giúp đỡ, đặc biệt là loại chuyện này. Nếu cậu thật sự muốn tốt cho vợ của tôi, thì nếu vợ tôi có chuyện gì, lập tức gọi điện thoại cho tôi. Trợ lý Trịnh, đưa số điện thoại riêng của tôi cho cậu ta."

* * *

"Vâng, tổng giám đốc Hoắc!"

Người đàn ông cứ một câu vợ lại một câu vợ, Hàn Huệ Minh nghe xong thật sự muốn học máu.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tôi cho em một trăm tỉ

Nhưng để chứng minh Hoắc Lăng Trầm không nói đùa, Trịnh Phi cầm điện thoại của mình, gửi cho Hàn Huệ Minh một chuỗi số điện thoại: "Cậu Hàn, đây là số riêng của tổng giám đốc Hoắc chúng tôi."

Tất cả mọi người: "..."

Mơ hồ lại cạn lời.

Niên Nhã Tuyền cũng không biết lúc này tính chiếm hữu đậm như vậy của Hoắc Lăng Trầm từ đâu ra, điều này tỏ rõ là muốn tạo ra khoảng cách giữa cô và Hàn Huệ Minh. Sợ Hàn Huệ Minh không vui, Niên Nhã Tuyền ngẩng đầu lên nghiêm túc nói với Hoắc Lăng Trầm: "Không phải, tôi và Hàn Huệ Minh chỉ là anh em tốt, anh phá hoại tình hữu nghị giữa chúng tôi như vậy là không đúng."

Không ngờ không đợi Hoắc Lăng Trầm nói chuyện, Hàn Huệ Minh hăm dọa kia lại lập tức nghiêm túc nói: "Tổng giám đốc Hoắc, tôi thật vui vì anh có thể nghĩ như vậy. Trước kia Nhã Tuyền ngớ ngẩn.. không, đồ ngốc, ngốc nghếch ở trước mặt Cố Mặc Thành trả giá nhiều như vậy, cho đến bây giờ Cố Mặc Thành còn không biết điểm tốt của cậu ấy, bây giờ rốt cuộc có một người đàn ông nguyện ý đối xử tốt với Nhã Tuyền, tôi sẽ phối hợp với anh, Niên Ca có chuyện gì tôi nhất định sẽ nói cho anh đầu tiên."

Thời gian cậu và Niên Nhã Tuyền quen biết lâu nhất, chuyện xấu giữa Niên Nhã Tuyền và Cố Mặc Thành, cậu lại không rõ lắm. Sợ dĩ Niên Nhã Tuyền trở thành nữ hán tử, cũng có liên quan tới Cố Mặc Thành.

Niên Nhã Tuyền? Cô biến thành đứa ngốc trước mặt Hàn Huệ Minh từ khi nào vậy?

Hoắc Lăng Trầm rất hài lòng với lời nói của Hàn Huệ Minh, lúc anh nghe được ba chữ Cố Mặc Thành, màu mắt trầm xuống: "Trợ lý Trịnh, đưa bọn họ về đi."

"Vâng, tổng giám đốc Hoắc."

Sau khi trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng hai người, Hoắc Lăng Trầm hơi dùng sức, Niên Nhã Tuyền đang ngăn người rơi vào lòng anh, cô mất trọng tâm ngồi trên đùi anh.

* * * Tư thế mập mờ như vậy, Niên Nhã Tuyền lập tức đỏ mặt, không quen với chuyện như vậy nên cô giãy giụa muốn đứng lên.

Hoắc Lăng Trầm sáp lại bên tai cô, thấp giọng nói: "Cố Mặc Thành?" Đây là lần đầu tiên anh nghe được cái tên này, chớp mắt liền có thể liên tưởng đến người đàn ông lần trước gửi tin nhắn cho cô, gọi cô là Tiểu Tuyền, hơn nữa còn nhớ cô.

Nếu như anh đoán không sai, hai người này chính là một.

"Hửm?" Niên Nhã Tuyền còn chưa kịp phản ứng.

Một khắc sau, miệng cô liền bị người đàn ông kia trực tiếp chặn lại.

* * *

Dường như anh đang tức giận, động tác thô lỗ lại bá đạo, ngay cả cô một thân võ thuật cũng có chút chống đỡ không được động tác của anh lúc này.

Cuối cùng, cô trực tiếp bị anh đè trên bàn ăn, cô sợ mình sẽ ngã xuống, chỉ có thể dùng hai cánh tay ôm cổ anh, yếu ớt thừa nhận anh xâm phạm.

Hồi lâu sau, người đàn ông khàn giọng mở miệng: "Câu nói kia tôi rút lại."

"Ừ?" Cô gái trong lòng anh yếu ớt mềm mại đáp lại.

Anh cúi đầu, không biết bắt đầu từ khi nào, cô gái trong lòng anh trở nên vô cùng quyến rũ. Anh không phải mới biết, cô nhóc ngoài mặt lỗ mãng tùy

tiện, cũng sẽ có lúc này. Lúc trước anh hôn cô, cô cũng sẽ đỏ mặt, cũng sẽ ngượng ngùng.. Chỉ là lần này càng khiến anh thiếu chút nữa không nhận được.

"Ngủ với tôi, tôi cho em tự do, bây giờ tôi muốn đổi một chút."

"..."

Cô không nghĩ tới, loại người nói một không hai như Hoắc Lăng Trầm, còn sẽ đổi ý.

Bàn tay Hoắc Lăng Trầm tiếp tục càn rỡ, khàn giọng nói: "Em là yêu tinh, yêu tinh sẽ hành hạ người khác."

Yêu tinh? Cô là yêu tinh?

Niên Nhã Tuyền thật muốn cất tiếng cười to, đây là lần đầu tiên cô nghe có người nói mình là yêu tinh, này.. Hoắc Lăng Trầm sẽ không bị mù chứ..

"Nếu em ngủ với tôi, tôi sẽ cho em tất cả những thứ em muốn."

"..."

Thứ cô mong muốn? Nếu đổi thành trước kia, cô sẽ không chút do dự nói, ly hôn.

Nhưng mà gần đây, không biết tại sao, ý nghĩ này càng ngày càng ít.

Cô lắc đầu, nói thật, không còn có ý muốn ly hôn nữa, bây giờ nhất thời cô cũng không biết mình muốn gì cả.

Cái lắc đầu của cô trong mắt anh, là từ chối.

Niên Nhã Tuyền chợt nhớ tới lần đó ở căn phòng trên du thuyền, mình bị anh làm nhục, nói mình không đáng giá mười vạn. Cô gái thân mật ôm lấy người đàn ông không đứng đắn, cố làm ra vẻ bị thương: "Tôi nhớ lần đó anh nói tôi không đáng giá một trăm triệu, anh còn có thể cho tôi mong muốn gì? Hừm? Chú Hoắc?"

Người đàn ông cười phá lên, cô nhóc chính là cô nhóc, còn thù dai. Anh ngẩng đầu hôn lên môi cô: "Em không đáng giá một trăm triệu.."

Quả nhiên thấy được lửa giận trong mắt cô, hiếm thấy trong mắt người đàn ông hiện ra nhu tình, sờ đầu cô một cái: "Nhưng mà em còn đáng giá hơn một trăm triệu rất nhiều, một tỉ, mười tỉ.. cho em hết, được không?"

"..."

Niên Nhã Tuyền trực tiếp sững sờ, cái này, Hoắc Lăng Trầm có ý gì? Cho cô mười tỉ? Cô có thể hiểu là, anh vì muốn ngủ với cô mà cho cô mười tỉ không?

"Ngoan, nếu như thứ em muốn là tiền, tôi cho em mười tỉ, được không?" Tiền, là thứ anh không quan tâm nhất, nếu cô thích, anh không ngại cho cô nhiều hơn.

Hơn nữa, bây giờ bọn họ là vợ chồng, tiền của anh đều là của cô, ai cầm cũng giống nhau.

Niên Nhã Tuyền cô trong mắt anh chính là người phụ nữ yêu tiền như vậy sao? Đáy lòng hiện ra xót xa vô hình, đợi mập mờ trên người tàn đi, cô dùng sức đẩy anh ra.

Trong mắt người đàn ông xẹt qua chút nghi ngờ, một phút sau cô gái cao ngạo ngẩng đầu lên, ngang ngược bảo vệ mình: "Chú Hoắc, ông phải tất cả mọi người đều yêu tiền giống như anh nghĩ, có lẽ trong mắt anh, tôi có thể dùng tiền tài để đánh giá, có thể dùng tiền mua được tất cả những thứ anh muốn. Nhưng tôi ở trong mắt chính mình, giá trị liên thành. Nếu tôi không thích anh, anh có cho một ngàn tỉ, tôi cũng sẽ không ngủ với anh."

"Nếu như tôi thích anh, cho dù anh không có một xu nào, tôi cũng sẽ cho anh ngủ. Xin lỗi, khiến anh thất vọng rồi. Nếu như anh không hiểu tôi, vậy chúng ta cũng không cần thiết tiếp tục nữa."

Nếu như cô thật sự thích tiền của anh, sẽ không chỉ lấy một chút xíu từ khoản sinh hoạt phí anh cho cô, càng không nói muốn li hôn với anh.

Niên Nhã Tuyền vĩnh viễn không biết, cô lúc này, ở trong mắt Hoắc Lăng Trầm có bao nhiêu hấp dẫn. Dĩ nhiên không phải vì cô không ham tiền, mà là vì kiểu ngạo và tự tin của cô.

Lần này người đàn ông trực tiếp cười ra tiếng.

Rốt cuộc Niên Nhã Tuyền vẫn còn nhỏ, ngoài việc không hiểu ý anh, còn bị tiếng cười bất ngờ của anh kích thích, cho là anh đang cười nhạo cô. Vì chứng minh mình thật lòng, hung hăng trừng mắt nhìn anh: "Anh cười gì chứ? Bây giờ chúng ta lập tức tới cục dân chính, ly hôn, sau này tôi tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh.. Ừm ừm ừm."

Câu nói tiếp theo của cô, bị người đàn ông dùng nụ hôn nóng bỏng chặn lại.

Cho tới nay anh cũng chưa từng thấy cô gái nào đặc biệt như Niên Nhã Tuyền, có thể lạnh lùng, có thể nóng bỏng, có thể thô lỗ, có thể dịu dàng, có thể nhu mì, có thể ngưng ngừng, nhiều hơn là đáng yêu..

Thật vất vả mới tránh khỏi móng vuốt của anh, cô thờ phỉ phò hỏi: "Này, anh có ý gì?"

Hoắc Lăng Trầm không để ý cô giãy giụa, lần nữa kéo cô vào lòng, vỗ lưng cô trầm giọng an ủi: "Em yên tâm, sau này tôi sẽ không ép em, trừ phi em đồng ý."

Bảo đảm của anh khiến cô thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không hả giận, bởi vì vừa rồi anh thậm chí không nói một lời xin lỗi.

Cô gái hừ lạnh một tiếng, cầm ba lô của mình chuẩn bị rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Cô và Hoắc thiếu có quan hệ gì?

Nhìn bóng lưng cô, Hoắc Lăng Trầm lại lần nữa không biết làm sao, không phải đã nói sau này sẽ không như vậy nữa sao? Tại sao còn tức giận?

Bước mấy bước đuổi theo cô, chuẩn xác cầm lấy tay cô, không để ý tới sự phản đối cô, kéo cô vào thang máy: "Nhiệm vụ hôm nay tôi giao cho em còn chưa hoàn thành, bây giờ tôi đi cùng em."

"Nhiệm vụ gì?"

Người đàn ông không nói gì, trực tiếp xách cô đến lầu một của tòa Thiên Khu. Sáng nay Niên Nhã Tuyền chỉ đi ngang qua cửa tiệm, lần này, cô đào tẩu không thành công, bị người đàn ông trực tiếp lôi vào tiệm đồ lót.

Mấy nhân viên bán hàng bên trong thấy Hoắc Lăng Trầm, lập tức chạy tới phục vụ: "Tổng giám đốc Hoắc, buổi trưa tốt lành."

"Tổng giám đốc Hoắc, hoan nghênh tới thăm."

Hoắc Lăng Trầm nhàn nhạt gật đầu, đưa Niên Nhã Tuyền tới khu vực phía trước: "Đi đi, tôi ở đây chờ em." Nói xong, liền ngồi xuống salon, vừa uống trà nhân viên cửa hàng mang tới, vừa nhàn nhã xem tạp chí giới thiệu sản phẩm.

Nhìn đồ dùng nam ở xung quanh, Niên Nhã Tuyền lúng túng cười với nhân viên bán hàng, sau đó giả vờ không sao cả di chuyển khắp nơi.

Khi cô nhìn thấy một cái quần lót đỏ thắm, lúng túng trên mặt lập tức biến mất, còn chạy tới hỏi Hoắc Lăng Trầm: "Có phải tôi mua gì anh cũng mặc không?"

Hoắc Lăng Trầm nhìn cô một cái, cũng không bỏ qua chút giao hoạt trong mắt cô, đáy lòng bất đắc dĩ thờ dài: "Ừ."

Cô gái hưng phấn xoay người chuẩn bị rời đi, người đàn ông lại nói thêm một câu: "Không đỏ thắm, không tam giác."

"..."

Một câu nói, đủ chặn hết các ý đồ xấu của Niên Nhã Tuyền, cô đúng là đang chuẩn bị mua màu đỏ thắm cho Hoắc Lăng Trầm. Cô gái buồn bực bĩu môi một cái: "Ồ."

Thuận tay cầm một cái quần lót đen, Niên Nhã Tuyền nhìn người đàn ông ưu nhã ngồi trên salon, không được, kiểu này không xứng với anh.

Lấy thêm một cái màu xám tro, lại lắc đầu, cũng không xứng với anh.

Lúc này, một nhân viên bán hàng nhỏ giọng hỏi cô: "Cô và cậu Hoắc có quan hệ gì vậy?"

Niên Nhã Tuyền cười với cô ấy một tiếng, nụ cười như súc vật vô hại: "Hay là cô hỏi anh ta đi."

Nhân viên bán hàng: "..."

Nếu cô ấy dám hỏi Hoắc Lăng Trầm, còn phí sức ở đây với cô làm gì chứ?

Cuối cùng Niên Nhã Tuyền đứng trước quầy thu ngân, đầu đón quét thẻ, mua ba cái, hơn ba mươi ngàn.. Cho tới nay cô chưa từng thấy quần lót nào lại còn đắt hơn vàng.

Nói gì mà đã giành huy chương vàng cuộc thi thiết kế quốc tế gì đó, nếu không phải sợ Hoắc Lăng Trầm không hài lòng, đánh chết cô cũng sẽ không mua.

Xách túi quay lại trước mặt Hoắc Lăng Trầm, dường như người đàn ông rất hài lòng, đứng lên nhận lấy túi xách trên tay cô, tiện tay kéo tay cô, rời khỏi cửa hàng.

Niên Nhã Tuyền nhìn người đàn ông nhanh hơn mình một bước, không nhận được hỏi: "Này, trước kia anh mua cái này thế nào? Sao lại bắt tôi mua?"

Người đàn ông không quan tâm trả lời: "Trước kia đều là bọn họ đưa đến biệt thự, hoặc là trợ lý đi mua, bây giờ tôi có vợ, chuyện này giao cho vợ là được rồi."

"..."

Lúc Hoắc Lăng Trầm kéo cô chuẩn bị vào thang máy, một màn ở cửa hàng cách đó không xa thu hút sự chú ý của Niên Nhã Tuyền. Cô kéo tay người đàn ông chuẩn bị vào thang máy, người đàn ông nghi ngờ quay đầu, cũng theo ánh mắt cô nhìn qua đó.

Cách đó không xa, một đôi tình nhân đang đứng đối diện một bác gái mặc quần áo nhân viên vệ sinh, cẩn thận chú ý, sẽ phát hiện tiểu tình nhân đang tranh chấp với nhân viên vệ sinh.

Bác gái nhân viên vệ sinh đã khóc lên, nói rõ sự việc không phải giống như vừa mới xảy ra, nhưng người đi ngang qua không có ai quan tâm hỏi han.

"Anh đi làm việc trước đi, tôi có chút việc." Nói xong, Niên Nhã Tuyền buông tay người đàn ông, liền rời đi.

Đến khi cô đến, mới nghe được bác gái nhân viên vệ sinh vẫn luôn nói xin lỗi tiểu tình nhân: "Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý."

"Có chuyện gì vậy?" Hai tay cô đút trong túi áo, khí thế mạnh mẽ đứng trước mắt bọn họ.

Người đàn ông tay trong tay với cô tiểu tình nhân kia liếc cô một cái: "Cô là ai?"

"Anh không cần biết tôi là ai, chỉ cần nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra là được rồi?" Niên Nhã Tuyền thản nhiên nói.

Bác gái nhân viên bảo vệ nghẹn ngào nói: "Cô gái, tôi vô tình đẩy cây lau nhà thấm nước đựng phải giày da của cậu ấy."

"Cái gì gọi là đựng phải giày da của tôi? Bà nhìn xem, nước trên giày nếu làm hỏng da, bà có thể đền nổi sao?" Người đàn ông nổi giận đùng đùng chất vấn bác gái nhân viên vệ sinh.

Bác gái nhân viên vệ sinh sợ hãi lùi về sau hai bước, vô cùng hèn mọn một mực nói xin lỗi: "Xin lỗi, cậu à, tôi thật sự không cố ý, tôi lau cho cậu."

Người đàn ông tức giận cười, lạnh nhạt nói: "Không nghe tôi nói sao? Giày da không thể đựng nước, bà lau cũng không được."

Niên Nhã Tuyền cản lại bác gái nhân viên vệ sinh, tự mình đối mặt với người đàn ông: "Nói xin lỗi cũng không được, các người muốn thế nào?"

"Thế nào? Đương nhiên là bồi thường tiền." Người đàn ông nói ra mục đích của mình.

Niên Nhã Tuyền nhếch môi, khinh thường hỏi: "Giày của anh bao nhiêu tiền?"

Người đàn ông kiêu ngạo báo giá tiền: "Tám trăm ba. Bảo bà ta bồi thường đi."

Niên Nhã Tuyền cười ra tiếng: "Tám trăm ba mà thôi, tôi bồi thường thay bác ấy."

Bác gái nhân viên vệ sinh bị giật mình, vội vàng kéo vạt áo cô: "Cô gái, cái này không được, có này không liên quan tới cô, cô gái.."

Niên Nhã Tuyền cười với bà một tiếng: "Không sao đâu dì, dì đừng lo."

Đối với cô mà nói, tám trăm ba không là gì cả, đặc biệt là sau khi Hoắc Lăng Trầm cho cô thẻ. Nhưng đối với một nhân viên vệ sinh lương một tháng mấy ngàn mà nói, thật sự không ít.

Lấy đoàn phí của câu lạc bộ võ thuật trường đã phát hôm qua ra, đứng lúc dùng tạm trước, ngày mai lấy chút tiền mặt, bù vào là được.

Đếm tám tờ Mao gia gia, lại lấy thêm một tờ năm mươi đồng, đưa cho người đàn ông: "Cho anh, tám trăm rưỡi, không cần đếm."

Một câu tám trăm rưỡi, khiến cho người đàn ông có giận mà không phát ra được, cô đưa chính xác tám trăm rưỡi.

Người đàn ông nhận lấy tiền, kéo bạn gái xoay người rời đi.

Niên Nhã Tuyền cất ví tiền gọi anh ta lại: "Chờ đã."

Hai người nghỉ ngơi quay đầu lại.

Niên Nhã Tuyền chỉ giày của người đàn ông: "Tôi cho anh tiền, giày của anh không phải là của tôi sao? Cởi ra đi."

"..."

Sắc mặt người đàn ông tái xanh, nhưng những gì cô nói rất đúng, chỉ đành dưới sự chỉ chỉ chỗ chỗ của mọi người, cởi giày ra.

Niên Nhã Tuyền nhìn đôi giày anh ta từng đi mà chán ghét, dùng ngón trỏ và ngón cái xách dây giày của một chiếc giày lên, ném lên không trung, nhắc chân phải một phát, đá chính xác vào thùng rác màu xanh bên cạnh bác gái nhân viên vệ sinh.

Chiếc còn lại cũng như vậy, hành động chính nghĩa lại đẹp mắt của cô, đưa tới không ít tiếng vỗ tay.

Tiểu tình nhân chật vật rời đi, Niên Nhã Tuyền dưới tiếng khóc nức của bác gái làm vệ sinh và một tràng các câu nói cảm ơn cùng tiếng vỗ tay của mọi người, xoay người rời đi.

Đi ra khỏi đám người, lúc này cô mới phát hiện, người đàn ông vốn cô cho là đã rời đi. Trên mặt đeo kính mát, hai tay đút túi vào quần, nhân nhả đứng cách đó không xa, dường như đang đợi cô..

Lập tức thu lại khí thế trên người vừa rồi, chạy chậm đến trước mặt anh, có chút không thiện chí nói: "Sao anh còn chưa đi nữa?"

Người đàn ông kéo tay cô, rất tự nhiên ôm cô vào ngực: "Đi rồi sẽ không thấy một màn thập phần chính nghĩa của vợ tôi."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tôi đã kết hôn rồi!

Cô nhớ cũng đã lâu lắm rồi, có một lần đi mua sắm với Mặc Thành, cũng gặp phải tình cảnh như thế này. Cô giúp một tên ăn xin mua món đồ hơn một trăm đồng bởi thưởng cho người ta, bị Mặc Thành phát hiện mắng cho một trận.

Nói cô ngốc, không nên xen vào việc của người khác.. Bây giờ không biết Hoắc Lăng Trầm nghĩ thế nào.

Cô cúi đầu nhìn xuống ngón chân của mình một hồi lâu mới dám hỏi thử "Tôi lại tiêu thêm tám trăm ba mươi đồng của anh rồi, lần này.. mắt trắng rồi, anh sẽ không để ý chuyện này chứ?"

Người nam nhân nọ đang đi bỗng dừng bước lại, nhìn sâu vào đôi mắt cô "Niên Nhã Tuyền, em muốn làm cái gì thì làm đó, muốn tiêu bao nhiêu tiền của tôi cũng được. Chúng ta là vợ chồng, ở trước mặt tôi em không cần phải cẩn thận từng li từng tí như thế!" Chuyện vừa rồi, nếu như hấn đến sớm hơn, sẽ không để Niên Nhã Tuyền trở thành người xấu xen vào chuyện của đôi tình nhân kia.

Anh sẽ dùng cách của mình xử lý tốt chuyện này, nhân tiện để Niên Nhã Tuyền mang danh người tốt.

"..."

Niên Nhã Tuyền ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông kia, trong lòng bị anh làm cho cảm động một trận, có thể là do câu nói "muốn làm gì thì làm cái đó" của hấn, cũng có thể là do câu "chúng ta là vợ chồng, ở trước mặt tôi em không cần phải cẩn thận từng li từng tí như thế" kia..

Thật ra thì lúc trước khi cô ở trước mặt Cố Mặc Thành, hay là trước mặt người nhà, cô đều luôn cẩn thận từng chút một như vậy..

Không biết lấy dũng khí ở đâu ra, cô nhón chân lên, dịu dàng lưu lại một nụ hôn trên gương mặt của hấn. Cuối cùng khẽ nói "Tôi biết rồi, cảm ơn anh."

Nụ hôn dịu dàng ấy dường như chạm tới đáy lòng Hoắc Lăng Trầm, khóe môi khẽ nở một nụ cười, cầm tay cô đi ra khỏi cửa hàng. Trên đường về Niên Nhã Tuyền bỗng nhiên hỏi người đàn ông đang lái xe, "Sao gần đây không thấy trợ lý Trọng vậy?" Hoắc Lăng Trầm nhìn cô một cái, chậm rãi nói một câu "Dạo gần đây cậu ta phải đi công tác, không có ở Việt Thành." Niên Nhã Tuyền không cảm thấy có gì không đúng cả, ngốc nghếch gật đầu, biểu thị là mình đã hiểu. Sáng ngày thứ hai, Niên Nhã Tuyền nhận được cuộc điện thoại của Hàn Huệ Minh, hấn nói "Niên Ca, tôi tìm được một người bạn làm thay công việc của cậu rồi!"

"Hả, tại sao lại phải thay?"

"Cậu cũng không cần đi làm nên phải tìm người thay chứ sao!"

"Đi, sao tôi lại không đi! Đừng có thay mà!"

"Này, lão đại, bây giờ cậu đã là bà Hoắc rồi! Cần gì phải đi làm nữa chứ, đầu óc của cậu sao chứa toàn bã đậu thế!" Hàn Minh Huệ rất muốn bỏ đầu Niên Nhã Tuyền ra xem trong đó có phải toàn là nước hay không.

Cô đến công ty hay không thì liên quan gì tới chuyện cô là bà Hoắc.

Chỉ là cô cảm thấy mình chỉ biết tiêu tiền của Hoắc Lăng Trầm vô điều kiện, như vậy không thoải mái cho lắm. Nếu như cô đi làm, dù không kiếm được nhiều tiền nhưng ít nhất gì cũng cảm thấy an tâm hơn chuyện tiêu tiền của người khác.

"Có công việc gì, tìm lại cho tôi nhanh lên!"

"Nếu chịu làm thêm, thì làm nhân viên phục vụ cho một quán cà phê, cậu chắc chắn muốn làm không? Thôi bỏ đi, gọi điện thoại hỏi chồng của cậu đi, bây giờ lời cậu nói không tính!"

Niên Nhã Tuyền nhanh chóng ngăn cản người đang định cúp máy kia, "Đừng gọi điện cho anh ấy, chuyện nhỏ như vậy không nên gây thêm phiền phức cho anh ấy làm gì! Tôi sẽ đi làm ngay!"

"Ồ" Hàn Huệ Minh không thể cự tuyệt nổi, chỉ có thể đồng ý với cô.

Chỉ là Hàn Huệ Minh không nghĩ tới, Niên Nhã Tuyền mới làm được có hai ngày đã xảy ra chuyện lớn.

Giám đốc của quán cà phê đó gọi điện cho cậu, nói là Niên Nhã Tuyền cho khách ăn đập.. Niên Nhã Tuyền bên này còn không ý thức được là mình sai, liên tục cãi lý bất bình, nói đó là một gã cặn bã một chân đập ba thuyền.

Hàn Huệ Minh đành phải cho đổi việc cô, lần này là làm bán hàng ở siêu thị. Thế nhưng, không tới ba ngày.. Niên Nhã Tuyền lại đánh giám đốc của người ta! Vẫn y nguyên không ý thức được sai lầm của mình, nói giám đốc người ta chửi cậy gần nhà, gạ cậy gần giường khi để người khác, ba la ba la..

Đổi liên tiếp mấy công việc, Hàn Huệ Minh thật sự muốn phát điên, cuối cùng Lâm Uyển Oánh ra tay giải cứu Hàn Huệ Minh, "Nhã tuyền, cậu đi theo tôi đến quán bar hát đi! Với thực lực của cậu, một đêm kiếm được không ít tiền đâu!"

Niên Nhã Tuyền cảm thấy chuyện này có thể thực hiện! Hàn Huệ Minh gắng gượng lắm mới không phải quỳ sụp xuống, ở siêu thị với quán cà phê cô còn có thể đánh nhau với người ta được, huống chi ở mấy cái quán bar rỗng rần hỗn tạp thế kia?

Có điều, quán bar là một người bạn mà hẳn thường xuyên đến thăm, hẳn cũng có thể qua đó đứng bên cạnh xem chừng cô.

Thế nhưng, vấn đề trước mắt của Niên Nhã Tuyền, đó là mỗi tối Hoắc Lăng Trầm còn phải dạy kèm thêm cho cô, cô căn bản không thể đi hát mỗi ngày được.

Cuối cùng Hàn Huệ Minh phải ra mặt, nói với giám đốc, Niên Nhã Tuyền rảnh thì đến, dựa theo số buổi diễn để thanh toán tiền lương, lúc này mới giải quyết xong vấn đề.

Cũng may Hoắc Lăng Trầm cũng bề bộn nhiều việc, ví dụ như tối hôm nay, nhận được tin tức của anh, buổi tối không thể học bù, như vậy là tốt rồi, Niên Nhã Tuyền có thể ra ngoài đi hát!

Hai buổi tối trước đó là do Hàn Huệ Minh tự mình trông cô, ngoại trừ có mấy người tỏ tình với Niên Nhã Tuyền trên màn hình lớn ra, không có ai còn dám bén mảng tới gần cô.

Tối ngày thứ ba, Niên Nhã Tuyền dùng một bài đang hot nhất gần đây "Lạc đã lưu hành trên sa mạc" chinh phục tất cả mọi người ở đây, DJ bên cạnh còn bá đạo tỏ tình với cô trên màn hình suốt một tiếng đồng hồ, "Niên Nhã Tuyền làm bạn gái anh nhé, anh yêu em!"

Trong tiếng hét chói tai, Niên Nhã Tuyền trực tiếp nói với gã DJ, "Tôi kết hôn rồi, có chồng rồi!"

Nhưng mà câu nói này của cô quá nhẹ, trên tay cũng không đeo nhẫn, nên không ai tin..

Lại là bài "Anh thì được xem là thằng đàn ông gì chứ", hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Toàn bộ phòng VIP ở lầu hai, một người đàn ông cầm ly rượu để từ trên ghế salon đứng dậy. Đi đến cửa sổ thủy tinh sát đất, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ca sĩ đang hát trên sân khấu ở lầu một, dần dần híp mắt lại. Từ lúc nào cô lại đến quán bar hát dạo thế này, sao anh không biết?

Nếu không phải tối hôm nay đến đây có chuyện quan trọng, anh còn lâu mới đặt chân đến quán rượu nhỏ tầm thường này.

Cô gái trên sân khấu chưa cảm nhận được sự nguy hiểm, hát đến mức quên trời quên đất quên luôn chính mình.. "Anh thì được xem là loại đàn ông gì chứ, cũng được gọi là đàn ông sao."

Nếu không phải anh từng nghe cô hát bài hát này, Hoắc Lăng Trầm có thể sẽ không nhận ra Niên Nhã Tuyền. Nhìn thấy màn biểu diễn trên màn hình lớn, cả người Hoắc Lăng Trầm lạnh xuống. Sau khi hát xong, dưới sân khấu vang lên những tiếng hét. Đằng sau còn có người đang chờ Hoắc Lăng Trầm kí hợp đồng nên anh chỉ có thể tạm thời dời mắt khỏi cô.

Nhưng anh cũng không ngờ rằng lúc anh kí hợp đồng cũng chính là lúc Niên Nhã Tuyền xảy ra chuyện.. Niên Nhã Tuyền từ trên sân khấu đi xuống,

người đàn ông nọ bỗng bước đến bên cạnh, một tay cầm ly rượu vang một tay cầm một xấp nhân dân tệ, ánh mắt trần trụi nhìn Niên Nhã Tuyền, "Lại đây nào cô gái, uống hết ly rượu này, số tiền trong tay tôi sẽ là của em!"

Niên Nhã Tuyền khinh thường, nhìn sơ qua cũng chỉ có hơn mười tờ Ông Mao*, một ly rượu vang trắng, hơn một ngàn, cô không uống!

*Hình của cố chủ tịch nước Mao Trạch Đông có trên tiền giấy của Trung Quốc

Cô hát một tiếng đồng hồ là có thể kiếm được chừng ấy rồi! Với lại hát không tổn hại tới thân thể còn rượu vang thì lại có.

Người đàn ông kia nhận thấy sự khinh thường trong mắt cô nên có chút tức giận và xấu hổ, lấy thêm một xấp tiền ra ném lên bàn, "Uống!"

Một xấp tiền này rất dày, Niên Nhã Tuyền cũng rất hào sảng, không nói lời nào trực tiếp uống một hơi cạn ly rượu.

Người đàn ông kia cười lạnh, uống cạn ly rượu trong tiếng hò reo của mọi người xung quanh. Lâm Uyển Oánh đang hát trên sân khấu nhìn tình cảnh này bỗng có hơi lo lắng, muốn gọi Hàn Huệ Minh đến hỗ trợ nhưng Hàn Huệ Minh lúc này còn ngồi đây đánh đàn bây giờ lại không biết đang ở phương nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoặc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Dám ép rượu cô ấy đến vậy

Sau khi uống đến cốc thứ ba, Niên Nhã Tuyền đã có trong tay hơn một vạn nhân dân tệ.

Hàn Huệ Minh từ nhà vệ sinh đi ra, ở đây có quá nhiều người, cậu không tìm được Niên Nhã Tuyền. Quay trở lại vị trí ban nãy, tiếp tục đùa giỡn với mấy cô em gái.

Khi Lâm Uyển Oánh đến gọi hân, Niên Nhã Tuyền đã uống được bảy ly.

Hàn Huệ Minh xông qua, giật lấy ly rượu trong tay Niên Nhã Tuyền. "Này, cậu điên rồi à! Ly thứ mấy rồi?" Nhìn thấy đồng nhân dân tệ trước mặt cô, Hàn Huệ Minh rung mình một cái, cảm thấy chắc mình sắp tiêu đời rồi!

Niên Nhã Tuyền xua xua tay, "Không sao đâu! Cậu xem, uống một ly có được mấy ngàn, bây giờ tôi vẫn ổn!"

Tuy rằng tư lượng của cô cũng khá ok, uống hết bảy ly, sắc mặt cũng ửng đỏ lên, nhưng ý thức của cô vẫn còn tỉnh táo.

Hôm nay tâm trạng của cô rất tốt, có thể uống thêm nữa để kiếm tiền. Nhặt mấy ly rượu lúc này bị hân ném đi, rót lại rồi vừa uống vừa ôm chầm đồng nhân dân tệ trước mặt.

Tuy rằng hiện giờ cô đang tiêu tiền của Hoắc Lăng Trầm. Cô cũng có thể cất số tiền nhỏ của mình, để dành cho những trường hợp cần thiết. Vào một ngày nào đó lỡ như cô phải ly hôn, thì cô cũng không phải vì không có tiền mà đành lang thang đầu đường xó chợ.

Hàn Huệ Minh thấy có ngăn cản cũng vô dụng, đã vậy còn phải đối phó với mấy tên đàn ông kia, cậu hắng giọng quát lớn lên một tiếng: "Con mẹ tui mày cút hết cho tao, có biết cô ấy là ai không, còn ép rượu cho cô ấy như vậy, chán sống rồi hết rồi à?"

Gã đàn ông đó không biết Niên Nhã Tuyền, cũng không quen Hàn Huệ Minh, bởi vì nếu như không phải Niên Nhã Tuyền hát ở đây, thì Hàn Huệ Minh cũng chẳng tìm đến cái quán bar xa xôi thế này. Gã đàn ông giả vờ vô tội: "Cậu xem, chúng tôi có bảo cô ta uống đâu, là chính cô ta tự nguyện uống đấy chứ!"

Sự thật là như vậy, Hàn Huệ Minh bây giờ có tức cũng không nói được. Đành phải tiến về phía Niên Nhã Tuyền nói nhỏ vào tai cô: "Hãy nghĩ đến chồng của cậu đi, lần trước chúng ta uống bia, anh ta sắp giết luôn chúng ta đấy. Lần này cậu có muốn bị anh ấy giết chết không?"

"..."

Niên Nhã Tuyền rung mình, than khóc trách móc nhìn Hàn Huệ Minh: "Tại sao cậu không nhắc tôi chứ! Hừccc~" nói xong còn đập chai rượu cái cách.

Lúc này, hai người đàn ông trong quán bám lấy Hàn Huệ Minh: "Này, không thấy anh Kỳ của tui tao đang chơi vui vẻ à, anh Kỳ của tui tao cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu tiền thôi? Đừng có mà xen vào việc của người khác!"

Hàn Huệ Minh hất ra tên đó ra, lúc này cơn giận của cậu đã dâng lên đến đỉnh điểm. Cầm lấy chai rượu bên cạnh đập mạnh xuống, chai rượu bể hết một phần ba, cầm phần miệng chai chỉ vào mặt họ: "Anh Kỳ là thằng quái nào, đứa nào còn dám để cô ấy uống nữa, thì ông nội của tui mày là tao đây đập chết tui mày!"

Niên Nhã Tuyền nghe thấy cái tên Hoắc Lăng Trầm, cả người sực tỉnh táo lại, quơ hết số tiền trước mặt toan rời đi. Nhưng cánh tay cô lại bị tên được gọi là anh Kỳ kia túm chặt lấy: "O, em gái à, lấy nhiều tiền của anh như vậy, sao không hát tiếp đi chứ!"

"Lần sau đi, anh xem giờ tôi say khướt thế này rồi!" Niên Nhã Tuyền mỉm cười ngây ngô, chuẩn bị cầm theo số tiền bỏ chạy.

Tên đó mắt húng: "Cô em xạo gì được với anh chứ, say thì cứ hát say cho anh!"

Hàn Huệ Minh dùng hết sức nện mạnh chai rượu vào đầu tên anh Kỳ đó, máu từ trên đầu hấn bắt đầu chảy xuống. Mấy người xung quanh la hét bỏ chạy, sợ bị vạ lây.

Anh Kỳ sờ tay ra sau gáy, một bàn tay nhuộm đầy máu, lập tức đôi mắt đỏ lên. Một chân đá chiếc ghế trước mặt, "Đech con mẹ mày, mày dám đánh tao à, có biết tao là ai không! Tao là người của anh Long! Chắc mày chán sống lắm rồi nhì!"

"Anh Long?" Hàn Huệ Minh lặp lại cái tên một lần rồi mỉm cười.

Niên Nhã Tuyền nghe cái tên này cũng cảm thấy khá quen tai, nhưng cô lại không nhớ ra được là mình nghe cái tên này ở đâu.

"Đúng vậy, anh Long là đại ca của tao, nếu mày thức thời, thì ông đây sẽ để cho mày đi! Còn hôm nay con bé này sẽ là của tao!" Tên đó cho rằng Hàn Huệ Minh bị hấn dọa chết khiếp, bắt đầu đứng dậy ra oai.

Lần này Hàn Huệ Minh không hề tức giận, ngược lại vỗ vỗ vào vai của tên kia, chỉ ngón tay về phía Niên Nhã Tuyền: "Anh Long của mấy người lần trước chọc vào cô ấy, bị chính cho sống dở chết dở rồi còn bị kết án chung thân, mày chắc chắn muốn học theo thằng đó không?"

Anh Long lần đó ở câu lạc bộ tư nhân Kinh Đô Việt Thành bị chính cho sống dở chết dở, đáng sợ nhất là không bao lâu sau lại bị kết án tù chung thân.

Sắc mặt của tên đó lúc này thực sự không ổn, nhìn sang Niên Nhã Tuyền, chẳng lẽ con nhỏ đó là người của Hàn Tiêu sao? Lại nhớ đến khi nãy chính hấn ta ném cho cô mấy vạn, nên không cam lòng. Hấn ta dùng gương mặt táo tợn đòi tiền Niên Nhã Tuyền: "Mày có thể đi, nhưng phải trả lại tiền cho tao đấy!"

Niên Nhã Tuyền: "..."

Tên đàn ông này nhỏ mọn thật sự, siết chặt tiền trong túi, cô nói: "Dựa vào cái gì mà bà phải trả lại tiền cho mày chứ? Đây là tiền do bà nội mày uống rượu kiếm được, cũng đâu có ăn cắp của mày! Nếu như tự mình không có đủ khả năng thì đừng có đòi chơi!"

Hành động của Niên Nhã Tuyền khiến hấn có chút nghi hoặc: "Mày nói mày là người phụ nữ của Hàn Tiêu, phụ nữ của Hàn Tiêu mà cũng cần đến mấy vạn đồng này sao?" Sau lưng Hàn Tiêu là Hoắc Lăng Trầm, mối quan hệ này, sao có thể thiếu tiền cho được.

"Ai nói với mày cô ấy là người phụ nữ của Hàn Tiêu, đừng có mà nói nhảm với cô ấy, Niên Ca, đi thôi!" Hàn Huệ Minh kéo Niên Nhã Tuyền đi về phía cửa của quán Bar.

Thì ra cô ta không phải người phụ nữ của Hàn Tiêu, anh Kỳ thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng lại càng không cam tâm: "Mày.."

Đúng lúc này, giám đốc cả người đều vã mồ hôi chạy tới, thấy Niên Nhã Tuyền liền cau mày nói: "Cô đang làm gì ở đây vậy? Nhanh lên, trên lầu có một nhân vật tiếng tăm lấy lưng bảo cô lên đó hát!"

"Tôi không đi!" Niên Nhã Tuyền từ chối thẳng thừng, cô phải về rồi, giờ có hơi chóng mặt.

Lão giám đốc gấp gáp, cho dù ông ta có cho thêm mười lá gan nữa, cũng không dám động vào người trên lầu kia, "Nhanh lên, tôi tăng lương cho cô, tăng thêm năm ngàn nữa!"

"..."

Rốt cuộc người trên lầu là ai, đã vậy còn yêu cầu giám đốc tăng lương gấp đôi cho cô.

Hàn Huệ Minh không buông Niên Nhã Tuyền ra, "Có tăng lương gấp mười chúng tôi cũng không cần, cô ấy nhất định phải về!" Nếu Hoắc Lăng Trầm biết cô say đến nhường này, cậu sợ rằng đầu của mình chắc bị lấy xuống làm bóng đá mất, Cách duy nhất là đưa cô về sớm, nhân lúc Hoắc Lăng Trầm chưa về, tắm rửa nhanh lẹ rồi giả vờ đi ngủ.

Lão giám đốc biết Hàn Huệ Minh, vị này mặc dù so với vị trên lầu kia vẫn còn kém xa, nhưng cũng là một ông hoàng nhỏ ở Việt Thành. Tiến lên khách sáo giải thích: "Cậu Hàn à, nói thật với cậu, vị trên lầu kia, ngay cả anh trai của cậu cũng không dám chọc vào, cậu vẫn nên buông ra cho rồi!"

Anh Kỳ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn lão giám đốc, bình thường chẳng mấy ai có thể khiến cho lão giám đốc đó phải khiếp sợ đến mức vậy, biết chắc người trên lầu kia không phải nhân vật tầm thường! Chỉ tay vào Hàn Huệ Minh hỏi: "Anh trai của cậu ta là ai, người trên lầu rốt cuộc là ai?"

Lão giám đốc rối như tơ vò miễn cưỡng trả lời anh Kỳ: "Anh trai của cậu ấy là anh Tiêu, còn người trên lầu thì không tiện để lộ danh tính!"

Anh Kỳ sau khi biết Hàn Huệ Minh là em trai của Hàn Tiêu, lập tức hoảng sợ, ngay cả tiền cũng không cần, bị thương cũng không dám truy cứu nữa, trực tiếp để lại một lần khói rồi chạy mất hút.

Thực ra thì Hàn Huệ Minh cũng không biết nhiều chuyện của Hàn Tiêu, cho nên trong mắt cậu người mà Hàn Tiêu không thể động vào chắc là nhiều vô kể, "Hôm nay người trên lầu có là ông vua hay ông trời đi chăng nữa, ông đây nhất định phải đưa cô ấy đi, cút hết cho tao!"

Người đó cho dù đó là ông trời đi chăng nữa, thì cũng không dám động đến Hoắc Lăng Trầm!

Niên Nhã Tuyền bắt đầu nhắm mắt lại, dù sao cũng là rượu đế, nồng độ rượu cũng khá cao, nếu còn không chịu về nữa thì cô ngủ luôn mất.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Cậu đi mà đồ chồng cậu đi

Lão giám đốc thật sự gấp đến độ muốn nhảy cẳng lên, ra hiệu với mấy tên vệ sĩ xung quanh, "Hàn thiếu, thật xin lỗi, thật sự không thể đắc tội với người trên lầu được, cho dù như thế nào cũng phải giữ Niên tiểu thư lại!"

Bảo tiêu nói xong thì muốn tiến lên cướp người, công phu của Hàn Huệ Minh cũng không tốt bằng Niên Nhã Tuyền. Nhưng Niên Nhã Tuyền lại đang say, thấy bảo tiêu muốn động thủ, hắn cũng gấp theo, "Má mày! Hôm nay ông đây phải xem xem, người trên lầu kia rốt cục là thằng nào!"

Nói đoạn, liền lòi theo Niên Nhã Tuyền chạy lên lầu.

Trong đám người đó né ra một con đường ở chính giữa, Hàn Huệ Minh thuận lợi phóng tới lầu hai, một cước đá văng cái cửa của căn phòng mà tên giám đốc nói, "Hôm nay ông này phải xem xem, là thằng oắt con nào dám ở đây.. Ô ô! Hoắc.. Hoắc.."

Thấy rõ người trong phòng là ai, Hàn Huệ Minh bị dọa đến hai chân muốn nhũn ra thiếu chút thì quỳ luôn trên đất, nhìn lại con ma men sau lưng một chút, "Rầm!" Cậu kéo cánh cửa đánh rầm một cái.

Nuốt ngụm nước bọt, giọng nói có chút run rẩy nói với Niên Nhã Tuyền, "Chạy, chạy! Chạy mau! Hoắc Lăng Trầm đang ở trong đó!"

Nghe thấy ba chữ Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền say khướt tới nỗi sắp ngã ra đất lập tức tỉnh táo lại một chút, trừng to mắt nhìn Hàn Huệ Minh nghiêm túc gật đầu, hai người kịp thời phản ứng vội vàng tay cầm tay lao vút xuống lầu.

Ngay lúc cửa phòng vừa mở ra một khắc ấy, người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon đã thấy rõ người đang đứng bên ngoài là ai. Chỉ cần một cái liếc mắt, anh đã nhìn thấy Niên Nhã Tuyền. Nếu như anh không nhìn lầm, thì chắc chắn là cô uống rượu, còn uống không ít.

Hoắc Lăng Trầm mở cửa phòng ra, ra lệnh cho giám đốc, "Ngăn hai người bọn họ lại cho tôi!"

Tên giám đốc không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Hoắc thiếu cũng đã lên tiếng rồi, lập tức ra lệnh với mấy bảo tiêu, đi cản hai người đang xông xuống dưới lầu lại.

"Tránh ra, tránh ra!" Hàn Huệ Minh bị Niên Nhã Tuyền kéo cổ tay, vọt thẳng vào đám người ở dưới lầu.

Nhưng người trong quán bar quá nhiều, ảnh hưởng Niên Nhã Tuyền không thể phát huy khả năng chạy nhanh của mình, chưa chạy được mấy bước, liền bị bảo tiêu ngăn lại.

Cô không chút nghĩ ngợi, trực tiếp quật ngã một tên bảo tiêu đang ngăn mình.

Hai tên, ba đứa.. Đến lúc quật thẳng thứ bảy, sau lưng chợt im lặng, Niên Nhã Tuyền bỗng nhiên có dự cảm không tốt. Hàn Huệ Minh đứng đối diện cô, nhìn người đàn ông đằng sau lưng cô, gương mặt tang thương thăm suy xét mình có nên bỏ của chạy lấy người trước một bước hay không.

Niên Nhã Tuyền giải quyết hết mấy tên bảo tiêu cuối cùng ở trước mặt, tỏ vẻ không cảm nhận được sự khác thường đằng sau lưng, nhanh chân xông về phía trước.

"Đứng lại!" Hai chữ lạnh như băng, thành công ngăn lại bước chân của cô gái đang hùng dũng chạy trốn.

Mấy người xem náo nhiệt xung quanh, bị khí thế của Hoắc Lăng Trầm làm cho chấn kinh, khiến toàn bộ đều phải lui lại ba bước, sợ chính mình bị vè lạnh lòng của anh làm cho chết cứng.

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?" Niên Nhã Tuyền nhỏ giọng hỏi Hàn Huệ Minh bên cạnh.

Sao hắn biết được cơ chứ! "Nếu không thì tôi chạy trước, cậu tự đi mà đồ chồng của cậu, dù sao anh ta cũng là chồng cậu mà đúng không!"

"Không phải chứ! Cậu muốn vứt bỏ tôi đấy à?" Niên Nhã Tuyền dùng sức捏 cánh tay hắn một cái, Hàn Huệ Minh đau rên lên một tiếng, nắm lấy

cánh tay của mình nhảy lên một cái.

"Tôi nói này Niên Nhã Tuyền, đó là chồng cậu, cậu làm mấy kiểu nũng nịu đáng yêu dễ thương các thứ không phải là được rồi sao, tin tôi đi, đàn ông nào cũng đều thua chiêu này!"

"Nũng nịu? Đáng yêu?" Niên Nhã Tuyền sắp khóc rồi, chiêu này cô không thạo mà!

Không cho cô cơ hội phản ứng, Hàn Huệ Minh túm ống tay áo của cô, khẩn trương đến mức muốn nhảy dựng lên, "Nhanh nhanh nhanh nhanh, chồng cậu tới đây rồi, nhanh, vận mệnh của hai ta nằm trong lòng bàn tay của cậu đấy!"

Cô gái nhắm nghiền đôi mắt, đâm lao thì phải theo lao, cô quay đầu chạy về phía người đàn ông sau lưng, rứt đầu vào trong ngực anh, "Chú Hoắc à, tôi choáng quá, tôi là ai? Đây là đâu?"

Hàn Huệ Minh, Hoắc Lăng Trầm, tất cả mọi người, "..."

Hoắc Lăng Trầm ngửi thấy mùi rượu trên người của cô gái trong ngực, nhúu chặt lông mày, lạnh lùng nhìn lướt qua Hàn Huệ Minh đang gục đầu xuống đất, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hàn Huệ Minh đương nhiên biết anh đang hỏi cái gì, chuẩn bị khai tên anh Kỳ kia ra, ai ngờ tên anh Kỳ đó sớm đã chạy đâu mất hút rồi. ah!hi!

"Không có gì, không có gì, Niên ca chỉ uống có hai ba ly thôi. Đúng không, Niên ca!" Nói đến cuối cùng, Hàn Huệ Minh đề cao âm lượng lên gọi cô gái như biến thành con rùa đang rứt đầu vào "ngực" kia.

Niên Nhã Tuyền lập tức gạt đầu, "Ừm ừm, tôi.. Aiya, đau đầu quá, chú Hoắc chúng ta về nhà có được không?"

Hoắc Lăng Trầm cũng không vạch trần cô, trầm mặt ôm ngang cô gái trong ngực lên.

Chung quanh không ít người kinh hô lên một tiếng, "Cô gái kia là gì của Hoắc tổng vậy!"

"Không biết, sao Hoắc tổng lại ôm cô ấy vậy?"

"..."

Lúc đi ngang qua Hàn Huệ Minh, Hoắc Lăng Trầm không quên đập một cước vào đùi cậu, "Cậu bị ngứa da à! Trông chừng cô ấy kiểu gì mà để cô ấy uống nhiều đến vậy!"

Hàn Huệ Minh rên lên một tiếng, không phục phản bác, "Tôi quản được cậu ấy chắc.. Ai ui, tôi không nói nữa đã được chưa."

Hoắc Lăng Trầm lia mắt quét tới, Hàn Huệ Minh âm ức ngậm miệng lại! Má ơi! Cậu thật sự chưa từng bị âm ức như vậy bao giờ!

Niên Nhã Tuyền lặng lẽ ngẩng đầu, dùng khẩu hình nói với Hàn Huệ Minh, "Xin lỗi nhé!"

Hàn Huệ Minh kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng, không để ý tới cô nữa! Điều do cô hét đấy, hần mới bị Hoắc Lăng Trầm đập! Ôi mẹ ơi! Đau kinh khủng, ông đây chưa từng bị đập nặng như vậy bao giờ!

Không biết sau này có cơ hội chinh Hoắc Lăng Trầm hay không, nếu có, cậu nhất định phải khiến Hoắc Lăng Trầm quỳ xuống gọi cậu là ông nội.. Cảm giác đó, nhất định sẽ sướng chết mất!

Hoắc Lăng Trầm đang nhanh chân đi ra ngoài, bỗng nhiên quay đầu, một ánh mắt băng lãnh quét tới trên mặt của Hàn Huệ Minh, sau đó cậu lập tức sợ chạy đi mất.

Trịnh Phi thấy Hoắc Lăng Trầm ôm một cô gái từ quán bar đi ra, lập tức mở cửa sau của chiếc Đé Tước ra.

Niên Nhã Tuyền từ lúc lên xe bắt đầu giả vờ ngủ, giả vờ ngủ một hồi rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Về đến biệt thự hồi nào cô cũng không biết, mãi cho đến khi chính mình bị lạnh làm tỉnh lại, mới phát hiện mình không biết từ lúc nào lại bị ném vào bồn tắm, nước trong bồn cực lạnh vỗ lên người cô, không tự chủ rùng mình một cái.

"Ui, ui, này, Hoắc Lăng Trầm, anh đừng có mà quá đáng quá mức!"

"Tỉnh rồi?" Anh cố đè ép lửa giận trong lòng xuống, trong xe đều là mùi rượu, có thể thấy được là cô uống không ít rượu đế.

Mấy chục tờ Mao gia rơi vắt vương trên mặt đất trong phòng tắm, Niên Nhã Tuyền không để ý tới quần áo ướt nhẹp rồi lại thành cục trên người mình, lòng đau như cắt bước ra khỏi bồn tắm, nhặt lên không ít mấy tờ Mao gia gia bị ướt nhẹp trên mặt đất.

Đây là mồ hôi máu mủ của cô.. Không, nhìn ánh mắt có thể giết chết người của Hoắc Lăng Trầm, đây là tiền mà cô dùng mạng để kiếm được!

Hoắc Lăng Trầm cũng không ngăn cô lại, đợi đến khi cô nhặt đến tờ cuối cùng lên xong, mới mở miệng nói, "Đổi thay quần áo."

"Hửm?"

"Tôi với em ra ngoài một chuyến."

Niên Nhã Tuyền có ý đồ nhìn mặt nói chuyện, sao tên này ngay cả chút biểu tình cũng không có vậy, cô đành phải gật đầu.

Thay quần áo xong, từ trong phòng đi ra, Hoắc Lăng Trầm đã đợi cô ở dưới lầu rồi.

Ngồi lên xe, xe chậm rãi chạy ra khỏi biệt thự, Niên Nhã Tuyền nhìn phong cảnh nhanh chóng lướt qua hai bên, nhớ tới chuyện lần trước đến nghĩa trang liệt sĩ, cô lập tức đề cao cảnh giác hỏi, "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Thượng Dương."

Nghe thấy hai chữ này, Niên Nhã Tuyền thờ dãi một hơi. Có điều, đã trễ thế này rồi đến Thượng Dương làm gì chứ?

Cho đến lúc xe ngừng lại ở bãi đỗ xe, Niên Nhã Tuyền bước chân khập khiễng, từ trên xe bước xuống, lên thang máy đến tầng cao nhất, cô mới biết được bọn họ tới để làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Năm sau đi du học

"Hu hu hu.. Hoắc Lăng Trầm, giám đốc Hoắc, chú Hoắc, tôi sai rồi!" Cô ôm chặt lấy cái cột ngoài thang máy, nhất quyết không tiến thêm dù chỉ một bước.

Hoắc Lăng Trầm chẳng buồn bận tâm tới sự cầu xin của cô, anh lạnh lùng túm chặt lấy cô rồi lôi vào trong rạp chiếu phim.

Lúc này rạp vẫn đông khách, nhưng Hoắc Lăng Trầm vừa tới đã có người ra đón tiếp riêng, người nọ cung kính dẫn họ vào phòng chiếu lớn nhất.

Niên Nhã Tuyền đợi viên người quản lý đi khỏi, lập tức ôm ghì lấy Hoắc Lăng Trầm, "Chú Hoắc, tôi thực sự đã biết lỗi rồi, anh phải rõ biết là tôi nay anh đưa tôi đi xem thứ này thì sẽ có án mạng đấy, thật đấy!"

Hoắc Lăng Trầm vẫn chẳng thèm đếm xỉa gì tới cô, anh lôi cô thẳng đến hàng ghế chính giữa phòng rồi cả hai cùng ngồi xuống.

Phim nhanh chóng bắt đầu, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là những ngôi mộ cổ đen sì sì.. "Hoắc Lăng Trầm. Tôi đã xin lỗi rồi, anh còn muốn tôi phải thế nào, sau này tôi không uống rượu nữa, được chưa? Xin anh tha cho tôi được không?"

Không còn cách nào có thể trốn tránh được bộ phim, cô chỉ đành bịt chặt hai tai mình lại, ánh mắt dán lên người anh.

Niên Nhã Tuyền sắp điên thật rồi, cô vừa giận vừa sợ! Xin tha mãi vẫn vô ích, cô bốc hỏa, "Cái đồ biến thái nhà anh, tôi phải ly dị! Ly dị! Bây giờ chúng ta đi luôn!"

Người đàn ông lạnh lùng nhìn cô một cái, "Ngồi im."

Cô đứng bật dậy khỏi ghế, cổ bắt mình lờ đi những âm thanh kinh dị vang lên khắp nơi, "Muốn xem thì anh tự đi mà xem, tôi không hầu được!" Cô ném phăng kính 8D ra tít phía xa.

Cô thực sự rất ghét cái tên đáng sợ này! Cô nhất định phải ly dị anh ta!

Thế nhưng, cửa phòng chiếu đã bị khóa chặt, cô đập cả buổi trời cũng chẳng có người ngó ngang tới.

Cô đứng ở cửa, tức giận giậm chân, bịt tai nhắm mắt, gào lên: "Hoắc Lăng Trầm, anh là đồ khốn, thả tôi ra, tôi phải ra ngoài!"

* * *

Người đàn ông kia chẳng động đậy gì, mặc cho cô gào khóc gần như kiệt sức.

Niên Nhã Tuyền cuối cùng cũng không chịu được nữa, bật khóc, "Tôi muốn ra ngoài.. Tôi muốn ra ngoài.. Hu hu hu, tôi biết lỗi rồi, sao anh còn đối xử với tôi như vậy!" Từ trước tới nay chưa có ai đối xử với cô như thế, đưa cô đến nghĩa trang liệt sĩ, còn lôi cô đi xem phim ma, cô hận Hoắc Lăng Trầm cả đời!

Không biết Hoắc Lăng Trầm đã đến bên cạnh cô từ lúc nào, anh nhìn người con gái đang ngồi xõm dưới đất nghen ngào, lạnh nhạt hỏi, "Sau này còn uống rượu không?"

Hào hán không sợ cái thiết trước mắt, "Không uống nữa." Hoắc Lăng Trầm là đồ khôn.

"Còn gây chuyện không?"

"Không gây chuyện nữa." Đừng để cô tóm được cơ hội, có cơ hội, cô chắc chắn sẽ xử lý anh ta!

"Năm sau đi du học."

"..."

"Có đi không?"

"Đi."

Cửa phòng chiếu mau chóng được mở ra, hai người lần lượt ra ngoài.

Về đến biệt thự, Niên Nhã Tuyền tức tốc chạy về phòng mình, "Rầm!" một tiếng, cô khóa chặt cánh cửa nặng nề.

Niên Nhã Tuyền nằm bò trên giường khóc mãi, cô lấy điện thoại, mở Wechat ra, "Mẹ kiếp, cảm giác bị người ta nắm được nhược điểm thật khó chịu! Có cơ hội, tôi chắc chắn sẽ báo thù!"

Tối nay cô không định ngủ, tắm rửa xong là ôm điện thoại buồn dựa lê với Hàn Huệ Minh, cầm điện thoại mắng chửi Hoắc Lăng Trầm tận một tiếng đồng hồ, lúc Hàn Huệ Minh sắp lần ra ngủ, cô cuối cùng cũng đổi đề tài, "Mai tôi phải đi du lịch."

Ban nãy cô đồng ý với Hoắc Lăng Trầm không gây chuyện, nhưng không đồng ý không trốn tiết.

"Đi đâu?"

"Hàn Quốc, cậu đi không?"

Hàn Huệ Minh lác đầu, "Không đi, bảo Trịnh Hiểu Kha đi với cậu đi!" Anh và Niên Nhã Tuyền đi du lịch cùng nhau quá nhiều, chán muốn mưa ra rồi.

"Được, vậy cậu ngủ đi, mai mà không thấy tôi thì chứng tỏ là tôi đã đi rồi, đừng nói với Hoắc Lăng Trầm!"

Câu cuối đã thành công khiến Hàn Huệ Minh tỉnh ngủ, "Này, cậu đi chơi còn không báo cho Hoắc Lăng Trầm, cậu đang kiếm chuyện à?"

"Không phải, đợi khi tôi quay về sẽ ly dị anh ta! Tôi không chịu nổi tên biến thái đó!"

"..."

Niên Nhã Tuyền thức đến rạng sáng, nửa đêm lúc cô mơ màng muốn ngủ, bỗng có tiếng gõ cửa, làm cô sợ đến nỗi cả người đầm đìa mồ hôi lạnh, mở bừng mắt ra, "Ai đấy?"

Từ hai chữ này có thể nghe ra giọng nói của cô run rẩy cỡ nào.

"Mở cửa." Nghe thấy tiếng Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền nghiêng ang, không trả lời.

Đợi mãi không thấy bên trong có phản ứng, Hoắc Lăng Trầm mất kiên nhẫn gõ cửa lần nữa, "Mở cửa."

"Không mở!"

"Em nhìn ra ngoài cửa sổ xem."

Cửa phòng được cô gái mở ra với tốc độ sấm sét, đập vào mắt anh là hình ảnh Niên Nhã Tuyền với hai vành mắt đỏ ửng, lòng Hoắc Lăng Trầm nhói, nhưng anh không nói gì, đi vòng qua cô để vào phòng, rồi nằm xuống giường một cách rất tự nhiên.

"Anh làm gì thế?" Cô bực bội hỏi.

Anh dứt khoát trả lời, "Ngủ."

"Ra ngoài!"

* * * Đây là lần đầu tiên trong đời Hoắc Lăng Trầm bị người ta xua đuổi.

Nhớ lại hành vi giả vờ ngủ ầu trĩ của mình ban nãy ở trong phòng, anh cũng rất phiền muộn. Anh còn thực sự tưởng rằng Niên Nhã Tuyền sẽ len lén bỏ

lên giường, nhưng đợi hơn một tiếng đồng hồ, bên này không có động tĩnh gì, anh đành phải chủ động xuất kích.

"Lại đây ngủ!"

Hai người giằng co mãi, một người nhất định đòi ngủ trên giường, một người không chịu. Cuối cùng, Hoắc Lăng Trầm mất kiên nhẫn, sai bước qua, ôm ngang người Niên Nhã Tuyền ném lên giường, ấn vào trong chăn.

Cô vùng vẫy, đâm vào người anh, Hoắc Lăng Trầm trầm giọng cảnh cáo, "Còn cựa quậy, tôi sẽ xử lý em!"

* * * Niên Nhã Tuyền lập tức nê nép lại, ngoan ngoãn nằm quay lưng vào anh.

Vô si! Bi ời! Hèn hạ!

Cô mắng mãi rồi ngủ mất, còn ngủ đến sáng luôn.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Hoắc Lăng Trầm quả nhiên đã đi mất, cô lấy va li, thu dọn một ít đồ, chuẩn bị xuất phát.

Vì cô quyết định quá đột ngột, Trịnh Hiểu Kha cũng không kịp chuẩn bị, hôm nay nhà lại có việc, không thể đi cùng cô.

Cuối cùng Niên Nhã Tuyền tự lên máy bay đi Hàn Quốc.

Thành phố Tân Nam

Ngồi máy bay máy tiếng, cô tìm thấy nhà nghỉ đã đặt trước trên mạng. Cô thay một bộ đồ trắng thoải mái và giày thể thao ra, đeo cái túi nhỏ lên rồi ra ngoài lượn lờ chơi.

Tay Niên Nhã Tuyền bê một phần đậu phụ nhồi, đang ngó nghiêng một sạp hàng nhỏ, điện thoại trong tay cô bỗng rung lên.

Nhìn số hiển thị trên màn hình điện thoại, cô nhanh chóng nuốt chửng miếng đậu, rồi nhấn nút dập máy, hừ! Bây giờ cô không thể nghe điện thoại của Hoắc Lăng Trầm được!

Nhưng đối phương rất cố chấp, một cuộc không bắt máy, liền gọi đến cuộc thứ hai, thứ ba, cô đập bao nhiêu người đó gọi bấy nhiêu, đến lúc con số lên tới mười mấy cuộc, cô vô cùng bức bối bất máy, "Chú Hoắc này, công ty sắp sập rồi à, rảnh rồi gọi cho tôi mười mấy cú điện thoại, vui không?"

"Tiểu Tuyền, là tôi." Một giọng nói vừa lạ lẫm vừa quen thuộc vang lên, khiến Niên Nhã Tuyền sững sờ ngay tại chỗ, cô bỏ điện thoại xuống, thực sự không phải số của Hoắc Lăng Trầm, mà là.. Cố Mặc Thành.

"Ừm, có chuyện gì?" Cô thu lại con giận, ném hộp đồ ăn rỗng vào thùng rác, lấy khăn giấy ra lau miệng, chăm chú nghe điện thoại của Cố Mặc Thành.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Trong tim còn lưu một vết sẹo

"Chú Hoắc là ai?" Cố Mặc Thành từ tốn hỏi.

Niên Nhã Tuyền tùy ý trả lời: "Không ai cả, có chuyện gì không?"

"Anh về đến Việt Thành cũng được mấy ngày rồi, tối nay đúng lúc có thời gian rảnh, anh muốn mời em ăn cơm."

"Ồ, xin lỗi nhé, giờ tôi không có ở Việt Thành, tôi đi du lịch rồi."

Không ngờ Niên Nhã Tuyền lại không có ở Việt Thành, Cố Mặc Thành ngỡ ngàng một lát, nhớ lại rất lâu trước kia Niên Nhã Tuyền vốn thích du lịch. Nơi cô từng đi qua, thậm chí còn nhiều hơn anh ta nhiều.

"Không sao, nếu vậy, hai ngày tới anh sẽ xong việc, đầu tháng sau đưa em sang Anh chơi được không?"

Niên Nhã Tuyền không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: "Không cần, gần đây tôi bận nhiều việc, mỗi ngày phải tham gia nhiều lớp học, bây giờ có thời gian ra ngoài chơi vẫn là.. phải sắp xếp mới có."

Thời gian này thật sự là rút từ trong kẽ răng ra, sau khi trở về, nhất định lại phải học các lớp múa, yoga, tiếng Anh này kia không ngừng không nghỉ.

"Nhã Tuyền, em gạt anh, người khác có thể không biết, nhưng anh biết, em ghét học nhất. Đừng lấy việc học ra gạt anh."

".. Không, Cố Mặc Thành, đó là trước kia thôi, bây giờ tôi phải học yoga, múa, tiếng Anh.. Còn nữa, tôi không học võ nữa."

Đầu dây bên kia yên lặng nửa phút: "Không phải nói là không từ bỏ học võ sao? Ban đầu anh và mẹ anh cũng muốn em từ bỏ học võ, tại sao em không đồng ý, bây giờ bỗng nhiên từ bỏ?"

Còn có một chuỗi các khóa học phát ra từ miệng cô, toàn bộ đều là những thứ cô ghét.

Niên Nhã Tuyền cười: "Bây giờ tôi không cần anh bảo vệ." Lúc đó cô không học võ cho giỏi, làm sao bảo vệ anh ta chứ? Aiz! Còn có đứa em gái nhu nhược của anh ta nữa.

Đúng thật, năm đó mười sáu tuổi cô đã yêu sớm, cô với Cố Mặc Thành bên nhau hai năm, đến trước sinh nhật mười tám tuổi mấy ngày thì chia tay. Bên anh ta hai năm, cô giống như một nữ hán tử bảo vệ hần và em gái hần suốt hai năm trời.

Đến cuối cùng, còn bị anh ta giễu cợt cô không có nữ tính.

Lòng Cố Mặc Thành thất lại, thấp giọng nói xin lỗi, giọng nói mang theo áy náy vô hạn: "Xin lỗi Tiểu Tuyền, trước kia là anh sai, không đối xử tốt với em, ba năm qua, anh hối hận rồi, vô cùng hối hận.."

Anh ta nói là sự thật, ba năm qua ở bên cạnh anh ta có không ít phụ nữ, nhưng lại không tìm được người phụ nữ yêu anh ta bằng cả trái tim như Niên Nhã Tuyền.

Cô không biết nấu cơm, liền đi mua cơm đưa cho hần.

Tính cách cô hoạt bát, vì hần mà ở trước mặt bà Cố luôn cố gắng khiến mình trở nên nho nhã.

Cô học võ rất tốt, gia cảnh anh ta tốt, mỗi lần bị bắt cóc hoặc là gây ra chuyện, đều là do cô liều mạng bảo vệ anh ta, không để anh ta chịu chút xíu tổn thương nào.

Tửu lượng của cô không tốt, nhưng lại nguyện uống thay anh ta, khiến tửu lượng của chính mình từ một hai ly thành một hai lít..

* * *

Cô đối với anh ta rất tốt, cho dù thức cả đêm để đếm cũng đếm không hết.

Cô gái ngốc đó, anh ta đã từng bỏ lỡ, bây giờ anh ta quay về, anh ta nhất định sẽ tìm cô về, nắm thật chặt trong tay, không thả ra nữa.

"Cố Mặc Thành, đã muộn rồi, thật đó." Mỗi lần nhắc đến tên anh ta, cô sẽ đau, dù sao bởi vì từng bị anh ta làm tổn thương, trong lòng cô lưu lại một vết sẹo, nhưng chỉ có vậy mà thôi.

Ngoài trừ đau ra, không còn gì khác.

Cô hồ hững hờ lướt qua một cửa hàng đồ ngọt, trong tủ kính trưng bày nào là các kiểu món ăn vặt đẹp mắt. Tháp ngàn tầng vị sầu riêng, tuyết mì nướng*, bánh gato mà cô thích ăn nhất. Đã từng mỗi lần cô ăn thứ đó, đều bị Cố Mặc Thành ghét bỏ, chê mùi vị ghê tởm, chê cô ăn nhiều sẽ mập. Thậm chí còn kiên quyết nói với cô, không được ăn thứ này trước mặt hần.

*Tuyết mì nướng: Một loại bánh bắt nguồn từ Nhật Bản, vốn được gọi là "đại phúc", là một trong những món ăn vặt nổi tiếng nhất ở Nhật Bản. Được làm từ bột, trong có nhân, hình tròn, trang trí đẹp mắt, bề ngoài có thể là màu trắng như tuyết nên được gọi là "tuyết mì nướng", ngoài ra, có thể dùng các loại màu thực vật khác để thay đổi màu của vỏ bánh.

Mà tối hôm đó, Hoắc Lăng Trầm. Cô có thể nhìn ra được, Hoắc Lăng Trầm cũng ghét mùi vị quái quái của sầu riêng. Nhưng mà, anh lại không chê, cũng tình nguyện ăn cùng cô.

Còn nữa, hôm ăn cơm ở lầu năm Ngọc Hành, trong số các món ngọt còn có cả bánh sầu riêng ngàn tầng với bánh Crepe sầu riêng.

Hoắc Lăng Trầm cũng lớn hơn cô mấy tuổi, không thể không nói anh chu đáo và tâm lý hơn cô rất nhiều, thậm chí trong thực đơn các món ăn ở biệt thự, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện các món tráng miệng bằng sầu riêng.

Đêm đầu tiên cô lên vào phòng anh, trong chớp mắt đã bị anh phát hiện ra. Nhưng những đêm sau đó thì lại không bị anh phát hiện nữa, bây giờ nghĩ kỹ lại xem, không phải là anh không phát hiện ra, e rằng là do anh cố ý lơ, để cô lên vào phòng anh, rồi lại lên lên giường anh.

Trước đây em gái của Cố Mặc Thành đối xử với cô như thế nào?

Có một lần sinh nhật của Cố Mặc Thành, buổi tối hôm đó đã quá muộn, nên cô không đi về. Một mình ngủ trong một căn phòng, nửa đêm sấm chớp đùng đùng, cô sợ hãi không dám ngủ, nhưng vẫn không đi tìm Cố Mặc Thành.. Bởi vì, cô gõ cửa phòng của Cố Thần Hi.

Cô còn chưa kịp nằm xuống, lại bị Cố Thần Hi chê phiền rồi đuổi ra ngoài, lại còn khóa trái cửa phòng lại, sau cùng còn cảnh cáo cô không được quấy rầy cô ta ngủ.

Bỗng nhiên, Niên Nhã Tuyền phát hiện, cô nhớ Hoắc Lăng Trầm rồi.

Người đàn ông bá đạo đến mức cô chán ghét, ý mạnh đến nỗi cô phải khiếp sợ, trai thẳng đến mức gần như trở thành virus của xã hội,

Sau đó Niên Nhã Tuyền không cho Cố Mặc Thành có cơ hội nói chuyện, trực tiếp ngắt điện thoại. Nhìn cuộc gọi nhỡ trong điện thoại, cô quyết định, nếu Hoắc Lăng Trầm gọi lại cho cô, cô nhất định bắt máy.

Nhưng, cô ở thành phố Tân Nam chơi được hai ngày, Hoắc Lăng Trầm cũng không gọi lại cho cô..

Đến tối ngày thứ ba vừa ăn cơm tối xong, Niên Nhã Tuyền xoa bụng bước vào một cửa tiệm Ngọc, dưới ánh đèn mờ mờ, cô chỉ một sợi dây bình an, "Ông chủ, lấy tôi xem cái này."

Người đàn ông đầu tròn mập mạp cười toe toét nói: "Đến ngay, cô gái à, ngọc của tiệm chúng tôi nhất định là hàng loại A, cái dây bình an này càng là cực phẩm."

"Ừ, cái này bao nhiêu tiền?"

"Không đắt, không đắt, hai vạn tám nghìn."

"..."

Đây chính là hút máu người đấy, Niên Nhã Tuyền cũng có chút hiểu biết về ngọc bích, cầm dây bình an lên đưa về phía ánh đèn xem kỹ lưỡng, không hề trong suốt, còn đôi hai vạn tám nghìn.

Đặt dây bình an xuống, "Tôi xem thêm chỗ khác đã."

Chủ tiệm thấy cô định xoay người, sắc mặt lập tức thay đổi, hung dữ lớn tiếng nói, "Ê, cô gái, sao xem rồi mà không chịu mua?"

Niên Nhã Tuyền có chút khó hiểu, "Tại sao xem rồi thì bắt buộc phải mua." Đây là logic gì chứ?

Chủ tiệm giơ tay đập một cái rầm xuống bàn, "Cô không muốn mua thì đòi xem để làm gì? Hôm nay cô nhất định phải mua!"

"O, ông đây là ép mua ép bán đấy!" Cô quan sát một lượt tình hình trong cửa tiệm, gần đó có một cái bàn bát tiên, còn có bốn người đàn ông dư tợn đang ngồi chơi mạt chược, từ ánh mắt của mấy người bọn họ, Niên Nhã Tuyền chợt có linh cảm không lành.

"Ép mua ép bán đấy thì đã sao! Mau đưa tiền ra đây nhanh lên! Hai vạn tám nghìn không được thiếu một đồng nào!" Chủ tiệm thấy cô ăn mặc trang điểm như vậy, cũng thuộc hàng những người có tiền. Chuẩn bị hút máu đã rồi hãnh thả cô đi.

Gặp phải loại tình huống này, Niên Nhã Tuyền chỉ muốn nhanh chóng thoát thân, không nên dây dưa qua lại với họ, xoay người đi ra ngoài.

Nhưng chủ tiệm nhanh tay lẹ mắt cầm lấy cái điều khiển cửa tự động từ xa, khóa cửa lại, "Nếu như hôm nay không mua, thì đừng hòng chạy được!"

Niên Nhã Tuyền nổi điên lên, đúng là đã cho mặt mũi rồi mà còn không biết tự trọng, tốc độ nhanh như chớp tiến lên chụp lấy cổ áo của tên chủ tiệm, quyết liệt cảnh cáo chủ tiệm, "Mở cửa ra cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Đúng là ở đây

Bốn người khác thấy Niên Nhã Tuyền động thủ, ríu rít buông mạt chược trong tay xuống, đứng lên khỏi ghế. Không tới một phút, một mình cô đã bị bốn năm người đàn ông vây lại.

Không còn cách nào khác, gặp những chuyện như thế này, cô chỉ có thể cứng rắn hơn mà thôi.

Thuận lợi hạ gục tên chủ tiệm, quật hất ta ngã sấp trên đất kêu rên, lại giải quyết thêm một người khác, bốn người khác thấy cô có chút võ, cảm điện thoại bấm một dãy số: "Đừng phải một kẻ biết võ, bảo A Tùng và A Nam tới đây."

Hông hét!

Niên Nhã Tuyền buông người đàn ông trong tay ra, thấy một kẻ hở, nhanh nhẹn chạy về phía cửa sau.

Ai ngờ, làm gì có cửa sau nào, bên trong là phòng trong của bọn họ. Không đợi cô quay đầu lại, cửa phòng liền bị đóng lại.

Bên ngoài truyền tới giọng người đàn ông: "Trước tiên cứ ở trong đó đi. Lúc nào tụi này cầm được tiền, thì lúc đó cho ra ngoài."

Cô lấy điện thoại trong túi ra, lúc muốn báo cảnh sát, lại có người bảo: "Mày cứ báo cảnh sát thử xem, xem xem có ai dám quản chuyện làm ăn của bọn tao không! Nếu tao dám để mày giữ lại điện thoại, tức là không sợ mày báo cảnh sát."

Cô đời nào tin mấy chuyện quỷ quái này, cầm điện thoại báo cảnh sát, cảnh sát nói lập tức sẽ tới ngay, nhưng cô đợi hơn một tiếng đồng hồ vẫn không thấy ai tới.

Mấy người bên ngoài cũng không kiên nhẫn nữa, mở cửa ra, trực tiếp đi vào cướp đoạt trắng trợn.

Một lát sau, hai người đàn ông cao hơn hai mét bước vào đứng trước mặt cô, một trong hai người đàn ông đó miệng đang nhai trầu hết lên bằng thứ tiếng cực kì không theo chuẩn ngôn ngữ phổ thông: "Con nhóc thôi, giao ví tiền ra đây."

Niên Nhã Tuyền đờ người mất một lúc lâu, mới biết bọn họ muốn cô giao ví tiền ra. Nhanh nhẹn lấy ví tiền từ trong balo ra, giao cho hắn ta. "Ừm, tôi rất nghèo, anh nhìn xem, không phải tôi không mua, là tôi mua không nổi, chỉ có ba trăm tệ."

Người đàn ông cười lạnh một tiếng: "Mày gạt ai vậy? Lấy điện thoại ra, chuyển tiền trực tuyến qua đây."

"..."

Người đàn ông này cũng không ngu mà!

Nắm thật chặt điện thoại của mình, trong đầu vụt lên một tia sáng, cô mở danh bạ ra muốn hù dọa bọn họ: "Sau lưng tôi có người chống lưng đấy, nếu như vậy, bây giờ tôi gọi cho anh ấy tới trừng trị các người."

Ai ngờ ngờ người đàn ông nhai trầu kia chẳng có chút ý thức nào: "Gọi đi! Bọn họ tới cứu mày, để tao xem ai dám đến. Một người tới đem theo hai vạn tám, hai người tới đem theo năm vạn.. vạn.."

Niên Nhã Tuyền nghe vậy cũng không nhịn được nhắc nhở hắn ta: "Hai người là năm vạn sáu." Đã học ngu toán, còn không biết xấu hổ bày đặt đi ăn cướp?

Lướt tới lướt lui lịch sử cuộc gọi, cô căn bản không có ý định sẽ gọi điện thoại, định tìm cơ hội chạy trốn. Kết quả, vô tình đụng phải số của Cố Mặc Thành, đến khi cô nhìn thấy dãy số đó, điện thoại đã vang lên mấy tiếng tút tút.

Cố Mặc Thành rất nhanh liền bắt điện thoại, chỉ là: "Tiểu Tuyền, giờ anh đang có một cuộc họp rất quan trọng, em có chuyện gì không? Không có thì anh cúp máy trước đây."

Ma xui quỷ khiến, Niên Nhã Tuyền muốn thử: "Ừ, bên này em có chút việc, Cố Mặc Thành, bọn họ đòi em"

"Đòi cái gì? Tuyền Tuyền, cuộc họp đã bắt đầu rồi, chờ một lát anh bảo thư ký đón em về." Nói thật, Cố Mặc Thành đúng là có một cuộc họp quan trọng, nhưng vẫn chưa bắt đầu, anh ta chỉ tức giận ban nãy Niên Nhã Tuyền cúp điện thoại của mình, bây giờ chỉ muốn gây khó khăn cho cô chút thôi.

Điện thoại bị cúp mất.

Cố Mặc Thành cũng không nghĩ thử xem, đã trễ thế này, cô nói với anh ta bên này xảy ra chút chuyện, là cô đang nói chơi sao?

Hai người đàn ông trong phòng đã không còn kiên nhẫn được nữa, thấy điện thoại bị cúp liền bước tới cướp lấy điện thoại trên tay cô: "Tao không tin trong điện thoại của mày không có tiền, hoặc là thẻ, tao đi quẹt thẻ, mày đưa mặt khẩu đây."

Điện thoại bị bọn họ cướp mất, lấy thẻ Hoắc Lăng Trầm cho cô từ trong ví ra.

Đúng lúc đó, điện thoại của Niên Nhã Tuyền lần nữa vang lên, cô thấy rõ ràng hai chữ "Chú Hoắc" phía trên.

Lúc này, trái tim vừa bị Cố Mặc Thành tổn thương của cô, lại nổi lên hi vọng.

"Cho tôi nhận điện thoại trước đi."

Hai người đàn ông không cho: "Nhận cái gì mà nhận, quẹt thẻ trước."

Điện thoại trực tiếp bị bọn họ cướp đi.

Bọn họ không có kiên nhẫn, Niên Nhã Tuyền cũng mất kiên nhẫn, không muốn tự dung lại mất đi hai vạn tám. Không thử sao biết sẽ không thành công chứ? Lùi về sau mấy bước, hòa hoãn một chút, vọt tới trước mặt một người đàn ông.

Cô nhanh nhẹn nhảy lên lưng người đàn ông đó, cánh tay siết cổ hắn ta, hai chân dùng sức đá vào bắp chân hắn ta, người đàn ông bị đá, trực tiếp quỵ xuống đất.

Người còn lại thấy Niên Nhã Tuyền động thủ, hoạt động gân cốt, nắm đầm nặng nề đập xuống.

Niên Nhã Tuyền dùng chân cản cánh tay của hắn ta, đau đến mức thiếu chút nữa thì cô nhảy cẫng lên.

Người đàn ông vốn quỳ dưới đất, đưa chân phải quét tới, Niên Nhã Tuyền đang bận đối phó người đàn ông nhai trầu, hơi lơ đãng, bị hắn ta gạt chân té ngã, sống lưng đập xuống đất.

Cô nhe răng trợn mắt bò dậy khỏi mặt đất, chỉnh lại quần áo của mình, nhảy lên không trung đưa hai chân ra, mỗi chân đập một người, dùng sức đập vào ngực bọn họ.

Hai người đàn ông đều trúng chiêu, cô thu chân lại, mượn sức cái bàn bên cạnh, nhảy lên giơ nắm đầm đầm vào mắt người đàn ông nhai trầu.

Nhưng, không thành công.

Cổ tay cô bị người đàn ông nhai trầu bắt được, bị bẻ ngược ra sau lưng.

Mặt cô bị ấn một cái tát, sau đó lúc người đàn ông định đập cô, bên ngoài cánh cửa của cửa tiệm vang lên tiếng bị gõ ầm ầm.

Nếu nói là bị gõ, không bằng nói là bị đập thì hơn.

Ông chủ tiệm ngồi một bên hút thuốc lá nháy mắt với người đàn ông nhai trầu, người đàn ông nhai trầu túm Niên Nhã Tuyền lôi vào phòng trong.

Cửa của cửa hàng được mở ra, mùi mấy người ở bên ngoài đứng trong đêm tối, người đàn ông cầm đầu nhìn thấy bàn ghế với cả hàng hóa bị đá ngã trong cửa hàng, sắc mặt thêm mấy phần tối tăm.

Ông chủ cửa hàng thấy một màn này thì có chút sợ, đặc biệt là cảm nhận được khí tràng mạnh mẽ của người đàn ông đứng đầu, sự xuất hiện của anh giống như thần tiên giáng trần. Nói thật, ở nơi như thế này, hiếm thấy có người nào có bề ngoài quý phái bức người như người đàn ông này. Lập tức cười khách khí hỏi: "Các vị, đã trễ thế này, có chuyện gì không?"

Không có ai để ý hắn ta, người đàn ông đi đầu đi trên đôi giày da mới tinh, khí thế bức người bước vào trong cửa hàng.

Định vị điện thoại của Niên Nhã Tuyền, đứng là ở đây.

Anh cầm điện thoại ra, lần nữa gọi vào số điện thoại của Niên Nhã Tuyền, không khiến anh thất vọng, chuông điện thoại vang lên từ phòng trong.

Thông qua khe cửa, Niên Nhã Tuyền bị che miệng nhưng vẫn thấy được người đàn ông ở bên ngoài, cô kích động muốn kêu to, nhưng dùng hết sức cũng chỉ có thể phát ra mấy tiếng "um um um".

Thấy điện thoại lóe lên hai chữ "Chú Hoắc", cô vui mừng muốn khóc.

Cô biết, cũng có thể cảm nhận được người đàn ông với dáng vẻ phong trần bên ngoài kia, chính là vì cô mà tới.

Hoắc Lăng Trầm trầm mặc không nói lời nào liếc qua chủ cửa hàng, bước chân vững vàng đi đến cửa phòng trong, một chân đá văng cửa phòng không đóng kín.

Một màn bên trong, khiến trái tim anh thất lại, sắc mặt cũng trở nên hết sức u ám.

Cô gái quen thuộc ấy, lúc này khắp người lấm lem, bị một người đàn ông khống chế, nửa bên mặt trắng nõn bị ghì trên đất, miệng bị bịt chặt, một người khác túm hai tay cô, không để cô động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đập cửa hàng cho tôi

Lý trí lập tức biến mất không còn bóng dáng, khí lạnh nhanh chóng vây quanh toàn thân anh, nhân lúc hai người đàn ông vạm vỡ còn chưa kịp có phản ứng, anh giơ chân đá một cái ngã ầm trên mặt đất.

Một người khác cũng như thế, trực tiếp bị Hoắc Lăng Trầm đá đến bên mép giường cũ nát.

Anh khom lưng kéo cô gái trên mặt đất vào trong lòng ngực, giúp cô sửa sang lại mái tóc rối bời, trầm giọng hỏi, "Thế nào?" Khuôn mặt cô có vết thương nhỏ, anh cũng không dám chạm vào, chỉ nhẹ nhàng từng chút từng chút thổi bụi bặm trên mặt cô.

Niên Nhã Tuyền ngây ngốc lắc đầu, bị anh làm cho cảm động đến cả trái tim cũng môi nhũn rồi tỉnh rồi mù.

Xác định cô gái không bị làm sao, Hoắc Lăng Trầm đưa cô tới khoảng đất an toàn. Sau đó đích thân quay lại giữ một người đàn ông trong đó, dùng sức một cái, cánh tay người đàn ông nọ bị giữ chặt ở sau người, chỉ nghe thấy một tiếng "răng rắc" kôì theo một tiếng kêu rên, cánh tay của người đàn ông kia trực tiếp bị trật khớp..

Hoắc Lăng Trầm chỉ hoạt động cổ tay, cánh tay một người đàn ông khác cũng bị gãy lập tức.

Tận mắt nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm dạy dỗ hai người đàn ông vạm vỡ đến mức chỉ còn hơi thở thoi thóp trong khoảng thời gian ngắn, Niên Nhã Tuyền bội phục sát đất. Trong lúc cô lo lắng có khi nào họ bị đánh chết hay không, rốt cuộc động tác của Hoắc Lăng Trầm cũng ngừng lại, cũng trong giây phút này cô mới biết được rốt cuộc võ thuật của Hoắc Lăng Trầm lợi hại như thế nào.

Hoắc Lăng Trầm cử động tay một chút, kéo Niên Nhã Tuyền lại rồi đưa cô ra khỏi phòng, bên ngoài ông chủ cửa hàng đã biết mình chộc phải người không nên dây vào, đang run bần bật quỳ trên mặt đất.

"Rốt cục là có chuyện gì?" Người đàn ông lạnh giọng hỏi, là đang hỏi Niên Nhã Tuyền. Niên Nhã Tuyền há miệng thở dốc, rốt cuộc anh cũng nhớ hỏi câu có chuyện gì, vừa rồi lúc đi vào anh không nói một lời đã đánh hai người đàn ông vạm vỡ kia đến chết đi sống lại. Cô có thể hiểu đó là vì, anh vì cô mà mất đi lý trí không.

Không kịp nghĩ nhiều, cô chỉ chỉ một viên phi thủy trên quầy, "Bọn họ bắt tôi mua dây cài bình an kia!"

* Dây cài bình an cũng là loại tên gọi cổ, mất La Hán, có thể khử tà miễn tai họa, bảo đảm xuất nhập bình an.

Người đàn ông nhìn thoáng qua dây cài bình an, không nói gì.

Niên Nhã Tuyền tiếp tục nói, "Hai vạn tám, thứ đó không đáng giá, đương nhiên là tôi không mua! Sau đó bọn họ nhốt tôi lại, cuối cùng còn muốn quẹt thẻ của tôi, à không, là quẹt thẻ của anh!"

Hoắc Lăng Trầm chỉ nhìn thoáng qua là biết dây cài bình an kia là hàng giả! Một trăm tệ là mua được một đồng loại này, vậy mà dám bán hai vạn tám! Hơn nữa là cưỡng ép để bán!

Buông tay Niên Nhã Tuyền ra, anh đi đến trước quầy, đập một cước lên, quầy hàng trực tiếp bị anh đá đổ ngổn ngang xuống đất.

Cửa tủ bằng kính va chạm trên mặt đất, phi thủy giả trong ngăn tủ cũng nhao nhao rơi xuống, vỡ vụn thành một mảnh.

Niên Nhã Tuyền bị sự thô bạo của anh làm cho hoảng sợ, cô chưa từng thấy Hoắc Lăng Trầm như vậy, buổi tối hôm nay đúng thật là đổi mới cái nhìn của cô với Hoắc Lăng Trầm đấy!

Không chỉ như thế.

Hoắc Lăng Trầm xoay người nói với Trịnh Phi, giọng nói không chút lưu tình, "Đập cửa hàng cho tôi!"

"Vâng!" Trịnh Phi ra hiệu cho người phía sau, mười mấy người lập tức xông tới bắt đầu đập phá cửa hàng.

Không màng đến chủ tiệm đang xin tha cực kỳ bị thương, Niên Nhã Tuyền được Hoắc Lăng Trầm đưa ra khỏi cửa tiệm bán ngọc.

* * *

Đám bọn họ đóng chặt cửa mới hành sự, rất nhiều người chỉ nghe được ở bên trong có động tĩnh, nhưng mà không biết đang làm gì, cho nên cũng không có người tới xem.

Hoắc Lăng Trầm kéo tay cô đi trong con hẻm, nhỏ rộן rằng nhón nháo, không nói một lời.

Cô nhớ lại vừa rồi Hoắc Lăng Trầm trực tiếp tới thẳng chỗ của cô, nhất định cũng biết cô đang ở chỗ nào rồi chứ? Quả nhiên, hướng anh đưa cô đi, đúng là vị trí khách sạn nhỏ cô ở.

"Chú Hoắc." Cô lại gọi anh.

Người đàn ông không nói gì cũng không quay đầu lại, càng không dừng bước.

"Hoắc Lăng Trầm."

"..."

"Tổng giám đốc Hoắc."

"..."

Gọi mấy tiếng người đàn ông đều không để ý tới cô, Niên Nhã Tuyền bước nhanh lên hai bước, chặn đường đi của anh.

Người đàn ông lạnh lùng nhìn cô một cái, vẫn không nói gì như cũ.

Cô khách sáo lên tiếng, "Chú Hoắc, cảm ơn chú."

Hoắc Lăng Trầm bỗng nhiên buông tay cô ra, cởi áo khoác tây của mình, khoác lên bộ quần áo màu trắng bị bẩn của cô.

Trong lúc cô đang mơ hồ khó hiểu, anh bế ngang cô lên, tiếp tục đi nhanh về phía trước.

"..."

"Chú Hoắc.."

"Câm miệng!" Hình như người đàn ông thật sự tức giận, gầm nhẹ một tiếng, cô lập tức ngoan ngoãn.

Chuẩn xác không sai lệch tìm được phòng của cô, cũng không tệ lắm, cô vẫn còn biết hưởng thụ một chút, chọn cho mình một căn phòng hướng ra biển. Không, căn phòng có hồ nước.

Đi vào phòng mới buông cô xuống, sau khi khóa trái cửa phòng, việc đầu tiên chính là.. Cởi quần áo của cô?

Niên Nhã Tuyền bị dọa không nhẹ, vội vàng giữ chặt tay người đàn ông, "Làm.. Làm gì vậy!"

Anh cứng rắn trả lời, "Em!"

Bối rối một hồi, cẩn thận nghĩ lại cuộc nói chuyện của bọn họ, cô mới hiểu được anh có ý gì.

Khuôn mặt cô gái lập tức đỏ hồng kỳ cục, cái tên già lưu manh này! "Đừng đừng đừng, chú Hoắc, tôi sai rồi, tôi xin lỗi, được không?"

Người đàn ông giống như không nghe thấy câu xin lỗi của cô, bận cởi áo khoác cho cô, Niên Nhã Tuyền sốt ruột, anh liền trực tiếp xóc áo trên của cô lên.

"Hoắc Lăng Trầm, quân tử động tay không động miệng! Đây, anh đồ *vương bát đản này, buông tôi ra! Nếu không đừng trách tôi không khách sáo!"

*Câu chửi của các bạn Trung Quốc

Người đàn ông rất bình tĩnh xoay người cô lại, đưa lưng về phía mình, sau khi xác định rõ ràng không có vết thương, mới buông quần áo cô ra, sau đó lại sửa sang chỉnh tề cho cô.

"..."

Cô giống như đã biết anh đang làm cái gì..

Mất thấy anh muốn cởi quần áo cô, cô vội vội vàng vàng nói, "Trên người tôi không bị thương."

Hoắc Lăng Trầm khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm, lại nhìn lướt qua khuôn mặt đỏ bừng của cô gái, "Niên Nhã Tuyền, nói đi, món nợ này chúng ta tính như thế nào!"

Khoảng khắc Niên Nhã Tuyền nhìn thấy anh như vậy, toàn bộ tức giận đều biến mất không còn bóng dáng, cam tâm tình nguyện chịu thua Hoắc Lăng Trầm. Cho nên, nghe thấy Hoắc Lăng Trầm nói muốn tính sổ cô, lập tức kéo kéo bàn tay anh lấy lòng, mềm mại như bông nói, "Tôi biết sai rồi, anh cũng đừng tức giận nữa được không?"

Dịu dàng nói xin lỗi là giới hạn cuối cùng của cô, còn muốn cô bày ra vẻ dễ thương nữa, cô sẽ lập tức hô to, "thần thiếp không làm được mà!"

Với lời xin lỗi của cô, người đàn ông cũng không có phản ứng, anh tin tưởng cô mới là lạ!

Niên Nhã Tuyền thầm kêu khổ, coi như vì anh đã cứu cô một mạng, giờ tay phải lên thề, "Tôi thật sự biết sai rồi, cũng rất cảm ơn anh, sau khi về nhà nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời!"

Anh đột nhiên kéo cô vào lòng, trong lòng Niên Nhã Tuyền nhảy lộp bộp một hồi, không hiểu sao bắt đầu khẩn trương.

Lúc chân tay cô đang luống cuống, âm thanh trầm thấp của người đàn ông truyền vào tai cô, "Lần sau không được đi ra ngoài một mình."

Cô mơ màng gật gật đầu, anh.. Là không yên tâm để cô đi một mình sao?

Ngẩng đầu lên, cô lấy hết can đảm hỏi, "Hoắc Lăng Trầm, vì sao anh lại đến đây?" Trong lòng đồng thời dâng lên sự chờ mong nho nhỏ..

Chỉ là, người đàn ông bình thường nói, "Đi ngang qua."

"..."

Có quý mới tin lời nói này của anh, nghĩ rằng anh đặc biệt đến đây vì cô, cô vui vẻ vươn cánh tay ra, quàng lên cổ anh, nhón chân in một cái thom lên khuôn mặt anh.

Cảm ơn anh Hoắc Lăng Trầm, là anh cho tôi biết, lúc gặp chuyện ngoại trừ có thể dựa vào chính bản thân mình ra, còn có thể dựa vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Trai thẳng như sắt thép

Đáng tin hơn tất cả mọi người bên cạnh cô nhiều, ví dụ như Hàn Huệ Minh, và ví dụ như Cố Mặc Thành luôn miệng nói hối hận.

Đặc biệt, chủ động với cô, Hoắc Lăng Trầm lại kéo cô ra, đi đến chỗ đầu giường, ấn điện thoại nội tuyến của khách sạn, "Phòng 1206 cần một bộ sơ cứu, cảm ơn."

Nói xong, không cho đối phương cơ hội trả lời, trực tiếp lạnh lùng cúp điện thoại.

Niên Nhã Tuyền, "..."

Giọng nói và sắc mặt thối như vậy, chờ chút nữa có người đưa cho anh mới là lạ.

Ai ngờ chưa tới ba phút, chuông cửa phòng vang lên, Niên Nhã Tuyền chạy tới mở cửa, đúng là cô phục vụ mang hộp sơ cứu tới.

Cô nhận lấy hộp sơ cứu, khách sáo nói cảm ơn, "Cảm ơn cô."

"Cô bé, đừng khách sáo."

Quay vào phòng, Hoắc Lăng Trầm mở hộp sơ cứu ra, tìm được thứ cần dùng, ấn Niên Nhã Tuyền xuống ghế, "Ngồi cho thoải mái, tôi rửa vết thương cho em."

"Hả? Anh biết sao?"

Người đàn ông lườm cô một cái, "Lúc trước tôi làm bộ đội đặc chủng, những chuyện thế này đã làm qua không ít."

"Hả, anh thật sự từng làm quân nhân sao!" Cô đã bảo rồi, lần đó lúc ở trên sân thể dục trường, anh đứng tư thế quân đội vừa nhìn là biết đã từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, không ngờ vậy mà lại từng làm bộ đội đặc chủng! Chắc chắn chắc..

"Vậy vì sao anh lại quay về làm tổng giám đốc, làm đội đặc chủng không tốt sao?" Cô khó hiểu hỏi.

Thật muốn nhìn đáng về Hoắc Lăng Trầm mặc quân trang, nhất định là siêu cấp đẹp trai!

"Nói ra thì rất dài, sau này có thời gian sẽ kể cho em." Người đàn ông lấy thuốc tiêu độc ra, động tác thành thạo dùng tăm bông chấm chấm thuốc tiêu độc.

"Ồi.." Loại thuốc tiêu độc miệng vết thương này rất rẻ, chất lượng có chút không tốt lắm. Bôi vào miệng vết thương có hơi đau, Niên Nhã Tuyền đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng mà cũng may, mức độ của loại đau đớn này cô còn có thể chịu đựng được. Nhưng mà, nếu đổi thành cô gái nũng nịu khác, nhất định sẽ đau đến phát khóc rồi!

Động tác trên tay Hoắc Lăng Trầm ngưng lại, đối với anh loại thuốc tiêu độc này không có một chút cảm giác gì cả, nhưng lại quên mất Niên Nhã Tuyền là một cô gái. Giọng nói có vài phần dịu dàng, "Nhịn một chút, sắp xong rồi." Động tác trên tay lại nhanh hơn ba phần.

"Không sao không sao, có thể chịu được." Nếu như để hai người bạn tốt của cô nhìn thấy đáng về này của Niên Nhã Tuyền, nhất định sẽ hung hăng mắng cô.

Đổi thành cô gái khác, khẳng định là sẽ cố ý rầm rì vài tiếng, chiếm lòng thương hại của đàn ông.

Hết lần này tới lần khác Niên Nhã Tuyền cố ý bày ra đáng về mình không có một chút đau đớn nào, ngay cả một ý nghĩ muốn làm nũng cũng không có..

Một lát sau, cô nhìn người đàn ông nghiêm túc rửa sạch miệng vết thương cho cô vẫn không nhận được đập nát nỗi niềm hỏi đến tận cùng, "Hoắc Lăng

Trầm, rốt cuộc là vì sao anh tới tìm tôi?"

Hoắc Lăng Trầm không nói, lấy một cái băng keo cá nhân từ trong hộp sơ cứu ra, dán lên cho cô.

"Tôi có thể không dán không?" Cô từ chối dán băng keo cá nhân lên mặt, nhìn rất kỳ quái! Cũng không phải vết thương to tát gì.

Người đàn ông cũng từ chối, "Không thể, sáng mai sẽ tháo ra."

".. Được, vấn đề tôi hỏi anh vì sao anh không trả lời."

Người đàn ông đặt hộp sơ cứu ở một bên, thuận theo tự nhiên nói, "Em là vợ của tôi, tôi tới tìm em không phải là điều bình thường sao?"

"..."

Người đàn ông này không thể nói vài câu dễ nghe cho cô vui sao? Một lúc lâu sau, cô mới rầu rĩ không vui ở một tiếng.

Hoắc Lăng Trầm đẩy cô đến phòng tắm, "Tắm rửa rồi ngủ đi, sáng mai lên máy bay."

"Tôi còn chưa chơi đủ mà!" Cô nói sự thật.

Hoắc Lăng Trầm thật sự không nghĩ ra, vì sao cô vừa bị đánh cướp, còn một hai phải ở lại chỗ này. Người đàn ông lười nói nhảm với cô, trực tiếp kéo cô vào lòng, trầm giọng uy hiếp, "Có nghe lời hay không?"

"..."

Niên Nhã Tuyền vì trốn tránh bàn tay không thành thật của anh, chạy đến phòng tắm, "Tôi đi tắm trước."

Hải hùng khiếp vía chạy vọt vào phòng tắm, lúc Niên Nhã Tuyền đi ra, Hoắc Lăng Trầm đang làm việc.

Di động cô đặt ở một bên vừa đúng lúc reo lên, đi qua nhìn tên báo trên điện thoại, Niên Nhã Tuyền do dự một chút, đi ra ban công nghe điện thoại.

"Alô."

"Tiểu Tuyền, vừa rồi có chuyện gì, bây giờ anh mới họp xong." m thanh của Cố Mặc Thành từ bên kia truyền tới.

Niên Nhã Tuyền nhìn mặt hồ đen như mực, nhếch nhếch khóe môi, "Không có việc gì, anh cứ làm việc đi."

"Tiểu Tuyền, khi nào thì em về, anh đi đón em."

"Không cần, Cố Mặc Thành, sau này đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, tôi đã kết hôn rồi, vì không để chồng tôi hiểu lầm, chúng ta vẫn nên ít liên lạc thôi!"

Cố Mặc Thành im lặng một chút, bỗng nhiên cười, "Tiểu Tuyền, em vì né tránh anh mà nói dối, em mới 21 tuổi, sao có thể kết hôn chứ?"

"Tuyền Tuyền." Một giọng nói nam trầm thấp từ sau lưng cô truyền đến, sống lưng Niên Nhã Tuyền cứng đờ, Hoắc Lăng Trầm nghe được? Cô từng đồng ý với Hoắc Lăng Trầm sẽ không gửi tin nhắn cho Cố Mặc Thành.

Bên kia di động hiển nhiên Cố Mặc Thành cũng nghe thấy rồi, "Tiểu Tuyền, người đàn ông kia là ai? Sao đã trẻ thế này hai người còn ở với nhau?"

Niên Nhã Tuyền quay đầu lại, Hoắc Lăng Trầm đang đứng ở phía sau cô, sắc mặt khó coi nhìn cô chằm chằm.

Một trận chốt dạ không tên, cô vội vàng tắt điện thoại, "Đương nhiên là chồng của tôi rồi, tôi còn có việc, tạm biệt."

* * *

Nhìn di động của mình, Niên Nhã Tuyền không biết nên giải thích như thế nào với người đàn ông trước mặt, cô vuốt vuốt mái tóc dài, "Chuyện đó, anh đừng hiểu lầm."

Hoắc Lăng Trầm không nói gì, xoay người đi vào phòng.

* * * Niên Nhã Tuyền chỉ có thể đuổi theo, nhìn bóng lưng của người đàn ông, tiếp tục giải thích lấp bấp, "Chú Hoắc, bây giờ tôi thật sự không còn bất kỳ quan hệ gì với anh ta nữa."

Hoắc Lăng Trầm xoay người, ánh mắt sắc bén dừng lại ở trên gương mặt bởi vì sốt ruột mà ửng hồng của cô, "Dựa vào đâu để tin tưởng em?"

Niên Nhã Tuyền thờ dài, đặt điện thoại ở một bên, ôm lấy vòng eo của người đàn ông, hôn lên, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng hỏi, "Chú Hoắc, như vậy đã được rồi chứ?"

Cô chủ động hôn, đương nhiên anh sẽ không từ chối! Chẳng những sẽ không từ chối, còn muốn càng nhiều hơn.

Im lặng ôm chặt cô ở trong lòng ngực, rồi lại lấp kín đôi môi đỏ mọng của cô lần nữa..

Giây phút bọn họ ôm nhau kia, trong phòng đột nhiên dâng lên hơi thở mờ ám vô hạn. Không biết khi nào, Niên Nhã Tuyền bị người đàn ông đặt lên trên chiếc giường lớn, lúc mê tình, cô bị anh khóa chặt ở dưới thân.

* * *

Sáng sớm ngày hôm sau

Một cô gái đi theo phía sau người đàn ông, từ khách sạn đi ra, cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, sắc mặt hai người đều thật sự không tốt.

Sắc mặt người đàn ông xanh mét, tuy rằng tinh thần cô gái không tệ, nhưng mà rõ ràng có chút buồn bực.

Phía sau bọn họ Trịnh Phi cầm theo vali của Niên Nhã Tuyền, càng không dám thở mạnh một chút, đương nhiên anh ta có thể cảm nhận được bầu không khí vì điệu giữa hai người.

Hai người lại cãi nhau? Không phải chứ, nhìn không có hỏa khí mà.

Chẳng lẽ là Hoắc Lăng Trầm chê căn phòng đó? Ngủ không ngon? Rõ ràng là anh ta đã đề nghị đổi sang khách sạn tốt hơn, nhưng mà tổng giám đốc Hoắc từ chối mà!

Thật sự không thể hiểu được, thế nhưng, anh ta là một trợ lý không đi theo nhọc lòng làm gì.

Mãi cho đến khi đến phòng VIP cho khách quý ở sân bay, hai người ngồi đối diện nhau, Niên Nhã Tuyền bẽn lẽn chôn hung hăng trừng mắt liếc nhìn người đàn ông đối diện một cái, "Đồ trai thẳng! Thử trai thẳng như sắt thép! Loại trai thẳng virus của xã hội."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Có một loại @Hoắc Lăng Trầm

Người đàn ông uống một ngụm cà phê, lạnh lùng nhìn lướt qua cô gái đang nghiêng răng nghiêng lợi, tự nhiên thấy hơi hận. Hối hận xong, anh lại nhếch môi: "Thế nào? Đêm qua không ăn được nên em rất thất vọng sao?"

Cả khuôn mặt của Niên Nhã Tuyền liền đỏ bừng, cúi đầu uống cà phê nhằm che dấu sự ngượng ngùng của mình, nhỏ giọng nói: "Nói vậy! Chỉ là tôi chưa thấy trai thẳng nào như anh thôi."

Hoắc Lăng Trầm buông ly cà phê xuống, xích lại gần cô gái, âm thanh mê hoặc: "Thật xin lỗi, đêm qua không làm em vừa lòng, tối nay sẽ không như vậy nữa, em muốn tạo hình gì chúng ta sẽ làm tạo hình đó."

Ăn rồi hẳn nói, nuốt đến cuống họng rồi thì cho dù có là tạo hình gì đi nữa, từ khi nào tới lượt anh quyết định?

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Hoắc Lăng Trầm thấy hối hận đến đau não.

Anh nói một câu tạo hình, cô đương nhiên hiểu được anh có ý gì, đơn giản chỉ là tạo hình tư thế thôi.. Niên Nhã Tuyền ngượng ngùng không dám ngẩng đầu, lớn giọng phản bác: "Ai nói tối nay sẽ ở với anh, tối nay tôi về nhà, không ở lại biệt thự."

Anh gõ ngón tay hai lần lên mặt bàn: "Vậy thì, sau này em ở chung phòng với tôi, chúng ta là vợ chồng, tôi cũng đã cho em thời gian thích nghi rồi, em nên có thói quen khi ở bên cạnh chồng."

"Không không, không phải, ý của tôi là đến kí túc xá ở cùng bọn Hiểu Kha, không phải ngủ cùng anh."

Anh còn thật sự gật đầu: "Hiểu rồi, cảm ơn em đã nhắc tôi.."

Cô còn chưa kịp nói ra hết, anh ta vẫn tiếp tục nói: "Cảm ơn em đã nhắc tôi chuyện chúng ta vẫn đang ngủ riêng, từ hôm nay trở đi, em sẽ phải ngủ cùng tôi, tôi cũng không ngại đi sang phòng tìm em." Tóm lại là bọn họ phải ngủ cùng nhau, anh đã cho cô quá nhiều thời gian rồi, bây giờ đã đến lúc anh phải ra tay rồi.

Anh cũng cảm nhận được, nếu chờ cô gật đầu đồng ý, đám Hàn Tiêu nhất định sẽ cười xịt khoái chọc anh vẫn chưa có lần đầu tiên.

Đối với sự cố chấp và bá đạo của anh, Niên Nhã Tuyền sắp điên rồi, bất lực nằm lên bàn: "Chúng ta đôi đôi tài được không, tôi không nói chuyện này với anh nữa."

"Ừm, tối mai cùng tôi đi tham gia một buổi tiệc sinh nhật."

Sinh nhật? Cô nghiêng đầu nhìn về phía anh: "Của ai?"

Hoắc tổng kiêu lòi như vàng, không nói cho Niên Nhã Tuyền biết ai là chủ nhân của bữa tiệc dù chỉ một chữ, trực tiếp mở máy tính bảng ở bên cạnh ra, đưa tới trước mặt cô.

Lam Anh San, 18 tuổi.

Sau đó thì sao? Xong rồi?

Tư liệu ít như vậy, còn bảo Hoắc phu nhân cô cùng tham gia, có thể nói cô gái này ở trong lòng Hoắc Lăng Trầm không quan trọng, bỏ đi, cô không ép hỏi làm gì.

* * *

Mới vừa trở lại biệt thự, Niên Nhã Tuyền liền nhận được cuộc gọi của Trịnh Hiểu Kha, hai người tám chuyện được một lúc, Niên Nhã Tuyền liền kể hết chuyện Hoắc Lăng Trầm dạy dỗ cô cho cô ấy nghe.

"Sau đó thì sao? Cậu lấy thân báo đáp, buổi tối ngủ cùng Hoắc tổng?"

".. Không." Niên Nhã Tuyền tìm được chỗ phát tiết, hàm hồ chửi thề: "Gã Hoắc Lăng Trầm kia là một tên trai thẳng như sắt thép, thực sự đặt tôi cái trình độ thẳng tắp, thật sự! Cậu biết không? Tôi cũng cho rằng là sắp có chuyện phát sinh rồi, nể mặt anh ta là chồng tôi, tôi cũng không thể làm kiêu được đúng không. Kết quả thì sao? Vì mỗi vấn đề tôi nằm trên hay nằm dưới, tôi với anh ta tranh chấp đến nửa đêm, cuối cùng ngủ quên mất!"

"Phụt!" Trịnh Hiểu Kha ở bên kia điện thoại cười muốn bay hàm.

"Cậu đừng có cười! Thật đó, tôi sắp bức chết rồi đây. Anh ta không muốn miễn cưỡng tôi, muốn tôi cam tâm tình nguyện, cuối cùng tôi cũng không chịu thua được, nên tôi với anh ta xoay lưng vào nhau ngủ!" Cô cũng muốn xuống nước đây chứ, nhưng cô cũng cần liêm sỉ mà, nếu lúc đó anh ta chịu dỗ cô, nói không chừng cô sẽ xuống một bậc, nhưng mà, một bậc anh cũng không cho cô!

Bên kia Trịnh Hiểu Kha cười đến mức nói không ra lời, thiếu chút nữa sặc nước miếng chết. Vất vả lắm mới nhìn cười được, cô mới nói với Niên Nhã Tuyền: "Tuyền Tuyền, tui mình là con gái, huống chi đối diện với cậu là Hoắc Lăng Trầm, một tổng tài bá đạo quen nắm chủ quyền trong tay, cậu phải làm nũng đáng yêu điệu yêu mới được."

Yêu điệu đáng yêu? Niên Nhã Tuyền càng chán ghét bác bỏ: "O, cậu giết tôi đi! Đến đây, cậu đến đây dạy tôi thế nào là yêu điệu đáng yêu?"

"Hắc hắc hắc, để tôi dạy cậu nhé! Nghe cho kỹ đây, Chồng ơi, người ta đã biết sai rồi mà, anh ôm người ta chút đi có được không nà? Người ta muốn bị anh "chọt chọt" đấy nha!"

"Đợi chút, cái gì gọi mà gọi là "chọt chọt", có nghĩ là gì?" Niên Nhã Tuyền nghe mà lòng rối như tơ vò, nhìn không được phải ngắt lời cô bạn.

Lần này đến lượt Trịnh Hiểu Kha sa mạc lời, ".. Tự đi mà tra Baidu đi, đánh câu "em sẽ bị chọt chọt đấy" có nghĩa là gì."

Niên Nhã Tuyền thật sự lấy điện thoại ra chuyển từ màn hình cuộc gọi sang màn hình chính, bật Baidu lên, nhấn vào chỗ tìm kiếm theo như lời Trịnh Hiểu Kha nói, tìm thử.

Trên đó xuất hiện câu trả lời hết sức rõ ràng, Niên Nhã Tuyền nhắm mắt lại, lớn tiếng quát, "Tôi biết ngay mà, mồm chó của cậu sao có thể nhỏ ra rằng voi được chứ."

"Niên Ca à, nếu cậu còn không bị lão tài xế* dắt đi, thì cậu out chắc rồi!"

*lão tài xế: Minh nhớ là có nhắc ở các chương trước rồi

"Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, tôi biết bản thân không cách nào làm nũng được, cậu biết đấy, tôi làm không được."

Trịnh Hiểu Kha tất nhiên là biết, tính cách của Niên Nhã Tuyền cô ấy rõ mồn một: "Làm không được, thì phải đi học, nếu không cậu sẽ vụt mất Hoắc tổng đấy! Tôi không nói cậu cũng biết mà đúng không, trên các thể giới này không có bất kì một cô gái nào lại không muốn gả cho một người đàn ông cực phẩm như Hoắc Lăng Trầm này!"

"Thật ra thì tôi cũng không muốn.."

"Cho nên cậu chính là đồ xuẩn đấy a!"

".. Cút"

Giọng của Trịnh Hiểu Kha trong suốt: "Giờ thôi mà! Đừng giận, nói thật nhé, Nhã Tuyền à sau này cậu nhất định phải giữ chồng cho kỹ vào, nếu bị đứ

nào khác cuồn đi mất thì cậu đừng có tìm tôi khóc lóc."

"Yên tâm đi, sẽ không đâu!" Cô cảm khái khoác tay.

Ý của cô là sẽ không tìm người khác khóc lóc kể lể, còn nếu Hoắc Lăng Trầm bị câu đi rồi.. Hừm. Kết quả này sao lại có chút mất hứng nhỉ?

Ngồi nẫu cháo điện thoại tới hơn tám giờ tối, đã đến giờ Hoắc Lăng Trầm dạy kèm cho cô.

Nhân lúc này, Niên Nhã Tuyền một mình lẩn lộn trên giường, nghĩ đến lời của Trịnh Hiểu Kha nói, rồi lại nghĩ tới Hoắc Lăng Trầm. Nếu như cô ngủ với Hoắc Lăng Trầm, có khi nào không cần phải học lắm thứ như bây giờ không?

Lấy điện thoại ra, như một bệnh nhân thần kinh đang một dòng trạng thái lên trạng cá nhân: "Mơ ước của tôi là "ngủ" hlc, khuất phục hlc. Nếu anh ta làm tôi không vui, tôi sẽ bắt anh ta quỳ trên ván. Nếu làm tôi mất hứng, mình sẽ bắt hân quỳ trên vỏ sò riêng. Hhhhhh."

Thế cũng chưa đủ, cô còn mở Weibo lên, đăng một bài viết nói là: Nếu trời có tình trời cũng sẽ già, Lăng Trầm "ngủ" tôi đi có được không?

Lâm Uyển Oánh đặt theo dõi trạng thái của cô ở đầu tiên, vừa mới đăng bài xong, bên kia liền xem, lập tức bình luận trả lời Niên Nhã Tuyền: Có một loại @Hoắc Lăng Trầm!

Niên Nhã Tuyền đã thoát khỏi Weibo, không thấy được, ngược lại vẫn còn đang tám chuyện sôi nổi với bạn bè bên Wechat.

Trong vòng bạn bè của Wechat có những đứa bạn tốt, chính là những đứa bạn nhàn rỗi nhiều chuyện, Trịnh Hiểu Kha trực tiếp nhắn tin đến khung chat của nhóm bạn họ @Niên Nhã Tuyền: "Tôi thật sự rất mất mặt vì cậu, đường đường làm vợ người ta ba năm rồi còn chưa "ngủ" được với chồng, từ khi nào mà sức chiến đấu của cậu lại yếu như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Vì sao phải lại ly hôn

Niên Nhã Tuyền hơi phiền lòng, không phải, lời này nói nghe sao lại thấy sai sai nhỉ? Cô lẩm bẩm lại mấy câu: Rõ ràng là Hoắc Lăng Trầm không được "ngủ" với cô có được không?

Lâm Uyển Oánh: Nhã Tuyền, tôi rất tò mò, cậu với Hoắc tổng ai ở trên.

"..."

Hết chuyện để nói rồi hả, Niên Nhã Tuyền bình tĩnh quảng cho cô một sticker hung bạo: "Trịnh Hiểu Kha, rút lại hết lời nói của cậu đi, cậu đừng quên trong nhóm chat còn có con trai đấy, tôi cũng sẽ bị xấu hổ đấy!"

Trịnh Hiểu Kha lập tức gửi một sticker "suyt", còn thực sự thu hồi mấy tin nhắn vừa nãy lại.

Trịnh Hiểu Kha thu hồi trước tiên, sau đó Niên Nhã Tuyền cũng thu hồi lại tin nhắn của mình, tiếp theo là Lâm Uyển Oánh. Cho nên, lúc các vị nam tử lên xem nhóm chat, mà cũng chỉ có thể xem được một vài tin nhắn đã bị thu hồi.

Chuyện khiến Niên Nhã Tuyền không nghĩ tới chính là, Weibo của cô giống như bị bùng nổ, trong lúc vô tình mở Weibo lên, một loạt âm báo tin nhắn vang lên trong cùng một lúc.

* * *

Tin chưa đọc 99+

Má ơi, Niên Nhã Tuyền hoang mang một giây, trên Weibo của cô có cái gì vậy?

AA, đợi cô nhớ lại, phát hiện dưới dòng trạng thái của cô đã có lên đến mấy ngàn bình luận và like.

Điều khiến cô phát điên nhất đó là, tất cả mọi người đều trả lời trong bình luận đầu tiên cũng chính là bình luận của Lâm Uyển Oánh: "Có loại @Hoắc Lăng Trầm!"

* * *

Xem nào nhiệt không màng chuyện lớn, thậm chí còn có người đăng bình luận tap đúng ngay trang cá nhân của Hoắc Lăng Trầm.

Vô tình xem tới bình luận được mấy trăm like của Hàn Huệ Minh: Một chút thời gian là một chút vàng, đừng bỏ lỡ thì giờ tốt.

* * *

Còn có một người lạ xướng theo: Hướng về áng mây Bạch Đế ấy, Lăng Trầm cho ta mượn một ngày chơi.

Hai câu này thật lợi hại!

Trong lòng Niên Nhã Tuyền tràn đầy chua xót, dăm đôi chồng cô, trực tiếp đem xóa bình luận được hơn 1 ngàn like này!

Đang lúc vui vẻ tán gẫu cùng dàn hậu cung của Hoắc Lăng Trầm, điện thoại bỗng hiện lên một thông báo tin nhắn: "Bây giờ không về được, tối nay không học kèm, cũng không được đi bar, ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi về."

Niên Nhã Tuyền đang đắc ý tán gẫu! Không nói hai lời trực tiếp đồng ý: "Ok! Hoắc đại thúc!"

Hoắc Lăng Trầm thấy tin nhắn của cô, trong lòng có hơi nghi ngờ, ngoan ngoãn như vậy làm anh thấy không quen.

Nghĩ đến đây, anh mở Weibo ra, vào vòng bạn bè.

Hơn mười một giờ tối, Niên Nhã Tuyền ngáp một cái, lướt lên vòng bạn bè một lần nữa, có mấy người lạ đăng bình luận: Cố lên! Bạn hãy tin rằng đây không phải là mơ!

Hơi nghi ngờ mở sang trang cá nhân của người lạ này xem thử, chỉ đăng duy nhất một tin, đó là chia sẻ tin tức kinh tế tài chính.

Đây là ai vậy?

Có điều cô cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp thoát khỏi Wechat, chạy qua bên Weibo tán gẫu với chị em thêm một lát nữa.

Cuối cùng cô phát hiện, mỗi khi cô nói xấu Hoắc Lăng Trầm dù chỉ một chữ, cô sẽ bị công kích một trận.. Sức hút của Hoắc Lăng Trầm thật đáng sợ.

Sau đó, không biết Hoắc Lăng Trầm về từ khi nào, muốn nói chuyện với cô thì cô đã ngủ rồi. Sáng sớm ngày hôm sau, Niên Nhã Tuyền bị buồn tiểu làm cho tỉnh giấc, lại chợt nhận ra mình đang nằm trong lòng anh.

* * * Không kịp nghĩ nhiều, cô chui xuống giường đi vào WC.

Khi trở lại, người đàn ông trên giường vẫn còn ngủ, cô buồn ngủ đến mức hai mắt gần như híp lại, cố gắng cẩn thận nhẹ nhàng, xóc chân lên chui vào.

Ngay lúc cô mơ mơ màng màng đi vào mộng đẹp, cô lại bị ôm một lần nữa, xoay xoay người, tìm một tư thế ôm áp thoải mái, thông thả ngủ sâu hoàn toàn.

Hoắc Lăng Trầm nhìn cô gái nhỏ ham ngủ trong ngực mình, dụi dụi đôi mắt mệt mỏi, chịu đựng sự thay đổi của mình, anh thật sự chính là đang tự ngược..

Niên Nhã Tuyền mơ một giấc mơ, chính xác hơn là ác mộng.

Đầu tiên là thấy mình bị hôn, hôn xong lại bị người ta cho ăn đậu phụ, sau đó rốt cuộc cũng chịu dừng lại. Cô lại mơ thấy Mục Quắc Quắc..

Nên lúc cô tỉnh lại, chưa kịp nhớ lại áo ngủ của mình bị bay đi từ lúc nào, hoảng loạn mặc áo ngủ vào lại rồi chạy xuống lầu. Hoắc Lăng Trầm vừa mới ngồi xuống ăn sáng trong nhà ăn, nhìn cô gái tóc tai bù xù lao xuống, thân nhiên hỏi: "Làm gì đây?"

Niên Nhã Tuyền miệng thờ hờn hển, nói gấp: "Hoắc Lăng Trầm, cho dù có một ngày tôi với anh ly hôn, anh cũng không được cưới Mục Quắc Quắc, cô ta là một "bạch liên hoa" đấy.."

Trong nhà ăn lập tức im lặng nửa phút, anh dời ánh mắt đang nhìn dấu hôn trên cổ cô, nghi hoặc hỏi: "Mục Quắc Quắc là ai, sao tôi lại phải ly hôn với em, sao phải kết hôn với "bạch liên hoa" kia?"

Nghe được ba chữ bạch liên hoa từ trong miệng Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền cảm thấy rất buồn cười.

Cũng ngay lúc này, cô mới nhận thức được đó chỉ là mơ, mơ thấy Mục Quắc Quắc gả cho Hoắc Lăng Trầm, trong hôn lễ, cô bị Mục Quắc Quắc hung hăng dẫm nát dưới chân cười nhạo.

Cô gãi đầu: "Không có gì, anh ăn cơm đi! Tôi đi ngủ tiếp!"

"Xuống ăn cơm, chờ người tạo mẫu tới."

Niên Nhã Tuyền nghi hoặc: "Tối sớm vậy?" Cô còn tưởng tối mới tới! "Ừ." Anh ừ một tiếng. Không nói nữa.

* * *

Niên Nhã Tuyền mất hứng lên lầu rửa mặt, ngoan ngoãn ở trong phòng chờ nhà tạo mẫu tới.

Hử một tiếng rồi đi vào phòng thay quần áo, lúc đang thay: "..."

Cô đột nhiên thét to lên một tiếng.

Có điều, cô rất nhanh liền nuốt vào lại, nhìn thấy kiệt tác trên người mình, cô hiểu ra, người ăn đậu hủ của cô trong mơ, vốn dĩ không phải mơ, mà là Hoắc Lăng Trầm!

A! Tên lưu manh này!

Người ngoài không biết nhìn vào còn tưởng đêm qua hai người chiến đấu kịch liệt lắm! Dấu hôn rõ ràng như vậy, sao cô có thể đi gặp người khác đây! Cũng không thể đeo khăn choàng cổ được!

Nhà tạo mẫu tới ngay sau đó, ngoài hộp đựng phụ kiện trang điểm, còn có hàng tá quần áo của phụ nữ cùng với nhiều loại giày và túi cùng màu.

Hôm nay chỉ là một bữa tiệc sinh nhật, cũng không phải một bữa hội nghị thương nghiệp gì, không cần phải mặc lễ phục. Hoắc Lăng Trầm đứng trong phòng khách, từ trong đồng quần áo mới chọn ra hai chiếc váy màu trắng và màu xanh băng, đưa cho Niên Nhã Tuyền: "Thử đi."

Niên Nhã Tuyền ôm quần áo lên lầu.

Mười phút sau, cô xuất hiện ở chân cầu thang khiến cho đôi mắt của người đàn ông gần như phát sáng. Mặc dù làn da của Niên Nhã Tuyền không trắng lắm, nhưng cô cũng trắng, cô mặc một chiếc váy màu xanh băng của Hàn Quốc, khiến cô thậm chí còn trắng hơn bình thường một chút.

Cảm nhận được đôi mắt nóng bỏng của anh, khuôn mặt Niên Nhã Tuyền đỏ bừng lên có chút mong đợi hỏi: "Đẹp không?"

Lúc này thử bộ màu trắng kia, nhưng vẫn thấy bộ này đẹp hơn, lại còn hợp với áo gió màu trắng, nên mặc xuống đây luôn.

Ai ngờ Hoắc Lăng Trầm trực tiếp dời mắt, không trả lời, nói với mấy người làm: "Đem hết những bộ còn lại vào phòng phụ nhân."

"Vâng, Hoắc tổng."

Vậy là, mấy chục bộ quần áo này đều là của cô? Niên Nhã Tuyền hoảng hốt mở miệng, chạy tới kéo ống tay áo của Hoắc Lăng Trầm: "Nhiều lắm, tôi mặc không hết."

Một tháng nữa là tới mùa đông rồi, cho dù có mặc hai bộ một ngày cũng mặc không hết.

"Không cần mặc, treo đó là được."

"..."

Sở thích tư bản thật đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Sau này nên mặc váy nhiều hơn

Sau đó Hoắc Lăng Trầm lại tự mình chọn giày và đồ trang sức phối hợp cho cô, cuối cùng mới là trang điểm. Người đàn ông liếc nhìn gương mặt mộc của cô gái: "Trang điểm nhẹ thôi."

"Vâng, tổng giám đốc Hoắc."

Niên Nhã Tuyền trang điểm xong liền chạy lên trên tầng. Khi đi xuống, trong tay cô có thêm một chiếc hộp. Cô đi tới trước mặt nhà tạo mẫu, đưa hộp ra giống như đang dâng vật quý: "Tôi có thể dùng son môi của tôi không?"

Cô nói xong liền mở hộp ra, có mấy chục thỏi son với nhãn hiệu và màu sắc khác nhau đang nằm yên trong đó.

Nhà tạo mẫu hơi kinh ngạc, gật đầu: "Đương nhiên là được rồi!"

Niên Nhã Tuyền lấy ra một thỏi son với màu dịu rồi tiện tay đặt cái hộp sang một bên.

Trong giây lát, cái hộp lại rơi vào trong tay của người đàn ông. Anh tùy ý hỏi cô gái đang tô son: "Không phải em không thích trang điểm à? Sao em còn

thu thập nhiều son môi như vậy?"

Niên Nhã Tuyền trả lời ậm ờ: "Không thích trang điểm cũng đâu có nghĩa là không thích thu thập son môi!"

Hoắc Lăng Trầm đặt chiếc hộp lại và nhớ tới lần đó ở trung tâm thương mại Thượng Dương. Nếu hẳn nhớ không nhầm, thứ Mễ Gia đoạt ngay trước mặt Niên Nhã Tuyền rồi đi tính tiền chính là son môi.

Mua đồ cho người phụ nữ khác ngay trước mặt vợ mình, khiến cô cô phải chịu uất ức, anh nhất định sẽ cố gắng bù đắp cho cô.

Niên Nhã Tuyền còn đang thảo luận về son môi với nhà tạo nẫu, hoàn toàn không biết chỉ trong một lát mà Hoắc Lăng Trầm đã suy nghĩ đến rất nhiều điều.

Sau khi đổi màu son, Niên Nhã Tuyền bôi xong lại chạy đi hỏi người đàn ông đang ngồi trên sofa: "Anh xem màu này có được không?"

Cô gái cười tươi như hoa, người đàn ông im lặng gật đầu.

Cho dù anh không khen ngợi bằng những từ ngữ mỹ miều nhưng có thể nhận được sự khẳng định của anh thì Niên Nhã Tuyền cũng rất vui vẻ rồi. Cô bỏ thỏi son vừa tô vào túi mang theo, số còn lại thì đem lại lên lầu.

Sau khi đạt được mục đích, Niên Nhã Tuyền mới biết được vì sao mình phải bận rộn từ sáng sớm.

Bởi vì sau khi cô trang điểm mặc quần áo xong thì đã tới buổi trưa rồi, ăn cơm xong lại lái xe đến bờ biển, rồi phải ngồi máy bay trực thăng và ca-nô. Làm xong tất cả, có lẽ tới nơi thì trời cũng đã tối.

* * * Phù, cô không thể hiểu nổi suy nghĩ của kẻ có tiền. Tại sao bọn họ phải chạy tới hòn đảo xa như vậy để tổ chức tiệc sinh nhật chứ?

Vào giây phút cô bước lên hòn đảo, cô dường như đã hiểu rõ lý do.

Khi cô ngồi ở trên máy bay trực thăng nhìn xuống phía dưới, trên mặt biển rộng xanh thẳm là một hòn đảo tư nhân giống như một viên dạ minh châu màu xanh lá cây cực lớn đang điểm xuyết ở giữa biển rộng.

Bỏ qua những trang trí sau này không nói, chỉ cần nhìn biển hoa lay động trong gió và bãi biển tuyệt đẹp, còn có biệt thự đơn giản mang phong cách Châu u, đó đã là một phong cảnh tuyệt đẹp rồi.

Những loại cây nhiệt đới xanh tốt bao quanh nửa hòn đảo, quanh năm nhiệt độ ở đây luôn duy trì ở hai mươi mấy độ.

Vừa xuống khỏi ca-nô, Hoắc Lăng Trầm cởi áo khoác giúp cô và giao cho quản gia bên cạnh. Niên Nhã Tuyền vén lọn tóc dài bên tai, trong lúc vô tình nghe được có người nói ở bên tai: "Sau này em nên mặc váy nhiều hơn, rất đẹp."

* * * Cho nên anh đang khen cô sao?

Gương mặt Niên Nhã Tuyền hơi nóng lên, giả vờ bất mãn nói: "Vừa rồi tôi hỏi anh mà anh còn chẳng thèm để ý tới tôi, tôi còn tưởng trông rất xấu đấy chứ."

Người đàn ông cởi áo khoác và áo gile ra, chỉ còn lại có một chiếc áo sơ mi trắng. Tay anh đặt ở trên gáy cô, kéo cô vào trong ngực mình, hôn lên môi cô giống như xung quanh chẳng có người nào khác: "Vợ tôi là cô gái đẹp nhất mà tôi từng gặp."

Lời khen trắng trợn khiến Niên Nhã Tuyền lập tức xấu hổ đỏ mặt, hành động có chút e dè. Tay trái cô nắm thật chặt lấy góc áo của người đàn ông, tay phải hơi đẩy anh ra: "Ở đây có nhiều người, anh đừng làm như vậy.."

Người đàn ông còn lâu mới chịu để ý tới ánh mắt của người khác, tiếp tục trêu đùa vợ mình: "Thế nào, nếu ít người thì tôi có thể làm vậy sao? Hừm?"

Cô gái lần đầu tiên bị trêu chọc như vậy nên không biết phải trả lời thế nào, cuối cùng quyết định hôn người đàn ông một cái: "Anh có thể thả tôi ra rồi chứ?"

Hoắc Lăng Trầm bị cô chọc cho phì cười, hình như trêu cô thành nghiện rồi, anh giữ chặt lấy thắt lưng của cô một cách thân mật hơn: "Không thể!"

Ở trong ánh mắt bất mãn của cô gái, anh nói thêm một câu: "Nhưng bây giờ tôi sẽ tạm tha cho em, về nhà lại nói tiếp!" Lúc này Niên Nhã Tuyền mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến lời nói càng thêm mập mờ của anh, gương mặt cô lại càng nóng hơn.

"Nhã Tuyền?" Một giọng nói ôn hòa cắt ngang sự ái muội quấn quýt giữa bọn họ.

Niên Nhã Tuyền quay đầu nhìn sang. Cách đó không xa là hai người có vẻ đẹp đôi đang đứng ở đó. Người phụ nữ mặc chiếc váy lụa dài màu vàng là Tổng Từ, người đàn ông bên cạnh chính là Lục Khải Hàng.

Lục Khải Hàng thấy hai người thân mật thì trên mặt lộ vẻ nghi ngờ: "Sao các người lại đi cùng nhau vậy?"

Niên Nhã Tuyền thấy Lục Khải Hàng ở đây, sau một thoáng kinh ngạc liền chào hỏi anh ta: "Hiệu trưởng Lục, chị Tổng Từ.." Tay còn lại của cô còn

không quên kéo dài khoảng cách giữa cô và Hoắc Lăng Trầm. Việc cô nóng lòng phải sạch quan hệ như vậy đã chọc đến người đàn ông bên cạnh, về mặt anh thật sự không dễ nhìn.

Tổng Từ nhìn cô cười dịu dàng: "Nhã Tuyền, chị nhớ lần trước em và cậu Hoắc còn như nước với lửa! Sao mới có mấy ngày, quan hệ hai người lại tốt như vậy? Em không tính giải thích một chút sao?"

Cô ta hỏi đúng nghi ngờ trong lòng Lục Khải Hàng.

Niên Nhã Tuyền xấu hổ cúi đầu nhìn mũi giày của mình, trong giây lát không biết nên nói thế nào về mối quan hệ giữa hai người bọn họ. Khi cô đang khó xử, người đàn ông bên cạnh đã kéo cô vào trong lòng mình, ngang ngược tuyên bố: "Cô ấy là vợ tôi, quan hệ của chúng tôi đương nhiên phải tốt rồi!"

Hoắc Lăng Trầm còn không quên lần trước Lục Khải Hàng đối xử tốt với Niên Nhã Tuyền. Anh nói xong lời này, ánh mắt nhìn anh ta có phần khiêu khích. Cho dù anh không biết tại sao Lục Khải Hàng phải đối xử quá tốt với Niên Nhã Tuyền, nhưng anh không quan tâm lý do, sau này anh đều không cho phép. Bởi vì Niên Nhã Tuyền là người phụ nữ của anh, trong đám đàn ông chỉ có anh có thể đối xử tốt với cô thôi!

"..."

Những lời này của anh thực sự khiến Lục Khải Hàng và Tổng Từ sững sốt. Lục Khải Hàng luôn điềm tĩnh, lúc này trên mặt còn lộ vẻ chấn động, càng chưa nói tới Tổng Từ.

Lục Khải Hàng là người anh em tốt nhất của Hoắc Lăng Trầm nên đương nhiên biết chuyện Hoắc Lăng Trầm đăng ký kết hôn từ ba năm trước đây, nhưng anh ta không ngờ người phụ nữ đó lại là Niên Nhã Tuyền!

Anh ta..

"Nhã Tuyền, qua đây." Lục Khải Hàng vẫy tay gọi cô. Anh ta có mấy lời vốn định chờ sau này sẽ nói cho cô biết, nhưng xem ra bây giờ phải nói trước vậy. Nếu Nhã Tuyền ở cùng với người khác, anh ta sẽ hoàn toàn không lo lắng cô bị bắt nạt.

Nhưng mà cô ở cùng với Hoắc Lăng Trầm. Ai bắt nạt ai thật sự còn chưa biết đâu.

Niên Nhã Tuyền thấy Lục Khải Hàng gọi mình liền nhấc chân tính đi tới trước mặt anh ta, nhưng tay phải của cô lại bị một bàn tay nắm chặt, một giọng nam trầm thấp vang lên ở bên tai: "Vợ ơi, em đã là một phụ nữ đã có chồng, cần phải học được cách từ chối những chuyện như người đàn ông khác vẫy tay với em thì em liền đi qua."

Mấy người khác: "..."

Tổng giám đốc Hoắc à, anh có cần ham muốn độc chiếm mạnh như vậy không?

Gương mặt Niên Nhã Tuyền đỏ bừng: "Vậy anh đi cùng với tôi đi!" Hiệu trưởng Lục yêu cầu thì cô sẽ không từ chối, dù sao anh ta cũng rất tốt với cô.

"Được, vậy sau này nếu có ai gọi em, em cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đi cùng với em."

Cô nhìn chằm chằm vào anh với vẻ nghiêm túc, muốn tìm cho ra vẻ đùa giỡn trên mặt anh. Nhưng đáng tiếc, hình như anh nói những lời này một cách rất nghiêm túc..

Tổng Từ dịu dàng nói: "Tôi nói này, Khải Hàng chỉ bảo Nhã Tuyền tới đây một lát mà hai người đã có thể khoe ân ái cho chúng tôi xem đến vậy. Tổng giám đốc Hoắc, làm vậy thật sự tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Tới đây chào chị dâu

Hoắc Lăng Trầm dẫn theo Niên Nhã Tuyền đi về phía trước mấy bước, đến trước mặt hai người họ, người đàn ông hiếm khi cùng người khác nói chuyện vui vẻ, nhẹ giọng nhàng phân bác Tổng Từ, "Lúc Khải Hàng cầu hôn cô ngay trước mặt chúng tôi, chúng tôi cũng bị cầu lương của mấy người nhồi nhét cho đầy miệng."

Nhắc lại đoạn hồi ức lãng mạn ấy, Tổng Từ cười híp cả mắt, Lục Khải Hàng ôn hòa mỉm cười. Sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy sự ngọt ngào.

Niên Nhã Tuyền ghen tị nhìn một đôi nam thanh nữ tú trước mặt, đây là đôi tình nhân ân ái nhất từ trước tới giờ cô từng gặp.

Cảm xúc trong mắt cô không thoát khỏi con mắt sắc lẹm của Hoắc Lăng Trầm, tay anh đang cầm tay cô hơi xiết chặt lại. Niên Nhã Tuyền, từ hôm nay trở

đi, Hoắc Lăng Trầm tôi sẽ không để cho em phải ghen tị với bất kỳ kẻ nào..

Chỉ có điều cũng không đợi Lục Khải Hằng nói chuyện, phía sau bọn họ lại truyền tới một giọng nam ngả ngón, "Yoo~Đây không phải là tổng giám đốc Hoắc và hiệu trưởng Lục sao? Nghe danh hai vị quý nhân đã lâu!"

Niên Nhã Tuyền ngược nhìn lại nơi phát ra âm thanh, cách đó không xa có hai người đàn ông đang đứng đấy, mặc âu phục một đen một trắng.

Người đàn ông mặc âu phục trắng, cũng là người đàn ông vừa cất tiếng nói, cô quen, anh trai của Hàn Huệ Minh, chỉ là không thân mà thôi.

Người đàn ông mặc tây trang màu đen Niên Nhã Tuyền cũng thấy khá quen, cô nhớ là đã thấy trên TV một lần rồi, hình như là thượng tá gì đó. Có điều, người thật dường như còn đẹp trai hơn nhiều so với trên TV, vừa mắt tập trung, Niên Nhã Tuyền liền phạm hoa si* nhìn nhiều thêm một chút.

*Phạm hoa si: Mê sắc nam/nữ

Cô cũng không ngờ rằng lại có thể gặp được bọn họ ở đây, Niên Nhã Tuyền càng thêm giật mình, hôm nay rốt cục là sinh nhật của ai, lại khiến cho toàn bộ tư đại quý công tử Việt Thành đều phải đại giá quang lâm?

Hoắc Lăng Trầm ôm chặt cô gái đang đắm chìm trước nhan sắc của Lê Cảnh Sâm vào lòng, mặt không đổi sắc nói với Lê Cảnh Sâm, "Lại đây gọi chị dâu đi!"

Lê Cảnh Sâm, "..."

Trong bốn người họ anh ta là người nhỏ nhất, anh ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng một ngày nào đó sẽ xuất hiện thêm ba người chị dâu nữa. Tống Từ coi như không sao, dù sao cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, còn lớn hơn hai tuổi, gọi một tiếng chị dâu cũng không lỗi.

Thế nhưng Niên Nhã Tuyền này, nếu như hấn nhớ không lầm. Mới có hai mươi một tuổi nhì!

Cả đám người đều đang chờ Lê Cảnh Sâm gọi một tiếng chị dâu, Lê Cảnh Sâm cũng không phụ sự chờ đợi của mọi người, đi đến trước mặt Niên Nhã Tuyền, bỗng nhiên đứng thẳng người, chào theo tiêu chuẩn quân đội, "Chị dâu, xin chào, tôi là Lê Cảnh Sâm."

Lê Cảnh Sâm dù cho có mặc âu phục nhưng lại chào theo nghi thức quân đội, cũng không có một chút cảm giác không hài hòa nào, ngược lại có thêm mấy phần mỉa mai đặc biệt.

Niên Nhã Tuyền bị giọng nói vang dội của người đàn ông đó làm cho giật nảy mình, cô điều cũng may là cô phản ứng nhanh, đáp lại đối phương một cái cúi chào miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, "Xin chào Lê thủ trưởng, tôi là Niên Nhã Tuyền, có cơ hội chúng ta cùng mài giữa nhé."

Một câu nói thực sự đơn giản, lại khiến cho sắc mặt nhìn Niên Nhã Tuyền của Lê Cảnh Sâm khê biến.

Đã từng, cũng có một cô gái giống như Niên Nhã Tuyền vậy, nụ cười xán lạn âm thanh thanh thúy nói với hấn, "Xin chào Lê thủ trưởng, tôi là Cảnh Ly, là hàng xóm mới của ngài, thời gian sau này xin chỉ giáo nhiều hơn."

Nếu như nhìn kỹ lại, Niên Nhã Tuyền cười lên cũng có chút tương tự với cô ấy..

Thế nhưng, cô bé kia lại hát hấn ra, chạy đi đính hôn cùng với một người đàn ông khác..

Niên Nhã Tuyền dù sao cũng không tham gia quân ngũ, cúi chào chưa tới hai phút, cả cánh tay đều mỏi rồi, mà Lê Cảnh Sâm vẫn còn đứng thẳng nhìn cô chăm chăm, một chút phản ứng cũng không có.

Bầu không khí trong nháy mắt có chút kỳ quái, nhưng Niên Nhã Tuyền lại không nói lên được là có chỗ nào kỳ lạ.

Dù sao một giây sau cô liền bị Hoắc Lăng Trầm kéo trở về trong ngực, rồi lại đưa ra phía sau lưng, cắt đứt ánh mắt của Lê Cảnh Sâm, sắc mặt có chút khó coi nói với Lê Cảnh Sâm, "Cô ấy không phải là cô gái kia."

Mấy chữ đơn giản, kéo Lê Cảnh Sâm đang trong cổ mơ hồ ra ngoài.

Bình tĩnh thu hồi lại quân lễ* của mình, lui lại một bước, sửa sang lại áo khoác âu phục. Hàn Tiêu vội vàng hòa giải, ôm lại bả vai của Lê Cảnh Sâm, "Đi thôi đi thôi, mau vào đi, Anh San chắc hấn là đã chờ sốt ruột rồi."

*Quân lễ: Lễ nghi trong quân đội

Sắc mặt Lê Cảnh Sâm có chút khó coi trừng mắt liếc Hàn Tiêu, "Đừng đụng vào tôi, đường đường là hai người đàn ông thân mật như vậy làm cái gì?"

Hàn Tiêu, "..."

"Phụt.." Niên Nhã Tuyền buồn cười, trốn ở bên cạnh Hoắc Lăng Trầm cười trộm

Hoắc Lăng Trầm liếc sang cô gái bên cạnh, "Buồn cười lắm sao?"

Niên Nhã Tuyền gật đầu, "Ừm, hai người bọn họ thật thú vị."

Hàn Tiêu nghe vậy liền buông Lê Cảnh Sâm ra, chạy đến bên phía Niên Nhã Tuyền, "Aiya, cô xem tôi có đáng thương không, ngày nào cũng bị Lê Cảnh Sâm ghét bỏ. Phụ nữ trên đời này nhiều đến vậy, cô cho rằng tôi sẽ thích hẳn ta ư? Tôi thấy Lê Cảnh Sâm ở trong bộ đội bị ghen điên rồi, mắt nhìn ai cũng không bình thường."

Hàn Tiêu và Hàn Huệ Minh không hổ là hai anh em, tính cách cũng giống nhau như đúc, nhìn thấy Hàn Tiêu, phảng phất như nhìn thấy Hàn Huệ Minh, khiến Niên Nhã Tuyền rất có cảm giác thân thiết. Cô cũng không khách khí gật đầu, "Anh sẽ không thích anh ta, tôi biết anh với Hàn Huệ Minh giống nhau như đúc, là một hoa công tử lưu luyến trong muôn hoa."

Hàn Tiêu há hốc mồm, gỡ gỡ mái tóc ngắn màu vàng, "Được thôi, như vậy so với đồng tính luyến ái thì còn tốt chán."

Đi được không tới hai phút, ngay lúc Niên Nhã Tuyền và Hàn Tiêu trò chuyện đến lúc cao trào, một cô gái mặc lễ phục công chúa xanh nhạt xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Cô gái đó xách lễ phục lên từ đằng xa chạy đến, tóc dài đen nhánh tung bay theo gió. Trên mặt mang theo nụ cười xán lạn, dưới chân là đôi giày thủy tinh cao gót cùng màu năm centimet.

Tới gần, mới nhìn thấy rõ gương mặt của cô, đôi mắt hạnh màu lam, đôi môi tô son đỏ thắm khẽ nhếch mép.

Niên Nhã Tuyền không khỏi tán thưởng trong lòng, thật sự là một tiểu mỹ nữ thập phần có linh khí!

Lam Anh San thờ hồn hể ôm lấy Hàn Tiêu, người cách cô gần nhất, "Chào chú Tiêu ạ!"

Hàn Tiêu vuốt vuốt đầu cô bé, "Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Anh San." Hắn phất phất tay, trợ lý đứng cách đó không xa lập tức đem quà sinh nhật hẳn chuẩn bị đến.

Lam Anh San cười ngọt ngào, "Cảm ơn chú Tiêu ạ."

"Tiểu Anh San, sinh nhật vui vẻ, đây là quà thím và Khải Hàng chuẩn bị để tặng cháu." Tổng Từ chủ động đưa quà cô và Lục Khải Hàng chuẩn bị cho Lam Anh San.

Lam Anh San vui vẻ nói cảm ơn, "Cảm ơn chú Khải Hàng." Sau một giây, cô ta nhón chân đặt lên gương mặt của Lục Khải Hàng một nụ hôn.

Sau đó mới là Tổng Từ, "Cảm ơn thím ạ."

Niên Nhã Tuyền có chút kinh ngạc, quan hệ giữa Lam Anh San này và Lục Khải Hàng, tốt đến vậy sao? Thậm chí không để ý đến chị Tổng Từ đang có mặt ở đây, vậy mà cũng hôn được.

Không chỉ như vậy, sau khi chào hỏi với Lê Cảnh Sâm xong, cô ta đi đến mặt trước Hoắc Lăng Trầm, rất tự nhiên khoát lên khuỷu tay của Hoắc Lăng Trầm, giống như đang nũng nịu nói, "Chú Lăng Trầm, hôn đảo chú tặng cháu cháu vô cùng vô cùng thích, cháu rất vui!"

Niên Nhã Tuyền chấn kinh, cô nhìn không được lại đánh giá hôn đảo này một phen.

Hôn đảo này tối thiểu nhất cũng phải hơn trăm triệu nhĩ, Hoắc Lăng Trầm có tiền thật, thế mà xem như quà tặng cho người ta.

Hoắc Lăng Trầm dường như tâm tình cũng rất tốt, cười khẽ gật đầu với cô ta, sau đó giới thiệu hai cô gái với nhau, "Anh San, đây là Niên Nhã Tuyền, thím của cháu, sau này gặp nhau nhớ kỹ phải gọi là thím. Tuyền tuyền, đây là Lam Anh San."

Lam Anh San tựa như đến lúc này mới nhìn thấy Niên Nhã Tuyền, kinh ngạc nói, "Chú Lăng Trầm, chú có bạn gái hồi nào vậy, sao cháu không biết!"

Hoắc Lăng Trầm giải thích, "Cô ấy không phải là bạn gái của chú, mà là bà xã của chú, chú và thím đã kết hôn rồi."

Niên Nhã Tuyền nở nụ cười, duỗi tay phải của mình ra, "Xin chào, Tiểu Anh San, thím là Niên Nhã Tuyền, sinh nhật vui vẻ!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Đề phòng Lam Anh San

"Chào thím, cháu thật sự rất tò mò, thím kết hôn với chú Lăng Trầm từ lúc nào vậy, thím có thể nói cho cháu biết không?" Lam Anh San cứ như rất thân quen, buông Hoắc Lăng Trầm ra, tới khoát tay lên khuỷu tay của Niên Nhã Tuyền, cả gương mặt đơn thuần lại hiếu kỳ hỏi thăm

Niên Nhã Tuyền vì ngại mà giật giật khóe môi, thành thật trả lời, "Chú thím đã kết hôn ba năm rồi, chỉ có điều lúc trước chồng thím bận rộn, không ở cùng nhau mà thôi."

"Ồ.. Chú Lăng Trầm như vậy là không đúng rồi! Thím cũng đã gả cho chú ba năm rồi, chú mới chịu dẫn tới giới thiệu với mọi người." Lam Anh San ra vẻ không vui răn dạy Hoắc Lăng Trầm.

Hoắc Lăng Trầm cũng không hề tức giận, cười nhàn nhạt cầm tay Niên Nhã Tuyền, "Ừm, đúng thật là chú không đúng, sau này sẽ không như vậy nữa."

Gương mặt của Niên Nhã Tuyền có chút nóng lên, cô phát hiện Hoắc Lăng Trầm luôn luôn vô tình hay cố ý trêu chọc cô, chọc cho trái tim nhạy cảm của cô phoi phới không ngừng, xấu hổ ngượng ngùng.

Một đoàn người tiến vào hội trường của yến hội, bên trong đã có rất nhiều người, đều là các nam thanh nữ tú trẻ tuổi, đang ăn uống vui vẻ.

Nhìn thấy một đoàn người đi vào, không ít nữ nhân bắt đầu thét lên, "Thật sự có mấy người Hoắc Lăng Trầm kìa!"

"Wow! Đẹp trai quá đi! Bốn người đàn ông đều siêu cấp đẹp trai, ai tôi cũng thích thì phải làm sao bây giờ?"

"Anh San thật sự không gạt chúng ta, quan hệ của cô ấy và Hoắc thiếu đúng thật là không tầm thường! Thế nhưng mà, cô gái bên cạnh Hoắc thiếu là ai vậy?"

"Đúng nhỉ, mặc dù chưa từng thấy qua bao giờ, nhưng dáng dấp cũng không tệ."

* * *

Hàn Tiêu bị hai mỹ nữ trực tiếp lôi đi, Lục Khải Hằng dẫn Tống Từ đi theo hướng vừa rồi, Lê Cảnh Sâm bị Lam Anh San kéo đi chỗ khác, chỉ còn lại cô và Hoắc Lăng Trầm thì đứng nguyên đó.

Nhân viên phục vụ bưng các loại rượu tới, Hoắc Lăng Trầm lấy một ly rượu đỏ. Niên Nhã Tuyền cho rằng ly rượu đỏ còn lại kia là cho cô, kết quả Hoắc Lăng Trầm nói với nhân viên phục vụ, "Đi chuẩn bị một ly nước chanh."

"Vâng, Hoắc thiếu."

Hoắc Lăng Trầm nhấp một hớp rượu đỏ, hỏi Niên Nhã Tuyền, "Bên kia có thức ăn, ăn trước chút gì đó rồi hẳn chơi?"

Niên Nhã Tuyền rất hiếu kỳ nhìn hắn, "Tại sao lại gọi nước chanh?"

Người đàn ông nhìn cô một cái, "Cho em."

".. Đến những chỗ như thế này, anh bảo tôi uống nước chanh?" Niên Nhã Tuyền cạ lờ nhìn nam nam nữ nữ chung quanh, có người nào mà không cầm rượu đỏ rượu đế Champagne cocktail này kia, tại sao tới lượt cô lại là nước chanh? "

"Ừm "Anh không thích trông thấy cô uống rượu.

* * *

Không bao lâu sau có một nhân viên phục vụ bê nước chanh tới, Niên Nhã Tuyền chán nản cầm ly nước chanh đi theo Hoắc Lăng Trầm đến khu thực phẩm. Lấy một miếng bánh bông lan Hokkaido đưa lên miệng, Niên Nhã Tuyền hỏi, "Tôi nay có tiết mục gì không?"

"Ừm, Cảnh Sâm mời một nữ minh tinh mà con bé thích đến biểu diễn. "Hoắc Lăng Trầm lười biếng tựa vào cái bàn sau lưng.

Niên Nhã Tuyền nhin không được hỏi," Cô bé đó rốt cục là ai? Một cô gái có thể đồng thời khiến cho tứ thiếu của Việt Thành đều sùng ái. "

" Lam Anh San. "

".. Tôi biết cô bé đó tên là Lam Anh San, ý của tôi là.. "

Nhưng cô lại bị Hàn Tiêu chen ngang, Hàn Tiêu ôm hai mỹ nữ đáng người cao gầy trong ngực, "Hoắc Lăng Trầm, vừa rồi Tiểu Anh San tìm cậu đấy! "

"Ừm, tôi đi qua xem một chút, em ở đây cứ đi dạo thoải mái. "Hoắc Lăng Trầm dặn dò Niên Nhã Tuyền xong liền rời khỏi khu thực phẩm.

Sau đó, Niên Nhã Tuyền liền thấy Lam Anh San kéo Hoắc Lăng Trầm, vừa cười vừa nói tiến vào một căn phòng, mười mấy phút liền cũng chưa thấy ra.

Đang đứng lúc cô do dự có nên đi tìm Hoắc Lăng Trầm hay không, Tống Từ không biết lúc nào đi tới bên cạnh cô, giơ ly Champagne trong tay lên, "Nhã Tuyền, đi thôi, chúng ta đi khiêu vũ. "

Lúc này trời cũng đã nhá nhem tối rồi, âm nhạc đỉnh tai nhức óc phát ra trên hòn đảo, trên sàn nhảy mười mấy cái cặp đôi nam nữ đang cuồng hoan.

Niên Nhã Tuyền nhin không được nhìn thoáng qua căn phòng mà Hoắc Lăng Trầm vừa vào, gật đầu với Tống Từ cùng nhau lên sàn nhảy.

Không nghĩ tới Tổng Từ bề ngoài ôn nhu, nhưng một khi lạc vào ma trận của DJ, trong nháy mắt liền biến thành một cô gái xinh đẹp nhảy nhót uyển chuyển. Dựa vào tiết tấu của âm nhạc, vòng eo gọi cảm khê đung đưa.

Niên Nhã Tuyền nhìn thấy vậy cũng không nhịn được liền nhảy theo, nhưng cũng chỉ là nhảy thôi. Không phải là cô không biết, chỉ là không có tâm trạng.

Cô đang suy nghĩ, có phải là mình đã suy nghĩ nhiều rồi không.

Tổng Từ đang nhảy hăng say bỗng nhiên ngừng lại, kéo Niên Nhã Tuyền đến gần sát bên tai mình nói với cô, "Chị cũng vừa có suy nghĩ giống em, cho là bản thân đã suy nghĩ nhiều rồi, nhưng mà.. Nhã Tuyền, nhớ kỹ, phải đề phòng Lam Anh San."

Nói xong, không cho Niên Nhã Tuyền cơ hội nói chuyện, nét mặt của Tổng Từ tươi cười như hoa, đi đến nơi cách đó không xa tìm Lục Khải Hàng.

* * * Niên Nhã Tuyền nhìn bóng lưng của Tổng Từ, đứng trên sàn nhảy một trận mê mang.

Chị Tổng Từ, có ý gì nhỉ?

Bên này Lục Khải Hàng nhìn thoáng qua Niên Nhã Tuyền trên sàn nhảy, bất đắc dĩ nói, "Có phải em lại không ngoan rồi không, nhảy có vui không?"

Tổng Từ thân mật kéo tay hân, "Chúng em vừa mới bắt đầu, anh đã đến dẫn em đi rồi, Nhã Tuyền sẽ tức giận đấy!"

"Nếu không thì em cứ tiếp tục quay lại điên với cô ấy đi?" Lục Khải Hàng cười khê, không ai hiểu rõ Tổng Từ hơn hân. Bề ngoài nhìn qua thì ôn nhu như nước, thức ra lại rất không thành thật.

"Không được, em phải trông chừng chồng của em, không chừng lại bị cô em gái nào đó dắt đi mất." Tổng Từ ý chèn trong lời, Lục Khải Hàng cũng không nghĩ nhiều, ấn trán cô hôn xuống.

Sau đó Tổng Từ ra về vô ý hỏi, "Vừa rồi em nhìn thấy Tiểu Anh San và Lăng Trầm cùng vào phòng, đi làm gì đó?"

Lục Khải Hàng gõ vào đầu cô, khiến Tổng Từ thốt lên một tràng, "Lục Khải Hàng, anh không yêu em!"

"Chú ý đến Lăng Trầm như vậy làm gì? Cậu ta chỉ là cùng với Tiểu Anh San nghiên cứu một bức tranh sơn thủy triều đại nhà Thanh của một người bạn đưa cho nó, không biết thật giả."

"Ồ? Lăng Trầm cũng hiểu biết đồ cổ nữa sao?"

"Dù sao cũng đã gặp nhiều rồi, nhiều ít cũng hiểu đôi chút."

Tổng Từ lặng lẽ bĩu môi, không nói tiếp nữa. Một lát sau, cô buông tay của Lục Khải Hàng ra, "Nhã Tuyền trên sàn nhảy một mình anh cũng yên tâm?"

"Yên tâm." Lục Khải Hàng thành thật trả lời.

"Tất cả mọi người đều thấy Niên Nhã Tuyền vắt tay Hoắc Lăng Trầm cùng xuất hiện ở đây, kẻ không biết nội tình cũng có thể hiểu, buổi tối hôm nay Niên Nhã Tuyền chính là nữ nhân của Hoắc Lăng Trầm, sẽ không có ai dám động vào cô ấy đâu."

Hơn nữa nơi này cũng không phải là nơi khác, không có mấy loại người bát nháo bỏ chao, ngoài ra Nhã Tuyền còn biết võ, cho nên, buổi tối hôm nay Niên Nhã Tuyền có thể yên tâm mà chơi.

Lục Khải Hàng cũng đã nói như vậy rồi, Tổng Từ cũng không tiếp tục kiên trì nữa, tiếp tục bồi bên cạnh Lục Khải Hàng.

Niên Nhã Tuyền chơi được một lúc, được hai cô gái mời cùng đi ra biển, cô lúc đầu muốn nói với Hoắc Lăng Trầm một tiếng, nhưng lúc đó lại không tìm thấy anh, cho nên cứ thế trực tiếp đi cùng họ.

Có điều, cũng may trước khi đi, cô nhìn thấy Tổng Từ, liền thuận tiện kéo cô ấy cùng đi chung. Cho nên, Lục Khải Hàng cũng biết cô ra biển.

Lục Khải Hàng ở một bên khác sắp xếp tài xế lái thuyền, "Trời đã tối rồi, đừng đi xa quá, đi vòng vòng gần đây là được rồi."

"Vâng. Lục thiếu."

Trên thuyền có không ít người, Niên Nhã Tuyền mặc dù nhìn thấy người xa lạ thì sẽ không thích nói chuyện, nhưng dù sao tính cách cũng hoạt bát, rất nhanh đã có thể hòa nhập cùng mọi người.

Trên tàu có sẵn dụng cụ chơi nhạc, Niên Nhã Tuyền tiện tay lấy một cây ghita, hát bài "Nổi gió rồi" trợ hứng cho mọi người, "Dọc theo con đường này vừa đi vừa nghĩ, thuận theo vết tích của chàng thiếu niên phiêu lưu, bước đến nhà ga trước mắt, lại có một chút do dự.."

Một ca khúc kết thúc, tiếng vỗ tay và tiếng ca ngợi của mọi người nổi lên bốn phía

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Quan trọng hơn cả một người vợ là cô

"Nhã Tuyền, sau này nếu cô làm ca sĩ, mở show diễn, tôi nhất định sẽ đến."

"Sao cô phải đến học viện Quản Lý Kinh Tế? Cô nên chọn học viện m Nhạc. Một mầm non ca sĩ lại bị che mắt."

Đối với lời tăng bốc của bọn họ, Niên Nhã Tuyền chỉ coi như là hiệu ứng Hoắc Lăng Trầm.

Bởi vì muốn gián tiếp lấy lòng Hoắc Lăng Trầm, bọn họ mới khen cô.

Tàu lướt trên biển một giờ mới quay về đảo, lúc bữa tiệc kết thúc đã là hơn mười hai giờ đêm, rốt cuộc Niên Nhã Tuyền cũng thấy Hoắc Lăng Trầm.

Chỉ là, Lam Anh San vẫn đứng bên cạnh anh tươi cười rạng rỡ, hai người đang tiễn khách, trai tài gái sắc, không biết còn tưởng rằng bọn họ mới là một đôi.

Lần nữa đề xuồng nổi chưa xót trong lòng, Niên Nhã Tuyền không chút nghĩ ngợi đi tới, khoác tay Hoắc Lăng Trầm: "Tôi mệt rồi, muốn về nhà."

Hoắc Lăng Trầm nhìn đồng hồ trên tay, đã hơn mười hai giờ rồi, đúng là cần phải quay về.

Chỉ là không đợi anh nói chuyện, Lam Anh San ở bên cạnh tươi cười mở miệng nói: "Chú à, hôm nay cháu không lái xe, vốn muốn ở lại đây một đêm, nhưng mọi người đều đi hết cả rồi, lát nữa cháu có thể quá giang xe của chú không?"

Một thỉnh cầu nho nhỏ đơn giản như vậy, đương nhiên Hoắc Lăng Trầm sẽ không từ chối.

Niên Nhã Tuyền thấy Hoắc Lăng Trầm không từ chối, trong lòng trầm xuống, cười miễn cưỡng, chán ngắt đi tìm điện thoại của mình, vừa chơi điện thoại, vừa chờ bọn họ tiễn khách.

Tất cả mọi người đều đi hết, đã là một giờ rồi, bọn họ cũng lên thuyền trở về.

Dày vò một phen, Niên Nhã Tuyền cuối cùng cũng lên được đất liền, thấy Đệ Tước của Hoắc Lăng Trầm, cô thuận theo tự nhiên đi đến ghế phó lái.

Chỉ là, sau lưng bỗng nhiên nhảy ra một cô gái, tung ta tung tãe nhanh hơn cô một bước ngồi vào ghế phó lái, còn nhìn Niên Nhã Tuyền mà hô: "Thím, mau lên đây đi, đã trễ lắm rồi."

* * * Đương nhiên cô biết đã trễ lắm rồi, đã kêu thì cứ kêu đi, còn ngồi vào ghế phó lái làm gì?

Vậy còn cô thì sao?

Lúc cô còn đang nghĩ lung tung, Hoắc Lăng Trầm rất lịch sự đưa tay chặn nóc xe cho Lam Anh San, Lam Anh San ngồi vào, Hoắc Lăng Trầm đóng cửa lại.

Lúc này mới mở cửa sau, đưa tay làm tư thế mời với Niên Nhã Tuyền.

Niên Nhã Tuyền hoàn toàn hết buồn ngủ, vậy nên, người được gọi là cháu gái này của anh, quan trọng hơn người vợ là cô?

Cô thật muốn hô to một tiếng: "Tôi không ngồi."

Nhưng nhìn xung quanh một vòng, chỉ có chiếc xe này của Hoắc Lăng Trầm.

Không đếm xỉa đến động tác mời của Hoắc Lăng Trầm, cô trầm mặt mở cánh cửa xe phía bên kia, tự mình ngồi vào.

Lúc này Hoắc Lăng Trầm mới phát hiện Niên Nhã Tuyền không đứng, đi vòng qua phía bên này, anh cuối nửa người vào xe: "Sao vậy?"

Niên Nhã Tuyền nhắm mắt lại: "Buồn ngủ."

"Ừ, chúng ta đưa Tiểu Anh San về trước, rồi về nhà sau."

Người đàn ông nói xong, đóng cửa xe lại, ngồi vào ghế lái.

Niên Nhã Tuyền: "..."

Trong đêm tối, chiếc xe lướt nhanh trên đường cái rộng rãi, Niên Nhã Tuyền nhìn ra ngoài cửa xe, hoàn toàn không buồn ngủ. Nghe cô gái phía trước mặt cười nói, hận không thể bị tai mình lại.

Hoắc Lăng Trầm vẫn không nói nhiều, nhưng mỗi lần nói chuyện, anh sẽ đáp lại mấy câu. Người đàn ông giữ bầu không khí cuộc trò chuyện rất tốt, nghĩa là cho dù lúc anh không nói chuyện, cũng sẽ không khiến cho Lam Anh San lúng túng.

Cuối cùng đưa Lam Anh San đến tiểu khu cao cấp của cô ta, nhìn căn hộ cao mấy chục tầng, Niên Nhã Tuyền suy đoán, có phải nhà của Lam Anh San là Hoắc Lăng Trầm mua cho cô ta không.

Không đợi cô nghĩ xong, xe dừng lại, chỉ nghe người đàn ông nói: "Chú đưa cháu lên, đã trễ thế này rồi, không an toàn."

Rốt cuộc Niên Nhã Tuyền không nhịn được thầm mắng, mẹ nó. Lam Anh San này mới là vợ anh sao? Đã đến dưới lầu rồi, còn không an toàn?

Tiểu khu cao cấp như vậy, luôn có bảo vệ tuần tra ra vào đây có được không?

"Vâng, chú." Lam Anh San không từ chối.

Hoắc Lăng Trầm nhìn cô gái ngồi sau xe, hai mắt nhắm chặt, cho là cô đã ngủ, trực tiếp xuống xe.

Niên Nhã Tuyền đợi dưới lầu hai mươi mấy phút, Hoắc Lăng Trầm vẫn chưa xuống.

Cô bị tức đến phát cười, Hoắc Lăng Trầm này đưa người lên giường luôn sao?

Nếu là bình thường, có người dám chọc giận cô như vậy, cô đã sớm nổi cáu rồi.

Cô không dám nổi giận với Hoắc Lăng Trầm, nhưng cô cũng không hầu theo được!

Đẩy cửa xe ra, trực tiếp xuống xe, đi tới cửa tiểu khu.

Mười phút sau, điện thoại trong túi xách reo lên, quả nhiên là Hoắc Lăng Trầm, cô cười lạnh một tiếng nhận điện thoại: "Tổng giám đốc Hoắc tiễn người xong rồi sao?"

"Em ở đâu?"

Niên Nhã Tuyền cũng tức giận, bắt đầu không giữ mồm giữ miệng nữa: "Đương nhiên là đi rồi. Không đi chẳng lẽ chờ các người ngủ xong? Hoặc là đi lên xem các người ngủ à?"

Đầu dây bên kia trầm mặc một chút, nửa phút sau người đàn ông mới trầm giọng mở miệng: "Tiểu Anh San là con nuôi của tôi và Cảnh Sâm, đừng nghĩ bậy."

"A! Hóa ra là con nuôi, quả nhiên tổng giám đốc Hoắc nhiều tiền thật. Tôi nghĩ bậy? Tổng giám đốc Hoắc, trước khi nói tôi đừng nghĩ bậy thì xem lại hành động của các người xem có thể khiến người khác hiểu lầm không cần thiết không?"

Không để ý tới lời giễu cợt của cô: "Em đang ở đâu?" Có một số việc gấp mặt giải thích với cô tốt hơn.

"Không cần phải quan tâm tôi đang ở đâu, tạm biệt."

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Bên này là tiểu khu cao cấp, với lại cũng đã là giờ này rồi, dọc đường đi rất ít xe riêng, đừng nói là taxi. Niên Nhã Tuyền chỉ đành cầm điện thoại dùng phần mềm gọi một chiếc xe tới.

Nhưng mà, cô vừa mở điện thoại lên, Hoắc Lăng Trầm lại gọi đến.

Không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp tắt máy, mở phần mềm gọi xe ra, lại gọi tới. cho tới khi Niên Nhã Tuyền ngay cả một chiếc xe cũng không gọi được.

Tức đến đau gan.

Cuối cùng nhận được một tin nhắn của Hoắc Lăng Trầm: "Còn không nhận điện thoại nữa, em cứ thử xem."

* * * Thật sự là uy hiếp trắng trợn.

Nhận cuộc gọi của anh gọi tới lần nữa, trực tiếp oán giận: "Tổng giám đốc Hoắc, tới giờ tôi cũng không biết, sao anh lại mặt dày như vậy, tôi không nghe điện thoại của anh có nghĩa là tôi không muốn để ý đến anh, hiểu không?"

Hoắc Lăng Trầm cũng bị cô chọc tức, sắc mặt âm trầm, có điều, đúng lúc đó, anh thấy bên tay phải đường có một bóng người quen thuộc, anh không lên tiếng trực tiếp cúp máy.

Niên Nhã Tuyền đứng tại chỗ nhìn điện thoại bị tắt, vô cùng cạn lời, sao anh cũng tức giận được chứ?

Một ánh đèn xe chiếu tới, Niên Nhã Tuyền theo phản xạ có điều kiện quay đầu lại, ánh đèn quá chói mắt, cô lui về phía sau hai bước nhắm mắt lại. Cho đến khi xe dừng lại bên cạnh cô, cô mới nhìn rõ là xe Đe Tước màu đen của Hoắc Lăng Trầm.

Người đàn ông từ trên xe bước xuống, trực tiếp kéo tay cô, dùng sức một cái, cô ngã vào lòng anh.

"Buông tôi ra." Cô kéo cổ tay mình, nhưng người đàn ông vẫn không nhúc nhích.

"Em còn náo gì nữa chứ?" Cho tới nay không có cô gái nào dám ở trước mặt anh buông thả và can rờ như vậy, Niên Nhã Tuyền tuyệt đối là người đầu tiên, cho nên anh cũng không hiểu lòng phụ nữ, chỉ cảm thấy không thể hiểu được vì sao Niên Nhã Tuyền tức giận.

"Náo loạn cái gì? Tôi không náo loạn gì cả! Tôi sao dám gây sự trước mặt tổng giám đốc Hoắc chứ?" Mỗi câu cô nói đều mang theo gai nhọn, Hoắc Lăng Trầm cảm thấy cô cần phải yên tĩnh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Cậu nói xem có đáng giận hay không

Im lặng nhét cô vào ghế phó lái, sau khi đóng cửa xe thắt dây an toàn cho cô xong, bản thân sai bước đi vòng trở về ghế lái.

Động tác của anh quá nhanh, bên này Niên Nhã Tuyền mới vừa cởi dây an toàn ra, cửa ghế lái bên kia đã bị đóng lại, đồng thời bốn cánh cửa xe cũng bị khóa lại.

* * *

Sau năm phút xe khởi động, người đàn ông nhàn nhạt mở miệng: "Nếu em giận vì Lam Anh San, thật sự không cần thiết."

Cô gái yên lặng, tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Hoắc Lăng Trầm nhìn cô một cái, giữa chân mày mờ hồ hơi đau, rốt cuộc anh nên nắm bắt cô thế nào đây?

Trở lại biệt thự, xe mới dừng lại, Niên Nhã Tuyền mở cửa xe liền xông ra ngoài. Trở về phòng khóa trái cửa lại, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Lăng Trầm vặn chốt cửa phòng Niên Nhã Tuyền, biết cửa phòng đã bị khóa trái từ bên trong. Nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã hơn ba giờ rồi, hôm nay để cô nghỉ ngơi trước, có chuyện gì ngày mai nói.

Trở về phòng, Hoắc Lăng Trầm gọi điện thoại cho Hàn Tiêu, tóm tắt chuyện vừa mới xảy ra với anh ta. Đối với một người đàn ông mà nói, một vài chi tiết vẫn bị bỏ quên, ví dụ như anh quên đã cùng Lam Anh San vào phòng thật lâu, lại ví dụ như Lam Anh San ngồi ở vị trí phó lái, lại ví dụ như đưa Lam Anh San lên lầu, giúp cô ta giải đề số học cô ta không hiểu.

Cho nên, khi anh nói xong, Hàn Tiêu cũng mơ hồ: "Chẳng lẽ cậu đắc tội với cô ấy lúc ở trên đảo sao?"

Hoắc Lăng Trầm lắc đầu: "Rất rõ ràng, cô ấy bởi vì Tiểu Anh San mới tức giận."

Anh không quên hai câu nói kia của cô.

"A, đó chính là vì cô ấy hiểu lầm quan hệ của cậu và Tiểu Anh San nên ghen. Cậu giải thích với cô ấy, dễ ngọt là được rồi."

"Nói rồi, đã nói Tiểu Anh San là con nuôi của tôi và Cảnh Sâm rồi."

"Sau đó thì sao?"

Hoắc Lăng Trầm ném áo sơ mi vào sọt: "Vẫn còn tức giận, về tới nơi thì trực tiếp khóa trái cửa phòng lại rồi."

"..."

Hàn Tiêu cảm thấy loại phụ nữ giống như Niên Nhã Tuyền, đối với đàn ông mà nói, là một kẻ khiêu chiến. Cho nên mới xuất hiện một màn như vậy, một thánh tình lưu luyến hoa thơm, một tổng giám đốc lớn của công ty đa quốc gia, hơn nửa đêm không ngủ để phân tích lý do tại sao cô lại tức giận.

Mấu chốt là ngay cả thánh tình cũng không biết tại sao cô lại tức giận, bạn nói có đáng giận hay không.

Thở dài một hơi, Hàn Tiêu suy đoán lung tung: "Nếu không phải cô ấy đang tranh cãi vô lý, thì chính là tính chiếm hữu quá mạnh, hoặc là tính chiếm hữu quá mạnh mẽ dẫn đến tranh cãi vô lý."

Hoắc Lăng Trầm: "..."

"Thật là thì cách đơn giản nhất chính là làm, làm đến khi cô ấy nhượng bộ không tức giận nữa mới ngừng." Anh ta cũng đã từng đối xử với cô gái kia như vậy.. Có điều đúng thật là rất có hiệu quả.

Đáng tiếc, "Cô ấy vẫn còn là một cô gái bé nhỏ."

Một câu nói của Hoắc Lăng Trầm, khiến cho Hàn Tiêu qua nửa ngày sau mới tìm lại được phản ứng vốn có, khó tin nhảy cẫng lên: "Cậu đừng nói với tôi là giữa cậu và vợ cậu vẫn còn thanh khiết đấy nhé?"

Giờ phút này, nghe Hàn Tiêu hỏi như vậy, Hoắc Lăng Trầm đột nhiên cảm thấy thật mất mặt.

"Hoắc Lăng Trầm, là cậu không được, hay cô ấy là đồng tính, hay là cậu thích đàn ông?"

Anh ta vừa nói xong câu đó liền khiến Hoắc Lăng Trầm tức quá phải chửi thề: "Tôi không có sở thích cưỡng bức phụ nữ, tôi muốn cô ấy cam tâm tình nguyện ngủ cùng tôi."

Hàn Tiêu: ".. Vậy thì cậu tiếp tục giữ sự ổn định của cậu đi, mẹ nó đừng hơn nửa đêm rồi còn gọi cho tôi, cậu có biết trên giường tôi hiện giờ còn hai người phụ nữ đang chờ tôi không?"

"Hai người phụ nữ? Tiêu Tử, Mộ Thiên Ca có biết không?"

"..."

Bên kia yên tĩnh một lát, chỉ nghe thấy Hàn Tiêu quát một tiếng: "Cút hết ra ngoài cho tôi."

Hoắc Lăng Trầm bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, hút thuốc.

Cho đến lúc bên kia vang lên tiếng đóng cửa, Hàn Tiêu mới nặng nề nói: "Cô ấy ở đâu?"

"Vốn dĩ Mộ Thiên Ca đã xuất hiện rồi đấy chứ, nhưng nhìn thấy cậu ôm trong lòng một người phụ nữ đi vào quán bar, liền quay về New Zealand rồi."

Hàn Tiêu hốt hoảng đứng lên khỏi salon, lấy áo vest đỏ của mình, ném cho Hoắc Lăng Trầm một câu: "Người anh em, nếu không muốn cung chiều người phụ nữ của cậu lên tận trời, thì hãy nhượng bộ cô ấy cho đến khi cô ấy mềm lòng, tôi đi trước đây!"

Trực tiếp cúp điện thoại.

* * *

Niên Nhã Tuyền ngủ một giấc, thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau mới rời giường, choáng váng nhìn quanh phòng của mình, thật lâu sau mới nhớ ra, mình về nhà lúc nửa đêm hôm qua.

Đồng thời cũng nhớ tới chuyện Hoắc Lăng Trầm và Lam Anh San.

Rửa mặt xong, lúc xuống lầu ăn trưa, chuông cửa biệt thự reo lên, thím Lưu mở cửa ra, là Trịnh Phi tới.

Trong tay xách mấy túi xách đi về phía Niên Nhã Tuyền: "Chào buổi trưa, phu nhân."

Niên Nhã Tuyền gật đầu một cái: "Chào anh."

"Phu nhân, đây là đồ tổng giám đốc Hoắc mua, bảo tôi đưa tới cho cô."

Động tác ăn cơm của Niên Nhã Tuyền ngừng lại, nhìn về phía túi xách Trịnh Phi cầm, khi cô thấy rõ nhãn hiệu phía trên, hai mắt sáng lên. Đó là thương hiệu son môi cô vô cùng ước ao và khát vọng, bởi vì quá đắt, một cây cũng đã hơn mấy ngàn, cho nên chưa mua được.

Nhưng mà, "Ý tốt của tổng giám đốc Hoắc tôi nhận, còn quà thì tôi không cần, anh mang về cho anh ta, bảo anh ta đưa cho người phụ nữ khác đi."

Trịnh Phi: "..."

Cậu ta nhìn không được nói đỡ giúp Hoắc Lăng Trầm mấy câu: "Phu nhân, món quà này là do tổng giám đốc Hoắc tự mình lựa chọn lúc sáng nay, tôi chưa từng nhìn thấy ngài ấy tự mình chọn đồ cho cô gái khác."

Niên Nhã Tuyền ăn một miếng cơm, tùy tiện nói: "Quà sinh nhật của Lam Anh San thì sao?"

Trịnh Phi: "..."

Cái này thì đúng là do tổng giám đốc Hoắc tự chọn.

Nhưng chuyện này liên quan gì đến Lam tiểu thư? Trịnh Phi không hiểu, mặc dù không rõ nhưng cũng không thể phí công đi một chuyến về đây nhưng lại không có kết quả như vậy: "Phu nhân, ngài không biết rồi, sáng sớm nay lúc tổng giám đốc Hoắc ra ngoài sắc mặt rất lạnh lùng, nhưng lúc chọn quà cho cô, tâm trạng khá tốt!"

"Tâm trạng rất tốt? Anh ta cười thật hay là chính miệng anh ta nói với anh tâm trạng rất tốt?"

Trịnh Phi: "..."

Cậu ta chắc chắn và cứng khẳng định, chẳng những phu nhân đang tức giận, hơn nữa còn là rất rất rất tức giận.

Đừng thấy năng lực làm việc của Trịnh Phi rất lợi hại, nhưng đối với việc vật lộn với phụ nữ cũng không có kinh nghiệm, nếu như có thiên phú đồ phụ nữ, anh ta cũng sẽ không ly hôn, nhất thời cũng không biết nên nói gì: "Cô có biết tổng giám đốc Hoắc, không thích cười.. Tâm trạng tốt hay xấu, cũng sẽ không dùng ngôn ngữ để biểu đạt.."

"Tôi biết!" Niên Nhã Tuyền dứt khoát đáp một câu, khiến cho Trịnh Phi lần nữa không còn gì để nói.

Niên Nhã Tuyền cũng không muốn làm khó Trịnh Phi: "Mang son về cho Hoắc Lăng Trâm đi, tôi không cần!"

Ai ngờ Trịnh Phi trực tiếp đặt son xuống bàn, liền xoay người rời đi: "Phu nhân, ngài có cần hay không, cứ tự mình đi nói với tổng giám đốc Hoắc, tôi chỉ phụ trách giao hàng."

Lời này vừa nói xong, cửa biệt thự cũng bị đóng lại.

Ngoài cửa, Trịnh Phi lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn nắng gắt, bỗng nhiên thấy nhớ Trọng Hải Trình, quan hệ của cậu ta và phu nhân không phải là rất tốt sao? Trợ lý Trọng à, nhanh quay về đi, cậu quay về rồi tôi cũng không cần gánh vác mấy chuyện cực khổ như vật lộn giữa vợ chồng bọn họ nữa.

Trọng Hải Trình đang khuôn gạc với mọi người trên công trường xa xôi bỗng nhiên hất xì một cái, là ai đang chửi cậu ta, hay là nhớ cậu ta vậy. Thật ra thì, anh ta cũng muốn nói là, tổng giám đốc Hoắc, tôi nhớ anh quá, tôi cũng muốn quay về bên cạnh anh..

Suy nghĩ một chút, anh ta cảm điện thoại gọi cho Trịnh Phi: "Trịnh Phi, gần đây quan hệ giữa tổng giám đốc Hoắc và phu nhân thế nào rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Làm trâu làm ngựa cho hai người

Trịnh Phi vừa đến cửa công ty, nghĩ lại son môi mà Hoắc tổng tặng, tuy rằng không biết tại sao Niên Nhã Tuyền lại từ chối, nhưng có thể tặng quà tức là biểu hiện của "Tốt lắm mà."

"Được, tôi biết rồi." Cúp điện thoại của Trịnh Phi xong, Trọng Hải Trình gọi lại cho Niên Nhã Tuyền.

Nhìn trên màn hình hiện lên ba chữ trợ lý Trọng, Niên Nhã Tuyền mới nhận thấy rằng, mình cũng đã lâu rồi không liên lạc với Trọng Hải Trình.

"Alo, Trợ lý Trọng."

"Hu hu hu.. Chào phu nhân."

Nghe thấy cậu ta đang khóc, Niên Nhã Tuyền rung mình một cái, "Anh làm sao vậy?"

Sau đó, giọng nói của Trọng Hải Trình càng trở nên cẩn thận hơn, "Phu nhân, Hoắc tổng có đang ở bên cạnh ngài không?"

"Không có." Cô đang chuẩn bị đến công ty tìm Hoắc Lăng Trâm trả lại son môi đây.

Vừa nghe thấy hai người họ không cùng ở đó, âm thanh của Trọng Hải Trình liền thay đổi.. "Phu nhân, tôi chỉ vì bao che cho ngài mà bị đuổi đi khuôn gạc đã hơn một tháng trời, chịu nhiều đau khổ, ngài thì tự do vui vẻ sống ở biệt thự, lúc nhớ đến tôi ngài không đau lòng chút nào sau?"

"..."

Trọng Hải Trình chuyển đi rồi? Còn là vì bao che cho cô?

Cô mới biết đó có được không?

"Tôi không biết anh chuyển đến công trường!"

Trọng Hải Trinh mặt dày nói, "Bây giờ phu nhân đã biết rồi, có thể giải cứu tôi thoát ra ngoài được không? Nếu ngài có thể giúp tôi về lại công ty, tôi xin cam đoan với phu nhân nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho ngài!"

Niên Nhã Tuyền nhin không được hỏi: "Anh làm trâu làm ngựa cho tôi, vậy Hoắc tổng thì sao?"

".. Làm trâu làm ngựa cho hai người luôn được chưa."

"..."

Cúp điện thoại, Niên Nhã Tuyền ngẩn ngơ nhìn mấy hộp son, vốn có thể lấy một lý do chính đáng để trả son lại. Thế nhưng giờ lại lọt ra một Trọng Hải Trinh bị dày đến công trường, vấn đề trả lại son này, cần phải lập kế hoạch lâu dài mới được..

Tập đoàn ZL

Đây là lần thứ ba Niên Nhã Tuyền đến công ty của Hoắc Lăng Trầm, nghe nói Hoắc Lăng Trầm mới vừa đàm phán hợp tác với khách hàng về.

Bước vào công ty, người tiếp đón cô cũng chính là nhân viên trước đây tên Vương Nhiễm

Lần này khi nhìn thấy cô, ngay lập tức tiến lên đón tiếp, mỉm cười mở miệng, "Xin chào ngài, Niên tiểu thư đến tìm Hoắc Tổng sao? Hoắc Tổng vừa trở về, tôi đưa cô đi gặp nhé."

Sự nhiệt tình của cô ta khiến Niên Nhã Tuyền có chút cạn lời, chỉ mở mồm cười đáp lại, ".. Được, cảm ơn."

Đi thẳng một đường đến tầng sáu mươi sáu, người đầu tiên nhìn thấy cô là một nữ thư ký - Diệp Vân.

Lần đầu tiên Niên Nhã Tuyền đến công ty, cô không chú ý, lần thứ hai đến thì cô ta không có ở đây. Lần này gần như là lần đầu tiên gặp Niên Nhã Tuyền, bước lên chào hỏi, "Thư ký Vương, vị này là?"

Wương Nhiễm giải thích, "Thư ký Diệp, vị này chính là Niên tiểu thư, tổng tài đã căn dặn vị này được phép trực tiếp vào văn phòng tổng tài."

Nghe cô ta nói như vậy, Diệp Vân đánh giá Niên Nhã Tuyền thêm vài lần, cuối cùng nhân nhạ nói, "Tôi đưa cô ấy đi vào."

Niên Nhã Tuyền mỉm cười, lễ phép nói, "Cảm ơn, làm phiền rồi."

Diệp Vân nghiêng người liếc cô một cái, không nói gì, xoay người đi đến văn phòng tổng tài.

Nhìn dáng vẻ của cô ta, Niên Nhã Tuyền bĩu môi, đã từng gặp qua ba người thư ký của Hoắc Lăng Trầm, chỉ có duy nhất một mình cô ta là mất mọc trên đỉnh đầu, lỗ mũi hình lên trời.

Cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói của Hoắc Lăng Trầm truyền ra, "Vào."

Đẩy cửa phòng làm việc ra, Diệp Vân cung kính nói, "Hoắc tổng, vị Niên tiểu thư này đến tìm ngài."

Niên Nhã Tuyền đi từng bước từng bước một tới, thấy rõ tình hình trong phòng.

Hoắc Lăng Trầm đang ngồi làm việc trên sofa, còn bàn làm việc vốn của anh lại có một cô gái đang ngồi, đang ngồi làm bài tập – Lam Anh San.

"A, là Nhã Tuyền đến à, Nhã Tuyền mau vào đây!" Lời của Lam Anh San vừa dứt, cô ta cũng đã phóng tới ngay trước mặt Niên Nhã Tuyền.

A! Lần này không chịu gọi là thím sao, là vì có thư ký của Hoắc Lăng Trầm đang có mặt ư? Niên Nhã Tuyền vốn không cố ý nghĩ Lam Anh San như vậy, phải nhin hết nôi rồi cô mới có thể nghĩ như vậy.

Hoắc Lăng Trầm buông tài liệu trong tay xuống, nhẹ giọng trách cứ Lam Anh San, "Không biết lớn nhỏ như vậy à."

Lam Anh San thân mật kéo tay Niên Nhã Tuyền, "Chú à, tuổi của Nhã Tuyền cũng không chênh lệch mấy với cháu, nhiều lắm cháu cũng chỉ có thể gọi là chị thôi, đúng không Nhã Tuyền!"

Nhìn thấy dáng vẻ và ánh mắt mong chờ của Lam Anh San, Niên Nhã Tuyền thật sự cười không nổi. Cô cũng biết Lam Anh San cũng chẳng có ý gì, nhưng không biết vì sao lại có chút dích ý.

Cô miễn cưỡng nhếch khóe môi, gật gật đầu, coi như đáp lại.

Hoắc Lăng Trầm cũng không nói gì nữa, từ sofa đứng dậy, "Vào đi."

Niên Nhã Tuyền cắn môi dưới, lại nhìn thoáng qua vở bài tập này kia trên bàn làm việc, cuối cùng từ chối. Cô cũng lười bước vào, cái túi đang cầm trong tay tiện thể đưa luôn cho Lam Anh San, "Không cần đâu, tôi chỉ tới đưa chút đồ, tôi đi trước đây."

Lam Anh San thấy lạ muốn gọi cô lại, "Này, Nhã Tuyền.."

Niên Nhã Tuyền cũng không để ý.

"Đứng lại!" Giọng điệu lạnh như băng từ sau lưng cô truyền đến.

Diệp Vân đứng bên cạnh thắm hít lấy một ngụm khí lạnh, cuối cùng cô gái này là ai, có quan hệ thế nào với Hoắc tổng.

Niên Nhã Tuyền dừng bước, xoay người quay đầu lại, "Có chuyện gì sao Hoắc tiên sinh, tôi phải đi học gấp, có ý kiến gì không?"

Cũng cùng lúc đó, Lam Anh San mở túi son môi ra. Giống như không cảm thấy giữa hai người có gì đó là lạ, nên vội kêu lên, "Son môi này đẹp thật đấy, màu này đúng đẹp! Cháu còn chưa từng thấy qua màu này đâu! Chú à, là chú bảo chị Nhã Tuyền mua cho cháu sao?"

Niên Nhã Tuyền, Hoắc Lăng Trầm, "..."

Niên Nhã Tuyền xác định chắc chắn, vừa rồi cô nói trả đồ này lại, không phải là tặng đồ, Lam tiểu thư sao lại cho rằng Hoắc Lăng Trầm bảo cô tặng cho cô ta chứ?

Cô hừ lạnh một tiếng, ánh mắt dừng lại trên người Hoắc Lăng Trầm, "Đúng vậy, quà đó là chú của cô mua tặng cho cô đấy, số lượng giới hạn, vô cùng quý giá!"

Lam Anh San bỏ son môi vào túi đang cầm trong tay, vui vẻ chạy đến trước mặt Hoắc Lăng Trầm, "Cám ơn chú, cháu rất thích!" Dưới cái nhìn chăm chú của Niên Nhã Tuyền, cô ta kiễng mũi chân, chụp một cái hôn lên má Hoắc Lăng Trầm.

Giống như Lục Khải Hàng vậy, cũng hôn Hoắc Lăng Trầm một cái y thế.

* * *

Diệp Vân thấy một màn như vậy lặng lẽ trở về chỗ làm việc, thì ra cô ta đoán chính xác, Lam tiểu thư thật sự muốn trở thành Hoắc phu nhân của bọn họ. Tuy rằng nhỏ hơn mười tuổi, nhưng nếu thật sự yêu, tuổi tác không phải là khoảng cách.

Chỉ có điều cô gái kia, sao lại không biết điều thế chứ, mắt thấy hai người họ bắt đầu ân ái rồi, còn đứng ở đó không đi, phải nghĩ cách đuổi cô ấy đi mới được.

Niên Nhã Tuyền khiếp sợ nhìn Lam Anh San, cô ta thật sự dám.. Đêm đó trước mặt Tổng Từ hôn Lục Khải Hàng. Hôm nay lại làm trò trước mặt cô hôn Hoắc Lăng Trầm.

Đột nhiên, cô dường như đã hiểu ra được ý trong câu nói phải đề phòng Lam Anh San của Tổng Từ.

Sau đó Lam Anh San như ý thức được việc mình làm, lúng túng quay lại giải thích với Niên Nhã Tuyền, "Nhã Tuyền, thật xin lỗi, thói quen lúc trước của tôi, nếu đã biết cô thích của tôi rồi, sau này tôi sẽ không như vậy nữa.."

Đã thành thói quen? Vậy Lam Anh San đã hôn Hoắc Lăng Trầm bao nhiêu lần rồi?

Bọn họ hôn nhau có giống với lúc cô và Hoắc Lăng Trầm hôn môi không?

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Em không nhất thiết phải chống đối con bé

Cô hít sâu một hơi, mỉm cười, lời nói sâu xa, "Tôi biết cô lớn lên ở Na-uy từ nhỏ, tư tưởng cởi mở, nhưng phụ nữ truyền thống ở nước ta, tư tưởng vẫn còn chút bảo thủ, lần sau Anh San không thể như vậy, thím sẽ hiểu lầm đấy!"

Lam Anh San ngoan ngoãn gật đầu, "Ừm ừm, chú, nếu không thì cháu về trước đây, không quấy rầy hai người nữa."

"Vậy cũng được, dù sao chú của cô cũng đã kết hôn rồi, các người ở cùng nhau như vậy cũng không thích hợp lắm, chúng ta cùng nhau đi thôi!" Không đợi Hoắc Lăng Trầm mở miệng, Niên Nhã Tuyền trực tiếp nói thẳng.

Nói xong, còn vút cho Hoắc Lăng Trầm một ánh mắt quuyền rũ, "Ông xã, lát nữa em về trường học, cũng thuận đường nên sẽ bảo tài xế tiễn Anh San

một đoạn."

Hoắc Lăng Trầm nhàn nhạt nói, nhìn thoáng qua Lam Anh San đang thu dọn bài tập, "Anh San, để chú bảo tài xế đưa cháu về."

Lam Anh San một mặt ngờ vực, sau đó vô tội hỏi, "Hai người cháu nên đồng ý với ai đây!"

Hoắc Lăng Trầm cho Niên Nhã Tuyền một ánh mắt cảnh cáo, đi ra ngoài cửa, nói với Diệp Vân, "Thư ký Diệp, bảo tài xế đưa Anh San về."

"Vâng, Hoắc Tổng." Diệp Vân lập tức cầm điện thoại gọi cho tài xế.

Cuối cùng Lam Anh San cũng đi rồi.

Niên Nhã Tuyền cũng xoay người chuẩn bị đi, nhưng tay bị Hoắc Lăng Trầm nắm lại, "Vào đây."

"Tôi không vào!" Cô trực tiếp từ chối, trong giọng nói hàm chứa ý chắc chắn.

Cô từ chối, làm cho toàn bộ những thư ký bên ngoài đều hít vào một ngụm khí lạnh, má ơi, có người dám từ chối Hoắc tổng? Mọi người vội vàng cúi đầu làm việc, sợ chính mình bị lửa giận lan đến.

Lửa giận của Hoắc tổng, bọn họ chịu không nổi..

Hoắc Lăng Trầm không buông tay đang nắm tay cô ra, chỉ có điều giọng nói có thêm vài phần lạnh lùng, "Tôi nói đi vào!" Lời nói của cô hàm chứa ý định chắc chắn, nhưng lời nói của anh lại không cho bất kỳ ai có cơ hội từ chối.

Lần này Niên Nhã Tuyền trực tiếp rút tay khỏi tay anh, "Tôi không vào là không vào!"

Lúc cô chuẩn bị xoay người, cả người bỗng nhiên bị nhấc lên trời, ngay sau đó cô liền rơi vào lòng ngực của Hoắc Lăng Trầm, bị người đàn ông kia ôm vào văn phòng.

* * *

"Hoắc Lăng Trầm, anh thả tôi xuống! Tên đáng ghét! Nếu không tôi sẽ không khách khí với anh đâu, buông tôi ra.." m thanh phản kháng của cô dần dần biến mất sau tiếng đóng cửa.

Có mấy người ở khu vực thư ký, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, cả gương mặt đều mang vẻ sợ hãi mê mang..

Trong văn phòng

Niên Nhã Tuyền được thả xuống, mặc dù có dùng vài chiêu với Hoắc Lăng Trầm rồi, nhưng cuối cùng cô vẫn bị đặt trên ghế sofa. Vừa muốn mở miệng, miệng cô liền bị bịt kín lại..

Động tác của người đàn ông mạnh mẽ, sau một lúc lâu sau mới buông người con gái dưới người ra, thở gấp, "Niên Nhã Tuyền, đừng khiêu khích giới hạn của tôi!"

Mùi hương trên người anh rất dễ chịu, thơm thoang thoảng khiến Niên Nhã Tuyền thiếu chút nữa lạc ở trong ngực anh.

Hít sâu một hơi, bốn mắt nhìn nhau với người đàn ông đó, cô thần nhiên châm biếm, "Giới hạn? Giới hạn của Hoắc tổng e rằng cũng chỉ là Tiểu Anh San thôi nhỉ?"

Quả nhiên, sắc mặt người đàn ông xấu đi vài phần, sức không chế tay cô cũng mạnh thêm vài phần, "Đừng để tôi phải lặp lại nhiều lần cùng một lời nói, Anh San chính là con nuôi của tôi và Cảnh Sâm, em không nhất thiết phải liên tục chống đối con bé."

Chống đối? Máu nóng trong người Niên Nhã Tuyền gần như muốn nổ tung, có ý đồ muốn đẩy người đàn ông đang ép trên người mình ra, nhưng đẩy vài lần, cô vẫn là bị ép trên sofa, tư thế không thay đổi.. "Con mẹ anh đó.. ừm ừm ừm."

Câu nói tục bị anh ép trở về.

Mấy phút sau, Niên Nhã Tuyền tham lam hít lấy không khí mới mẻ, nếu Hoắc Lăng Trầm không buông cô ra, cô sẽ trở thành người đầu tiên trên thế giới bị hôn đến mức tắt thở!

Giờ phút này, cô cũng cho rằng, bọn họ không cần thiết phải tiếp tục nói đến vấn đề này nữa, "Tôi còn đi học, anh buông tôi ra!"

Anh không chút nhúc nhích, "Còn quậy không?"

Quậy quậy quậy, quậy cái em gái nhà anh, "Không quậy nữa." Quậy tiếp thì còn ý nghĩa gì nữa, dù sao bọn họ cũng chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực, nghĩ đến đây, tâm trạng của Niên Nhã Tuyền thoải mái hơn một chút.

"Em không vui." Anh không phải là đang hỏi, mà là đang nói chắc chắn.

"Không có, Hoắc tổng nghĩ nhiều rồi."

Hoắc Lăng Trầm cũng không thể ngay cả chút khả năng phán đoán này cũng không có, cuối cùng vẫn buông cô ra, nhưng lại không hề thả cô đi. Mà là để cô ngồi lên đùi mình, bàn tay trái của anh vừa nhấc lên, chính xác bắt lấy cổ của cô sau đó giữ chặt.

* * *

Niên Nhã Tuyền liếc mắt một cái với không trung, người đàn ông này thật khó đối phó!

Hoắc Lăng Trầm cảm thấy bọn họ cần phải nói chuyện từ tế với nhau, liền mở lời trước, "Sao lại trả son lại?"

Cô hỏi lại, "Vì sao tôi phải nhận?" Ngữ khí có chút quái gở.

"Đó là quà tôi mua cho em, em nhất định phải nhận."

Niên Nhã Tuyền tức phát cười, "O! Tôi nói này Hoắc tổng, dựa vào đâu mà cái gì anh mua thì tôi nhất định phải lấy? Logic của anh là kiểu gì đây? Anh tặng tôi, tôi từ chối đó là quyền của tôi?"

Nghĩ đến mấy hộp son môi bị Lam Anh San cướp lời, cô thật sự đau lòng! Không không không, chẳng những đau lòng, thịt cũng đau, cả gan cũng đau nốt! Phôi đau! Lá lách dạ dày cũng đau!

Anh lại còn bị Lam Anh San hôn nữa, Hoắc Lăng Trầm vậy mà lại không có chút phản ứng nào, vừa rồi còn nói hôn là theo thói quen.

Không để ý đến sự quái gở của cô, người đàn ông bá đạo ra lệnh, "Sau này bất cứ quà gì tôi tặng cho em, không cho phép em từ chối!"

"Cũng không phải là không thể!" Niên Nhã Tuyền cuối cùng cũng có cơ hội ra điều kiện với Hoắc Lăng Trầm.

Người đàn ông nghe vậy nghi ngờ nhìn cô.

Niên Nhã Tuyền quét đi hết những tức giận vừa rồi, hai tay vòng lên cổ anh, "Vậy anh phải đồng ý với tôi ba điều kiện."

Có lẽ cô đã quên rồi, Hoắc Lăng Trầm là một thương nhân, còn là một thương nhân thành công. Một điều đòi ba chuện.. "Tôi có thể đáp ứng ba điều kiện của em, nhưng em cũng phải đáp ứng ba điều kiện của tôi."

Hả? Cô cũng phải đáp ứng ba điều kiện của hắn? Vừa nghe thì cứ tưởng là ba đòi ba, nhưng.. hình như có chút gì đó không đúng, nhưng nhất thời cô cũng không tìm ra được là chỗ nào không đúng.

Vì để anh đáp ứng ba điều kiện của mình, cô gật đầu, "Anh nói đi."

"Ưu tiên nữ trước."

".. Một, anh tự mình gọi điện cho Lam Anh San bảo đem son môi trả lại đây, mở hộp ra rồi thì tôi không cần nữa."

Khóe môi của người đàn ông khẽ cong lên, "Đã cho đi thì không có đạo lý lấy lại, tôi mua cái khác cho em."

"Tôi không lấy, tôi chỉ lấy cái hộp kia thôi!" Dựa vào đâu mà cho Lam Anh San được ngư ông đắc lợi chứ.

Hoắc Lăng Trầm trầm mặc.

Cô gái nghe thế thì từ trên đùi anh đứng phốc dậy, "Nếu đã như vậy, hai điều kiện còn lại kia, chúng ta không nhất thiết phải nói nữa."

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Hoắc Lăng Trầm bị một cô gái chinh đến bị động như vậy..

Người đàn ông nhếch khóe môi một cái, "Được rồi, nói điều thứ hai đi." Niên Nhã Tuyền, cũng có bản lĩnh đấy nhỉ!

"Sau này lúc cùng cô ta ở riêng, không được quá năm phút.. Không được, lỡ như phương diện kia của anh có trở ngại thì sao, ba phút thì sao? Như vậy đi, không được quá một phút đồng hồ!" Cùng lúc đó sắc mặt của người đàn ông càng lúc càng xanh mét, Niên Nhã Tuyền cứng đầu cứng cổ, giờ một ngón tay lên.

* * *

Đàn ông có chết cũng không thể chịu nhục.

Hoắc Lăng Trầm không cho rằng năng lực phương diện nào đó của anh bị tổn thương nghiêm trọng, vẫn còn có thể cười được.

Dùng sức một cái, Niên Nhã Tuyền liền ngã gọn trong ngực anh, "O, này, làm gì đấy? Anh vẫn chưa đồng ý với tôi mà!"

Đang muốn đi đâu đây?

Chỉ thấy người đàn ông ôm cô đi về phía phòng nghỉ, vào phòng nghỉ làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Lăng Trầm*, *Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tôi muốn bắt Hoắc Lăng Trầm quỳ trên võ sấu riêng

"Tôi hứa, điều kiện cuối cùng cứ để đó trước đã, bây giờ tôi sẽ nói điều kiện đầu tiên." Cánh cửa phòng nghỉ bị đá mở ra, đợi hai người đều bước vào, lại bị đá đóng lại.

"Điều kiện gì?" Cô liếc nhìn chiếc ga phủ giường bốn góc màu xám, cảm thấy có chút linh cảm xấu.

"Một, để tôi dùng hành động nói cho em biết, tôi cần phải giữ khoảng cách với Lam Anh San."

"..."

Một lúc sau, Niên Nhã Tuyền liền bị ép xuống giường. Tim của cô đập rộn lên, anh không cho cô một cơ hội phản kháng nào, dùng một tay nắm chặt hai tay cô áp lên đỉnh đầu.

Cô muốn động đây một chút, nhưng lại không thể cử động được, "À ừm.. Đợi một chút, tôi chỉ đến tìm anh nói chuyện, không phải đến tìm anh để rồi bị anh ăn!"

"Chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện, không ảnh hưởng gì cả." Anh kéo dây kéo áo khoác của cô xuống, cởi nó ra dễ dàng như trò bàn tay rồi ném sang một bên.

"..."

Nhưng mà, những động tác không đứng đắn của anh đột nhiên dừng lại, anh áp vào người cô, nhìn cô chăm chú, "Tuyền Tuyền, thời gian tôi cho em đã đủ lâu rồi, ba năm, tôi mặc kệ trước đây em đã làm chuyện gì, nhưng bắt đầu từ hôm nay, bắt đầu từ thời khắc này, em sẽ trở thành người phụ nữ của tôi, không giữ lại một chút gì, hiểu chưa?"

Hoắc Lăng Trầm hiếm khi nói nhiều như vậy, Niên Nhã Tuyền không kịp nghĩ đến chuyện trước mắt, toàn bộ tâm trí đều đang vang vọng giọng nói của Hoắc Lăng Trầm, cô sắp phải trở thành người phụ nữ của anh, không giữ lại chút gì.

Cô.. Cô.. Cô nên làm sao đây, hay là phải trả lời thế nào mới được đây?

Sắc mặt cô ửng đỏ, lắp ba lắp bắp trả lời, "Hiểu.. Hiểu rồi."

Thật ra, nói thật thì, lần trước lúc ở Tân Nam, cô đã chuẩn bị tâm lý đầu vào đó cả rồi, cũng biết chuyện này, sớm muộn cũng sẽ xảy ra thôi.

Hoắc Lăng Trầm là chồng cô, cho tới bây giờ, ngoại trừ chuyện của Lam Anh San khiến cô có chút không vui ra, những chuyện khác anh đều làm rất tốt. Xét tổng thể mà nói, đối xử với cô cũng không tệ, cho nên.. chuyện gì xảy ra thì cứ để nó xảy ra vậy! "

Nhưng mà câu nói sau đó của Hoắc Lăng Trầm, trực tiếp đưa cô vào địa ngục..

"Đây cũng đâu phải là lần đầu tiên của em, vì vậy em cũng không cần phải quá căng thẳng, bắt kể trước kia người đàn ông của em ở trên hay là ở dưới, nhưng với tôi, em nhất định phải ở.. "dưới."

"Bốp! Một cái tát giòn giã làm đứt quãng lời nói của Hoắc Lăng Trầm.

Sắc mặt Hoắc Lăng Trầm u ám nhìn cô gái dưới thân, cô gái từ thẹn thùng giờ biến thành phẫn nộ. Anh ấy vậy mà lại bị cô tát, lần này anh hoàn toàn mất hết kiên nhẫn.

Niên Nhã Tuyền cuối cùng nhớ tới vừa rồi anh còn nói một câu, tôi mặc kệ trước đây em đã làm chuyện gì, cộng với vừa rồi nói cô cũng không phải là lần đầu tiên.. Lẽ nào cô trong lòng Hoắc Lăng Trầm đã là một người phụ nữ rồi sao!

Cũng đúng, trước kia khi anh không biết cô là vợ anh, đã cho rằng cô là một người phụ nữ thủy tính dương hoa*.

*Thủy tính dương hoa: Là một câu thành ngữ trong tiếng Trung, ý nói dòng nước dễ thay đổi, nói lên cảnh tượng nếu có hoa rơi trên mặt nước, nước chảy hoa sẽ trôi, ám chỉ người phụ nữ dễ thay lòng đổi dạ trong chuyện tình cảm.

Ha ha. Niên nhã tuyền cười ra nước mắt.

Không biết từ đâu có một cỗ sức lực cực lớn, trực tiếp đẩy anh ra, bước xuống giường rồi quay lại nhìn anh hét lớn một tiếng, "Hoắc Lăng Trầm, thứ Vương bát đản nhà anh!"

Máng xong cô cúi xuống tự nhặt áo khoác của mình, vừa khóc vừa cất bước rời khỏi phòng của Hoắc Lăng Trầm.

Vừa mở cửa phòng làm việc ra, lại đụng phải Trịnh Phi, nhìn thấy Niên Nhã Tuyền Trịnh Phi thốt lên một câu, "Phu nhân."

Niên Nhã Tuyền vẫn còn đang khó chịu, nghiêng răng nghiêng lợi, không thèm trả lời lập tức chạy về phía thang máy.

Trịnh Phi không hiểu chuyện mô tê gì nhìn theo bóng lưng của cô, chắc là lại cãi nhau với tổng giám đốc rồi chứ gì?

Chắc là như vậy rồi, sau đó người đàn ông cũng từ trong phòng nghỉ bước ra, sắc mặt u ám không tương tượng được.

Nhìn thấy Trịnh Phi cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái, ngồi thẳng xuống ghế sofa hút thuốc.

Cũng đã bước tới cửa phòng rồi, cũng không thể giả vờ là không thấy gì được, Trịnh Phi kiên trì tiến vào văn phòng, "Hoắc Tổng, phần văn kiện này là của bên công ty con khẩn cấp gửi tới."

"Lúc trước bảo cậu đi điều tra chuyện của phu nhân, trong đó có tư liệu nói về chuyện tình cảm của phu nhân không."

Trịnh Phi, ".. Không có." Hoắc Lăng Trầm lúc ấy không nói gì cả, anh ta cũng không điều tra mấy chuyện thuộc lĩnh vực này của Niên Nhã Tuyền.

"Tài liệu đặt ở đây, bây giờ ngay lập tức đi điều tra đi."

"Vâng, Hoắc Tổng."

"Đặt biệt điều tra kỹ lưỡng các vấn đề giữa phu nhân và Cố Mặc Thành. "

"Vâng.. "Trịnh Phi chuẩn bị rời đi, ngẩng đầu lên vô tình nhìn thấy trên mặt Hoắc Lăng Trầm có.. dấu tát? Nhìn kỹ lại một chút, xác định đúng thực là dấu bàn tay, Trịnh Phi há hốc mồm.

Nhất định là bị phu nhân đánh rồi..

"Cút ra ngoài! "Một tiếng quát lớn, dọa Trịnh Phi lao một mạch chạy ra khỏi phòng.

Trở về lại vị trí của mình, Trịnh Phi mới vỗ vỗ con tim bé bỏng vừa mới bị dọa chết khiếp, má ơi, lần đầu tiên thấy tổng giám đốc nổi giận dữ dội đến như vậy.

Trước đó cho dù có vứt đi hợp đồng hơn trăm triệu, cũng chưa từng thấy tổng giám đốc như vậy bao giờ, bây giờ chỉ vì một cô gái.. Quả nhiên, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Cậu ta dường như cũng hiểu ra được lý do tại sao Trọng Hải Trình lại bị chỉ định đến công trường làm việc, thật ra Trọng Hải Trình rất thông minh, biết ôm chặt đuôi của phu nhân từ sớm. Xem ra, sau này cậu cũng cần phải học tập một chút.

Bên này Niên Nhã Tuyền vừa ra khỏi tập đoàn ZL, trực tiếp đón xe đến trường học, nhưng đi được nửa đường, cô lại thay đổi ý định," Bác tài, đến Thượng Dương Quốc Tế. "

Sau đó cô lấy điện thoại mở Wechat, vào nhóm chat @Trịnh Hiểu Kha và @Lâm Uyển Oánh," Tôi chờ ở chỗ cũ, các cậu có đến hay không?"

"Niên ca, chiều này hông lên lớp sao? "Thư Trạch Nam tò mò hỏi.

"Không đâu, không có tâm trạng. "

* * *

Thời gian chờ đợi thật nhàm chán, Niên Nhã Tuyền lấy điện thoại đăng lên vòng bạn bè: Tôi muốn..

Nick Wechat H kia, lại bình luận cho cô," Bạn muốn làm gì? "

Niên Nhã Tuyền lúc đầu cũng không muốn trả lời, nhưng mà tâm trạng hiện giờ thực sự rất bức bối, cần tìm một chỗ để trút giận, liền trả lời một câu," Tôi muốn để Hoắc Lăng Trầm quỳ trên vỏ sò riêng. "

Trong vòng bạn bè dù sao cũng không đề cập đến cái tên Hoắc Lăng Trầm, dù sao ngoại trừ những đứa bạn thân biết sự thật ra, những người khác đều cho là cô đang đùa giỡn hoặc là do quá si mê Hoắc Lăng Trầm.

H: Hoắc Lăng Trầm sao lại chọc giận bạn?

Người lạ vẫn là cần phòng bị một chút, Niên Nhã Tuyền:. Không chọc tôi, anh ta nghĩ rằng người phụ nữ của anh ta có người đàn ông khác, nên tôi tức giận.

Sau đó Niên Nhã Tuyền làm mới vòng bạn bè của mình mấy lần, cái tên H ấy không tiếp tục trả lời bình luận nữa.

Tuy nhiên, cô cũng không nghĩ gì nhiều, có lẽ là người đó đang bận. Có điều, cô thật sự tò mò cái người để hình đại diện trông không này là ai.

Ấn vào chỗ hộp thoại của H, gửi một tin nhắn, " Xin hỏi vị anh hùng này đến từ đâu? "

Bên kia trả lời tin nhắn rất nhanh, chỉ có điều câu trả lời khiến cô phải sa mạc lời, " Anh hùng không nên hỏi xuất xứ!"

* * *

Cô nghĩ mình cũng không có nhầm chán đến vậy, cho nên dứt khoát không để ý tới người đó nữa. Không ngờ rằng chưa qua hai phút, người tên H đó đã đổi ảnh đại diện.

Bất quá ảnh đại diện của anh ta khá quen, Niên Nhã Tuyền tò mò ấn mở hình đại diện ra xem, má nó, đây không phải là cô sao?

Lần trước cô cùng Trịnh Hiểu Kha đi Paris, ở dưới tháp Eiffel, Trịnh Hiểu Kha chụp cho cô một bức ảnh.

Trở lại cuộc trò chuyện, gửi một tin nhắn: Tại sao bạn lại dùng hình của tôi làm ảnh đại diện, bạn rốt cuộc là ai vậy, có quen biết tôi không?

H: Cảm thấy tấm hình này đẹp nên dùng, còn nữa tôi đang muốn đuổi theo bạn, được không?

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tôi là người tùy tiện như vậy sao

Niên Nhã Tuyền bĩu môi: Thật xin lỗi, tôi kết hôn rồi, nếu bạn còn đùa giỡn như vậy nữa, chúng ta hẹn gặp nhau trong danh sách đen.

H: Vậy làm bạn bè nhé

Thật vô vị, Niên Nhã Tuyền trực tiếp cắt điện thoại, không để ý đến anh ta nữa.

Lúc Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyển Oánh đến quán trà sữa, Niên Nhã Tuyền đang nhầm chán hút trà sữa, nhìn thấy hai người đến, cũng chỉ phát phát tay, "Tôi ở đây."

Trịnh Hiểu Kha ngồi xuống bên cạnh cô, "Không phải là không trốn học nữa sao? Hôm nay sao lại không đi học nữa đây?"

Theo như những gì Niên Nhã Tuyền đã cam đoan trước đây, Hoắc Lăng Trầm quá đáng sợ, cô quyết định sau này sẽ không tiếp tục trốn học nữa. Mới hứa chưa được bao lâu, giờ lại trốn học nữa rồi.

Lâm Uyển Oánh là người khá tinh tế, vừa mới nhìn thấy Niên Nhã Tuyền, đã phát hiện có điều gì đó không ổn, thấp giọng thốt lên, "Nhã Tuyền, cậu khóc đấy à?"

Lâm Uyển Oánh không nói, Trịnh Hiểu Kha cũng không phát hiện ra, vành mắt của Niên Nhã Tuyền có hơi đỏ đỏ.

Niên Nhã Tuyền không nói gì, gọi nhân viên phục vụ tới để hai người họ chọn hai ly trà sữa, lúc này mới mở miệng nói, "Hoắc Lăng Trầm cái tên Vương Bát Đan kia."

Ai ngờ Trịnh Hiểu Kha che miệng cô lại, "Xuyt xuyt xuyt, tôi biết Hoắc lăng Trầm là chồng cậu, có chuyện gì thì đợi về nhà rồi mắng, nhưng nếu cậu ở chỗ công cộng thế này lại đi mắng anh ta, không sợ fan hâm mộ của chồng cậu phun nước bọt dìm cậu chết đuối à!"

"..."

Niên Nhã Tuyền kéo tay cô ấy, không phục nói, "Tôi mắng chồng tôi, mắc gì đến bọn họ!"

Lâm Uyển Oánh xích lại gần cô, nhẹ giọng nói, "Bọn họ làm sao biết Hoắc Lăng Trầm là chồng của cậu được, cậu biết không? Lúc trước có một người phụ nữ bởi vì đuổi không kịp Hoắc Hăng Trầm, ở ngay sân bay mắng Hoắc Lăng Trầm vài câu, bị fan hâm mộ của chồng cậu nghe được, cô ta liền bị đánh đến mức phải nhập viện!"

Niên Nhã Tuyền kinh ngạc nuốt nước bọt, ".. Fan hâm mộ của Hoắc Lăng Trầm đáng sợ thật đấy! Nếu để cho bọn họ biết hai chúng tôi đã kết hôn rồi, còn không dùng dao chặt đứt cái tên Hoắc phu nhân này thành từng mảnh từng mảnh sao?"

Trịnh Hiểu Kha cố ý dọa cô, "Cậu nên cẩn thận một chút, thật sự rất có khả năng đấy! Ha ha ha ha." Nói xong chính mình cũng nhịn không được liền bật cười thành tiếng.

Lâm Uyển Oánh vỗ vỗ cánh tay Trịnh Hiểu Kha, ra hiệu cho cô đừng đùa với Niên Nhã Tuyền nữa, "Niên ca, nói đi, có chuyện gì mà tâm trạng của cậu lại không tệ đến vậy, là ai có thể làm cho Niên ca mạnh mẽ của chúng ta phải khóc thê này, tôi đi đưa họ lên bàn thờ."

Quen biết Niên Nhã Tuyền lâu như vậy, họ chỉ từng thấy cô khóc lúc bỏ cô qua đời, từ đó, chưa từng thấy Niên Nhã Tuyền chảy nước mắt bao giờ

"Biến biến biến! Bữa giờ tôi khóc nhiều rồi, chỉ có một Hoắc Lăng Trầm mà làm tôi phải khóc nhiều đến vậy!" Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đây là sự thật, ở cùng với Hoắc Lăng Trầm, cô bị anh chọc khóc không chỉ một hai lần.

Lâm Uyển Oánh và Trịnh Hiểu Kha nhìn nhau, trong lòng đã rõ ngọn nguồn.

Trịnh Hiểu Kha khẳng định nói, "Sao lần này Hoắc Lăng Trầm lại chọc giận cậu rồi?"

"Này, anh ta chọc tôi khóc nhiều lần lắm rồi đấy, các cậu sao không nắnng một câu tra nam đi? Thứ đàn ông tệ bạc dám làm mình khóc nhiều lần đến vậy!" Niên Nhã Tuyền rất bức bối, bình thường tam quan* của hai người này chính xác mà, nhìn thấy tên tra nam nào thì bắt buộc phải mắng!

*Tam quan: Nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan

Hai người họ bắt lực giang tay ra, đồng thanh nói, "Không dám"

Đùa thôi, cho dù không có fan hâm mộ điên cuồng như vậy, ở cái Việt Thành này ai dám thử chửi Hoắc Lăng Trầm một câu xem?

Niên Nhã Tuyền. Nhìn hai người họ một cách khó hiểu, cô đến đây để tìm sự an ủi sao? Tuyệt đối là tìm thương tâm mà, hướng về phía hai người họ phát phát tay, "Các cậu đi đi, nhanh lên, phiền phức." Còn không bằng để cô một mình yên tĩnh cho lành.

Trà sữa được đưa lên, Trịnh Hiểu Kha lấy trà sữa đặt sang một bên, thân thiết cầm lấy tay của Niên Nhã Tuyền, "Được rồi, không đùa với cậu nữa, nói nhanh đi, rốt cuộc chuyện là như thế nào."

An tĩnh một lát, Niên Nhã Tuyền bức bối trả lời, "Sau chuyện chúng tôi tranh nhau ai trên ai dưới lúc ở Tân Nam, tôi đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng rồi, quả thực không quan trọng. Vì vậy hôm nay.. mới vừa rồi.." Nói đến đây cô lại có chút ngưng ngừng khó nói tiếp được.

Cả gương mặt trong phút chốc đều đỏ ửng lên, cô trước đây ít khi bàn luận về chuyện người lớn. Nhưng bây giờ suy cho cùng là chuyện của chính bản thân mình, cô vẫn không nhịn được sự cảm thấy xấu hổ.

Dưới ánh mắt mong đợi của hai người kia, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại rồi nói, "Mọi chuyện đều đi theo diễn biến tốt đẹp cho đến khi, anh ta lại.. cho rằng đây không phải là lần đầu tiên của tôi, nói rằng tôi đã trải qua vấn đề này với bạn trai cũ rồi, còn nói với tôi rằng tôi đã không còn lần đầu tiên nữa, cũng không quan tâm trước kia tôi ở trên hay ở dưới người đàn ông khác.."

Cô gái đột nhiên trừng to mắt, đập xuống bàn một cái, "Cậu nói xem có tức hay không chứ, đây là một tên Vương bát đản, hần dựa vào cái gì mà nghĩ tôi như thế chứ, tôi là người tùy ý như thế sao?"

Lâm Uyển Oánh và Trịnh Hiểu Kha bị dọa cho khiếp vía, vội vàng động viên cô, "Đừng mà, các chị em, chúng ta bình tĩnh lại.."

Lúc này không có nhiều khách, nhưng hành động đập bàn của Niên Nhã Tuyền cũng thu hút sự chú ý của nhân viên cửa hàng. Trong nháy mắt, mười mấy ánh mắt đều hướng về cô.

Niên Nhã Tuyền nhận thức được bản thân có chút xúc động, xấu hổ cúi đầu xuống uống trà sữa của mình.

Cô hạ thấp giọng xuống, Trịnh Hiểu Kha bật cười ra tiếng, "Vì vậy, lần này hai người lại không thành, cậu lại quay lại rồi?"

Cô gái thành thực gật gật đầu, sau khi bị sỉ nhục như vậy, làm sao còn có tâm trạng để tiếp tục nữa chứ.

Trịnh Hiểu Kha thờ dãi, đành nhìn cô bắt lực, "Nếu tôi là cậu, nhất định sẽ tiếp tục, dùng sự thật chứng minh bản thân mình trong sạch, dùng sự thật đánh vào mặt tên Hoắc Lăng Trầm kia, sau đó bắt hần ta quỳ gối xin lỗi cậu!"

"Quý gối xin lỗi tôi? Không thể nào!" Niên Nhã Tuyền lắc lắc tay.

Hoắc Lăng Trầm là ai chứ? Làm gì có chuyện đi xin lỗi người khác, huống gì là quỳ xuống xin lỗi?

"Ai nói không thể, tôi nói này Niên Ca, ở phương diện này cậu thật là quá.. đơn thuần." Mặc dù Trịnh Hiểu Kha cũng không phải là lão tài xế gì, nhưng dám chắc bản thân hiểu biết nhiều hơn Niên Nhã Tuyền.

Lâm Uyển Oánh cũng cười gián trá, sau đó ghé sát vào tai cô gái vẫn còn đang mê mang, "Nếu như hai người đó đó.. rồi tạo dáng này kia.. còn không

phải là bắt Hoắc Lăng Trầm quỳ xuống làm à?"

Mấy chữ chính giữa mặc dù nói rất nhỏ, nhưng Niên Nhã Tuyền nghe rất rõ, ngay lập tức cả mặt đỏ bừng lên.

"Uyển Oánh! Từ khi nào cậu bắt đầu đi theo Trịnh Hiểu Kha học mấy chuyện vớ vẩn như vậy?"

Trịnh Hiểu Kha hét lên, "Niên Ca, chuyện này liên quan gì đến tôi, chẳng lẽ Uyển Oánh người ta không có bạn trai chắc? Bây giờ cậu không có kinh nghiệm gì về chuyện này cả, tôi bảo đảm, sau này cậu trưởng thành rồi, xe của cậu tuyệt đối chạy ổn hơn chúng tôi!"

Trịnh Hiểu Kha véo cô, hai người cãi nhau.

Lâm Uyển Oánh không quan tâm hai cô gái đang trêu chọc cười đùa với nhau, như thể đang suy nghĩ gì đó rất nghiêm túc, "Tôi đoán chắc chắn rằng Hoắc Lăng Trầm trước đây cũng chưa từng trải những chuyện thế này, nếu không sao lại không hiểu phụ nữ như vậy được? EQ quá thấp, nếu không thì sao ngay cả Nhã Tuyền cũng ăn không được?"

Trịnh Hiểu Kha gật gật đầu, "Rất có lý, cho nên Nhã Tuyền à, cậu lời to rồi."

Cả gương mặt của Niên Nhã Tuyền đều sưng sò, sao cô lại lời to được?

Hai người con lại vẫn đang liên tục nháy mắt với cô, nở nụ cười xấu xa, không chấp nhận được cái nháy mắt ra hiệu của hai người họ, "Tôi gọi các cậu ra đây để chọc tôi à, đúng không!"

Trịnh Hiểu Kha nhin cười, "Đừng giận mà Tuyền Tuyền, thi như tôi nói đó, "ngủ" anh ta đi, dùng sự thật đập vào mặt anh ta!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Cho anh ta một cái tát

* * * Được lắm! Cô phát hiện ra rồi, hai người này ngoại trừ có thể chạy tới chọc ghẹo cô ra, hoàn toàn không có ý muốn giúp cô giải quyết vấn đề. "Là do mình kết giao với bạn xấu hay do các cậu phản bội mình đây?"

Lâm Uyển Oánh nắm tay cô, vỗ vào ngực mình: "Niên Ca, mình đối xử với cậu rất thành thật, trời đất làm chứng, tất nhiên.. đó là trước khi biết Hoắc Lăng Trầm là chồng cậu, sau khi biết rồi, mình dĩ nhiên phải đứng về phía anh ta rồi! A! Đừng đánh mình.. Mình chỉ ăn ngay nói thẳng thôi!"

Ba người con gái cười đùa rất náo nhiệt, sau khi tám chuyện xong, tâm trạng của Niên Nhã Tuyền tốt lên rất nhiều.

Lâm Uyển Oánh lại lấy cô ra làm trò đùa, làm cho Niên Nhã Tuyền đỏ mặt tía tai, đánh tay Lâm Uyển Oánh một cái chát, Lâm Uyển Oánh không phục: "Hai người là vợ chồng, rất bình thường, cậu phải quen chứ!" Hai người lại tiếp tục đánh nhau.

Trịnh Hiểu Kha giữ lấy tay chân đang đang múa may lộn xộn của Niên Nhã Tuyền, giọng nói trong suốt, lời nói thấm thía: "Niên Ca, nói thật nha, cậu xem! Dựa vào thể thành viên mà nói, tại sao Hoắc tổng của cậu cho tụi mình thẻ VIP của tầng 5 Ngọc Hành? Chẳng phải là muốn tốt cho cậu sao? Vậy mới thấy được, trong lòng anh ta luôn có cậu, hiểu lầm của hai người sẽ được cởi bỏ, đừng xúc động nữa."

Lâm Uyển Oánh gật đầu phụ họa theo: "Hôm đó hai người cho tụi mình ăn cầu lương, tụi mình còn chưa phát hỏa đâu! Ánh mắt Hoắc tổng nhìn cậu rất khác, không hề lạnh lùng chút nào, ngược lại còn có chút ôn nhu, nếu như không có Tiểu Thư Thụ nhà mình thì chắc chắn mình sẽ bị đắm chìm mất."

Một bộ mặt hoan tường mê trai của cô, Niên Nhã Tuyền vừa thấy đã cạn lời liếc mắt khinh thường: "Mình kêu các cậu qua là để giải quyết sự tình giúp mình, chứ không phải nói thay cho anh ta!" Hai người này cũng thật kì lạ, chẳng lẽ sau khi biết Hoắc Lăng Trầm là chồng cô thì có thể quên hết những gì anh ta đã làm với cô hay sao?

Lúc trước có những chuyện như Hoắc Lăng Trầm cho người ném cô xuống biển, hay là cho người đem cô đi chôn sống lúc đó cô thấp cổ bé họng nên những chuyện đó đều có thể tự động cho qua, bây giờ vừa lên con tức giận, những chuyện đó cô đều nhớ rõ mồn một.

"Tiểu Tuyền Tuyền, tin vào mắt nhìn người của mình, Hoắc tổng thực sự không tồi, ngược lại là cậu, thu liễm tính tình một chút. Nói thật đi, cậu có động tay với người ta không? Có điều, mình nghĩ chắc cậu cũng không dám." Dù sao đó cũng là Hoắc tổng.

Không đợi Trịnh Hiểu Kha nói hết, Niên Nhã Tuyền liền chặn lời cô, bình tĩnh nói: "Mình có động tay, tát anh ta một cái."

"Phốc.. Khụ khụ khụ." Lâm Uyển Oánh thiếu chút nữa bị sặc trà sữa trên châu mà chết, ho khan một hồi mới bình tĩnh lại: "Mình nói này Niên Ca, cậu dám tát Hoắc tổng một cái thật đấy à?"

Niên Nhã Tuyền gật đầu, anh ta dám muốn cô như vậy, cho một cái bạt tai là còn nhẹ!

Trịnh Hiểu Kha che mặt, cô chỉ biết Niên Ca nhất định là không giữ được bình tĩnh, nhưng thật không nghĩ tới, cậu ấy lại dám cho Hoắc tổng một cái bạt tai: "Niên Ca, còn sống tốt không?" Hoắc Lăng Trầm là ai? Việt Thành.. À! Không, tổng tài đa quốc gia, người giàu nhất thế giới! Vậy mà Niên Nhã Tuyền dám..

Niên Nhã Tuyền ngồi phịch xuống, nói thêm một chuyện long trời: "Hơn nữa đây đâu phải lần đầu đâu! Có lần đi tiệc tối cùng với Hàn Huệ Minh, mình thiếu chút nữa làm anh ta.. khụ khụ, đoạn từ tuyệt tôn!" Bây giờ nghĩ lại, lần đó thật sự không nhẹ tay..

Trịnh Hiểu Kha, Lâm Uyển Oánh: "..."

Sau một lúc lâu sau, Trịnh Hiểu Kha tỏ vẻ mặt khâm phục, vỗ vai trái cô: "Niên Ca, tin mình đi, Hoắc tổng đối với cậu tuyệt đối là yêu thật, quý trọng người ta thật tốt đi!"

Lâm Uyển Oánh vỗ vai phải cô: "Đúng, nếu có hiểu lầm thì sẽ được giải quyết, về nhà đi! Gái à!"

"..."

Bây giờ chẳng những Niên Nhã Tuyền không về nhà, cô còn định buổi tối cũng không về.

Nửa chừng thì Lâm Uyển Oánh bị Thư Trạch Nam kêu về, Trịnh Hiểu Kha ở cùng Niên Nhã Tuyền tới hơn 9 giờ mới về trường.

Sau khi xuống taxi, các sinh viên trong nhóm đều quay lại trường, ký túc xá sẽ khóa cổng vào lúc mười giờ. Ở gần kí túc xá nữ, rất nhiều cặp tình nhân còn đang lưu luyến, ở chỗ tối ôm ấp ân ái triền miên..

"I'm a big big girl, in a big big world, it's not a big big thing, if you leave me.." Chân phải vừa bước lên bậc cửa của ký túc xá nữ, di động của Niên Nhã Tuyền reo.

Lấy điện thoại từ trong túi ra, màn hình hiện lên số làm cô hơi sững sốt

Trịnh Hiểu Kha nghi hoặc quay đầu lại: "Ai vậy, sao không trả lời?"

Niên Nhã Tuyền do dự một chút, trực tiếp ngắt điện thoại, ôm lấy khuỷu tay Trịnh Hiểu Kha: "Không ai hết, mình đi thôi!"

Điện thoại trên tay cô vẫn kêu, kêu tới mức Trịnh Hiểu Kha thấy phiền: "Ca, cậu định để điện thoại kêu suốt sao?"

Đang trách móc, chuông điện thoại rút cuộc cũng ngừng. Lần này đổi thành chuông tin nhắn, tiện tay mở ra, nội dung bên trong làm Niên Nhã Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi.

"Tôi đang đứng dưới cổng trường, sau năm phút không xuất hiện, tôi vào kí túc xá lôi em ra."

Niên Nhã Tuyền đưa đồ cho Trịnh Hiểu Kha cầm: "Mình ra ngoài một tí, có việc."

Trịnh Hiểu Kha không biết gì nhận lấy đồ, nhìn thấy sắc mặt cô không bình thường, bèn giữ chặt cô lại: "Niên Ca, rốt cuộc là ai vậy, làm cậu hấp tấp như vậy. Mình đi cùng cậu?"

".. Hoắc Lăng Trầm"

Trịnh Hiểu Kha sững người, vội vàng xua tay: "Đi đi, đừng để Hoắc tổng phải chờ sốt ruột, vợ chồng mà, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa nhau, mình không đi cùng đâu."

Lời còn chưa nói xong, người đã chạy hơn ba thước.

* * *

Niên Nhã Tuyền chạy nước rút một trăm mét tới cổng, thở gấp, quả nhiên thấy một chiếc xe sang chảnh quen thuộc. Có điều thu hút không ít sự chú ý của nhiều người, đặc biệt là nữ sinh, đều thăm dò nhìn vào bên trong.

Niên Nhã Tuyền thở phào nhẹ nhõm, đội mũ thấp xuống, đi vòng qua đầu xe, mở cửa sau ngồi xuống.

Người đàn ông ngồi ở ghế lái nhìn thấy cô lúc cô xuất hiện ở cổng, đợi cô ngồi xuống ổn thỏa mới lái xe rời trường học.

Xe hướng về khu biệt thự Đông Phố, Niên Nhã Tuyền nhin không được nói: "Hoắc tổng có gì muốn nói thì cứ nói, nói xong thì tôi tự bắt taxi về."

Ưu điểm lớn nhất cũng chính là khuyết điểm lớn nhất của Niên Nhã Tuyền đó là không che giấu chính mình, tính cách bộc trực thẳng thắn, thích là thích, không vui là không vui. Giống như bây giờ, khó khăn lắm mới mở miệng được, nhưng ngữ khí vẫn cứng rắn.

"Sau này không cần gọi xe nữa, tôi cho em một chiếc xe riêng." Người đàn ông nói không nhanh không chậm.

Xỉ, trọng điểm là muốn cho xe chứ gì? Lãng phí thời gian lại còn bị làm khổ ư? "Không cần, cảm ơn lòng tốt của Hoắc tổng, ý của tôi là.." Quên đi, giải thích nhiều cho anh ta làm gì: "Nếu không có gì để nói, để tôi xuống ở đây đi."

"Tôi nói rồi, sau này không được về kí túc xá nữa."

"Ừ, anh có nói, nhưng dựa vào đâu tôi phải nghe anh? Anh bảo tôi học yoga, khiêu vũ, thì tôi bắt buộc phải bỏ học võ sao, dựa vào cái gì?"

"Dựa vào em là Hoắc phu nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chúng ta ly hôn được không

"Hoắc phu nhân? À! Phụ nữ muốn làm bà Hoắc có rất nhiều, nếu không tôi nhường chỗ, chúng ta ly hôn được không?"

"Két!" Trong màn đêm đen, tiếng thắng xe cực kỳ chói tai, dọa cho cô gái ngồi ở ghế sau xe sợ nhảy dựng lên.

Lặng lẽ trấn an bản thân bị dọa đến miệng đắng môi khô, Niên Nhã Tuyền hồi hận, sao cô phải đi chọc giận một người đang lái xe chứ. Đây là một việc rất chi là nguy hiểm, muốn nói chuyện gì thì cũng để chút nữa rồi nói không được sao?

Xe dừng lại ở ven đường, Hoắc Lăng Trầm im lặng trong chốc lát, cởi dây an toàn ra rồi lấy đồ trên ghế phụ, mở cửa xe, từ trên xe đi xuống.

Lại tới gần cửa xe của ghế sau bên phải nơi Niên Nhã Tuyền đang áp sát lên đó, ngồi xuống.

Bỗng nhiên có thêm một người, Niên Nhã Tuyền buộc lòng phải dịch sang bên kia một chút, cũng chính là đang kéo dài khoảng cách với anh.

Mấy cái túi xách rơi vào trong lòng ngực cô, cô cúi đầu nhìn xuống, đúng là son môi buổi sáng Hoắc Lăng Trầm mua cho cô. Ngay cả bộ Lam Anh San đã mở ra kia, đều mua mới thêm một lần nữa, đầy đủ tất cả xuất hiện trong lòng ngực cô.

Cho nên, đây là anh mua thêm một lần nữa, hay là dựa theo yêu cầu của cô, tới chỗ Lam Anh San lấy..

Sau đó người đàn ông lên tiếng, gỡ bỏ sự nghi ngờ của cô, "Ngoại trừ thứ Lam Anh San đã mở ra, những thứ khác đều mang về hết rồi đây, hộp mà con bé đã mở ra, anh vừa đi chọn một cái mới cho em."

* * *

Niên Nhã Tuyền khoanh tay cầm túi son môi, cả nửa ngày cũng không nói gì.

Giờ phút này, cô không biết mình nên vui vẻ nhận lấy hay là kiên định thêm một chút nữa, dù sao bản thân cô trong tim anh cũng chính là một cô gái như vậy..

Ngay sau đó, anh đột nhiên nhào người qua, bàn tay giữ ở sau ót của cô, để cô nhìn vào hai mắt của mình, nghiêm túc xin lỗi, "Sự việc hôm nay.. Thật xin lỗi." Hôm nay anh nói những lời đó, quá không tôn trọng cô.

Buổi tối anh đặc biệt quay về biệt thự trước, nhưng mà cô lại không ở đó. Hồi dĩ Lulu mới biết được, buổi tối hôm nay cô không về, ngay lập tức trong lòng anh thấy trống rỗng.

Lúc anh ý thức lại được, bản thân đã lái xe tới cổng trường cô rồi. Gọi cho cô mười mấy cuộc điện thoại cũng không nghe, anh chỉ có thể uy hiếp cô.

Nhưng mà, anh rất muốn hỏi cô gái này một chút, con người anh khó gần nhe thế sao? Trước khi lên xe, còn phải bọc mình kín mít, sợ người khác biết bọn họ ở bên nhau?

Nghĩ đến đây, anh trực tiếp tháo mũ cô xuống, lộ ra mái tóc búi tròn cao ra mới xem là vừa lòng. Không chỉ như thế, nhìn thấy mái tóc cô có hơi rối, anh còn sửa sang lại cho cô.

Niên Nhã Tuyền ngây ngốc nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, vậy mà anh lại.. Xin lỗi mình? Cao ngạo như Hoắc Lăng Trầm, lại xin lỗi cô..

Lời nói bị nghẹn ở trong cổ họng, một chữ cô cũng không nói nên lời, cô cũng không biết nên nói gì mới được.

Hoắc Lăng Trầm hôn xuống chóp mũi cô, nhẹ giọng dặn dò, "Ngồi vững, đừng nói những câu làm tôi không vui nữa, về nhà với tôi."

Những câu không vui.. Là ly hôn sao?

Quay về biệt thự, Hoắc Lăng Trầm xuống xe trước, mở cửa xe ghế sau, cầm mấy túi son môi trong người cô lên, sau đó là khuỷu tay của Niên Nhã Tuyền, anh đỡ cô xuống.

Tất cả động tác anh đều rất cẩn thận, Niên Nhã Tuyền có ảo giác, anh như vậy giống như là đang đối xử với một người phụ nữ có thai vậy..

Trong phòng, Hoắc Lăng Trầm đặt mấy hộp son môi lên bàn, mở hộp ra lấy son môi đặt trên bàn trang điểm của Niên Nhã Tuyền. Rốt cuộc Niên Nhã Tuyền không nhịn được nữa mở miệng, "Này, anh đừng mở ra!"

Phụ nữ ngoại trừ thích mua đồ trang điểm, cũng rất muốn hưởng thụ hạnh phúc "đập hộp" đấy có được không.

Hoắc Lăng Trầm nghe vậy nghi ngờ nhìn cô một cái, lại tức giận rồi sao?

Niên Nhã Tuyền thấy anh không phản ứng lại, bước đi tới, lấy hộp son môi thứ hai còn khui bao trong tay anh, "Không phải anh mua cho tôi sao? Sao lại mở hết cho tôi chứ, anh mở rồi thì tôi lấy gì để khui chứ!"

Nhìn dáng vẻ đau lòng của cô gái, ngay lập tức người đàn ông hiểu được, cánh tay dài kéo cô vào trong lòng ngực, một nụ hôn nhẹ khẽ dừng trên trán cô, "Từ từ khui đi, anh đi tắm trước."

* * *

Người đàn ông nói xong, trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Niên Nhã Tuyền nhìn bóng lưng anh, không nhịn được mở miệng, "Đừng tưởng rằng nói một câu xin lỗi, tặng mấy bộ son môi, thì tôi sẽ tha thứ anh."

Cô nào có dễ mua chuộc như vậy.

Hoắc Lăng Trầm quay đầu lại, nhìn vẻ mặt của cô gái đã nhu hòa vài hơn phần, "Đương nhiên.. Biết rồi." Anh cũng được xem là hiểu Niên Nhã Tuyền, đương nhiên cũng biết cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy, nhưng mà, cũng chẳng phải chuyện gì to tát, anh sẽ dần dần khiến cô tha thứ cho anh!

Anh đi rồi, căn phòng yên tĩnh lại, cuối cùng Niên Nhã Tuyền vẫn thua cuộc dưới sự dụ hoặc của son. Một mình ngồi ở trước bàn trang điểm, đặc ý khui toàn bộ các hộp son môi ra, sau đó lại phân loại son môi.

Son môi tổng cộng được phân thành loại, loại mình thích và loại mình không thích.

Dựa theo quy củ, màu sắc hơi khoa trương chia cho Trịnh Hiểu Kha, màu sáng nhẹ nhàng chia cho Lâm Uyển Oánh. Màu bánh đậu để cho cô.. Hoàn mỹ!

Trong lúc vô tình khoé mắt liếc tới người đàn ông mặc áo ngủ đi vào, cô buông son môi xuống, nhỏ giọng hỏi, "Những thỏi son môi này, tôi có thể đem tặng người khác không?"

Sắc mặt anh hơi trầm xuống, "Không thích?"

"Không không, có mấy màu không thích hợp với tôi, giữ lại cũng lãng phí."

Lúc này sắc mặt Hoắc Lăng Trầm mới hòa hoãn hơn vài phần, "Tự em quyết định đi, đồ đã là của em rồi." Đi đến trước bàn trang điểm, mở ra hộp đựng son môi cô vừa mới khép lại ra, phát hiện màu sắc cô giữ lại, và màu sắc trước kia mình mua đều không khác nhau lắm.

Đỏ tươi, đỏ lá phong, màu rượu vang đỏ, đỏ tươi, đỏ nữ vương, nhiều nhất cũng có hai màu đậu đỏ nhàn nhạt, chắc hẳn là lúc trang điểm muốn dùng nên cô giữ lại. Còn những màu như màu hoa hồng, màu hồng cam, màu tím, toàn bộ đều muốn tặng cho người khác.

Đóng chiếc hộp đựng đồ của cô lại, người đàn ông như là nghĩ đến gì đó, đi tới phòng cách vách lấy một thứ tới, "Đây là bộ sữa tắm dầu gội các loại của công ty mới cho ra mắt, đi dùng thử xem, nhớ bỏ vào trong bồn tắm. Thôi đi, em ở đây chờ tôi."

Hơn mười phút sau

Niên Nhã Tuyền nhìn về phía người đàn ông đang khuấy sữa bò trong bồn tắm, thử thăm dò, "Chú Hoắc, có phải chú làm chuyện gì đó có lỗi với tôi hay không?" Nếu không sao lại đối xử tốt với cô như vậy.

Đã nói xin lỗi rồi thì thôi đi, một tổng giám đốc của một công ty đa quốc gia bận trăm công ngàn việc, một cậu Hoắc cao cao tại thượng của Việt Thành, vậy mà lại đi chuẩn bị nước cho cô tắm? Cho dù là ai cũng thể bình tĩnh được?

"Ừm." Những lời hôm nay, anh thật sự không nên nói.

Sau khi ừm một tiếng, thì không nói câu nào khác, Niên Nhã Tuyền bắt đầu suy nghĩ bậy bạ, "Có phải lúc anh đi đòi Lam Anh San trả lại son môi, nhất thời xúc động làm gì cô ta rồi.."

"Niên Nhã Tuyền!" Người đàn ông bỗng nhiên quay đầu lại, sắc mặt tối tăm cắt ngang suy nghĩ miên man bấy bả của cô.

Niên Nhã Tuyền lập tức ngậm miệng lại, khi anh pha nước tắm xong, cô còn nói thêm, "Nếu thật là như vậy, anh cũng đừng quá áy náy, dù sao hôn nhân của chúng ta.. Anh hiểu mà, nếu hai người thật lòng yêu nhau, tôi cũng có thể nhường chỗ.. A! Anh, anh, anh xé quần áo tôi làm gì!"

Cô gái vội vàng che áo lông trên người mình, áo khoác đã bị người đàn ông ném sang một bên.

"Nếu em còn không chịu đi tắm nữa, tôi không ngại đích thân dạy em cách tắm đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Dù sao anh ta cũng là người bị hại

".. Tắm, tôi tắm." Có một câu gọi là: Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Người đàn ông lại lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái, mới buông tha cho cô, nhanh chóng ra khỏi phòng tắm.

Cửa phòng tắm bị đóng lại, Niên Nhã Tuyền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lúc tắm, cô cảm thấy không thích hợp, rõ ràng người tức giận phải là cô mới đúng, sao lại biến thành Hoắc Lăng Trầm?

Thành thoi ngâm mình tắm rửa xong, Niên Nhã Tuyền gấp một cái, thoa sữa tắm Hoắc Lăng Trầm đưa cho, ôi.. Muốn ăn quá đi, vị sữa bò, một người tham ăn như cô, suýt chút nữa thì kìm lòng không đậu uống một ngụm sữa tắm!

Sau khi tắm xong, làn da vốn dĩ thô ráp bởi vì hàng năm tập võ, thân thể phối hợp với sữa tắm, da thịt mềm mịn hơn hẳn.

Nhìn bản thân mình trong gương, chính Niên Nhã Tuyền cũng không nhận được sờ soạng cái chân bóng loáng của mình vài cái..

Xem ra sau này phải chăm dưỡng thể mới được, nếu không cô thật sự sẽ già trước tuổi mất.

Mặc áo ngủ vào, Niên Nhã Tuyền thu dọn phòng tắm xong, trùm lấy mái tóc dài ướt dầm dề đi ra. Cô cho rằng Hoắc Lăng Trầm đã tới phòng làm việc làm việc rồi, ai ngờ người đàn ông ấy lại đang nằm trên giường, giờ phút này đang dựa vào đầu giường của cô nghe điện thoại.

Từ lúc cô bước ra, ánh mắt của Hoắc Lăng Trầm cứ dính trên người cô không rời.

Nhìn cô ngồi ở trước bàn trang điểm, bôi một ít mỹ phẩm dưỡng da lên mặt mình sau đó cầm máy sấy lại quay về phòng tắm lần nữa.

Rất nhanh sau đó trong phòng tắm vang lên âm thanh của máy sấy, Hoắc Lăng Trầm nhanh chóng nói với Trịnh Phi, "Giao ba tắm thê Spa trên tầng bốn Dao Quang cho phu nhân."

Ba tắm? Ngay lập tức Trịnh Phi hiểu được, "Vâng, tổng giám đốc Hoắc."

"Còn nữa, xây một phòng nghiên cứu sản xuất sơn môi độc lập ở phía đông khu trang viên bên kia, chuẩn bị đầy đủ tất cả toàn bộ tài liệu, để lúc phu nhân không có việc gì thì đến đó giết thời gian."

"Đăng ký một cái tên nhãn hiệu, gọi là.. Tuyền Lăng, để sau này bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào hoạt động kinh doanh."

"Không phải cô ấy thích ca hát sao? Xây thêm cho cô ấy một căn phòng sáng tác nhạc, dương cầm, đàn ghita, thiết bị âm nhạc tiên tiến nhất, toàn bộ cho vào đó.."

".. Vâng, tổng giám đốc Hoắc." Trời ạ, tổng giám đốc Hoắc biến thành con mả cuồng sùng vợ từ khi nào đây!

Đến cả việc cô thích võ thuật, sau này không cần luyện tập nữa, cô có anh bảo vệ, biết phòng thân chút ít là được, không cần cô tiếp tục tập võ chịu khổ nữa.

"Còn một việc cuối cùng, chuyện vừa phân phó cho cậu xong, công việc gần đây giao cho mấy người khác trước, cậu ra nước ngoài một chuyến tìm một thứ. Tôi nhớ lúc trước nó có xuất hiện một lần ở hội đấu giá, kim cương nguyên thể màu xanh trắng." Thuần khiết đến mức giống như nước kim cương trong suốt không màu, đặc biệt trong đó có màu lam nhạt là tốt nhất, vừa hay khối nguyên thạch kia có một chút màu lam nhạt.

Nếu anh nhớ không lầm, hoặc là không đoán sai, màu lam nhạt hẳn là màu Niên Nhã Tuyền thích nhất.

"Vâng, tổng giám đốc Hoắc!"

"Không tiếc bất cứ giá nào đều phải lấy cho bằng được."

"..."

Lúc Niên Nhã Tuyền từ phòng tắm đi ra, Hoắc Lăng Trầm đã tắt điện thoại, cô đứng ở mép giường hỏi, "Chú Hoắc, chú không về phòng ngủ sao?"

Hoắc Lăng Trầm không hề nói gì, đặt điện thoại sang một bên, cánh tay dài dùng sức một cái, ôm cô vào trong lòng mình.

Mùi hương nhàn nhạt trên người cô gái xông vào mũi, rất dễ ngủ.

Vốn dĩ anh muốn hôn môi cô, cuối cùng bị cô trốn tránh, dừng lại ở bên má cô, tựa như anh cũng không thêm đề ý, nhàn nhạt lên tiếng, "Tôi nói rồi, sau này chúng ta phải ngủ chung, lên đây."

"Không lên! Hoắc Lăng Trầm, tôi đã đồng ý về đây rồi, anh đừng được một tác lại muốn tiến thêm một thước!"

"Nếu đã quay về, vậy ngủ cùng nhau cũng là bình thường."

Ngay sau đó không đợi cô nói câu nào, cả người đều đã bị Hoắc Lăng Trầm kéo lên giường. Trước khi cô kịp phản kháng, không chế cô ở dưới người, một tay tắt đèn, "Ngủ!"

"Anh đi xuống, thì tôi mới ngủ! Nếu không tối hôm nay chúng ta ai cũng đừng hòng ngủ được!"

"Ai cũng không ngủ được? Không thành vấn đề!" Trong bóng đêm, anh chuẩn xác không sai một li lấp kín đôi môi đỏ mọng của cô, triển miên hôn sâu.

Ngay lúc Niên Nhã Tuyền cho rằng Hoắc Lăng Trầm sẽ tiếp tục kiên trì, anh lại buông cô ra, hơi thở nhẹ nhàng ở một bên, "Ngủ đi."

* * *

Sáng sớm hôm sau, Niên Nhã Tuyền mơ màng ngáp ngắn ngáp dài xuất hiện trên bàn cơm, ăn xong bữa sáng Hoắc Lăng Trầm liếc mắt một cái, "Nói điều kiện thứ ba ngày hôm đang nói dở đi."

Hả? Điều kiện thứ ba? Điều kiện thứ ba của cô là gì? "À! Gần đây sao không gặp trợ lý Trọng?" Nhớ tới Trọng Hải Trình khóc thút thít, Niên Nhã Tuyền lập tức tỉnh táo lại.

Không cần cô nhiều lời, chỉ một câu, Hoắc Lăng Trầm cũng đã biết cô đang nghĩ gì, muốn làm gì!

Không một chút tiếng động đứng dậy, "Cậu ta bận công việc."

Niên Nhã Tuyền buông chiếc đĩa trong tay xuống, vội vàng chạy lại lấy áo khoác tây quần gia Trác đưa qua, chân chó khoát lên cho Hoắc Lăng Trầm, "Ha, hôm nay tôi mặc quần áo cho anh. Tốt xấu gì cũng là vợ của anh, còn chưa từng mặc quần áo cho anh.."

"Niên Nhã Tuyền, cái gì gọi là tốt xấu?" Người đàn ông rất không vừa lòng với câu từ thế này.

"Ha ha, không có việc gì không có việc gì." Khoát một cái áo khoác thôi mà nửa ngày vẫn chưa xong, Niên Nhã Tuyền nhớ tới lập trường của mình, buông chiếc áo đang khoác dở xuống. Nếu không phải Hoắc Lăng Trầm đã đưa một tay vào áo, cái áo khoác đó nhất định sẽ rơi xuống đất.

Người đàn ông nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, mặc áo khoác của mình vào, không nói gì.

Niên Nhã Tuyền khôi phục lại nét mặt bình thường, cũng học theo giọng điệu của anh, "Tôi nói rồi, tôi còn chưa hoàn toàn tha thứ cho anh đâu, nếu muốn tôi tha thứ anh, thì đừng liên lụy đến trợ lý Trọng, dù sao anh ấy cũng là người bị hại, là bị tôi uy hiếp!"

"Có phải bị em uy hiếp hay không, có liên quan gì tới tôi sao?"

Niên Nhã Tuyền, "..."

Được thôi được thôi, dù sao cũng là đang có chuyện cần nhờ anh, thật đáng ghét! "Có thể đừng phạt anh ta nữa không?"

Người đàn ông hỏi lại, "Có thể không tức giận nữa hay không?"

Cô trả lời không tình nguyện, ".. Có thể."

"Xem biểu hiện của em."

Niên Nhã Tuyền trực tiếp nhảy dựng lên, "Tôi không tha thứ cho anh!"

"Trợ lý Trọng kia tiếp tục ngây ngốc khuôn gach ở công trường đi thôi." Người đàn ông nói xong, bước chân đã sắp đi tới cửa biệt thự.

Niên Nhã Tuyền, "..."

Đại não nhanh chóng vận hành, nhưng mà anh đã thay giày xong rồi, cô còn chưa kịp nghĩ ra cách phản kháng lại Hoắc Lăng Trầm, chỉ có thể chạy tới, ôm lấy cánh tay anh, "Tôi không tức giận nữa.. Khụ khụ.. Chú Hoắc, anh để trợ lý Trọng quay lại được không!"

Quản gia Trác cố nhin cười, mở cửa biệt thự ra, Nhã Tuyền càng ngày càng đáng yêu. Nhưng mà, cô làm rất tuyệt, biết thiếu gia ăn mềm không ăn cứng.

"Em gọi tôi là gì?" Hoắc Lăng Trầm chính là như vậy, luôn luôn nắm giữ quyền khống chế trong lòng bàn tay mình một cách nhẹ nhàng thoải mái.

Niên Nhã Tuyền xấu hổ nhìn thoáng qua quản gia Trác ở bên cạnh, quản gia Trác rất thức thời đi ra ngoài biệt thự trước.

Cho đến khi xác định quản gia Trác không nghe được bọn họ nói chuyện, Niên Nhã Tuyền kéo khuỷu tay của Hoắc Lăng Trầm, cúi đầu mềm như bông gọi, "Ông xã.."

Nghe thấy cách xưng hô này, người đàn ông rất vừa lòng, cả khuôn mặt đều mang theo ý cười, sau đó lại ra vẻ bất mãn nói, "Trọng Hải Trình ở trong lòng em quan trọng như vậy sao? Có thể khiến em dễ dàng khuất phục như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Sao cậu ngốc vậy chứ

"Đương nhiên không phải. Tôi và Trọng Hải Trình không có gì cả, cho dù lần đó ở Thượng Dương, tôi cũng chỉ muốn anh ta giấu giếm chuyện.. giữa chúng ta mà thôi, không ngờ anh ta lại bị tôi liên lụy, anh nhanh nhanh cho anh ta quay lại đi. Bằng không tôi sẽ áy náy đến nỗi mỗi ngày đều ăn không ngon.."

Càng nói càng trở nên nghiêm trọng, Hoắc Lăng Trầm kéo tay cô, cao ngạo hừ lạnh một tiếng: "Lát nữa nhớ lên lớp."

Sau đó, sau đó anh cứ như vậy đi mất, không nói đến những thứ khác nữa.

Niên Nhã Tuyền sững sờ, cho nên, cầu xin anh nửa ngày, đều là phí sức sao?

Học xong lớp yoga, không có được câu trả lời của Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền đem theo son môi, có chút buồn bực đến trường.

Trong kí túc xá

Trịnh Hiểu Kha cầm mấy cây son bản hạn chế, ôm Niên Nhã Tuyền hôn mấy trăm cái: "Niên Ca, cuộc đời này có cậu là đủ rồi."

Lâm Uyển Oánh thoa son môi màu hồng nhạt lên xong lại kích động: "Nhã Tuyền, mấy cây son này hình như có giá hai ngàn chín trăm chín mươi chín một cây, sao cậu ngốc vậy chứ, tặng tớ đến mấy cây, không phải cậu muốn gom tiền sao? Có thể bán bớt mấy cây đi."

Niên Nhã Tuyền nâng cằm: "Tớ ngại phiền, không phải cậu thích cây đó từ lâu rồi sao? Nói thật, màu này tớ không thích, cậu thích, đưa cậu là đúng rồi."

Trịnh Hiểu Kha lau đi son môi màu mận chín trên môi mình, không có ý tốt nhìn cô: "Có phải cậu rất hòa thuận với tổng giám đốc Hoắc nhà cậu không?"

Niên Nhã Tuyền do dự, không biết nên nói thế nào: "Coi như là như vậy đi."

Cô muốn tức giận, nhưng mà vừa nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm, liền không hiểu tại sao lại phải nuốt xuống.

"Hòa thuận là được, Niên Ca, cậu và tổng giám đốc Hoắc cứ tận tình rải thức ăn chó cho tớ đi, no chết chúng tớ cũng nhận.."

"I'm a big girl, in a big big world.." Không đợi Niên Nhã Tuyền chọc lại, chuông điện thoại của cô liền reo lên.

Đây là số điện thoại của trợ lý Trịnh, Niên Nhã Tuyền nhận điện thoại: "Trợ lý Trịnh, chào anh."

"Phu nhân, tổng giám đốc Hoắc căn dặn mang cho cô chút đồ, bây giờ trợ lý Nhậm đã đến bãi đỗ xe của trường cô rồi, cô ấy bảo sợ số lạ gọi đến cô không nhận, nên bảo tôi gọi cho cô."

"A, được, thứ gì vậy?" Niên Nhã Tuyền đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

"Cô ra xem sẽ biết, xe của trợ lý Nhậm là xe công ty, biển số xe là 5566." Hình như Trịnh Phi đang ở sân bay, bên kia có tiếng nói của tiếp viên hàng không.

"Được, giờ tôi đi ngay, cảm ơn trợ lý Trịnh."

"Nên làm mà, phu nhân, cô khách khí rồi. Nếu như có thể, cô có thể gọi thêm bạn học Trịnh và bạn học Lâm nữa."

Niên Nhã Tuyền bị Trịnh Phi làm cho đầu óc mơ hồ, cuối cùng dắt theo Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyển Oánh, cùng đến bãi đỗ xe của trường.

Ở cửa bãi đậu xe có một chiếc SUV màu trắng nhìn rất gai mắt, tất cả sinh viên đi ngang qua không nhận được ngắm nghía mấy lần, sau khi nhìn thấy người lái là một phụ nữ, những cô gái có suy nghĩ viên vông không nhận được có chút thất vọng.

Niên Nhã Tuyền từ xa đã nhìn thấy người phụ nữ trung niên mặc đồng phục đen đi lại xung quanh chiếc xe mang biển số 5566: "Chào chị, là trợ lý Nhậm sao?"

Nhậm Hiểu Tương đẩy mắt kính, cung kính mở miệng: "Chào phu nhân, tôi là trợ lý của tổng giám đốc Hoắc, tôi tên là Nhậm Hiểu Tương, hôm nay tới là để tặng đồ cho cô."

Sau khi biết cô là phu nhân tổng giám đốc, ngay cả loại người không thích bát quái chuyện của người khác như Nhậm Hiểu Tương cũng không nhận được phải nhìn thêm mấy lần, phu nhân tổng giám đốc thật trẻ, thật xinh đẹp.

Sau khi hàn huyên mấy câu, liền bước tới mở cửa ghế phó lái ra, Nhậm Hiểu Tương cầm mấy cái túi xách ra: "Phu nhân, trong này là ba tấm thẻ VIP tích điểm của SPA lớn nhất tầng bốn Diêu Quang, nếu tối nay không có việc gì, phu nhân và hai cô đây có thể đến thử."

Ba cô gái, "..."

Niên Nhã Tuyền nhận lấy túi xách, mở cái hộp gấm trong đó ra, bên trong đặt một tấm thẻ vàng sáng lấp lánh, trên đó đề tên là Tiffany's Health SPA Life Club.

Giá tiền một tấm là năm mươi vạn..

Lâm Uyển Oánh khiếp sợ che miệng lại, vội vàng từ chối: "Thật sự rất cảm ơn ý tốt của tổng giám đốc Hoắc, những tấm thẻ này bất kể thế nào tôi cũng không thể nhận được, tôi cũng sẽ mãi ở bên cạnh Nhã Tuyền, thay tổng giám đốc Hoắc chăm sóc Nhã Tuyền."

Lần trước đã nhận của Hoắc Lăng Trầm một tấm thẻ lâu năm của Ngọc Hành trị giá trăm vạn, tấm thẻ này dù thế nào cũng không thể nhận được.

Trịnh Hiểu Kha cũng có ý này, kéo tay Niên Nhã Tuyền, cảm động nhìn trợ lý Nhậm: "Thật sự là nhờ phúc của Nhã Tuyền, phải khiến tổng giám đốc Hoắc tốn kém nhiều rồi, làm phiền trợ lý Nhậm mang thẻ thuộc về tôi và Uyển Oánh về đi. Cảm ơn chị."

Nhậm Hiểu Tương nhìn hai cô gái trước mắt, có chút khen ngợi: "Hai bạn không cần khách khí, tổng giám đốc Hoắc chúng tôi cũng hy vọng lúc phu nhân đi SPA, có hai người bạn tốt như các cô đi cùng, như vậy sẽ không cô đơn."

"..."

Lời này vừa nói ra, hai người họ không phản bác được nữa.

Lâm Uyển Oánh nhắm mắt từ chối: "Không sao cả, chúng tôi hiểu ý của tổng giám đốc Hoắc, lúc Nhã Tuyền đi SPA, chúng tôi sẽ đi cùng cậu ấy, nhưng không nhất định phải nhận tấm thẻ này."

Trịnh Hiểu Kha cũng gật đầu: "Nhã Tuyền, cậu cứ giữ thẻ của cậu đi, cùng lắm tớ bảo bố tớ cho tớ thêm chút tiền sinh hoạt thôi, đi cùng cậu vẫn được." Trước kia cô ấy cũng có thẻ của những thẩm mỹ viện khác, nhưng thẻ SPA lâu bốn Diêu Quang, cô ấy vẫn không đủ khả năng. Có điều, vì Nhã Tuyền, rồi nhắc đến Hoắc Lăng Trầm trước mặt bố, chắc là cũng có thể..

Nhậm Hiểu Tương không nói thêm nữa, chỉ mỉm cười nhìn Niên Nhã Tuyền, cô mới là người làm chủ.

Tâm trạng của hai người bạn tốt cô có thể hiểu được, Niên Nhã Tuyền xoắn xuýt một chút, sau đó quyết định gọi cho Hoắc Lăng Trầm, cầm điện thoại đi qua chỗ khác gọi cho Hoắc Lăng Trầm: "Chú Hoắc."

"Ừ? Gọi tôi có gì không?" Tiếng nói trầm thấp của người đàn ông truyền tới, Niên Nhã Tuyền không tự chủ được đỏ mặt.

"Chuyện lạ.. à ừm.. Trợ lý Nhậm đưa thẻ tới, tôi cũng không cần, bình thường chúng tôi ở trường không thể nào đi SPA được.." Cô nói thật, có lẽ ý vào mình còn trẻ, số lần đi những tiệm SPA đường sinh này có thể đếm trên đầu ngón tay.

"Làm một cô gái, nên sống tình tế một chút, những chuyện này không cần tôi phải dạy em chứ?" Theo như anh biết, từ sau khi bố cô mất, Niên Nhã Tuyền rất ít đến những nơi hưởng thụ cuộc sống.

Vốn dĩ anh cho cô không ít tiền sinh hoạt, cô cũng chỉ lấy số lẻ. Tại sao cô lại cứ hà khắc với chính mình như vậy, hà khắc đến mức khiến anh.. đau lòng.

"..."

"Thẻ SPA chỉ là bắt đầu, coi như là những chuyện sau này Hoắc phu nhân phải học, công việc mà một Hoắc phu nhân phải gánh vác rất nhiều. Tôi cũng sẽ đưa em đi khắp nơi, kết giao với những người bạn em thích, cho nên, làm thêm chút chuyện để cải thiện bản thân, hiểu không?"

"Nhưng mà.."

"Nếu em không muốn xã giao, tôi có thể đồng ý với em, nhưng có một số việc em phải làm, ví dụ như đối tốt với mình. Bước đầu tiên để đối tốt với mình, chính là học cách hưởng thụ."

"..."

Năm phút sau, Niên Nhã Tuyền tâm phục khẩu phục cúp điện thoại, nhận ba tấm thẻ SPA: "Cảm ơn trợ lý Nhậm, chị vất vả rồi."

"Phu nhân khách khí rồi, vậy tôi về làm việc trước đây."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tôi không muốn làm danh viện

(Danh viện thường chỉ những cô gái thiên kim tiểu thư, lá ngọc cành vàng)

Nhậm Hiểu Tương lái xe rời đi, Niên Nhã Tuyền cầm hai hộp gấm trong đó, đưa cho hai người bạn thân, rủ rượi giải thích: "Chút tiền này, tổng giám đốc Hoắc người ta cần bản không để vào mắt. Tổng giám đốc Hoắc nói rồi, nếu như hai người không nhận, chính là khách khí với tớ, không coi tớ là bạn tốt, mới khách khí với tớ như vậy.. Mau nhận đi, chính tớ cũng đành phải nhận đây."

Lâm Uyển Oánh vẫn còn giãy giụa: "Không phải, lần trước đã nhận của tổng giám đốc Hoắc thẻ VIP lâu năm Ngọc Hành trị giá trăm vạn rồi, bây giờ lại nhận cái này, Nhã Tuyền, sao chúng tớ lại không biết xấu hổ vậy chứ?"

Niên Nhã Tuyền lắc đầu: "Tớ cũng không hiểu suy nghĩ của nhà tư bản." Nếu như chuyện ngày hôm nay, đổi thành cô nhận thẻ của chồng người khác, còn vừa nhận một tấm thẻ trăm vạn, hay năm mươi mấy vạn, cô cũng sẽ cảm thấy không hay.

"Được rồi, hai người đừng nghĩ nữa, cầm đi, tớ cũng rất mơ hồ."

* * *

Tối hôm đó, lúc Niên Nhã Tuyền quyết định đổi mặt nói chuyện với Hoắc Lăng Trầm, Hoắc Lăng Trầm lại ra ngoài đi công tác, theo như những lời của Trọng Hải Trình mới trở về nói, tối thiểu phải mất một tháng.

Mặc dù Hoắc Lăng Trầm đi rồi, nhưng chuyện cô nên làm, một chuyện cũng không thiếu, có người giám sát cô. Anh cũng nuôi cô như nuôi một người phụ nữ, mỗi ngày ban ngày phải học yoga, học múa, đôi lúc giúp cô hẹn một SPA thẩm mỹ, cắm hoa, hội tiệc trà, triển lãm tranh, chơi bowling, bóng chày nữ.. Buổi tối lại ngâm mình trong sữa bò với cánh hoa.

Toàn bộ những chuyện này đều là những chuyện thường ngày mà một danh viện xã hội thượng lưu nên làm, ngay lúc Niên Nhã Tuyền sắp bận rộn muốn điên lên, rốt cuộc Hoắc Lăng Trầm cũng trở về.

Đi hơn hai tháng, ban đầu bọn họ gửi tin nhắn qua điện thoại. Đương nhiên Niên Nhã Tuyền không thích những thứ anh sắp xếp, nhưng câu nói đầu tiên của Hoắc Lăng Trầm khiến cô bị ghen hờn, nên cô không thêm đề ý tới anh nữa.

Thậm chí lúc Niên Nhã Tuyền biết Hoắc Lăng Trầm đăng ký tiết mục múa ở dạ tiệc liên hoan đầu năm của trường cho cô, thì cô vẫn còn ở bên này nói diên, hận Hoắc Lăng Trầm đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không thêm gọi điện thoại chất vấn anh.

Ngày Hoắc Lăng Trầm quay về, cũng chính là ngày dạ tiệc liên hoan đầu năm, bởi vì ngày đầu năm đó là lễ tế trời, cho nên dạ tiệc tổ chức trước ba ngày.

Trên sân khấu, Niên Nhã Tuyền mặc trang phục múa cổ đại màu xanh da trời chậm rãi bước lên sân khấu.

Ngay giây phút ánh đèn chiếu lên người cô, khi cô lộ ra dưới tầm mắt của mọi người, tất cả mọi người dưới sân khấu đều khiếp sợ không nói được câu nào.

Bọn họ khó mà tin được, Niên Nhã Tuyền trước kia bị bọn họ gọi là "bà đàn ông" cũng có lúc thùy mị, khí chất xuất chúng như vậy.

Xoay tròn, nhảy lên, mỗi một động tác đều thu hút hết toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Một điệu múa đã nhảy xong, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Niên Nhã Tuyền cũng chẳng có chút vui vẻ gì, xuống khỏi sân khấu, thay quần áo xong, cô buồn bực không vui trực tiếp rời khỏi trường học.

Cô nhất định sẽ không để ý tới Hoắc Lăng Trầm nữa, người đàn ông đó cho dù đi đến đâu, không ở bên cạnh cô còn có thể hành hạ cô mỗi ngày. Được lắm, điệu múa dân tộc này múa rất thành công, anh ta hài lòng rồi chưa?

Mở cửa biệt thự ra, trong bóng tối, cô rơi vào một cái ôm vừa quen thuộc vừa xa lạ, tiếng kính hô của cô bị chặn lại.

Phù.. Người có thể đánh lại được cô, cũng chỉ có anh.

Có điều, dường như có chút không đúng, dường như cô ngửi thấy mùi máu tanh.

Buông người đàn ông ra, cô mở đèn biệt thự lên, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm một tay đỡ cánh tay còn lại, trên cánh tay đều là máu.

"Anh sao vậy?" Cô lo lắng kéo tay anh, sắc mặt người đàn ông tái nhợt.

Hoắc Lăng Trầm đề xuống cảm xúc vừa dâng lên: "Không sao cả, gọi cho số này, bảo anh ta tới đây một chuyến."

"Tôi đưa anh đi bệnh viện." Cô ném balo qua một bên, chuẩn bị đỡ anh ra cửa.

Hành động của cô bị Hoắc Lăng Trầm ngăn lại: "Chuyện này không thể để cho truyền thông tóm được, đưa tôi lên lầu, số điện thoại này là của bác sĩ yên tâm"

Niên Nhã Tuyền đỏ mắt đau lòng, dùng điện thoại của anh bấm số điện thoại kia. Sau khi xong chuyện lại vừa bắt mẫn than phiền, vừa đỡ anh lên lầu: "Còn biết đường về sao? Hay là bị thương nên về? Không biết còn tưởng rằng tôi làm anh bị thương."

Hoắc Lăng Trầm dừng bước, sờ mặt cô, thật lòng khen ngợi: "Tôi thấy em biểu diễn, rất giỏi."

Niên Nhã Tuyền nhớ tới cuộc sống hai tháng này, nước mắt đều muốn chảy xuống: "Hoắc Lăng Trầm khốn kiếp, đi thi cứ đi đi, còn bắt tôi phải làm những chuyện đó, tôi không muốn làm danh viện, tôi chỉ muốn mình làm.."

"Được, vậy thì không làm nữa."

Vốn dĩ là chuyện mà anh muốn khẳng định kiên trì đến cùng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt uất ức của cô bé này, nháy mắt liền mềm lòng thay đổi chủ ý.

"Hừ, Anh xem bây giờ mạng của anh nằm trong tay tôi. Tôi nói cái gì anh đồng ý cái đó. Lúc tôi nhắn tin cho anh muốn kháng nghị, không phải anh còn thể son sắt nói vì tốt cho tôi sao?" Cô chỉ kháng nghị một lần đó thôi, một câu vì tốt cho cô của Hoắc Lăng Trầm chặn cô lại, từ đó về sau, cũng có lẽ là đang chiến tranh ngầm với anh, cô không hề gửi cho anh thêm một tin nhắn nào.

Điều khiến cô tức giận hơn chính là, cô không liên lạc với anh, cho tới giờ anh cũng không chủ động liên lạc với cô. Mọi người nói xem có đáng giận không chứ?

"Tôi không muốn nhìn thấy dáng vẻ uất ức của em." Có lẽ như vậy đối với cô mà nói, thật sự là quá khó chấp nhận, dù sao tính cách của cô cũng hoạt bát như vậy, khiến cô làm rất nhiều chuyện cô không thích, không chạy đến nước ngoài tìm anh, anh cũng thật kinh ngạc.

"Sao anh lại đáng ghét như vậy chứ? Đi hai tháng mỗi ngày đều đùa giỡn người ta trong lòng bàn tay, bây giờ vừa về, cho tôi một viên đường muốn dỗ ngọt tôi, không có cửa đâu." Giọng cô hơi nghẹn ngào, trong nghẹn ngào còn mang theo nỗi giận mà cô không nhận ra.

Đỡ anh lên giường mình, sau khi nằm xuống, Hoắc Lăng Trầm kéo tay cô: "Khiến em uất ức rồi, sau này sẽ không như vậy nữa."

Cô khóc không thành tiếng, dùng nắm đấm đấm lên tay anh, nhớ tới anh đang bị thương, cứng rắn chuyển qua ngực anh.

Người đàn ông cầm tay cô, kéo cô vào ngực: "Sao vậy? Hai tháng không gặp, không nhớ tôi sao?"

"Sao tôi lại.. nhớ anh chứ? Tôi không nhớ anh chút nào." Vết chết còn mạnh miệng, người đang nói cũng chính là Niên Nhã Tuyền của thời khắc này. Cô ôm ờ ngả vào lòng ngực của đàn ông, còn phải đề phòng không đụng tới vết thương của anh.

"Nhưng tôi rất nhớ em." Giọng nói giàu từ tính của anh vang lên bên tai cô.

Tim của Niên Nhã Tuyền chợt đập nhanh một nhịp, gương mặt đỏ lên, thật sự không biết trả lời câu hỏi của anh thế nào, dứt khoát nói sang chuyện khác, tùy ý hỏi: "Vết thương này của anh là sao đây? Có phải bảo vệ cô gái nào đó mới bị như vậy không?"

Lần này, người đàn ông im lặng.

Sự yên lặng của anh, khiến lòng cô trầm xuống, từ trong lòng anh đứng dậy, căm tức nhìn người đàn ông: "Thật sự bị tôi nói trúng rồi."

Giờ phút này, trái tim cô, khó chịu, chua chát.

Anh lần nữa cầm tay cô: "Có biết vì sao tôi và Cảnh Sâm lại nhận nuôi Tiểu Anh San không? Bởi vì cha mẹ của con bé vì bảo vệ chúng tôi mà phải chết

thăm trong tay người khác."

Cho nên, người anh cứu là Lam Anh San.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Cũng luôn đối xử với tớ rất dịu dàng

Hoắc Lăng Trầm tiếp tục nói: "Lúc đó Tiểu Anh San mới 13 tuổi, chính mắt nhìn thấy cảnh tượng cha mẹ mình chết thảm. Kiểu chết đó, tôi và Cảnh Sâm nhìn thấy còn có chút không chịu nổi, huống chi là con bé? Lên con hen sườn ngay tại chỗ, nếu không phải đưa tới bệnh viện kịp thời, chỉ sợ nó cũng.."

Nhớ lại chuyện đó, ngay cả Hoắc Lăng Trầm cũng khó mà miêu tả được, Niên Nhã Tuyền hoàn toàn đồng cảm với Lam Anh San.

Nếu lại xảy ra chuyện, đúng là Hoắc Lăng Trầm nên cứu cô ta.

Đề xuồng tất cả những điều không thoải mái trong lòng xuồng, xoay người đi tới cửa: "Tôi đi xem bác sĩ tới chưa."

Hoắc Lăng Trầm không can cô, chỉ là lúc cô xuồng lâu, bỗng nhiên anh ngắt đi.

Lúc đưa bác sĩ tới, Niên Nhã Tuyền mới biết Hoắc Lăng Trầm bắt tỉnh, nhìn người đàn ông nhắm chặt hai mắt không nhúc nhích, Niên Nhã Tuyền bị dọa đến mức không nhấc tay lên nổi: "Hoắc.. Hoắc.. Lăng Trầm." Đừng, đừng có dọa cô mà.

Vừa gọi tên Hoắc Lăng Trầm, nước mắt Niên Nhã Tuyền liền rơi xuồng, bởi vì cô thấy trên giường toàn là máu.

"Hoắc Lăng Trầm! Anh mau tỉnh lại, Hoắc Lăng Trầm!" Cô nhào qua, sợ hãi vỗ mặt anh: "Anh đừng dọa tôi có được không? Tôi học, tôi nghe lời, anh muốn tôi làm gì cũng được, anh mau tỉnh lại đi! Huhuhu.."

Đúng lúc đó, người đàn ông vốn nhắm chặt mắt, bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn cô gái đang khóc không thành tiếng, giọng khàn khàn hỏi: "Thật sao?"

Niên Nhã Tuyền: "..."

Cô ngừng khóc, gạt đầu liên tục: "Thật đấy thật đấy, anh đừng ngủ, có được không?"

Bác sĩ chuẩn bị xong tất cả dụng cụ: "Tổng giám đốc Hoắc, tôi cầm máu cho anh trước."

Nhìn Niên Nhã Tuyền, khuôn mặt tái nhợt của Hoắc Lăng Trầm lộ ra nét cười: "Ngoan, đừng khóc, ra ngoài chờ tôi."

Vì không muốn vướng tay vướng chân bác sĩ kiểm tra, Niên Nhã Tuyền ngoan ngoãn rời khỏi phòng.

Lấy điện thoại gửi tin nhắn vào nhóm: "Huhuhu.. Tớ phát hiện, có lẽ tớ thích Hoắc Lăng Trầm rồi."

Lâm Uyển Oánh trả lời đầu tiên: ".. Thích tổng giám đốc Hoắc không phải là điều rất bình thường sao? Tớ đã có bạn trai rồi, còn muốn vượt tường nữa là.."

Niên Nhã Tuyền cứ như không thèm nhìn tin nhắn, vẫn gõ chữ: "Anh ấy muốn tớ học cái gì tớ học cái đó, cho dù rất phiền, nhưng vừa nghĩ tới vẻ mặt lạnh như băng của anh ấy, vừa sợ vừa vui vẻ."

Trịnh Hiểu Kha không lên tiếng, chỉ nhìn màn hình dùng sức gạt đầu.

"Thật ra anh ấy đối xử với tớ rất tốt, biết tớ thích ăn cái gì, luôn căn dặn thím Lưu làm thêm cho tớ. Biết khẩu vị của tớ lớn, nhiều lần ra ngoài ăn cơm, chẳng những không ngại, còn gọi một bàn thức ăn cho tớ."

Hoắc Lăng Trầm đối xử với Niên Nhã Tuyền không tệ, mấy người bọn họ ở lâu năm Ngọc Hành lần đó đã nhìn ra.

"Mặc dù anh ấy bá đạo cường thế, nhưng lúc chỉ có hai chúng tớ, cũng sẽ đối xử với tớ rất dịu dàng."

WOW, Hàn Huệ Minh rất khó nghĩ ra bộ dạng tổng giám đốc Hoắc dịu dàng là như thế nào.

"Bởi vì tớ, Hiểu Kha và Uyển Oánh chơi thân với nhau nên anh ấy yêu ai yêu cả đường đi, thế gì cũng làm luôn ba tấm."

Lâm Uyển Oánh và Trịnh Hiểu Kha gạt đầu khẳng định, bây giờ trên tay hai người có cả mười mấy tấm thẻ. Đều là nhờ phúc của Niên Nhã Tuyền.

"Có người phụ nữ khác ngồi ở ghế phó lái trên xe anh ấy, tớ sẽ tức giận, anh ấy và người phụ nữ vào phòng thật lâu, tớ sẽ tức giận, anh ấy đối xử với cô ta hơi tốt một chút, tớ cũng sẽ tức giận.."

Hàn Huệ Minh thật muốn nói, đó là cậu đang ghen.

"Lần đó ở Tấn Nam, thời điểm máu chót nhất, anh ấy lại đột nhiên xuất hiện cứu tớ, mặc dù tớ không nói, nhưng trong lòng tớ rất cảm động."

Lúc khẩn cấp nhất, bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ cảm tạ người đã cứu mình. Huống chi đó lại là người chồng có vô vàn không gian phát triển tình cảm với mình?

"Thấy anh ấy bị thương, tớ sẽ rất khó chịu, tất cả tức giận trong lòng cũng nhin lại."

Chẳng lẽ tổng giám đốc Hoắc bị thương?

"Ngoại hình anh ấy đẹp như vậy, vóc dáng đẹp như vậy, quan trọng nhất anh ấy là chồng tớ, hơn nữa sau khi biết tớ là vợ anh ấy, làm rất nhiều chuyện đều vì tốt cho tớ, tại sao tớ vẫn còn dè dặt? Có phải đầu óc tớ có bệnh không?"

Rốt cuộc Trịnh Hiểu Kha không nhin được nữa gõ mấy chữ: "Cậu hẳn là không phải đầu óc có vấn đề, có phải phương diện kia của cậu có vấn đề không?"

Niên Nhã Tuyên: "..."

Đau buồn hồi lâu, xúc động hồi lâu, bị một câu nói của Trịnh Hiểu Kha chọc cho nín khóc mà mỉm cười.

Không chỉ có cô, mấy người còn lại cũng gửi icon cười lớn theo.

Niên Nhã Tuyên gửi mấy icon đám đá, @Trịnh Hiểu Kha, còn phối hợp với một đoạn chữ: "Cậu mới có vấn đề." Mấy lần Hoắc Lăng Trầm sốt ruột, cô cũng không bình tĩnh được, ok?

Nếu không phải có thể cảm nhận được rõ ràng biến hóa của cơ thể anh, cô cũng cho rằng anh mới có vấn đề.

Nhưng mà, hẳn là anh thật sự muốn tôn trọng tâm ý của cô, không muốn cưỡng ép cô!

Nghĩ tới đây, Niên Nhã Tuyên lại khóc. Nhìn cửa phòng đóng chặt, nhớ tới Lam Anh San, cô thật sự muốn đánh cô ta một trận toi bời.

Là cô ta hại chồng cô chảy nhiều máu nằm trên giường như vậy.

Nhưng mà Lam Anh San lại là ân nhân cứu mạng của chồng cô, thật phiền.

"Aaaaaa." Niên Nhã Tuyên lau nước mắt, đắp lên tường mấy cái.

Tin nhắn trong nhóm vẫn còn tiếp tục, Thư Trạch Nam nhắc đến cô: "Nhã Tuyên, có phải tổng giám đốc Hoắc xảy ra chuyện gì không?"

Cô gật đầu, trả lời: "Đúng vậy, các cậu đừng nói với người khác nhé, chuyện này không thể để người khác biết, thay tớ giữ bí mật." Cô không may nói lỡ miệng, không biết có chuyện gì không.

Cô tin là sẽ không sao, bởi vì trong nhóm đều là bạn tốt của cô, sẽ không bán đứng cô.

"Không phải anh ta đi công tác còn chưa về sao?" Chuyện Hoắc Lăng Trầm đi công tác, mọi người dĩ nhiên biết.

"Anh ấy đột nhiên quay về, cũng không biết xem được tiết mục tối nay tớ diễn ở đâu." Niên Nhã Tuyên cũng buồn bực, anh xem cô biểu diễn ở đâu, chẳng lẽ anh mới từ trường cô quay về?

Nghĩ đến vết thương của anh, cô lại cảm thấy không phải.

Lâm Uyển Oánh suy nghĩ một chút, @Niên Nhã Tuyên: "Có điều, Niên ca, tối nay sau khi cậu múa xong, tớ cảm thấy tổng giám đốc Hoắc thật sự là dụng tâm lương khổ. Cậu thực sự không chỉ thay đổi một chút, không nói cái khác, chỉ nó tới khí chất của cậu. Trước kia cậu là một kẻ ngang ngược bức người, bây giờ chẳng những ngang ngược, còn ưu nhã và cao quý."

Niên Nhã Tuyên: "..."

Cô sao? Ưu nhã? Cao quý? Đẹp đi!

Những thứ này không liên quan tới cô.

Có điều, đề tài này, Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyển Oánh đều có tiếng nói chung: "Uyển Oánh nói không sai, chẳng những như vậy, Nhã tuyên, cậu không phát hiện da cậu đẹp hơn trước đây rất nhiều sao? Trước kia cậu luyện võ, tay chân đều là vết chai, da cũng có chút thô ráp. Nhưng bây giờ thì sao? Lần trước tớ kéo tay cậu, lại rất nhẵn, lần đó cậu đi tắm, thấy da cậu trắng hồng, tớ là một cô gái, nhìn thấy cũng không nhin được chảy nước miếng."

Niên Nhã Tuyền đỏ mặt: "Dừng, dừng. Trong nhóm có con trai, tôn trọng con trai chút được không? Mau gỡ đi."

Trịnh Hiểu Kha nghe lời gỡ xuống, Hàn Huệ Minh lưu manh gửi một icon cười đùa: "Tớ thấy rồi, Niên Ca, lần sau tắm chung đi, tớ cũng muốn xem."

"Cút. Tớ sẽ nói với Hoắc Lăng Trầm."

Hàn Huệ Minh bị dọa sợ, vội vàng gỡ tin nhắn, cũng liên tục cầu khẩn: "Niên Ca, tớ sai rồi, tớ sai rồi, tớ không nói gì cả."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Dám nghĩ tới người phụ nữ của đại ca

Dám nghĩ tới người phụ nữ của đại ca, cậu ta không có gan đó.

Lâm Uyển Oánh(icon sexy) Tớ muốn ôm Nhã Tuyền ngủ.

Thư Trạch Nam(icon ôm ả) Vậy anh thì sao?

Trong nhóm liên cười vang.

Bên này có hai người tới biệt thự đưa thuốc cho bác sĩ, sau khi đi vào liên không đi ra nữa. Đã hơn hai giờ trôi qua rồi, Niên Nhã Tuyền cũng muốn đẩy cửa đi vào.

Lúc sắp đến tiếng thứ ba, rốt cuộc cửa phòng cũng được mở ra, sau đó hai trợ lý đi vào đưa thuốc đi ra, cô vội vàng tiến tới: "Thế nào? Thế nào rồi?"

Trợ lý thành thật trả lời: "Hai viên đạn đều đã được lấy ra, bác sĩ Trương đang xử lý những công đoạn cuối cùng."

Nghe được bọn họ nói như vậy, rốt cuộc Niên Nhã Tuyền thở phào nhẹ nhõm: "Tôi có thể vào không?"

"Xin cô chờ một chút, bác sĩ Trương sắp ra rồi."

"Vậy cũng được."

Lúc bác sĩ Trương đi ra đã là mười mấy phút sau, anh ta lấy khẩu trang xuống, trong mắt lộ ra chút mệt mỏi, nói với Niên Nhã Tuyền: "Vết thương của tổng giám đốc Hoắc, đạn đã được lấy ra, cũng đã cầm máu rồi, nhưng tôi hi vọng cô có thể khuyên cậu ấy đến bệnh viện một chuyến, dù sao ở đây cũng không có thiết bị khám chữa bệnh nào, đến bệnh viện kiểm tra là rất cần thiết.."

Niên Nhã Tuyền ngơ ngác gật đầu: "Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ."

Mặc dù bác sĩ Trương không biết cô gái này là ai, nhưng có thể tới đây lúc tổng giám đốc Hoắc bị thương, thân phận của người phụ nữ này hẳn là không thấp, nghĩ tới đây, thái độ càng cung kính hơn: "Cô khách sáo rồi, trợ lý Trọng và trợ lý Trịnh sẽ tới ngay, có chuyện gì cô có thể liên lạc với tôi bất kỳ lúc nào."

"Được, tôi tiễn anh ra ngoài."

"Không cần, cô vẫn nên ở lại đây trông tổng giám đốc Hoắc thì hơn."

"Được.."

Không lâu sau cả Trọng Hải Trịnh và Trịnh Phi đều đã tới, lúc này Niên Nhã Tuyền mới biết trợ lý Trịnh cũng bị thương, chân trái khắp khiết. Sau khi hỏi mới biết Trịnh Phi đã tới bệnh viện xử lý vết thương rồi.

Bị thương lúc từ sân bay trở về, do chạy tới cứu Lam Anh San, Lam Anh San bởi vì quá kinh sợ mà phát bệnh hen suyễn, bây giờ còn đang ở bệnh viện.

* * *

Niên Nhã Tuyền dưới sự giúp đỡ của hai người họ, chuyển Hoắc Lăng Trầm đến phòng cách âm, thay hết drap trải giường và vỏ chăn dính máu, thay lại drap sạch sẽ.

Rốt cuộc khi Hoắc Lăng Trầm tỉnh lại, đã là sáng hôm sau.

Mở mắt ra liền thấy cô bé ngủ say bên cạnh. Bởi vì tối qua ngủ hơi trễ, lúc này vẫn còn mệt, ngủ rất say.

Đưa tay trái bị thương, ôm cô bé vào lòng, hôn lên vầng trán tròn nhẵn của cô.

Lúc Niên Nhã Tuyền tỉnh lại, người đàn ông bên cạnh đang ngồi trên giường xem một xấp văn kiện, cô mơ mơ màng màng ngồi dậy: "Anh về rồi sao?"

Nói xong câu này, cảm giác có chút không đúng, rõ ràng hôm qua Hoắc Lăng Trầm đã về rồi. Lại nhìn thấy băng vải quấn trên cánh tay anh, vết thương của anh nhắc nhở cô rằng không phải mình đang nằm mơ.

"Tỉnh rồi sao? Có đói không?" Người đàn ông một tay đặt văn kiện qua một bên, ánh mắt nhu hòa nhìn cô gái mặt đầy mơ màng vừa tỉnh lại.

"Hóa ra thật sự là vì cứu Lam Anh San mà bị thương." Sự thật này khiến Niên Nhã Tuyền rất khó chịu.

Hoắc Lăng Trầm: "..."

Bàn tay chạm vào mặt cô: "Tuyền Tuyền, em biết mà.."

"Biết rồi biết rồi!" Niên Nhã Tuyền rất sa mạc lời nhắc chặn lên đứng dậy, lời nhai giống như không có chuyện gì xảy ra. "Tôi đi xuống ăn cơm, cơm nước xong tôi đi với anh tới bệnh viện. Bác sĩ nói vết thương của anh tốt nhất nên đến bệnh viện một chuyến, bằng không rất có thể sẽ nhiễm trùng."

Trạng thái tinh thần của anh còn rất tốt, tuyệt đối có thể xuống giường đi lại, thật bội phục tốc độ lành vết thương của người đàn ông này.

"Không cần đến bệnh viện." Anh quả quyết cự tuyệt.

Cô gái vừa đứng xuống đất bỗng nhiên quay đầu lại, hung hăng cảnh cáo anh: "Anh không tới bệnh viện thì bảo Lam Anh San qua chăm sóc anh, tôi không hầu một bệnh nhân không nghe lời."

Hoắc Lăng Trầm: "..."

Quả nhiên Niên Nhã Tuyền dịu dàng hiền thực, thẹn thùng đáng yêu, ôn nhu khiến người ta hài lòng trên sân khấu hôm qua chỉ là nhất thời.

Trở về phòng, Niên Nhã Tuyền nhanh chóng sửa soạn cho mình xong rồi xuống lầu.

Trong phòng ăn, thím Lưu được Hoắc Lăng Trầm dặn dò, đang làm món ăn nóng cho Niên Nhã Tuyền.

Nhanh chóng lấp đầy bụng xong, cô lần nữa quay lại phòng của Hoắc Lăng Trầm, hậm hực chất vấn: "Này, anh có đi bệnh viện không?"

"Nếu em không yên tâm, thì bảo bác sĩ tới một chuyến nữa đi."

"Bác sĩ tới cũng đã tới rồi, cũng có nói rồi, trong nhà không có thiết bị y tế nào cả, kém hơn bệnh viện, cho nên bác sĩ đề nghị anh đi bệnh viện."

Hoắc Lăng Trầm: "..."

Niên Nhã Tuyền âm thầm cắn răng, người đàn ông này thật không nghe lời: "Vậy tôi đi đây, tối hôm nay, không, trước khi anh khỏi bệnh tôi không về đâu."

Cô vừa bước một bước, cổ tay liền bị người đàn ông cầm lấy, giọng anh rất bắt buộc: "Đi."

Lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng, kéo tay anh ra: "Tôi đi tìm quần áo cho anh."

Lúc đi tới phòng thay đồ của Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền bị phòng thay đồ ngăn nắp, gọn gàng của anh làm sợ ngây người. Mỗi bộ quần áo cùng với đồ phối hợp đều giống như đồ trưng bày ở trung tâm thương mại, chỉnh tề, sạch sẽ.

Nếu Hoắc Lăng Trầm đã không muốn để truyền thông biết anh bị thương, Niên Nhã Tuyền tìm được một bộ đồ thể thao màu đen chưa từng thấy Hoắc Lăng Trầm mặc trong một tủ treo quần áo, phối hợp với một chiếc áo len trắng dày, một chiếc mũ bóng chày màu trắng, trang phục như vậy rất khiêm tốn.

Đem quần áo đặt lên giường anh: "Được rồi, thay đi."

Hoắc Lăng Trầm nhìn cánh tay phải của mình: "Không tiện, em thay cho tôi đi."

".. Tôi gọi người giúp việc thay cho anh." Sau khi Hoắc Lăng Trầm tới đây, còn đưa theo mấy người giúp việc đến, giúp việc ở nhà mỗi ngày.

Tiếng nói lạnh lùng của Hoắc Lăng Trầm vang lên sau lưng cô: "Em là vợ tôi, em tình nguyện để người phụ nữ khác thay quần áo cho chồng em sao?"

Niên Nhã Tuyền thở ra một hơi, dứt khoát nói: "Được, tôi thay cho anh." Cô thật sự vẫn không muốn để người phụ nữ khác nhìn thấy cơ thể chồng mình.

Cũng may Hoắc Lăng Trầm chỉ bị thương ở tay, lúc thay quần, mặc dù bị anh đùa giỡn nhiều lần, nhưng quá trình thay cũng coi như thuận lợi.

Choàng áo len lên đầu anh, Niên Nhã Tuyền không cẩn thận đụng phải cơ ngực rắn chắc, vừa vịn hôn lên một cái.

Hoắc Lăng Trầm cứng người, cánh tay trái kéo cô vào ngực: "Tuyền Tuyền, em quyến rũ tôi."

Niên Nhã Tuyền dùng mu bàn tay sờ gương mặt nóng lên của mình: "Oan uổng quá, là do anh cao quá, tôi đứng không vững."

Anh ghé vào tai cô dụ dỗ: "Nếu không, chúng ta đừng đến bệnh viện vội."

"Hửm? Tại sao?"

"Tôi muốn.. ăn em."

".. Nghĩ gì vậy, mau mặc quần áo vào. Đừng có lộn xộn." Niên Nhã Tuyền mặt đỏ tím đập đẩy anh ra, hai tay qua loa kéo tay anh, trông tay áo vào.

Anh cố hết sức vì mình tranh thủ cơ hội ăn đậu hũ: "Tôi chỉ bị thương cánh tay, những chỗ khác không có vấn đề gì cả, nếu không chúng ta thử chút nhé?"

Niên Nhã Tuyền ra vẻ hung hăng che giấu sự xấu hổ của mình: "Thử cái lông, mặc quần áo đi."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Anh thích nghe

"Ừm. Vốn dĩ định đêm qua sẽ không tha cho em, kết quả lại bị thương." Anh kể lại chi tiết ý nghĩ của mình, anh nhìn đã đủ lâu rồi, thật sự nếu còn không xuống tay với cô nữa, nhất định anh sẽ bị uất ức phát bệch mất.

Niên Nhã Tuyền tức giận trừng mắt liếc anh một cái, "Ai bắt anh bị thương, ông trời cũng không muốn để anh toại nguyện!"

"Nếu ông trời không muốn để tôi toại nguyện, sẽ bắt tôi bị thương ở phía dưới, mà không phải là cánh tay. Tuyền Tuyền, tôi có thể dùng một cánh tay để chống đỡ được, chỉ bằng chúng ta thử một chút đi.."

Niên Nhã Tuyền thật sự sắp phát điên rồi, Hoắc Lăng Trầm này hôm nay bị gì thế? Cứ đòi lái xe mãi thế này. Lái xe thì cứ lái đi, tay còn không đứng đắn nữa.. Cô đập mấy cái lên mu bàn chân anh, "Có nói chuyện đằng hoàng được không đây?"

Nam nhân bị dánh vè vừa ngượng ngùng vừa muốn phát điên của cô chọc cho cười ra tiếng, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn cô, "Bà xã, anh đồng ý với em đi bệnh viện, em nhất định phải có hậu tạ gì với anh chứ."

Niên Nhã Tuyền bị anh đột nhiên gọi một tiếng bà xã ngọt đến nhìn không được nhếch môi cười, nhỏ giọng hỏi, "Anh muốn tôi hậu tạ gì?"

"Đương nhiên là thế này rồi!" Tiếng nói của anh rơi xuống, cô cũng rơi vào trong lòng ngực của anh, đôi môi chạm vào nhau, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở gấp rút.

Lúc từ trong phòng đi ra, Niên Nhã Tuyền ôm lấy khuôn mặt nóng bừng lên, xông về phòng của mình, đi tìm cái khẩu trang mới.

Cuối cùng, Hoắc Lăng Trầm được Niên Nhã Tuyền trạng bị võ trang đầy đủ, xác định sau khi đeo kính râm và khẩu trang lên, sẽ không bị nhận ra, hai người mới ra cửa biệt thự.

Phía bệnh viện đã được Trọng Hải Trình hẹn giờ trước, Hoắc Lăng Trầm sau khi tháo băng thay thuốc lại, đã là hai giờ sau.

Hoắc Lăng Trầm kéo cánh tay Niên Nhã Tuyền không ra khỏi bệnh viện, ngược lại đi đến khu nội trú.

"Chúng ta đi đâu đây?" Niên Nhã Tuyền buồn bực hỏi.

"Đến khu nội trú một chuyến, Anh San còn đang ở lại bệnh viện quan sát."

"..."

Hai người mới vừa đi tới cửa phòng bệnh, liền nghe được tiếng cười vui vẻ của Lam Anh San truyền ra từ trong phòng bệnh. Niên Nhã Tuyền thấy rõ ràng, người đàn ông bên cạnh có hơi cong khóe môi lên.

Cô lặng lẽ làm cái mặt quỷ.

Người ngồi bên cạnh giường của Lam Anh San trong phòng bệnh là Hàn Tiêu và Lê Cảnh Sâm, giờ phút này Hàn Tiêu chọc cho Lam Anh San cười khanh khách không ngừng được.

Nhìn thấy hai người bỗng nhiên xuất hiện, ánh mắt của Lam Anh San bỗng phát sáng lên, chạy tới bên cạnh Hoắc Lăng Trầm, "Chú à, chú vẫn khỏe chứ? Vết thương còn đau không?"

Hoắc Lăng Trầm buông tay Niên Nhã Tuyền ra, giờ tay đón lấy cô bé chạy ào tới, "Ừm, chú vẫn khỏe, cháu không được cử động mạnh đâu."

"Cháu cũng đã khỏe lại rồi, nhưng mà chú Cảnh Sâm lại không cho cháu xuất viện!" Cô gái bé nhỏ làm bộ đáng ủy khuất nép vào ngực anh tỏ cáo.

"Cảnh Sâm cũng là vì muốn tốt cho cháu." Hoắc Lăng Trầm kéo cô bé từ trong ngực ra, "Thím của cháu cũng có tới, sao lại không biết chào hỏi gì vậy?"

Lam Anh San tựa hồ như vừa nhìn thấy Niên Nhã Tuyền, ngượng ngùng chào hỏi Niên Nhã Tuyền, "Chào thím ạ, thật xin lỗi, là do cháu lo cho sức khỏe của chú Lăng Trầm, dù sao chú ấy cũng là vì cháu mới phải bị thương, cháu rất áy náy.."

Niên Nhã Tuyền cố gắng đè xuống sự khó chịu trong lòng xuống để tránh phải nôn ra khi thấy cái vẻ mặt nai con này, lãnh đạm mở miệng nói, "Anh San à cháu không cần phải áy náy, bảo vệ cháu là việc mà chú của cháu nên làm, dù sao cháu cũng có hơn với chồng thím mà."

"Ồ, chú nói cho thím biết ạ?"

"Đúng vậy, dù sao thím và chú của cháu cũng là vợ chồng mà, giữa vợ chồng với nhau làm gì có bí mật cơ chứ, không phải sao?" Niên Nhã Tuyền mỉm cười, kéo cánh tay của Hoắc Lăng Trầm lại, mười ngón tay đan xen với tay anh, cuối cùng còn ngẩng đầu lên ngọt ngào nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh.

Hoắc Lăng Trầm nắm chặt tay cô, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, trong mắt anh rõ ràng chứa đựng vẻ ôn nhu.

Mấy câu nói thế này, anh thích nghe.

"Này, hai người tới đây để thăm Tiểu Anh San, hay là đến đây là để ngược đãi những cậu độc thân như chúng tôi vậy?" Không muốn ăn cậu lương nữa đâu, Hàn Tiêu oa oa kháng nghị.

Đối mặt với những người khác, Hoắc Lăng Trầm thu hồi lại sự ôn nhu trong đáy mắt, lạnh lùng nhìn thoáng qua Hàn Tiêu, "Không muốn bị ngược đãi thì xéo đi!"

"Má nó chứ, Hoắc Lăng Trầm, chúng ta là anh em mấy chục năm nay, cậu không dịu dàng với tôi thì cũng thôi đi, còn muốn đuổi tôi đi á, đúng là trọng sắc khinh bạn mà!"

Hàn Tiêu dứt hay tay vào túi quần, mặc dù giọng nói vô cùng bất mãn, nhưng biểu cảm trên mặt ngoại trừ có chút cá lợ phát phờ ra thì lại không có gì khác.

"Tôi bị thương cũng có thấy cậu xuất hiện đâu?" Người đàn ông không chút khách khí đáp trả. Hôm qua ai cũng tới thăm anh ngoại trừ Hàn Tiêu.

Hàn tiêu nghe vậy không có bất kỳ áy náy nào, thoải mái thừa nhận, "Trong lòng tôi, Anh San còn quan trọng hơn cậu gấp ngàn lần, đương nhiên là xác định Tiểu Anh San không có việc gì trước, sau đó mới đi thăm cậu chứ!"

Lam Anh San cười một tiếng, bước tới cầm ống tay áo của Hàn Tiêu nũng nịu, "Vẫn là chú Tiêu hiểu cháu nhất!"

"Đương nhiên rồi!" Hàn Tiêu tùy ý ôm vai Lam Anh San lại, khiêu khích nhìn Hoắc Lăng Trầm.

Hoắc Lăng Trầm không thèm để ý đến anh ta, hỏi Lê Cảnh Sâm ngồi một bên vẫn giữ im lặng từ nãy giờ, "Bác sĩ nói thế nào?"

"Bệnh cũ, sáng mai là có thể xuất viện rồi." Lê Cảnh Sâm thu hồi ánh mắt đặt ở ngoài cửa sổ.

Hoắc Lăng Trầm không nói gì nữa, kéo tay Niên Nhã Tuyền cùng ngồi trên một ghế salon khác, hai chân ưu nhã chống lên nhau, nhìn Lam Anh San và Hàn Tiêu cười cười nói nói.

Sau một lúc lâu, cửa phòng bệnh lần nữa bị đẩy ra, lần này người đi vào là Lục Khải Hàng và Tống từ.

Lục Khải Hàng nhìn thấy Niên Nhã Tuyền, trước tiên là chào hỏi cô, "Nhã Tuyền."

Niên Nhã Tuyền muốn đứng dậy, "Lục.." Nhưng cô vừa đứng lên, liền bị Hoắc Lăng Trầm kéo trở lại chỗ ngồi, cô nghi hoặc quay đầu lại nhìn.

Anh thân nhiên nói, "Đây không phải là trường học, không cần thiết phải khách sáo với anh ta như vậy."

Lục Khải Hàng nghe vậy thì cũng ôn nhuận cười một tiếng không nói gì.

Niên Nhã Tuyền im lặng thu hồi ánh mắt, một lần nữa chào hỏi hai người họ, "Hiệu trưởng Lục, chị Tống Từ."

Lục Khải Hàng gật gật đầu, sau đó bước đến bên cạnh Lam Anh San.

Tổng Từ thì ngược lại, đợi Lục Khải Hàng đi qua đó rồi, liền đi tới chỗ Nhã Tuyền, "Tay của Lăng Trầm thế nào rồi?"

Niên Nhã Tuyền nghi hoặc nhìn thoáng qua cô gái đang cười nhẹ nhàng, Hoắc Lăng Trầm đang ngồi bên cạnh đó, sao không trực tiếp hỏi anh đi? Ngược lại lại tới hỏi cô làm gì?

Không đợi cô lên tiếng, Tổng Từ nâng cao giọng lên, "Nhã Tuyền, em xem em kia, là vợ của Lăng Trầm, hỏi chồng em bây giờ thế nào thôi mà cũng ngại nói?"

"Anh ấy.. em.." Niên Nhã Tuyền quả thực bị làm cho hồ đồ luôn.

Tổng Từ kéo cô từ trong lòng Hoắc Lăng Trầm đứng dậy, thân mật xoắn lên khuỷu tay cô, cười rất bất đắc dĩ, "Hôm qua lúc tại anh chị rời đi, em còn nằm bên cạnh anh ta ngủ như một con heo con, cũng khó trách em không biết gì. Chăm sóc cho Lăng Trầm, chắc mệt lắm nhỉ!"

Niên Nhã Tuyền, "..."

Thì ra là tối hôm qua bọn họ có đến biệt thự.

Nghĩ tới hình ảnh mình nằm đó ngủ bị một đám người vây xem, cô quay đầu liếc mắt nhìn người đàn ông đang dựa vào ghế salon, "Chị Tổng Từ tối, sao anh không gọi em dậy."

Anh khẽ nhúu mày, "Lần sau anh sẽ chú ý."

Tổng Từ bị bọn họ chọc cười thành tiếng, sau đó như chợt nhớ ra mình tới đây để thăm Lam Anh San, "Bao giờ Anh San xuất viện?"

Lam Anh San ngọt ngào trả lời, "Cảm ơn chị Tổng quan tâm, sáng mai em xuất viện rồi."

Lục Khải Hàng ở một bên nhắc nhở, "Gọi thím."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Cẩn thận đạo đức ảo của cô ta

Lần này không đợi Lam Anh San lên tiếng, Tổng Từ nhanh chóng tiếp một câu, "Gọi thím gì chứ, đã cưới hỏi gì đâu mà gọi thím!"

Lục Khải Hàng đi về phía cô, cười âm áp, "Em cho rằng em còn có thể chạy trốn được sao?"

Tổng Từ hơi đỏ mặt, lặng lẽ làm mặt quỷ với anh ta, sau đó túm lấy Niên Nhã Tuyền cùng đi ra ngoài cửa, "Mọi người cứ trò chuyện đi, tôi có chút việc muốn nói với Nhã Tuyền."

"..."

Hai cô gái cùng đi ra khỏi phòng bệnh, Tổng Từ nhìn thoáng qua Niên Nhã Tuyền, nghiêm túc thấp giọng thở thề, "Chuyện Hoắc tổng cứu Lam Anh San, em đừng suy nghĩ nhiều."

".. Ừm." Tổng Từ hôm nay kỳ lạ thật.

Đi thẳng tới lối thoát hiểm, Tổng Từ mới dừng bước lại, "Nhã Tuyền, tuyệt đối được vì Lam Anh San mà gây nhau với Hoắc tổng, biết chưa?"

"Chị Tổng Từ, Rốt cuộc là chị muốn nói gì với em? Em có hơi hoang mang.."

Tổng Từ nhìn cô gái như lạc vào trong đám sương mù, buồn cười, "Xem chị kia, là do chị sốt ruột quá, quên rằng em cũng chưa gặp Lam Anh San được mấy lần."

Sau đó cô ấy đề thấp giọng nói với Niên Nhã Tuyền, "Chị cũng không biết cô ta đang suy nghĩ gì, em có biết không? Bạn gái của Cảnh Sâm, ừm. Cứ cho là bạn gái đi, đính hôn với người khác, tám chín phần đều là do con bé đó đấy."

"..."

Con bé đó trong câu nói của Tổng Từ mặc dù không nói thẳng ra, nhưng Niên Nhã Tuyền đương nhiên biết đang nói ai.

"Thời gian sau đó, chị với Khải Hàng cãi nhau mấy lần, đều là bởi vì cô ta."

"Không phải chị đang nói xấu nhỏ đó đâu, tâm cơ của Lam Anh San thật sự quá sâu quá nặng, sau này em nên cẩn thận một chút. Đừng vì nó mà phải gây nhau với Hoắc tổng, cẩn thận đạo đức ảo của nó, hiểu không?"

Niên Nhã Tuyền rốt cục cũng đã hiểu, "Cô ta như vậy, trong lòng bốn người họ chẳng lẽ không chút để ý gì sao?" Dù sao cũng là tứ thiếu của Việt Thành, nếu cái gì cũng nhìn không ra, chỉ bằng về nhà bán khoai lang cho rồi!

Tổng Từ bắt đầu đi buông tay, "Bốn tên kia đều là đàn ông con trai, làm sao hiểu được mấy cái tính toán sâu thẳm trong tâm địa của phụ nữ được? Trọng nhất bọn họ, Lam Anh San chính là một cô bé đơn thuần đáng yêu, căn bản sẽ không nghĩ rằng con bé đó xấu xa. Cho rằng Lam Anh San vốn chẳng làm gì giữa quan hệ của mọi người cả."

Niên Nhã Tuyền cảm giác nếu như lời Tổng Từ nói đều là sự thật, vậy thì Lam Anh San kia thật là đáng sợ, ".. Em thật sự không biết cô ta rốt cuộc muốn làm gì?"

"Ai biết, em nói cô ta thích Lê Cảnh Sâm đi, Lam Anh San lại luôn luôn duy trì một khoảng cách nhất định với anh ta. Em nói cô ta thích Lăng Trầm, Lam Anh San lại không mấy chủ động, Hàn tiêu? Khải Hàng? Tuổi tác chắc cũng làm bố cô ta được ấy chứ, càng không có khả năng!"

"..."

Niên Nhã Tuyền cảm thấy thật mệt mỏi, đặc biệt là đi suy đoán trong lòng người khác nghĩ gì.

"Bây giờ không tiện nói nhiều với em, hôm nào chị hẹn em đi uống trà. Còn nữa, những gì chị vừa nói với em, khi về em phải suy nghĩ thật kỹ, đừng có hé miệng trước mặt bọn họ, tránh cho bốn người họ nghĩ hai chị em mình muốn tính kế Anh San đáng yêu đơn thuần trong lòng bọn họ!" Câu nói cuối cùng của Tổng Từ tràn đầy vẻ trào phúng.

"Những lời này rốt cuộc chị cũng nói ra được vài câu, trong lòng thấy quá đã, em không biết đấy, trước kia chị muốn nói mấy chuyện này cũng chẳng nói được với ai. Nhã Tuyền, phụ nữ mới hiểu phụ nữ nhất, ba người chúng ta, em, chị, Lam Anh San, em mới là cô bé đơn thuần nhất đáng yêu, một người bạn như em chị nhất định phải có, sau này khi nào rảnh rồi thì hẹn chị, chị em mình đi dạo phố uống trà, biết chưa?"

"..."

Niên Nhã Tuyền một mặt hoang mang. Cô đơn thuần đáng yêu? "Chị Tổng Từ, chắc là chị ra đường mà quên đeo kính nhĩ, nếu em mà đơn thuần đáng yêu, thì người đơn thuần trên thế giới này chắc tuyệt chủng sạch rồi!"

Tổng Từ bị cô chọc cười, "Được rồi, chúng ta quay lại phòng bệnh đi, sau cùng chị nói với em câu này, em ở trong tim Lăng Trầm không giống những người khác, nên em nhất định phải yêu thương anh ta!"

"..."

Niên Nhã Tuyền có cảm giác Tổng Từ như là một cô gái bí ẩn.

Lần đầu tiên gặp chị ấy, là một tiểu thư đoan trang thanh nhã. Lần đó trong tiệc sinh nhật Lam Anh San, chị ấy trên sàn nhảy gọi cảm thành thực. Lần này, chị ấy mặc dù vẫn rất ôn nhu, nhưng lại có thêm mấy phần âm áp và hoạt bát.

Lần sau gặp lại chị ấy, có phải là vừa hoạt bát đáng yêu lại thêm ngượng ngùng e ngại hay không đây?

Niên Nhã Tuyền lắc lắc đầu, vứt những suy nghĩ lung tung loạn xạ trong đầu ra ngoài.

Lúc hai người tay nắm quay lại phòng bệnh, Lam Anh San đang nằm trên giường bệnh, bốn người đàn ông cực phẩm vây chung quanh. Đây là một giấc mơ lớn lao của bất kỳ một cô gái nào.

Nhìn thấy hai cô gái bước vào, Lục Khải Hàng và Hoắc Lăng Trầm đồng thời đi sang. Hoắc Lăng Trầm kéo Niên Nhã Tuyền từ trong tay Tổng Từ lại, "Đi đâu vậy?"

Niên Nhã Tuyền ngoài cười nhưng trong không cười trả lời, "Nhà vệ sinh."

Lục Khải Hàng ra vẻ kinh ngạc nói, "Hai cô gái cùng đi nhà vệ sinh? Anh cũng không biết từ khi nào mà quan hệ của hai người lại tốt đến vậy?"

Tổng Từ cười nhẹ nhàng, nhìn Niên Nhã Tuyền trêu ghẹo, "Em với Nhã Tuyền nói chuyện với nhau khá ấn ý, biết đâu sau này hai tụi em còn sẽ mặc chung một cái quần ấy nhỉ!"

Bất luận câu nói vừa rồi của Tổng Từ là thật hay là giả, nhưng tối thiểu chị ấy vẫn mang lại cho Niên Nhã Tuyền cảm giác rất thoải mái, lúc này cô cũng rất phối hợp, "Đúng vậy đấy, bây giờ về em phải giảm cân mới được, như vậy mới có thể mặc cùng một cái quần với chị Tổng Từ!"

Cho dù biết các cô đang nói đùa, Hoắc Lăng Trầm cũng vẫn không vui, "Bà xã của Hoắc Lăng Trầm anh, cần gì phải mặc cùng một cái quần với người khác?"

Bàn tay tại không đứng đắn sờ soạng bên hông Niên Nhã Tuyền, giảm cân gì chứ, phải tăng cân mới đứng.

Tổng Từ bị bộ dáng nghiêm túc của anh chọc cho cười khanh khách không ngừng được, "Nhã Tuyền, về nhà bồi dưỡng cho Lăng Trầm, nhất định là một ông xã tốt!"

Niên Nhã Tuyền mắt liếc sang người đàn ông vẫn còn đang sờ soạng mình, nhưng lại nói với Tổng Từ, "Nhìn không ra á."

"Cái gì mà nhìn không ra, chị thấy hay là em ngại thừa nhận vậy! Nhìn xem, mặt cũng đỏ bừng lên rồi!" Tổng Từ cười cười nhào vào lồng ngực của Lục Khải Hàng.

Niên Nhã Tuyền ra vẻ tức giận trừng mắt liếc Tổng Từ, "Hiệu trưởng Lục, quản cho tốt bà xã của thầy đi!"

"Được." Lục Khải Hàng đồng ý rất thẳng thắn.

Lần này đến lượt Niên Nhã Tuyền đắc ý.

Hàn Tiêu hậm hực nói chen vào, "Tôi nói này hai cái cặp kia, có thể rút sớm chút không? Khoe ân ái cao độ như vậy, có cần nhắc đến cảm nhận của chúng tôi không?"

Hoắc Lăng Trầm: "Có bản lĩnh thì đưa Mộ Thiên Ca về đây rồi cùng chúng tôi khoe ân ái."

Câu nói này giống như một nhát dao trực tiếp đâm vào tim Hàn Tiêu, sắc mặt hắn trở nên khó coi, không nói thêm gì nữa.

Niên Nhã Tuyền nhìn thấy dáng vẻ tổn thương sâu sắc của Hàn Tiêu, nhìn không được giật giật ống tay áo của Hoắc Lăng Trầm. Người đàn ông cúi xuống nhìn cô, hiểu ra ý của cô, nhủ mày, cho nên trong lòng cô đang sốt thay cho Hàn Tiêu?

Xác định Lam Anh San không có vấn đề gì, Hoắc Lăng Trầm và Lục Khải Hàng đưa theo người phụ nữ của mình cùng rời đi.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, bốn người cùng tách nhau ra.

Hai ngày sau đó, Hoắc Lăng Trầm không đến công ty, tất cả công việc đều xử lý ở nhà. Niên Nhã Tuyền thì bắt buộc phải tới trường đi học, một tiết cũng không thiếu.

Trong trường học

Niên Nhã Tuyền và Trịnh Hiểu Kha đứng trên sân vận động chờ Hàn Huệ Minh và Thư Trạch Nam cùng lên lớp, qua mấy phút sau cũng không thấy bóng dáng hai người bạn họ, hai cô gái đứng đó tám chuyện trên trời dưới đất.

Trong lúc vô tình nhìn thấy dưới ký túc xá trường cách đó không xa, hai người đàn ông quen thuộc đang đứng đó nói chuyện. Ủa? Hoắc Lăng Trầm không phải ở nhà dưỡng thương sao? Mới đó mà tới trường đi dạy rồi à?

"Bạn học Niên, bạn đang nhìn cái gì vậy?" Một giọng nói nhu hòa vang lên bên tai Niên Nhã Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Cậu không muốn sống nữa à

Nghe thấy cái giọng nói này, Niên Nhã Tuyền không nhịn được trợn mắt trắng lên, chỉ cần là ở trường, Mục Quốc Quốc liền xuất hiện ở khắp mọi nơi. "Liên quan gì đến cô!"

Cô còn đang suy nghĩ trước khi Hoắc Lăng Trầm đến trường, sao lại không nói với cô.

Có điều..

Niên Nhã Tuyền liếc qua liếc lại, lướt sang nữ sinh đứng bên cạnh mình vì nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm mà kích động gần như muốn nhảy cẫng lên. Mục Quốc Quốc kích động đến mức như muốn nổ luôn cả mắt đỏ, thì ra Niên Nhã Tuyền cứ nhìn về phía bên kia, vốn là do ở đó có Hoắc tổng! Cô ta lại được gặp Hoắc tổng rồi!

Hình ảnh hai người đàn ông là Hoắc tổng cộng với Hiệu trưởng Lục đứng chung một chỗ, tạo nên một phong cảnh mỹ lệ, càng lúc càng có nhiều người đưa ánh mắt về phía bên đó.

Niên Nhã Tuyền như có điều suy nghĩ vổ vổ bả vai của Mục Quắc Quắc, Mục Quắc Quắc vẫn còn đang trong hưng phấn kích động chưa hoàn hồn lại được, sung sướng hỏi Niễn Nhã Tuyền, "Gi?"

Rất không bình thường, bây giờ Niễn Nhã Tuyền đứng chung một chỗ với Mục Quắc Quắc mà lại không có bất kỳ xung đột nào, cô chỉ chỉ Hoắc Lăng Trầm đang đứng cách đó không xa, "Thấy gì không? Hoắc Lăng Trầm!"

Mục Quắc Quắc lặng lẽ trừng mắt liếc cô, "Còn cần chị giới thiệu à!"

Niên Nhã Tuyền không để ý tới thái độ của cô ta, cất giọng nói, "Mục Quắc Quắc, chúng ta đánh cược đi?"

"Dựa vào đâu mà tôi phải đánh cược với chị chứ?" Mục Quắc Quắc vốn định nói là cô ta đang không hiểu mô tê gì cả, nhưng lại chú ý tới hình tượng của mình, nên thu hồi câu nói đó lại.

"Không phải là cô luôn muốn tôi mất mặt hay sao? Lần trước hại tôi bị xấu mặt trong buổi ra mắt sản phẩm mới của công ty của Hoắc Lăng Trầm, lần này Hoắc tổng đang ở ngay tại trước mặt chúng ta, cô thật sự muốn bỏ qua cho tôi à?"

Mục Quắc Quắc sáp lại gần bên tai cô, nở nụ cười ôn nhu vô hại, nhưng lời nói trong miệng lại không một chút ôn nhu nào, "Đương nhiên là sẽ không bỏ qua cho chị đâu."

Niên Nhã Tuyền kéo dài khoảng cách với cô ta, lại nhìn sang mấy nữ sinh cùng hội cùng thuyền với Mục Quắc Quắc đang đứng bên cạnh cô ta, "Như vậy đi, nếu như lần này tôi đi thắng tới trước mặt Hoắc Lăng Trầm tỏ tình với anh ấy, nói là tôi vô cùng vô cùng thích anh ấy, nếu như anh ta không ném tôi ra ngoài, Mục Quắc Quắc cô phải lớn tiếng xin lỗi tôi mười lần, đồng thời cùng với mấy người họ lên trụ cờ hát quốc ca có được không?"

Niên Nhã Tuyền khiến mấy nữ sinh bên cạnh kia há to miệng chần kinh. Trịnh Hiểu Kha đứng bên cạnh lúc đầu rất nghi ngờ, nhưng khi nghe xong thử thách mà cô đưa ra, thiếu điều cười chết, ngay sau đó rất phối hợp kéo kéo cánh tay của Niễn Nhã Tuyền, hết mực lo lắng nói, "Nhã Tuyền, đừng mà, lần trước Hoắc tổng xử cậu như thế, cậu quên rồi sao? Tuyệt đối không được manh động."

"Không sao, cậu không cần lo lắng đâu Hiểu Kha, Hoắc tổng sẽ không xử lý tớ đâu, dù sao có nhiều sinh viên đang nhìn như vậy!" Niễn Nhã Tuyền đề cao âm lượng câu nói sau cùng lên.

Mục Quắc Quắc suy nghĩ một chút, đứng vậy nhi, nhiều học sinh đứng vậy xem như vậy. Với thủ đoạn của Hoắc Lăng Trầm, cả cái Việt Thành này ai cũng biết, theo cô ta được biết, Niễn Nhã Tuyền còn từng bị Hoắc Lăng Trầm ném xuống biển đấy chứ! Nếu như lần này Niễn Nhã Tuyền ở trước mặt Hoắc tổng bị anh cự tuyệt, hoặc là trực tiếp bị ném ra khỏi trường học, chị ta chắc chắn sẽ rất mất mặt..

Mục Quắc Quắc cũng không ngốc, nhưng lại cũng không cảm thấy có gì lạ, "Mặc dù Hoắc tổng cách chúng ta không xa, nhưng cũng không gần, ai biết chị sẽ nói gì?"

"Đơn giản mà, tôi đặt đối mặt với các cô, vì đề phòng tôi gian lận, tôi thiếu cũng phải để cho mấy người thấy khẩu hình của tôi chứ đúng không?" Cuối cùng cũng tìm được cơ hội, chỉnh lại Mục Quắc Quắc này, coi như cô báo thù lần trước.

Mục Quắc Quắc không lên tiếng đồng ý, mấy nữ sinh bên cạnh cô ta cũng sốt ruột huyết Mục Quắc Quắc, "Quắc Quắc, đây là Hoắc tổng đấy, lúc trước Niễn Nhã Tuyền chủ động tỏ tình chắc chắn là tìm chết, cậu còn do dự gì chứ. Chẳng lẽ cậu không muốn nhìn thấy cảnh Niễn Nhã Tuyền bị Hoắc tổng chơi chết à?"

Niên Nhã Tuyền ngược lại hít vài ngụm khí lạnh trong lòng, mấy nữ sinh này quá ác độc, thế mà lại muốn cô bị Hoắc Lăng Trầm chơi chết!

"Nhưng mà.." Mục Quắc Quắc còn đang do dự, bởi vì nhớ lại quan hệ giữa Niễn Nhã Tuyền Hoắc Lăng Trầm ở trung tâm thương mại lần trước.

Niên Nhã Tuyền biết Mục Quắc Quắc do dự như vậy cũng chẳng có gì tốt, trong nháy mắt như bị diễn viên nhập thể, bắt đầu diễn, lặng lẽ nói khẽ với Trịnh Hiểu Kha, "Hi vọng Hoắc tổng đừng có nhớ tới những gì mà mình đã nói, nếu như tớ lại đi chọc hấn, nói không chừng hấn nổi cơn đấm đấm đi chôn sống ấy chứ.."

Giọng nói dù nhỏ chỉ có Mục Quắc Quắc có thể nghe được, còn những nữ sinh khác thì lại không nghe thấy gì.

Trịnh Hiểu Kha cũng vác theo một bộ mặt vô cùng kinh ngạc kéo Niễn Nhã Tuyền lại, "Niễn Ca, cậu chán sống rồi á, dám đánh cược kiểu này với Mục Quắc Quắc!"

Ngay lúc hai người nói nhỏ với nhau, Mục Quắc Quắc rốt cục cũng gật đầu đồng ý, "Chị đi nhanh đi, nếu không Hoắc tổng đi bây giờ."

Tiếng nói trong miệng Niễn Nhã Tuyền đột nhiên im bất lại, ra vẻ khó tin nhìn Mục Quắc Quắc, "O? Cô đồng ý đấy à? Tôi nói này Mục Quắc Quắc, tôi đùa với cô đấy cô không nhận ra ư?"

Mấy nữ sinh bên cạnh Mục Quắc Quắc thấy như cô đang bị dọa không nhẹ, dương dương tự đắc nói, "Bạn học Niễn, nhanh đi đi. Quắc Quắc của chúng tôi đã đồng ý rồi đấy."

"Đúng vậy đấy, cô đừng có mà nói mà không giữ lời thế chứ, Niễn Nhã Tuyền chúng tôi đều đang đợi cô đấy!"

* * *

Niên Nhã Tuyền hít sâu một hơi, trong ánh mắt mong chờ của mười mấy người, đi thẳng đến chỗ Hoắc Lăng Trầm.

Lục Khải Hàng đang nói với Hoắc Lăng Trầm chuyện Lam Anh San bị thương, "Chuyện còn lại, Cảnh Sâm đã giải quyết hết rồi, cậu cứ yên tâm dưỡng thương, tiếp tục đến trường giảng bài. Tiểu tử nhà cậu cũng được lắm đấy, tôi cứ luôn thắc mắc một người bận trăm công nghìn việc như cậu sao lại có thời gian đến đây làm giảng viên thỉnh giảng chứ, thì ra là lời nói trong lúc uống rượu mà lại không say*!"

*Lời nói trong lúc uống rượu mà lại không say: Ý chỉ đây là quyết định trong lúc uống rượu nhưng không phải vì say mà đồng ý, mà là vì có chủ ý từ trước rồi.

Hoắc Lăng Trầm lặng lẽ nhếch khóe môi, "Hết cách, ai bảo tôi có một bà xã suốt ngày làm người ta đau đầu chứ, tôi cũng không thể không đích thân tới một chuyến. Ngược lại là cậu.." Hoắc Lăng Trầm đang muốn hỏi, vì sao lại đối xử tốt với Niên Nhã Tuyền như vậy.

Một giọng nói thanh thúy mỹ miều chen ngang vào đoạn đối thoại của bọn họ, "Hoắc Lăng Trầm, Hiệu trưởng Lục!"

Nghe được âm thanh này, ý cười nơi khóe môi của người đàn ông kia lại càng sâu hơn.

Lục Khải Hàng vẫy tay với Niên Nhã Tuyền, "Nhã Tuyền, lại đây. Không hổ người đàn ông bay lượn trường kỳ trong biển tri thức vô hạn, nhất cử nhất động đều ôn nhuận nho nhã.

Niên Nhã Tuyền bước nhanh vài bước đến gần hai người họ, còn lựa vị trí đứng cho sao cho khi nói chuyện đám Mục Quốc Quốc thấy được khẩu hình của mình.

Người đàn ông nhìn xuống đồng hồ, trầm giọng hỏi, "Giờ còn hai phút nữa là tới tiết sau của em, sao em còn ở đây làm gì? "

Niên Nhã Tuyền không trả lời câu hỏi của anh, cũng trực tiếp phớt lờ vẻ không vui của anh, hơi ngượng ngừng nhìn về phía Lục Khải Hàng, "Hiệu trưởng Lục.. Nếu không thầy cứ bận việc trước đi? "

"Sao đấy? Vợ chồng hai người muốn nói nhỏ gì với nhau sao? "Lục Khải Hàng nghi ngờ hỏi.

Niên Nhã Tuyền liên tục gật đầu, "Haha, đúng là có chút chuyện, em mượn anh ấy một lúc nhé, nếu không thì thầy xoay người sang chỗ khác cũng được!"

Lục Khải Hàng nhìn cô ấy rất bất đắc dĩ, trong mắt không tự chủ ánh lên vẻ cung chiêu, "Còn một phút nữa, vậy thầy xoay người sang chỗ khác. "Nói rồi, thành thực xoay lưng lại.

Niên Nhã Tuyền nhìn người đàn ông mặt không cảm xúc nở một nụ cười không mấy hảo cảm, dưới ánh mắt nghi ngờ của anh, bỗng nhiên bỏ nhào vào lồng ngực của Hoắc Lăng Trầm, la lớn, "Hoắc Lăng Trầm, em thích anh, em thích anh!"

Lần này Mục Quốc Quốc cũng không cần nhìn khẩu hình của Niên Nhã Tuyền, giọng của cô cũng đủ cho những ai đang đứng cách đó chục mét có thể nghe được!

Hơn mười cô nữ sinh tùm lại xem náo nhiệt, toàn bộ chấn kinh che miệng lại. Ngay cả Hàn Huệ Minh và Thư Trạch Nam đang chạy lại cũng kinh ngạc theo, Niên Ca của bọn họ từ khi nào lại mất kiểm soát như vậy chứ, trước mặt mọi người, tỏ tình với ông xã!

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Lời tỏ tình của em anh đã nhận rồi

Hoắc Lăng Trầm lúc đầu bởi vì chuyện cô sắp vào lớp trẻ thì thấy không vui, đột nhiên được vợ của mình tỏ tình, sự không vui trong lòng liền bị niềm vui sướng khóa lấp hết toàn bộ.

Có điều..

Anh quay đầu lại nhìn theo ánh mắt của cô, một đám sinh viên đứng cách đó không xa đều đang nhìn bọn họ, xem ra là cô có âm mưu!

Anh ngược lại cũng không để ý, ôm cô xiết vào lồng ngực mình, "Lời tỏ tình của em anh đã nhận rồi, mau lên lớp đi!"

Mục Quốc Quốc hai chân như sắp nhũn ra ngã lên người bạn học đứng bên cạnh, "Niên Nhã Tuyền.. và Hoắc Lăng Trầm rốt cuộc là có quan hệ thế nào?"

Hoắc Lăng Trầm chẳng những không đẩy chị ta ra, ngược lại còn ôm lấy chị ta! Quan hệ của bọn họ tuyệt đối không tầm thường!

Mọi chuyện phát triển theo hướng này là đủ rồi, Niên Nhã Tuyên từ trong lồng ngực Hoắc Lăng Trầm nhảy ra, có chút áy náy xin lỗi Lục Khải Hàng, "Thật ngại quá, hiệu trưởng Lục, lại để thầy nghe em tỏ tình nữa rồi! Em lên lớp trước đây, bye bye!"

Cô vừa nhích chân một cái, liền bị Hoắc Lăng Trầm túm cổ tay lại, "Xong tiết cuối chiều nay, anh đến đón em."

"Ặc.. Ừm. Được!"

Niên Nhã Tuyên đều đặt hết tâm trí lên người Mục Quốc Quốc, trả lời qua loa với Hoắc Lăng Trầm.

Nhìn bóng lưng cô dần dần đi xa, Hoắc Lăng Trầm hơi trầm tư, nếu như anh đoán không lầm, cô gái này tuyệt đối là đang lấy anh ra làm quân cờ!

Lục Khải Hàng xoay người lại, ánh mắt đặt lên khuôn mặt được xem là có tâm tình không tệ của người đàn ông đối diện, bật cười nói, "Biết sớm thế này thì nhận lời luôn lần trước có phải hơn không, tôi đi trước đây, tránh trở thành phạm nhân bị các người nhét com chó vào họng!"

Hoắc Lăng Trầm thân nhiên nói, "Tôi về công ty một chuyến, tuần sau theo thường lệ đến đây giảng bài." Dù sao vợ của anh nghịch ngợm đến vậy, anh cần phải xuống tay mạnh hơn.

Lục Khải Hàng vỗ vỗ vai anh, lại nhả ra một câu, "Tôi đợi ngày Hoắc tổng cậu đây đổi cách xưng hô với tôi."

Hoắc Lăng Trầm nghe vậy thì nhũn mảy, "Xem ra tôi cần phải điều tra xem xem cậu với vợ tôi rốt cuộc có vấn đề gì không."

Lục Khải Hàng cảm nhận được anh đang lên cơn ghen, tùy ý phát phát tay với anh, "Không cần, sớm muộn gì cũng biết thôi, cậu chỉ cần biết, tôi sẽ không hại cô ấy, như vậy là được rồi."

Trong lớp âm nhạc vang lên tiếng đàn, Hoắc Lăng Trầm ngồi trở lại trong xe, mặc cho Nhậm Hiểu Tương từ từ khởi động xe.

Lúc chiếc Rolls-Royce Phantom đi ngang qua cạnh Niên Nhã Tuyên, dừng lại. Mọi người đều ngừng thở, nhìn cửa sổ xe ghé sau từ từ hạ xuống, hiện ra gương mặt tuấn tú cao cao tại thượng của Hoắc Lăng Trầm.

Lúc này trong mắt của người đàn ông ấy chỉ có một người, không coi ai ra gì lên tiếng khiển trách, "Lát nữa tự mình suy nghĩ lại thật kỹ, vào lớp trễ mấy phút làm sao có thể qua được cửa ải này của anh!"

Tất cả mọi người, ".."

Trời ạ, khẩu khí này của Hoắc tổng, nghe xong chỉ biết thật sự có quan hệ không tầm thường với Niên Nhã Tuyên có được không?

Niên Nhã Tuyên há to miệng, thốt ra một câu, "Hay là em mời anh ăn cơm nhé?"

Người đàn ông lạnh lùng cự tuyệt, "Anh không chấp nhận bất kỳ hối lộ nào!"

"..."

Rolls-Royce Phantom rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Sau đó Niên Nhã Tuyên bị mười mấy người bạn học sắp phiên chết, đơn giản chính là quán lấy cô một mực hỏi cô với Hoắc Lăng Trầm là quan hệ thế nào, quen nhau hồi nào, tại sao Hoắc tổng lại không từ chối lời tỏ tình của cô..

Niên Nhã Tuyên vừa nhanh tay nhắn tin với Hoắc Lăng Trầm, vừa qua loa trả lời mấy bạn học xung quanh, "Ồ, bảo Mục Quốc Quốc xin lỗi tôi trước đã, sau đó mấy người các cô cậu lên trụ chờ hát quốc ca cho tôi nghe sau đó tôi sẽ giải đáp thắc mắc của mọi người!"

Gõ mấy chữ gửi cho Hoắc Lăng Trầm: Chú Hoắc, bây giờ em lấy tốc độ 800km/h chạy tới lớp, có thể bỏ qua cho em không?

Bên kia trả lời tin nhắn lại: Cần anh điều tra camera giám sát của trường em không?

Niên Nhã Tuyên:

Mục Quốc Quốc bên cạnh bị mấy nữ sinh quán lấy, một mực bảo cô ta xin lỗi Niên Nhã Tuyên nhanh lên. Mấy cô này không phải nam sinh, đương nhiên về mặt ủy khuất rom róm nước mắt của Mục Quốc Quốc không có tác dụng đối với bọn họ.

Hoắc Lăng Trầm mới có tác dụng đối với bọn họ, và cả quan hệ giữa Hoắc Lăng Trầm và Niên Nhã Tuyên nữa.

Mục Quốc Quốc đành phải đứng tại chỗ lên mười lần, "Niên Nhã Tuyên, thật xin lỗi!"

Nghe thấy câu nói đó tâm tình của Niên Nhã Tuyên rất thoải mái, cũng không trách được sao Mục Quốc Quốc luôn chủ động nhắm vào cô, thì ra cảm giác người mình ghét bị xấu mặt lại sung sướng đến vậy!

Sau đó lại còn một màn các nữ sinh đứng trên trụ chờ hát bài quốc ca, vẫn may giờ này là giờ vào lớp, không có nhiều người đi ngang qua. Có vài nữ sinh

bị bí ẩn quan hệ của Niên Nhã Tuyền và Hoắc Lăng Trầm làm cho hưng phấn, sáng khoái lời Mục Quốc Quốc đứng trên trụ cờ hát quốc ca.

* * *

Xong một bài quốc ca, mấy cô gái bị bắt lên trụ cờ hát quốc ca lập tức được nổi tiếng trong diễn đàn của trường.

Nhưng Niên Nhã Tuyền bên này không thể không trả lời câu hỏi của mấy người bạn họ, trực tiếp ném lại một câu, "Tôi có quan hệ thế nào với Hoắc Lăng Trầm, ai muốn biết thì trực tiếp đi hỏi anh ấy! "Nói xong, liền ngênh ngang rời đi.

Mười cô nữ sinh,... "

Cho dù như vậy, chuyện của Niên Nhã Tuyền và Hoắc Lăng Trầm cũng nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ Học viện Quản lý Kinh tế. Truyền đi truyền lại, thành ra một câu chuyện Niên Nhã Tuyền câu được Hoắc tổng, xin được Hoắc tổng bao nuôi, Niên Nhã Tuyền tỏ tình với Hoắc Lăng Trầm ở trường bị từ chối.

Mấy người họ vừa đi vào một phòng học ngồi xuống hàng cuối cùng, Niên Nhã Tuyền liền nhận được tin nhắn của Hoắc Lăng Trầm: Đã nghiền không?

? Niên Nhã Tuyền một mặt ngớ ngẩn: Có ý gì?

Hoắc Lăng Trầm: Vừa rồi em đang làm gì đó?

* * * Cho nên, cô bên này vừa ngồi xuống ghế, bên kia Hoắc Lăng Trầm đã biết chuyện cô và Mục Quốc Quốc? Không thể không bội phục năng lực của Hoắc Lăng Trầm.

Cũng chính là bởi vì có chuyện ngày hôm nay, một khoảng thời gian dài sau đó Niên Nhã Tuyền rất được yên tĩnh, cơ hồ không ai dám chọc đến cô.

Chuyện đã có lợi thì cũng sẽ có hại, ví như Niên Nhã Tuyền nhìn một nữ sinh then thùng thồ lộ trước mặt mình, không! Dĩ nhiên không phải là tỏ tình với cô, mà là Hoắc Lăng Trầm, "Bạn học Niên, tớ thật sự thật sự rất thích Hoắc tổng, được hai mươi năm rồi, cậu có thể cho tôi nick Wechat hoặc là tài khoản Facebook của anh ấy được không?"

Niên Nhã Tuyền ngồi thẳng người lại, "Tôi không có, sau này Hoắc tổng còn đến trường thỉnh giảng nữa mà, tự đi mà hỏi! "Cô nói đều là sự thật, bất luận là Wechat của Hoắc Lăng Trầm, hay là MSN hoặc là Facebook, cô đều không có.

Ai ngờ cô gái một khắc trước còn đang then thùng e dè lập tức lật mặt, "Tôi còn tưởng hai người có quan hệ tốt lắm ấy chứ! Ngay cả phương thức liên lạc của Hoắc tổng cũng không có, cũng không biết đang giả vờ là người phụ nữ của Hoắc tổng kiểu gì không biết! "

Bà cha nó chứ! Niên Nhã Tuyền nhin không được, trong lòng thầm mắng một tục câu, sau đó đập tay lên bàn, "Cái gì mà giả vờ là người phụ nữ của Hoắc tổng? Nói cho rõ ràng tôi nghe xem! "

Mấy sinh viên túm tụm bên cạnh thấy cô nổi giận, liền xoay người tránh xa, sợ lửa giận của cô lan tới gần.

Một Niên Nhã Tuyền trình diễn một bài múa trên sân khấu trong buổi tiệc tối Tết nguyên đán, một Niên Nhã Tuyền uyển chuyển như tinh linh, tuyệt đối là giả!

Bọn họ bây giờ mới nhớ tới cho dù không có Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền cũng không phải là người dễ trêu được, nuốt ngụm nước miếng lấp bắp nói, "Ai cũng đang lan truyền chuyện cậu là nữ nhân của Hoắc tổng, chẳng lẽ tin tức này không phải là do cậu phát tán sao? Nghe nói cậu còn ôm Hoắc tổng nữa, rốt cuộc là thật hay là giả? "Đám nữ sinh cùng mang một mặt hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào Niên Nhã Tuyền.

"Giả!"Niên Nhã Tuyền trả lời khẳng định!

Lúc này Hàn Huệ Minh cầm điện thoại bước đến trước mặt cô, tấm hình trong điện thoại của cậu ta, trực tiếp khiến Niên Nhã Tuyền phải tự vả mặt trong nháy mắt. Không biết là ai chụp lại tấm hình hôm nay cô nhào vào lòng Hoắc Lăng Trầm tỏ tình, đăng lên diễn đàn, lượt like gần như bùng nổ..

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chúng ta về nhà

Dù sao cô cũng đã đạt được mục đích, có chết cũng không thừa nhận là được rồi, "Đây không phải là Hoắc Lăng Trầm, tôi ôm bạn trai tôi!" Cô cũng không cho rằng, nếu như thừa nhận quan hệ của mình và Hoắc Lăng Trầm, sẽ là một chuyện tốt.

Hàn Huệ Minh cùng với ba người bạn tốt khác của cô, "..."

Khiếp, bạn trai của cô còn không phải là Hoắc Lăng Trầm sao.

Cuối cùng, nữ sinh ấy đành phải mang theo nửa tin nửa ngờ rời đi.

Niên Nhã Tuyền lấy điện thoại di động ra nhắn tin: Em nói này đại tổng giám đốc Hoắc, sao fan hâm mộ của anh người nào cũng có tật xấu cả vậy! Lúc anh ở đây lên lớp giảng bài, sao không mặt đối mặt tìm anh đi, mắc mớ gì vừa biết em có quan hệ với anh, thì cả đám nhao nhao chạy tới tìm em? Đã đến lượt thứ mười ba rồi đây! Đại ca à, quan trọng là em còn chưa ngồi xuống ghế được nữa tiết!

Bên kia không lập tức trả lời tin nhắn của cô, cho đến ba mươi phút sau, cô mới nhận được thông báo có tin nhắn: Em phải làm quen đi, bởi vì anh có thể công khai bà xã của mình trước công chúng bất cứ lúc nào.

Cho nên, sau này sẽ còn nhiều cô gái đến tìm cô hơn nữa? Tức đến run lập cập, "Hoắc tổng, xin ra tay nhẹ nhàng, chúng ta âm thầm! M thầm, giống như ba năm trước là được.

Hoắc Lăng Trầm nhìn thấy tin nhắn, cười nhạt một tiếng: Tuyền Tuyền, đã muộn rồi.

Từ một khắc em xâm nhập vào trái tim anh, em đã được chú định là sẽ bị cột cùng một chỗ với anh cả đời này, âm thầm không được.

Niên Nhã Tuyền..

A a a a a, cô muốn thoái vị, vị trí Hoắc phu nhân này ai muốn làm thì làm đi, cô không làm nữa!

Bất quá, nghĩ một hồi, nếu như đổi lại thành những cô gái khác cùng ăn cơm Hoắc Lăng Trầm, cùng du lịch với anh, cùng chơi đùa, cùng đi ngủ.. Cô lại rất khó chịu!

Nghĩ tới đây, Niên Nhã Tuyền trực tiếp đẩy một nữ sinh đang tới tìm cô tránh ra xa, sấp tới bên tai Hàn Huệ Minh nói, "Tớ rất cần tiền, cậu tìm lại cho tôi một quán bar nào đó nữa đi, tớ muốn đi hát! "

Hàn Huệ Minh lập tức lắc đầu như trống bỏi, "Não của cậu nhất định là bị nước ngập rồi! "

Hoắc Lăng Trầm có tiền như vậy, hơn nữa còn cho Niên Nhã Tuyền không ít, cô còn muốn ra ngoài làm thêm, không phải đầu óc có vấn đề thì là gì?

Niên Nhã Tuyền bị cự tuyệt thì phiền muộn, giải thích với cậu ta, "Tớ muốn mua đồ, dùng tiền mình kiếm được mới có ý nghĩa. "

Tiền hôm trước cô uống rượu kiếm được không tới mấy ngày thì bị cô tiêu sạch không còn hơn hai vạn, hai vạn mua đồ kia là đủ rồi, mấu chốt là cô muốn mua loại tốt hơn mới có thể xứng với Hoắc Lăng Trầm

Đã xác định mình thích Hoắc Lăng Trầm, vậy cô phải lập tức ra quân, không thể ôm cây đợi thỏ được.

Lỡ như ngày nào đó không giữ được để anh vụt bay mất, cô muốn khóc cũng không có chỗ để khóc nữa.

" Cũng không phải là không được, nhưng cậu phải hứa là không được uống rượu. "Hoắc Lăng Trầm dường như rất không thích Niên Nhã Tuyền uống rượu, tuyệt đối không thể lần nữa chạm vào ranh giới cuối cùng này của anh ta.

"Được! "Không thành vấn đề!" Niên Nhã Tuyền vỗ bộ ngực cam đoan!

Đêm hôm đó Niên Nhã Tuyền biểu hiện cực kỳ tốt, sau khi gặp lại Hoắc Lăng Trầm, chủ động quan tâm đến tình hình vết thương của anh. Còn lúc cùng đi ăn cơm, lại hết mực chủ động chăm sóc anh.

Mặc dù bị Hoắc Lăng Trầm từ chối, nhưng cô vẫn rất nhiệt tình vác chân chó chạy đi chạy lại đòi nắm bóp cho anh.

Hoắc Lăng Trầm đặt miếng cá đã được róc sạch xương ra vào bát của cô, "Em không cần phải tận lực lấy lòng anh như vậy đâu, anh vẫn nhớ chuyện em lên lớp muộn mà."

Niên Nhã Tuyền ỉu xiu trong nháy mắt.

Chọt chọt đưa lên miếng thịt cá trong bát, mang ý đồ thương lượng với anh, "Không đi xem phim, không đến nghĩa trang liệt sĩ, có được không?"

"Được." Anh đồng ý rất thẳng thắn.

Trong lúc cô vẫn còn đang hưng phấn, Hoắc Lăng Trầm từ tốn nói, "Đi xem "Nhân xà đại chiến", con người có thể hôn rắn gì gì đó."

".. Không!" Cô lại nhớ đến cảnh tượng kia.. Hoắc Lăng Trầm tuyệt đối không phải đơn giản là muốn đưa cô đi xem như vậy, vừa nghĩ lại, hai chân bắt đầu run rẩy.

Cô không phải là chưa từng xem lần nào, lúc trước khi đi chơi ở Thái Lan, trong hành trình cũng có xem "Nhân xà đại chiến". Cô trốn ở sau cây cột xa xa chơi điện thoại, trong lúc vô tình nhìn thấy Hàn Huệ Minh đang hôn với rắn, sợ đến mức vứt luôn điện thoại xuống đất. Sau Khi về đến nhà, Niên Nhã Tuyền tránh xa Hàn Huệ Minh vèn vèn nửa tháng!

Niên Nhã Tuyền cảm nhận được một cách triệt để, nhất định nhất định không được chọc vào Hoắc Lăng Trầm. Hoắc tổng vừa ra tay, là có thể trực tiếp một đao mất mạng!

Ngay cả một người vợ như cô đây, cũng không thể may mắn thoát khỏi.. Huhuhu..

Miếng thịt cá vốn không một nhánh xương, ăn vào miệng, một chút cảm giác cũng không còn nữa, "Phải thế nào thì mới chịu tha cho em?"

Người đàn ông tách xương cá, ngẩng đầu nhìn cô một cái, "Xem em biểu hiện thế nào."

Niên Nhã Tuyền nghe được mấy chữ này giống như là nghĩ đến gì đó, cô đột nhiên đứng phắt dậy, đi sang ôm lấy cổ của Hoắc Lăng Trầm, bắt anh nhìn mình.

"Chụp chụp chụp!" Dừng đôi môi mềm mại nhỏ nhắn hôn lên môi anh liên tục ba lần.

Ai ngờ người đàn ông đó chẳng những không vui vẻ, ngược lại sắc mặt lại trầm hẳn xuống, "Niên Nhã Tuyền, em ăn tối xong đã lau miệng chưa?"

* * * Hình như vẫn chưa.

Niên Nhã Tuyền vô tình lướt móng trên đùi anh, vội vàng gấp gáp. Lấy một tờ khăn giấy, lúc đang muốn dùng nó để lau miệng mình, lại nghĩ rằng nên lau cho đại gia trước thì hay hơn!

Tự tay lau miệng cho Hoắc Lăng Trầm, sau đó mới lau miệng mình.

Ném khăn tay vào thùng rác, từ đằng sau ôm lấy cổ anh, "Ông chú Hoắc, biểu hiện của em thế nào?"

"Không cảm nhận được thành ý của em." Thứ anh muốn sao có thể chỉ là một nụ hôn lướt qua thế này?

Niên Nhã Tuyền thất bại chôn mặt vào hõm cổ anh cọ sát, hơi thở vô tình phả lên da thịt anh. Động tác tay của Hoắc Lăng Trầm chợt dừng lại, cô gái này tuyệt đối là cố ý.

Sau một khắc, anh buông đầu xuống, dùng khăn ướt lau tay sạch sẽ.

Kéo cô gái còn đang quậy phá vào trong ngực mình, đặt cô ngồi trên chân anh. Niên Nhã Tuyền ngượng ngùng nhìn thoáng qua ngoài cửa, vẫn may đây là phòng bao, không có người khác.

Bàn tay của anh chuẩn xác bao bọc bàn tay của cô lại, thẳng thắn hôn lên môi cô, hôn sâu.

Sau một lúc lâu, giọng anh khàn khàn vang lên bên tai cô, "Chúng ta về nhà, hửm?"

"Ừm!" Có một số việc không cần nói thẳng ra, nhưng cô vẫn hiểu là có ý gì.

Cô thà hôn với Hoắc Lăng Trầm, còn hơn là hôn với rắn. Cho nên, Niên Nhã Tuyền không chút suy nghĩ liền đồng ý.

Sau đó ngay cả một cơ hội tiếp tục ăn cơm Hoắc Lăng Trầm cũng không có ý định cho cô, trực tiếp dẫn cô ra khỏi khách sạn đi về nhà.

Trên đường đi, Niên Nhã Tuyền cũng chỉ cúi đầu nghịch điện thoại, một câu cũng không dám nói với Hoắc Lăng Trầm, bởi vì nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, cô lại.. Thẹn thùng chứ phải!

Chỉ có điều là, vừa về tới cổng biệt thự, điện thoại của Hoắc Lăng Trầm lại đột ngột vang lên. Cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đèn LED xe phản chiếu xuống màn hình nhìn thấy rõ ràng hiện lên tên Tiểu Anh San..

Hoắc Lăng Trầm trực tiếp nhấn nút trả lời, "Chú đây."

Lam Anh San lo lắng nhưng lại sợ phát ra tiếng động, "Chú ơi, chú, cửa biệt thự của cháu có người, tầm hai ba người vẫn đang tìm gì đó. Cháu đợi nửa tiếng rồi, mà bọn họ vẫn chưa đi.."

Sắc mặt của Hoắc Lăng Trầm trong phút chốc trầm xuống, trực tiếp đánh tay lái quay đầu xe lại, "Cháu cứ tới phòng an ninh của tiểu khu đợi chú, bây giờ chú qua đón ngay."

"Vâng. Chú nhanh lên nhé!"

"Ừm!"

Điện thoại vừa kết thúc, mọi ngọt ngào chờ mong trong lòng Niên Nhã Tuyền toàn bộ đều tan biến mất.

Hoắc Lăng Trầm giải thích với cô, hẳn là mấy phần tử nguy hiểm lần trước, bây giờ chúng ta đi đón con bé về đây."

Chương 95: Rốt cục là cậu muốn mua thứ gì

"Đội đã, ông chú Hoắc.. Anh để em xuống ven đường là được rồi." Niên Nhã Tuyền thật sự không có tâm trạng để gặp Lam Anh San, nhưng cũng không ngăn Hoắc Lăng Trầm đi qua đó.

Hoắc Lăng Trầm nhìn cô một cái, mặc dù không biết cô nổi tính khí gì, nhưng vẫn rất kiên nhẫn an ủi cô, "Ngoan, nghe lời, nếu như Anh San bị bọn chúng bắt đi, rất nguy hiểm."

"..."

Lúc hai người đến nơi, Lam Anh San cuộn người vùi đầu vào đầu gối ngồi trên ghế trong phòng bảo an.

"Anh San!"

Nghe thấy tiếng nói của Hoắc Lăng Trầm, Lam Anh San đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy người vừa tới, lập tức từ trên ghế đứng vụt dậy. Không lệch một li ôm Hoắc Lăng Trầm cứng ngắc, "Chú ơi, rốt cuộc chú cũng đến rồi, cháu sợ!"

"Đừng sợ, chú tới rồi!"

Hoắc Lăng Trầm ôn nhu an ủi, khiến cho Niên Nhã Tuyền đang đứng đằng sau cảm giác rất khó chịu. Chồng mình ôm nhỏ khác an ủi nhẹ nhàng như vậy, cô làm sao có thể bình tĩnh được.

Người ngoài đều nói Hoắc Lăng Trầm lãnh khốc vô tình.

Trên thực tế, Hoắc Lăng Trầm hoàn toàn chính xác là lãnh khốc vô tình, nhưng chẳng qua là đối với người khác mà thôi.

Người đàn ông ôm ngang cô gái trong ngực lên, quay đầu nói với bảo vệ, "Đi mở cửa xe."

"Vâng, Hoắc tổng." Bảo vệ nhanh chóng chạy ra mở cửa sau xe.

Cũng may Hoắc Lăng Trầm không bỏ quên nhân vật lặng lẽ như Niên Nhã Tuyền này, "Tuyền Tuyền, lại đây."

Niên Nhã Tuyền, "..."

Cô lại không muốn lên xe chút nào, Niên Nhã Tuyền đang đứng lúc do dự không biết phải làm sao bây giờ, điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, là Trịnh Hiểu Kha.

"Niên Ca, tớ hỏi cậu chuyện này, lần trước rượu đỏ kia mua ở đâu vậy.."

"Ồ, Hiểu Kha cậu uống say rồi à, ở đâu? Tớ đi đón cậu!"

Trịnh Hiểu Kha mặt hoang mang, nhìn lại điện thoại, có tín hiệu mà, "Không phải, Niên Ca, tớ hỏi là.."

"Ở nhà cậu á, được, bây giờ tớ sang tìm cậu."

Không cho Trịnh Hiểu Kha cơ hội nói chuyện, Niên Nhã Tuyền trực tiếp ngắt điện thoại, sau đó ngượng ngùng nhìn về phía Hoắc Lăng Trầm thoáng dừng lại, "Xin lỗi nhé, Hiểu Kha uống say ở nhà cậu ấy, tâm trạng không được tốt, em đi sang thăm cậu ấy. Chắc không về đâu, tối nay hai người chúng em ngủ chung với nhau là được rồi."

Ánh mắt Hoắc Lăng Trầm nặng nề nhìn chằm chằm vào cô không nói gì.

Lam Anh San trong ngực anh siết chặt áo của Hoắc Lăng Trầm, "Nhã Tuyền nếu chuyện gì thì cứ đi đi, vừa nhìn thấy chú là tôi yên tâm rồi, tôi sẽ thay chị chăm sóc chú ấy." (MÁ NÓ CHÚ, CHỒNG BÀ MÀ ĐẾN LƯỢT MÀY CHĂM À)

Niên Nhã Tuyền, ".. Đóa Bạch Liên Hoa* vạn năm này.

*bạch liên hoa: Ý bảo tội nó giả tạo ngây thơ mà lòng dạ đen tối

Cô quét mắt nhìn sang Hoắc Lăng Trầm một lát, "Em đi đây. "

Lúc xoay người đi ra khỏi cư xá, đáy lòng cô còn có chút mong đợi, nếu như Hoắc Lăng Trầm ngăn cô lại, cô đợi lát nữa sẽ quay về lại biệt thự. Thế nhưng mà cô mãi vẫn chưa bắt được chiếc taxi nào, sau lưng cũng không có động tĩnh gì..

Bên này Hoắc Lăng Trầm đặt Lam Anh San ngồi xuống ghế xong, "Nghỉ ngơi trước đi, chú đi.. "Anh đi gọi Niên Nhã Tuyền lại, tự mình đưa cô đến chỗ Trịnh Hiểu Kha.

Nhưng Lam Anh San lại kéo ống tay áo anh lại, giọng nói yếu ớt nói, "Chú à, hình như cháu.. Có chút khó chịu.. Cháu.. "

" Có mang thuốc theo không? "

" Dạ, có.. có mang theo. "Lam Anh San gian nan chỉ chỉ cái túi của mình.

Đợi đến lúc Hoắc Lăng Trầm dứt thuốc cho cô ta xong, lúc đuổi theo ra ngoài, đã không thấy bóng dáng của Niên Nhã Tuyền nữa rồi.

Trong nháy mắt, Hoắc Lăng Trầm bực bội muốn chửi thề.

Niên Nhã Tuyền ngồi lên xe taxi rồi mới gọi lại cho Trịnh Hiểu Kha, " Vừa rồi cậu hỏi gì cơ? "

Trịnh Hiểu Kha không trả lời, hỏi ngược lại, " Bên cậu có chuyện gì à? "

Niên Nhã Tuyền ỉu xiu trả lời, " Không có việc gì cả, cậu đang ở đâu? Làm gì đó? "

" Tôi đang tụ tập với bạn bè, muốn hỏi cậu lần trước mua rượu đỏ đó ở đâu, để tớ đặt họ đem tới vài chai. "Trịnh Hiểu Kha bên kia điện thoại có hơi ồn ào, bên cạnh còn truyền đến tiếng người hát karaoke.

Niên Nhã Tuyền nói địa chỉ cho cô ấy xong, sau khi cúp điện thoại, lại gọi cho Hàn Huệ Minh, " Cậu đang đâu đấy? "

" Quán bar chứ đâu! Tiểu tử tông, còn không phải là đang đi tìm việc cho cậu đấy à! "Hàn Huệ Minh sa mạc lời.

Ăn của người thì miệng mềm, còn lấy của người thì tay mềm, tốt xấu gì cậu ta cũng lấy thề của Hoắc Lăng Trầm rồi, đối với những chuyện của Niên Nhã Tuyền thì đương nhiên cần phải để tâm hơn.

" Thế nào rồi? "

" Vừa nói xong, quản lý nể mặt tớ, một tiếng một ngàn một, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho cậu, chừng nào thì cậu tới hát thử được? "

Một ngàn một, giá cũng không thấp, ở mấy nơi khác hai ba trăm cũng có, một ngàn một đã bằng mấy tiếng đồng hồ của chỗ khác rồi, " Bây giờ tớ tới được. "

Hàn Huệ Minh báo địa chỉ cho cô.

Vừa đến quán bar, Niên Nhã Tuyền bị Hàn Huệ Minh dắt đi gặp quản lý. Quản lý nghe Hàn Huệ Minh nói Niên Nhã Tuyền có bối cảnh dọa người, cho nên có chút dễ nể tới cô nhiều hơn.

Khí chất tuyệt đối là rất tốt, dáng dấp cũng đẹp mắt, ăn mặc thì như một học sinh, có điều đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là giọng hát của cô.

Niên Nhã Tuyền ôm ghita lên đài, cô chính là như vậy, vừa mới mở miệng toàn trường phải quỳ lạy thực lực ca hát của cô!

Hát một bài khá nổi tiếng, hát đến mức xuất hiện không ít tiếng khóc của mấy người dưới đài.

Quản lý xem xét kết quả này, có số người còn khóc rống lên, vội vàng nhắc nhở cô hát sao cho giữ bầu bầu không khí sinh động chút. Bằng không khách của ông chắc phải khóc bỏ đi hết mất, vậy làm sao bây giờ?

Bài hát thứ hai cô chọn chính là bài "Khăn tay hoa", bởi vì vừa rồi dưới đài có một chị gái yêu cầu muốn nghe bài này, vừa hay cô cũng biết, cứ như vậy hát lên.

Hát đến lúc cao trào, chất giọng của cô vẫn ổn như vậy, chị gái chọn nhạc dưới đài điên cuồng cổ vũ cho cô.

Bài hát thứ hai kết thúc, Niên Nhã Tuyền thừa dịp lúc nghỉ ngơi, lặng lẽ hỏi quản lý, " Tôi có thể cho khách tùy tiện chọn bài hát, chọn một bài giá hai trăm tệ tiền boa, chia đều được không? "

Quản lý mang ánh mắt phức tạp nhìn cô một hồi, đang suy nghĩ tiểu tử Hàn Huệ Minh kia có phải là xạo hấn rồi không. Nếu như Niên Nhã Tuyền có bối cảnh hùng hậu, còn có thể thiếu tiền như vậy sao?

Dù cho như thế hấn vẫn gật đầu đồng ý, phát một MC tới, lên đài tuyên bố quy tắc này.

Bởi vì bên ngoài Niên Nhã Tuyền cũng rất xinh, số người muốn gây sự chú ý với cô thì ôi thôi nhiều vô kể, người muốn chọn bài hát thì đẩy nhau lên xếp hàng, chỉ thiếu điều muốn bò lên sân khấu luôn mà thôi.

Gi mà "Cao nguyên Thanh Tàng", "Nam nê loan", "Một vạn khả năng", rồi nào là "Đoạn kiều tàn tuyết", "Mười năm", "Nghe biển".. Tất cả đều không làm khó được cô.

Thông đồng với Trịnh Hiểu Kha xong, tắt nguồn điện thoại, Niên Nhã Tuyền liều mạng đi ca hát.

Từ chín giờ tối đến rạng sáng hai giờ, càng đến tối muộn, tiền boea càng thêm nhiều. Cho dù là vậy, Niên Nhã Tuyền dựa vào thực lực ca hát thật sự của mình, vẫn được không ít người chọn bài hát, cuối cùng cuống hòng như muốn vỡ nát, mới bị Hàn Huệ Minh cứng rắn kéo xuống.

Trong một đêm, kiếm được mấy ngàn tệ!

Niên Nhã Tuyền ôm tiền, vui vẻ hôn mấy cái.

Trời tối người ít xung quanh yên ắng, Hàn Huệ Minh buồn bực hỏi cô, "Rốt cuộc là cậu muốn mua thứ gì, mà phải khiến cậu liều mạng đi hát như vậy? "

Niên Nhã Tuyền đặng hăng mấy cái, "Từ từ rồi sẽ nói cho cậu biết! "

Hàn Huệ Minh oán hận trừng cô một cái, "Tuyệt giao! "

Niên Nhã Tuyền vỗ vỗ vai cậu ta, "Yên tâm đi, đợi đến lúc tớ kiếm đủ tiền, sẽ không đến hát nữa, cũng sẽ không khiến cậu phải thêm lo lắng nữa. "

"Cậu tốt nhất là nghĩ cho được như vậy, tránh cho ông xã của cậu lột sạch da của tớ thì khổ. Chi bằng, tớ trực tiếp cho cậu vài vạn, cậu đừng tới đây hát nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Cậu thật to gan

"Vậy không được, tớ nói rồi! Nếu tớ lấy tiền của cậu hoặc tiền của Hoắc Lăng Trầm cho đi mua thứ kia, vậy thì còn ý nghĩa gì nữa."

"..."

Hàn Huệ Minh ngồi xuống bên lề đường, ngẩng đầu nhìn trời, "Đã trễ thế này rồi, cậu muốn đi đâu đây, cóng chết tớ rồi, cậu không về nhà à?"

"Không về nhà, tớ đi. Khách sạn!"

Cô hiện giờ không có tâm trạng gặp Hoắc Lăng Trầm, giờ mà về ký túc xá cũng đã muộn lắm rồi, cứ đi khách sạn thôi!

Cho nên, hơn nửa đêm Hoắc Lăng Trầm nhận được tin nhắn báo Niên Nhã Tuyền quẹt thẻ ở khách sạn.

Không phải nói là đi cùng với Trịnh Hiểu Kha sao? Anh trực tiếp gọi một cú điện thoại tới người phụ trách của khách sạn kia, hỏi cho rõ là có mấy người đặt phòng.

Quản lý khách sạn thành thật trả lời, "Hai người."

Sau cùng lại bồi thêm một câu, "Một nam một nữ."

* * *

Hơn nửa đêm gió lạnh thấu xương, Hoắc Lăng Trầm xuất hiện trong khách sạn. Sắc mặt âm trầm nặng nề, quản lý biết trước tin anh sẽ tới nên không dám thờ mặt, trực tiếp đưa Hoắc Lăng Trầm đến ngay phòng mà anh hỏi.

Cửa phòng bị mở ra, một màn bên trong, khiến cho tên quản lý tròn tròn mắt.

Trong một căn phòng rẻ nhất của khách sạn bốn sao, Niên Nhã Tuyền ngủ rất say, bên cạnh có một cậu thanh niên to con co người nằm trên ghế salon, một chân trên còn một chân thì thả lỏng xuống dưới đất mà không hề hay biết.

Hoắc Lăng Trầm một cước đạp lên đùi cậu ta, Hàn Huệ Minh đang nằm mơ thì bị đạp tỉnh lại, kéo chiếc chăn bông trên người xuống, dưới chăn vẫn mặc quần áo chỉnh tề, "Má nó, đứa nào dám đạp ông mày.. Hoắc.. Hoắc tổng!"

Nghe thấy Hàn Huệ Minh gọi quý, Niên Nhã Tuyền mơ mơ màng màng mở mắt ra. Ủa, hình như cô trông thấy Hoắc Lăng Trầm?

Không đúng, cô đang ở khách sạn mà, nhất định là nằm mơ.

Một lần nữa nhắm mắt lại ngủ, Hoắc Lăng Trầm bước tới cạnh giường, lạnh lùng ra lệnh, "Dậy!"

Hức.. Hoắc Lăng Trầm tới thật rồi.

Niên Nhã Tuyền lấy chăn trùm đầu lại, "Anh nhận lầm người rồi."

Tiếng nói nghe có vẻ khụt khịt, Hoắc Lăng Trầm chau mày lại, cô ngã bệnh rồi?

Ôm luôn cả cô và cái chăn đang quấn quanh người cô lên, nhanh chân đi ra ngoài.

Hàn Huệ Minh muốn chạy, nhưng quản lý lại cản cậu ta lại, Hoắc tổng không lên tiếng, không dám cho cậu ra ngoài.

Nhìn cậu thanh niên đang rút đầu đứng ngay cửa, Hoắc Lăng Trầm lạnh lùng khiển trách, "Hàn Huệ Minh, Cậu to gan thật!" Dám hơn nửa đêm nửa hôm dẫn vợ anh đi khách sạn!

Dáng vẻ anh như đang bắt gian tại trận, Hàn Huệ Minh nhỏ giọng giải thích cho mình, "Bên ngoài lạnh quá, nên tôi không đi nữa, không phải là tôi ngủ sô pha đấy sao?"

Hoắc Lăng Trầm sai bước đi tới, Hàn Huệ Minh kêu rên lên xin tha thứ, Tôi sai rồi, tôi sai rồi! Hoắc tổng, xin tha mạng!"

Ngay một khắc anh định nhắc chân lên, bàn tay bị cô gái chụp lại, "Là em bảo cậu ta ở lại."

Theo cô đi một đoạn đường xa như vậy, nhiệt độ bên ngoài là âm mấy độ, sao có thể bảo Hàn Huệ Minh đi về được? Hơn nữa, lúc trước bọn họ còn từng ngủ chung trên một cái giường nữa là!

Cùng lắm cũng chỉ là hai người ngủ ở hai ổ thôi mà!

Chỉ có hai người bọn họ biết, đêm hôm đó hai người họ xem tí thì đánh nhau. Cô ghét bỏ cậu ta quá cao, chân cũng sắp đưa tới mặt cô rồi. Còn cậu ta ghét bỏ cô lắm lời, cuối cùng thì đúng là xem tí thì đánh nhau thật.

Tối hôm nay Hàn Huệ Minh có đánh chết cũng không muốn ở lại, sợ Hoắc Lăng Trầm biết thì xử lý chết cậu. Nhưng Niên Nhã Tuyền nói với cậu, Hoắc Lăng Trầm đang trong chán của một người khác, không thể phân thân đi quản bọn họ được.

Hàn Huệ Minh vốn dĩ định ở lại an ủi cô, nhưng chưa nói chuyện được hai câu, hai người đều ngủ thiếp đi.

Sau đó, chính là một màn như thế này..

"Lần cuối cùng!" Hoắc Lăng Trầm vút cho Hàn Huệ Minh mấy chữ, sau đó ôm Niên Nhã Tuyền rời khỏi khách sạn.

Hàn Huệ Minh nhìn ra cửa năm trăm lần, xác định hai người đều đã đi rồi, mới dám bảo quản lý cho cậu về phòng lại, an tâm đi ngủ.

Sau một hồi giày vò, lúc trở lại biệt thự đã hơn ba giờ sáng, Niên Nhã Tuyền im lặng đi về phòng.

Lúc Hoắc Lăng Trầm đi theo vào, cô đẩy anh ra, người đàn ông nhàn nhạt mở miệng, "Anh San đang ngủ sát vách."

"..."

Niên Nhã Tuyền tức thiếu chút nữa thì ngất đi, nhưng cô thật sự quá buồn ngủ, không nói thêm nữa câu, ngã đầu ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Hoắc Lăng Trầm đã không còn trong phòng nữa. Hắng giọng một cái, cuống họng khàn khàn hôm qua giờ đã đỡ lắm rồi.

Lúc cô đánh răng rửa mặt xong xuống lầu, dưới lầu truyền đến tiếng cười nói của cô gái.

Lúc này cô mới nhớ tới, Lam Anh San cũng đang ở đây.

Nhìn thấy Niên Nhã Tuyền xuất hiện, Lam Anh San vui vẻ chào hỏi cô, "Chào tím, tím tỉnh rồi à, mau tới ăn sáng đi!"

"Ừm!" Niên Nhã Tuyền lãnh đạm lên tiếng.

Hoắc Lăng Trầm kéo chiếc ghế bên cạnh anh ra, ra hiệu cho Niên Nhã Tuyền ngồi xuống.

Niên Nhã Tuyền vốn dĩ không muốn ngồi, nhưng nhìn sang cô bé ngồi đối diện, thôi đành ngồi cùng với Hoắc Lăng Trầm.

"Tím à, vừa rồi cháu có nói với chú về chuyện con cái.. Đúng rồi, vừa rồi chú vẫn chưa trả lời cháu là chú thích con trai hay con gái mà!" Lam Anh San chu mỏ lên, bất mãn nũng nịu với Hoắc Lăng Trầm.

Niên Nhã Tuyền nhận lấy bữa sáng thím Lưu đưa lên, không nói gì.

Hoắc Lăng Trầm nhìn lướt qua cô gái đang chuẩn bị ăn trứng gà, trả lời khẳng định, "Con trai." Không đợi mọi người nói chuyện, anh lại nói thêm một câu, "Nhất định phải là con trai!"

Nếu là con gái, anh sợ giống như Niên Nhã Tuyền vậy, làm cho anh đánh không được mắng không được, chọc càng không được..

Nói đúng hơn, là một cô gái khiến cho anh không nỡ đánh mắng, chỉ muốn đặt trong đáy lòng để yêu thương, nhưng một Niên Nhã Tuyền một là đủ rồi.

Nếu như có một đứa con trai, lúc anh tức giận, lấy ra làm bida đồ đạn cho hả giận, khi có chuyện cũng như lúc không có chuyện gì thì lôi ra đập cho một trận, cũng có thể khiến cho người làm mẹ như Niên Nhã Tuyền đây phải chịu đau lòng một chút.

Lam Anh San cười ra tiếng, "Còn thím thì sao?"

Niên Nhã Tuyền còn đang đắm chìm trong việc Hoắc Lăng Trầm bảo thích con trai, nghe Lam Anh San hỏi tới cô. Cô mỉm cười, "Còn thím thì lại thích con gái hơn, không những biết nghe lời ngoan ngoãn, còn có thể cùng mẹ mặc những bộ đồ đôi mẹ con thật đẹp.."

Cô nói tới đây, trong đầu Hoắc Lăng Trầm tự hiện ra một hình tượng ảm áp, nếu như là một cặp mẹ với con gái, đương nhiên cũng là rất tốt.

"Anh San, thím nói với cháu này, đàn ông, đều là mấy cái móng heo lớn, sau này tìm bạn trai nhất định phải cảnh giác cao độ, tránh vợ phải mấy thằng cặn bã."

Hoắc Lăng Trầm nghe vậy, sao lại có chút chột dạ nhỉ? Cảm giác như cô đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe vậy.

Còn nữa, móng heo lớn là gì?

Lam Anh San ngồi đối diện gật đầu đơn thuần, sau đó nói câu khiến người nghe phải kinh ngạc, "Chú của cháu rất tốt, sau này cháu cũng sẽ tìm một người đàn ông giống như chú vậy để làm chồng!"

Niên Nhã Tuyền bắt mình phải bình tĩnh, mở miệng lần nữa tràn đầy châm chọc và khiêu khích, "Vậy là cháu sai quá sai rồi, nhìn người không thể chỉ nhìn mặt ngoài được, chú của cháu ấy à chính là điều hòa trung tâm, có thể làm ảm áp tất cả các cô gái. Nghe thím, đừng lấy chồng của thím là mục tiêu."

Lam Anh San kinh ngạc nhìn Niên Nhã Tuyền, lần này ngay cả com cũng không ăn, "Không phải đâu! Chú thực sự đối xử với cháu rất tốt, nhưng cháu lại không cảm thấy chú ấy đối tốt với ai như vậy!"

Đúng vậy đấy! Đối xử với một con bé nhận nuôi, còn tốt chán hơn cả vợ, trong mắt cô còn không phải là cặn bã sao? "Cháu sai quá sai, cháu xem vợ của chú cháu là thím đi, chú của cháu đối xử tốt với thím là điều đương nhiên, còn cháu là con nuôi của chồng thím, chồng thím đối xử tốt với cháu thì cũng thôi đi. Đó là cháu không biết đấy, còn có gì mà Mẹ tiểu thư, và Chà Com* tiểu thư.."

*Mẽ: Từ mẽ trong tiếng trung là gạo, ý chỉ đại là gạo tiểu thư với chà com tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Anh còn cần vợ làm gì

"Niên Nhã Tuyền!" Anh quát lên ý bảo cô ngừng lại.

Niên Nhã Tuyền nhếch miệng, cúi đầu ăn com.

Lam Anh San vội vàng gấp một cái bánh bao nhỏ cho cô, "Thím à ném thử cái bánh bao này đi, đây là bánh bao chay cháu thích ăn nhất, chú có ý bảo đầu bếp làm riêng đấy!"

"..."

Mẹ nó! Phô ân ái một lần là đủ rồi, còn dám cho cô ăn mãi thế này!

Tìm đầu kịch liệt, Niên Nhã Tuyền nhin ý muốn muốn bẻ gãy đũa xuống, "Không cần, đưa cho chú của cô ăn đi, tôi không thích ăn bánh bao, cảm ơn!"

Cũng thật là vậy, đối với bánh bao cô không thích lắm. Mặc dù không ghét, nhưng là loại thức ăn một năm không ăn cũng chẳng thèm.

Tay gấp bánh bao của Lam Anh San khựng cứng lại giữa không trung, sắc mặt hiện ra vẻ ủy khuất, "Cháu.. Cháu xin lỗi, cháu không biết thím không thích.."

Đối với cái bản mặt này của cô ta, Niên Nhã Tuyền không có quá nhiều phản ứng, ngược lại là Hoắc Lăng Trầm cầm cái đĩa nhỏ trước mặt Niên Nhã Tuyền lại, nhận gấp bánh bao của Lam Anh San, sau đó đặt ở trước mặt Niên Nhã Tuyền, "Anh San có ý tốt, ăn."

Niên Nhã Tuyền không nhịn được nữa, vút đĩa lên bàn, "Hoắc Lăng Trầm, anh nói đi, có phải là tất cả yêu cầu của Lam Anh San anh đều sẽ không cự tuyệt không! Nếu đã như vậy, anh còn cần vợ để làm gì, dứt khoát nhận cô ta làm."

"Im miệng!" Sắc mặt của Hoắc Lăng Trầm khó coi tới cực điểm, nhiệt độ trong toàn bộ phòng khách trong nháy mắt hạ xuống đến mức có thể đóng băng.

Sau một khắc anh đứng thẳng dậy, "Theo anh lên lầu!"

"Không đi!" Niên Nhã Tuyền trừng mắt liếc sang cô gái đang ra vẻ ảm ức đỏ mắt, đứng dậy đi thẳng ra khỏi biệt thự.

"Đứng lại cho anh!" Sau lưng truyền đến mệnh lệnh của người đàn ông.

Niên Nhã Tuyền nghĩ lại vì lý do gì mà mình phải đi tìm việc vất vả rồi vì mấy đồng bo mà hát đến khản giọng, trong lòng dậy sóng từng trận ảm ức, cô quay đầu nhìn thẳng vào mặt Hoắc Lăng Trầm, "Dựa vào khoảng thời gian chúng ta sống chung với nhau này, chúng ta cũng không hợp nhau đâu, Hoắc Lăng Trầm, chúng ta bỏ qua cho nhau đi!"

Đúng vậy, tính cách anh bá đạo cường thế, tính tình cô lại không tốt? Anh có thể từ đầu tới cuối vẫn luôn đối xử rất ôn nhu với Lam Anh San, kính thưa các loại cung chiêu, lại thỉnh thoảng nổi giận với cô, bắt lấy nhược điểm của cô, hù cô đến phát khóc.. Ha ha.

Ngay cả cuộc độ sức ngầm vừa rồi, anh cũng lựa chọn đứng về phía Lam Anh San. Đã như vậy, anh còn cần vợ làm gì, nhận Lam Anh San làm vợ luôn không phải được rồi sao.

Cô gái mở cửa biệt thự ra, xông ra ngoài.

Trong biệt thự Hoắc Lăng Trầm ngồi lại chỗ ngồi, nhắm chặt mắt lại.

Lam Anh San ngồi đối diện anh bị dọa đến mức một chữ cũng không dám nói, cô ta chưa từng thấy Hoắc Lăng Trầm nổi giận khiếp đến vậy!

Mấy phút sau, Hoắc Lăng Trầm khôi phục cảm xúc lại bình thường, anh nhàn nhạt mở miệng, "Ăn cơm trước đi, chú đến công ty."

"Vâng, thế còn thím.."

"Không cần phải để ý đến cô ấy!"

"..."

Trong trường học

Niên Nhã Tuyền được Lục Khải Hàng gọi vào văn phòng, pha một tách trà nóng đưa cho cô, "Xem em mắt hờn mắt vía kia, sao thế?"

Vừa rời ngoài cổng trường học, Lục Khải Hàng thấy Niên Nhã Tuyền như thất hồn lạc phách, liền gọi điện thoại cho cô bảo cô đến văn phòng một chuyện.

Niên Nhã Tuyền vẫn cứ nhìn anh ta, không nói gì.

Lục Khải Hàng bị nhìn thì thấy khó hiểu, "Thầy chọc gì em à?"

Niên Nhã Tuyền lắc đầu.

"Hiệu trưởng Lục, Hoắc Lăng Trầm vì sao không dứt khoát cưới Lam Anh San luôn nhỉ?"

Vấn đề này của cô cũng quá.. Lục Khải Hàng ngơ ngác một hồi, hỏi lại, "Lăng Trầm tại sao lại phải cưới Tiểu Anh san?"

Niên Nhã Tuyền cúi đầu nhìn tách trà trong tay, nở một nụ cười cay đắng, "Hoắc Lăng Trầm nuông chiều cô ta như vậy, cưới cô ta về không phải vừa hay à?"

Lục Khải Hàng nhớ tới Tống Từ cũng từng nói câu giống vậy, thế nhưng là do các cô đều hiểu lầm rồi, "Lăng Trầm nuông chiều Anh San mang theo cảm ơn, cũng có thể nói là bề trên yêu thương bề dưới, ngay cả ba người còn lại cũng vậy. Nhưng Lăng Trầm đối với em là yêu, là tình yêu nam nữ thật sự. Nhã Tuyền, từ trước tới nay thầy chưa từng thấy có cô gái nào giống như em dám làm cản trước mặt Lăng Trầm. Em cho rằng cậu ta không dám động thủ thực sự sao, là chưa động tới em ư? Khẳng định không phải! Thủ đoạn của Lăng Trầm có lẽ em vẫn chưa biết đến, nhưng khẳng định là cũng ít nhiều có nghe nói rồi đúng không?"

Anh ta nói đến đây thì dừng một chút, Niên Nhã Tuyền nhìn không được chen vào nói, "Anh đừng đến em rồi, bắt nhược điểm của em dọa em sợ.."

Lục Khải Hàng cười ra tiếng, "Cô bé ngốc, thầy nói động thủ tức là hành động có chứa cách thức tàn độc, có chưa?"

Cái này hình như thật đúng là chưa có.. Nhưng mà, Niên Nhã Tuyền nhin không được oán thăm, cô cho rằng như vậy đã đủ thâm độc rồi, không phải sao?

"Thầy không biết hôm nay giữa em và cậu ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu như em là vì Tiểu Anh San, thật sự không cần thiết. Nói thật, lúc đầu thầy không muốn em có bất kỳ liên quan hay quan hệ gì với Lăng Trầm, bởi vì tính cách của hai người.. Em biết đấy. Nhưng ngày hôm đó, mọi người chúng ta cùng đi tham dự tiệc sinh nhật của Anh San, nhìn thấy ánh mắt cậu ấy nhìn em, Nhã Tuyền, đó là ánh mắt của tình yêu. Quen biết cậu ấy lâu như vậy rồi, chưa từng thấy cái dáng vẻ ấy của Lăng Trầm. Tin thầy, Lăng Trầm tuyệt đối không phải bởi vì em là Hoắc phu nhân mới đối xử với em như vậy."

* * * Niên Nhã Tuyền cảm thấy người anh em như Lục Khải Hàng đã làm quá tốt so với cái chức vụ này, từ lúc vừa mới nói chuyện cho tới bây giờ, toàn là nói tốt cho Hoắc Lăng Trầm.

"Có lẽ thầy nói đều đúng, nhưng tất cả đều phải có điều kiện tiên quyết là không có mặt Lam Anh San. Chỉ cần nơi có Lam Anh San xuất hiện, trong mắt Hoắc Lăng Trầm tuyệt đối không có em, thật đấy."

Lục Khải Hàng lắc đầu, "Nhã Tuyền, em cần phải cho cậu ta thời gian, Anh San xuất hiện trong sinh mạng của cậu ấy hơn năm năm rồi, mặc dù em và cậu ta đã kết hôn với nhau lâu rồi, nhưng em cũng biết đấy thôi, cũng chỉ ở chung với nhau có mấy tháng gần đây thôi. Cho cậu ta thêm thời gian, để cậu ta xử lý tốt quan hệ giữa hai người. Người khác thì thầy không biết, nhưng Lăng Trầm, thầy tin rằng cậu ta nhất định sẽ khiến em hài lòng."

"Nói thật, em cho rằng rằng bốn người bọn thầy không nhìn ra chút tâm tư kia của Lam Anh San à? Cô bé đó xác thực không đơn thuần như ngoài mặt, nhưng bọn thầy đều lựa chọn xem nhẹ đi, bởi vì Lăng Trầm và Cảnh Sâm gánh vác trách nhiệm cho cô bé được sống vui vẻ và hạnh phúc trên vai. Đường nhiên, vui vẻ và hạnh phúc của cô ấy không thể được xây dựng trên sự thống khổ của em, sau này có bị âm ức gì thì nói với thầy, thầy tin Lăng Trầm nhất định sẽ nhìn ra. Còn điều quan trọng nhất, sau này em muốn làm cái gì thì cứ làm cái đó, thầy và Lăng Trầm đều sẽ làm hậu thuẫn cho em."

Niên Nhã Tuyền, "..."

Cô còn có thể nói cái gì đây! Còn có thể nói cái gì nữa đây!

Cô gật đầu liên tục, sùng bái nhìn Lục Khải Hàng, "Em rốt cuộc cũng biết vì sao thầy tuổi còn trẻ mà có thể an vị trên ghế hiệu trưởng rồi, hiệu trưởng Lục, tài ăn nói của thầy, em tâm phục khẩu phục."

Lục Khải Hàng nghiêng người sang cô một chút, "Niên Nhã Tuyền mà thầy biết không phải là một người dễ tâm phục khẩu phục như vậy, đừng chọc thầy cười!"

Niên Nhã Tuyền, ".. Hiệu trưởng Lục, em thật sự rất tò mò, vì sao thầy lại đối xử với em tốt như vậy?" Cô có thể cảm nhận được Lục Khải Hàng đối tốt với cô, là thực sự đối tốt với cô từ tận đáy lòng.

"Quay về đi, đừng làm giặc nửa, còn nữa, Lăng Trầm thật sự đối với em rất dụng tâm. Em bây giờ, so với lúc yêu đương cùng Cố Mặc Thành, có khi chất thực nữ nhiều, ngoại trừ tính khí có hơi lớn chút, cần sửa đổi lại tí nữa, không còn khuyết điểm khác. "

"..."

Niên Nhã Tuyền mang một đồng dấu chấm hỏi lên đầu, không trả lời vấn đề của cô thì thôi đi, làm gì lại đánh trống lảng rồi đánh sang Cố Mặc Thành để chỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Em đang xin lỗi sao?

"Thầy biết chuyện em và Cố Mặc Thành à!" Cô không phải đang hỏi, mà là đang nói khẳng định.

"Biết, trong bữa tiệc lần trước có gặp rồi, cậu ta hiện nay đang nắm giữ quyền lực của nhà họ Cố, gần đây có hợp tác với tập đoàn ZL, Lăng Trầm cũng có gặp cậu ta một lần rồi." Lục Khải Hàng cũng không kể lại là Hoắc Lăng Trầm không hề để mắt đến Cố Mặc Thành, toàn bộ hành trình đều không nhìn thẳng vào hắn ta.

"Ồ, không phải, thầy cứ vậy mà không trả lời câu hỏi của em sao? Em thật sự rất hiếu kỳ đấy! Thầy nói xem thầy đối xử với em tốt như vậy, có mưu đồ gì vậy chứ? Niên Nhã Tuyền lại lượn quanh trở về vấn đề khi nãy.

Lục Khải Hàng bắt đầu đi lắc đầu, "Em đấy, bị mắc chứng tò mò nặng lắm rồi, bây giờ thầy nói cho em biết, nhớ kỹ nhé! "

Niên Nhã Tuyền ngồi ngay ngắn lại, nửa tai lắng nghe Lục Khải Hàng từng chữ sắp nói

"Thầy tốt với em, đúng là có mưu đồ nhưng mưu đồ của thầy chính là để cho em sống vui vẻ hạnh phúc bình an! "

Niên Nhã Tuyền vẫn ngồi thẳng lưng không hề nhúc nhích, mãi một hồi sau mới nhìn Lục Khải Hàng bình thản uống trà, "Hết rồi? "

"Hết rồi, em còn muốn nghe gì nữa? "Lục Khải Hàng nghi ngờ hỏi.

"... "

Nói chuyện với một người không cùng đẳng cấp thật là tốn sức, Niên Nhã Tuyền ngoài cười nhưng trong không cười phất phất tay với Lục Khải Hàng, "Cảm ơn câu nói thẳng thắn của hiệu trưởng Lục, tạm biệt! "

"Được, giờ đi lên lớp đi, tối nay nhớ là phải về nhà sớm đó. "

"... "

Về cái cọng lông ấy, cô mặc dù đỡ giận hơn một chút rồi, nhưng vẫn không muốn nhìn thấy Lam Anh San!

Tập đoàn ZL

Từ khi Hoắc Lăng Trầm bước vào công ty đến giờ, tất cả mọi người đều cảm thấy có gì đó không đúng. Ngày xưa một mặt vốn lạnh lùng giờ lại thêm một tia u ám, mấy nhân viên bước lên chào hỏi xong thì lui hẩn xuống, sợ không cẩn thận lại chạm phải vảy ngược.

U ám lạnh lùng khốc liệt, vẫn luôn đeo bám Hoắc Lăng Trầm cho đến khi vào phòng họp, tổng thanh tra bộ tài vụ vừa báo cáo vài câu liên quan đến công việc, liền bị mắng như máu chó ngập đầu.

Những quản lý cấp cao khác cảm thấy thờ thối cũng khó, sau đó mỗi câu nói đều cẩn thận từng li từng tí, phải đắn đo lắm mới dám mở miệng. Cho dù là vậy, mỗi một người đều bị mắng như nhau.

Trọng Hải Trình lặng lẽ chuồn ra khỏi phòng họp gọi điện thoại, "Phu nhân, phu nhân là tôi đây! "

"Biết, tôi nhớ số điện thoại của cậu mà! "Niên Nhã Tuyền nhàm chán nằm ườn lên bàn học nghe.

"Hoắc tổng hôm nay làm sao thế? Ai chọc phải anh ấy à? Phu nhân có biện pháp cứu vãn gì không? "Nhìn đi! Ngay lúc có đồng nghiệp nghe điện thoại, một cô bé thư ký bị chửi khốc chạy ra khỏi phòng họp..

Niên Nhã Tuyền sùng sốt một hồi, "Anh ta làm sao thế? "

"Ai ui, phu nhân không biết rồi, không biết ai sờ phải cái mông của con hổ đực đó, trên có phó tổng giám đốc dưới cho tới thư ký, toàn bộ đều bị Hoắc tổng chửi ngập mặt! Tôi đoán chừng hội nghị kết thúc chính là lúc cho những trợ lý đặc biệt như chúng tôi lên sàn, phu nhân có thể nghĩ cách cứu chúng tôi không. "Trọng Hải Trình nói cứ như đang đâm đầu vào đại nạn vậy.

Niên Nhã Tuyền, "... "

Là bởi vì cô sao?

Cô cũng không chắc chắn, "Cậu gọi cho tôi cũng vô dụng thôi, anh ta cũng đâu chịu nghe tôi. "

"Sao lại không nghe chứ? Nếu mà không nghe, sẽ đồng ý cho tôi thoát khỏi công trường về đây sao? Phu nhân, xin phu nhân thương xót, gọi điện cho tổng giám đốc nói vài câu ân ái đi, có được không, tôi van ngài đấy phu nhân.. "

"... "

Trọng Hải Trình cũng không biết có sợi gân nào lấp sai chỗ rồi, thử thuyết phục theo cách khác, "Phu nhân, tổng giám đốc có phải là dục cầu bất mãn* không? "

*Dục cầu bất mãn: Nhu cầu sinh lý không được đáp ứng đủ.

"WTF.. "

Ngay lúc này, Niên Nhã Tuyền nghe thấy một tiếng hét khủng khiếp từ bên kia điện thoại, "Trọng Hải Trình, cậu lăn vào đây cho tôi! "

Trọng Hải Trình hồi hộp toàn thân, sợ đến mức điện thoại cũng quên tắt, vọt thẳng vào phòng họp, sau đó thẳng kít lại ngay bên cạnh Hoắc Lăng Trầm, cung kính mở miệng, "Hoắc tổng! "

Hoắc Lăng Trầm tình mắt nhìn thấy điện thoại di động của cậu ta còn đang hiển thị cuộc trò chuyện, "Trong thời gian họp, còn gọi điện thoại cho ai đấy? "

Chết mịe! Trọng Hải Trình vội vàng giấu điện thoại ra sau lưng, nhưng đã muộn màng.

Cậu ta càng giấu, càng nói rõ tâm tư nhỏ bé kia của cậu ta, Hoắc Lăng Trầm nghiêm mặt đoạt lấy điện thoại di động của cậu ta, nhìn thấy ghi chú trên điện thoại, sắc mặt trong nháy mắt liền trở nên cổ quái.

Ánh mắt liếc xéo sang Trọng Hải Trình, sau đó đưa di động tới bên tai, "Việc gì? "

Chỉ đơn giản có hai chữ, liền thu hút sự chú ý của tất cả quản lý cấp cao đang gầm đầu xuống bàn. Hoắc Lăng Trầm nói hai chữ này, quá.. dịu dàng mà!

"Không, không.. à, có.. Em đang dạo phố, thấy một cuốn sách rất.. rất.. đẹp, anh có thích không? "

Bên kia điện thoại trầm mặc một lúc, Niên Nhã Tuyền chà xát mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, trong phút chốc đó cô thật sự nghĩ không ra nên nói cái gì, trước mặt cô chỉ có một quyển sách đó thôi.

"Em đang xin lỗi đấy sao? "

".. Tạm biệt! "Niên Nhã Tuyền nói rồi định cúp điện thoại.

"Em dám ngắt điện thoại thử xem! "Hoắc Lăng Trầm bỗng nhiên đứng thẳng dậy, lạnh lùng nhìn lướt qua mấy quản lý cấp cao còn đang cúi đầu xuống bàn, "Tan họp! "

Nói xong, Hoắc Lăng Trầm cầm điện thoại của Trọng Hải Trình, dẫn đầu rời đi.

Xác định Hoắc Lăng Trầm đã đi xa, toàn bộ phòng họp trong nháy mắt như ong vỡ tổ, tất cả mọi người đều vây quanh Trọng Hải Trình hỏi, "Cậu gọi điện thoại cho ai vậy? "

"Trợ lý Trọng, người đó là ai vậy, có thể khiến tổng tài chuyển biến nhanh đến vậy? "

"Trợ lý Trọng cậu chính là ân nhân cứu mạng của tất cả mọi người, nếu như tổng giám đốc còn tiếp tục mắng như vậy nữa, chắc tôi đi nhảy lầu mất! "

Trọng Hải Trình hắng giọng một cái, mới lên tiếng, "Đây là việc tư của tổng giám đốc, tôi không tiện nói ra, tôi đi trước đây các vị giám đốc nhé! "

Trở lại văn phòng Tổng giám đốc, Hoắc Lăng Trầm lúc này mới nhớ tới mình vẫn còn đang cầm là điện thoại của Trọng Hải Trình, "Gọi điện thoại lại cho anh, gọi liền qua điện thoại di động của anh. "

Sau đó kết thúc cuộc trò chuyện.

Niên Nhã Tuyền, "... "

Ê, cô còn đang tức giận đấy có được không?

Lúc cô đang rầu rĩ không biết có nên gọi riêng cho Hoắc Lăng Trầm hay không, thì nhận được tin nhắn của Trọng Hải Trình, "Phu nhân, sao Hoắc tổng lại nổi giận vậy? "

Niên Nhã Tuyền vội vàng bấm số điện thoại di động của Hoắc Lăng Trầm, "Em hỏi này ông chú Hoắc, có phải là anh ăn phải thuốc nổ hay không? Làm gì tức giận bùng bùng thế chứ! "

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, "Vì sao anh lại tức giận bùng bùng, không phải là nên hỏi em hay sao? "

"... "

Cô có tài đức gì có thể làm cho Hoắc Lăng Trầm bởi vì cô mà nổi lửa to đến vậy?

Trong điện thoại trầm mặc nửa ngày, Hoắc Lăng Trầm hỏi, "Chẳng lẽ em không có gì muốn nói với anh sao? "

"Có chứ! "

"Nói! "

"Tôi nay em có thể ở ký túc xá không? "

"Không thể! "

"Vậy em không còn gì để nói nữa. "

Hoắc Lăng Trầm lại không vui, "Tôi nay anh sẽ qua đó đón em. "

"Không cần!"

Người đàn ông nghiêng rằng nghiêng lợi, ".. Đừng có không biết tốt xấu vậy."

"Em phải vào lớp rồi, bye bye!"

"Lần này điện thoại bị ngắt thật."

"Trọng Hải Trình, cậu lẩn vào đây cho tôi!"

Trọng Hải Trình đang ngồi ngoài khu vực thư ký nghe vậy thì rung mình một cái, không phải đã ồn hết rồi sao? Sao lại bắt đầu nữa rồi?

Thời gian sau đó, Hoắc Lăng Trầm túm lấy Trọng Hải Trình và kính thưa các loại sai bảo..

Đến tối, Niên Nhã Tuyên thật sự ở lại ký túc xá.

Cô đến quán bar hát sớm một chút, bảo Hàn Huệ Minh tìm người gọi điện thoại cho đi ở kí túc xá, mới tha cho cô vào.

Chỉ là, rất không may, rạng sáng ngày hôm sau lúc vừa tỉnh lại, cô phát hiện bà di của mình đột nhiên tới thăm.

Càng buồn hơn chính là, từ lúc Hoắc Lăng Trầm không cho phép cô ở lại ký túc xá nữa, trong túc xá của cô không có lấy một bộ đồ có thể thay giặt.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Anh ủ ấm cho em

Cô chỉ có thể ngồi xe buýt về biệt thự, ngay cả taxi cũng không dám gọi, bởi vì lỡ làm bẩn quần rồi, cô vẫn còn mặc chiếc quần sáng màu hôm qua.

Lên xe buýt cũng chỉ dám đứng thẳng đó, đi đường hơn mười phút, mới nhìn thấy cổng của cư xá.

Người dưới đã không thoải mái lắm rồi, vì không muốn có nhiều người thấy cái bộ dáng chật vật này của cô, Niên Nhã Tuyên đành phải chạy bộ trở về trước.

Mở cửa biệt thự ra, Niên Nhã Tuyên nhanh chóng thay giày xong, bước vào phòng khách. Trong phòng khách không có người, loáng thoáng nhìn thấy thím Lưu đang bận rộn trong bếp.

Còn có một người đàn ông đi từ lầu đi xuống, Niên Nhã Tuyên đụng mặt người đàn ông đang định xuống nhà ăn sáng.

Niên Nhã Tuyên không nhìn thẳng vào anh, bước thẳng lên lầu.

"Dừng lại!" Người đàn ông lạnh mặt ra lệnh.

Bước chân đang bước lên cầu thang của Niên Nhã Tuyên thoáng dừng lại, cảm giác không thoải mái lần nữa ập tới, cô không nói gì tiếp tục chạy lên lầu.

Nhưng khuỷu tay của cô lại bị người đàn ông phía sau giữ chặt lại, "Em làm sao vậy?" Giọng nói vốn lạnh lùng giờ lại mang theo vẻ lo lắng.

Niên Nhã Tuyên nghi hoặc quay đầu lại.

Phát hiện ánh mắt của roi chính xác vào chỗ nào đó.

Ý thức được anh nhìn thấy thứ gì, cô gái lập tức đỏ mặt ngại ngùng, "Anh thả em ra! Không cần anh quan tâm!"

Anh cũng không chịu buông tay, ngược lại còn hỏi, "Chỗ đó của em bị thương à? Sao lại bị thương ở chỗ đó?"

"Em không có.." Bị thương

Sau một khắc, cả người cô bay lên không, cô hét lên chói tai, lại rơi vào một vòng ôm ấm áp, "Bây giờ đi bệnh viện!"

Cô gái này muốn ăn đòn mà, đã bị thương đến mức này rồi còn muốn chạy lên lầu làm gì!

"Không phải không phải.. Anh thả em xuống đã, nghe em giải thích.." Niên Nhã Tuyên thực sự sắp điên rồi.

Hoắc Lăng Trầm không để ý tới sự kháng nghị cô, ôm cô sai bước đi đến cửa biệt thự, thừa dịp anh đổi giày, Niên Nhã Tuyên đỏ mặt tía tai nói, "Em

không có bị thương mà, đây gọi là bà đi tới thăm!"

"Em lấy đâu ra đi?" Còn nữa, bị thương và đi của cô thì có liên quan gì tới nhau?

Niên Nhã Tuyền phát hiện mình nói như nước đổ đầu vịt, "Không phải, Hoắc Lăng Trầm, là cái kia của em tới!"

"Cái nào?"

"..."

Mất thấy mình sắp bị anh kéo ra khỏi cửa biệt thự rồi, Niên Nhã Tuyền sốt ruột, "Kỳ sinh lý hiểu không? Đại thúc?"

Động tác mở cửa trên tay của người đàn ông dừng lại, cho nên, máu trên người cô chính là..

Niên Nhã Tuyền rốt cục cũng được thả xuống, nói là thả, chi bằng nói là, ném. Xém tí thì móng hôn mặt đất.

Hoắc Lăng Trầm mang sắc mặt khó coi đang xem xét lại quần áo của mình từ trên xuống dưới, xem có bị dính cái thứ kia không..

Niên Nhã Tuyền tức giận nói, "Dừng xem, không có, em có tránh anh ra mà!" Lúc anh ôm cô, điều cô sợ chính là dấy bẩn sang người anh, nên có chú ý đến tư thế của mình.

Nói xong, liền đi thẳng một mạch lên lầu.

Đợi đến khi cô tắm rửa, thay xong quần áo, Hoắc Lăng Trầm cũng đã ăn sáng xong.

Anh đang ngồi đọc báo, gọi cô gái đang định rời đi lại, "Tới dùng cơm."

Thím Lưu bưng một bát canh từ trong bếp ra, "Phu nhân, thiếu gia nói phu nhân đến kỳ sinh lý, thím mới nấu một tô canh gừng đường đỏ, mau tới đây uống nhân lúc còn nóng."

Hừm? Cô nhìn thoáng qua người đàn ông vẫn ngồi đó xem báo như cũ, cứ như không nghe thấy thím Lưu nhắc đến anh vậy.

Nếu như là đã làm xong rồi, vậy thì cô cứ uống thôi! Giữ im lặng ngồi xuống bàn ăn, thím Lưu đặt bát canh đã nấu xong xuống trước mặt Niên Nhã Tuyền, "Cảm ơn thím Lưu."

"Đứa bé này, khách sáo gì chứ, uống nhanh đi, trưa nay muốn ăn gì, thím Lưu làm cho."

".. Trưa hôm nay không về đâu thím Lưu, tí nữa xong việc thì thím Lưu về trước đi!" Trưa nay Niên Nhã Tuyền không có ý định về, ban đêm có về hay không thì phải xem tình hình đã!

"Cũng được, uống nhanh đi!" Thím Lưu lại đi lấy thêm một chén cháo nóng nữa cho cô, sau đó mới đi làm việc của mình.

Ăn sáng xong, Niên Nhã Tuyền cảm giác bụng đã thoải mái hơn.

Cầm lấy balo để bên cạnh, định ra khỏi biệt thự.

Lần nữa mở cửa biệt thự ra, mới biết được bên ngoài đã xuất hiện mấy bông tuyết trắng, cô chuẩn bị lấy điện thoại di động ra gọi cho bác Văn tài xế, Hoắc Lăng Trầm không biết đã đứng ở phía sau cô từ khi nào, "Lên xe."

Giọng nói vừa vang lên, Đệ Tước màu đen liền dừng tại trước mặt bọn họ, Trọng Hải Trình từ trên xe bước xuống, "Hoắc tổng, phu nhân chào buổi sáng!"

Niên Nhã Tuyền gật đầu với cậu ta, anh định mở cửa xe sau ra cho cô, "Cảm ơn ý tốt của Hoắc tổng, tôi gọi cho bác Văn là được rồi."

Sau đó liền đứng qua một bên, không tiếp tục để ý đến anh nữa.

Ặc.. Trọng Hải Trình kinh ngạc nhìn thoáng qua Niên Nhã Tuyền, phu nhân không hồ là Hoắc phu nhân, dám quang minh chính đại cự tuyệt Hoắc tổng! Đi theo cạnh Hoắc tổng đã lâu như vậy, phụ nữ cự tuyệt lời mời của Hoắc tổng, Niên Nhã Tuyền tuyệt đối là người đầu tiên.

Hoắc Lăng Trầm nghiêm mặt sai bước đi tới trước mặt cô, túm lấy cổ tay của cô, hoàn toàn không cho cô cơ hội từ chối, bá đạo nhét cô vào trong xe.

* * *

Trọng Hải Trình lặng lẽ gõ ngón cái lên sau lưng Hoắc Lăng Trầm, Hoắc tổng bá đạo!

Cô gái bị nhét vào trong xe đương nhiên không tình nguyện, phần nộ trùng mắt nhìn người đàn ông cũng theo ngồi vào, thật sự muốn hét to lên một tiếng, Hoắc Lăng Trầm anh có phải mắc bệnh gì rồi không!

Nhưng mà, cứ cho là cô có tức giận đi nữa, cũng không dám mắng anh ở ngay trước mặt anh như vậy.. Chỉ có thể dùng ánh mắt như điện chớp, diễn tả sự bất mãn trong lòng.

"Anh bảo Anh San về rồi, tối nay anh bắt buộc phải thấy em về biệt thự."

Niên Nhã Tuyền hừ lạnh một tiếng, xoay mặt ra ngoài cửa sổ, không để ý tới anh.

Hoắc Lăng Trầm vuốt vuốt mi tâm âm ỉm đau, anh phải làm sao thì mới tốt được đây? "Nếu em không đồng ý thì cũng không sao, tí nữa đưa em đến thẳng công ty luôn, buổi tối anh sẽ đích thân đưa em về."

Niên Nhã Tuyền quay đầu, giọng nói không mấy thiện lành, "Hoắc tổng chỉ biết uy hiếp người khác thôi sao?"

Hoắc Lăng Trầm bỗng nhiên bắt lấy tay cô, kéo cô vào ngực mình, thản nhiên nói, "Quá trình không quan trọng, chỉ cần có thể đưa em về biệt thự, những chuyện khác đều không quan trọng!"

".. Anh thả em ra đã! Nói chuyện thì cứ nói thôi, động tay động chân làm gì chứ!"

"Bên ngoài lạnh lắm, anh ủ ấm cho em!"

Trọng Hải Trình không nhịn được oán thăm! Hoắc tổng à, trên xe có điều hòa ấm áp vô cùng có được không?

Niên Nhã Tuyền vùng vẫy một hồi, vẫn không thoát ra khỏi ngực anh được, "Cảm ơn ý tốt của Hoắc tổng, nhưng mà em không lạnh, không cần ủ."

"Vậy thì anh lạnh, em ủ cho anh đi!"

"... "

Không đúng, tình tiết sao lại trở nên kỳ quái thế nhỉ?

Niên Nhã Tuyền không cách gì động đậy trong người anh được, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bảo với Trọng Hải Trình đang lái xe phía trước, "Trợ lý Trọng phiền anh mở điều hòa lớn thêm chút nữa, để tránh đóng băng Hoắc tổng nhà anh! "

Trọng Hải Trình cũng không ngốc, lúc này nên đứng về phía nào, mắt của cậu vẫn có thể nhìn ra được, "Phu nhân, mở nhiệt độ tối đa rồi, có lẽ là hôm nay thời tiết không được tốt, ngài cứ ủ ấm cho Hoắc tổng đi! "

* * * Niên Nhã Tuyền khó tin nhìn cái ót của Trọng Hải Trình, giờ phút này hận không thể kích nổ cái ót của cậu ta!

Thứ người không có lương tâm, rõ ràng là đang giúp đỡ Hoắc tổng nhà cậu ta bắt nạt cô đây mà!

Hoắc Lăng Trầm thuận thế kéo eo cô lại sát vào người mình, bá đạo ra lệnh: "Anh không cho phép em tức giận nữa!"

Cô gái này cứ giận mãi không nguôi, mấu chốt là anh thấy cô giận thì anh cũng không được thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Thiếu

Cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Không phải em muốn uống trà sữa sao

"Ừm, cậu ấy đấy, để tớ kể cho cậu nghe cậu ấy có bao nhiêu kinh điển." Niên Nhã Tuyền vứt rác vào thùng rác, nhớ lại chuyện hôm qua liền cảm giác buồn cười, "Cậu ấy hỏi xin bố một vạn để làm cái thẻ gì đó, kết quả bố cậu ấy chuyển khoản cho mười vạn, thêm một con số không nữa, rồi lại sợ bị bố phát hiện là ông ấy lơ tay gửi nhiều thêm một con số không, thế là sau khi nhận tiền xong thì block luôn bố mình. Tớ đoán là tối qua cậu ta cầm mười vạn

đi ra ngoài ăn chơi rồi."

Lâm Uyên Oánh vừa thay quần áo, vừa cười ha ha, "Tớ đoán là hôm nay chú Trịnh sẽ giết thẳng tới trường mình đấy."

"Chắc vậy, lúc trước chú Trịnh còn nói, hiện giờ tiền sinh hoạt của Trịnh Hiểu Kha đã vượt quá mức chỉ tiêu rất nghiêm trọng rồi."

Lâm Uyên Oánh như nghĩ đến gì đó, bỗng nhiên trừng mắt nhìn Niên Nhã Tuyền, "Hôm qua không phải là tâm trạng không tốt à? Sao giờ nhìn cứ xuân quang đầy mặt thế? Về nhà gặp Hoắc tổng nhà cậu đấy à?"

Đúng là khác biệt quá lớn, tối qua Niên Nhã Tuyền theo Hàn Huệ Minh đến quán bar hát, còn xị mặt xuống rầu rĩ không vui. Còn giờ thì tươi cười hớn hờ, thiếu điều vu vơ hát tình ca thôi.

Nếu như nói là vì chuyện của Trịnh Hiểu Kha mà vui đến mức này, cô không tin!

"Ồ! Đúng vậy đấy!" Niên Nhã Tuyền cũng không giấu làm gì, giờ ở ký túc xá cũng chỉ có hai người các cô, nếu là ba người thì đã khác nữa rồi, cùng đi học rồi chứ đâu còn đây.

"Thế nào rồi? Là cậu xin lỗi trước hay là Hoắc tổng xin lỗi trước?" Chuyện hai người cãi nhau, Lâm Uyên Oánh cũng biết đại khái, cho nên mới càng hiểu kỹ.

Niên Nhã Tuyền kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng, "Đương nhiên là anh ấy rồi!"

Lâm Uyên Oánh hé miệng cười trộm, "Nhã Tuyền à, một con người xấu tính như cậu, mà Hoắc tổng cũng chịu cúi đầu xin lỗi, xem ra là yêu cậu thật rồi!"

"Hừ, ai bảo anh ta làm tớ thấy khó chịu. Cũng đều là do nhỏ Lam Anh San kia mà ra hết."

Mệt tim khiếp.

"Thôi đi, đã được lợi còn khoe mẽ, tớ đi rửa mặt trước đây, đợi tí trên đường tới lớp rồi nói tiếp."

"Ừm, đi đi."

Buổi trưa lúc tới nhà ăn ăn cơm trưa, Niên Nhã Tuyền như có điều suy nghĩ nhìn bàn sát bên, một đôi tình nhân ăn cơm với nhau lại dọn sẵn cơm chó cho mọi người xung quanh. Cô để đĩa xuống, lấy điện thoại đi động ra nhắn tin với Hoắc Lăng Trâm, Chú Hoắc, em muốn uống trà sữa.

"Được." Tốc độ trả lời của bên kia còn nhanh hơn cả một hơi thở hắt ra, chỉ có một chữ, thế thôi.

Niên Nhã Tuyền ngó người nhìn một chữ kia, sau đó thì sao? Không có sau đó nữa à?

Hơn hai mươi phút sau, cô ra khỏi nhà ăn, điện thoại thông báo có tin nhắn đến, "Bây giờ lên văn phòng của Khải Hàng đi."

Niên Nhã Tuyền nghi ngờ hỏi: "Làm gì?"

"Em đến đi rồi sẽ biết."

* * *

Niên Nhã Tuyền bỏ điện thoại vào túi, "Uyển Oánh, tớ có chút chuyện, cậu đi tìm học bá nhà cậu trước đi!"

Nói xong liền xoay người chạy đi.

Lâm Uyên Oánh im lặng ăn lòng nường, học bá nhà cô gần đây bận ôn thi, không đếm xỉa tới một "học bá" như cô đây có được không?

Bước vào văn phòng của Lục Khải Hàng, Niên Nhã Tuyền gõ cửa một cái, bên trong truyền đến giọng nam quen thuộc, "Vào."

M thanh này khiến Niên Nhã Tuyền nhiệt huyết sôi trào, tim đập rộn lên, anh ấy.. Tới đây?

Đẩy cửa ra, không thấy Lục Khải Hàng đâu, ngược lại chỉ mỗi người đàn ông chỉ cần lên tiếng dù chỉ một từ kia cũng có thể khiến cô run động ấy.

"Chú Hoắc, anh tới đây làm gì thế?"

Anh đứng dậy, cầm lấy túi giấy bên cạnh đưa cho cô, "Không phải em muốn uống trà sữa à?"

Niên Nhã Tuyền ôm ly trà sữa ấm nóng, cảm động đỏ mắt. Trời lạnh như vậy, anh trả lời cô một câu, một uống thì cứ uống là được rồi, cô sẽ tự mình lần đến quán trà sữa không phải được rồi sao, còn đích thân mua đem tới làm gì không biết..

Trên đường đến đây cũng có nghĩ qua rồi, anh bảo cô tới đây, có phải là bảo ai đó mua rồi thuận đường đem qua đây luôn.. Lại không ngờ rằng anh đích thân đem tới, "Chú Hoắc, anh có lạnh hay không, anh tự đến đây làm gì."

Hoắc Lăng Trầm xoa đầu cô, "Không lạnh, trợ lý Trọng lái xe tới, nhân lúc còn nóng thì uống đi."

Cô thận trọng lấy trà sữa trong túi giấy ra, hút một hơi trà sữa nóng, sau đó kinh ngạc hô lên, "Chú già, sao anh biết em thích cái này."

Bên trong có trân châu và hạt thủy tinh, đây là hai loại topping cô đều sẽ thêm vào trà sữa mỗi khi uống, uống mãi không ngán.

Thấy cô kinh ngạc vui vẻ thế, tâm trạng của anh cũng vui theo, cũng không giải thích, "Em thích là được rồi."

"Vậy anh cũng uống một ngụm đi." Cô đưa trà sữa tới trước mặt anh, nhìn anh chờ đợi.

Bỗng nhiên nhớ lại cái người đàn ông này mắc bệnh sạch sẽ, chắc chắn sẽ không uống cùng một chiếc ống hút với cô, nên rút tay lại, "Thôi đi, lần sau đi, em mua hai ly rồi cùng uống."

Anh đang muốn cúi xuống để uống trà sữa, cô lại rút tay lại, "Tại sao?"

Cô hồ hững nói, "Chỉ có một cái ống hút."

Sau đó bàn tay cầm trà sữa của cô bị anh túm chặt lấy, hai người bốn mắt nhìn nhau. Hoắc Lăng Trầm ngay trong ánh mắt nghi hoặc của cô, ngậm lấy cái ống hút cô dùng qua, hút một hơi trà sữa.

Uống xong còn nghiêm túc đánh giá một phen, Ngoại trừ có chút ngọt, còn lại đều ổn. "

Niên Nhã Tuyền nhìn anh, nhìn không được hỏi, "Anh không ngại à? "Cô chứng kiến vô số lần anh lên con bệnh sạch sẽ, đặc biệt là lúc ở nhà, phòng ngủ với phòng tắm của anh đều vô cùng sạch sẽ, cô cũng không dám đi vào, sợ mình lỡ tay lỡ chân làm bẩn một tác đất trong đó..

Anh khẽ nhún mày, "Em là vợ anh, anh còn để ý gì chứ? "

Câu trả lời của anh, khiến cô không nhịn được nhếch môi cười ngây ngô, "Vậy thì uống thêm một ngụm nữa đi. "

Hoắc Lăng Trầm tựa như muốn chứng minh mình thật sự không ngại, chẳng những uống một ngụm trà sữa, còn kéo cô gái lại gần áp tới hôn sâu.

Mùi vị của trà sữa lan tràn trong khoang miệng, trái tim của Niên Nhã Tuyền bị sự ngọt ngào lấp đầy. Lúc cô vào Hoắc Lăng Trầm không giận nhau không cãi nhau, thật đẹp.

Bên ngoài tuyết lớn rơi đầy trời, trong văn phòng lại ấm áp hòa thuận vui vẻ, người đàn ông ngồi trên ghế salon, kéo cô gái ôm vào ngực, nhìn cô uống từng ngụm trà sữa.

Niên Nhã Tuyền liếc trông mắt qua lại, "Hoắc Lăng Trầm em kể cho anh nghe một câu chuyện xưa nhé! "

" Ừm "

Nếu như anh đoán không sai, cô bé này nhất định có ý đồ đen tối gì đó.

" Ừm hửm, nghe kỹ nhé, ngày xưa có một gã ngốc, gã đó thích nói câu không có, ai hỏi gì hắn cũng trả lời là không có. À, đúng rồi, anh có từng nghe qua chuyện cười này chưa? "Cô gái ngẩng đầu chăm chú nhìn anh.

Anh cau mày lên, "Chuyện này lúc trước em có kể cho anh nghe rồi. "

" Không có, em chưa từng kể mà.. "

Anh thấp giọng cười ra tiếng, Niên Nhã Tuyền lúc này mới biết thì ra anh gạt cô.

Nhìn cười đàn ông ý cười tràn khắp gương mặt, cô bất mãn vừa đánh vừa véo, "A A A, sao anh lại thông minh vậy chứ! Anh đáng ghét thật, sao lại nằng em ngốc chứ! "

Bàn tay anh đặt trên eo cô siết chặt, ngửi mùi thơm trên tóc cô, "Em xác định không phải em tự mắng mình? "

Niên Nhã Tuyền hừ một tiếng, biết mình đuối lý nên không tiếp tục vấn đề này nữa.

Cô không tin không gạt được Hoắc Lăng Trầm, vất óc suy nghĩ đến tiết mục ngắn trước đó của mình, sau một lúc lâu lại hỏi anh, "Em hỏi anh lần nữa, nếu có một chị gái có vóc dáng tuyệt đẹp, gương mặt xinh xắn ngồi trên đùi anh, anh có động lòng không? "

Lần này anh trả lời rất nhanh, " Sẽ không. "Có thể khiến anh động lòng, cũng chỉ có một mình cô thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Cậu còn chưa ăn được Nhã Tuyền

Cô gái đè ép về đặc ý của anh, ra dáng tức giận, "Được đấy, Hoắc Lăng Trầm, anh cũng dám để chị gái nào đó ngồi trên đùi anh à!"

Hoắc Lăng Trầm, "..."

Tật xấu của cô bé này quá nhiều, đúng thật khiến anh khó mà phòng bị được.

Giữ chặt lấy cô gái đang tựa vào lòng ngực mình, để cô nhìn mình, "Anh cam đoan với em, sẽ không để cho bất kỳ cô gái nào được phép ngồi trên đùi anh cả, chỗ này chỉ có mỗi một mình em được ngồi thôi."

Sự chân thành trong ánh mắt của anh khiến cô sợ hãi, thử nghĩ mà xem, một người đàn ông vừa đẹp trai vừa có mị lực mang một mặt chân thành tỏ tình với bạn, tâm trạng của bạn ô sẽ như thế nào đây? Nhất định sẽ kích động rồi! Niên Nhã Tuyền trong khoảng khắc nhất thời đó, cô cũng không thể rời mắt khỏi gương mặt tuấn mỹ của Hoắc Lăng Trầm, vất vả lắm mới tìm lại được cái lười của mình, bẻ lái, "Hoắc Lăng Trầm, em "ngủ" anh chắc rồi!"

Ánh mắt của người đàn ông thoáng âm trầm, trong đáy mắt hiện lên một tia khác thường, bàn tay đặt bên eo cô siết chặt lại, "Em có ý phải không." Có ý nhân ngày cô rút đầu mà khiêu khích anh đây mà.

Niên Nhã Tuyền lúc này mới nhớ lại tình huống của mình, ngượng ngùng cười haha, "Đừng nôn nóng, một tuần thôi mà"

Anh nhắm chặt mắt lại, túm lấy cô ném qua một bên, ép cô sát xuống ghế sofa..

"Đừng mà, em sai rồi, ông xã.."

Chiến tranh hết sức căng thẳng, cửa văn phòng không hề báo trước bị mở ra.

Nhìn thấy người bỗng nhiên xuất hiện ngoài cửa, Niên Nhã Tuyền tròn tròn mắt.

Hoắc Lăng Trầm lạnh lùng nhìn lướt qua người dám phá vỡ chuyện tốt của anh, người đàn ông còn đang kinh ngạc đầy gọng kính, "Sao hôm nay hiệu trưởng Lục tới sớm vậy."

Nói rồi, mới ung dung kéo cô gái đang ứng đỏ mặt dưới người mình lên.

Lục Khải Hàng lấy lại bình tĩnh thản nhiên tựa lên cửa, vô tội nói, "Còn không phải do tôi biết hôm nay cậu sẽ tới đột xuất, tôi cũng phải tới sớm chút chứ không lại để cậu ban ngày ban mặt ở trong phòng làm việc của tôi "khai thông"..". "Mấy chữ cuối cùng bị rút lại dưới con mắt lạnh như băng của được đàn ông kia.

Niên Nhã Tuyền xấu hổ đứng dậy, cầm ly trà sữa lên xin lỗi Lục Khải Hàng, "Thật sự xin lỗi hiệu trưởng Lục, thầy đừng hiểu lầm ạ, chỉ là do em có chút không thoải mái, Hoắc Lăng Trầm mua trà sữa đem tới cho em.. Ha ha, không có chuyện nữa thì em đi trước đây ạ."

Nghe cô nói Hoắc Lăng Trầm đem trà sữa đến cho cô, Lục Khải Hàng chắc chắn hai tiếng, "Từ khi nào Hoắc tổng lại rảnh rồi đến vậy nhỉ?"

Hoắc Lăng Trầm giữ chặt lấy cô gái đang định bỏ chạy lại, thản nhiên nói, "Vợ tôi muốn uống trà sữa, cho dù tôi có đang ở nước ngoài cũng phải chạy về một chuyến."

Một người ôn tồn nho nhã như Lục Khải Hàng cũng muốn trực tiếp đuổi Hoắc Lăng Trầm xéo đi. Thành quả tu dưỡng bấy năm qua ngăn anh ta lại, cuối cùng phun ra mấy chữ, "Cậu vui là được!"

Sao trước giờ lại nhìn không ra, Hoắc Lăng Trầm còn có thiên phú sản xuất thức ăn chó nhí!

Niên Nhã Tuyền thật sự muốn bịt mồm Hoắc Lăng Trầm lại, da mặt anh dày thật, chẳng những không dẹp cái tình huống này xuống còn làm cho càng lúc càng ngại ngùng khó xử, ngược lại giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả ngồi đó nói chuyện phiếm.

Anh đứng thẳng người dậy, ôm eo cô gái bên cạnh, "Anh đưa em ra ngoài."

Niên Nhã Tuyền vội vàng lác đầu, "Không cần không cần, anh và hiệu trưởng Lục cứ bận việc riêng đi, tự em đi được!" Nói rồi, né khỏi vòng tay của anh, đỏ mặt chạy ra khỏi văn phòng.

* * *

Lục Khải Hàng ngồi xuống ghế đằng sau bàn làm việc của mình, "Cô gái có tính cách như Nhã Tuyền, cũng chỉ có mỗi lão tài xế như cậu mới làm cho đỡ mặt được."

Theo anh ta được biết, trước kia cô được ca tụng là một "nữ hán tử", từ xưa đến nay gặp biết bao nhiêu đàn ông cũng chưa từng đổ mắt bao giờ.

Hoắc Lăng Trầm quét mắt sang anh ta một cái, "Đi đây, ghế sofa ở văn phòng này cũng không tệ, lần sau tôi với vợ tôi tới thử chút."

Lục Khải Hàng chặn xuống cảm xúc muốn vứt hình tượng học thức của mình để mắng hấn một tràng cho hả giận, ôn nhuận cười một tiếng, không chút khách khí châm biếm, "Nói cứ như cậu đã với tay tới được rồi không bằng, đừng tưởng tôi không biết, Hoắc Lăng Trầm cậu cũng hai mươi tám rồi, cũng kết hôn hơn ba năm rồi, nhưng lại vẫn còn nguyên tem!"

Câu nói này đúng là đã kích thích được Hoắc Lăng Trầm, "Coi như cậu biết nhiều."

Đối với sự lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng của anh, Lục Khải Hàng cũng không để ý, "Tốt xấu gì tôi cũng là người từng trải, giữa hai người qua lại mặc dù có thân mật đấy, nhưng cứ có cảm giác vẫn còn thiếu gì đó, cho nên tôi đoán, cậu vẫn chưa "ăn" được Nhã Tuyền!"

Kết quả, thấy sắc mặt Hoắc Lăng Trầm trở nên khó coi, thật đúng là bị anh đoán trúng rồi!

Nhã Tuyền thật đúng max cừ, cho dù Hoắc Lăng Trầm cậu có ưu tú hơn nữa, cậu cũng không đời nào chiếm được cô bé đó! Nghĩ tới đây Lục Khải Hàng nhin không được cười ra tiếng.

Hoắc Lăng Trầm đập một cước lên bàn làm việc của anh ta xem như phát tiết, sau đó không quay đầu lại bước thẳng ra khỏi văn phòng.

Ngồi trở lại trên xe, Hoắc Lăng Trầm lần nữa âm thầm thề, một tuần nữa, nếu như một tuần sau, anh còn bỏ qua cho Niên Nhã Tuyền nữa, anh không phải là đàn ông!

Thề xác và cả tinh thần của Niên Nhã Tuyền Hoắc Lăng Trầm anh nhất định phải đạt được!

Lại nghĩ tới cô gái vừa rồi nằm trong ngực mình thẹn thùng nghịch ngợm đáng yêu, tâm trạng của Hoắc Lăng Trầm mới tốt lên đôi chút.

Khu biệt thự Đông Phố

Niên Nhã Tuyền trực tiếp bị người đàn ông mở cửa cho mình ôm thẳng ra, cô túm lấy áo của anh, "Aizz, em tự đi được mà.."

"Em không được khỏe, cũng không cần phải tự ép bản thân." Hoắc Lăng Trầm dùng chân đạp một cái đóng cửa xe lại.

"Không có, không có, em không có một chút không thoải mái nào cả, thả em xuống."

Cô dùng mỗi chút sức để gỡ tay anh, không xi nhê gì với Hoắc Lăng Trầm, anh ôm cô đi tới cửa biệt thự, "Mở cửa."

Niên Nhã Tuyền đành phải buông tay ra, dùng vân tay mở khóa.

Trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng, mười người đang trong bận rộn phòng khách, nhìn thấy người vừa vào cửa, tất cả mọi người đều dừng lại công việc trong tay, cung kính mở miệng, "Hoắc tổng."

Chỉ có mấy người giúp việc trong biệt thự mới lên tiếng gọi thêm, "Phu nhân."

Những người khác nghe thấy bọn họ gọi là phu nhân, đều kinh ngạc nhìn thoáng qua cô gái trong ngực Hoắc Lăng Trầm. Hoắc tổng kết hôn khi nào vậy, sao chưa nghe nói bao giờ nhỉ?

Không đợi lâu, bọn họ cũng mở miệng gọi một tiếng phu nhân.

Niên Nhã Tuyền ngượng ngùng khẽ gạt đầu, nhìn thấy trong tay bọn họ có gì đó, kinh ngạc hỏi người đàn ông bên cạnh, "Đây là.."

Hoắc Lăng Trầm đặt cô xuống đất, ôm cô đi vào phòng khách, "Lúc trước là do anh sợ ý, quên không bảo người ta đem quần áo mùa đông đến, đi xem thử đi, thích hết không?"

Lúc trước quần áo của anh đều do trợ lý Diệp phụ trách, bình thường những thứ này đều không cần anh quan tâm, giờ có thêm một Niên Nhã Tuyền, có rất nhiều chuyện anh nhất thời không suy nghĩ thấu đáo hết được.

Sau này anh sẽ chú ý hơn.

Cho nên, mấy cái giá đỡ này, tối thiểu nhất phải có tổng cộng mấy chục bộ quần áo, toàn bộ đều là của cô?

"Lần trước anh cho em quần áo mùa thu, em còn chưa mặc hết, lần này để lại vài bộ là được rồi." Cô cũng đâu muốn mở shop quần áo, không dùng nhiều đến vậy.

Hoắc Lăng Trầm không nói gì, nhìn cô đang chọn quần áo, đồng thời anh chỉ vào mấy bộ trong số đó nói với giúp việc, "Lấy cái này, cái này.. Cái này nữa, đem hết toàn bộ cất vào tủ quần áo trong phòng phu nhân hết đi."

"Aizz, từ từ, em vẫn chưa thử mà!" Niên Nhã Tuyền vội vàng ôm lấy một bộ trong số, "Dáng em không chuẩn, muốn mua quần áo phải thử mới mua"

được!"

Hoắc Lăng Trầm lại đổi chủ ý, kéo cô chạy lên lầu, "Nếu để em chọn, hai tiếng đồng hồ em cũng chọn không hết, quá rắc rối, lấy hết số quần áo đó đưa lên đây."

"Không phải, nhiều quần áo đẹp như vậy đặt ở trong tủ quần áo mà em lại mặc không được, quá lãng phí!"

"Lần sau anh sẽ chú ý."

"Hửm?"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Nó đi chưa?

"Lần sau bảo bọn họ đem tới ít lại đi, lần này cứ như vậy đi đã." Hoắc Lăng Trầm miệng thì thảo luận lần sau bảo bọn họ đưa tới ít lại, nhưng mấy ngày sau đó, Niên Nhã Tuyền phát hiện cửa hàng quần áo đưa quần áo tới, chẳng những không ít đi, mà còn nhiều hơn lúc đầu..

Ngày nào đó một cô giúp việc vặt trẻ tuổi phát hiện Niên Nhã Tuyền ném một cái áo khoác lông cừu lớn vào trong máy giặt, một mặt đau lòng lấy cái áo khoác lông cừu đó từ trong máy giặt ra, nhìn không được nói, "Phu nhân, áo lông mười mấy vạn bỏ vào trong máy giặt, ngài không đau lòng sao?"

Mười.. Mười mấy vạn? Một chiếc áo lông mười mấy vạn?

Niên Nhã Tuyền đứng tại chỗ kinh ngạc nhìn cô hầu gái ôm quần áo đi, gọi điện thoại đưa đến tiệm giặt quần áo..

Hoắc Lăng Trầm thật đúng là tiền nhiều dùng phí mà!

* * *

Mấy ngày sau đó, Niên Nhã Tuyền lại thừa dịp lúc Hoắc Lăng Trầm bận việc, lên đến quán bar hát vài bài.

Trước mắt thì số tiền hiện có của cô cũng coi như miễn cưỡng đủ dùng!

Trốn Hoắc Lăng Trầm một mình đến Thượng Dương, mua xong thứ mình muốn, sau đó thì đi dạo vòng vòng xung quanh. Trong lúc vô tình nhìn thấy một cửa hàng đồ ngủ, con mắt cô liếc tới liếc lui, sau đó đi vào.

Hai mươi phút sau, Niên Nhã Tuyền xách theo một túi xách cầm tay từ trong Thượng Dương đi ra.

Trên đường về, nhận được cuộc gọi của Tống Từ, "Chị Tống Từ."

"Nhã Tuyền, tối mai Lam Anh San muốn đi tham gia một buổi tiệc thương nghiệp, cặp đôi của cô ta là ai em biết không? Ai cũng biết đấy."

"Không biết.. " Nếu như Lam Anh San không chọc vào Hoắc Lăng Trầm, cho tới bây giờ cô cũng chẳng thêm quan tâm đến chuyện của Lam Anh San.

Tống Từ rất bất đắc dĩ, "Biết ngay là em vẫn chưa nghe nói mà, cô ta cho người đồn thổi chuyện này ra ngoài lâu rồi đấy, là Lăng Trầm nhà em đấy!"

"Ồ.. Hoắc Lăng Trầm á." Hoắc Lăng Trầm cùng Lam Anh San cùng có mặt tham gia một buổi tiệc thương nghiệp? Nhớ lại Lam Anh San luôn dựa dẫm vào chồng mình đến vậy, trong nội tâm cô liền cảm thấy không thoải mái.

"Đúng vậy đấy, có rất nhiều người đều biết Lam Anh San là bảo bối đặt dưới đáy lòng của tứ thiếu Việt Thành, đặc biệt là Hoắc Lăng Trầm và Lê Cảnh Sâm. Người không biết còn tưởng rằng Lam Anh San sẽ trở thành Hoắc phu nhân hoặc là Lê phu nhân đấy chứ! Chị cũng vừa biết thôi, mấy đứa bạn của chị đều đang bàn tán về chuyện này, bọn họ vừa nhìn thấy Lam Anh San thì lại bắt đầu kính thưa các loại nịnh bợ, chị thật sự nhìn không nổi nữa.. Chị nói em biết nhé, buổi tiệc tối mai không hề tầm thường đâu, mặt ngoài thì hoàn toàn chính xác là tiệc thương nghiệp, nhưng trên thực tế là một trận đọ sức giữa phái nữ với nhau!"

"Đọ sức gì cơ? Có phức tạp đến vậy không?"

"Đương nhiên là lấy bạn tiệc nam ra đọ sức rồi! Người tham gia tiệc tối mai rất nhiều, bọn họ không phú thì cũng quý. Nếu như Hoắc Lăng Trầm dẫn theo Lam Anh San xuất hiện, không cần chờ đến sáng ngày mốt, toàn cái Việt Thành đều sẽ khẳng định Lam Anh San chính là Hoắc phu nhân! Cho nên, chị nói với em nhiều đến vậy, chính là muốn nói với em, em nhất định phải tham gia buổi tiệc tối mai, hơn nữa nhất định phải kề kề bên cạnh Hoắc Lăng Trầm. Nếu như cơ hội lần này em lại ném cho Lam Anh San, Nhã Tuyền, em đồng ý không?"

Đồng ý không? Cô đương nhiên là không đồng ý! Bất kỳ một cô gái nào cũng không bao giờ chấp nhận việc, bên cạnh chồng mình luôn luôn có một cô gái nào khác đứng chờ ở đó.

"Nhã Tuyền em đừng nên quá đơn thuần, nói thật cho em biết, Khải Hàng cũng đã nói với chị rồi, em và Lăng Trầm cãi nhau là vì Anh San đúng không? Người như cô ta làm cho mọi người xung quanh đều phải ngột ngạt khó xử! Phục thật sự! Lần này tuyệt đối đừng để cô ta đạt được, hiểu chưa?"

"..."

"Nếu không được thì chủ động công kích, chị tin em nhất định có thể xử đẹp được!"

"..."

"Nếu như Lăng Trầm hỏi em tại sao lại biết, thì em cứ nói với cậu ta là chị nói, không sao cả, bọn chị đều là bạn học nhiều năm, cậu ta sẽ không trở mặt với chị đâu."

Lần nào Niên Nhã Tuyền cũng bị Tống Từ nói đến mù mị đầu óc, lần này cũng như thế, "Chị để em suy nghĩ đã, chị nói nhanh quá, có rất nhiều thứ em chưa tiêu hóa được!"

"Được, em cứ từ từ nghĩ, nghĩ không thông thì cứ gọi điện cho chị!"

".. Vâng. Đúng rồi chị Tống Từ, bây giờ em đúng là vẫn còn một chuyện, hiệu trưởng Lục.. sao lại tốt với em quá vậy?" Chị đừng hiểu lầm, thầy ấy rất yêu chị. Ý em nói không phải là loại đó, em cảm thấy thầy ấy đối xử tốt với em như đàn anh đối với đàn em vậy.. "Còn cả chị Tống Từ nữa, giống như bây giờ, cũng đối xử rất tốt với cô, khiến cô thực sự rất nghi ngờ.

Tống Từ ở điện thoại bên kia cười ra tiếng "Được rồi, em không cần giải thích, chị có thể hiểu mà. Khải Hàng yêu chị đến mức nào, chị còn chưa rõ sao! Anh ấy đối xử tốt với em, chị cũng hiểu tại sao. Nhưng chuyện này vẫn nên do đích thân anh ấy giải thích với em thì tốt hơn! "

".. Em đã hỏi thầy ấy mấy lần rồi, lần nào thầy ấy cũng không nói cho em biết! Như vậy trong lòng em cảm thấy rất mờ hồ, còn không có an toàn nữa. "Niên Toàn Nhã rất phiền muộn.

"Không nói cho em biết, đó là bởi vì chưa đến lúc để nói, anh ấy suy nghĩ rất nhiều chuyện. Dù sao anh ấy cũng không ghét em, cũng không làm gì hại em, có gì mà bắt anh! Chuyện của Khải Hàng em không cần phải suy nghĩ nhiều, bây giờ điều em cần phải nghĩ chính là buổi tiệc tối mai, biết chưa? "

" Vâng! "

"Được rồi, em bận việc của mình đi, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho chị! "

" Vâng, cảm ơn chị Tống Từ. "

"Đừng khách sáo, tạm biệt nhé. "

Buổi tối trở lại biệt thự, Niên Nhã Tuyền bị Hoắc Lăng Trầm trở về trước kéo vào phòng sách học bài, nhìn người đàn nghiêm túc giảng bài cho cô, nhiều lần cô nhin không hỏi đến chuyện tối mai, nhưng đến cuối cùng cô vẫn nhin không được.

Một tiếng rưỡi sau, người đàn ông khép cuốn sách lại," Hôm nay chỉ học đến đây thôi, được rồi, em nhìn lên anh cũng nhiều rồi đấy, nói đi, có chuyện gì muốn hỏi anh. "

"..."

Biểu hiện của cô rõ ràng đến vậy sao?

Sau khi do dự một hồi, cô vẫn mở miệng nói," Tối mai có rảnh không? "

" Tối mai phải tham gia một buổi tiệc, có chuyện gì sao? "Hoắc Lăng Trầm ôm cô vào lòng, và ngửi mùi hương trên người cô một cách tham lam.

Đúng thực là.. " Cũng không có chuyện gì, hay anh cứ bận chuyện của anh trước đi. "

Cô nói không đầu không đuôi, làm anh nghi ngờ" Em có kế hoạch gì sao? "

" Không có không có, em chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi. "Cô vẫn chưa nghĩ ra được bước tiếp theo nên làm gì.

Nếu cô đã không muốn nói, Hoắc Lăng Trầm cũng không có miễn cưỡng cô, sau một hồi khá lâu mới khàn khàn giọng hỏi," Nó đi chưa? "

Đã năm ngày rồi.

Niên Nhã Tuyền sùng sốt một chút, ngay khi đối diện với gương mặt của anh, cô đỏ mặt từ trên đùi hấn đứng dậy," Sắp rồi. "

Cái tên đàn ông thôi ta này, bữa giờ cứ hỏi cô mãi câu này, thật đáng sợ..

Hoắc Lăng Trầm sụp đổ cúi đầu nâng trán, " Bà xã, mấy ngày nay em cứ nói với anh câu này. ""Sắp rồi" hai chữ này, chắc cô cũng nói mấy chục lần rồi ấy, nhưng mãi mà nó vẫn chưa đi.

Niên Nhã Tuyền hé miệng cười trộm, nhìn người đàn ông biếc sắc cực khó coi, trong đầu cô xẹt qua một tia sáng, có rồi!

Về đến phòng, Niên Nhã Tuyền nhắn tin Wechat cho Tống Từ: Chị Tống Từ, chị có thể giúp em một chuyện không?"

* * *

Sáng ngày hôm sau có tiết của Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền học múa xong, sau đó mau chóng đến trường học, lúc cô vừa đến, vừa vận nhìn thấy xe của Hoắc Lăng Trầm đi vào trường học.

Có một chiếc xe đó hơi dừng lại một chút, hiển nhiên người trên xe cũng nhìn thấy cô. Bạn học chung quanh rất nhiều, Niên Nhã Tuyền nhìn thấy Trọng Hải Trình từ trên xe đi xuống, cô trực tiếp chạy né ra xa,

Trọng Hải Trình: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tan học có thể mời thầy đi ăn cơm không?

Đành phải quay lại xe lần nữa, báo cáo lại đúng sự thật của tình hình cho người đàn ông ngồi phía sau xe nghe, Hoắc Lăng Trầm không có bất kỳ phản ứng nào cả. Tất cả đều này nằm trong dự đoán của anh, lần nào cô cũng như vậy, nơi đông người, hận không thể phui sạch mối quan hệ của bọn họ.

Hoắc Lăng Trầm lần đầu tiên đến lớp sau hai tháng đi công tác, trong giảng đường lại lần nữa chật kín người, Niên Nhã Tuyền ngồi ở hàng cuối cùng, nhìn chăm chú vào người đàn ông ở trên bục giảng bài.

Mọi người đều nói Hoắc Lăng Trầm tính cách lạnh lùng, nhưng thực ra không phải. Anh cũng sẽ tức giận, nổi đóa, dịu dàng, buồn bã.. như một người bình thường vậy, có rất nhiều cảm xúc khác nhau.

Chỉ là những người khác không biết mà thôi..

Năm nay anh chưa tới ba mươi, thì đã có tính cách điềm tĩnh không lo sợ, khí thế mạnh mẽ, chỉ cần trong vài giây ngắn ngủi cũng có thể hạ gục hơn chín mươi phần trăm mấy ông chú ông bác.

Những điều này tuyệt đối không phải một sớm một chiều thì có thể luyện thành. Cho nên, anh chính là con cưng của thượng đế trong truyền thuyết, ban cho anh nhiều ưu điểm trời sinh đến vậy.

"Niên Nhã Tuyền, đứng lên lặp lại nội dung tôi vừa giảng."

Giọng nói lạnh lùng đột nhiên hô lên tên cô, Niên Nhã Tuyền đứng dậy theo phản xạ tự nhiên, liếc sang Thư Trạch Nam bên cạnh.

Thư Trạch Nam cúi đầu nhỏ giọng nói: "Hoắc tổng vừa giảng đến đầu tư cố định và dự đoán rủi ro.."

Niên Nhã Tuyền mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia tinh ranh, cô hắng giọng: "Hoắc tổng nói về đầu tư cố định và dự đoán rủi ro, và làm thế nào để.." Lúc cô trả lời câu hỏi, Hoắc Lăng Trầm thoát cái từ trên bục vọt xuống tới chỗ cô.

Nơi anh đi qua, nhất định có không ít chấn động. Thậm chí có nữ sinh lặng lẽ lấy điện thoại ra chụp lại bóng lưng của anh hoặc tự sướng với cái bóng lưng đó.

Người đàn ông cao quý đó sau cùng đứng yên bên cạnh Niên Nhã Tuyền, Thư Trạch Nam lập tức im miệng, cúi xuống giả vờ đọc sách.

Thư Trạch Nam vừa ngừng lại, cô liền không biết nên trả lời tiếp thế nào: "Haha, những vấn đề khác.. Em nghe không hiểu."

Người đàn ông gõ lên bàn học của cô, lạnh lùng nói: "Lên bục giảng đứng, ngoan ngoãn nghe tôi giảng bài!"

Hớ.. Tại sao người đàn ông này vừa trở mặt đã không chịu nhận người quen rồi? Cái bản mặt thối tha đó, so với người ôm cô nằm giường hồi đêm giống như hai người!

Niên Nhã Tuyền làm mặt quỷ sau lưng anh, ngoan ngoãn theo nhịp bước chân của Hoắc Lăng Trầm.

Cuối cùng đứng lại cách chỗ Hoắc Lăng Thâm không xa, cô đảo mắt một vòng, nhân lúc anh bảo các bạn học thảo luận vấn đề gì đó, nhẹ giọng nói khẽ: "Thầy Hoắc, tan học có thể mời thầy đi ăn cơm không?"

Tay của Hoắc Lăng Thâm đang lật sách, một ánh mắt cảnh cáo phóng thẳng tới khuôn mặt hoạt bát của cô.

Niên Nhã Tuyền giả vờ không thấy, tiếp tục nói: "Thầy Hoắc, nam thần cấm dục, hôm nay người thân đi rồi đó nhé!"

Hoắc Lăng Thâm đột nhiên đi đến trước mặt cô: "Hay là bây giờ?"

Nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm đứng trước mặt Niên Nhã Tuyền, các bạn học ở dưới bục giảng thảo luận sôi nổi ngay lập tức: "Bọn họ đang nói gì thế? Nhìn Niên Nhã Tuyền cười thật phóng đảng!"

"Oa, nam thần của tôi, tôi cũng muốn đứng lên đó!"

"Niên Nhã Tuyền là cái đồ không biết xấu hổ, suốt ngày trêu chọc nam thần nhà chúng ta, cô ta chán sống rồi à? Không sợ Hoắc tổng đuổi cô ta ra khỏi Việt Thành sao?"

* * *

Niên Nhã Toàn bên này còn đang nghi hoặc: "Bây giờ làm gì?"

"Nếu em nói thêm một chữ nữa, anh sẽ đưa em về nhà ngay bây giờ!"

* * *Biết anh mạnh mẽ phóng đạt, nói được làm được, Niên Nhã Tuyền im lặng ngay lập tức.

Thấy cô gái ngoan ngoãn lạy, Hoắc Lăng Trầm thở phào nhẹ nhõm, dám trêu chọc anh ở trước mặt nhiều học sinh như vậy, xem tối nay về nhà anh trừng trị cô thế nào!

Sau khi tan học, Niên Nhã Tuyền đuổi bước theo Hoắc Lăng Trầm: "Chú Hoắc, anh phải đến công ty sao?"

"Ừm, đi cùng không?" Hoắc Lăng Thâm ngừng bước hỏi.

"Không không không, anh đi làm đi, khoảng mấy giờ tan ca?"

Niên Nhã Tuyền của hôm nay quá khác thường, Hoắc Lăng Trầm nhướn đôi mắt sâu thẳm: "Anh đi tham gia một buổi yến hội lúc sáu giờ, tối nhất định sẽ kết thúc sớm một chút để về nhà."

Sáu giờ? "Được, tạm biệt chú Hoắc."

Sau đó, cô gái ấy liền rời đi.

Hoắc Lăng Thâm thấy bóng lưng cô nhẹ nhàng chạy đi, đôi mắt tối hơn, quả nhiên là thân thích của cô đã đi rồi.

Hơn ba giờ chiều, Hàn Huệ Minh ném điện thoại đến trước mặt Niên Nhã Tuyền: "Này, chồng của cậu đi tham gia tiệc tối với một cô gái khác đấy!"

Hàn Huệ Minh mở cái nhóm Wechat trên điện thoại ra, trong nhóm có một người tên là Anh San cô nương mới đăng lên một tin tức, thì trong nhóm liền xôn xao lên: "Bây giờ tôi đi làm đẹp, sáu giờ sẽ cùng Lăng Trầm đến đó."

Đi thì đi thôi, không phải chỉ là cùng Hoắc Lăng Trầm tham gia một bữa tiệc thôi sao? Lam Anh San này sao mà phách lối như vậy chứ?

Niên Nhã Tuyền cầm điện thoại của Hàn Huệ Minh lên trực tiếp tag (@) Lam Anh San vào: "Sao tôi nhớ là tối nay Hoắc tổng có việc nhỉ?"

Khi Hàn Huệ Minh vừa nhìn thấy thì Niên Nhã Tuyền đã nhấn nút gửi đi.

Chẳng mấy chốc, càng nhiều người đến tag Hàn Huệ Minh vào.

"Cậu hai nhà họ Hàn, là cậu cả nhà họ Hàn nói cho anh biết à?"

"Cậu hai Hàn, sao anh biết, anh và Hoắc tổng đang ở cạnh nhau sao?"

"Tối nay tôi có thể làm bạn tiệc của Hàn thiếu không?"

* * *

Hàn Huệ Minh muốn thu hồi lại cũng đã muộn rồi, cậu ta lờm Niên Nhã Tuyền một cái: "Cậu dám đào lỗ chôn ông cụ nhà cậu à!"

Niên Nhã Tuyền cầm chặt điện thoại không đưa cho cậu ta: "Đợi thêm chút nữa."

Bên Lam Anh San cũng rất nhanh liền tag (@) Hàn Minh Huệ vào: "Tôi mới gọi điện cho Lăng Trầm, buổi tối anh ấy không bận gì cả, còn nói nhất định sẽ đi cùng tôi."

Niên Nhã Tuyền nghiêng răng ken két, vút điện thoại trả lại cho Hàn Huệ Minh: "Tớ đi trước đây, có chút việc."

Không quan tâm đến sự tò mò của những người khác, cô nhanh chân rời khỏi trường học.

Sáu giờ tối

Niên Nhã Tuyền lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Hoắc Lăng Trầm: "Ông xã, phòng 1208 khách sạn Khải Tân Tư, đợi anh nha! Bây giờ!"

Người đàn ông đang đi về bãi đậu xe công ty thì thấy tin nhắn này đột nhiên hai mắt tối sầm lại. Không đợi anh trả lời tin nhắn, bên kia lại nhắn thêm tin nữa: "Tận dụng thời cơ, không nên bỏ lỡ."

Ý uy hiếp rất rõ ràng..

Ánh mắt thâm thúy liếc lên dặn dò Trọng Hải Trình đang chuẩn bị lái xe: "Đến khách sạn Khải Tân Tư."

Trọng Hải Trình lúc đầu muốn nói đã đến giờ đi tham gia yến tiệc rồi, nhưng suy nghĩ kỹ lại vẫn nên im lặng thôi: "Vâng, Hoắc tổng."

Khoảnh khắc khi xe của Hoắc Lăng Trầm dừng lại ở khách sạn Khải Tân Tư, liền cảm nhận thấy có gì đó không ổn.

Nếu anh đoán không sai, mỗi góc xung quanh đây đều có phóng viên!

Người đàn ông lặng lẽ bước vào khách sạn Khải Tân Tư, quản lý khách sạn đại sảnh thấy Hoắc Lăng Trầm đột nhiên xuất hiện vội vàng chạy lên chào đón: "Hoắc tổng, chào buổi tối!"

"Ừm." Người đàn ông khẽ gật đầu, rồi tiếp tục tìm đến thang máy, sau đó sải bước đi tới.

Nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy, bước chân của Hoắc Thâm Lăng như có chút gấp gáp..

"Hoắc tổng, đi tầng mấy?" Quản lý chuẩn bị nhấn nút thang máy.

"1208."

"Hoắc tổng, thang máy đến rồi, tôi đưa ngài lên."

"Không cần." Người đàn ông bước những bước chân cao quý, bước thẳng vào thang máy, nhấn nút đóng cửa thang máy lại.

Giây phút chuông cửa vang lên, cô gái ở trong phòng khần trương đến mức hai chân như muốn nhũn cả ra.

Cô hít thở nhẹ nhàng rồi lại hít vào vài hơi thật sâu nữa sau đó mới đi đến mở cửa.

Đúng là anh đang đứng ở ngoài cửa!

Sự khần trương trong nháy mắt biến mất ngay lập tức, Niên Nhã Tuyền vui vẻ lao vào trong ngực người đàn ông ấy: "Ông xã!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Lấy chiếc nhẫn này làm chứng

Hoắc Lăng Trầm khẽ nhếch khóe môi lên, dắt theo cô gái cùng đi vào phòng.

Cũng vào lúc này mới thấy rõ Niên Nhã Tuyền vừa tắm rửa xong đang mặc một cái áo choàng tắm trên người, mà không phải là áo khoác..

Cô đã làm đến bước này rồi, nếu như Hoắc Lăng Trầm còn không hiểu nữa, thì cũng quá ngu xuẩn đi.

Không hề nói bất kỳ một câu dư thừa nào, người đàn ông thuộc phái hành động dùng lực một cái kéo cô gái vào ngực mình, cúi đầu chặn môi cô lại.

Niên Nhã Tuyền nhón chân lên, không mấy lưu loát phối hợp với anh theo mỗi một động tác.

Cùng lúc đó, cô mò đến ông túi quần của người đàn ông, lấy điện thoại di động của anh ra, đắc ý hươ hươ trước mặt anh, sau đó tắt máy..

Cô rất yêu anh, cho nên không kịp chờ đợi được nữa cứ thế giao toàn bộ chính mình cho người đàn ông này.. Lại càng không muốn đang nửa đường lại nhảy ra một con nhò Lam trà xanh, phá vỡ đêm động phòng hoa chúc của bọn họ..

Điện thoại sau khi đã tắt máy bị anh cầm lấy sau đó ném sang một bên, ôm ngang cô gái trong lòng lên đi về phía phòng ngủ.

Trong phòng có ánh đèn mờ ảo, trong không khí tản ra bầu không khí mập mờ.

Trên chiếc giường tròn xa hoa, Hoắc Lăng Trầm đè cô gái đã không chờ được nữa xuống dưới người mình, giọng nói khàn khàn trầm đục, "Tuyền Tuyền, từ nay về sau, Hoắc Lăng Trầm anh sẽ không bao giờ tha cho em đâu!"

Nói rồi, liền cúi xuống hôn lên môi cô.

Cô gái bị vẻ đẹp của người đàn ông mê hoặc đến thần hồn điên đảo như nhớ đến gì đó, đột nhiên tỉnh táo lại, cố gắng kéo tâm hồn thiếu nữ của mình còn vương trên người anh lại.

Vội vàng dùng tay phải chặn lên môi anh, từ dưới gối lấy ra một thứ, đó là một cái hộp gấm màu đen.

Hộp gấm được mở ra, đồ vật bên trong khiến cho sắc mặt của Hoắc Lăng Trầm trở nên cực kỳ cổ quái.

"Hoắc Lăng Trầm, em cũng muốn nói là, từ hôm nay trở đi, anh chính là người đàn ông của Niên Nhã Tuyền em, lấy chiếc nhẫn này làm chứng!"

Không sai, Niên Nhã Tuyền cố gắng kiểm tiền, chính là vì muốn mua một chiếc nhẫn tặng Hoắc Lăng Trầm.

Cô nỗ lực cố gắng, cuối cùng cũng thành công!

Nói xong, không để ý đến thần sắc cổ quái của Hoắc Lăng Trầm, lấy chiếc nhẫn trong hộp ra trực tiếp đeo lên cho anh, kích thước vừa vặn chuẩn xác.

Niên Nhã Tuyền đắc ý vì chiếc nhẫn mình chọn vừa y với người đàn ông của mình, có chiếc nhẫn này, sau này anh có ra ngoài xã giao ít nhiều cũng dọa một số trà xanh thượng hạng đeo bám anh.

Hoắc Lăng Trầm nắm tay cô thật chặt, "Tuyền Tuyền, chuyện này.."

"Đừng báo là chuyện này con gái không thể chủ động, đó cũng chỉ là cái có thôi, chúng ta vui vẻ là được, không phải sao?"

"Phải, bà xã nói cái gì thì là cái đó."

Cô, quả nhiên là độc nhất vô nhị.

Hoắc Lăng Trầm chỉ là không nghĩ tới, cô lại nhanh hơn anh một bước. Một tháng trước Trịnh Phi đã tìm được khối kim cương nguyên thạch kia, bây giờ đang được gia công làm thành nhẫn, chỉ còn không tới nửa tháng nữa thôi là đã hoàn thành rồi. Bên này Niên Nhã Tuyền đã không chờ được nữa, có điều tình huống này khiến anh thấy ra hải lòng, nói rõ ràng trong lòng cô gái này có anh không phải sao?

* * *

Suốt một đêm không một câu nói.

Người đàn ông suy nghĩ hồi lâu, ngẩn ra hồi lâu, nhớ lại mọi chuyện hồi lâu, rốt cục cũng có kết quả..

Sáng ngày hôm sau, Niên Nhã Tuyền bị đồng hồ báo thức cài trong điện thoại của mình đánh thức, điện thoại di động của cô mặc dù đã tắt máy rồi, nhưng báo thức vẫn sẽ vang.

Cô gơ tay lên muốn sờ soạng tìm điện thoại, nhưng mà cánh tay cô mỏi nhừ..

Ngay lúc này, tiếng chuông báo thức trong điện thoại của cô im bật.

Lười biếng mở to mắt ra, thấy rõ người đàn ông đang đứng bên cạnh giường cầm điện thoại di động của cô tắt báo thức, thì thầm nói, "Chú Hoắc, mấy giờ rồi.."

Không đứng.. Hình như cô quên gì đó rồi.. Tối hôm qua..

Niên Nhã Tuyền đột nhiên mở to hai mắt ra nhìn, nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, "Á.. Đau đau đau!"

Cả người cô khắp nơi đều đau nhức, nhắc nhở cô nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua.

Hoắc Lăng Trầm ngồi xuống ở bên giường, ôn nhu cười khẽ hỏi, "Tỉnh rồi à? Có đói bụng không?"

Tất cả mọi chuyện tối hôm qua nhanh chóng ủa về trong đầu cô, Niên Nhã Tuyền kéo chăn trùm lên đầu mình, "Chú Hoắc, sao anh còn chưa đi nữa?"

Nhớ lại hình như là do cô chủ động, ngược quá đi.

Hoắc Lăng Trầm kéo mềm trên đầu cô xuống, buồn cười nhìn cô gái mắt cũng không dám mở ra, "Còn thẹn thùng gì chứ? Hừm?"

Không phải bình thường gan cô lớn lắm à, lâu lâu đùa giỡn anh có một lần, còn nói với anh mấy câu tục tĩu, sao giờ lại thẹn thùng thành ra thế kia?

"Không. Không có." Nói không có, nhưng biểu cảm trên mặt lại bán đứng cô, cả gương mặt đỏ như quả táo chín.

Trên mặt Hoắc Lăng Trầm lộ rõ ý cười, ôm cô vào ngực, hôn nhẹ trên mái tóc rồi bù của cô, "Đói bụng không? Rửa mặt trước đi, anh bảo bọn họ đem cơm trưa tới."

"Được, vậy anh ra ngoài trước đi." Cô đặt phòng tổng thống, bên ngoài còn có một phòng nữa.

Hoắc Lăng Trầm chẳng những không đứng lên, ngược lại còn cúi người đè lên người cô, nhanh chơp hôn xuống một cái, lúc này mới lưu luyến không rời bỏ qua cho cô.

Sau khi rửa mặt trong sự thấp thỏm xong, Niên Nhã Tuyền khởi động máy điện thoại của mình lên, cuộc gọi nhờ với tin nhắn ào tới như thác chảy.

Ai cũng có, Hàn Huệ Minh, Trịnh Hiểu Kha, Lục Khải Hàng, Tống Từ..

Mở Wechat ra, cũng có mấy người đang tám chuyện riêng của cô.

Tống Từ: Nhã Tuyền, làm tốt lắm!

Hàn Huệ Minh nhắn tới hơn mười tin, tin đầu tiên chính là: Người anh em, cậu nhất định phải bình tĩnh đấy! Chuyện đó khẳng định là giả!

Trịnh Hiểu Kha: Nhã Tuyền, cậu đang ở đâu, tớ đi tìm cậu, tuyệt đối đừng nghĩ quẩn!

Thư Trạch Nam: Có chuyện gì thì từ nói với Hoắc tổng, bắt luận kết quả là gì, không phải vẫn còn chúng tớ đây sao!

* * * Cho nên, rốt cuộc là thế nào đây?

Trong lúc vô tình lướt Weibo xem, chuyên mục đề tài khiến cô phải chấn kinh: Hoắc tổng Tập đoàn ZL nghỉ đêm ở khách sạn năm sao, theo những người biết chuyện vạch trần, Hoắc Lăng Trầm vào một gian phòng có một cô gái bí ẩn đang đợi..

Mở Weibo ra, cô phát hiện một hồi lâu mà Weibo vẫn không có phản ứng gì, chuyện gì vậy nhỉ? Rõ ràng là điện thoại có tín hiệu mà nhỉ.

Mở Hot Search ra, cô lại thấy tên Hoắc Lăng Trầm, đồng thời sau đó là một loạt chữ ùn ùn kéo tới.

Tin tiếp theo là: # Hoắc thiếu "ăn tiệc" với nữ sinh đại học trong khách sạn # Đằng sau là một loạt chuyên đề nóng hổi sùm sụp.

Cho nên, Weibo bị tê liệt. Là bởi vì có tin Hoắc Lăng Trầm thuê phòng với một cô gái, kéo Weibo mấy lượt toàn thấy các tin tức oanh động kiểu vậy..

Không đúng, không đúng, điểm quan trọng không phải ở đây, trọng điểm là hôm qua Hoắc Lăng Trầm vào khách sạn, bị phóng viên chụp được?

Ngay lúc này, người đàn ông cũng chính là nhân vật chính xuất hiện ở hàng loạt tin tức trên Weibo lại đang ngồi trước mặt cô gái ngây ngốc ngồi trên giường, "Rửa mặt xong rồi?"

"Hoắc Lăng Trầm.. Anh tổ chức họp báo thật đấy à?" Cô nhớ là lúc trước có nói đùa với anh, chọn ngày hoàng đạo này kia. Anh nói, sẽ tổ chức họp báo, để cho toàn thể giới đều biết rằng cô là bà xã đại nhân của anh..

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Tôi là chú của Lam Anh San

"Gì cơ?" Người đàn ông nghi hoặc, đi thẳng tới gần cô, mới nhìn thấy rõ nội dung trong điện thoại của cô.

Hoắc Lăng Trầm cầm lấy điện thoại di động của cô, nhìn thoáng qua, sau đó mặt không đổi sắc khóa màn hình điện thoại lại, "Anh không dư hơi thế, phóng viên là do Tống Từ sắp xếp."

Hừm? Chị Tống Từ sắp xếp sao?

À! Đêm hôm qua cô nhờ Tống Từ điều tra giúp cô khách sạn mà Hoắc Lăng Trầm thường xuyên lui tới..

Cô thận trọng hỏi, "Thế này sẽ không đem lại ảnh hưởng gì xấu tới anh chứ?"

Hoắc Lăng Trầm ôm ngang cô lên, "Anh ngủ với vợ anh thì có gì mà ảnh hưởng không tốt?" Cũng chính vì như vậy, anh mới dễ yên không cho người triệt tiêu mấy tin tức lá cải trên Hot Search.

* * *

Trong lúc ăn cơm, Niên Nhã Tuyền nhìn không được mở điện thoại ra, vừa lướt lên vài cái liền bị Hoắc Lăng Trầm ngăn lại, "Cứ lo ăn cơm đi."

* * *

Ngoan ngoãn ăn cơm nước xong xuôi, Niên Nhã Tuyền thừa dịp lúc Hoắc Lăng Trầm đang gọi điện thoại, trả lời tin nhắn cho mấy người anh em chí cốt của cô.

"Mọi người không cần lo lắng, bởi vì nữ sinh bị dính phốt với Hoắc Lăng Trầm, là tốt.."

Mấy người còn lại đều gửi sticker thổ huyết.

Cuối cùng mới mở trang tin tức trên Weibo ra, nội dung đại khái là: Lam Anh San bị cho leo cây trong buổi tiệc tối, thì ra là do Hoắc tổng qua đêm với một cô gái bí ẩn trong khách sạn, từ tối hôm qua đến sáng hôm nay vẫn chưa từng bước ra khỏi phòng nửa bước, điện thoại tư nhân của Hoắc tổng cũng phải tới giữa trưa mới gọi được..

Thay xong quần áo do Hoắc Lăng Trầm bảo người ta đưa tới, Niên Nhã Tuyền đến chỗ Hoắc Lăng Trầm, "Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?"

Hoắc Lăng Trầm chỉnh sửa lại ống tay áo, kéo cô ôm vào lòng ngực, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Vẫn chưa ổn à?" Anh để ý dường như tư thế đi của cô có gì đó không đúng.

Nghe anh hỏi vậy, Niên Nhã Tuyền nhìn không được lại bắt đầu đỏ mặt, anh không nói cô cũng chẳng cảm thấy gì, anh vừa nói tự dưng cô lại thấy có chút không thoải mái.

Khẽ gạt đầu, cô liền bị anh bế lên, "Có cần đến bệnh viện không?"

Cô lắp ba lắp bắp cự tuyệt, "Không cần không cần.."

Nhiều ít gì thì cô cũng biết, đây là một quá trình mà bất kỳ cô gái nào cũng phải trải qua, "Nghỉ ngơi một lát là được rồi."

"Ừm, giờ anh đưa em về nhà trước, rồi anh phải đến công ty một chuyến xử lý vài việc."

"Được."

Điều khiến Niên Nhã Tuyền cảm thấy bất ngờ nhất chính là, ngoài cửa khách sạn người ra kẻ vào nườm nượp, cửa kính cũng sắp bị mấy tên phóng viên kia chèn ép cho sắp vỡ. Dù sao đây cũng là tin tức đời tư đầu tiên của Hoắc tổng!

Trước đó chỉ cần có bất kỳ tin tức gì liên quan tới Hoắc Lăng Trầm, toàn bộ đều sẽ được dùng tốc độ ánh sáng để xử lý hoặc gỡ bỏ mấy tin đó xuống, đồng thời những công ty tòa soạn hay phóng viên nào có liên quan, một móng cũng không thoát khỏi.

Lần này chẳng những phóng viên vẫn còn an lành, máu chó nhất là phía tập đoàn ZL đến giờ vẫn chưa đưa ra bất kỳ lời giải thích hay hành động gì, hẳn là chấp nhận rồi.

Hoắc Lăng Trầm cứ như vậy ôm Niên Nhã Tuyền xuất hiện trong tầm mắt của đám phóng viên, Niên Nhã Tuyền chưa từng trải qua mặt trận nào oanh động đến vậy, phát hoảng chôn mặt trong ngực của Hoắc Lăng Trầm. Cho nên, mọi người chỉ có thể nhìn thấy Hoắc Lăng Trầm ôm một cô gái mặc một chiếc áo khoác lông vũ màu hồng trắng. Có điều cũng không khó đoán, tuổi của cô gái này vẫn còn nhỏ.

Trong lúc nhất thời, tin Hoắc Lăng Trầm thuê phòng khách sạn với một nữ sinh cũng dần được chứng thực.

Mười mấy người bảo an tới duy trì trật tự, kéo dài khoảng cách giữa Hoắc Lăng Trầm và đám phóng viên.

Niên Nhã Tuyền nghe mấy phóng viên kia hỏi từ câu này sang câu khác, trọng điểm trong mấy câu hỏi đó đều liên quan đến thân phận của cô, bọn họ có quan hệ thế nào vân vân và mây mây, thậm chí còn có phóng viên nhắc đến Lam Anh San, "Hoắc tổng, xin hỏi ngài và cô Lam Anh San có quan hệ thế nào?"

"Hoắc tổng, tất cả mọi người biết tối qua ngài sẽ cùng với cô Lam Anh San tham gia một buổi tiệc thương nghiệp, vì sao ngài lại xuất hiện ở đây, cô gái trong ngực ngài là ai, hai người có quan hệ thế nào?"

"Hoắc tổng, hai người sắp có chuyện tốt gì phải không?"

"Xin hỏi Hoắc tổng cô ấy có phải là tiểu tam giữa ngài và cô Lam Anh San không?"

* * *

Niên Nhã Tuyền thật sự cạn ngôn, nói đến cuối cùng, tự dưng cô lại biến thành tiểu tam giữa Lam Anh San và Hoắc Lăng Trầm?

Người đàn ông cao ngạo vẫn luôn duy trì nét mặt thật lạnh lùng, mãi cho tới khi đã đi đến trước xe, nghe thấy câu hỏi sắc bén của phóng viên, anh dừng bước lại. Một ánh mắt sắc bén đảo qua, dọa cho tên phóng viên hỏi Niên Nhã Tuyền có phải là tiểu tam không sợ đến mất mặt.

"Tất cả câu hỏi tôi chỉ trả lời một lần, tôi là chủ của Lam Anh San, người đang trong lòng tôi đây mới chính là người phụ nữ của Hoắc Lăng Trầm này!"

Một câu nói ngắn gọn súc tích dễ hiểu khiến cho toàn bộ những ai ở đó đều muốn nổ não, tất cả mọi người cũng muốn nhìn xem người như thế nào mới có thể được Hoắc Lăng Trầm công nhận là người phụ nữ của mình. Nhưng Niên Nhã Tuyền vẫn cứ chôn mặt trong ngực Hoắc Lăng Trầm, bọn họ căn bản không nhìn thấy được mặt cô dù chỉ một chút xíu.

Hoắc Lăng Trầm ôm Niên Nhã Tuyền thuận lợi ngồi lên xe, Trọng Hải Trình đóng cửa xe lại, quay người lại giọng nói tiêu chuẩn nói với đám phóng viên, "Chuyện ngày hôm nay, là việc tư của Hoắc tổng, hi vọng mọi người đừng quá chú ý, đặt trọng điểm với tin tập đoàn ZL mới cho ra đời sản phẩm mới là được rồi! Cảm ơn!"

Chiếc xe chậm rãi lách qua đám người đó rồi khỏi khách sạn, mãi cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy một phóng viên nào nữa, Niên Nhã Tuyền mới thò đầu ra, há miệng thở phì phò, "Thật sự xin lỗi chú Hoắc, có phải em đã gây phiền phức lớn cho anh rồi không, sớm biết thế này em đã không đến đây thuê phòng rồi!"

Đánh chết Niên Nhã Tuyền, cô cũng không nghĩ là mình với chồng mình lang thang ở khách sạn có một đêm thôi mà cũng mang lại oanh động lớn thế này..

"Không có, chuyện lùm xùm hôm nay, đối với sản phẩm mới ra mắt của tập đoàn ZL, cũng có một lợi ích nhất định." Hoắc Lăng Trầm an ủi cô.

Kỳ thật, Hoắc Lăng Trầm cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới sẽ lấy việc tư của chính mình lẫn lộn với việc của công ty, làm nền tảng để gia tăng nhiệt độ cho sản phẩm mới của tập đoàn ZL. Chuyện ngày hôm nay, cũng đã xảy ra rồi, anh cũng sẽ không đi giải thích hoặc là dốc sức đè ép nó xuống.

Nghe anh nói như vậy, Niên Nhã Tuyền mới yên tâm không ít.

Trở lại biệt thự, Hoắc Lăng Trầm đưa cô vào phòng khách, hôn lên trán cô một cái, "Có cần anh đưa em tới trường không."

"Không cần không cần, tí nữa em nhờ bác Văn đưa đi là được rồi, anh đi làm mau đi!"

Cô có từ chối cũng nằm trong dự định của anh, người đàn ông không nhiều lời thêm, sau đó rời đi biệt thự.

Niên Nhã Tuyền về lại phòng thay quần áo lại lần nữa, chuẩn bị một ít sách vở, rồi mới đến trường học.

Trên cả đường đi cô đều đang xem mấy tin tức rầm rộ trên Weibo, lần này việc riêng của Hoắc Lăng Trầm bị tuồn ra, cô coi như cũng có cái nhìn mới đối với Hoắc Lăng Trầm.

Ví dụ như, tổng giám đốc của một xí nghiệp còn có thể so độ còn với một ngôi sao. Cô chơi Weibo lâu như vậy, chưa từng thấy một ngôi sao nào vừa lộ tin tức ra, đã có thể làm tê liệt cả mạng xã hội Weibo cả.

Còn được đưa thẳng lên Hot Search, chính là tấm ảnh cô với Hoắc Lăng Trầm bị chụp lúc anh ôm cô ra khỏi khách sạn, Hoắc Lăng Trầm bị chụp rất rõ ràng, ngược lại là cô ngoại trừ cái lưng, những thứ khác lại không nhìn ra được gì.

Tiêu đề chính là: Hoắc Lăng Trầm thẳng thắn tuyên bố, cô gái được anh ôm trong ngực mình chính là người được anh công nhận là người phụ nữ của mình..

Tin tức vừa đăng tải chưa đến nửa tiếng đồng hồ, đã có mấy chục vạn lượt bình luận, được chia sẻ và like với tốc độ chóng mặt.

Chỗ bình luận toàn đầm nước mắt, "Nam thân của tôi, yêu anh nhiều năm như vậy, anh nhất định phải hạnh phúc đấy!"

"Hoắc tổng bình thường quá khiêm tốn, đúng là đã không lên tiếng thì thôi một khi đã lên tiếng thì chỉ có thể bùng nổ đến thế!"

"Bà cha nó! Bố nhà nó! Hoắc thiếu của tôi soái mãnh liệt! Tôi muốn liếm màn hình a a a a!"

"Hoắc Lăng Trầm, em yêu anh, em yêu anh vô cùng, cho dù anh đã có người phụ nữ của riêng anh, thì em vẫn cứ yêu anh! Huhuhu!"

"Hoắc thiếu của tôi đúng là bá đạo, người đàn ông của em! Soái khí thế chứ phải! Hoắc thiếu em chúc anh hạnh phúc!"

* * *

Niên Nhã Tuyền lúi lười, thì ra trên đời cũng có nhiều người thích Hoắc Lăng Trầm giống cô vậy, tình địch của cô cũng ít có nhiều nhi..

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Thứ bảy mẹ chồng của em muốn về đây

Tập đoàn ZL

Hoắc Lăng Trầm nghe trợ lý Diệp báo cáo công việc, đang đứng lúc muốn phát biểu ý kiến, điện thoại riêng đặt ở bên cạnh đột nhiên vang lên. Trên màn hình hiển thị là "Mẹ".

"Hoắc tổng, trên cơ bản cứ như vậy, tôi ra ngoài trước." Diệp Vân đặt văn kiện lên bàn, biết anh có điện thoại riêng, rất biết điều xin phép ra ngoài.

Cửa văn phòng sau khi được đóng lại, Hoắc Lăng Trầm trượt nút trả lời, "Mẹ."

"Lăng Trầm, đang bận à?" Giọng nói của Lạc Từ Sinh dịu dàng hiện lãnh từ bên kia truyền tới.

"Không có, sao thế?"

"Mẹ và bố con đều thấy tin tức khi sáng rồi, con.." Lạc Từ Sinh còn chưa nói hết.

Hoắc Lăng Trầm cũng không phủ nhận, "Ừm, mẹ, là thật đấy."

"Ồ, có thời gian thì đưa con bé về cho bố mẹ gặp mặt, biết chưa? Không được.. Nếu không, vài ngày nữa mẹ sắp xếp chạy về một chuyến." Lạc Từ Sinh nhớ tới một việc nghiêm trọng, cảm thấy mình đi thăm con dâu tương lai trước thì tốt hơn.

"Được, con báo trợ lý Trọng đặt vé trước cho mẹ." Có một số việc đợi bà ấy đến rồi, ba nặt một lời nói với bà ấy thì vẫn hay hơn. Ví như, anh và Niên Nhã Tuyền đã kết hôn..

"Ừm, vậy con cứ làm việc tiếp đi, chú ý chăm sóc cho bản thân, biết chưa?"

"Được, hẹn gặp lại mẹ!"

Cúp điện thoại, Hoắc Lăng Trầm nhìn về phía ngoài cửa sổ lâm vào trầm tư. Anh nhớ là lúc trước khi anh và Niên Nhã Tuyền đăng ký kết hôn, sau đó thì ông nội của anh lâm vào hôn mê suốt đến nay.

Cho tới bây giờ, có thể nói rằng, chuyện anh đã kết hôn, đến bố mẹ anh cũng không biết.

Học viện Quản lý Kinh tế Việt Thành

Sau khi từ phòng vệ sinh về lớp, Trịnh Hiểu Kha một tay kéo Niên Nhã Tuyền lại trước người mình, lặng lẽ hỏi, "Niên Ca, thành thật khai báo, đêm qua cậu và Hoắc tổng.." Mấy câu sau đó cô không nói, chỉ hung hăng nháy mắt ra hiệu với Niên Nhã Tuyền.

Nhắc đến chuyện tối hôm qua, Niên Nhã Tuyền vụt một phát thoát khỏi vòng tay của cô ấy, đỏ mặt trừng cô ấy, "Coi như cậu biết nhiều."

"Nói nhảm!" Trịnh Hiểu Kha dương dương tự đắc, sau đó lại tiến đến gần bên tai cô, "Cho dù chưa từng ăn thịt heo thì ít gì cũng đã từng thấy heo chạy, tư thế đi lại thế này của cậu, lại cộng thêm tin tức sáng nay, tớ vừa nhìn đã biết đã xảy ra chuyện gì!"

Niên Nhã Tuyền xấu hổ gượng dử véo trên tay Trịnh Hiểu Kha một cái, sau đó gờ tay giả vờ bóp cổ Trịnh Hiểu Kha, "Mau im ngay cho tớ! Biết là được rồi, đừng nói gì cả!"

Trịnh Hiểu Kha nở nụ cười càn rỡ, trong lúc vô tình liếc mắt đến cổ của cô, "Ồi mẹ tôi ơi, hai người rốt cuộc có bao nhiêu.. Kịch liệt, nhìn xem, chắc chắc, xem nhiều dấu vết chưa.."

Niên Nhã Tuyền vội vàng kéo dây kéo áo khoác lông của mình lên, lấy áo bao bọc chính mình cho thật kỹ, "Im ngay và luôn, bằng không tớ nói với chú Trịnh, cậu lấy mười vạn đi bao trai!"

Trịnh Hiểu Kha cực kỳ bất mãn vỗ vai cô một cái, "Này, sao cậu không có chút tính người nào vậy, trưa nay không phải tớ đã mời cậu ăn trưa rồi đấy à, còn đối xử với tớ như vậy! Tuyệt giao! Bạn bè như cái bẹn bà!"

"Cậu nghĩ một bữa cơm là có thể mua chuộc được tớ á? Không có cửa, thứ bảy tuần này cậu mời tớ đi Starbucks, quán mới có món trứng sữa Lạc Phù Lăng kiểu Pháp còn có bánh gatô quả hạch vị muối biển, một món hai phần!"

"Không thành vấn đề không thành vấn đề.. Không phải, Niên Ca, không phải là cậu không thích muối biển à?"

Niên Nhã Tuyền hai tay nâng cằm, ung dung nói, "Vốn dĩ là tớ không thích, nhưng vì có người mời, dù sao cũng tiêu tiền của cậu, tớ đành phải ăn thôi!"

Trịnh Hiểu Kha bắt mặn đẩy cô sang một bên, "Có người bạn nào giống cậu không? Không nói nữa, từ hôm nay trở đi xem như tớ không quen biết cậu!"

"Được thôi, thứ bảy tớ với Uyên Oánh dự định đi leo núi, không dẫn cậu theo cũng được!"

"Uyên Oánh người ta á ngày nào cũng bám dính cứng ngắc như 502 với học bá nhà người ta, có thời gian để ý tới cậu chắc? Còn Hoắc tổng nhà cậu thì ngày nào cũng trăm công ngàn việc, thứ bảy chỉ còn mỗi tớ mới rảnh đi chơi với cậu, Niên Ca thân mến. Còn không mau mau đối xử với tớ tốt chút chứ không thứ bảy chỉ còn mỗi cậu đi leo núi thôi đấy!"

Niên Nhã Tuyền ngoài cười nhưng trong không cười chớp mắt với cô ấy, "Hiểu Kha Kha, chúng ta đánh cược được không?"

"Cược gì?"

"Bây giờ tớ gọi điện thoại cho chú Hoắc, nếu như anh ấy đồng ý thứ bảy đi leo núi với tớ, cậu phải mời ăn cơm trưa một tháng. Nếu như anh ấy không đồng ý đi leo núi với tớ, tớ mời cậu ăn trưa một tháng, thế nào?"

Trịnh Hiểu Kha kích động phui tay, "Được!" Nhưng sau một giây cô ấy lại thấy hối hận, "Không được, chờ chút.. hiện nay đang là thời kỳ đường mật giữa cậu và Hoắc tổng, chính là lúc anh em em, sao tớ phải đánh cược kiểu này với cậu chứ, không được không được.."

Niên Nhã Tuyền còn lâu mới cho Trịnh Hiểu Kha có cơ hội cự tuyệt, đặc ý quơ quơ điện thoại đã chuyển sang giao diện cuộc gọi trước mặt Trịnh Hiểu Kha, "Vừa rồi cậu đã đồng ý rồi, giờ tớ cũng gọi điện rồi, có muốn đổi ý cũng muộn rồi."

"WTF!"

Điện thoại vừa reo mấy tiếng đã được bên kia nhắc, "Bà xã."

Đột nhiên xuất hiện một cách xưng hô buồn nôn thế, khiến Niên Nhã Tuyền xem chút bị nước miếng của mình sặc chết, "Khụ khụ, à này chú Hoắc, anh đang bận à?"

"Cũng tạm, sao thế, nhớ anh à?"

Niên Nhã Tuyền, "..."

Dùng sức đẩy Trịnh Hiểu Kha đang ép sát trên người mình ra xa, "Là như vậy, thứ bảy anh có rảnh không, đi leo núi với em?"

"Thứ bảy? Dời lại được không, thứ bảy này mẹ chồng em về thăm em đấy."

Hừm? Mẹ chồng của cô?

Niên Nhã Tuyền bị một câu của Hoắc Lăng Trầm dọa cho xém tí thì nhảy cẫng lên, qua một hồi mới khản trương hỏi, "Mẹ chồng bà ấy.. Không phải, sao tự xưng mẹ anh đến làm gì?"

"Bà ấy muốn gặp con dâu, không phải bình thường sao?"

Ý thức lại là vừa rồi mình phản ứng có hơi kích động, cô ngượng ngừng háng giọng một cái, ".. Được thôi, bình thường."

"Ừm, chuyến bay lúc trưa ngày thứ bảy, chúng mình cùng đi đón bà ấy."

"Được.." Niên Nhã Tuyền ngơ ngác trả lời, bây giờ trong đầu cô chỉ có hai chữ mẹ chồng chạy qua chạy lại.

Mẹ ruột của Hoắc Lăng Trầm đấy, không biết trông thế nào, có thích cô hay không.

Hoắc Lăng Trầm bên kia vẫn còn đang nói, "Trưa nay ăn gì? Tối công ty ăn cơm với anh, hửm?"

"Com trưa? Com trưa à.." Lôi hai chữ com trưa quay lại não, Niên Nhã Tuyền suy nghĩ, nhìn thoáng qua Trịnh Hiểu Kha đang nhắn tin với bạn trên Wechat, khóc không ra nước mắt nói với Hoắc Lăng Trầm, "Đều do anh hết đấy, một tháng sau này, ngày nào em cũng phải mời Hiểu Kha ăn cơm trưa, không thể ăn với anh nữa rồi."

Trịnh Hiểu Kha nghe được cô nói mời mình ăn cơm trưa một tháng, liền biết ngay là mình đã thắng, đặc ý làm tư thế thắng lợi vể vang trước mặt cô. "

"Sao? Sao lại tại anh? "Cái tội danh này khiến Hoắc Lăng Trầm có chút khó hiểu.

Niên Nhã Tuyền iu xiu ghé vào trên bàn học nói với anh thêm mấy câu tào lao nữa, "Em đánh cược với Hiểu Kha, giờ thua rồi.. "

"Leo núi? "Người đàn ông vừa đoán liền trúng.

"Ừm "

Hoắc Lăng Trầm nhìn không được cười phá lên, "Com trưa em tới chỗ anh ăn, còn phía Trịnh Hiểu Kha để anh giải quyết, được chưa? "

"Vậy không được, có chơi có chịu, em sẽ mời Hiểu Kha ăn com trưa một tháng. "

Trịnh Hiểu Kha nghe cô nói như vậy, vội vàng nhỏ giọng nói, "Nhã Tuyền, đùa cậu chơi thôi, mời hay không mời cũng không đáng kể, cậu đừng để bụng! "

Quan hệ giữa hai người bọn họ phải dùng sắt mới so sánh được! Niên Nhã Tuyền cho dù không mời, Trịnh Hiểu Kha cũng sẽ không để ý.

"Đưa điện thoại cho bạn của em đi, để anh nói."Hoắc Lăng Trầm hiểu Niên Nhã Tuyền trượng nghĩa đã nói là làm.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Mẹ mình

"Hả? Anh muốn nói gì?" Nghe Hoắc Lăng Trầm bảo muốn nói chuyện với Trịnh Hiểu Kha, Niên Nhã Tuyền lập tức ngồi lại ngay ngắn.

Người đàn ông cười thành tiếng, "Bà xã, anh chỉ đang muốn giúp em giải quyết chuyện này thôi, em yên tâm, anh sẽ không nói bất kỳ những gì không nên nói."

Trong giọng nói của Hoắc Lăng Trầm có pha lẫn chút trêu chọc, Niên Nhã Tuyền vội vàng giải thích, "Không.. Không phải, em chỉ là hiểu kì mà thôi, anh nghĩ nhiều rồi, giờ em đưa điện thoại cho cậu ấy!"

Trịnh Hiểu Kha thấy mình phải nghe điện thoại chắc rồi, giật mình cắn móng tay, nhỏ giọng xác nhận với Niên Nhã Tuyền, "Hoắc tổng.. muốn nói chuyện với tớ à?"

Niên Nhã Tuyền nháy mắt mấy cái, nghiêm túc gật đầu, "Ừm."

Trịnh Hiểu Kha vội vàng thả điện thoại trong tay xuống, trước khi cầm lấy điện thoại của Niên Nhã Tuyền, còn chà chà tay lên quần, cuối cùng mới đưa điện thoại tới bên tai, khách sáo nói, "Chào Hoắc tổng!"

Niên Nhã Tuyền, "..."

Hoắc Lăng Trầm ở bên kia không biết nói câu gì, Trịnh Hiểu Kha vội vàng từ chối, "Không phải, Hoắc tổng, tôi chỉ nói giỡn với Nhã Tuyền thôi, thật đấy, thề lần trước anh tặng tôi còn nhiều tiền lắm, anh không cần cho là thật.. Thật đấy!"

Để chứng minh là mình nói thật, Trịnh Hiểu Kha chỉ nói ngắn ngủi mấy câu, cộng thêm N câu thật sự..

Sau đó Hoắc Lăng Trầm không biết lại nói thêm gì đó, Trịnh Hiểu Kha đành phải gật đầu, "Được.. Cảm ơn Hoắc tổng."

Điện thoại một lần nữa đến tay Niên Nhã Tuyền, cô nhìn điện thoại vẫn chưa được cúp máy, "Chú Hoắc, anh làm gì đấy?"

"Chẳng làm gì cả, trưa tan học anh bảo trợ lý chạy qua đón em, ăn com trưa với anh."

"..."

Tất máy, Trịnh Hiểu Kha nhanh mồm nói, "Nhã Tuyền, tớ thấy chồng cậu tích cực hơn cậu nhiều, thật đấy.""

"Sao thế?"

Sau đó, Trịnh Hiểu Kha liền nói lại những gì Hoắc Lăng Trầm nói với cô cho Niên Nhã Tuyền nghe.

Hoắc Lăng Trầm nói với cô, đây không phải là vấn đề có thể đem ra nói đùa, phải nói là làm. Niên Nhã Tuyền cuộc thua, nếu như không mời Trịnh Hiểu Kha ăn trưa một tháng, nhất định sẽ cảm thấy không thoải mái. Cho nên, anh sẽ bảo trợ lý đến lầu năm Ngọc Hành, làm thêm cho cô một cái thẻ kim cương, đủ cho cô ăn trưa trong một tháng.

Niên Nhã Tuyền, "..."

Cô phát hiện chi cần là vấn đề có thể dùng tiền giải quyết, Hoắc Lăng Trầm tuyệt đối sẽ không lựa chọn những phương thức khác..

Buổi trưa Nhậm Hiểu Tương tới đón cô, đưa Niên Nhã Tuyền đến thẳng công ty, sau đó lại đưa Hoắc Lăng Trầm và Niên Nhã Tuyền cùng đến nhà hàng.

Vừa gọi đồ ăn xong, Niên Nhã Tuyền vội vàng hỏi, "Chú Hoắc, mẹ anh thích cái gì? Thích ăn gì? Sở thích là gì? Có cần phải chú ý gì không."

Không đợi cô hỏi xong, Hoắc Lăng Trầm cầm tay của cô.

Cô gái nghi hoặc nhìn anh, Hoắc Lăng Trầm vỗ vỗ tay cô an ủi, "Bà ấy cũng là mẹ của em, em phải tập làm quen. Mẹ là người rất tốt, em không cần quá hồi hộp, anh tin bà ấy nhất định sẽ rất thích em!"

Niên Nhã Tuyền bán tín bán nghi, "Thật không, anh chắc chắn?" Lúc trước cô đã từng nghe kể rất nhiều vấn đề giữa mẹ chồng và nàng dâu.

"Xác định và khẳng định!" Lạc Từ Sinh cũng đã từng nói, sau này kết hôn, anh nhất định phải cưới một cô gái hoạt bát sáng sủa. Bà cũng hi vọng có một cô bé hoạt bát đáng yêu làm con dâu của bà.

Niên Nhã Tuyền lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, "Vậy là được rồi, mẹ anh đến mấy ngày?"

Hoắc Lăng Trầm lấy khăn lông ẩm, nghiêng lại gần, bắt bẻ cô, "Mẹ mình, tới hai ngày."

"Há há!" Mẹ mình, mẹ mình.. Nhớ rồi.

Trong đầu Niên Nhã Tuyền đang vẽ ra hàng loạt các tình huống cô sẽ gặp mẹ chồng thế nào, ngay cả Hoắc Lăng Trầm hỏi cô gì đó, cô cũng trả lời trong thấp thòm.

"Tiền đâu em mua nhẫn cho anh?" Anh cho cô thẻ, mỗi một lần sử dụng dù nhiều hay ít, cũng sẽ có tin nhắn từ ngân hàng gửi đến cho anh, mà thời gian gần đây lại không nhận được bất kỳ tin nhắn báo sử dụng thẻ nào cả.

Không phải là anh lại giám sát cô, tin nhắn là điều đương nhiên với tất cả các loại thẻ.

"Đương nhiên là đi kiểm rồi!" Mẹ chồng cô còn không biết trông thế nào, dù sao cứ nhìn Hoắc Lăng Trầm, cũng có thể đoán được mẹ chồng cô chắc cũng rất đẹp..

"Làm sao kiểm được?"

"Đi hát chứ gì!" Vậy khi bà ấy đến đây, cô có nên đưa bà ấy ra ngoài đi dạo hay không?

"Hát ở đâu?"

"Quán bar.. Ừa, vừa rồi anh hỏi gì cơ?" Niên Nhã Tuyền trong lúc vô tình liếc sang ánh không vui của người đàn ông, trong nháy mắt hoàn hồn lại, cố gắng nhớ lại vừa rồi anh hỏi gì, còn cô đã trả lời cái gì.

Tay cô bị người đàn ông siết chặt, Hoắc Lăng Trầm trầm giọng hỏi, "Ai cho em tới quán bar hát? Không phải anh cho em thẻ đấy sao? Có uống rượu không?"

Tay cô có hơi đau, nhưng lại cảm nhận được hòa khí của anh nên Niên Nhã Tuyền cũng không dám rút tay lại, "Sau này em sẽ không đi nữa.. Thẻ anh cho là của anh, nếu như cầm tiền của anh đi mua nhẫn tặng lại cho anh thì còn ý nghĩa gì nữa? Có điều, chú Hoắc, em thật sự không uống rượu, ha ha."

Khi nói câu cuối cùng, cô mang một mặt muốn lấy lòng nhìn anh.

Nghe cô nói sau này sẽ không đi nữa, đồng thời cũng không uống rượu, sắc mặt của Hoắc Lăng Trầm mới tốt hơn một chút, "Lần đó cổ họng bị khan tiếng là vì hát?"

Biết mình trốn không thoát, Niên Nhã Tuyền chậm chậm gật đầu, "Lâu rồi không hát lại, ngày đó hát có hơi lâu, suýt chút thì cảm luôn rồi! Có điều, giọng của em có hệ thống tự chữa trị, sáng hôm sau là quay lại bình thường rồi, anh biết mà!"

Thật sự là anh có biết đến sáng hôm sau cổ họng của Niên Nhã Tuyền đã tốt hơn, anh cho người chuẩn bị thuốc cho cô, nhưng vẫn chưa đưa cho cô. Gì mà.. "Hệ thống tự chữa trị là cái gì?"

"Ha ha, là hệ thống tự điều trị, lúc trước cũng có lần em đi hát mà quá sợ ý, hát đến mức sắp bị cảm đến nơi, sau đó có lẽ cổ họng cũng dần quen rồi, mỗi lần như vậy đều sẽ tự khỏi!"

"..."

Giờ khắc này, nụ cười ngốc nghếch trên gương mặt cô, thật sự len lỏi thẳng vào tim anh.

Anh cảm tay cô đưa đến bên môi mình, "Đồ ngốc, sau này không được như vậy nữa! Muốn mua gì cho anh, cứ lấy thẻ anh cho em, anh đã đưa thẻ cho em, thì đó chính là của em, đã biết chưa?"

"Được thôi.. Có điều, chú Hoắc, em đã hai mươi mốt tuổi rồi, hoàn toàn có thể tự mình kiếm tiền, không phải à?" Cô thận trọng ngụy biện cho mình, nụ hôn của anh rơi trên ngón tay của cô, ngứa ngáy.. Cô nhin không được cười híp cả mắt.

"Muốn đi làm không phải là không được, đợi sau này em tốt nghiệp rồi, muốn làm cái gì cũng được, nhưng bây giờ việc học mới là quan trọng, Tuyền Tuyền, bây giờ em cứ học cho giỏi, cũng là vì cho chính bản thân em sau này được ưu tú hơn, biết không?" Mặc dù cô trong lòng anh đã là rất tốt rồi, nhưng là một cô gái, sau này cô không chỉ đối mặt với mỗi anh, còn nhiều người hơn thế nữa, nếu như cô có thể làm được tốt hơn, như vậy là tốt nhất.

Cô gật đầu, cô không phải là đứa bé ba tuổi, anh có lòng lo lắng như vậy không phải là cô không biết. Đồng thời, gần đây cũng có rất nhiều người có nói là cô đã thay đổi rồi, đương nhiên là nói cô trở nên có khí chất hơn ưu tú hơn.

Hết thấy đều là do Hoắc Lăng Trầm ban tặng..

Kỳ thật có cô gái nào lại không muốn bản thân mình trở nên tốt hơn đâu? Trước đó cô cũng muốn, nhưng mà, một, không có điều kiện; Hai, không biết mình nên làm cái gì; Ba, phóng đảng quen rồi không ai buộc mình phải học tập thật tốt..

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Cậu ta đối xử với con rất tốt

Bây giờ Hoắc Lăng Trầm cho cô điều kiện để phát triển tương lai tốt như vậy, lại còn hoàn toàn không giám sát cô nữa, cô có lý do gì mà còn không chịu cố gắng?

Hít sâu một hơi, cô gái tươi cười rạng rỡ, bắt đầu khoác lác, "Sau này em nhất định phải còn ưu tú hơn cả anh nữa, sau đó ngồi lên vị trí của anh, rồi cho anh về nhà làm bảo mẫu chẳng hạn như nấu cơm chăm con gì đó, chỉ cần em vừa không vui một chút, anh phải quỳ trên võ sấu riêng cho em, quỳ trong không khí. Nếu anh làm cho em vui lại được, em sẽ cho anh ra ngoài chơi một lát.. Vừa nghĩ đã thấy thoải mái, ha ha ha ha."

Người đàn ông bị dáng vẻ của cô chọc cười, áp môi mỏng hôn lên tay cô, rất phối hợp nói, "Được, vậy anh sẽ đợi sau này khi nào em trở nên ưu tú hơn, sau đó tiếp nhận vị trí của anh, anh ở nhà chăm con của chúng ta, nấu cơm cho em chăm em suốt một đời."

Những hình ảnh đó.. Khiến khóe môi của người đàn ông khẽ nhếch lên một nụ cười hạnh phúc.

Niên Nhã Tuyền bị anh nhắc đến con làm cô ngượng đỏ chín mặt, giấu lại nếu như có thể có con với anh, hạnh phúc biết bao..

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, Niên Nhã Tuyền giống như có tật giật mình, vội vàng rút tay mình về, bụng ily nước trái cây bên cạnh hóp một ngụm.

Tay của Hoắc Lăng Trầm cứng đờ giữa không trung, "Niên Nhã Tuyền, lúc ở cạnh anh, không thể gặp người khác sao?"

Niên Nhã Tuyền còn không biết hành động của mình, có lẽ đã thương tổn tới anh, một mặt mơ hồ, "Gi cơ? Không có mà. Sao có thể vậy được?" Cô còn hận không thể cho toàn thế giới này biết chồng cô là Hoắc Lăng Trầm đây có được không?

Nhưng mà thân phận của Hoắc Lăng Trầm lại quá đặc thù, cô cảm thấy nên kín tiếng một chút thì tốt hơn.

".. Vào đi." Hoắc Lăng Trầm trước tiên để cho nhân viên phục vụ vào đưa thức ăn lên.

Không lâu sau tất cả thức ăn đều được đưa lên, dưới sự chăm sóc tận tình của Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền nhét thức ăn vào bụng đến khi nó phình to ra. Sau khi ăn xong, Hoắc Lăng Trầm còn chuẩn bị gọi thức ăn thêm cho cô, sợ cô ăn không đủ no hay là ăn không ngon..

Niên Nhã Tuyền dứt khoát kéo tay của anh lại, đặt ở trên bụng mình, "Đầy rồi, ăn nó lắm rồi, không tin anh sờ bụng em thử xem."

Đúng là bụng cô đã phình to lên rồi, Hoắc Lăng Trầm một tay khép thực đơn lại, một tay khác vốn dĩ đang sờ bụng cô thì trong phút chốc dời lên..

"Hoắc Lăng Trầm!" Bất ngờ bị người đàn ông ăn đậu hũ của mình, Niên Nhã Tuyền vội vàng bắt tay anh lại.

Trong mắt người đàn ông xẹt qua ý cười thỏa mãn.

"Đi thôi!" Anh giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì, dẫn đầu đứng dậy khỏi bàn ăn.

Niên Nhã Tuyền theo sau, khoác lên khủy tay của anh, "Anh phải về công ty à?"

"Không, giờ anh phải đi bàn bạc một hợp đồng, đi đường Văn Hải, thuận đường đưa em về trường."

"Vâng."

Đến tối trước khi Niên Nhã Tuyền về nhà, đi sang nhà cô của cô một chuyến, lấy son môi lần trước Hoắc Lăng Trầm tặng cô, tặng cho Niên Kinh Trúc (Cô của Niên Nhã Tuyền) mấy cây.

"Nhã Tuyền, thương hiệu son môi này đắt lắm, con còn tặng liên tiếp cho cô mấy cây thế này, con lấy đâu ra nhiều tiền đến vậy?" Niên Kinh Trúc biết lúc trước tiền sinh hoạt của Niên Nhã Tuyền, đều xuất phát từ chồng của cô, nhưng cụ thể là nhiều hay ít bà ta cũng không biết.

Niên Nhã Tuyền ôm lấy cánh tay của Niên Kinh Trúc, thấp giọng nói, "Cô à, là của chồng con mua đấy, con dùng không hết, nên mới đưa tặng cô mấy cây."

"Cô nhớ là hình như lần trước con bảo muốn ly hôn mà không phải sao? Sao giờ lại nhận quà của người ta?"

Niên Nhã Tuyền do dự một chút mới thành thật trả lời, "Con không muốn ly nữa, bởi vì tụi con bây giờ.. rất tốt."

Niên Kinh Trúc kéo tay cô ra, dò xét từ trên xuống dưới, vừa rồi khi mới nhìn thấy cô đã phát hiện Niên Nhã Tuyền có thay đổi. Nhưng mà, cụ thể là thay đổi chỗ nào, bà ấy nhất thời không nhìn ra, bây giờ nhìn kỹ lại mới thấy chỗ nào cũng thay đổi, "Cậu ta đối xử với con rất tốt."

Niên Kinh Trúc khẳng định nói, Nhã Tuyền trước kia bởi vì học võ, cả người đều rất thô ráp.

Bây giờ giữa lông mày lúc nào cũng có vẻ tươi sáng và hạnh phúc, trên mặt không hề trang điểm, nhưng làn da rất sáng sủa. Ngay cả quần áo trên người cũng không phải hàng bình thường, lật xem nhãn hiệu, đều là những nhãn hiệu ngay cả một bà cô như bà ấy cũng không dám mua.

"Cô giỏi thật đấy, cái này cũng nhìn ra được." Cô đỏ mặt xich lại gần Niên Kinh Trúc, không cho bà ấy tiếp tục nhìn mình nữa.

Nghe cô khẳng định vậy, Niên Kinh Trúc nhẹ nhàng thở ra, "Nhã Tuyền, nếu con thật sự hạnh phúc, vậy là cô đã an tâm rồi. Đứa nhỏ này số khổ, từ nhỏ đã không có mẹ ở bên, bây giờ rốt cuộc cũng gặp được một người thật xử đối xử tốt với con, thật tốt!"

"Vâng, cô à, cô cứ yên tâm đi! Con rất ôn!" Câu nói này thật sự phát ra từ tâm can, mặc dù bình thường có cãi nhau với Hoắc Lăng Trầm, nhưng mỗi lần anh ấy đều sẽ làm cho cô vui lại.

"Nhanh nói cho cô biết, cậu ta làm việc gì? Bao nhiêu tuổi rồi? Khi nào rảnh đưa cậu ta tới nhà ăn bữa cơm."

"Được, anh ấy là.. Tổng giám đốc của một công ty, hai mươi tám tuổi, có rảnh sẽ đưa anh ấy tới cho cô dưỡng gặp mặt."

"Tổng giám đốc hai mươi tám tuổi?" Niên Kinh Trúc kinh ngạc, Mục Chí Cường bố của Mục Quốc Quốc phải hơn bốn mươi tuổi mới có thể hoàn toàn nắm giữ toàn lực của công ty, người này thực sự đúng là tuổi trẻ tài cao không tầm thường!

Tổng giám đốc hai mươi tám tuổi ở Việt Thành.. Cũng không có mấy người, Niên Kinh Trúc cảm thấy vẫn nên hỏi lại Mục Chí Cường thì hơn.

Tiền Niên Nhã Tuyền đi, Niên Kinh Trúc gọi điện hỏi Mục Chí Cường, "Anh đang ở đâu vậy?"

"Đến cửa nhà rồi, mở cửa đi!"

Niên Kinh Trúc kéo Mục Chí Cường vào phòng, Mục Chí Cường mệt mỏi cả ngày, lại còn bị Niên Kinh Trúc lôi đi nhanh như vậy, có chút bức bối, "Rốt cuộc là có chuyện gì, thần thần bí bí."

"Ở Việt Thành, làm tổng giám đốc chỉ mới có hai mươi tám tuổi, có mấy người?"

Mục Chí Cường ngồi trên ghế sa lon, vuốt vuốt huyệt thái dương, nghiêng người sang bà ấy, "Em hỏi chuyện này làm gì?"

"Lúc trước có nghe anh bảo Nhã Tuyền kết hôn rồi, còn nhớ không?"

"Ừm."

"Khi này Nhã Tuyền có đến đây, còn đem tặng em mấy cây son bình quân mỗi cây phải mấy ngàn, mua tặng anh một cái tàu thuốc cao cấp. Con bé nói là tiền của chồng con bé, còn nói chồng làm tổng giám đốc của một công ty, mới hai mươi tám tuổi!"

Nghe thấy chuyện có liên quan tới Niên Nhã Tuyền, Mục Chí Cường lúc này mới để tâm, suy tư một chút mới nặng nề nói, "Hai mươi tám tuổi.. Vừa mới vững bước trên thị trường Việt Thành hiện nay cũng chỉ có Cố Mặc Thành hai mươi tám tuổi, còn có con trai của nhà họ Tiết, con của nhà họ Trương, rồi có Hoắc Lăng Trầm của tập đoàn ZL.."

Nhắc đến Hoắc Lăng Trầm, tinh thần của Mục Chí Cường chợt tỉnh táo, "Chẳng lẽ là Hoắc Lăng Trầm? Vừa rồi có tin tức, sáng nay anh cùng với một nữ sinh đi ra từ khách sạn.."

Sinh viên đó có khi nào là Niên Nhã Tuyền không?

Hoắc Lăng Trầm sao! Niên Khinh Trúc đương nhiên đã từng nghe nói đến, cũng biết là ai, nhưng bà ấy lại cảm thấy không có khả năng, "Sẽ không đâu.. anh đừng dọa em, Hoắc tổng là ai chứ? Nhã Tuyền có bắn đại bác cũng không tới được anh ta, có lẽ là Cố Mặc Thành nhỉ.. Lúc trước có nghe Niên Nhã Tuyền nhắc tới con trai của nhà họ Cố."

Hoắc Lăng Trầm thật sự đúng là nhân vật mà cả hai vợ chồng nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Anh chính là nhân vật tai to mắt lớn ở Việt Thành, giá trị tự thân phải xếp hạng toàn quốc, quyền lực khắp thế giới! Người như Hoắc Lăng Trầm kết hôn, không thể cưới chui được, càng không có khả năng cưới một cô gái không môn đăng hộ đối với anh như Niên Nhã Tuyền được!

Lúc Niên Thịnh còn sống, đã từng là một thiên kim thư mấy năm liền, nhưng so sánh với nhà họ Hoắc tài phú quyền lực mà nói, cũng chỉ như cá bé gặp cá lớn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Chúng ta cùng đi Maldives

Không phải bọn họ xem thường Niên Nhã Tuyền, ngược lại là vì Quắc Quắc ngày nào cũng chăm chọc cô, vợ chồng bọn họ cảm giác rất thẹn với Nhã Tuyền. Nhưng thực sự là Hoắc Lăng Trầm ở quá xa ngoài tầm với, bất luận là ở phương diện nào, anh nhất định sẽ không cưới một cô gái bình thường giống Nhã Tuyền..

"Cố Mặc Thành?" Mục Chí Cường cố gắng nhớ lại nhân vật này, "Mới về nước không lâu, bởi vì bối cảnh gia đình tương đối hùng hậu, cũng có thể đứng vững bước ở Việt Thành. Cậu ta.. Anh không biết nhiều lắm, hôm nào anh đi hỏi thăm một chút."

"Cũng không cần, Nhã Tuyền đồng ý với em rồi, khi nào rảnh sẽ đưa cậu ta tới nhà ăn cơm, chắc vừa gặp chúng ta sẽ nhận ra ai ngay ấy mà?"

"Ừm."

Lúc Niên Nhã Tuyền trở lại biệt thự, Hoắc Lăng Trầm vẫn chưa về nhà, khi cô đi ngang qua phòng khách, nhìn thấy trong phòng khách có mười mấy cái túi to to nhỏ nhỏ, mới nhớ tới đại sự do một tay mình làm ra trước khi đến nhà cô dựng!

Trong mấy cái túi đó đều là mỹ phẩm cô mua ở Thượng Dương! Nhớ lại đã cảm thấy hoảng hồn, quả nhiên "Gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen!" Sau khi đi với Hoắc Lăng Trầm, cô tự dung dùng tiền không nháy mắt! Cũng như buổi tối hôm nay!

Vốn là muốn đi mua tàu thuốc cho Mục Chí Cường, đi ngang qua quầy đồ trang điểm, đúng lúc họ đang có chương trình ưu đãi.

Cô tiếp viên mời chào mời trong chốc lát, cô liền có chút động tâm, lại cộng thêm giá rẻ hơn bình thường rất nhiều, động lòng triệt để.

Có điều trước khi mua đồ cô có gọi báo với Hoắc Lăng Trầm một tiếng, dù sao cũng là tiền của anh, một hộp kem nước hơn một vạn.. Cô cảm giác vẫn nên gọi cho Hoắc Lăng Trầm nói trước một tiếng thì tốt hơn.

Ai ngờ, Hoắc Lăng Trầm trực tiếp trầm giọng cảnh cáo cô, "Niên Nhã Tuyền, sau này nếu như em thích thứ gì mà còn tiếc nười không dám mua, hay mua mấy thứ rẻ tiền về dùng, anh mà biết được, anh sẽ chuyển quầy mỹ phẩm tốt nhất ở Thượng Dương đem về cho em dùng!"

Hoắc Lăng Trầm nói là làm dọa Niên Nhã Tuyền vội vàng thừa dịp lúc trò chuyện với anh, đi quẹt thẻ. Đồng thời lấy luôn số mặt nạ với kem dưỡng đêm mà mình cứ do dự mãi cùng đi tính tiền.

Sau khi nói xong, nói với Hoắc Lăng Trầm, "Ông chú, hết thấy ba vạn sáu mươi nghìn năm trăm bảy chục, hài lòng chưa?"

Chỉ có một hộp kem nước, một hộp kem dưỡng ban đêm, với thêm một hộp mặt nạ ngủ mà trên ba vạn.. Lúc Niên Nhã Tuyền quẹt thẻ mà đau lòng đến nhe răng trợn mắt.

"Tất cả các quầy hàng của Thượng Dương đều đang có các hoạt động khuyến mãi, tiêu hết hai mươi vạn sẽ tặng em một chuyến đi Maldives du lịch tám ngày, bao ăn ở đi lại. Tuyền Tuyền, có thích Maldives không?"

Cô gái liều mạng gật đầu, "Thích thích thích chứ, nhưng mà Hoắc Lăng Trầm.. Em không tiêu nhiều tiền đến vậy!"

Cô cũng tin tưởng, đạo lý lông dê mọc trên người dê này.. Vẫn nên quyết định bỏ qua thì hơn.

"Bây giờ em đang mua gì?"

Niên Nhã Tuyền thành thật trả lời mình mua những gì, Hoắc Lăng Trầm không chút do dự nói với cô, "Những gì em đang mua thì mua thêm mỗi thứ hai

bộ nữa, như vậy đã được mười mấy vạn rồi. Sau đó đi xem son môi, với những đồ trang điểm khác, cái gì mắc thì cứ mua!"

Niên Nhã Tuyền, "..."

"Hôm nay nếu em tiêu hết hai mươi vạn, bây giờ anh chạy qua đi chọn với em." Nếu như Niên Nhã Tuyền không tiêu hai mươi vạn, Máy chuyên quầy kinh doanh ở Thượng Dương này cũng chẳng có ý nghĩa tồn tại nữa.

"Không không không."

"Anh đến phòng dành cho khách quý nghỉ ngơi đi, em nói với quản lý lấy tất cả các hàng mẫu, đưa cho anh từ từ chọn lựa."

"Không không không."

"Ngoan, hai mươi vạn, có vấn đề gì không?"

Niên Nhã Tuyền có ý kiến cũng phải thành không có ý kiến nữa, "Không thành vấn đề!"

"Được, nhớ đấy, mua xong hai mươi vạn thì đến quầy phục vụ nhận lấy phần thưởng đến Maldives. Xong xuôi, cũng không cần đi vội, đến khu nam giới, mua đồ cho anh mua gì cũng được nhưng phải tới hai mươi vạn, chúng ta cùng đi Maldives, được không?"

"..."

Niên Nhã Tuyền sợ Hoắc Lăng Trầm đích thân tới chọn đồ trang điểm với cô, như vậy đừng nói là hai lần hai mươi vạn, mười lần hai mươi vạn cũng không đủ cho cái tên phả của như anh đủ tiêu! Cô đành phải dứt khoát đồng ý, "Được.."

Người đàn ông cười nhạt, "Sau này những vật dụng của anh, không để trợ lý Diệp lo nữa, toàn bộ giao cho bà xã tính toán, bà xã, đừng để sản phẩm làm đẹp của anh bị đứt hàng!"

* * * Cho nên, Niên Nhã Tuyền dưới sự hỗ trợ của một cô giúp việc, cuối cùng cũng đem hết hơn mười cái túi mua ở Thượng Dương về phòng.

Cẩn thận lấy ra từng thứ một, toàn bộ cất vào các ngăn rất ngăn nắp.

Cho dù là trên mặt bàn, trong ngăn kéo.. Toàn bộ bị cô lấp đầy. Mỗi người đều là có lòng hư vinh, Niên Nhã Tuyền đương nhiên không ngoại lệ. Lấy điện thoại ra chụp một tấm hình đồ trang điểm của mình, đăng lên vòng bạn bè, "Vi tám ngày du lịch ở Maldives do Thượng Dương tặng, mình cũng liều mạng thật!"

Sau đó chính là Hoắc Lăng Trầm! Cô vốn định đem toàn bộ đồ mua cho anh về phòng anh cất, nhưng cô lại phát hiện hiện số lần Hoắc Lăng Trầm ngủ ở phòng cô chiếm đa số, đồng thời đem qua bọn họ cũng đã trải qua việc kia, Chắc anh sẽ không ngủ một mình nữa đâu..

Che lấy khuôn mặt đang nóng lên, Niên Nhã Tuyền đem một bộ mỹ phẩm dưỡng da cho nam giới đem tới phòng tắm của mình. Mua cho Hoắc Lăng Trầm không nhiều lắm, nhưng đều rất tinh xảo.

Mở ra một hộp kem chống lão hóa nam được đóng gói rất xa hoa, Niên Nhã Tuyền nhìn không được cảm thán một tiếng, đóng gói thôi cũng cao đại thượng đến vậy.

Theo lời giới thiệu của hướng dẫn viên, kiểu đóng gói này được nhận giải thưởng mỹ phẩm có tạo hình đóng gói vàng trên toàn thế giới năm nay. Như vậy sẽ càng đẹp mắt hơn sao.. Không! Như này sẽ càng cao quý hơn!

Một hộp chống lão hóa nam còn được lòng cô hơn mấy bộ mỹ phẩm dưỡng da này kia, lặng lẽ mở ra nhìn xem, bên trong có phải được làm từ vàng cạo ra không.. WOW! Nghe thử, còn có thể nghe được mùi hương dịu nhẹ, khiến người ta cảm giác rất thoải mái.

Lại lặng lẽ lấy tay lấy một ít kem, bôi lên trên mu bàn tay của mình, bôi đều.

Mới đầu cũng không có cảm giác gì, sau đó phát hiện hiệu quả giữ ẩm rất tốt, mu bàn tay cũng mượt mà hết sức. Quả nhiên quý sẽ có đạo lý của quý!

Còn có bình phấn hương nam giới này, để chọn cái này, cô ngừng tất cả các loại phấn hương trong quầy đó, nhưng lại không có một mùi có thể thích hợp với con người Hoắc Lăng Trầm.

Cuối cùng, cô đành phải chọn một loại có mùi hương thoang thoảng rất dễ chịu cho Hoắc Lăng Trầm dùng.

Thu xếp xong hết thảy, tắm rửa xong đã mười giờ tối, Niên Nhã Tuyền mở số chiến lợi phẩm vừa mua hôm nay ra, lấy thân thử nghiệm bôi từ trên xuống dưới một lần, sau đó đắp ý bỏ vào ổ ấm chuẩn bị đi ngủ!

Vốn muốn lướt điện thoại thêm chút nữa, nhưng khi cô nhìn đồng hồ, Hoắc Lăng Trầm vẫn chưa về, liền gọi cho anh một cú trước.

Rất nhanh sau đó giọng nói của Hoắc Lăng Trầm vang lên, "Ừm, anh đây."

"Anh.. em chỉ muốn thử hỏi chút, đã mười giờ rồi, anh còn bận gì à?"

Cô nhớ anh rồi à? Người đàn ông tựa ra ghế sau xe cười khẽ, nhìn phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ nói với cô, "Năm phút nữa là tới nhà rồi."

"À! Được, không có chuyện gì cả, anh đi đường cẩn thận chút!"

"Ừm."

Cúp điện thoại, Niên Nhã Tuyền trên giường lộn một vòng, cầm điện thoại từ trên giường bò dậy. Chạy xuống đến dưới lầu, không làm kinh động đến mấy người giúp việc, tự mình lấy ra một bình sữa bò hâm nóng lên.

Từ lúc tắt điện thoại cho tới khi cửa lớn biệt thự được mở ra không tới năm phút, Hoắc Lăng Trầm đã xuất hiện trong biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Có phải là anh không thể không

Nhìn thấy đèn phòng bếp vẫn sáng, anh không hề để ý, kéo kéo cà vạt, chuẩn bị đi thẳng lên lầu.

"Chú Hoắc!" Một giọng nói dịu nhẹ vang lên, bước chân vốn định lên lầu giờ rẽ sang phòng bếp.

Ở cửa phòng bếp, Niên Nhã Tuyền vội vàng đem ly sữa bò đã được đun nóng để lên bàn, đưa cho Hoắc Lăng Trầm, "Uống ly sữa đi."

Anh nhận ly sữa bò, Niên Nhã Tuyền như nghe thấy mùi cồn ở đâu đó..

Hoắc Lăng Trầm cũng không uống liền, ngược lại dùng một cánh tay khác, kéo cô ôm vào ngực, hôn một cái lên môi cô, "Sao còn chưa ngủ? Lại thức đêm rồi!"

Niên Nhã Tuyền lúc này mới biết, anh có uống rượu. Chỉ mới dựa gần như vậy, mà mùi rượu trên người anh đã xộc vào mũi đến thế.

"Anh uống rượu." Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Ừm, tối nay bàn hợp đồng của một dự án, có uống một chút." Một chút? Cũng không giống là chỉ uống một chút, Niên Nhã Tuyền lặng lẽ bĩu môi, chỉ cho phép biểu cảm phóng hỏa không cho phép tính xấu đốt đèn!

Hoắc Lăng Trầm lấy ly sữa một hơi uống sạch, đặt ly rỗng lên bàn, cuối cùng ôm ngang cô gái trong ngực lên lầu.

"Này này, chờ chút, vẫn chưa tắt đèn mà!" Niên Nhã Tuyền chỉ vào phòng bếp.

Bước chân của Hoắc Lăng Trầm vẫn không ngừng, "Sẽ có người tắt."

Giọng nói anh vừa vang lên, Niên Nhã Tuyền nhìn thấy có một cô giúp việc từ trong bóng tối đi ra, bưng lấy ly sữa trống, đi vào phòng bếp.

* * *

Về đến phòng, Hoắc Lăng Trầm trực tiếp ném cô xuống giường bắt đầu ân ái, vừa hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, "Vợ ơi, em thơm thật đấy."

Đương nhiên thơm rồi, cũng không nhìn xem cô dùng biết bao sản phẩm đắt tiền.. Mùi rượu trên người anh cũng khiến cô có chút say, Niên Nhã Tuyền hai tay ôm lấy gương mặt anh, ra vẻ dữ dằn ra lệnh, "Cả người mùi rượu với thuốc lá, đi tắm nhanh lên!"

"Ừm!" Anh hôn thêm một cái thật kêu nữa, sau đó mới xuống giường.

Người đàn ông kéo cô gái từ trên giường đứng dậy, "Tháo cà vạt cho anh!"

"Hừ! Có phải là chính anh không biết làm không?" Niên Nhã Tuyền túm lấy cà vạt của anh, bắt đầu nghiên cứu.

"Ừm!" Anh cố ý đùa giỡn cô.

Ai ngờ Niên Nhã Tuyền lập tức tức giận, hai tay gạt phắt cà vạt của anh ra, "Nói thật đi, trước đây là cô gái nào thất tháo cà vạt cho anh!"

Hoắc Lăng Trầm, "..."

Người đàn ông vẫn tương đối thành thật, "Thường thì là tự anh làm, thất cà vạt thì là giúp việc, hoặc là trợ lý Diệp."

Giúp việc? Trợ lý Diệp? Chính là người trợ lý lần trước một mực lấy lòng Lam Anh San đó sao? "Vi sao lại để cô ta thất cả vạt cho anh?"

Người đàn ông bị dáng vẻ thờ phỉ phò tức giận của cô chọc cười, kéo cô ôm vào ngực, ".. Sau này cả vạt của anh, chỉ cho một mình em được đụng thôi, được không? Bà xã?"

"Đương nhiên, không có bất kỳ một cô gái nào khác được đụng!" Cô dữ dằn cảnh cáo anh.

"Được!" Anh hôn nhẹ một cái lên trán cô, trong mắt tràn đầy ý cười. Anh thích nhìn bộ dạng đánh ghen của cô, rất đáng yêu.

Bà xã của anh đúng là người dễ thương nhất, xinh đẹp nhất, thú vị nhất trên đời này!

Vắt và lấm mới gỡ xong cả vạt cho Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền đang tháo nút áo cho anh, nhớ tới một chuyện, đâm chiều hỏi, "Ông chú, trước đây em ít nhiều cũng có nghe mọi người nói đến chuyện kia, vì sao mà hầu hết tất cả mọi người đều nói rất sướng rất thích, nhưng mà em. Vì sao chỉ cảm thấy ngoại trừ đau, cũng chỉ có đau thôi? Ông chú, rốt cuộc là anh có biết không vậy?"

* * * Loại câu hỏi này đối với tất cả đàn ông mà nói chính xác là mang tính hủy diệt và đã kích tột cùng! Sắc mặt của người đàn ông đen như đất nòi, một tay kéo mạnh cô vào lòng ngực mình, "Niên Nhã Tuyền."

Ba chữ lạnh như băng, khiến Niên Nhã Tuyền trong nháy mắt hoàn hồn, "Sao thế? O? Em nói sai gì sao? Này này này, Hoắc Lăng Trầm, chồng ời có chuyện từ từ nói. Đừng. Ừm ừm ừm."

Người đàn ông không chịu đi tắm nữa, trực tiếp đề cô lên giường bắt đầu giáo huấn!

Một hồi lâu sau, Niên Nhã Tuyền giật giật ngón tay, mở một mắt nhìn người đàn ông đang bước vào phòng tắm. Huhuhu.. Cô mới nói có một câu như vậy mà đã chọc tới anh rồi sao?

Cô bị anh chinh cực kỳ thâm! Bây giờ thì hay rồi, nằm trên giường không thể động đậy được, chỉ muốn ngủ một lát!

Hai mươi phút sau, Niên Nhã Tuyền vừa tiến vào mộng đẹp, mơ thấy có một con Husky đang chảy nước bọt hôn lên môi cô, cô quát một phát tát ngay mặt con chó Husky đó một cái, "Cút! Một con chó mà cũng dám hôn bà!"

Người đàn ông áp trên người cô vô duyên vô cớ bị ăn một bạt tai, còn bị mắng là chó, sắc mặt trong nháy mắt khó coi tới cực điểm.

Anh túm chặt hai tay đang vung vẩy trên không trung của cô, một nụ hôn đáp xuống bên tai cô, "Bà xã, nhìn cho rõ anh là ai!"

Niên Nhã Tuyền mơ mơ màng màng thấy gương mặt của Hoắc Lăng Trầm, lập tức cầu xin tha thứ, "Chú Hoắc, em sai rồi, em sai rồi, em muốn ngủ, chúng ta đi ngủ có được không?"

"Không được!" Hoắc Lăng Trầm không chút nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt, buộc cô mở to mắt nhìn mình, "Niên Nhã Tuyền, anh có làm được không?"

Vấn đề này anh hỏi cô nhiều lần rồi, đến cuối cùng cô trả lời như khóc: Biết, biết, chẳng những biết nhiều kỹ thuật còn rất có khả năng, chỉ cần cho Hoắc đại tổng có thể bỏ qua cho cô..

Từ nhỏ đến lớn, Niên Nhã Tuyền ngoại trừ hát đến mức khàn giọng ra, đây là lần đầu tiên hét đến khàn giọng.

Chân trời hừng sáng, Hoắc Lăng Trầm ôm cô đang ngủ say từ trong bồn tắm ra, nhẹ nhàng đặt xuống giường. Lấy máy sấy ra, sấy khô mái tóc rối tung của cô gái bị anh giằng vò trong bồn tắm đến mức kiệt sức, sau đó mới ôm cô cùng ngủ chung.

Không biết ngủ bao lâu, trong lúc mơ màng Niên Nhã Tuyền bị điện thoại di động của mình đánh thức, cô vươn tay sờ lấy điện thoại của mình, hé mắt ra nhìn tên hiện trên màn hình, "Alo, Hàn Huệ Minh."

"Niên Ca, cậu bệnh à? Giọng bị sao vậy? Còn đi hát nữa à? "Hàn Huệ Minh nghĩ kỹ lại, Niên Nhã Tuyền nếu có đi hát, nhất định sẽ gọi cậu ta, khẳng định không phải là do đi hát.

Nhớ lại cuồng hống của mình vì sao lại khàn đến vậy, cô vội vàng mở to mắt, hắng giọng một cái, "Tớ không đi hát, cũng không bị bệnh, vì mới tỉnh ngủ nên mới vậy, sao thế?"

Vô tình trở mình lại.. Xuýt.. Đau quá, Hoắc Lăng Trầm đáng chết!

"Vừa tỉnh ngủ? Nhìn xem mấy giờ rồi, năm phút nữa thôi là qua mười hai giờ rồi, tiết sáng nay cậu cũng không đi học. Tớ chỉ muốn hỏi thử xem, cậu lại trốn học mà không sợ bị Hoắc tổng biết à?"

Hoắc Lăng Trầm trông Niên Nhã Tuyền đến vậy thì cũng thôi đi, sau lần trước cậu ta ngủ chung một phòng khách sạn với Niên Nhã Tuyền bị bắt, thế mà ngay cả cậu ta cũng bị anh quản lý.

Ví như, anh gọi điện cho Lục Khải Hàng, nếu như sau này Hàn Huệ Minh ở trường phạm lỗi gì đó, trực tiếp đề hiệu trưởng Lục đưa cậu ta đến tập đoàn ZL, Hoắc Lăng Trầm tự mình dạy bảo Hàn Huệ Minh..

Dọa cho Hàn Huệ Minh ngoại trừ không dám trốn tiết, mỗi tiết đều phải đến lớp sớm. Ngay cả bố mẹ cậu ta do vì không quản được cậu ta, khóc ròng ròng đòi đi cảm tạ Hoắc Lăng Trầm!

Bây giờ Niên Nhã Tuyên lại trốn học, Hàn Huệ Minh nhắn tin Wechat cho cô còn không nhận được trả lời, nhân lúc tan học gọi điện thoại cho cô, không ngờ cô giờ vẫn còn đang say giấc nồng.

Niên Nhã Tuyên, "..."

Cô không đi học, còn không phải do anh ta sao? Cũng bởi vì một câu của cô, bị người đàn ông kia hành hạ suốt một buổi tối. Vừa nhắc lại là nước mắt đã chực rơi.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Bà xã rất lợi hại

Cô là một người học võ lâu năm, đứng trước mặt Hoắc Lăng Trầm, chút kỹ năng cô học được cũng chỉ được ví như cá bé gặp cá lớn, mỗi lần mất sức thờ thoi thóp, đều sẽ bị Hoắc Lăng Trầm chế giễu một phen!

"Bây giờ tờ dậy ngay, chiều cùng đi học, cậu đừng có gọi điện máng vốn anh ấy!" Niên Nhã Tuyên từ trên giường ngồi dậy, nhìn một mảnh lộn xộn trong phòng, cả gương mặt trong nháy mắt lại đỏ ửng lên.

"Được được, chiều nay có tiết của anh ta, cậu có đi học thì đi sớm chút, không thì anh ta lại chinh hai đứa mình!" Hàn Huệ Minh cũng coi như tâm phục khẩu phục, bây giờ chỉ cần không phạm tới Hoắc Lăng Trầm, nhất định sẽ cách xa anh ngàn mét.

Cô rửa mặt xong vừa đi xuống lầu, thì Hoắc Lăng Trầm gọi điện thoại tới, "Tuyền Tuyền, đang làm gì đó?"

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, cô gái cắn răng hé miệng nói một câu, "Chuẩn bị ăn cơm."

Nghe giọng nói có pha chút tức giận, anh lập tức hiểu ngay là chuyện gì, anh trầm giọng cười khê. Nhớ lại hình ảnh cô nằm dưới người anh tối hôm qua, kim lòng không đau, "Tuyền Tuyền, em là món ăn ngon nhất mà cả đời Hoắc Lăng Trầm anh từng nếm qua.."

"A A A! Hoắc Lăng Trầm, anh không biết xấu hổ à!" Niên Nhã Tuyên bất ngờ bị đùa giỡn đến vậy, sụp đổ gằm lên.

Hoắc Lăng Trầm nín cười, nghiêm túc nói, "Vợ à, bây giờ anh muốn về nhà."

"What? Giờ anh muốn về nhà làm gì" Ma xui quỷ khiến thế nào lại hỏi thêm một câu, "Cơm trưa ở công ty không ngon à?"

"Đúng vậy, cơm trưa ở công ty sao ngon bằng vợ anh được, anh còn muốn ăn vợ của anh cơ.."

Niên Nhã Tuyên lúc đầu muốn đi vào phòng ăn, nghe xong câu này của người đàn ông thú vị kia, sợ bị thím Lưu với giúp việc nghe được những thứ không nên nghe, dứt khoát đi thẳng ra ban công, "Hoắc Lăng Trầm, anh đừng đùa! Nếu anh còn nói thêm một câu nữa, tối nay anh về em nhất định sẽ cho anh quỳ lên võ sào riêng!"

"Vợ anh lợi hại thật, cũng dám bắt anh quỳ lên võ sào riêng à! Có điều, em nhẫn tâm được sao?"

Niên Nhã Tuyên phẫn hận vung tay đập đá vào không trung, "Nhẫn tâm! Đương nhiên có thể nhẫn tâm được! Một người đàn ông theo hệ phái cầm dục như Hoắc Lăng Trầm anh, em muốn đứng trước mặt các fans hâm mộ của anh tố cáo những hành vi man rợ của anh!"

Hoắc Lăng Trầm hai ngày này, cũng coi như thay đổi cái nhìn mới trong mắt Niên Nhã Tuyên.

Hơi dùng sức một chút, Niên Nhã Tuyên uốn eo, cô đau đến nhe răng trợn mắt, không đợi Hoắc Lăng Trầm nói tiếp, lại mắng anh thêm một trận khùng khiếp nữa, "Hoắc Lăng Trầm thứ vô lại nhà anh, đau chết em rồi! Ôi, eo của em~"

Nghe cô kêu rên vậy, Hoắc Lăng Trầm cũng đau lòng cho cô, ".. Vợ à, anh sai rồi, tối nay anh nhất định sẽ chú ý."

"Tối hôm nay? Chú Hoắc, em muốn xin nghỉ phép, xin nghỉ. Tối nay em phải về kí túc xá!" Niên Nhã Tuyên mặt mũi trắng bệch.

Hoắc Lăng Trầm khê cười lần nữa, "Ngoan, không chọc em nữa, đi ăn cơm trước đi. Chiều nay gặp, hửm?"

"Được thôi.."

Ngồi xuống trước bàn ăn, Niên Nhã Tuyền nhân lúc thím Lưu đi làm thức ăn trưa, mở Wechat ra, tin nhắn ủa tới làm cho điện thoại của cô ting ting thành một tràng dài. Không kịp xem người nào nhắn tin tới, nhìn sang vòng bạn bè thấy có 99+.. tin tức chưa đọc.. Má ơi.

Cô mở vòng bạn bè lên, mở một trăm hai mươi ba tin mới ra.

Ồ! Cô cũng vừa mới nghĩ ra, tối hôm qua cô có đăng một tấm hình cái bàn trang điểm của mình.

Tin tức chủ yếu chia làm hai kiểu, một kiểu là thực lòng ghen tị, ví như Lâm Uyển Oánh, "Niên Ca, bàn trang điểm của cậu là giấc mộng to tát nhất đời này của tớ."

Trịnh Hiểu Kha: "Haiz haiz haiz, càng ngày tớ càng đồ kị với cậu, cậu cứ kích thích tớ như vậy mà cũng coi được à?"

Hàn Huệ Minh: "Người phụ nữ của lão đại nhân đúng là tốt thật.. Nếu tớ là con gái thì tốt biết mấy."

Thư Trạch Nam thì chỉ nhấn một cái like thôi, cũng không bình luận gì.

Còn có hơn mười người bạn, cũng ghen tị các kiểu con đà điểu.

Một kiểu khác chính là âm dương quái khí, ví như Mục Quốc Quắc: "Hình tải trên mạng xuống này, tôi cũng phải xem thử xem."

Ngay cả Cố Thần Hi từ lâu đã không còn xuất hiện trên vòng bạn bè của cô nữa cũng bình luận một câu: "Nhã Tuyền, bây giờ cô đang làm nghề gì đấy? Đừng nghỉ quần chứ!"

Cô cũng biết Cố Thần Hi vẫn luôn xem thường cô, từ lúc quen nhau đến giờ, bất kể trên vòng bạn bè của cô đăng cái gì, Cố Thần Hi cho đến bây giờ vẫn chưa nhấn like một lần nào! Nhưng trong số bạn bè của cô, thỉnh thoảng vẫn sẽ nhấn like Cố Mặc Thành.

Bình luận này của cô ta, nhất định có hàm ý bên trong, Niên Nhã Tuyền biết cô ta có ý gì, đơn giản chính là nói cô kiếm tiền bằng nghề không đứng đắn.

Cười lạnh một tiếng, cô trả lời Cố Thần Hi, "Cảm ơn Thần Hi đã quan tâm, có điều cô hiểu lầm rồi, hiện giờ tôi rất tốt, rất hạnh phúc."

Còn có một người trực tiếp chế giễu cô, "Có gì hay ho chứ, chỉ mới tốn có hai mươi vạn mua mỹ phẩm mà thôi, cũng không hoàn toàn là hàng hiệu đỉnh cấp thế giới, khoe gì chứ!"

* * *Người này cô có biết, cũng là một người bạn cũ hồi cấp ba, cô trả lời lại: "Cô nói không sai, cũng chỉ có hai mươi vạn mua mỹ phẩm mà thôi, có gì đáng khoe đâu?" Nếu cô mà muốn làm màu, lấy ngay cái lọ chống lão hóa cô mua cho Hoắc Lăng Trầm đăng lên rồi.

Còn có đồng sơn môi Hoắc Lăng Trầm mua cho cô nữa, cô đều dấu LOGO ra đăng sau sau đó mới chụp..

Cô vì vui quá kích động quá, nên mới đăng đấy có được không?

Thôi đi.. Loại người này, không cần thiết phải so tay đôi với cô ta.

Cuối cùng cô lại nhìn thấy H, cũng chính là người chín giờ tối qua bình luận dưới bài đăng của cô, "Thích đi Maldives đến vậy sao?"

Cô không chút do dự trả lời: "Đương nhiên!" Đăng sau còn kèm theo một cái sticker đắc ý.

Thím Lưu và một cô giúp việc đem thức ăn trưa lên, Niên Nhã Tuyền đặt điện thoại xuống bắt đầu ăn cơm, như nghĩ đến gì đó lại gửi tin nhắn cho Hoắc Lăng Trầm, "Chú Hoắc, số Weibo của anh là bao nhiêu?"

Cần đũa, mở Weibo ra xem, nhấn theo dõi số Weibo của Hoắc Lăng Trầm.

Hoắc Lăng Trầm rất bận rộn, suốt dòng thời gian trên Weibo chỉ có mỗi hai bài đăng, thời gian cách nhau hơn một năm, vẫn chỉ là quảng cáo cho tập đoàn ZL..

Cho dù là vậy nhưng trên nick của anh vẫn có mấy ngàn vạn fan hâm mộ.. Đúng là quá bất công. Cô đăng hơn một ngàn bài lên Weibo, cũng chỉ có hơn một ngàn theo dõi mà thôi.. Huhuhu.

Nhân thời gian lúc này, cô lại tìm thêm Weibo của Lục Khải Hằng, cũng nhấn theo dõi Weibo được mấy trăm vạn fan hâm mộ của Lục Khải Hằng.

Sau đó là Tống Từ, thẻ Weibo của Tống Từ là biên tập thời thượng, chả trách mỗi lần gặp Tống Từ đều thấy cô ăn mặc rất thời thượng hợp mod!

Ngay lúc cô nhấn tin riêng trên Weibo cho Tống Từ, thím Lưu mang một bát canh ra, "Phu nhân, mau ăn đi, canh này thím nấu từ sáng, ăn nhanh kẻo nguội."

Niên Nhã Tuyền vẫn rất không quen nghe thím Lưu gọi mình là phu nhân, "Thím Lưu, thím cứ gọi con là Nhã Tuyền đi, gọi là phu nhân nghe xa lạ quá!"

Từ khi cô bước chân vào cái biệt thự này đến nay, thím Lưu vẫn luôn chăm sóc giúp đỡ cô, đến nay đã hơn ba năm rồi, quan hệ đã không còn đơn giản như chủ với tớ nữa rồi.

"Ha ha ha.. Được, Nhã Tuyền ăn mau đi." Thím Lư bị Niên Nhã Tuyền chọc cười khanh khách.

Niên Nhã Tuyền nhận lấy chén canh, thổi thổi cho bớt nóng, nhấp một ngụm, hương vị có chút lạ.. Vô tình nhìn sang thấy thím Lư cười híp cả mắt, cô tò mò hỏi, "Thím Lư, đây là canh gì vậy ạ?"

"Canh này á, thím mới nghe nói, canh này bổ âm bổ thận, uống nhiều có thể sinh con trai.."

"Ặc.. Khụ khụ khụ." Niên Nhã Tuyền xem chút bị nước canh trong miệng làm sặc chết

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Con gái của bố rất hạnh phúc

Thím Lư vội vàng cầm lấy khăn, lau canh bị đổ ra bàn, "Uống từ từ thôi, đừng để bị sặc, gấp gì chứ, cũng đâu ai giành của con!"

Niên Nhã Tuyền, ".. Thím Lư, lần sau đừng làm nữa." Con trai.. Đối với cô mà nói, còn có chút xa xôi, dù sao bây giờ còn đang đi học.

Có điều, cô nhớ tới một chuyện rất nghiêm trọng, Hoắc Lăng Trầm chưa từng sử dụng biện pháp an toàn nào, cô cũng không..

Nghĩ tới đây, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, ăn thêm hai ba muỗng nữa cho hết chén canh, nhắn tin cho Hoắc Lăng Trầm, "Chú Hoắc, nguy rồi! Hôm qua em không uống thuốc! Hôm nay còn kịp không?"

Vừa rồi hỏi nick Wechat của anh, Hoắc Lăng Trầm đến bây giờ vẫn chưa trả lời. Tin nhắn lần này, "Anh lại trả lời rất nhanh, uống thuốc gì?"

Thuốc đó gọi là gì nhỉ? Niên Nhã Tuyền lên Baidu tìm kiếm, à ờ! "Dục đình* á!"

*Dục đình: Tên của một loại thuốc tránh thai

Lần này Hoắc Lăng Trầm trực tiếp gọi điện thoại tới, "Niên Nhã Tuyền, em dám uống thuốc, anh cũng dám chơi chết em, em tin không!" Trong khẩu khí của anh tràn đầy ý cảnh cáo và uy hiếp.

".. Vì sao chứ? Chẳng lẽ anh muốn có con à?"

"Em hỏi tại sao?" Hoắc Lăng Trầm đầu đầu néo néo giữa lông mày, kiên nhẫn giải thích cho cô, "Tuyền Tuyền, chúng ta đã kết hôn rồi, nếu dính thì sinh thôi, ha?"

"Nhưng mà nhưng mà.." Cô nhưng mà nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh, một hai phút sau mới tìm được một câu, "Anh chỉ muốn con trai, nếu em sinh con gái mà anh không thích thì phải làm sao bây giờ?"

"..."

Người đàn ông một lần nữa bị chính câu nói của mình và mặt mình, "Con trai con gái anh thích hết." Chỉ cần là cô sinh.

"Nhưng mà em vẫn chưa tốt nghiệp!"

"Học đại học có thể mang thai."

".. Nhưng mà, sang năm anh còn muốn cho em đi du học nữa!" Nói đến đây, cô có chút ỳ ạch.

"Nếu như mang thai, thì anh đi cùng em."

".. Nhưng mà.."

"Không có nhưng nhị gì hết, việc em cần làm bây giờ không phải là uống thuốc, mà là thoải mái tinh thần, bất luận sau này có xảy ra chuyện gì, đều giao cho anh giải quyết, em chẳng cần phải lo lắng gì cả."

"Nhưng mà, nhưng mà.." Cô vẫn còn đang ấp úng nhưng nhưng mà mà, cuối cùng lại nói thêm một câu, "Em mới có hai mươi mốt, vẫn chưa làm tốt công tác chuẩn bị.. làm mẹ.." Nhắc đến danh từ mẹ, Niên Nhã Tuyền có chút nghẹn ngào.

Chưa từng có cảm nhận được tình thương của mẹ, cô thật không biết nên yêu thương con cái của mình thế nào.

Nhận thấy cô gái bên kia có chút cảm xúc không đúng, người đàn ông trầm mặc trong giây lát, "Nếu không muốn vào lúc này, vậy thì từ hôm nay trở đi, để anh dùng biện pháp an toàn. Cho dù là vậy, anh cũng không cho phép em uống thuốc!"

Uống thuốc sẽ gây tổn thương đến thân thể, anh cũng có biết.

Anh nói mấy câu làm ấm lòng cô, cô vuốt vuốt đôi mắt mờ mờ, tự mình độc thoại, "Được, cho em chút thời gian, Hoắc Lăng Trầm, em còn nhỏ, chờ thêm một khoảng thời gian nữa có được không?"

Thật sự không phải là cô không muốn, cô nói cô chưa chuẩn bị tâm lý cũng là thật.. Dù sao cô cũng chỉ mới có hai mươi một tuổi, thật khó tưởng tượng nếu cô vác một cái bụng bầu to tướng, cô nên làm gì đây..

"Ngoan, đừng suy nghĩ quá nhiều, tối hôm trước với tối hôm qua đã qua rồi, chúng ta thuận theo tự nhiên, có thì sinh. Có điều cũng sẽ không có đâu, dù sao cũng không nằm trong thời kỳ rụng trứng của em, thời gian còn lại, giao cho anh giải quyết, hửm?"

"Được.." Bên này điện thoại, cô đỏ mắt nghe anh an ủi, khóc khóc cười cười như một con ngốc.

Cảm ơn bố, cho cô một Hoắc Lăng Trầm tốt nhất trên thế giới!

Bố, bố biết không? Con gái của bố rất hạnh phúc..

Buổi chiều tiết của Hoắc Lăng Trầm, Niên Nhã Tuyền như một kẻ hám trai vậy, nâng cằm lên hung hăng nhìn chằm chằm nam thần của cô đang đứng trên đài. Nhìn Hàn Huệ Minh một mực xoa da gãi nổi khắp người, "Niên Ca, không nghĩ tới cũng có một ngày cậu bị rơi vào bẽ bực, đừng nhìn nữa, tớ sợ cậu mà còn nhìn nữa, chồng của cậu sẽ giải quyết cậu ngay tại chỗ đây.."

"Bốp!" Sau ót của Hàn Huệ Minh bị ăn một bốp từ tay của Niên Nhã Tuyền.

Tên Hàn Huệ Minh này, vừa nói mấy câu đã bắt đầu muốn lái xe rồi!

Ý thức được động tĩnh của mình quá phô trương, Niên Nhã Tuyền vội vàng cúi đầu xem sách, ra vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Có điều, đã quá muộn màng, cô cứ luôn nhìn Hoắc Lăng Trầm chăm chú, Hoắc Lăng Trầm đương nhiên cũng đang nhìn cô.

Không tới một phút, Hoắc Lăng Trầm liền phát hỏa, "Ghé thử mười từ cửa sổ phía bắc, bạn thứ sáu, mời đứng lên trả lời câu hỏi."

Khi ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng trên người Hàn Huệ Minh, Hàn Huệ Minh yên lặng mắng một tiếng "bà cha nó", Hoắc tổng đang báo thù thay cho vợ đây à? "

Từ tốn từ trên ghế đứng dậy, chỉ nghe thấy Hoắc Lăng Trầm nói, "Nói lại toàn bộ nội dung trong nửa tiếng tôi giảng vừa rồi, giúp các bạn tường thuật tóm gọn lại! "

"... "

Niên Nhã Tuyền ở bên cạnh âm thầm cười trộm, Hàn Huệ Minh nếu như có thể trả lời được, cô đồng ý đảo ngược tên của mình!

Hàn Huệ Minh nhìn về phía Thư Trạch Nam, ai ngờ Thư Trạch Nam kia có sắc quên bạn, căn bản không nhìn cậu ta, cậu ta tuyệt vọng trả lời Hoắc Lăng Trầm, "Thầy Hoắc, trí nhớ của em không tốt.. "

Hoắc Lăng Trầm lãnh đạm quét mắt nhìn cậu ta, "Cứ đứng đấy đi! Nữ sinh bên cạnh đứng lên trả lời! "

Nữ sinh bên cạnh? Bên phải Hàn Huệ Minh là một nam sinh, nữ sinh đó không phải là.. Niên Nhã Tuyền chứ?

M thậm thàn trời trách đất một hồi mới chịu đứng lên, cô nhìn Hoắc Lăng Trầm suốt một tiết đấy có được không?

"Quý đầu tư được gọi tắt từ đâu? "

Câu hỏi của Hoắc Lăng Trầm, khiến toàn bộ sinh viên trong giảng đường đều há hốc, không phải chứ! Thầy Hoắc nhượng bộ rõ ràng đến vậy luôn á?

Là một sinh viên khoa tài chính, câu hỏi này không cần thầy dạy, ai ai cũng tự biết được mà nhỉ?

Niên Nhã Tuyền nín cười, đồng dạc trả lời, " Là tên gọi tắt của quỹ đầu tư hạn ngạch định kỳ! "

"Không tồi! "Người đàn ông trên đài thế mà còn khen Niên Nhã Tuyền! Hàn Huệ Minh thấy vậy thật sự muốn lật bàn. Chó má, hai người này phô ân ái cũng không chứa cái lớp học ra, cậu ta không phục!

Điều khiến cậu càng không phục vẫn chưa xuất hiện!

"Bạn học không trả lời được câu hỏi của tôi, nhảy cho bạn học trả lời được câu hỏi xem một bài, nhảy đến khi nào bạn ấy cười mới thôi. "Cuối cùng, người đàn ông còn nghiêm túc nói thêm một câu, "Nữ sinh có thể cố ý nhin cười. "

"Phụt! "Niên Nhã Tuyền nhìn không được, liền cười ra tiếng

Toàn bộ sinh viên đều cười ầm lên.

Cả khuôn mặt của Hàn Huệ Minh đều đen như đất nòi, tên Hoắc Lăng Trầm này cũng ít có xấu bụng nhỉ!

Hoắc Lăng Trầm ra vẻ ngây thơ con nai tơ còn nói thêm, "Nam sinh có thể lựa chọn từ chối, cậu cũng có thể lựa chọn đến phòng làm việc của tôi uống trà! "

Hàn Huệ Minh,.. Thầy Hoắc, em lựa chọn cho Niên Nhã Tuyền xem.. em nhảy! "Hai từ sau cùng bị Hàn Huệ Minh gạt ra.

Sau khi tan học, Hoắc Lăng Trầm sắp xếp xong sách giáo khoa, chỉ lên bảng đen, nói với Hàn Huệ Minh, "Bạn học Hàn, cậu đáng cao, bảng đen này phải làm phiền cậu rồi. "

Hàn Huệ Minh..

Kiếp trước anh có đào mộ tổ tiên nhà họ Hoắc không nhỉ?

Niên Nhã Tuyền tay phải nâng cằm lên, thanh thoi nhìn Hàn Huệ Minh tức giận bắt bình đi lau bảng.

Trịnh Hiểu Kha và Lâm Uyển Oánh áp lại gần, vẻ mặt mập mờ nhìn Niên Nhã Tuyền, "Hoắc tổng nhà cậu thật có lòng. "

Niên Nhã Tuyền mỉm cười híp mắt, "Nói thật, hôm nay anh ấy ra câu hỏi dễ như vậy, tớ còn cảm thấy như mặt trời sắp mọc đằng tây vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Làn sóng thức ăn cho chó này thật lợi hại

Thư Trạch Nam nghiêm túc phân tích cho cô: "Tớ cảm thấy vấn đề thầy Hoắc đặt câu hỏi cho cậu, chỉ là làm bộ chút thôi. Thầy ấy thấy cậu đánh Hàn Huệ Minh, nhất định đoán được Hàn Huệ Minh chọc cậu, mục đích cũng là muốn báo thù cho cậu, làn sóng thức ăn cho chó này cũng thật lợi hại."

Học sinh giỏi chẳng những học giỏi, phân tích cũng rất có đạo lý, mấy người kia khâm phục gật đầu liên tục.

Hàn Huệ Minh thổi bột trên tay, hung hăng trừng Niên Nhã Tuyền: "Chồng cậu có thù oán với tớ, muốn chinh chết tớ! Chẳng những bảo hiệu trưởng theo dõi tớ, còn bắt tớ vừa nhảy vũ điệu lau bảng cho cậu xem. Sau này, tớ muốn cách cậu thật xa, chồng cậu ghen tớ không chịu nổi!"

Niên Nhã Tuyền giễu cợt: "Thôi đi! Cậu cũng không phải người tình của tớ, anh ấy ghen làm gì, mau nhảy đi!"

Nhớ tới mình phải nhảy để chọc cười Niên Nhã Tuyền, Hàn Huệ Minh tức giận vỗ bàn một cái, sau đó hướng về phía cửa đã sớm không còn ai rống lên một tiếng: "Anh được lắm Hoắc Lăng Trầm! Mối thù hôm nay tôi sẽ nhớ kỹ, anh đợi đó cho tôi, quân tử báo thù mười năm không muộn!"

Niên Nhã Tuyền lập tức không vui ra vẻ bao che phe mình: "Hàn Huệ Minh, lời cậu mới nói, tớ đã thu âm rồi, chờ lát nữa tớ sẽ gửi cho anh ấy!"

Về kiêu căng vừa rồi của Hàn Huệ Minh nháy mắt biến mất, làm bộ khóc tang nhìn Niên Nhã Tuyền: "Đừng mà, Niên Ca, tớ nhảy cho cậu xem không được sao?"

"Mau nhảy đi!"

Trong lớp vẫn còn người giả vờ học, chờ lúc Hàn Huệ Minh nhảy, đều bị Hàn Huệ Minh đuổi ra ngoài hết.

Cuối cùng ngay cả ba người Trịnh Hiểu Kha cũng bị đuổi ra ngoài, Trịnh Hiểu Kha kéo tay Niên Nhã Tuyền, Lâm Uyển Oánh kéo tay Trịnh Hiểu Kha, Thư Trạch Nam cũng hiếm khi làm trò cùng mọi người, ôm cô Lâm Uyển Oánh, mọi người không ai đi cả.

Hàn Huệ Minh tức muốn học máu, cuối cùng cũng không làm gì được, suy nghĩ một chút, liền bắt đầu nhảy.

Nhưng mà mặc cho cậu ta nhảy điệu nhảy đường phố trên bãi đất trống hồi lâu, mặt Niên Nhã Tuyền vẫn không cảm xúc, thậm chí còn ngáp một cái.

Trịnh Hiểu Kha nhìn Hàn Huệ Minh mệt mỏi, có ý tốt đối cho cậu ta một bản hòa nhạc: "Hay là cố sức vận động đi, nói không chừng có thể chọc Nhã Tuyền cười một cái."

Hàn Huệ Minh dùng tay phải lau mặt một cái, ngẩng đầu nhìn trời, bản nhạc Trịnh Hiểu Kha đối cho cậu ta chính là bản hòa nhạc điệu múa Ương Ca.. "Niên Ca, lần này nếu cậu không cười, chúng ta không làm anh em nữa!"

Đổi bản nhạc thành MV điệu múa Ương Ca, Hàn Huệ Minh học theo cũng ra đáng lắm.

Vừa bắt đầu nhảy, mấy người kia đều cười lăn cười bò, mà Niên Nhã Tuyền không cười, bởi vì cô đang nhẩn nhẩn.

Một bản nhạc múa Ương Ca sắp kết thúc, rốt cuộc Niên Nhã Tuyền không nhịn cười được nữa: "Ha ha ha ha.. Hàn Huệ Minh, cậu nhảy lên giống hệt Cường đầu trọc nhảy! Ha ha ha ha.."

Hàn Huệ Minh cao gầy, lại giống như Cường đầu trọc, còn ưỡn ẹo như cái bánh quẩy.

Thấy cô rớt cuộc cũng cười, Hàn Huệ Minh tắt nhạc, kiệt sức ngồi xuống: "Niên Nhã Tuyền, cậu đôi chồng có được không?"

"Không được!" Cô không suy nghĩ liền từ chối, chồng cô tốt như vậy, sao cô phải đôi chứ!

Một phút sau, cô nhận được một tin nhắn: Nói với Hàn Huệ Minh, video cậu ta nhảy đã bị anh cắt ra, nếu như cậu ta không muốn bị post lên diễn đàn hay Weibo, thì giữ cho chặt cái miệng của mình!

Niên Nhã Tuyền kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh phòng truyền thông một vòng, chợt phát hiện cách đó không xa có máy quay. Máy quay bây giờ chẳng những rõ ràng, mà những giọng nói trong phòng học cũng có thể nghe thấy rất rõ..

Hàn Huệ Minh thấy vẻ mặt cô, lại nhìn máy quay, có dự cảm xấu.

Nhào qua ôm lấy điện thoại của Niên Nhã Tuyền mà nhìn, toàn thân như nhũn ra, tê liệt ngồi trên ghế: "Thầy.. Hoắc thật tốt!" Cố gắng ép toàn bộ lời thô tục trở về.

Mấy người ra khỏi phòng học, Niên Nhã Tuyền gửi tin nhắn cho Hoắc Lăng Trầm: "Anh thật sự cắt video ra sao?"

"Anh có rất nhiều chuyện không có thời gian quan tâm cậu ta."

"Vậy sao anh biết Hàn Huệ Minh nói với em cái gì?"

"Chút tâm tư đó của cậu ta, anh đoán cũng biết!"

"..."

Niên Nhã Tuyền khâm phục sát đất, lạch cạch gõ mấy chữ trả lời: "Lợi hại, chú của em!"

"Gọi chồng!"

"..."

Buổi tối, lúc Niên Nhã Tuyền rời khỏi trường học, bị Mục Quả Quả chặn lại trước cổng trường.

Cô vốn muốn trực tiếp xem nhẽ cô ta, đi vòng qua, nhưng Mục Quắc Quắc lại không có ý để cô đi: "Niên Nhã Tuyền!"

"Làm gì?" Cô không nhịn được nhìn cô gái lười ngụy trang trước mặt.

"Chị và Hoắc Lăng Trầm có quan hệ gì!" Mục Quắc Quắc hỏi thẳng, hôm nay cô ta nhất định phải biết quan hệ của bọn họ. Bây giờ cả trường đều đồn Hoắc Lăng Trầm rời khỏi khách sạn, cô gái ôm trong lòng có thể là Niên Nhã Tuyền..

"Liên quan gì đến cô? Cô là ai chứ?"

Mục Quắc Quắc cắn môi: "Ba mẹ tôi nói chị kết hôn rồi, chuyện khi nào, chị gả cho ai?"

Hôm qua cô ta vô tình nghe được ba mẹ nói chuyện, rất kinh ngạc, Niên Nhã Tuyền sớm như vậy đã kết hôn rồi.

Lại nghĩ đến hành động kì lạ giữa cô và Hoắc Lăng Trầm, cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng sâu..

"Tôi gả cho ai cũng không liên quan gì tới cô, cô đừng hỏi tôi những câu hỏi nhảm chán này nữa, có thời gian thì về bầu bạn với cô và dựng đi!"

Em gái của Mục Quắc Quắc, Mục Tư Du, du học nước ngoài, trong nhà giờ chỉ có một đứa con là Mục Quắc Quắc, còn không chịu về nhà.

"Có phải Cố Mặc Thành không?" Bỗng nhiên Mục Quắc Quắc hô lớn một cái tên.

Niên Nhã Tuyền nghe được tên này, mới chịu nhìn thẳng Mục Quắc Quắc một cái: "Sao cô biết Cố Mặc Thành?"

Hai năm yêu đương với Cố Mặc Thành kia, cô hết sức giấu diếm Mục Quả Quả, cô sợ Mục Quắc Quắc cho cô làm thiêu thân.

"Tôi đoán đúng rồi!" Mục Quắc Quắc không nhìn được đắc ý: "Chẳng trách có thể mua được đồ trang điểm hai trăm ngàn, nhà họ Cố thật có tiền, không ngờ lại để chị ôm được chàng rể nhà vàng. Vậy chị và tổng giám đốc Hoắc thì sao? Là quan hệ thế nào?"

Quan hệ giữa cô và tổng giám đốc Hoắc, khiến Mục Quắc Quắc khó mà đoán được. Dù sao Hoắc Lăng Trầm cũng không thể nào cưới Niên Nhã Tuyền, bởi vì có ai lại ném vợ mình xuống biển chứ?

Niên Nhã Tuyền thấy rất phiền, nâng cao đề-xi-ben: "Mục Quắc Quắc, nếu cô còn hỏi thêm một câu, tôi sẽ không khách khí!"

Mục Quắc Quắc có chút sợ lui về phía sau một bước, nhưng vẫn lấy dũng khí nói: "Có phải chị chột dạ không? Một chân đạp hai thuyền? Tổng giám đốc Hoắc có biết chị kết hôn rồi không? Nghe lừa gạt của chị đủ giỏi đấy, mọi người đều bị đánh về thanh thuần của chị lừa!"

Niên Nhã Tuyền không thể nào ra tay thật, nể mặt cô và dương, cũng sẽ không động đến cô ta, quả thực bị dây dưa khó nhin, liền đi vòng qua. Ai ngờ Mục Quắc Quắc còn đi theo sau: "Nếu chị nói cho tôi biết quan hệ giữa chị và tổng giám đốc Hoắc, tôi sẽ nói cho chị biết anh của chị đang ở đâu?"

Lời nói của Mục Quắc Quắc, thành công ngăn cản bước chân của Niên Nhã Tuyền.

Việt Thành có rất ít người biết Niên Nhã Tuyền còn có một người anh, bởi vì người anh này từ nhỏ đã bị đưa ra nước ngoài, Niên Nhã Tuyền cũng không biết tại sao.

Chính là lúc trước khi Niên Thịnh chết, cô nghe ông ấy nói: "Con gả cho Hoắc Lăng Trầm thì ba yên tâm rồi, ràng buộc duy nhất trước mắt ba là anh con, nếu như có cơ hội, con hãy bảo tổng giám đốc Hoắc giúp con tìm anh con được không? Ba thật sự lo lắng cho nó.."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Mẹ tôi là ai

Ánh mắt lạnh nhạt của Niên Nhã Tuyền nhìn chăm chăm Mục Quắc Quắc: "Sao cô biết chuyện của anh tôi? Sao cô biết anh tôi là ai?"

Có lẽ đi theo Hoắc Lăng Trầm nên bị lây bệnh, giờ phút này đôi mắt lạnh nhạt của Niên Nhã Tuyền lại thêm mấy phần sắc bén mà người thường không có. Mục Quắc Quắc bị khí thế của cô dọa sợ, cô ta cũng chỉ nghe lên ba mẹ nói chuyện, cụ thể thế nào sao cô ta biết được? "Đương nhiên tôi biết.. Anh cô ở nước ngoài, hồi đó bị người nhà mẹ cô mang đi."

Mẹ.. Một từ cấm kị trong lòng cô lại bị nói ra.

Niên Nhã Tuyền túm lấy cổ áo Mục Quắc Quắc, hung hăng hỏi: "Cô còn biết gì nữa?"

"Chị buông tôi ra! Chị làm gì vậy? Niên Nhã Tuyền, còn tưởng rằng chị thật sự thay đổi rồi, không ngờ chị là giả vờ!" Mục Quắc Quắc giằng lại cổ áo từ tay Niên Nhã Tuyền, bắt nắn sửa lại quần áo mình.

Gần đây mọi người trong trường đều đồn Niên Nhã Tuyền đã thay đổi, Niên Nhã Tuyền có thay đổi hay không, cô ta biết rõ hơn bất kì ai. Dù sao hai người quen biết hơn hai mươi năm, Mục Quắc Quắc không thể không nói, Niên Nhã Tuyền đúng là có thay đổi, chẳng những thay đổi, còn trở nên ưu tú hơn..

"Nói!" Niên Nhã Tuyền lạnh lùng ra lệnh.

Rốt cuộc Mục Quắc Quắc vẫn sợ cô, cực kì không tình nguyện trả lời: "Được rồi.. Nhà ngoại chị hết sức phản đối mẹ chị ở cùng bố chị, vì thế đã mang anh chị đi. Năm sau, sau khi mẹ chị sinh ra chị, chưa đến hai tháng, mẹ chị lại bị ông ngoại chị dắt đi.. Những thứ khác tôi không biết." Cô ta chỉ nghe ba mẹ nói chút này, sau đó người giúp việc phát hiện ra cô ta, cô ta không tránh thoát chỉ có thể làm bộ vừa mới về nhà, không nghe được chuyện Niên Khinh Trúc và Mục Chí Cường nói.

Một đoạn thoại thật đơn giản, lại khiến cho Niên Nhã Tuyền thật lâu sau mới tiêu hóa được.

Tại sao ông ngoại không để mẹ cô ở cùng bố cô? Cho dù mẹ sinh ra cô và anh, cũng không thể ở cùng nhau?

Vậy có phải mẹ bị buộc không được gặp cô không..

Khi cô lấy lại tinh thần, muốn tiếp tục hỏi Mục Quắc Quắc những vấn đề khác, Mục Quắc Quắc lại mở miệng trước: "Chị nói cho tôi biết quan hệ giữa chị và Hoắc Lăng Trầm, rồi mới được hỏi tiếp."

"Tôi và anh ấy.." Không được! Mục Quắc Quắc là người nhiều chuyện, không thể nói: "Cô thấy hết rồi đấy, tôi thích anh ấy."

Mục Quắc Quắc khiếp sợ che miệng lại: "Chị cũng đã kết hôn rồi, còn dám thích Hoắc tổng, Niên Nhã Tuyền chị cấm sừng chồng chị!"

Niên Nhã Tuyền tròn mắt nhìn cô ta: "Đừng nói bậy bạ! Thích chỉ là thích, tôi không hề cảm sùng chồng tôi!"

"Tôi không tin!"

"Có tin hay không là tùy cô, đến lượt tôi, tôi hỏi cô, mẹ tôi là ai?"

"Tôi không biết.."

Niên Nhã Tuyền liên tiếp tra hỏi cô ta mấy vấn đề, Mục Quốc Quắc mặt đầy mờ mịt. Có thể nhìn ra Mục Quốc Quắc không biết gì khác, nên để cô ta đi.

Ngồi lên xe, cô rơi vào trầm tư.

Rất cuộc cô có nên nói cho Hoắc Lăng Trầm biết hay không, chuyện của anh cô, nhờ anh giúp đỡ tìm anh trai có được không?

Nhưng mà cô lại sợ.. Sợ Hoắc Lăng Trầm điều tra ra tất cả mọi chuyện, bao gồm cả mẹ cô, mẹ cô là ai, tại sao mẹ lại vứt bỏ cô và bố..

Bây giờ cô còn chưa chuẩn bị xong tâm lý để đối mặt với những điều này.

Về biệt thự, Niên Nhã Tuyền không đi vào, chỉ đứng ngẩn người trong tuyết, trong đầu đều hiện lên mấy câu hỏi liên quan đến mẹ và anh trai.

Trước khi bỏ mắt cũng không nói cho cô bất kì chuyện gì liên quan đến mẹ, ông ấy sợ cô đi tìm bà ấy.

Chuyện liên quan đến anh trai, bố cũng chỉ nói cho cô biết một cái tên, nhưng cái tên này có lợi ích gì? Đoán rằng anh trai sống cho đến bây giờ cũng không biết mình mang họ Niên..

Cho đến khi đèn xe chiếu lên người cô, Niên Nhã Tuyền ngẩng đầu lên phát hiện, từ xa xa xe Đắc Tước của Hoắc Lăng Trầm đang đi đến.

Xe dừng lại, người đàn ông từ trên xe bước xuống, anh mặc một chiếc áo khoác len cashmere màu đen dài đến đầu gối với đôi giày da cùng màu trên chân, đạp lên tuyết còn đọng lại sải bước đi tới.

Dáng người tuấn tú cao lãnh kia, lần nữa câu hồn Niên Nhã Tuyền, cưới được một ông chồng có giá trị nhan sắc cao thật tốt!

Người đàn ông đi tới trước mặt cô, kéo tay cô, ôm cô vào lòng, giọng nói hơi trách cứ: "Trời lạnh thế này, sao lại đứng ở đây?"

Tay cô cũng lạnh cóng, anh dứt khoát cởi nút cài áo choàng của mình, kéo hai tay cô gái áp vào hông mình, cuối cùng dùng áo choàng dài trùm lên hơn nửa người cô.

Trong tuyết trắng xóa, hai người cách nhau rất gần, gần đến mức cô có thể nghe rõ được nhịp đập trái tim của người đàn ông này: "Hoắc Lăng Trầm."

"Ừm."

"Em có nói với anh câu này chưa?"

"Hừm?"

"Em thật sự thích anh.." Em thích anh, bắt đầu từ cái hôn trong khách sạn đó. Em thích anh, bắt đầu từ khi gặp anh. Em thích anh, bắt đầu từ khi trải qua..

Sâu thẳm trong mắt Hoắc Lăng Trầm mang theo vẻ vui sướng nồng đậm cùng với kinh ngạc vui mừng, chớp mũi anh cọ vào mặt cô: "Ừm.." Anh cũng rất thích em, Niên Nhã Tuyền.

Cô nhớ tới một bài thơ rất hợp hoàn cảnh, thấp giọng đọc trong lòng anh: "Em thích anh, giống như gió đi tám ngàn dặm, không hỏi ngày về; em thích anh, giống như lạnh lẽo mùa hè, ẩn nấp trong gió nhẹ; em thích anh, như ngôi sao lấp lánh yên tĩnh trên bầu trời, không sợ cô tịch; em thích anh, giống như cuồng phong bão táp, tránh không kịp; em thích anh, như vở kịch trong thành cũ, lời lẽ dịu nhẹ.."

Trong tuyết, anh lắng lắng nghe cô tỏ tình, thâm tình đáp lại: "Anh cũng thích em, như chim trên chiến hạm bay ra biển lớn chín vạn dặm, nửa đời không nghỉ; anh cũng thích em, như vạn vật sinh sôi giữa tiết xuân phân, sinh sôi không ngừng; anh cũng thích em, như ngôi sao bốn ba tỉ năm đen tối, không lời oán than; anh cũng thích em, như Trường Giang, Hoàng Hà đổ xuống ba ngàn dặm, sóng lớn không sợ hãi; anh cũng thích em, nhưng ngựa chiến mặc giáp chiến chinh nửa đời, giang sơn như em.."

Nếu như lời tỏ tình của cô thuộc về phong cách duy mỹ, thì lời tỏ tình của anh thuộc về phong cách ngang ngược.

Ngón tay nhỏ của cô nhẹ nhàng chạm vào gương mặt như được bậc thầy điêu khắc kiệt xuất khắc ra của anh, aizz! Người đàn ông này.. Luôn cao cao tại thượng như vậy, ngay cả phong cách tỏ tình cũng ngang ngược như vậy.

"Hoắc Lăng Trầm"

"Hửm?"

"Đồng ý với em, phải vĩnh viễn ở bên cạnh em." Cô muốn bỏ xuống phần kiên cường trong lòng kia, thân thiết dựa vào anh, để anh che gió che mưa cho mình..

"Được."

Một giây sau, đôi môi đỏ mọng của cô bị người đàn ông chặn lại, dưới ánh đèn đường, đôi trai gái ân ái triền miên. Cuối cùng cô gái bị ôm ngang lên, trở về biệt thự.

Người đàn ông luôn luôn sạch sẽ, bây giờ về nhà, có chuyện quan trọng hơn phải làm đi tắm, đó chính là "ngủ" Niên Nhã Tuyền, "ngủ" Niên Nhã Tuyền..

Thế nào cũng phải hành hạ Niên Nhã Tuyền một trận trước, mới ôm cô đi vào phòng tắm tắm chung.

Tối hôm nay bị hành hạ đến không hiểu ra sao, từ sau khi anh đồng ý với cô vĩnh viễn ở bên cạnh cô, cô liền không có cơ hội nói thêm một chữ nào nữa. Bị anh vừa hôn vừa đi lên lầu, tiếp theo liền bị làm.

Sáng hôm sau, Niên Nhã Tuyền ngủ mơ mơ màng màng, môi đỏ mọng bị hôn, chỉ cảm thấy có người đàn ông thì thầm bên tai cô: "Vợ à, nên thức dậy đến sân bay rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Chúng con đã kết hôn rồi

Cô gái trở mình gối đầu lên tay người đàn ông, khuôn mặt sát vào lồng ngực của anh, chân dài thì gác lên trên bụng của anh rồi tiếp tục ngủ.

Người đàn ông nhìn thấy tư thế ngủ của cô gái thì ánh mắt không tự chủ toát ra tình cảm dịu dàng. "Bà xã, chút nữa hãy ngủ tiếp.."

"Uhm." Cô gái mơ màng đáp lại một tiếng, khuôn mặt lại vùi sâu vào ngực anh, "Ngủ tiếp một tí nữa."

"Bà xã, mẹ chồng em sắp xuống máy bay rồi kia!"

Hai chữ mẹ chồng thành công đánh thức Niên Nhã Tuyền đang ngủ say, cô mở mắt ra nhìn người đàn ông mình đang ôm, thiếu chút nữa là chảy cả nước miếng, "Tốt quá.."

"Cái gì tốt quá?"

Cô gái vươn hai cánh tay đặt lên cổ của anh, cả người dựa hẳn lên người của anh, "Mỗi buổi sáng khi vừa mở mắt là có thể nhìn thấy dáng người đẹp đến mức nở tung, khuôn mặt lại đẹp trai bức người, lại là một ông xã có tiền vô số thì anh có thể chịu nổi không?"

"Quả thực là rất tốt, chẳng qua em phải tập làm quen, sau này mỗi sáng em đều sẽ tỉnh lại từ trong ngực anh mà!"

"Em cũng muốn, nhưng mà sao có thể chứ! Anh là tổng tài như ánh mặt trời, hờ một chút là đi công tác này nọ, làm sao em có thể thức dậy ở trong ngực anh mỗi ngày được!" Cô nhận ra, hai người yêu nhau trong mọi hành động đều sẽ có phần thân thiết mà không cần học tập cũng có thể làm được.

Giống như cô sẽ thân thiết tựa mặt lên ngực anh, nghe tiếng tim đập của anh thì cảm giác vô cùng an toàn..

Một bàn tay khác của Hoắc Lăng Trầm đang làm bậy, một bên thì hôn lên gương mặt mày xinh đẹp của cô, "Sau này nếu anh có đi đâu thì em phải đi theo đó, anh đi công tác cũng sẽ mang em theo, được chứ?"

Mỗi chỗ tay anh đi qua đều rất nhột khiến cho cô không ngừng cười khanh khách, "Được, em sẽ làm cái đuôi nhỏ của Hoắc tổng, như hình với bóng."

"Hợp thành một thể anh cũng nguyện ý!"

Hả? Nhìn thấy nét mặt của người đàn ông, cô cảm thấy có chút không đúng.. Động tác tiếp theo của anh khiến cho Niên Nhã Tuyền hét ầm lên, "Đứng lên, phải đi đón mẹ rồi! Trễ rồi.. A.. Hoắc Lăng Trầm, nhột quá, ha ha ha ha!"

Sắc trời ngày hôm nay rất tốt, ánh mặt trời sáng rực trên không, ngoài cửa sổ những chú chim nhỏ ríu rít bay tới bay lui, bên trong phòng tiếng cô gái cười giòn giã vang vọng khắp biệt thự.

Đến lối vào sảnh lớn ở sân bay

Hai chiếc Bentley chậm rãi dừng lại, người lái chiếc Bentley phía trước là Trọng Hải Trình đẩy cửa xe bước xuống, chạy chậm vòng ra ghế phía sau mở cánh cửa xe ra. Một đôi giày da màu đen mới tinh chạm xuống đất, một người đàn ông mặc áo khoác dài màu nâu bước xuống, trên sống mũi đeo một chiếc kính râm.

Anh xoay người hướng về phía bên trong xe đưa tay phải ra, "Chậm một chút."

Một cô gái cũng mặc áo khoác dài màu nâu đeo kính râm được anh đỡ xuống, cô gái bị dáng vẻ nghiêm túc của anh chọc cười, "Em mang giày thể thao, sẽ không ngã sấp xuống đâu!"

Khóe miệng người đàn ông hơi cong lên nhưng không nói gì, Niên Nhã Tuyền khoác tay lên tay anh cùng nhau đi vào bên trong sảnh lớn.

Thời gian vừa đứng, ở bên ngoài bọn họ đợi chưa tới hai phút. Trong lúc Niên Nhã Tuyền không nhận nổi lo lắng thì một người phụ nữ trung niên mặc chiếc áo khoác lông chồn Armani màu trắng bản giới hạn từ cửa VIP đi ra, phía sau bà có thêm hai người vệ sĩ.

"Mẹ đến rồi!" Người đàn ông đơn giản nói ra ba chữ, nhưng lại khiến lòng Niên Nhã Tuyền run lấy bảy, xê dịch lên phía trước một chút.

Niên Nhã Tuyền nhìn Hoắc Lăng Trầm đang ôm vai trò chuyện với người phụ nữ mang kính đen.

Bà ăn mặc rất hòa nhã, vừa nhìn liền biết là phu nhân có xuất thân không bình thường.

Đó là mẹ của Hoắc Lăng Trầm sao? Thực sự rất có khí chất! Khi nói chuyện với Hoắc Lăng Trầm ở giữa lòng mây luôn hiện ra vẻ hiền lành và dịu dàng.

Hoắc Lăng Trầm ôm mẹ mình một cái, "Mẹ, chào mừng trở về."

Lạc Tử Sinh nhìn thoáng qua cô gái phía sau con trai mình, tháo mắt kính xuống, ngạc nhiên hỏi, "Con trai, đây là Nhã Tuyền sao? Nhanh giới thiệu cho mẹ đi!"

Hoắc Lăng Trầm kéo cô gái từ sau lưng ra, giới thiệu hai người với nhau, anh nghiêm túc nói với Lạc Tử Sinh, "Mẹ, đây là Niên Nhã Tuyền, chúng con đã kết hôn rồi, Nhã Tuyền đây là mẹ!"

Nụ cười trên gương mặt của Lạc Tử Sinh chợt cứng đờ, đã kết hôn rồi? Sao chuyện lớn như vậy mà bà không biết?

Niên Nhã Tuyền không nhận thấy bà có gì không đúng, chỉ mỉm cười gọi, "Mẹ, con là Niên Nhã Tuyền, rất vui được gặp mẹ!"

Cuối cùng dù sao cũng là người từng gặp qua biết bao khó khăn trắc trở, Lạc Tử Sinh nhanh chóng treo nụ cười mỉm lên môi, ôm Niên Nhã Tuyền lại, "Mẹ cũng rất vui, Nhã Tuyền thật xinh đẹp, mắt con đẹp lắm!"

Niên Nhã Tuyền bị Lạc Tử Sinh khen thì hơi ngại, Hoắc Lăng Trầm nhìn ra được cô đang lo lắng nên một lần nữa ôm cô vào trong ngực, "Mẹ, chỗ này ở lại lâu có hơi bất tiện, lên xe trước đã rồi nói sau."

Lúc này có không ít người nhìn sang bên này, Lạc Tử Sinh biết mức ảnh hưởng của con trai, nên gật đầu đi ra bên ngoài.

Niên Nhã Tuyền mở cửa xe kéo bên tài xế, dự định ngồi vào cạnh ghế lái, dành không gian cho hai mẹ con họ ngồi phía sau tâm sự.

Nhưng tay của cô bị Lạc Tử Sinh nắm lấy, người phụ nữ dịu dàng mở miệng, "Nhã Tuyền này, hai chúng ta ngồi phía sau đi, để Lăng Trầm ngồi ghế trước."

Niên Nhã Tuyền sững sốt một hồi không dám tin, theo phản xạ có điều kiện quay sang nhìn Hoắc Lăng Trầm.

Hoắc Lăng Trầm đành chấp nhận gật đầu, để hai người phụ nữ ngồi ghế sau, còn mình thì ngồi cạnh ghế lái.

Xe chậm rãi rời sân bay, trên đường Lạc Tử Sinh luôn nắm lấy tay Niên Nhã Tuyền, hỏi thăm này nọ, Niên Nhã Tuyền thành thật trả lời bà.

"Từ lúc các con kết hôn tới nay, Lăng Trầm có bắt nạt con không? Có chuyện gì cứ nói với mẹ, mẹ làm chủ cho con."

Niên Nhã Tuyền nhẹ lắc đầu, Hoắc Lăng Trầm càn lời nói, "Mẹ, sao mẹ không nghĩ là bình thường người bị bắt nạt luôn là con nhỉ!"

Giọng nói của anh vừa vang lên, quả nhiên Lạc Tử Sinh vô cùng ngạc nhiên, con trai mà bị khi dễ?

"Không có.. không.. có.." Niên Nhã Tuyền bất ngờ không kịp đổi đề tài lại bị cáo trạng, không khéo là trong lúc nhất thời cô lại không biết nên giải thích như thế nào cho tốt.

Không ngờ tới Lạc Tử Sinh lại bất ngờ nói rằng, "Nhã Tuyền làm tốt lắm! Nên để cho Lăng Trầm biết phụ nữ lợi hại như thế nào! Trước giờ nó đều không xem phụ nữ ra gì, sau này con phải quản lý nó chặt chẽ vào.."

"Ồ?" Niên Nhã Tuyền ngạc nhiên, Lạc Tử Sinh có phải đang nói đùa không? Hết lần này tới lần khác trên gương mặt của bà đều không nhìn ra được

chút dấu hiệu đùa giỡn nào.

Hoắc Lăng Trầm có phải là con ruột của bà không vậy?

Sau đó bầu không khí trong xe vô cùng hòa hợp, nhìn thấy mẹ chồng mình ôn hòa thế nào, Niên Nhã Tuyên liền thở phào nhẹ nhõm.

Khi đến biệt thự, Lạc Từ Sênh nhìn thấy biệt thự mới tinh thì nghi ngờ hỏi, "Lăng Trầm, không phải con ở trang viên bên kia sao?"

Hoắc Lăng Trầm kéo Niên Nhã Tuyên lại, chỉ trả lời vấn đề của bà, "Đúng, một thời gian ngắn sau thì chuyển đi." Đến khi phòng thí nghiệm, phòng âm nhạc và những phòng khác sửa chữa xong, anh sẽ đưa Niên Nhã Tuyên dời sang.

Trang viên? Trang viên gì? Là chỗ ở trước kia của Hoắc Lăng Trầm sao? Chẳng qua bây giờ trước mặt Lạc Từ Sênh cô ngại hỏi Hoắc Lăng Trầm, nên trước tiên dè ẹp nghi ngờ xuống đã.

Đang đứng lúc đoàn người chuẩn bị đi vào biệt thự, một chiếc ô tô màu đỏ chạy băng băng từ xa đi đến, cuối cùng dừng lại bên cạnh họ. Nhìn thấy bảng số xe, bước chân của Hoắc Lăng Trầm hơi dừng lại.

Cửa bên ghế lái chính được mở ra, một bóng dáng màu hồng bay vọt từ trên xuống dưới, lao thẳng tới nhào vào lòng Lạc Từ Sênh, "Mẹ Hoắc! Anh San nhớ người muốn chết!"

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Bọn họ quá ăn ý rồi

Lam Anh San mặc một cái áo khoác Cashmere màu hồng, trên chân là giày Leisure màu trắng, thoát nhìn non nớt lại trẻ trung.

Thấy rõ người đi đến là ai, Lạc Từ Sênh cũng rất vui vẻ, ôm cô gái đó vào lòng: "Anh San, mau để mẹ Hoắc nhìn xem có cao lên không?"

Dù sao cũng là ân nhân cứu mạng con trai, mấy năm qua, Lạc Từ Sênh xem Lam Anh San như là con gái ruột.

Lam Anh San hơi nũng nịu: "Người ta đã trưởng thành rồi, sẽ không giống như trước kia mỗi năm đều cao lên nữa. Mẹ Hoắc, con đã không phải trẻ con nữa rồi."

Lạc Từ Sênh bị cô ta chọc cho cười không khép được miệng, vỗ tay Lam Anh San, nhìn về phía cô gái tựa vào lòng Hoắc Lăng Trầm: "Nhã Tuyên, con biết Anh San chứ?"

Niên Nhã Tuyên dè xuống nỗi chua xót trong lòng, cố gắng mỉm cười: "Vâng, biết ạ, trước kia từng gặp mấy lần."

Trông bọn họ như vậy thật giống người một nhà..

Lam Anh San buông Lạc Từ Sênh ra, vui vẻ chạy đến bên cạnh Hoắc Lăng Trầm, rất tự nhiên kéo cánh tay trái của anh, ngọt ngào cười một tiếng: "Chú, thím, vừa rồi nhìn thấy mẹ Hoắc vui quá, đừng trách đến giờ cháu mới qua chào hỏi hai người nha."

Hoắc Lăng Trầm âm thầm rút cánh tay ra, cung chiều sờ đầu cô ta một cái: "Không phải lần nào vừa nhìn thấy mẹ Hoắc, trong mắt cháu chỉ có mình bà ấy thôi sao?"

Lam Anh San là lười, lần nữa đi tới bên cạnh Lạc Từ Sênh, kiêu ngạo nói: "Đó là đương nhiên, mẹ Hoắc là người đối với con tốt nhất trên đời."

Hoắc Lăng Trầm ôm chặt cô gái trong lòng, không lên tiếng.

Cảm nhận được sức lực của anh, Niên Nhã Tuyên mờ mịt đứng tại chỗ, bàn tay ở trong túi, nắm chặt vải trong túi, nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc.

Miệng cô không ngọt như Lam Anh San, càng không biết lấy lòng người, không biết mẹ Hoắc Lăng Trầm có thất vọng về cô không?

"Đi thôi, vào trước rồi nói sau." Lạc Từ Sênh xoay người, chuẩn bị vào biệt thự.

Thế nhưng lại bị Lam Anh San kéo lại, "Ai yo, mẹ Hoắc, con quên mất, con của một người bạn của con còn ở trên xe. Mẹ nó tạm thời có cuộc họp, con lại vội muốn gặp mẹ, chỉ đành dẫn nó tới."

Nói xong, Lam Anh San ngượng ngùng lè lưỡi một cái.

Lạc Từ Sênh nghe nói trên xe còn có một đứa bé, liền vội vàng nói: "Mau mau đưa đứa bé xuống đi."

Cửa xe của Lam Anh San được vệ sĩ cách đó không xa mở ra, một bé trai mặc áo khoác lông màu xanh da trời từ trên xe nhảy xuống. Trên đầu đội mũ dẹt kim màu đen, trong tay cầm súng lục đồ chơi, thấy một đám người, giơ lên súng lục đồ chơi hô to: "Tất cả giơ tay lên cho bọn thiếu gia, bằng không cẩn thận ta đánh vỡ đầu các người."

Đứa trẻ mặt đầy bướng bỉnh, Hoắc Lăng Trầm khẽ cau mày, Niên Nhã Tuyền chưa hề tiếp xúc với đứa trẻ, nhất thời cũng không biết có nên phối hợp với nó không.

Chỉ có Lam Anh San lập tức giơ tay đầu hàng: "Húc Húc đại vương, bỏ qua cho cô, cô đưa cháu đi ăn ngon có được không?"

Nghe bảo có đồ ăn, thằng bé vội vàng cất đồ chơi đi, gào to chạy vào biệt thự: "Xông lên, có đồ ăn, các anh em mau xông lên."

Sau đó, thằng bé liền chạy biến vào biệt thự.

"..."

Dường như Lam Anh San không cảm giác được có gì đó không đúng, cũng có lẽ là đã sớm thành thói quen, từ đầu đến cuối mang theo nụ cười mỉm ưu nhã theo Lạc Từ Sinh vào biệt thự.

Niên Nhã Tuyền ở phía sau nhìn bộ dạng của đứa bé kia, không nhận được nghĩ, nếu sau này cô và Hoắc Lăng Trầm sinh được một con gấu con nghịch ngợm như vậy, có phải sẽ không nhận được mà đánh nó mỗi ngày không.

Cô vừa nghĩ xong, người đàn ông bên cạnh nói vào tai cô: "Anh cảm thấy chúng ta vẫn nên sinh một bé gái thì tốt hơn."

Sắc mặt Niên Nhã Tuyền đỏ ửng, vừa đi theo anh vào trong, vừa đáp: "Không phải anh muốn con trai sao?"

"Anh sợ không nhận được đánh nó mỗi ngày."

Lời anh khiến nói cô gái không nhận được cười phì ra tiếng, ở điểm này, bọn họ quá ăn ý.

Hoắc Lăng Trầm nhìn cô cười, tâm trạng cũng rất tốt: "Vậy thì từ tối nay trở đi, anh sẽ phải cố gắng hơn rồi."

"Cố gắng cái gì?" Niên Nhã Tuyền đổi dép, tiện tay lấy đôi dép bên cạnh anh để ra trước mặt anh.

Hoắc Lăng Trầm thay giày xong mới trả lời cô: "Cố gắng làm em sinh con gái."

Niên Nhã Tuyền bất ngờ bị chọc ghẹo không kịp đề phòng, dùng sức nhéo lên cánh tay anh một cái: "Không biết xấu hổ."

Người đàn ông cười khế.

Lạc Từ Sinh đứng trong phòng khách quay đầu lại, vô tình nhìn thấy hai người thì thầm to nhỏ ngoài cửa, nhìn nụ cười trên mặt Hoắc Lăng Trầm, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc. Từ khi Lăng Trầm mười mấy tuổi tới nay, đã lâu rồi bà ấy cũng không gặp lại nụ cười của anh.

Xem ra, nó thật sự không chỉ thích Nhã Tuyền.. Sau đó, bà ấy dường như nghĩ đến gì đó, vầy vầy Niên Nhã Tuyền: "Nhã Tuyền, đến chỗ mẹ."

Niên Nhã Tuyền nghe lời đi tới trước mặt Lạc Từ Sinh, khó khăn gọi: "Mẹ."

Không phải cô không muốn gọi Lạc Từ Sinh như vậy, mà bởi vì từ trước tới nay cô chưa từng gọi mẹ, đột nhiên gọi xưng hô này, thật sự không quen..

Tay Lạc Từ Sinh vừa động đậy, Lam Anh San bên cạnh bỗng nhiên kêu lên: "Húc Húc, mau xuống, không được lên lầu!"

Húc Húc đang leo cầu thang quay đầu lại làm mặt quỷ với Lam Anh San: "Không xuống, không xuống, không xuống đâu!" Nói xong, liền tiếp tục chạy lên lầu.

Lam Anh San nhìn ba người dưới lầu, có chút bối rối nói: "Chú, hay là chú đi với cháu lên xem sao? Dù sao trên lầu cũng là phòng của mọi người.."

Hoắc Lăng Trầm không nói gì, nhưng cũng không từ chối, nâng bước chuẩn bị bước lên lầu. Trên cổ tay bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay bỏ, Niên Nhã Tuyền nhìn vào mắt anh: "Đề em lên xem, anh ở với mẹ trước đi."

Đi cùng cô ta? A a.. Cô sẽ không cho Lam Anh San và Hoắc Lăng Trầm có cơ hội ở riêng.

Lạc Từ Sinh không biết tâm tư của Niên Nhã Tuyền, cũng không nghĩ quá nhiều, mỉm cười nói với cô: "Nhã Tuyền, để Lăng Trầm lên đi, mẹ có chuyện nói với con!"

Lạc Từ Sinh nói như vậy, Niên Nhã Tuyền chỉ đành buông cổ tay Hoắc Lăng Trầm ra. Hoắc Lăng Trầm cảm nhận được sự khác thường của Niên Nhã Tuyền, an ủi vỗ vỗ tay cô, đi tới bên cạnh Lam Anh San, gọi một người giúp việc đang bưng trà rót nước cách đó không xa: "Đi lên xem nó đi."

"Vâng, Hoắc tổng!"

Niên Nhã Tuyền nhìn người giúp việc nữ đi lên lầu, Hoắc Lăng Trầm lần nữa trở lại bên cạnh cô, lúc này mới yên tâm ngồi xuống bên cạnh Lạc Từ Sinh.

"Nhã Tuyền, mẹ tới vội vàng, chưa kịp chuẩn bị quà cho con, đây là vòng ngọc tổ truyền của nhà họ Hoắc, hôm nay mẹ sẽ giao nó cho con, con phải giữ cho kỹ! Biết không?" Lạc Từ Sinh lấy đôi vòng ngọc trong suốt lấp lánh trên cổ tay xuống, kéo Niên Nhã Tuyền qua, đặt vào tay cô.

Thật ra, Lạc Từ Sinh có mang quà, nhưng nếu đưa cho con dâu món quà kia thì quá nhẹ, dứt khoát không lấy ra nữa.

Niên Nhã Tuyền bị dọa sợ hết hồn, vòng ngọc tổ truyền.. Vừa cảm động vừa khần trương, lại không biết có nên nhận hay không, cô chân tay luống cuống nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Hoắc Lăng Trầm cười nhạt: "Mẹ cho em, cứ nhận đi."

Niên Nhã Tuyền nắm chặt đôi vòng ngọc trong tay, vành mắt đỏ ửng nói cảm ơn Lạc Từ Sinh: "Cảm ơn mẹ.. Con sẽ.. Sẽ quý trọng nó, giữ cẩn thận."

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Dựa vào đâu để mà lãng phí chứ

Nhận được lời hứa từ cô, Lạc Từ Sinh hài lòng gật đầu.

Cảm giác cô bé này rất tốt, không chút tính toán mưu kế, là một con người của hiện tại, lúc ở cùng Lăng Trầm thì tính cách cũng hoạt bát.

Lam Anh San ngồi xuống bên cạnh Hoắc Lăng Trầm, hai tay nâng cằm lên, lộ ra nụ cười ngọt ngào chính hiệu, "Mẹ Hoắc đối xử với thím tốt thật! Hâm mộ thấy đấy!"

Lạc Từ Sinh bị cô ta chọc cười, "Tiểu Anh San sau này có lập gia đình, mẹ chồng nhất định cũng sẽ đối xử tốt với con!"

"Mẹ Hoắc, người ta mà lấy chồng thì còn sớm lắm đấy!" Lam Anh San lấy ly nước do một cô giúp việc đưa sang, ngượng ngùng cúi đầu uống một hớp trà.

Lạc Từ Sinh nở nụ cười, tiếp tục nói chuyện phiếm cùng Niên Nhã Tuyền, "Năm mấy rồi con? Việc học có bận lắm không?"

"Năm ba rồi ạ. Cũng không bận lắm.."

"Ừm, học ngành nào.."

Ngay lúc này, cô giúp việc nữ vốn dĩ đi theo Húc Húc lên lầu, vội vàng chạy xuống, "Hoắc tổng, phu nhân.. Không xong rồi!"

"Làm sao thế?" Lam Anh San lên tiếng hỏi.

Cô giúp việc nhìn thoáng qua Niên Nhã Tuyền, "Anh bạn nhỏ.. Phu nhân, tôi không có ý, tôi ở bên cạnh thu dọn mấy thứ đồ linh tinh do cậu ấy làm bừa ra, vừa không để mất một chút.. Tôi đã ngăn cậu bé đó lại rồi, nhưng mà cậu ấy không nghe.."

Nói tới đây, cô giúp việc như sắp khóc đến nơi.

Niên Nhã Tuyền bỗng nhiên có dự cảm không tốt, vội vàng đứng thẳng dậy, chạy lên lầu.

Những người khác cũng nườm nượp đuổi theo.

Tất cả các phòng trên lầu đều được đóng cửa kín mít, ngoại trừ phòng của Niên Nhã Tuyền là mở cửa, lúc cô đi vào phòng, một căn phòng vốn gọn gàng sạch sẽ, giờ thì bị quấy cho tung bừa.

Trong phòng cũng không thấy bóng dáng của Húc Húc đâu, trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy ầm ầm.

Lúc đi ngang qua bàn trang điểm, trong lúc vô tình cô nhìn thấy trên bàn trang điểm các loại mỹ phẩm dưỡng da vốn được bày biện chỉnh tề cũng bị xáo trộn lung tung lên, ngoài ra còn bị mất đi một vài thứ.

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, cậu bé đang mở vòi nước chơi, trong tay đang cầm một chai mỹ phẩm dưỡng da của cô bôi lên mặt mình. Trên người cũng có rất nhiều, máu chót là đa số đều bị cậu ta đổ vào bồn rửa mặt, đều bị nước trôi đi.

Tính tình của Niên Nhã Tuyền trước giờ vốn không được tốt, ngay khi cô nhìn thấy một màn này, cũng chẳng muốn nhẹ nhàng nói chuyện với thằng nhóc

đó, chạy lại gần, giận dữ trách cứ, "Em đang làm gì đấy?" Giờ tay đóng vòi nước lại, cứu vớt bình mỹ phẩm còn lại nằm trong tay cậu ta.

Nhưng đã quá muộn, bên cạnh có mấy cái bình kem nền rỗng tuếch, lọ tinh dầu với chai xịt khoáng..

Húc Húc thấy sắc mặt cô khó coi, bị dọa vội cầm lấy bình kem nền trong tay vẫn chưa kịp động thủ nện vào người Niên Nhã Tuyền, "Phụ nữ xấu! Đàn bà xấu!"

"Câm mồm!"

Bị nện lên đầu không quá đau, nhưng kem nền còn sót lại đều bị vấy hết lên quần áo của cô, Niên Nhã Tuyền nhin không được bốc hỏa.

Mấy người ở đằng sau thấy cảnh này, đều mắt trắng tròn tròn, chỉ có Hoắc Lăng Trầm mới che chở cho Niên Nhã Tuyền ở trong ngực, "Sao thế?"

Nhìn mấy lọ sản phẩm dưỡng da lăn lóc trên bồn rửa tay, khiến Niên Nhã Tuyền đau lòng đến mức một chữ cũng nói không nên lời. Thăng nhai đó nhìn thoáng qua rồi bỗng nhiên bỏ nhào vào trong ngực Lam Anh San khóc rống lên, cô cắn cắn môi, ép ngọn lửa đang bùng cháy của mình xuống.

Mấy loại mỹ phẩm dưỡng da này rất đắt vô cùng đắt, lúc tính tiền khi mua đến nỗi tim cô rí máu, bây giờ vẫn chưa dùng tới lại bị một thằng ranh phá hỏng hết..

Lam Anh San không ngừng an ủi cậu bé trong ngực, không đợi Niên Nhã Tuyền nói chuyện, cô ta nhỏ giọng nói, "Thím, chỉ là mấy chai mỹ phẩm thôi mà, cũng không đến nỗi phải hung hăng với một đứa bé như vậy.."

Chẳng qua chỉ là mấy chai mỹ phẩm thôi sao? Chỉ có mấy chai đó thôi giá đã mấy vạn! Có mấy vạn đi nữa cũng là do Hoắc Lăng Trầm cực khổ kiếm được! Giờ lại bị một thằng nhóc chà đạp như vậy!

Niên Nhã Tuyền nhin không được, đau lòng đỏ mắt, hít sâu một hơi, giọng nói cứng nhắc nói với Lam Anh San, "Gọi điện thoại cho mẹ thằng bé đó đi." m thanh không lớn không nhỏ, làm cho người nghe không nhìn ra được cô đang có cảm xúc gì.

"Gọi điện thoại làm gì?" Lam Anh San hơi khó hiểu.

"Nói cho mẹ nó biết nó đã làm ra chuyện gì đây! Dạy con cái thế này á, có biết dạy con không? Không bồi thường tiền thì cũng nên nói câu xin lỗi chứ?" Nói đến cuối cùng, Niên Nhã Tuyền vẫn nhin không được cảm xúc của mình, có hơi cao giọng.

Lam Anh San kinh ngạc nhìn Niên Nhã Tuyền, "Thím.. Chỉ là mấy bình mỹ phẩm thôi mà, có phải thím làm lớn chuyện lên quá rồi không.."

Niên Nhã Tuyền kiên trì, "Đương nhiên chỉ là mấy bình mỹ phẩm! Nhưng tất cả đều do chủ của cô mua cho tôi! Tôi còn không nỡ dùng, bây giờ bị nó phá thành cái dạng này, một đứa bé có thể chịu trách nhiệm không? Chẳng lẽ không thể bảo bố mẹ nó đến nói câu xin lỗi à?"

Lam Anh San khó xử nhìn về phía Hoắc Lăng Trầm đang trầm mặc đứng bên cạnh, Hoắc Lăng Trầm cứ như không nhìn thấy ánh mắt của cô ta, chỉ đứng yên bên cạnh Niên Nhã Tuyền, một chữ cũng không nói.

Lạc Tử Sinh cũng yên lặng đứng tại chỗ, nhìn xem một màn này náo nhiệt.

Lam Anh San không đành được cứu viện, đành phải mềm giọng nói, "Húc Húc là cháu dẫn tới, thím đừng nóng giận, cháu bồi người có được không? Đợi chút nữa cháu cũng sẽ bảo người ta đi mua một bộ mới đưa tới đây, thím cũng đừng so đo với một đứa trẻ làm gì! "

Cô so đo với một đứa trẻ? Lam Anh San thật biết cách nói chuyện, "Không cần phí tiền đâu, tôi chỉ cần một câu xin lỗi thôi! Cô gọi điện thoại cho bố mẹ nó đi! "Sau đó Niên Nhã Tuyền không tiếp tục để ý đến Lam Anh San nữa, nhìn về phía Lạc Tử Sinh bên cạnh, áy này nói, "Ngại quá, mẹ, con thu dọn chỗ này lại chút đã. "

Lạc Tử Sinh cười nhạt một tiếng, "Nhã Tuyền, con đi ra ngoài trước đi, để bọn họ dọn là được rồi! "

Hoắc Lăng Trầm giữ chặt cô gái đang đứng sau lưng anh lau nước mắt, "Ra đây. "

Niên Nhã Tuyền cự tuyệt không được, đành phải cúi đầu đi theo Hoắc Lăng Trầm ra khỏi phòng tắm.

Hoắc Lăng Trầm dắt Niên Nhã Tuyền đến phòng treo quần áo, đóng cửa lại, lau nước mắt còn đọng trên mặt cô, "Khóc gì chứ, chỉ có mấy lọ mỹ phẩm mà thôi. "

Niên Nhã Tuyền càng nghĩ càng đau lòng, vừa tức vừa sốt ruột nói, "Thương hiệu mỹ phẩm đó em ao ước từ lâu còn không dám mua, nếu không phải có thể của anh, có lẽ là cả đời em cũng không mua được. Vất vả lắm mới mua được, lại bị phá hủy nhiều đến vậy.. Hết mấy vạn tiền chứ ít gì! "

"Mấy vạn tiền thôi mà, ngoan, đừng khóc, nếu em thật sự thích, anh cho người đem tới thêm tài bộ nữa! "

Niên Nhã Tuyền vuốt nước mắt một cái, phần nộ trùng mắt nhìn người đàn ông kia, "Mấy vạn tiền thì sao? Mấy vạn tiền không phải do anh cực khổ kiếm được à! Dựa vào cái gì mà có thể tùy tiện lãng phí chứ? Nói không chừng ngày nào đây anh vì mấy vạn này mà phải làm việc cực khổ thức khuya dậy sớm, tiếp khách uống rượu! Còn có thái độ cha mẹ bố lão của thằng ranh đó nữa, sao anh có thể không chút tính toán vậy chứ! "

Nếu như nói hôm nay thằng bé đó không phải cố ý phá hư hết mỹ phẩm của cô, cô đau lòng lại càng đau tim, nhất định sẽ không quá so đo. Nhưng mà? Thằng bé đó chẳng những không xin lỗi cô, lại còn lấy đồ ném cô..

Đổi lại là cô của trước đây, khẳng định sẽ nhấc bổng thằng ranh đó lên đập cho một trận!

Hoắc Lăng Trầm xem như đã hiểu, trong lòng Niên Nhã Tuyền thương anh, cũng đang bức cái thái độ của thằng nhỏ đó." Ừm, đừng khóc, em biết mà, mấy vạn tiền đối với anh mà nói thật sự không tính là gì cả, cho nên em cũng đừng buồn quá. Em đi thay quần áo trước đi, để anh bảo Anh San gọi điện thoại cho bố mẹ nó, ha?"

Đưa ngón tay cái lên lau đi vệt nước mắt trên gương mặt cô, lại ôn nhu hôn một cái lên đôi mắt đỏ.

Tuyền Tuyền, người phụ nữ của anh, chỉ mới rơi nước mắt chút thôi đã khiến anh đau lòng không chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Hoắc Tổng, Mời Tiếp Chiêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.